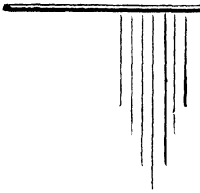
UNIVERSAL
LIBRARY
OU_208078
UNIVERSAL
LIBRARY

மாணிக்கவாசகர்
வரலாறும் காலமும்

[இரண்டாம் பகுதி]

மறைமலையடிகள்

பதிப்புரை

இந்நூல் மறைமலையடிகளாரின் ''மாணிக்க வாசகர் வரலாறும் காலமும்'' என்ற அரும் பெரும் நூலின் இரண்டாம் பகுதியாகும்.

இந்நூலின் முதற் பகுதியின்கண் ஆசிரியரவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள விரிந்த ஆங்கில முன்னுரையும், தமிழ் முன்னுரையும் சேர்ந்துள்ளன தெளிவான பொருளடக்கமும் உள்ளுறையும் அப்பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' க முதல் கள தலைப்புகளும் 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' க முதல் கச தலைப்புகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன இவ்விரண்டாம் பகுதியில் கரு முதல் உஅ தலைப்புகளும் பின்னிணைப்பாக இரண்டு பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாராய்ச்சிக்கு அரண் செய்யும் அப்பர் அருட்பாடல் ஒன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

4. மாணிக்கவாசகரும் நம்மாழ்வாரும்

இனிப, பிறந்தஞானறே எல்லாம ஓதாதுணர்ந்த துறவியாகிப புளியமரத்தின (புளியாழவா) அடியிலே தவத்திலமர்ந்து, உலகம உயதலவேணடிதத 'திருவாய மொழி'யினை அருளிசசெயத நமமாழவார், பிறநதபின தாயதந்தையரால வளாகபபடடு ஆசிரியரை அறி வுறுகபபடட பனனிறபொருளும பலலாணடு ஓதி யுணாநது அரசாககு அமைச்சராயிருந்த மாணிககவாசகர் இயறறிய 'திருவாசகத'தைதப பாாதது,த தமது 'திருவாய மொழி'யை இயறறியருளினெனறல பொருந்தாது, மற றுத 'திருவாயமொழி'யைப பாாதது மாணிககவாசகர் 'திருவாசகம' இயறறினெனறு கோடலே பொருதத முடைத்து எனபதுபடத் 'தமிழவரலாறு' உடையார் எழுதிய பகுதி ஆராயற பாறறு.

நமமாழவார தாயின கருபபையைவிட்டு இந்நிலத்தின் கட் பிறந்த நாளமுதற பாலுணணுதவராகி, அழுதலுஞ சிரிதலுமினறி வறிதே கிடபபப, பெறறோர அகமுழவி யின நிலகணடு கலஙகித, திருகுருகூரிலுளள திருமால் கோயிலிற கொணடுபோய, அஙகுநினற புளியமரத்தின அடியிலே கிடத்த, அவர பதினருணடளும ஏதொரு செயலுமினறித் தவமிருந்து, பினனாத தமபால் வந்த மதுரகவியாழவார் பொருட்டுத் 'திருவிருத்தம', 'திருவாசிரியம', 'பெரிய திருவந்தாதி', 'திருவாயமொழி' முதலியவறறை அருளிசசெயதார் என அவர்கபு பன னிருண்டு பினவந்த வைணவமதப புலவர்கள எழுதி வைத்திருக்கினறனர். நமமாழவார் பிறந்தபொழுதே பாலும உண்ணாது பிறிதேதொரு செயலுமில்லாது பதினருண்டு அளவும தவத்திலிருந்தமைக்கு மெயசசானறு களும, அவர் எல்லாம ஓதாதுணர்ந்து பாடினமைக்கு மெயயடையாளங்களும உளவாயின், அவரைக் கடவுட் டனமை யுடையராகவும, அவர் அருளிய பாடல்களை

உண்மை யறிவுரைகளாகவுங் கோடலில் இழுக்கொன்று மில்லை. ஏனெனில், இறைவனது முழுமுதற றன்மையைச் சிறறறிவுடைய மக்களுககு அறிவிக்கற பொருட்டுப, பேரறிவுடைய பெரியாா எந்நாடடிலும எவவிை தகிலும எமமதகதிலும பிறகத்தல் உணடு. ஆனலும, இஙகே யாம ஆராயதறகு எடுத்துககொணட நமமாழவாா பிறந்த நாளதொடடே எல்லாம ஓதாதுணருங கடபடடனமை உடையவர்தாமா எனபதறகு ஏறற சானறுகள காணி னனறி, அவரை அவவாறுகொணடு, அவருரையினை மெயயெனத தழுவி யொழுகல உலகிறகுப பெரிதுந் தீஙகு பயபபதானறும. அவரைப பறறிப பின்னுளளோர் எழுதிவைதத ஓக் கதை ஒனறனையே கொணடு அவரை அஙஙனஙங கடபடடனமை யுடையராகக கருதுதல வழு வாம; எனனை? ஒருவாபால அளவுகடநத பறறு வைததாா அவரைக கடவுளாக உயாததுப பேசுதலும, ஒருவர்பாற பெருமபகைமைகொணடோா அவரை இழிந்த விலஙகினுங கடைபபடடவராக இழிதது பேசுதலுங கணடாமாகலின, ஒருவாபாற பறறு வைத்தாரும பகைமை கொணடோருங கூறும மெயயல்லா உரைகளே மெயயெனப நமபி அவரை உயாந்தா ரெனறேனும இழிநதா ரெனறேனும முடிவுகட்டல நிடுவநிலை யுடையார்க்கு இசை யாதாகலின எனக. அறறேல, நமமாழவாரின உணமைத் தனமைகள; தெளிதறகுச சானறுகறபாலன யாவை யெனிற, சானறுகள புறசசானறும அகசசானறும எனப இருபாலனவாம; அவறறுட் 'புறசசானறு' எனபன பறறும பகைமையும இல்லா நடுநிலையாளர் கூறும மெய யுரைகள: இம மெயயுரைகளோடு ஒக்கும வழியும் உண்மையொடு மாறுபடா வழியும பறறுடையோரும பகைமையுடையோருங கூறுவனவுந் தழுவற்பாலனவே யாகும. இனி, 'அகச்சானறு' எனபன, ஓர் ஆசிரியன தான இயறறிய நூல்களில் தன குறிப்பினறியே தன வரலாற்றினையும, தன இயறகையினையுங கூறிவைப்ப, அவைதாம அறிவுடையோரால் ஆராயந்தெடுக்கப்பட்டு அவ் வாசிரியன வரலாறும் தன்மையும் துணிதற்குச்

சான்றாய் நிற்பனவாகும். இவ் விருவகைச் சான்றுகளுள நமமாழவார் வரலாறு துணிதற்கு, மேலே காட்டியபடி அவாபாற் பற்றுளளோர் எழுதிவைத்த கதையைத் தவிர வேறு பொதுவாம புறசசான்று ஏதுங காண்கி லேம. இனி, அவரியறறிய 'திருவாயமொழி' முதலிய வற்றில், அவர் பிறந்தபொழுதே பாலுண்ணுது தவத்தி லிருந்து எல்லாம ஓதாதுணாந்தமைககுக குறிபபு ஏதே னும உளதோ வெனின அதனையுங காணகிலேம. மறறை மக்களைப போலவே, தாமும யாகைவழி யுழனறு நோயா னும இருவினைகளானும வருந்தும ஒருயிராகவே தமமைப பலகாலுங குறிககினறார. "முந்நீரஞாலம" எனனும பதி கததில, "ஆகைகயின வழியுழலவென, வெங்காள நோய வீய விவினைகள வேரறப பாயநது, எநநாள யான உனனை இனிவந்து கூடுவெனே," "பனமா மாயப பல்பிறவியிற படிகினற யான, தொனமா வல்வினைத தொடாகள முத லிநது, நினமா தாளசேர்ந்து நிற்ப தெஞஞானறு கொலோ" எனறற றொடககதது அவா மொழிகள அவ ரைப பொதுமகளுள ஒருவராகவே வைதது உரைபபக காணகினறோம. இம மககட்டனமையின வேருக அவ ருகதுக கடவுட்டனமையும உண்டெனபதறகு ஏதாரு சானறும அவரியறறிய பாடல்களிலுங காணமையின, அகசசானறும இனரும புறசசானறு அகசசானறு இரணடுமிலலா இககதையை அவாபால் மிகதியும பறறு வைதத ஒரு வைணவப புலவா, நமமாழவாரைச் சைவ சமயாசிரியராகிய திருஞானசமபந்தரினும மேமபட்டவ ராகக் கூறவிழைநது அஙஙனம ஒரு பொயககதை கட்டி விட்டாரெனக. யாங்ஙனமெனின, திருஞானசமபந்தர் மூனறாண்டுளள சிறுகுழவியாயிருந்த காலத்து இறைவ னும இறைவியும அவரெதிரே தோனறி, அவருகுத் தமது அருட்பாலூ ஊட்ட, அஃதுண்ட அவா எல்லாம் வல்ல ஆசிரியராய் எல்லாம ஓதாதுணர்ந்து அருளதுளும் புஞ் செநதமிழத் திருபபாட்டுகளைச் சொறசொறற திருக் கோயில்களேறும் அருளிச்செய்தா ரெனனும வரலாற் றுக்கு எதிராக, அவரினும மிக்கதொரு மேன்மையை

நம்மாழ்வாருக்குக் கூறல்வேண்டியே அவ் வைணவப புலவா 'நமமாழவார் பிறந்த ஞானறுதொட்டே பாலுமுண ணாது தவத்திலிருந்து திருவாயமொழி அருளிசசெயதார' என்று கதை கட்டிஞராதல் வேண்டும திருஞானசமபந்தர் பாலுண்டு பாடிஞரென்றல், நமமாழ்வார் பாலுமுண்ணாது பாடிஞரென்பது கழிபெரு மேன்மையாமென அப புலவர் நினைததார்போலும!

அற்றேல், திருஞானசமபந்தர். சிறுமகவாயிருந்த காலத்து அமமையபபரால் நேரே அருட்பால் ஊட்டப பெற்றமைக்கு அகச்சானறு அவரருளிச்செயத செந்தமிழப பாக்களுள உளதோவெனின; 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' கஉக, கஉ-ஆம பக்கங்களில்,

"போதையார் பொற்கிண்ணத்து அடிசில் பொல்லாதுளனத் தாதையார் முனிவுறத் தான்எனை ஆண்டவன்."

எனறு திருஞானசமபந்தப் பெருமான அருளிய பாடலினை எடுத்துக் காட்டி அவவியல்பினை விரிதது விளககியிருக கின்றேம. மேலும, திருஞானசமபந்தப பெருமான 'திரு நனிபளளி'யிலுளள சிவபிரானை வணஙகுதற்குச் சென்ற போது, அவா தம தந்தையாரது பிடரிமேல் இருந்தபடி யாயத் திருபபதிகங கட்டளையிட டருளினரென்பது அப பதிகத்தின் ஈறறில்,

"ஞானமுனிவன்
இடுபறையொன்ற அத்தர் பியல்[1]மேல்
இருந்து இசையா லுரைத்த பனுவல்."

என்று அருளிச்செயத வாற்ருற பெறபபடும. தந்தை யின் பிடரிமேல் அமர்ந்திருக்கத்தக்க குழந்தை மூன்று முதல் ஐந்தாண்டிறகு மேறபட்டிருத்தல் ஆகாமையால்,

---

1. 'அத்தர் பியல்' என்பது 'அப்பனது பிடரி' எனப்பொருள் படுவதாகும்; 'பியல்' பிடரி எனப் பொருடருதல், "பியல் ஊகமும்" என்ற 'பெருங்கதை' (க, சிஅ, அஎ)புட் போந்தவாற்ருலும் அதன் குறிப்புரையாலும் உணர்க.

திருஞானசம்பந்தர் இத் திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்த காலத்துச் சிறுமதலையாயிருந்தா ரெனபது இனிது துணி யப்படுமனறே? இனனும, மதுரையிற கூனபாண்டியன மனைவி மஙகையர்க்கரசியாரால் அழைக்கபபட்டு அஙகுச் சென்றகாலத்தும திருஞாசமபந்தா சிறுபிளளையாகவே யிருந்தாரெனபது, அவரைச சமணாகள பழிததுப பேசிய போது அவா அருளிசசெயத,

“மாலின் நேர்விழி மாத ராய்வழு திக்கு மாபெருந் தேவிகேள்
பால்நல் வாயிஓரு பாலன் ஈங்கிவன் என்று நீபரிவு எய்திடேல்
யாஎன மாமலி யாநியாய இடங்க ளிறபல அல்லல்சேர்
சனர் கட்குளளி யேன்அ லேன்திரு வால வாய்அரன் நிற்கவே.’

எனறும் திருப்பாட்டின்கண அப பெருமான தன்னைப ‘பால பருகுதலால் மணஙகமழா நினற வாயினையுடைய ஒரு சிறு குழந்தை’ எனறு குறிபபிடுதல் காணக. மதுரைககுச சென்றபோதே அவர் சிறு பிளளையாயிருந் தமை தெளியபபடுதலின, இறைவனையும இறைவியையும அவர் நேரே கணடு அவர்தமமால் அருட்பால் ஊட்டப் பட்ட ஞானறு, மூனருணடுடைய மிகச் சிறு மகவாய அவர் இருந்தமை சிறிதும ஐயமினறித் துணியறபால தாகும. இவவாறு திருஞாசமபந்தா சிறு மதலையா யிருந்தபோதே கடவுளைத தமது கடபுலனால் நேரே கணடு அருளபெறறுச், செயறகரும புதுமைகளெல்லாம அக் கடவுள அருளாற செயது, உலகிறகு முழுமுதற் கடவுளின உண்மையினையும அக்கடவுளின அருட்பெருந்தனமை யினையுந் தெருட்டினமைக்கே அகச்சானறு புறசசான்று கள காணபபடுதலின, அவர் மூவாண்டிற கடவுளைக் கண்டு பாடினமையே உண்மை நிகழச்சியாதல் காண்க. இவரைப்போல் நமமாழவாரும சிறு மகவாயிருந்தஞானறே கடவுளைக் கண்டு பாடினமைககு அவரது ‘திருவாய மொழி’ப பாட்டுகளில் ஏதொரு சானறுங கரணப் படாமையின், நமமாழ்வாரைபபறறிய கதை பின்வந்த வைணவப் புலவசாற புதிதாய்க் கட்டிவைக்கப்பட்ட பொயக்கதையேயாதல் ‘உளளங்கை நெல்லிக்கனி’போற்

சிறிது ஆராய்ந்து காண்பார்க்கும் இனிது விளங்கா நிற்கும.

அதுவேயுமனறி, நமமாழவார் பிறந்த ஞான்று தொட்டே பாலும் உண்ணாது பதினருண்டளவும் தவத்தி லிருந்தா ரெனபது சிறிதும நமபறபாலதனறு. அவர் பத்துத் திஙகள அன்னையின் கருப்பையிற் றஙகிப பிறந்தா ரெனறமையால், அவர் எமமனனைரபபோலவே ஊனுங குருதியும நிறைந்த உடமபு உடையரெனபது பெறபபடும. படவே, ஊன் உடமபுடைய எமமனனெரல்லாம உணவினறி உயிர்வாழதல் ஒருவாறருனும ஏலாமையால், நமமாழ வாரும ஏதேனும உணவு கொண்டே உயிர்வாழந்தாரா தலுந் தாமோ பெறபபடும். இவ்வுணமைகளு மாருக நமமாழ் வார் பிறந்தநாட் டொட்டே பாலுமுண்ணாது தவநகிடந்தா ரென்றலினும பெரும புளுகுரை பிறிதுண்டோ நடுநிலை யுடையீர் கூறுமின! இப புளுகுரையை நடுநினறு ஆராய் வாரெவரும, இக கதை நெறிதிறமபிய மதபபறறுடைய வைணவரால் நமமாழவாரைத திருஞானசமபந்தரினும மேறபட்டவராக ஆக்கிவிடுதற பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட பொய்க்கதையே யாதலைக் கண்டுகொளவர்.

இனி, மாணிகக்வாசகபபெருமான் தமது இளமைக் காலத்தே எல்லாக் கலைகளையும் ஓதியுணர்ந்து வளர்ந்தமை உணமையே யாயினும, அவர் அதுபறறிக் கடவுட்டனமை யுடையரல்லர் எனறு கூறிய 'தமிழ வரலாறு' உடையா ரது உரை உண்மையறியா வெளிறறுரையேயாம். மாணிக்க வாசகர் தாம் கடவுளை நேரே கண்டமையும, அவர்க்குத் தாம அடிமையானமையும,

"திகழாநின்ற திருமேனி காட்டி
என்னைப் பணிகொண்டாய," (குழைத்தபத்து, 6)

என்று தாமே அருளிச்செயதவாற்றாற் குறிப்பிட்டிருக் கினறார். அவ்வியல்பெல்லாம 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' 2-ஆம் பக்கம் முதல் 5-ஆம் பக்கம் வரையில் விரித்து விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேமாதலால், அவற்

றையே ஈண்டு மீளவும் எடுத்து விரித்திலம். கடவுளை நேரே காண்டல் எளிதனறு. உலகததில் மக்களாயப் பிறந்தார் படுமபாடெல்லாங் கட்புலனுகாக் கடவுளைக் கட்புலனுற் கண்டு உண்மை தெளிந்து, பிறவியறுத்து, அவன நிருவடியைத் தலைகூடுதலையே பொருளாயக் கொண்டு நிறகினறனர். அத்துணைப பெறறகரும பொருளாகிய கடவுளை நேரே காணபபெறறு அவன நிருவடிகளு ஆளானரிலுங் கடவுட்டனமையுடையார பிறர் உளரோ புகலுமின! கடவுளைக் கண்டவர்க்கே கடவுட்டன்மையுளதாமனறி, அவரைக் காணுதவாகளு அஃது உளதாதல் யாங்ஙனம உரைமின! கடவுளை நேரே கண்டு அவன நிருவருளை நேரே பெறற மாணிகக்வாசகரும திருஞானசமபந்தரும அக கடவுளைபபறறிக கூறும மெயம மொழிகள் நமகெளியவாய அருகிருபப, அவறறைக் கைககொண்டு பிறவிப பயனபெறுமற, கடவுளைக் காணுதாரையும அவா கூறும மயகக வுரைகளையும நமபிக கடவுள அல்லாத மககளைக கடவுளெனத் துணிந்தும, கடவுளைக் காணுதாரைக குருவெனு இறுகபபறறி அவர் மேற பொயககதைகளை ஏறறியும, சைவம வைணவம் என்று வழக்காடியும ஐயகோ மககள தம பிறவிபபயனை இழந்து வாழா மடிகினறனரே! அதுகிடகக.

இனி, நமமாழவார இயறறிய பாடல்களையே நனகாராய்ந்து பார்ப்பின அவர் ஓதாதுணர்ந்தவரல்ல ரெனபதூஉம, அவா முழுமுதற கடவுளைக கணடறியாமையின் கடவுட்பொருள இதுதான எனறு துணியமாட்டாது பெரிதும இடாபபட்டு மயஙகினரெனபதூஉம, அதனல் அவர் கடவுட் டனமையுடையரல்ல ரெனபதூஉம இனிது புலப்படும. நமமாழவார் தமது இளமைக்காலந்தொட்டே பற்பல நூல்களையும பணனுளும ஓதியுணர்ந்தவ ரென்பதற்குரிய அடையாளஙகள அவர்தம பாட்டுக்களிலேயே காணப்படுகின்றன. அவறறுட் சில காட்டுதும :—

" அங்கமெலாங் குறைந்துஅழுகு தொழுநோ யாராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனுங்

கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்ப ராகில்
அவர்கண்டீர் யாம்வணங்கும் கடவு ளாரே."

என்று திருநாவுகரசு நாயனார் அருளிச்செய்த கருத்தை எடுத்துக,

"குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங் கீழ்இழிந்து எத்தனை
நலந்தான் இலாத சண்டாள சண்டாளர்க் ளாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆள்என்றுஉள்
கலந்தார் அடியார் தம்அடி யார்எம் மடிகளே."

எனறு நமமாழவார பாடிய்மை காணக.

"தம்மை யேபுகழ்ந் திச்சை பேசிலுஞ்
சார்வி லுந்தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடா தேஎந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள் !
இம்மை யேதருஞ் சோறுங கூறையும்
ஏத்த லாம்இடர் கெடலுமாம்
அம்மை யேசிவ லோகம் ஆள்வதற்
கியாதும் ஐயுற வில்லையே."

என்னுஞ செயயுளை முதலாகக்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய பதிகபபொருளை எடுத்துக்கொண்டு,

"என்னுவ தெத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள் !
மன்னு மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்
மின்னுர் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்
தன்னுக வேகொண்டு சன்மம்செய் யாமையுங் கொளளுமே."

என்று நமமாழவாரும ஒரு பதிகம பாடியமை காண்க.

"அறுசுவையுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓர்இடத்துக் கூழ்எனிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று."

"யாதீன யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றேறும்—ஏனை
வினையுலப்ப வேறுகி ளிழ்வர்தாங் கொண்ட
மனையாளை மாறறூர் கொள"

என்னும் நாலடியார செயயுட்பொருளை யெடுத்து,

"உய்ம்மின் நிறைகொணர்ந் தென்றுல காண்டவர் இம்மையே
தம்மின் சுவைமட வாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு
வெம்மி னெளிவெயிற காணகம் போய்க்குமை[1] தின்பர்கள்.'

என்று நமமாழவார பாடியிருகினறார.

"கரைபொரு திரங்குங் கடலயிரு முந்நீர்த்
திரையிடு மணலினும் பலரே யுரைசெல
மலர்தலை யுலகம் ஆண்டுகழிந் தோரே." (உகஙி-உகஎ)

என மதுரைக் காஞ்சியிலும,

"தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந்தோர்
நெடுவரை இழிதரு நீத்தஞ்சால் அருவிக்
கடுவரற் கலுழிக் கட்கில சேயாற்று
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலரே." (குஙிக-குஞ்ச)

என மலைபடுகடாத்திலும போந்த சொறபொருளகளை எடுத்துக்கொண்டு,

"நினைப்பான் புகில்கடல் எக்கலில் நுண்மண லிற்பலர்
எனைத்தோர் உகங்களும் இவ்வுல காண்டு கழிந்தவர்."

என்று நம்மாழவார் பாடினார.

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள." (கக)

என்னுந் திருக்குறளின் சொறபொருளை யெடுத்துக்,

---

1. 'குமை' என்னுஞ்சொற் குழைவுப் பொருட்டாகலின், அஃதிங்கே 'கூழ்' எனப்பொருள் தந்தது.

"கண்டுகேட் டுற்றுமோந் துண்டுழலும் ஐங்கருவி
கண்டஇன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்."

என்று நமமாழவார் பாடுதல் காண்க.

"அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐயனும்நீ
அளபுடைய மாமனும் மாமியும்நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொருளும் நீ."

என்னும திருநாவுகரசு நாயனார் திருபபாட்டைப் பார்ததுச்,

"சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்
மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினி யாவாரே."

என்ன ஐந்தாமபதினை முதறபதிகததில நமமாழவார் ஓது கினறனர.

"ஊரவர் கௌவை எருவாக அனனசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்." (ககசஎ)

என்னும திருககுறளின சொறபொருளகளாக கிடந்த படியே யெடுதது,

"ஊரவர் கௌவை எருவிட் டன்னசொல் நீர்ப்படுத்து."

என்று நமமாழவார் பாடுதல் காண்க

இனனும் 'திருவாசகத்தைத' பயின்று அதிலுளள சொற்பொருளகளையும, திருஞானசமபந்தப பெருமான் அருளிய திருபபதிகஙகளில் மிகப பழகி அவற்றின் சொற் பொருளகளோடு இசைகளையுந் தழுவி நமமாழவார் பாடி யிருககுஞ செயயுட்களையும எடுத்துக் காட்டபபுகின் இது மிக விரியும. அதுவேயுமனறித், 'தமிழ் வரலாறுடையார்' திருவாசகத்தைதபபார்த்து நமமாழவார் பாடினரெல்லர் என வழக்கிடுதலால், வழககிலுளள அதனை எடுத்துக்காட்டு கற்கு அமர்ந்திலம என்க.

முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய பழந்தமிழச் சான்றோர் செய்யுட் சொறபொருளகளை நம்மாழவார் தாமியற்றுஞ்

செய்யுட்களிற் றழுவிக் கூறுகின்றுழிச், 'சண்டாளர்,' 'மனிசர்,' 'சன்மம,' 'எகதல்,' 'உகம' எனனும பிறகாலத்து மக்களின் கொசசைத் தமிழசசொறகளை எடுத்து வழஙகக் காண்டலானுமு, இனனேரன்ன சொறகள தேவார திருவாசகஙகளினுமு, அவறறிற்கு முறபட்ட தமிழிலகஙகளினுங காணபபடாமையானுமு, நமமாழவார திருவாய மொழி பாடியகாலம கி. பி பத்தாம நூற்றாண்டிலாதல் அதறகும சிறிது பினனுதல் கொளளபபடும. இனனும, 'பவித்திரன,' 'சாதுவாய,' 'கருமபலன,' 'சனமசனமாந்தரம,' 'விரோதம,' 'காலசக்கரம,' 'கலியுகம,' 'கிதயுகம,' 'விசாதி' (வியாதி), 'கீர்த்தித்து,' 'வைட்டணவா,' 'முக்கியம,' 'சுணடாயம,' 'விபரீதம,' 'தனமபாவம,' 'வெளுமை,' 'அரவிந்தலோசந,' 'கருமகதி,' 'மூசசிகதும,' 'சராசரம,' 'சாரதி,' 'விசித்திரம,' 'விடமம,' 'கரசரணம,' 'துபபரவு,' 'அனவசம,' 'அநுராகம,' 'சம்மதித்து,' 'மதுரபோகம,' 'பிராகதள,' 'இனறிக்கே' முதலான வடசொறகள சொறறொடாகளும, சில தமிழசசொறகளும பிறகாலத்தனவே யல்லாமல், கி. பி. பத்தாம நூறறாணடிறகு முறபட்டன அல்ல. இவை தமமைப பத்தாம நூறறாணடிறகு முறபட்ட தமிழநூல்களிற காணடலியலாது. நமமாழவார் கலல செந்தமிழநடையிற பாடிககொணடு செல்லுதற்கு இடையிடையே இச் சொறகள சொறறொடாகளைப புகுத்தி விடுகினறாராகலினாலும, திருமால பெயர்களுளளும முற் காலத்து வழஙகாத வடமொழிப பெயாகளை இவர் மிகுதியா யெடுத்து வழஙகுதலினாலும வடசொறகளும வைணவக் குறியீடுகளும தமிழில் மிகுவிரவத் தொடஙகிய கி. பி. பத்தாம நூறறாணடிறகுப பினனரே தான இவர் இருந்தாராகறபாலர். வைணவ ஆசிரியரான ஆழவார்களின காலஙகளை நடுநிலை வழாது நினறு ஆயந்து உரைத்த திருச் சீனிவாச ஐயஙகார் அவர்களும, நம் மாழ்வார் காலம கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டினைகட் படுவதாமெனவே வலியுறுத்தார்.[1]

1. See his 'Tamil Studies,' pp. 324-338.

மேறகாட்டியவாறருல் நமமாழ்வார் தமக்கு முன் னிருந்த பழந்தமிழ நூல்களீயும சைவத் திருமுறைகளீ யும நனகு ஒதியுணாந்த புலவராதலோடு தமது காலத் துப பரவிய தமிழ வடமொழி வழக்குகளீயுந் தழுவித் 'திருவாயமொழி' பாடியவராவரென்பதுந் தெறறென விளஙகுதல் காண்க. எனவே, இவா ஓதாதுணார்ந்தவர் எனறு பினனுளள வைணவபபுலவா எழுதி வைததது வெறுங கடடுகககதையே யல்லாமற பிறிதில்லை. திருஞான சமபந்தப பெருமான ஓதாதுணாந்து பாடினவர் எனப தறகு அடையாளம எனனையெனிற, பழைய தமிழ்நூல் களின சொறறொடாகளுங கருததுப பொருளகளும அவர் அருளிய பாட்டுககளிற காணபபடாமையேயா மெனபது. மேலும, திருஞானசமபந்தா திருககோயில்கட்குச் சென றுழி அவவபபோது நிணைந்தவளவாறே திருபபதிகஙகள வெவவேறுய அருளிச செயதிருக்கின்றார். நமமாழவாரோ தாம இயறறிய 'திருவாயமொழி' ஆயிரம பாட்டுகளீயும, ஒருபாட்டின றறுசொல் அதறகடுதத பாட்டின் முதற சொல்லாக வரும 'அந்தாதித் தொடை'யின்கட் படுதது இயறறியிருககினறார. மேலும், 'திருவாயமொழி' ஆயிரம செயயுட்களில முதற பததுசசெயயுட்கள பாடுமபோதே, அவர் அதனை ஆயிரஞ செயயுட்களால் ஆக்கவேண்டு மெனனுங கருத்துகொண் டிருந்தாரென்பது,

"பரனடிமேற் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
நிரல்நிறை ஆயிரத்து இவைபத்தும் வீடே."

எனறு அவர் கூறினமையாற பெறபபடும. பெறபபடவே, இவா திருமால் கோயில்களோறுஞ் சென்று, சென்ற வளவானே அன்பினால் அகங்குழைந்து ஆங்காங்கு இறைவனைக் கதுமெனப பாடினரல்ல ரெனபதூஉம, தேவார திருவாசகஙகளுக்கு எதிராகத் திருமாலுக்கும செந்தமிழ் வழுத்துரைச செய்யுட்கள இருத்தல் வேண்டு மெனபதை கொண்டு அவை தம்மைப பாடினரென்ப தூஉம, 'தேவாரப்'பதிகங்கள ஒன்றற்கொன்று தொடர் பின்றி அவ்வத் திருக்கோயில்களில் நிணைந்தவளவானே

தனித்தனியே பாடப்பட்டமையால் அவற்றுட் பல பதிகங்களை அழிந்து போனமை கண்டு, அங்ஙனமே தாம திருமால் மேற் பாடுஞ செய்யுட்களும அழிந்துபோகவிடாமல் அவை தமமை ஒருதொடாபு படுத்துதற பொருட்டே அவறறை 'அந்தாதித் தொடை'யினபாற படுத்துப பாடிஞராதல் வேண்டுமெனபதூஉம, · ஆகவே நமமாழவார் வைணவ சமயத்தின்பாற பற்றுடைய ஒரு சிறந்த தமிழபபுலவரே யல்லாமல் இவா இறைவனே நேரே கண்டு அவனபால் அனபு மீதூரபபெறறு அவனருளைப் பெறுவானவேண்டி நினைந்த நினைந்த போழதெல்லாம நெஞசம நெக்குருகிப் பாடினரல்ல ரெனபதூஉம, அதனால் அவாபால் ஏதொரு கடவுட்டனமையுங காணபபட்டில தெனபதூஉம தெற் றென விளஙகாநிறகும.

அற்றேல், மாணிக்கவாசகரும 'திருச்சதகம' நூறு செய்யுட்களையும, 'நீத்தல் விண்ணப்பம' ஐமபது செயயுட் களையும 'அந்தாதித்தொடை'யினபாற படுதது பாடியவா றெனனையெனின; 'திருச்சதகம' திருபபெருந்துறையிலும, 'நீத்தல் விண்ணபபம' திருவுத்தர கோசமஙகையிலும அடிகளால் அருளிச் செயயபபட்டனவாகலின், அவறறுள் முதல் நூறு ஒரு தொகுதியாகவும், பின ஐம்பதும மற் றொரு தொகுதியாகவும தனித்தனியே பாடபபட் டிருத்த லானும, 'திருவாசகத்'தினகண் உளள ஏனைத் திருபப தி கஙகளும ஒனறறகொன்று தொடர்பின்றித் தனித்தனியே பாடபபட்டிருத்தலானும, அவை நமமாழவார் பாட்டுக் களைபபோற செயற்கையாய் ஒரு தொடாபுபட நில்லாமல் தனித்தனியே நினைந்த நினைந்தவழிப பேரன்பின பெருக் கால் இயற்கையாய்ப் பாடப்பட்டன வாகுமென்று தெளிக.

இனி, இவையெல்லாம ஒருபுறம் நிற்க. நமமாழவார் கடவுளை நேரே காணும பெருமபேறு பெற்றிலராயினும, முழுமுதறற கடவுளிலக்கணம் இதுதான் என்று ஆராய்ந் துணரும அறிவு மதுகையும, அதனால் அம முழுமுதற் கடவுள ஒனறனையே வழுத்தும் மன ஒருமைப்பாடு மாயி னும் உடையரோவெனின்; அவை தாமும் அவர் உடைய

ரல்லரென்பது காட்டுவாம். உலகிறகு முழுமுதற் கடவுள ஒருவனே உளன் என்று காட்டாமல், நானமுகன் திருமால் உருத்திரன எனக் கடவுளர் மூவர் உளர் எனக்கூறி, அம மூவரில் ஒவ்வொருகால் ஒவவொருவரை உயர்த்தி ஏனை யரைத் தாழத்தி, இந் நாவலந் தீவினகண உளள பொது மக்கள அம மூவரில் ஒவவொருவரைப பற்றிக் கொண்டு வழக்காடிப போர்புரியவும், தாம அப பொதுமக்களின் வேரறுப் நிலவுலகக் கடவுளரென அவர் தமமாற பாராட்டப் படவும் சூழச்சி செயது ஆரியப்பார்ப்பனர் கட்டிவிட்ட புராணப பொய்க்கதைகளையே உண்மையென நமபி நம மாழவார்,

"பெரிய அப்பனைப் பிரம னப்பனை உருத்திர னப்பனை."
(அ-ஆம் பத்து, க, கக)

எனவும,

"தானும் சிவனும் பிரமனும் ஆகிப் பணைத்த தனிமுதலை"
(அ-ஆம் பத்து, அ, ச)

எனவும கடவுளர் மூவர் என்றும், அம மூவரிற் றிருமாலே சிறந்த கடவுள எனறுங் கூறுகினரூர். உலகிற்கு முழு முதற கடவுள ஒருவரேயுளர் அல்லாமல், மூவர் உளராதல் யாஙனம? படைத்தற்றொழிலை நிகழத்துதறகு ஒரு கடவுளும், காத்தறறொழிலை நிகழத்துதற்கு மற்றொரு கடவுளும, அழித்தறறொழிலை நிகழத்துதற்கு வேறொரு கடவுளுமாகக் கடவுளர் மூவர் உளராயிற், படைத்தற் றொழிலைச் செய்வோன காத்தல் அழித்தல்களைச் செயய மாட்டுவான் அல்லனெனவும், அங்ஙனமே காத்தல் அழித் தல்களைச் செய்வோரும தத்தந் தொழிலையன்றிப் பிற தொழில்களைச் செய்யமாட்டுவா ரல்லரெனவுங் கொளளப் பட்டு, அவரெல்லாம் வரமபிலாற்றலுடைய முழுமுதற் கடவுளாகா ரெனபது தானே பெறப்படும. அற்றன்று, திருமாலே தமக்குரிய காத்தற்றொழிலோடு ஏனையிரண்டு தொழில்களையும் புரிவரெனின; நன்று சொன்னாய், திரு மாலே முத்தொழிலும் புரிபவராயிற், படைத்தல் அழித்தல்

களுக்கு வேறிரு கடவுளரைக் கொண்டது எற்றுக்கு? அதுவேயுமனறி, நாரணன நானமுகன் அரன் எனனும் மூவரையுமே உளளத்து இருத்திப பற்றறுத்தல் வேண்டு மென்பது போதர நமமாழவார்,

"ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரன்என் னும் இவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத்து உள்ளிநும் இருபசை யறுத்து."

(க, ஙூ, எ)

எனறு கூறியதெனனை? ஒனறெனறுவது பலவென்றுவது அறிதறகரிதான வடிவுடையது யாது? அஃது இம மூவரின் வேறு? ஒனறு? வேறுயின், அஃது அம மூவரின மேற் பட்ட முழுமுதற கடவுளாதல் வேண்டும். மற்று அஃது அம மூவரோடு ஒனறுபட்ட பொருளாயின, ஓர் அறிவுப பொருள மூவேறு அறிவுப பொருளாகப் பகுக்கபபடுதல் யாங்ஙனம்? அறிவில்லாத பருபபொருளகளே ஒனறு பல வாகப பகுக்கபபடுதலைக் காண்டும. அவற்றைப போலவே அறிவுப்பொருளும ஒனறு பலவாகப பகுக்கபபடுதலை யாண்டாயினுங கண்டார் உளரோ? அல்லதூஉம, ஒன் றெனவாதல் பலவெனவாதல் அறிதற்கரிய பொருள, பின் மூனறுயதைமட்டும அறிவது யாங்ஙனங கூடும? அற் றன்று, ஒன்றெனப பலவென அறிதறகரிய முழுமுதற் கடவுள யாண்டும ஊடுருவி நிறைந்து எவறறினும மேற் பட்டதாய் நிறக, அதனுள் நான்முகன் திருமால் உருத் திரன் என்னும் மூவரும தனித்தனி நிறபரெனின, "யானும் அறியேன் அவளும பொய்சொல்லாள" என்றபடி இம் மூவரும முதல்வர் அல்லர், இம் மூவரின் வேறுய் எல்லாம் வல்லதாய் நிற்கும் முழுமுதற் கடவுள் பிறிது ஒன்று உண் டென்பது, நமமாழவார் வாய்மொழியினுலேயே பெறப்படு கின்றதன்றே? அவ்வாறு மூவரின் வேறுய் முழுமுதற் கடவுள் ஒன்றுண் டென்பதனை உடன்பட்ட நமமாழ்வார் பின்னர் அதனை மறந்து, அம் மூவரில் ஒருவராய திரு மாலையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு,

"தானோர் உருவே தனிவித்தாய்த்
தன்னில் மூவர் முதலாய
வானோர் பலரும் முனிவரும்
மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்த்
தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே
தோற்றி அதனுட் கண்வளரும்
வானோர் பெருமான மாமாயன்
வைகுந் தன்னம் பெருமானே." (க, கி, ச)

என்று இசைத்தது முன்னெடுபின பெரிதும முரணுறு தலிச சிறிதாராயச்சியுடையரும நனகறிவர்.

இவ்வாறு முனனெடுபின முரண உரைநிகழத்திய நம்மாழ்வார், முழுமுதற கடவுள நிலையிற் ரும உயர்த்து வைத்த தம திருமாலையே இறுகபபறறி, அவரது வழிபாட்டளவிலாவது உறைதது நினறனரோவெனறல் அதுவும இன்று. சிவபிரானே முழுமுதற கடவுள எனபதை, மூனறும ஆண்டில் அப பிராணே நேரே கண்டு அவனருட்பால் உண்டு வளர்ந்த திருஞானசமபந்தப பிளளையார் தாம சமணர் சாக்கியரோடு இட்ட வழக்குகளில் நன்கு நிலை நாட்டியிருக்கினறனராகலின, அதனை நன்கு உணர்ந்த நம்மாழவார், தாம சிவபிரான் வழிபாட்டைக் கைவிட்டால் தமக்கு இமமையிற் பெருந்துன்பமும மறுமையில் நிரயமும வாய்க்குங்கொலென அஞசியே திருவாயமொழியில்,

"அரிஅயன் அரன்என்னும் இவரை
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின்." (க, ஙூ, சு)

எனவும்,

"கடிகமழ் கொன்றைச் சடையனே யென்னும்." (எ, உ, க0)

எனவும்,

"பூத்தண் துழாய் முடியாய்புனை
கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்." (எ, சு, ஙூ)

எனவும்,

"என்மலைமகள் கூறன்றன்னை.....எயில்மூன் றெரித்த
வென்றுபுலன் துரந்த விசும்பாளியைக் காணேனே."
(எ, சு, எ)

எனவும்,

"மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை அமர்ந்தேனே."
(அ, ச, கo)

எனவும்,

"முனியே நான்முகனே முக்கண் அப்பா." (கo, கo, க)

எனவும முக்கட் பெருமானையும் இடை யிடையே வழுத்திக் கொண்டு சென று, இறுதியில்,

"அவாவறச் சூழ்அரியை அயனை அரனை அலற்றி
அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்."
(கo, கo, ககo)

என்று சிவபிரான திருபபெயராலேயே முடித்துக் கூறி யிருகின்ரு. புராண கதைகளை நமபிக கடவுளர் மூவர் உளர் என றும, அவருட்டிருமாலே முதல்வராவா என்றுங் கொண்டு நமமாழவார் பெரிதுமயஙகி யிடர்ப்பட்டனராயி னும, திருஞானசமபந்தப பிளளையார்க்கு மூனருண்டிலே தேனறி யருளசெயது, முதல்வனில்லை யெனப பாழ்ங கொளகை பேசிய சமண சாக்கியரை அவர் வாயிலாக அடக்கித் திருத்தி யருளபுரிந்த சிவபிரான முழுமுதற் கடவுளா யனறிப் பிறிதாதல் செல்லாதென வரவரத் தெளிந்து துணிவு கொண்டே நமமாழவார் 'அரன' எனனுந் திருபபெயரை முடிந்த நிலையாகவைத்துச் சொல்லித் தமது 'திருவாயமொழி'யை முடித்தாராகல் வேண்டுமென பது நடுவுநினருராயவார்க்கு விளஙகாதொழியாது. எனவே, நமமாழவார் முழுமுதற்கடவுள நிலையைத் தாமாகவே முழுதுணர்ந்து அதன்கண் மட்டும உறைத்து நின்றவா அல்லரென்பதூஉம, அதனால் அவர் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானையாதல் மாணிக்கவாசகப பெருமானை யாதல் ஒத்த கடவுட்டன்மையுடைய ரல்லரென்பதூஉம் நன்கு போதரும.

மேலும், உலகிற்கு முதலாய் நிற்குங் கடவுள் அப்பனுகிய தானும் தன்னோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும் அம்மையும் ஆய் ஒன்றும் இரண்டுமல்லா இரண்டற்ற நிலையில் ஆண் பெண் உருவாய்த், தீயும் நீரும் ஒப்பச், சிவப்பு நீலநிறங்களோடு கூடி நின்று, உலகத்தைப் படைத்துக்காத்து அழிக்கும் உண்மையினை 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' கூஉ-ஆம பக்கம் முதல் கூள-ஆம் பக்கம் வரையில் வைத்து இனிது விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேம, ாண்டும் சிறிது விளக்குவேம. உலகத்திலுளள எல்லாப பொருள்களுந் தீயின் கூற்றிலும நீரின் கூற்றிலும் அடங்கும. தீயும நீரும் ஒன்றியைந்து நிறகுங்காறும படைத்தல் காத்தல்கள் நிகழும ; தீ மிகுந்தவிடத்து நீரை உரிஞசி எல்லாப பொருளகளையும் அழித்துவிடும். எனவே, படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்வது தீயும நீரும் சேர்ந்த சேர்க்கையேயாதலும, அழித்தலைச் செயவது தீ நீரிற பிரிந்து மிகுதலேயாதலும் தெற்றென விளங்கும. விளங்கவே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும முத்தொழிற்கும ஏதுவாவன தீயும் நீரும என்னும பொருளகள இரண்டேயல்லாமல் மூனறல்லாமையும புலனும். இத் தீயும நீரும் அறிவில்லாப் பொருள்களாதலால் அவற்றை இயக்குதற்கு அறிவுடைய முதல்கள இரண்டு இன்றியமையாது வேண்டபபடும. தீயினுள விளங்கும அறிவுடைப்பொருளே சிவம் என்றும், நீரினுள விளங்கும் அறிவுடைப்பொருளே அம்மையென்றும் அறிவுநூல்கள் நுவலாநிற்கும. இவ்வாறு இவற்றுள விளங்குதல்பற்றியே தீயின்நிறமான சிவப்புவடிவு சிவபிரான்றும, நீரின் நிறமான நீலவடிவு அம்மைக்கும உரியனவாகச் சொல்லப்பட்டன. இது குறித்தே இருக்குவேதத்துளளும " த்வம் அக்நே ருத்ரோ" (அக்கினி, நீ உருத்திரனாய் இருக்கின்றனை)[1] என்னும் உரையும் எழுந்தது. 'உரு'வென்னுஞ் சொல்லுக்குச் 'சிவப்புநிறம்,' 'வெப்பம்,' 'அச்சம்', என்னும் பொருள்கள் உண்மை, " உருவப் பல்பூத் தூஉய்,"[2] " வெயில் உருப்புற்ற வெம்

1. இருக்கு, உ, க, சு. 2. திருமுருகாற்றுப்படை, உசக.

பரல்,"[1] "உருஉட் காகும"[2] என்னும் பழைய தமிழ்நூற் சொற்றொடர்களாற் புலப்படுதலிற், செம்மை நிறத்தையுஞ் சினத்தையும அச்சத்தையுந் தோற்றுவிக்கும அழிப்புக் காலத்துச் சிவபெருமாற்கு 'உருத்திரன' என்னுந் தமிழச் சொல்லைப பண்டை இருக்குவேதகாலத் தமிழர்கள பெயராக அமைத்து வழங்குவாராயினர். எனவே, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும மூத்தொழிலையும செய்வோர் அபபனும அம்மையுமாய்ப் பிரிவறநிறகும மூதல்வர் இருவரேயல்லாமல், மூவர் அல்லர். இவவுண்மை அமமையப்பரது விளக்கத்திறகு இடனுய்நிற்கும நீ நீரின் றொழில்களானுந் தெளியபபடும. நீ தனித்து எரியுங கால் ஏதொருபொருளும அதன்முன நிறகலாறறாது அழிந்துபடும. மற்று அது நீரொடு கலந்து தனது வெமமை குறைந்து ஓர் அளவில் நிற்குங்கால், அது பல செயறகருந் தொழில்களெல்லாம செயயவல்லதாகும. நீயும நீரும ஒருங்கு கலத்தலாறறோன்றும நீராவி பல வகைப் பொறிகளையும் இயக்கிப பலவேறு வியத்தகு தொழில்களெல்லாம செய்தலை இஞ்ஞானறு உலகம் எங கணுங காண்கினறேம அல்லேமோ? நீயின சேர்க்கையினறி நீர் உறைந்து பனிக்கட்டியாயவிடத்தும், நீரின் சேர்கையின்றித் நீயே மிக்கெழுந்து எல்லாவறறையும எரிக்குமிடத்தும் உலகின்கண் ஏதேனும் நடைபெறுமா? நடைபெறுதனறே. உலகினும் உலகத்தில் இயங்கும உயிர்களின் உடமபுகளினும நீயும நீருங் கலந்துநிற்க வேண்டுமளவுக்குக் கலந்து நிறறலிறறருன் உலகுயிர்களின் தோறறமும அவறறின் நிலைபேறுங காணப்படுகினறன. ஆகவே, அமமையப்பரது சேர்க்கையே படைப்புக்குங் காப்புக்கும ஏதுவாகு மல்லது, ஞானமுகனுந் திருமாலுந் தனித்தனியே அவைதமக்கு ஏதுவாகார் என்க.

அல்லதூஉம, உண்மையான் நுணுகி நோக்குமிடத்துப் படைப்பும அழிப்பும எனத் தொழில்கள் இரண்டே உளவல்லது, காப்பு எனபதொரு தனித்தொழில் தனியே

1. சிறுபாணற்றுப்படை, அ. 2. தொல். உரியியல், ச.

நடைபெறுவதன்று 'படைப்பு' என்பது யாதெனஆராயுங் கால் ஐம்பொறிகளுக்கும புலனுகா நூண்டுகளகள ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்டு அவ் வைம்பொறிகட்கும புலனுகும வடி வுடையவாமாறு ஆக்குவதேயாம. 'அழிப்பு' என்பது அங் ஙனம் திரட்டி வடிவாக்கப்பட்ட துகளகள வேறுவேருகப் பிரிந்துபோமாறு பிரித்து விடுவதேயாம். நமமுடம்பினும உலகத்தினும இவ்விருவகைத் தொழில்களும இடை யருது நடைபெறுகின்றன. நமதுடம்பு எண்ணிறந்த நூண்டுகளகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இத் துகளகள ஒவ்வோர் இமைப்பொழுதும் புதிய புதியவாய நமதுடம் பின்கட் சேர்க்கப்பட்டு வராநிற்கப், பழைய துகள்கள அங்ஙனமே ஒவ்வொரு நொடியும் பிரிந்து பிரிந்து நம துடம்பைவிட்டு அகன்றுபோகின்றன. இவ்வாறு புதிய துகளகள புதிய புதியவாயத் திரட்டப்பட்டு நமதுடம்பின் கட் சேர்க்கப்பட்டு வருங்காறும நமதுடம்பு இருகு நிலை பெறும. மற்றுப புதிய துகளகள அங்ஙனம ஒவ்வொரு நொடியும சேர்க்கப்படாமல் நின்றுபோகப, பழைய துகள கள ஓர் உடம்பினின்றுங கழிந்துகொண்டே போமாயின், அவ்வுடம்பு விரைவில் அழிந்துபோகும. இம முறையால் ஆழந்து நோக்குமிடத்துப புதிய துகளகள இடையருது படைக்கப்பட்டு வருதலே உடம்பு நிலைபெறுதறகு ஏது வாதல் விளங்கும். எனவே, இடையருத படைப்புத் தொழிலே காத்தற றொழிலாகுமல்லாற, காத்தற்றொழி லென வேறொன்று தனியே யுண்மை ஒருவாறருனும பெறப்படமாட்டாது. அதனுற காத்தற றொழிலுக்குத் திருமாலென ஒரு தெயவம தனியே வேண்டுமெனக் கொண்டாரது கோட்பாடு சிறிதும பொருந்தாது. படைத் தறறொழிலுச செயயும அம்மையே காத்தற்றொழிலையுஞ செய்பவளாவாள். மேலும், காத்தறறொழிலுத தனியே செய்யும தெய்வம் ஒனறு உளதெனக் கொளளினும், வேறொருவராற் படைக்கப்பட்டதனையே அது காக்க வேண்டுதலானும, படைக்குந் தெய்வம படைத்தற்றொழி லுச் செய்யாதாயிற் காக்குந்தெய்வங் காத்தற்றொழிலுச் செய்யமாட்டாமையானும், எவறறையும் அழிக்குந்தெய்வம்

ஒன்று உளதெனக் கோடல் வைணவர்க்கும் உடன்பாடாக லின் அவ் வழித்தற்றொழிலைச் செயயும் தெயவத்தின் முற காக்குந் தெயவந் தனறொழில எக்காலும நடத்தல் இயலாமையானும, அன்றிக் காக்குந் தெய்வத்தின் முன அழிகுந் தெயவத்தின வலி செல்லாதெனின் அழித்தற றொழிலே எக்காலும நடைபெறுதாகல் வேண்டும, மற்று அஃது உலகின்கட் கண்கூடாய நிகழக் காண்டு மாகலின அழித்தற றெயவத்தினமுன காத்தற் றெயவத்தின வலி நிற்க லாற்றுமையானும அங்ஙனங் காத்தற் றொழிலுகெலாத் தனியேகொண்ட தெயவம் முதன்மையும ஆறறலும இல்லாதாய ஒழிதல்வேண்டும். அவவாறொழியவே, திருமாலை முழுமுதற கடவுளாகக் கொளளுங கோள ஒருவாற்றனும ஒவவாதென்க. இவ் வாறறல் அழித்தறறொழிலைச செயயும உருத்திரனே எல்லா ஆறறலுமவாய்ந்த முழுமுதற கடவுளாவன என்று தெளிக. இவவுண்மை தெரித்தறகே சிவஞானசித்தி யாரிலும்,

> "இறுதியாங் காலந் தன்னில் ஒருவனே இருவ ருந்தம்
> உறுதியின் நின்று ரென்னின் இறுதிதான் உண்டா காதாம்
> அறுதியில் அரனே எல்லாம் அழித்தலால் அவனுல் இன்னும்
> பெறுதும்நாம் ஆக்க நோக்கம் பேரதி கரணத்தாலே."

எனனுங் திருபபாட்டும் எழுந்தது. எல்லாமவல்லோனுய எல்லாவறறையும அழிக்கும முதல்வனெருவனோ, எல்லாம அழிந்தொழிந்த இறுதிக்காலத்தில் எஞசிநிறபவனுகலின, திருமபப் படைபபு நிகழவேணடியக்கால் அஃது எஞசி நிற்கும் அவ்வுருத்திரன்மாட் டிருந்தே தோனறுமென பதும பெறறும. பெறவே, படைபபும அழிபபும அவற் றிடையே நிகழும காப்பும என்னும முத்தொழிறகும உரிய முதல்வன் உருத்திரன ஒருவனே யாதலுந் தானே பெறபபடும். இவ்வுண்மையெல்லாம் 'சிவஞானபோதம,' 'சிவஞானசித்தி' என்னும் அறிவு நூல்களிலும அவற்றின் உரைகளிலும நன்கு விரித்துரைக்கப்பட் டிருத்தலின, அவற்றையே ஈண்டு மீளவிரித்தல் வேண்டா.

இனி, மேலே காட்டியவாற்றுல் முழுமுதற் கடவுள் அப்பனும அம்மையுமாய் நிற்குமியல்பும், அதுவே முத் தொழில்களோப் புரியுமாறும இனிது தெளியக்கிடந்தமை யின், அம முழுமுதற்கடவுளே நேரே காணும பெறற்கரும பேறுபெற்ற மாணிக்கவாசகர், திருஞானசமபந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலான அருட்டிருவாளர்களெல்லாம் அம முழுமுதற்கடவுளேப, புராணகதைகளுட் சொல்லபபட்ட நான்முகன் திருமால் காலஉருத்திரன் என்னும மூவர்க்கும் மேற்பட்ட அம்மையப்பராகவே வைத்து ஓதி வழுத்து வரல்லது, அம் மூவரில் ஒருவராகக்கொண்டு வழுத்து தறகு ஒருசிறிதும ஒருபபடுவாரல்லர். இது,

"மூவரும் முப்பத்துமூவரும் மற்றெழிந்த
தேவருங் காணச் சிவபெருமான்."

என்றற்றொடக்கத்து அவர்தம அருளுரைகளால் நன்கு தெளியபபடும. இவ்வுண்மையினே "மாணிக்கவாசகர் வரலாறு" க00-ஆம பகுகமுதல் கoக-ஆம பக்கம வரை யிலும எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேம. அங்ஙனமே திரு ஞானசமபந்தப பிளேயார்,

"மூத்தியாய் மூவரின் முதல்வனுய் நின்றவன்."
(திருமழபாடி)

எனவும்,

"மூவரிலும் முதலாய்•நடுவாய மூர்த்தியை."
(திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்)

எனவும், திருநாவுக்கரசு நாயனுர்,

"மூன்தையார் மூந்தியுள்ளார் மூவர்க்கு முதல்வராளுர்."
(திருவிடைமருதூர்)

எனவும்,

"மூவருவின் முதலுருவாய் இருநான்கான
மூர்த்தியே யென்று முப்பத்துமூவர்
தேவர்களும் மிக்கோருஞ் சிறந்து வாழ்த்துஞ்
செம்பவளத் திருமேனிச் சிவனே." (பொது)

எனவும்,

"சென்றுநாஞ் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோம் அல்லோம்
சிவபெருமான் றிருவடியே சேரப் பெற்றோம்." (பொது)

எனவும, சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்,

"மூந்தி யாகிய மூவரின் மிக்க
மூர்த்தி யைமுதல் காண்பரி யானை."
(திருவாழ்கொளிபுத்தூர்)

எனவும் அருளிச்செயதமை காண்க. எனவே, சைவசமய ஆசிரியர்களாற் 'சிவன,' 'உருததிரன்' எனனும பெயர்களால் வைத்து வணஙகபபட்டது முழுமுதற் கடவுளேயல்லாமற், புராணகதைகளுட் சொல்லபபட்ட மூவரில் ஒருவரான காலஉருத்திரர் அன்று.

இனிச், சைவசமயாசிரியர்க்கு முனனிருந்த சைவசமயச் சான்றோர்களால் வணஙகபபட்டு வந்ததூஉம் முழுமுதற் கடவுளே யென்பதற்கு, அம முழுமுதலுக்குப் பேரிலக்கணமாயுளள பிறவாமை இறவாமையாகிய தன்மைகளே சிவபிராற்கு உரியனவாகப பழைய நூல்களுள ஓதப்படுதலே சான்றும. "பிறவா யாக்கைப பெரியோன கோயிலும" எனறு 'சிலபபதிகாரத்'திலும[1] போந்தமை காண்க. சிவபிரான முழுமுதற் கடவுளாதல் பற்றியே பண்டைநாளிலிருந்த தமிழ்ச் சானறோர்கள முதலிற் சிவபெருமான றிருகோயிலையும, அதனபினனர் ஏனைத் தெயவங்களின கோயில்களையும் வைத்து வழிபட்டு வந்தனர். இஃது,

"ஏற்றுவலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்,
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
அடல்வெங் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்,
மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனும்,
மணிமயில் உயரிய மாரு வென்றிப்

1. இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, ககக.

பிணிமுக ஊர்தி ஒண்செய் யோனும்என
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
றேலா நல்லிசை நால்வ ருள்ளும் ''[1]

என்று 'புறநானூற்'றிற் சிவபெருமான் முதற்கண்வைத்து ஓதப்பட்டமை காண்க. இவ்வாறே 'சிலப்பதிகாரத்'திலும,[2] 'மணிமேகலை'யிலும[3] சிவபிரானும அவன் திருக்கோயிலும் ஏனை எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும அவர்தங் கோயில்கட்கும முனவைத்து உரைக்கப்படுதலும உணரற் பாற்று.

எனவே, பிறந்திறபபனவெல்லாம சிறறறிவுடைய உயிர்களாதலும், அவ் வுயிர்கட்குப் பலவேறு உடம்புகளைத் தந்து அவை தமமைப் பிறவிவட்டத்தில்வைத்துச் சுழற்றி அவற்றிற்கு அறிவுவளரச் செய்யும முதல்வன் பிறபபு இறபபுக்கள இல்லாத் தூய பேரறிவினனுதலும் பண்டைச் செந்தமிழ நூலாசிரியர் மெய்யுரைகளால் இனிது விளங்காநிற்கினறன. அப பண்டையோர் மெய்ம் மரபின் வழிவந்த சைவசமயாசிரியர்களும பிறப்பு இறப்பு இல்லாத் தனிப்பெருங கடவுளையே 'சிவன்,' 'உருத்திரன்' எனவைத்து வழிபட்டனர் என்பற்குப, பிறபபு இறப்பு இல்லாத் தனி முதன்மையே அப பெருமானுக்குரியதாக அவர் அடுத்தடுத்து எடுத்துக் கூறுதலே சான்றும். மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"யாவர்க்குந் தந்தைதாய் தம்பிரான் தனக்கு அஃதிலான்."
(திருச்சதகம், ஈஎ)

எனவும,

"துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்தருள் சோதீ,
இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்."
(பிடித்தபத்து, க0)

எனவும், திருஞானசம்பந்தப்பெருமான்,

---

1. புறநானூறு, நிசு. 2. ஊர்காண் காதை, எ.
3. விழாவறை காதை, நிச.

"பிறப்பில் பெருமான் திருந்தடிக்கீழ்ப்
பிழையாத வண்ணம்." (பொது)

எனவும,

"தந்தை யாரொடு தாயிலர் தம்மையே." (பொது)

எனவும், திருநாவுகரசு நாயனார்,

"பிறப்பிலார் இறப்பிலார் பிணியொன் றில்லார்."
(திருப்பந்தணைநல்லூர்)

எனவும,

"மூவான் இளகான முழுவுல கோடுமண் விண்ணுமற்றும்
ஆவான." (பொது)

எனவும,

"பெரியான் பெரியார் பிறப்பறுப் பான்என்றுந் தன்பிறப்பை
அரியான் அடிநிழற் கீழதன்றே என்றன் ஆருயிரே."
(பொது)

எனவும,

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
அத்தன் என்றுஅரி யோடு பிரமனுந்
துத்தியஞ்செய நின்றநற் சோதியே." (பொது)

எனவும,

"நூறு கோடி பிரமர்கள் நொந்தினர்
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணல்எண்ணில் இந்திரர்
ஈறு இலாதவன் ஈசன் ஒருவனே." (பொது)

எனவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

"ஆரும் அளவறியாத ஆதியும் அந்தமும்
ஊரும் ஒன்றில்லே." (பொது)

எனவும் அருளிச் செய்தல் காண்க.

இங்ஙனம பண்டைநாள தொட்டுப் பின்றைநாள் வரையில் வழிவழி வந்த சைவசமயச் சான்ரோர்களெல் லாம பிறப பிறப பில்லா முழுமுதற கடவுளேயே 'சிவம' என வைத்து, அதனையனறிப, புராணஙகள கூறிய மூவரையாதல் மறறுப பிற தெயவஙகளையாதல் மறந்தும் வணஙகாராக, நமமாழவாரோ பிறபபு இறபபுக்களுட்பட்ட நானமுகன திருமால் இந்திரன முதலான தெயவஙகளையும், திருமாலினுந் தாழந்தவர்களாய் இம மண்ணுலகத்திற் பிறந்து மாண்ட கண்ணன் இராமன முதலாயினுரையும் பெரிதுயர்த்து ஒரு வரைதுறையின்றி வணஙகுகினறனர்.

"வாங்குநீர் மலருலகில்
நிற்பனவுந் திரிவனவும்
ஆங்குயிர்கள் பிறப்புஇறப்புப்
பிணிமூப்பால் தகர்ப்புண்ணும்."
(திருவாய்மொழி, ச, க, கி)

எனவும,

"நோயேமூப்பு இறப்பிறப்புப்
பிணியேயென் றிவையொழியக்
கூயேகொள் ளடியேனைக்
கொடுவுலகங் காட்டேலே." (சு, கு, எ)

எனவுங் கூறித் தாம பிறபபு இறபபுத் துனபங்களினின் றுங கரையேறுதலே வேண்டும் நமமாழவார்,

"மீனுய் ஆமையு மாய்நர சிங்கமு மாய்க்குறளாய்க்
கானுர் ஏனமு மாய்க்கற்கி யாம்இன்னுங் கார்வண்ணனே."
(கி, க, க0)

என்றும்,

"மனப்பரிப்போடு அழுக்கு மானிடசாதியில் தான்பிறந்து
தனக்கு வேண்டுருக் கொண்டு." (கூ, ச, எ)

என்றும் தாமே தங்கடவுளின் பல்பிறவிகளோ யுடன்பட்டு மொழிதலும், தம் பிறவியொழிதற்குப் பிறவியொழியாத பிறன் ஒருவனே வேண்டுதலும் நினைந்து பார்க்கும்வழி,

அவர் முழுமுதற் கடவுளியல்பினைச் சிறிதாயினும உணர்ந்து பார்க்கும ஆராயச்சியறிவுடைய ரல்லரெனபது துணியபபடுமன்ரே? இப பெற்றியினரான நமமாழவாரைக் கடவுட் டன்மையுடைய ரெனவும, எல்லாமவல்ல முதல்வனை நேரே கண்டு அவனை வணஙகி வாழத்துதலிலேயே ஒன்றுபடடு உறைத்துநினற மாணிககவாசகப் பெருமானைக் கடவுட்டனமை யிலரெனவும் தலைதடுமாறி மயக்கவுரை நிகழ்தறிய 'தமிழ வரலாறுடையாரது' பிழை பாட்டுரையினும மிககதொரு பிழையினை யாண்டுங காணேம.

இன்னும, நல்வினை தீவினையின பயனுய் அறியாமை நீக்கத்தின பொருட்டு உயிர்கட்குவரும பல்பிறவிகளும அவறறுல் வரும பாவஙகளும எல்லாமவல்ல இறைவனுக்கு இல்லாமை பற்றியே அவனை அறிவுநூல்கள "அறவாழி அந்தணன"[1] அலலது 'புண்ணியன' என்று புகலாநிற்கும. இப 'புண்ணியன' எனனுஞ்சொற் சிவபிரானுக்கே உரித்தாய வழஙகபபட்டமை,

"போதலர் சோலைப் பெருந்துறை எம் புண்ணியன்"

என்று மாணிககவாசகப பெருமானும,

"மருந்து வானவர் தானவர்க் கின்சுவை
புரிந்த புன்சடைப் புண்ணியன் கண்ணுதல்."
(திருவெறும்பியூர், கூ)

என்றும,

"புரித்தானைப் புண்ணியனைப் புனிதன் றன்னை."
(திருப்பூந்துருத்தி)

என்றும்,

"நாக்கொண்டு பரவும் மடியார்வினை
போக்கவல்ல புரிசடைப் புண்ணியன்." (திருவலஞ்சுழி, எ)

என்றும்,

"நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னுச்சடைப் புண்ணியன்." (பொது)

என்றும்,

"ஆதி நாயகன் ஆதிரை நாயகன்
பூதநாயகன் புண்ணிய மூர்த்தியே."

என்றும் திருநாவுக்கரசு நாயனுரும அருளிச்செயதவாற்ரு னும, வைணவ சமயத்தாழ்வார்களுள முதல்வரான பொய்கையாழவார்,

"பொன்திகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகந் தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவரங் கத்தால் திரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்றும் உளன்."

என்று அருளிச்செயதமையாலும அறியபபடுமம. அபபர் அடுத்தடுத்து வழஙகிய 'புரிசடைப் புண்ணியன' என்னுஞ சொறரொடரைப பொயகையாழவார் அஙஙனமே தாமும எடுத்து வழங்குதலே உற்று நோகஙகாற, சிவபிராஜனப் புண்ணியன எனறு கொண்ட அபபரது கருத்தைப் பொயகையாழவார் முற்றுந் தழுவினமை புலப்படும். இவ் வாற்ரும் பொயகையாழவார அபபருக்குப பின கி. பி. ஏழாம நூறருண்டி லிருந்தவராதலும தெற்றென விளஙகும.

ஙஙூ. சைவசமயச்சான்ரோர், பொய்கையாழ்வார் கருத்தொருமை

இனிப், பொய்கையாழவார் தாம அருளிச்செய்த 'முதற திருவந்தாதி'யின் ஈறறிற "பொனதிகழும் மேனிப புரிசடையம புண்ணியனும" எனனுஞ செயயுளே அமைத்த படியை ஆராயும வழி, அவரும பார்ப்பனர் கட்டிவிட்ட புராண கதைகளினுல் இடையிடையே பெரிதும ஈர்பபுண்டு நான்முகன் திருமால் உருத்திரன எனக் கடவுளர் மூவர் உளரெனவும அம் மூவருளளும திருமாலே முதல்வ ரெனவுங் கொண்டு நெடுநாள மயங்கி இடர்பபட்டனரேனும, பினனர்த் தாமசெய்த நல்வினைப பயத்தால் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளின் திருவுருவினைத் தாம் நேரே கட்புல னுற காணும் பெறற்கரும் பேறு பெற்று, அத் திருவுரு

ஒருபாற் சிவந்த நிறத்தினையுடைய சிவவடிவாயும் மற்றொரு பால் நீலநிறத்தினையுடைய மால்வடிவாயும இருக்கக்கண்டு, அதுவே இறைவறகு உண்மை வடிவாமெனத் தெளிந்து, அச செய்யுளே அந் நூலின் இறுதியில் முடிந்த முடிபாக வைத்து அருளிச் செயதாராகல் வேணடுமெனபது புலனுகா நிறகும. திருககோவலூரில் ஓர இடைகழியில் தாம இறைவன நிருவுருவினை நேரே கண்டமையினைப் பொயகையாழவார் "நீயுந் திருமகளுமநின்ருயால்" என்று தாமே குறிபபிட்டு அருளிச செயதிருககினறனராகலின, அது மறுகுகலாகா உண்மையே யாமெனக. அஙஙனம ஈருருவும ஒருருவாய நினற இறைவனை நேரே கண்ட துணி விஞறருன அவர் தாஙகண்ட அவ வுருவின் ஒரு பக்கத் தின பெயர் 'அரன' மற்றொரு பக்கத்தின பெயர் 'நாரணன்' ஆம எனறும, ஒரு பக்கதினை ஊர்தி எருது மறறொரு பககத்தின ஊாதி எருவையாம எனறும, இருகூறும் உரைத்தநூல் 'மறை' யாகும என்றும, அவ்விரண்டுள ஒன்று அமர்ந்திருட்பது மலை மறறொன றமர்ந்திருபபது கடல ஆம எனறும, ஒனறு காத்தற றொழிலைச் செய்வது மற்றொனறு அழித்தற றொழிலைச செயவதாம எனறும, ஒனறன் திருககையிலுளளது முத்தலைவேல் மற்றொன் றன் கையிலுளளது ஆழியாம எனறும், ஒன்றன்நிறம நெருப்பின் செந்நிறம மறறொனறன நிறம நீலமாம என்றும் தெளிவுற விளககி,

"அரன்நா ரணன்நாமம் ஆன்விடைபுள் ஊர்தி
உரைநூல் மறைஉறையுங் கோயில்—வரைநீர்
கருமம் அழிப்புஅளிப்புக் கையதுவேல் நேமி
உருவம்எரி கார்மேனி ஒன்று."[1]

என்று அருளிச் செயதார். இங்ஙனமே பின்னும, அவர்,

"ஏற்றுன்புள் ஞர்ந்தான் எயில்எரித்தான் மார்பிடந்தான்
நீற்றுன் நிழல்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு."

1. முதல் திருவந்தாதி, கி.

என்று வறபுறுத்தருளிச் செய்தலுங் காண்க. இவ்வாறு முழுமுதற கடவுளின திருவுரு ஒருபாற செமமை நிறத் தினையுடைய சிவமாயும மறறொருபால் நீல நிறத்தினை யுடைய திருமாலாயும அமைந்து நிறகுமென்பது அவ விறைவனுருவை நேரே ஒருகாலனறிப் பலகாலுங் கணட திருஞானசமபந்தப பெருமான,

"மாதொருபாலும் மால்ஒரு பாலும் மகிழ்கின்ற நாதன்"

(திருப்பிரமபுரம், எய்யாவென்றி என்னும் பதிகம், உ)

என்றும,

"ஊறினுர் ஓசையுள் ஒன்றினுர் ஒன்றிமால் கூறனுர்." (திருத்தென் குடித்திட்டை, சு)

எனறும் அருளிச்செயயுமாற்றனும நனகுணரபபடும. இதனைநெ ஒபபவே திருநாவுக்கரசு அடிகளும,

"குடமாடி இடமாகக் கொண்டான் கண்டாய்."

(திருக்கோடிகா)

எனறும்,

"அரியலாற் றேவியில்லை யையன் ஐயாற னுர்க்கே."

(திருவையாறு)

என்றும,

"பாகம் மாலை மகிழ்ந்தனர்." (திருவையாறு)

என்றும,

"மால்ஒரு பாகமாக மகிழ்ந்தநெய்த் தானத்தாரே."

(திருநெய்த்தானம்)

என்றும்,

"மாலை மகிழ்ந்தொருபால் வைத்தார்போலும்."

(திருவிடைமருதூர்)

என்றும்,

"மாலை இடப்பாகத்தே மருவக் கொண்டார்." (பொது)

என்றும பலகால் அருளிச்செயதிருத்தலும், பேயாழவார்,

"தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றுய் இசைந்து."

என்று அருளிச்செய்தமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலன வாகும்.

இவ்வாறே பண்டைத் தமிழச் சான்றோரும், நீல மேனியினையுடைய அமைமையை இடப்பாகத்தே ஒருகூற் றிற்கொண்ட சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளென தெளிய வுணர்ந்து வழிபட்டமை,

"நீலமேனி வாலிழை பாகத்
தொருவன திருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன முறையே."[1]

என்பதனாலும,

"ஊர்ந்தது ஏறே சேர்ந்தோள் உமையே
செவ்வான் அன்ன மேனி அவ்வான்
இலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று
எரிஅகைந் தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
தாவில் தாள்நிழல் தவிர்ந்தன்றுல் உலகே."[2]

எனபதனாலும,

"பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று அவ்வுருத்
தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்."[3]

என்பதனாலும, செவ்விதின் உணர்ந்துகொள்க.

---

1. ஐங்குறுநூறு, கடவுள் வாழ்த்து.
2. அகநானூறு, கடவுள் வாழ்த்து.
3. புறநானூறு, கடவுள் வாழ்த்து.

அறறேல்,

"நூறு கோடி பிரமர்கள் நொந்தினர்
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே."

என்று நாராயணர் பலர் உளரெனவும, அவரெல்லாம பிறந்திறகு நீரெனவுங் கூறிய சைவசமய ஆசிரியரே, பிறந்திறவா முதல்வனின ஒருகூறு திருமால் எனறு மொழிதல், முனனெடுபின முரணும பிறவெனின; அற்றனறு, இறைவனில ஒருகூறுய நிறகுந் திருமால் பிறப பிறபபு இல்லா உலகனனியாம முதல்வியே யல்லாமற பல பிறவி யெடுத்துழலும நாராயணர் அல்லர். இவ்வுண்மை,

"முதன்முறை இடைமுறை கடைமுறை தொழிலிற்
பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோர் இலையே."[1]

எனனும பரிபாடற் பாட்டின அடிகளானும உணரபபடும. திருமாலினமேற பாடபபட்ட பரிபாடற பாட்டுகள, கிறித்து பிறபபதறகு இருநூறுண்டுகட்கு முனனரே இயற்றப பட்டனவாகும எனபதறகு, அபபாட்டுக்களுள் யாண்டும கண்ணனுவது இராமனுவது குறிபபிடபபடாமையே சான்றும. பிற்றைஞானறை வைணவ சமயத்தாரால் திருமாலின விழுமிய பிறபபினராயக் கொளளப்பட்டுப பெரிது வணஙகபபடுங கண்ணனும இராமனும அபபாடல் களுட் சிறிதுங குறிபபிடப்படாமையை ஆராயுங்கால், அவ் விருவரைப்பறறிய கதைகள இத் தெனறமிழநாட்டிற் பரவுதறகு முனனரே திருமால் பிறபபு இறபபு இல்லா முதல்வராகப பண்டைத் தமிழ்ச்சான்ரோராற பரவபபட்டு வந்தமை புலனும. வடக்கிருந்துவந்த ஆரியப்பார்ப்பனர் தாங்கொணர்ந்த 'மாபாரத' 'இராமாயணக்' கதைகளால் கண்ணன் இராமன் எனனும இருவரையுந் தெய்வங்க ளாக்கி அவரைத் திருமாலோடு ஒன்றுபடுத்திய பின்னரே, தான், அக் கண்ணன இராமன் என்பார்க்குரிய பிறப்பு இறபபுக்கள் திருமாலுக்கும் உரியனவாக ஏற்றப்பட்டன.

1. பரிபாடல், கூ, எக-எஉ.

அதற்கு முன்னெல்லாம் தமிழசசானறோர்கள சிவபிரானை யும் திருமாலையும ஒன்றுகவே வைத்து வழிபட்டு வந்தார் கள ; 'சைவம', 'வைணவம' என்ற இருவகைச் சமயப பகுபபு அக்காலத்தில் இத் தமிழநாட்டினகண் இருந்ததே இல்லை ; கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டிறகு முறபட்ட பழைய செந்தமிழப பாட்டுக்களில் எங்குஞ 'சைவம', 'வைணவம' என்னுஞ சொறகள சிறிதுங காணபபடா. வடகதிருந்துவந்த ஆரியபபார்பபனர், தமிழ நன்மகளுள இருந்த ஒறறுமையைக் குலைத்து, அவாதமமை வேறு பிரித்து, அவர்தமக்கெல்லாந் தாமே மேலாக நிறறல் வேண்டியே, திருமாலை யுயர்த்திப புராண கதைகளைப் படைத்து 'வைணவம' என்னும ஒரு மதத்தையும தனியே யுண்டாகினர். மறறை மக்களைபபோலவே பிறந்து பலவகைத் துனபங்களில் உழனறு இறந்துபபட்ட கண்ணன் இராமன முதலாயினரைத் 'திருமாலின் அவதாரஙகள' எனப புகன்று, அவர்களை அத் திருமாலினும மிக்கவராக வைத்து வழிபடும ஆரியரது புனசெயலைக் கணடவள வானே, எல்லாமவல்ல முழுமுதற கடவுளைப பிறபபு இறப் புக்களிற கிடந்து உழலும மக்களுககு ஒபபாகவைத்துச் சொல்லுதலிற் சிறிதுங கருத்து உடன்படுதல் இல்லாத தமிழச்சானறோர்கள தமது மேமபடுகொள்கை, புதிது தோனறிய 'வைணவ' மதத்தின முறறும வேறுதலைப பொளளெனப புலபபடுத்தல் வேண்டியே தாம முழுமுதற் கடவுளுககுப பெயராய இட்டு வழங்கிய 'சிவம' எனனும பெயராற 'சைவம' என்னும ஒருகுறியீட்டை யுண்டாக்கி அதனைத் தமது கோட்பாட்டிற்குப பொருந்திய பெயராய்த் தாமும வழங்கலாயினர். பண்டைத் தமிழ மக்களால் ஒரே தெயவமாக வைத்து வணஙகபபட்டு வந்த 'அமமையப் பரே' பின்னர் இருவேறு தெயவஙகளாகப பிரிந்ததும, அவ் விரண்டுள 'திருமால்' தமது பண்டை முழுமுதறறனமை யிழந்து கண்ணன இராமன் என்பாரினும் தாழந்த நிலைமையை யடைந்ததும, அதனால் முனனர் ஓர் இனத் தினராயிருந்த தமிழநனமக்கள் பினனர்ச் 'சைவர்', 'வைணவர்' என இருவேறு பகுப்பினராய்ப் பிரிந்து வேறு

பட்டதும் ஆகிய இவையெல்லாம், ஆரியப் பார்ப்பனரில் ஒரு கூட்டத்தார் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் 'மாபாரதக் கதை'யினையும, மறறொரு கூட்டத்தார் கி. பி. ஆரும் நூற் றாண்டில் 'இராமாயணக் கதை'யினையும இத் தென்றமிழ நாட்டிறகொணர்ந்து அவைதமமை மிகப் பரப்பிய காலம் முதல் முறையே நிகழந்து வளர்ந்தனவாகும். கண்ணனி லுந் திருமால் இழிந்தோராகத் தாழத்தபபட்டமைக்கு நம்மாழவார்,

> "திருமால் நான்முகன் செஞ்சடையான் என்று இவர்கள்எம் பெருமான் தன்மையை யார் அறிகிற்பார்."[1]

என்று கூறுதலே சான்றாம. வடக்கிருந்து வந்த ஆரியப் பார்பபனர் இந்திரன, வருணன், மித்திரன முதலான சிறு தெய்வஙகளுக்கு உயிர்க்கொலை வேளவிகள வேட்டு அவரை வணஙகும நீரரேயல்லாமல், முழுமுதற் கடவுளை யும் அதனை வழிபடுமு அனபின முறைகளையும ஒரு தின யளவுதானும அறிந்தவர் அல்லர். மக்களைத் தெயவஙக ளாக வணங்குதலே அவவாரியாக்கு மிக்க விருபபத் தினையும மகிழச்சியினையுந் தருவதல்லது, முழுமுதற் கடவுள வணககம அவர்களுச் சிறிதும உவபபினைத் தருவ தனறு ; அதனால் அவர் அதனை எட்டிக்காயினுங் கைப்ப தாக நினைந்து இகழாநிற்பா இப் பெற்றியினராகிய அவ் வாரியர் இத் தெனறமிழ நாடு புகுந்ததும, தமிழச் சான றோர் அறிவானும் நாகரிகத்தானும தமமினும மிகச் சிறந் தோராய விளஙகி முழுமுதறகடவுளை அமமையப்பராக வைத்து வணங்கும் விழுமிய முறையினைக் காண்டலும், பல சிறுதெயவ வணக்கத்திலும வெறியாட்டு வேளவி யிலும பழகிய தமதறிவுக்கு அஃது எட்டாமையால், தாம் புனைந்து கட்டிக்கொணர்ந்த மாபாரத இராமாயணக்கதை களின் உதவிகொண்டு உருக்கமான அக் கதைகளிற் சொல்லப்பட்ட கண்ணனையும் இராமனையும உயர்பெருந் தெய்வங்களாக்கி, உயர்ந்த கல்வியறிவும் பகுத்துணர்ச்சி யும் இல்லாத் தமிழப் பொதுமக்கள அக் கதைகளை மெய்

1. திருவாய்மொழி, அ-ஆம் பத்து, ங-, க.

யென நம்பி மனங்கரைந்து அவ்விருவரையுமே திருமாலின் அவதாரமென மயங்கிக்கொண்டு வழிபடுமாறும், முழு முதறகடவுளாகிய சிவபெருமானையும் அவனோடு இரண் டறக் கலந்துநிற்கும அமமையாகிய திருமாலையும் வணங்கும் வணக்கத்தைக் கைவிடுமாறும செய்து விட்டனர். இதுகண்ட தமிழ்ச் சானறோர்கள எளிய கதைகள எழுதும முகத்தாற 'சிவம்' எனபது பிறப்பு இறபபு இல்லா முழுமுதறகடவுளே யாதலைத் தாமும் தமிழபபொதுமக்கட்குத் தெற்றுமபொருட்டுச, சிவபெருமா னுக்குச் சிறந்த அடியவர்களான அரசர்கள செய்த ஆண்மைச் செயல்களைச் சிவபிரானே செயதனவாகக் கதைகள புனைந்து 'சைவபுராணம,' 'கந்தபுராணம' முதலிய பல புராணஙகளையும இயற்றி வழஙகவிட்டார்கள; சிவபிரான் கோயில்களை நிறைய எடுபபித்து, அவற் றினகட் சிறந்த பல திருவிழாக்களும நடைபெறுமாறு செய்தார்கள; அக் கோயில்கள அமைக்கும முறைகளை யும அவறறின்கண் வழிபாடு ஆறறும முறைகளையும் விரித்துப, பழைய நாளிலிருந்த தமிழ ஆகம நூல்களின் பெயராற 'காமிகம,' 'வாதுளம' முதலான நூல்களையும வடமொழியில் எழுதிவைததார்கள. இவ்வளவும தமிழச் சானறோர்கள செயது வைத்தமையினாலேதான, கணண னும இராமனும பெரிது வணஙகபபடும இந்நாளிலுங்கூட முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரானை வணஙகும வணக்கமும் இனனும இடையிடையே காணபபடுகினறது. இஙஙனம அவாகள செயதுவையாவிட்டால் கண்ணன இராமன் முதலியோரையும, ஏனைச் சிறுதெயவஙகளையும வணஙகும் வணகககமே இத் தெனறமிழ நாட்டிலும முழுதும பரவி யிருக்கும.

இங்ஙனமாகக் 'கந்தபுராணம்' முதலான சைவ புராணங்களை ஆன்றோர்கள எழுதிவைத்தது, 'பாரதம,' 'இராமாயணம்' முதலான கதைகளைக் கேட்டு மக்களைத் தெய்வமாக மயங்கி வழிபடும பொதுமக்களை அத்தகைய கதைகளின் வாயிலாகவே மெல்லெனத் திருபபி முழு முதற் கடவுளாகிய சிவபிரான் வழிபாட்டில் நிறுத்திக்

கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்த ஒரு சூழ்ச்சியேயாகும். இச் சைவபுராணங்களெல்லாம இறைவனுடைய நுண்ணிய இயல்புகளை உணரமாட்டாத பருபபொரு ளறிவினர்க்கு அவறறைத் தெருட்டுமபொருட்டு அவைதமமை உண்மை யில் நிகழந்த கதைகளபோல் வைத்து உணர்த்த எழுந்தனவாகும். எல்லாமவல்ல இறைவனுயர்வைப புலப்படுத்துதற்கு ஒரு கருவியாக எழுதபபட்ட இச் சைவ புராணங்களே, உண்மையறிவில்லாரால அவனது உயர் வைக் குறைக்குங் கருவியாகவுங கொண்டுவந்து விடப் பட்டன. யாங்ஙனமெனிற் சிறிது காட்டுதும:

உயிர்களைப் பொதிந்து வருத்தும ஆணவம மாயை விணை எனனும மும்மலங்களும இறைவனது அருள நெருப்பால் எரிக்கபபடுதலையே, பொதுமக்கள எளிதில் உணர்ந்துகொளளும பொருட்டு, வானத்திற பறந்து செல்லும மூனறு தீய அரக்கர் தம பட்டினங்கள இறை வனது நெற்றிக்கண் நெருபபால் எரிந்தனவாக வைத்து ஒரு புராணகதை எழுதபபட்டது. இதுவே இக்கதையின கருத்தாதல்,

> "அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
> மூப்புரஞ் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்,
> மூப்புர மாவது மும்மல காரியம்
> அப்புரம் எய்தமை யார்அறி வாரே"[1]

என்று திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்தமையால் அறியப் படும. இவ்வுண்மைப பொருளறியாத சைவரிற பருப பொருளறிவினர், சிவபிரானே தேவர் சமைத்த தேரின மேல் அமர்ந்து அவவரக்கரின் அப்பட்டினங்கண்மேல் வில்லுங் கணையும் ஏந்திச்சென்று அவறறை எரித்தான் என்று உரைப்பர்; அதுகேட்ட •மறறைச் சமயத்தார் 'எங்கும் நிறைந்த நும கடவுள ஒரு தேர்மேல் ஏறி, ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்வது எப்படி? எவறறையும் நினைந்த அளவிலே ஆக்கவும அழிக்கவும

1. திருமந்திரம், கூஉகூ.

வல்லவன் நுங்கடவுளாயின அவன் வில்லுங்கணையும் ஏந்தி அவ்வரக்கர்மேற போர்புரியச் சென்றது எற்றுக்கு? மக்களைப்போல அவனுக்கு வில்லுங் கணையுந் தேருங்கூட வேண்டுமோ? அவ்வரக்கரின் அபபட்டிலாங்கள மூன்றும பருப்பொருளக ளாகையால் அவை நிலத்தின்மேல் இருக்கத்தக்கனவே யல்லாமல் வானத்திற் பறப்பது யாங்ஙனம்?' எனறு இனனேரனன கேளவிகளைக் கேட்ப ராயின, அவற்றிறகெல்லாம அச் சைவர் விடைகூற இயலாமல் விழிக்கினறனர்.

இனனும, எல்லா உலகங்களின படைபபுக்கும ஏதுவாயிருக்கின்ற புளளிவடிவினதாகிய விந்துவும் வரி வடிவினதாகிய நாதமுஞ சேர்ந்த சேர்க்கையே ஓங்கார மாகும. இந்த ஓங்காரத்தில் விளங்கும முதல்வன் படைப் புக்கு முந்திய தோறறமுடையனைய, விந்துநாதச சேர்க்கை யாற் பிறந்த முதலோசையில் முளைந்துநிறபவனைகளின், அவன விந்துநாதங்களைக் இயகுகிறகும அமமையபபருகு மூத்தபிளளை போல்வனதலைத் தெரித்தறகே, ஓகாரம் போன்ற முகவடிவினையுடைய யானையி னுருவினை மேற் கொண்டு அமமையபபா சேர்ந்த சேர்க்கையினின்றும யானைமுகக் கடவுள தோன்றினு ரெனனும ஒரு புராண கதை வரைந்துவைக்கபபட்டது. இக கதையின உண்மை இது வாதலை உணராத சைவரிற சிற்றறிவினர், திருக் கைலாயத்தின சுவரிலே வரைந்திருந்த யானையின உரு வினைக்கண்டு சிவபிரான காமங காழுபபேற அதுகண்ட பிராட்டி தான பெட்டையானையின வடிவினை எயதலும, பெருமான் களிறறியானையின உருவுகொண்டு அதனைடு புணர்ந்தனைக யானைமுகத்தினையுடைய மூத்தபிள்ளையார் தோனறினர்; இங்ஙிகழச்சி உண்மையேயாகுமென நமபி உரை நிகழத்துவர். இவ்வுரையினைக் கேட்ட மற்றைச் சமயத்தவர் 'நுங்கடவுள மக்கள தேவரினும இழிந்த யானை யின் உருவையெடுத்துப் புணர்ச்சிசெய்ய விழைந்த அத் துணை இழிந்த காமம உடையரோ!' எனவும, 'தன் முகத்தை அழகிய தேவவடிமாகத் திருத்திக்கொளள

மாட்டாமல், மக்களினும் தாழ்ந்த யானையின் முகவடிவ மாகவே அமர்ந்திருந்த பிளகூயார், யானையினுஞ சிறந்த மக்களூத் திருத்துவது எங்ஙனம்?" எனவும் விஞவி நகை யாடா நிறபர். இவவாறே முருகக்கடவுளின பிறபபைக் கூறுங் கதைகளும, அவர் சூரபனமனோடு எதிர்த்துப போராடினரெனக் கூறுங் கதைகளும், சிவபிரானையும் அமமையையும் பற்றியெழுந்த ஏனைக் கதைகளும் எல்லாம் உண்மையில் நிகழந்தன அல்ல; அக் கதைகளெல்லாம் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்களூ யுளளடக்கிப பருப் பொருளறிவிஞரைத் தெருட்டுதற் பொருட்டுப புனைந்து வைக்கபபட்டனவாகும. மாணிக்கவாசகப பெருமானு யுளளிட்ட சைவசமய ஆசிரியனமார் இனனோரனன கதை களூத் தழுவிச் சிவபிரானைப பாடினமை, அக் கதைகளுட் கிடந்த நுண்பொருளூ நோக்கியே யல்லாமல், அவை உண்மையில் நிகழந்தவை என்னுங் கருத்துப் பற்றி யன்று. அந் நுண்பொருளெல்லாம ணடு விரிப்பிற் பெருகுமென அஞசி விடுத்தாம்.

இவவாறெல்லாம சிவபுராண கதைகள பெருக லானது, வடக்கேயிருந்து வந்த ஆரியபபார்பபனர் பாரத இராமாயண கதைகளூ இத் தெனறமிழநாட்டிற் கொணர்ந்து பரபபிக, கண்ணனையும இராமனையும உயர் பெருந் தெயவங்களாக்கப புகுந்த காலந்தொட்டு நிகழ்ந்த தாகும. இக் கதைகள, தமமை ஆக்கியோர் கருதிய பயனைத் தந்திலவாயினும, சிவபிரான பிறபபு இறபபு இல்லாத் தனிமுதல்வனுய், ஏனையோர் வணஙகும தெய வங்கள எல்லாவற்றிறகும மேலான முழுமுதற கடவுளே யாவன் எனபதனை நாட்டுதலில் ஒருமுகப்பட்டு நிறகின்றன. இப புராண கதைகளுள யாண்டும சிவபிரான் ஒரு தாயின் கருப்பையுட் டங்கிப பிறந்து வளர்ந்து இறந்தான் எனக் கூறபபடாமையே பெரிதுங கருத்திற் பதிக்கறபாலதாம விழுமிய உண்மையாகும. சிவபிரானோடு இரண்டறக் கலந்துநிற்கும் அம்மையாகிய திருமாலும, அவனைப் போலவே பிறப்பு இறப்புத் தன்மைகள் சிறிதும இல்லா

தவள் ஆவள. திருமால் பத்துப பிறவிகள் எடுத்தன ரெனறலும, அப பிறவிகளில் பல அல்லல்களுழந்து பின்னர் இறந்தனரெனறலும போல்வனவாகிய கதைகளெல்லாம வடக்கிருந்து வந்த ஆரியபபார்பபனா கட்டிவிட்டவைகளாகும. அக் கதைகளிற் கூறபபடுவோர், உண்மையிலே திருமாலின் அவதாரஙகள அல்லர்; அவருட் சிலர் அறிவு ஆற்றல்களில் ஏனை மகக்ளைவிடச சிறிது உயர்ந்தவரும, மறறுஞ சிலர் கதைபுனைந்த ஆரியக் குருமாரால் உளளவர்போல வைத்துக் கட்டிச் சொல்லபபட்டவரும ஆவர்; இத்தகைய இவர்கட்கும முழுமுதற் பொருளாகிய திருமாலுக்கும ஏதொரு தொடர்பும் இல்லையென பது கடைபபிடிகக.

அறறேற, பண்டையோர் வணஙகிய திருமால் ஆண் வடிவினரேயாக அவரைப பெண்பாலாக ஓதுதல எனனையெனின்; உலகததிலுளள ஆறறல்களெல்லாம வெபப தட்பஙகள் என்னும இருவகை யியகஙகளினும, அமைப புகளெல்லாம ஆண் பெண் எனனும இருவகை வடிவுகளினும, வண்ணஙக ளெலலாஞ சிவபபு நீலம எனனும இரு வகை நிறஙகளினும அடஙகுமாறறை முன்னரே விளககிக காட்டினும.[1] அவவாறறுல் தீ வடிவு ஆண்டனமையின பாலதாயச் சிவந்த நிறததினதாதலும, நீர்வடிவு பெண்டனமையின பாலதாய நீலநிறத்தினதாதலும, ஆண்டே விளஙகிக கிடந்தன. ஆகவே, நீலநிறத்தினையுடைய திருமால் பெணடனமை வாயந்த தெய்வமேயாக வேண்டுமல்லாமல், ஆண் டெயவமாதல் செல்லாது 'நாராயணன' என்னுஞ சொல்லும நீர்க்கடவுள எனனும் பொருளையே தரக காண்டலானும, நாராயணன மோகினி யெனனும[1] பெண் வடிவு கொண்டு சிவபிரானைக் கூடி ஐயனாரை ஈனறனன எனக் கூறறும புராண கதையின கருத்துத் திருமாலைப பெண் டெயவமாகக் கொளளுதலையே நோககி நிற்றலானும, நாராயணன் ஆண் டெய்வமாயின 'நாராயணி' என்னும பெண்பாற் பெயர் அவற்கு மனைவியாகிய திரு

1. மாணிக்கவாசகர் வரலாறு, பக்கம், கூசு.

மகளே யுணர்த்த வேண்டுமாகவும் அஃது அங்ஙனம் அவளே யுணர்த்தாது சிவபிரான காதலியாகிய அமமை யையே யுணர்த்துதலானும, திருமால் தன் புதல்வனகிய நான்முகனேத் திருமகளபாற் பெற்றுன என உரையாது தானே தனது கொபபுழினினறும் தோறறுவித்தானென அவன்றன சிறபபுக்களே விரிக்கும புராணங்களெல்லாம் ஓதுதலானும் திருமால் பெண் டெயவமேயாதல் திணண மென்க.

அற்றேறற், பண்டை நல்லாசிரியர்கள் திருமாலே ஆண் வடிவாகவும வைத்துரைத்தது என்னேயெனின; பழை தாகிய காலத்தே அனல்வடிவின னகிய சிவபிரானேக் காணும் பேறு வாய்ந்த அடியார்கள அபப னுருவினேத் தெளியக் கண்டாற் போல, அவனுள்ளடங்கிச் செவ்வனே புலப்படாது நீலநிறத்தின அளவாயத் தோனறிய அமமை யினுருவினே அங்ஙனம் தெளியக் காணபபெறுமையின் அந் நீலவுருவினேயும ஆண் வடிவினதாகவே கருதினராதல் வேண்டும. இவ்வுணமை தீக் கொழுந்தினே உறறு நோக்குமாற்றனும நனகுணரலாம பெருவிளக்கத்தோடுந் திகழும் தீக்கொழுந்தினகட் செந்நிறத்ததாகிய அதன் வடிவு நமக்குச் செவவனே புலனுதல்போல, அத் தீக் கொழுந்தின்கண் அடங்கித்தோனறும நீரின் நீலவடிவு அத்துணே எளிதிற் புலனுகாமற காணப்படுமாறும் ஆராயந்துணரற் பாறறு. எனவே, அபபனது வடிவு ஒளியினேத் தருந் தீ வடிவிற்றுகலின அதனேக காணப் பெறும அடியார் அவனது ஆண் டன்மையினே எளிதில் உணரபபெறுவ ரென்பதூஉம, அப்பனுள அடங்கி நிற்கும் அமமையின வடிவு நீவடிவிறறுயச் சிறு நீலநிறத்ததாக லின அவள தானுகவே முனேத்துத் தோன்றித் தனது பெண்மை வடிவினேப புலபபடுத்தினல்லால் அவளது அவ்வடிவினே எளிதினுணர்தல் அடியார்க்கு ஏலாதா மென்பதூஉம் இனிது பெறப்படும்.

அபபனுருவினேத் தெளியக் கண்டாற்போல, அம்மை யுருவினேத் தெளியக் காணப்பெறுது அதனேயும் ஆண்

வடிவிற்றருகவே பிழைபட வைத்துப் பண்டையோர் வழி பாடு ஆறறிவராகிறப, அவர்க்குப பின அவரினுங் தூய உளளுணர்வின் மிக்கோராய வந்தோதா அபபனேடு அமமை யும முனைத்துத் தோனறி அருளசெய்யப பெற்ற பெறற் கருங் தவமுடையராகலின், அவர் நீலவருவிறறுனறி யருளபுரிந்த தெயவம பெணவடிவிறறும உண்மை யுணர்ந்து அதனை அவவடிவிற்றருகவே வைத்து வழுத்துத லும பரவுதலுஞ செயவாராயினார. இவவாறு அத் தெய வத்தின உணமையுணாந்த பினனும, தமக்கு முனனிருந்த பண்டையோர் அந நீலவருவினை ஆண் வடிவினதாக வைததது பிழையெனற அறிநதாராயினும, அவ வழிபாட் டில் உறைத்து நினறார்கு மனபபுழுகுகம உணடாகாமைப பொருட்டு அவர் கொணடவாறே திருமாலைத தாமும ஆண் வடிவினராகக கொணடு, அஙஙனாங கொளளினுங் திருமால் அமமையின வேறறல்லாமையைப புலபபடுததுதறகு அமமை திருமாலின தஙகையாவள எனறும, இருவரும நீலநிறத்தினரேயாவ ரெனறும பகர்ந்து அவ விருவரையும ஒபபவைத்துச் சிவபிரானேடுகூட்டி வணஙகி வரலாயினர். இவவுண்மை தெரித்தற பொருட்டே திருஞானசமபந்தப் பெருமானும,

> "மாதொருபாலும் மால்ஒருபாலும் மகிழ்கின்ற நாதன்."

என்று அருளிச்செய்தமையினை முன்னும எடுத்துக் காட்டினும.

இனி, ஆண்வடிவினை உயர்வாகவும, பெண்வடிவினை இழிவாகவுந் தமது அறியாமையால் நினைக்கப் புகுக மாந் தர்களின் காலந்தொட்டுத், திருமாலை ஆண் வடிவில் வைத்து வழிபட்டு வந்தோர் பினனர் அவரைப பெண் வடிவினராகக் கோடறகு மனம் ஒருபபடாராயச், சிவ பிரான்கு உமைப்பிராட்டி யிருத்தலோ டொபபத், திருமாற் கும ஒரு பிராட்டியைச் சேர்க்க விழைந்து 'திருமகள' என் னும் ஒரு பெண் டெய்வத்தைப புதிது படைத்து அவ

ரொடு பொருத்தி, அவவாறரூற் சைவ சமயத்துக்கு எதிராக வைணவ சமயத்துக்கும ஆண் பெண் வடிவின தாகிய ஒரு தெயவத்தை நிலைநாட்டினர். இவவாறெல் லாம பண்டைத் தமிழரின் ஒரே தெய்வக் கொளகை இரு வேறு வகையினதாயப பிரிநது, வடக்கிருந்து வந்து குடி யேறிய ஆரியரின புராண கதைக் கலபபால், நாளேற நாளேற ஒனறற்கொனறு பெரிதும் மாறுபட்டுப் பகைமை யுடையனவாயின. அஙஙனமாயினும, தெயவப புலமைத் திருவளளுவ நாயனர் கொண்ட ஒரு முழுமுதற் கொள் கையே தமிழமககட்கு உரியதொனருகலானும், அதுவே 'சைவசமயம' எனனும பெயராற பிற்காலத்து வழஙகப் பட்டு வருதலானும, எச்சமயத்தார்க்கும ஒரு முதல்வனே அவரவர் தகுதிக்கேறப அருளபுரிந்து வருகினறனன் எனபது சைவசமயக கோட்பாடாகலானும, இக் கோட் பாட்டினைக் கொண்ட தமிழச் சைவர்கள பிறசமயத் தெய் வஙகளையும பழியாமல் அவைகளையும் இனறுகாறும் வணஙகிவரா நிறகினறார். நாகூரத் துலுக்கர் கோவிலி லும, வேளாண்காணிக கத்தீதாலிக் கிறித்துவர் மாதா கோவிலிலும, திருபபதி, சீரஙகம, காஞசிபுரம முதலான இடஙகளிலுளள திருமால் கோவில்களிலுஞ சென்று வணஙகும பெருந்தொகையினர் சைவசமயத்தவராகவே யிருத்தலும, மறறைச சமயத் தெயவஙகளின பெயரைச் சைவாகள தமககும பெயராக வழஙகிக கொளளுதல்போல ஏனைச் சமயத்தவர் அஙஙனம் மறறைச் சமயத் தெய்வங் களின பெயரைத் தாமெடுதது வழஙகாதிருத்தலும ஓர்ந்து நோக்குஙகாற் சைவசமயத்தவர்கள மட்டுமே ஒரு முழுமுதற கடவுளை எஙகும வணஙகி எச் சமயத்துமாட்டும் பகை பாராட்டாத இயற்கை யுடையவரென்பது நன்கு புலனும. ஆரியரது கலப்பு நேர்தற்குமுன் பிறபபு இறப்பு இல்லா முழுமுதறகடவுளை அகக்கண் புறக்கண் இரண்டும ஒத்துக்கண்டு வழிபட்ட தமிழச் சான்றோர்கள், அஃது ஒருபாற "சிவன் எனனும நாமந் தனக்கே யுரிய செமமேனி எம்மானை"யும், மற்றொருபால் "மணிதிகழ் உருவின் மாயோன்" அல்லது "நீலமேனி வாலிழை"யாயும் நிற்கும்

உண்மை யியல்பினைத் தெளியவுணர்ந்து அதனையே வழுத்துதலும பரவுதலுஞ செய்துபோந்தனர். ஆரியக் கலப்பு நேர்ந்த பிறகாலத்திலும இறைவனது திருவருட் பேரொளி நிரமபபபெறற மாணிக்கவாசகப பெருமான், திருமூலநாயனார், திருஞானசமபந்தப பிளளையார் முதலான சைவசமய ஆசிரியர்களும முழுமுதறகடவுளே நேரே காணுந் தவத்திருவுடையராய அதனைப் பிறபபு இறப்பில்லா அமமையபபராகவே வைத்துப பரசினர். திருஞானசமபந்தப பிளளையாரை அடுத்துத் தோனறிய பொய்கை பேய எனனும ஆழவார் இருவரும சிலகாலமெல்லாம ஆரியபபாரபனர் கட்டிவிட்ட புராண கதைகளில் மயஙகி யிடர்பபட்டனராயினும, தமககு இறைவன திருவருளுருவைக் காணும பெருமபேறு வாயததபின "இரணடுருவும ஒனருய இசைந்த" அம முழுமுதற கடவுளையே வணஙகி வாழத்தினர். மறறு, நமமாழவாரோ இறைவனுருவை நேரே காணப்பெருமையின தம வாழநாள எல்லையளவும புராணகதைகளுட் போந்த மூவரையே தெயவமென நமபி இடர்பபட்டுப, பாடித, திருஞானசமபந்தபபெருமானுககு அருளசெயத தெயவம முழுமுதற் கடவுளா யனறிப பிறிதாதல் செல்லாதெனனும அச்சத்தால் "அரனை அலறறி வீடுபெறற குருகூர்ச் சடகோபன" என முடிவிற கூறி ஆறுதல் எய்தினர். உண்மையிலே தெய்வத்தனமையுடைய பொயகையாழ்வார் பேயாழ்வாருக்குத் தெயவத்தனமை உரையாமல், தெயவத் தனமை யுங கடவுளுணர்ச்சியுஞ் சிறிதும இலரான நமமாழவாரைப, பின்னுளளோர் கட்டிவிட்ட கதையினகண் ஆராயாமற் சிக்குண்டு, தெய்வத்தனமை யுடையரெனக் கிளந்த போலியுரையி னளவில் அமையாது, எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளால் நேரே அருளசெய்யப்பெறற தெய்வத் திருவாளரான மாணிக்கவாசகபபெருமானிலும அவர் சிறந்தாரெனப் புரையுரை நிகழ்த்திய 'தமிழவரலாறுடையாரது' கூற்றினும பெரியதோர் அறியாமையுடையது பிறிதுண்டு கொல்!

*

கள. நாச்சியார் பெரியாழ்வார் முதலியவர்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி

இனிச், 'சூடிக்கொடுத்த நாச்சியா'ரும பிறந்தநாட்.. டொட்டே ஒதாதுணர்ந்தவரெனகொண்டு, அவ் வமமை யாரும 'திருவாசகத்'தைப பார்த்துக் 'குயிற்பத்து' முதலி யன பாடினரெனறல் அமையாது, மறறு அவ வமமை யார் கண்ணபிரானமேற பாடிய 'குயிறபத்தை'ப பார்த்தே மாணிககவாசகர் 'குயிறபத்து' முதலியன பாடியிருத்தல் வேண்டுமெனபதுபடத் 'தமிழ வரலாறுடையார்' கூறுவ துஞ் சிறிது ஆராயற்பாறறு. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் தெயவத்தனமை யுடையரென இவர் எதனைகொண்டு துணிந்தாரெனபது இவரது உரையின்கட் காணபபட வில்லை; ஒரு பூந்தோட்டத்தில் மண்ணைக கிளறுகையில் நிலத்தினகண் இருந்து பெரியாழவார் எனபவராற கண் டெடுத்து வளர்ககபபட்டார் இவ் வம்மையார் என்று பினனுளள வைணவப புலவர் எழுதிவைத்திருக்குங கதையை மெயயென நமபியே 'தமிழ வரலாறுடையார்' இவரைத் தெயவத்தன்மை யுடையராகக் கருதினராதல் வேண்டும. எத்துணைச் சிறந்த பெரியாரும மக்கள யாக்கை எடுக்குமபொழுது, இறைவன் வகுத்த நெறிபபடியே தாய் தந்தையர் சேர்க்கையாற ரூயின் கருபபையிற புகுந்து ஊனுடமபு திருந்திப பின நிலத்திற் பிறககின்றனர். வைணவர் தாம தெயவமாக வழிபடுங கண்ணனும் இராமனுங்கூட அந் நெறிப்படியே தேவகி கோசலை என் னும மாதர்களின கருபபையிற் றங்கியே பிறந்தனர். அவவாறிருக்கச் சூடிக்கொடுத்த நாசசியார்மட்டும நிலத் தின கீழிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டாரெனறல் எத் துணைப பொயயான உரை! கருபபையிற் பிறத்தல் குற்ற மாமென அங்ஙனம் பிறந்தனராயிற, குறறமாக அவ்வாறு பிறந்த கண்ணன் இராமன் என்பாரிலும அவ்வம்மையார் உயர்ந்தாராகல் வேண்டுமனறே? அங்ஙனம் அவரினும உயர்ந்தவராயின் அவர் கண்ணன் இராமன்மேற் கனிவு

கொண்டு பாடியதென்னே? இவர் முழுமுதற் கடவுளியல் பினை யுணர்ந்து எங்காயினும பாடியிருக்கின்றனரோ வெனின அதுவுமில்லை. அங்ஙனமிருக்க இவரைத் தெய வத்தன்மையுடைய ரெனறுகோடல் எவ்வகைச் சான்று பறறி? இம மாநிலதது மக்களுள ஒருவனுயப பிறந்த கண்ணனேயே உயாபெரும் தெயவமாகக கருதி இவர் பாடி யிருகினறனரேயல்லாமல், பிறபபு இறபபுகளில்லாத் திருமாலைப பாடவில்லையே. கணணனேயும, அக் கணண னுக்கு முதல்வரான திருமாலையுங்கூட வணங்காமல், எல்லாமவல்ல சிவபிரானேயே முழுமுதற கடவுளாக வழி பட்டு, அபபிரானுல் நேரே அருளசெயயபபெறற மாணிக்க வாசகப பெருமான இச் சூடிகொடுத்த நாச்சியார் என னும ஆண்டாளின பாடல்களைப பார்த்துப பாடினரென னும 'தமிழ வரலாறுடையாரது' பிறழச்சியுரையினும மிகதொரு பிறழச்சியுரை பிறிதில்லை.

இனிக், கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தமிழ நூல்களிற காணபபடாத 'நந்தகோபன் குமரன,' 'கிரிசைகள,' 'பறபநாபன,' 'செகுடு' (செவிடு), 'குமப கரணன,' 'குளளக்குளிர,' 'மருகள,' 'பஞ்சசயனம,' 'அபிமானபங்கம,' 'காரியம,' 'அருத்தித்து,' 'பாஞ்சசனனி யம,' 'சமமானம,' 'சங்கறபித்து,' 'சிரமபபட்டோம,' 'உரோ டம' (ரோஷம), 'மசுமை,' 'இருடிகேசன்,' 'சிரீதரன,' 'சரற்கால சந்திரன்,' 'மதுசூதன,' 'அன்னவசம,' 'இந்திர கோபம,' 'கணஞலம' (கல்யாணம), 'சிசுபாபாலன,' 'இங குத்தை,' 'கோவர்த்தனன,' 'விநதை சிறுவன்,' 'தேநுகன,' 'விருந்தாவனம' முதலான வடசொற்கள சொறருெடர் களுங கொச்சைத் தமிழச்சொறகளும ஆண்டாளின் பாடல்களிற காணபபடுதலானும, 'காபபுநாண கட்டல்,' 'பொரிமுகந்து அட்டல்' முதலாகப பிற்காலத்து நடை பெறுந் திருமணச் சடங்குகளை ஆண்டாள ஒன்றன்பின் ஒனருய் முறையாகக் கூறுமாறுபோலப் பழைய தமிழ் நூல்கள வேறெவையுங் கூறக் காணுமையானும், இத் தகைய பின்றைச் சொல்வழக்குகளும பொருள வழக்கு

களும ஒரு சிறிதாயினும மாணிக்கவாசகப பெருமான் அருளிச்செயத 'திருவாசகந் திருக்கோவையாரின்கட்' காணபபடாமல் அவற்றினகட் காணபபடுவனவெல்லாம் பழைய சொல்வழக்குகளும பொருள வழக்குகளுமாகவே இருபபக் காணடலானும சூடிககொடுத்த நாச்சியார் இயற்றிய பாட்டுகள கி. பி. பத்தாம நூறறாண்டுக்கு முறபட்டதா மெனறலும், அவற்றைப பார்த்து மாணிக்க வாசகப பெருமான 'திருவாசகம' பாடினா ரென்றலும திணைத்துணையும பொருந்தா. சூடிககொடுத்த நாச்சி யாருடைய செயயுட்களிறபோலவே, அவர்தம தந்தையா ரான பெரியாழவார் இயற்றிய செயயுட்களிலும் பின் றைகாலக கொச்சைத் தமிழச்சொறகள சொற றொடர்களும வடசொறகள சொறறொடர்களும இடை யிடையே விரவிக்கிடத்தலின் அவ்விருவரும அவை விர வத்துவங்கிய கி. பி. பத்தாம நூறறாண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தவராதல் திணணமாம[1] ஆழவார்கள காலங்களீ நடுகினறு நனகாராயந்த திருச் சிகிவாச ஐயங்காரவர்களும பெரியாழவாரது காலம கி. பி. அச0-ககும கூகந-க்கும இடைபபட்டதாதல் வேண்டுமெனவே யுரைததல் காண்க.[2]

இனித், தொண்டரடிபபொடியாழ்வார் பாடிய 'திருப் பளளியெழுச்சி'யைப பார்தேத மாணிக்கவாசகர் 'திருப பளளியெழுச்சி' பாடினாரா தல் வேண்டுமெனபதுபடக் கிளந்த 'தமிழ வரலாறுடையா'ரது கூறறுஞ சிறிது ஆராயறபாறறு. தொணடரடிப பொடியாழவார் 'திருப் பளளியெழுச்சி' பாடிய பினறைக் காலத்திற் புராணகதை களும, அவறறிற சொல்லபபட்ட தேவர்கள் முனிவர் களின பெயர்களும இத் தெனறமிழநாட்டில் மிகுந்து பரவ லாயின வென்பதூஉம், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'திருப்பளளியெழுச்சி' அருளிச்செய்த பண்டைநாளில்

1. "His style is modern and contains large admixture of colloquial and provincial words and many Sanscrit *tadbavas*." Mr. M. Srinivasa Aiyangar's Tamil Studies' p. 321.

2. Ibid, 323.

அவை அத்துணை மிகுதியாய் இங்கே பரவவில்லை யென்ப தூஉம அவவிரண்டனையும நடுவுநின்று ஒபபிட்டு நோக்கும அறிஞரெவருங் நனகுணாந்துகொளவர். ாண்டும அவ் வியல்பினைச சிறிது ஒபபிடடுக காட்டுதும. தொண்ட ரடிபபொடியாழவார் இயறறிய திருபபளளியெழுச்சியில்,

"வம்பவிழ் வானவர் வாயுறை வழங்க
மாகிஇ கபிலையொண கண்ணுடி முதலா
எம்பெரு மான்படி மக்கலங் காண்டற்கு
ஏற்பன வாயின கொண்டுநன் முனிவர்
தும்புரு நாரதர் புகுந்தனர் இவரோ
தோனறினன் இரவியுந் துலஙகொளி பரப்பி
அம்பர தலத்தில்லின றகல்கின்ற திருள்போய்
அரங்கத்தம் மாபள்ளி எழுந்தரு ளாயே."

எனறும,

"ஏதமில் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி
யாழ்குழல் முழவமோ டிசைதிசை கெழுமிக்
கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்
கந்தரு வரவர் கங்குலுள் எல்லாம்
மாதவர் வானவர் சாரணர் இயக்கர்
சித்தரும் மயங்கினர் திருவடி தொழுவான்
ஆதலி லவர்க்குநா ளோலக்கம் அருள
அரங்கத்தம் மாபள்ளி எழுந்தரு ளாயே."

எனறும போந்த செயயுட்களையும, இவறறின் கருத்தோடு ஒருபுடையொத்த,

"இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே."

"பூதங்களோ றும்நின் முயெனின் அல்லாற்
போக்கிலன் வரவிலன் எனநீனப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லாற்
கேட்டறி யோம்உனீக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னு
சிந்தனீக் கும்அரி யாய்எங்கள் முன்வந்
தேதங்கள் அறுத்தெமை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே."

எனனுந் திருவாசகச் செய்யுட்களீயும ஒப்பிட்டு நோக்குக. தொண்டரடிபபொடியாழவா ருடைய செய்யுட்களில், 'துமபுரு நாரதர்,' கினனரர்,' 'கெருடர்,' 'கந்தருவர்,' 'சாரணர்,' 'இயக்கர்,' 'சித்தர்' முதலிய வடமொழித் தேவர் முனிவா பெயர்கள ஒரு தொடர்பபடக் கூறபபடுதல் போலத் 'திருவாசகத'தும அதறகு முந்திய தமிழநூல்களிலுங கூறபபடாமை காண்க. 'நாரதா' எனனும முனிவர் பெயர் 'சிலபபதிகாரத்'திற காணபபடினுந் 'துமபுரு' என அடையடுத்த அப பெயரும, 'கினனரர்' எனனும பெயரும பழைய நூல்களுளளுந் திருவாசகத்துங காணபபடா. சாரணர், இயககர், சிததர் முதலான ஏனீப பெயர்கள் சிலப்பதிகாரம முதலியவறறுள அருகி ஒரோ விடஙகளிற காணபபடினுமம, இவவாழவார்தம பாட்டுக்களினுமம ஏனீப பிறகாலததார் பாட்டுக்களினுங காணப படுமாறுபோல, அவை அஙஙனம பெருவரவினவாய் அவறறினகண் ஒரு சேரக காணபபடா. மேலும, விடியற் காலையிற கோயிறகதவந் தாழநீக்கித் திறகுமபொழுது புகர்நிறமுளள ஆவினீயுங கண்ணுடியினீயுந் திருமாலுரு வத்தினெதிரே கொண்டு செல்லும பிற்காலத்து வழக்கம மேலெடுத்துக் காட்டிய இவ்வாழவாரது முதறபாட்டிற் சொல்லப்பட்டாறபோற பழைய நூல்களில் எஙகுங காணப் படுகின்றிலது. இவ்வாழவார் 'திருபபளளியெழுச்சி' நான் காஞசெய்யுளில் "மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதம், ஆட்டிய அடுதிறல் அயோத்தி எமமரசே" என்று பாடி யிருக்கினறார்; இதன்கண் ஓசைமுழக்கம் உடைய 'அவபி

சதம்' என்னும் வடசொல்லும, அச் சொல்லாற் குறிக்கப் படும 'வேளவிமுடிவிற செயயும நீராட்டும' இவவாழவார் இருந்த காலத்திற புருந்தவேயல்லாமல் இவர்கு முற் பட்ட சைவவைணவத் தமிழநூல்களிற் காணப்படா. இனனும இவர் "காமபறகதலே சிரைத்தலேத்"[1] தமது 'திருமாலே'யுட் கூறுகினரூர். தமிழநாட்டில் மயிர்முடி களேதல் முன்னரே யுண்டேனும, அதனைச் 'சிரைத்தல்' எனனுஞ சொல்லாற கூறல் பிறகாலத்து வழக்கேயாம. அதுவேயுமனறி, 'அச்சுதன,' 'பிராயம,' 'மனிசா,' 'கததிர பந்து,' கெருடவாகனன,' 'முறகலன,' 'ஊனகாரகர்,' 'மருதர்,' 'வசுகக்ள,' 'குமரதண்டம' முதலான பிறகாலத் துப புருந்த வடசொறகளேயுந் தமமுடைய செயயுட்களில் இடையிடையே விரவவைத்தனர. இனனேரனன சொற் களுஞ சொறரொடாகளுந் 'தேவார திருவாசகங'களி னுதல், பொயகை பேய பூதம எனனும முதலாழவார் பாடல்களினுதல் காணபபடாமையின, தொண்டரடிப் பொடியாழவார் தேவார திருவாசக காலத்திறகு மிகவும் பிறபட்டவராதலே நுணுகிய தமிழ நூலாராயச்சி வல்லார் எளிதிற கண்டுகொளவர். மேலும, இவ்வாழவார் திரு மாலேப 'பித்தன'[2] எனறு ஓரிடத்துக் கூறினர். சிவபிரா னேப 'பித்தன' என்று நுவலுதறகேற்ற அருளவிளே யாட்டுகள அவன உடைமைபறறிச சைவசமய ஆசிரியர் களே அப பெருமானேப 'பித்தன' எனறு அடுதடுத் தழைத்துப் பாடாநிறபர். 'பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப பெரும பித்தனே" எனனுந் திருவாசகத் திருபபாட்டும, "பித்தாபிறைசூடி" எனனுஞ சுநதரமூர்த்தி நாயனர் திருபபாட்டும பிறவுமே அதறகுச் சானறும. முதலாழவார்களுள எவரும திருமாலே அஙஙனம 'பித்தன்' எனறுரைபபக் கண்டிலம. சிவபிரானுக்குப 'பித்தன' என்னும பெயர் மிகப பரவி வழஙகலானது சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் காலந்தொட்டே யாம. ஆகலான, அச் சொல் லேத் தாம வணஙகிய திருமாலுகும சைவசமய ஆசிரியர்

---

1. திருமாலே, கூஅ. 2. திருமாலே, ச.

போற் கூற விழைந்தத அவர்கட்குப் பின்னிருந்த இவ் வாழ்வார் அதனைத் தமது பாட்டில் இயைத்தாரென்பது இவ்வாராய்ச்சி வல்லார்கு நன்கு விளங்காநிறகும். அது வல்லாமலும, இவ்வாழவார் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரஙகளையும நனகு பயின்று அவறறைபபோற் பாட விழைந்தமை,

"வென்றிலேன் புலன்கள் ஐந்தும்
வென்றவர் வளாகந் தன்னுட்
சென்றிலேன் ஆத லாலே
செந்நெறி யதற்குஞ் சேயேன்
நின்றுளே துளும்பு கின்றேன்
நீசனேன் ஈச னேயோ
இன்றுளேன் நாளை யில்லேன்
என்செய்வான் தோன்றி னேனே."[1]

என்னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருநேரிசையோ டொப்ப இவ்வாழவார்,

"போதெல்லாம் போது கொண்டுன்
பொன்னடி புனைய மாட்டேன்
தீதிலா மொழிகள் கொண்டுன்
திருக்குணம் செப்ப மாட்டேன்
காதலால் நெஞ்சம் அன்பு
கலந்திலேன் அதுதன் னுலே
ஏதிலேன் அரங்கர்க் கல்லேன்
என்செய்வான் தோன்றி னேனே."

என்று பாடிய பாடலால் இனிது விளஙகும். இவவாழ்வார் சிவபிரானை யாண்டும இகழந்து பேசாமையானும,

"புலையற மாகிநின்ற புத்தெதாடு சமணம் எல்லாங்
கலையறக் கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்ப ரோதாம்."

என்று இவர் புத்தர் சமணரைப் பழித்துப் பேசியவாறு போலச் சைவசமயத்தவரைப பழித்துப பேசாமையானும்,

1. பொது.

சைவசமய உயர்வும சைவசமயாசிரியரது தெய்வத் தன்மை யும மிக்கு விளங்கிய காலத்தை ஒட்டி இவ் வாழ்வார் இருந்தவராதல் வேண்டுமெனபது பெறப்படும். எனவே, கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது ஒன்ப தாம நூற்றாண்டின துவக்கத்திலிருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குப பினனே, அஃதாவது பத்தாம் நூற்றாண்டின துவக்கத்தே தொண்டரடிப் பொடியாழவார் இருந்தமை தேற்றமாம். ஆகவே, திருவாசக காலத்திற்கும தேவார காலத்திறகும பிற்பட்டவராகிய இவ் வாழவாரே திருவாச கத்திற் போந்த 'திருப்பளளியெழுச்சி'யைப் பார்த்துத் தாமும திருவரங்கப பெருமாளமேல் ஒரு திருபபளளி யெழுச்சி பாடினாரேயல்லாமல், இவரைப் பார்த்து மாணிக்க வாசகர் பாடினாரல்லரென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனித், திருமங்கை யாழவாருடைய செய்யுட்களும் பிறகாலத்துக் கோயிற் குறிபபுகள சொற்கள் கதைகள விரவப பெறறனவாயிருத்தலானும, தேவார திருவாசகங களின அமைபபையே பெரிதொட்டிச் செயயபபட்டனவா யிருத்தலானும, அவறறுளளுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம திருபபதிக இசைகளோடொபப அமைக்கப்பட்டன பலவாயிருததலானும, முதலாழவார் மூவாபோலாது திரு மங்கை யாழவார்தம பாக்கள சிவபிரானேப பலகாலும இழித்துப பாடுதலானும இவர் தம பாக்களும இவரும சைவ சமயாசிரியர் எல்லார்க்கும பின்னே, அஃதாவது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது காலததுக்கு ஒரு நூற்றாண்டிற் குப பின்னே, வைணவ சமயம சைவ சமயத்திறகு முற்றும மாறுய விலகிக் கிளர்ச்சி பெற்ற கி. பி. பத்தாம நூறறாண் டின முறபகுதியி லிருந்தமை தேறறமாம. யாங்ஙனமெனிற காட்டுதும: முதலாழவார் பாடல்களில் வடநாட்டுத் திரு மால் கோயில்களுள எதுவுங் கூறப்படாதிருக்கத், திரு மங்கையாழவார் பாடல்களிலோ 'பிரிதி,' 'வதரி,' 'வதரி யாச்சிரமம,' 'சாளக்கிராமம,' 'நைமிசாரணியம' முதலான வடநாட்டுத் திருமால் கோயில்களும பெரிதெடுத்துப் பாடபபட்டிருக்கினறன. தென்னாட்டுத் திருமால் கோயில்

களும இவ் வாழ்வார் பாடல்களிலும சடகோப ஆழவார் பாடல்களிலும மிகுதியாயக் காணப்படுமாறுபோல் ஏனை யாழவார்தம பாடல்களிற் காணப்படுகினறில. இதனால், இவ வாழவார் இருவர் காலத்திலும் வைணவமதம் பெரி துங கிளர்ச்சிபெறறு நின்றமையும, திருமால் கோயில்கள ஆங்காங்குப பெருகிவிட்டமையும இனிது புலனும. முத லாழ்வார் பாடல்களிற குறிப்பிடபபட்ட திருமால் கோயில் கள 'திருவேஙகடம,' 'திருக்கடிகை,' 'திருவிண்ணகர,' 'திருவெஃகா,' 'திருக்கோவலூர்,' 'திருவரஙகம,' 'திருத் தண்கால்,' 'திருக்கோட்டியூர,' 'திருமாலிருஞ்சோலமலை,' 'திருத்தஞ்சை,' 'திருமல்லை,' 'திருகுடநதை,' 'திருப பாடகம,' 'அத்தியூர்,' 'திருவல்லிகேணி,' 'திருநீர்மலை,' 'திருக்கச்சி,' திருவேளுக்கை,' 'திருவனந்தை,' 'அட்டபுய கரம' முதலியவைகளே யாம. இவ் விருபதுககு மேற பட்ட திருமால்கோயில் வேறேதும முதலாழவார் மூவர் பாடல்களிற் காணப்படுதலினறு. மறறுத் திருமஙகை யாழவார் பாடல்களிலோ இவ விருபதில் பததொனபதும இவற்றிற்கு மேல் இனனும அறுபத்தாறு திருமால் கோயில்களுங குறிபபிடபபட்டிருக்கின்றன. அற்றன்று, முதலாழவார் பாட்டுககளில் திருமால் கோயில்கள எல் லாம எடுத்துரைக்கபபடாமை பறறி, அவை அக்காலதது மிகுதியாய இலலையெனறல் யாஙஙனம? முதலாழவார் மூவரும தொண்டை நாட்டவர்களாதலின, அவர் அந் நாட்டைவிட்டுச் சோழநாடு பாணடிநாடு சேரநாடுகளுகுச் சென்றிலர, அதனால் அவர்கள ஆஙகாஙகுளள திருமால் கோயில்களைப் பாடிற்றிலரென்னுமோ வெனின; என்னை, சோழநாட்டின்கண் உள்ள 'திருக்குடந்தை,' 'திருவரங்கம்,' 'தஞசை' என்பன பூதம பேயாழவார பாடல்களிலும, பாண்டி நாட்டின்கண் ணுளள 'திருமாலிருஞ் சோலமலை,' 'திருக்கோட்டியூர்,' 'திருத்தண்காலூர்' எனபனவும, சேர நாட்டின்கண் உளள 'திருவனந்தை' எனபதும அஙஙனமே அவ் விருவர்தம பாக்களிலும் பாடபபட் டிருத்தலின அவர்களுட் பூதத்தாழவார் பேயாழவார் இருவரும தொண்டை நாட்டிற்குப் புறம்பே சென்றிலரெனறல்

பொருந்தாது அங்ஙன மனறு, அவர்கள தொணடை நாட்டில் இருந்தபடியாகவே ஏனை நாடுகளிலுளள அத் திருககோயில்களீயும பாடிஞர்களெனக கொளளாமோ வெனின; அறறேல், அந் நாடுகளிலுளள ஏனைப பெரும பாலனவறறை விட்டு அவறறுட் சிலவறறை மட்டுமே அவர்களுளள இருவா பாடியதும ஏனைப் பொய்கையார் அச் சில தாமும் பாடாமையும எனனையெனபார்க்கு விடை கூறுதல் ஆகாமையானும, அவாகள பாடிய அச் சில திருக்கோயிலகளீத் தவிர வேறுபல இருந்தனவெனப தறகு வேறொரு சானறும இல்லாமையானும, முதலாழ வா மூவாகாலதது இருநத திருமால் திருக்கோயில்கள அவர்களுடைய பாக்களிற குறிபபிடபபட்ட அச் சிலவே தவிரப பிற இருந்திலவெனபது தேறறமாம எனக.

மறறு, மாணிக்கவாசகப் பெருமான அருளிசசெய்த 'திருவாசகம,' 'திருக்கோவையா'ரிற குறிப்பிடபபட்ட சிவ பிரான் திருககோயிலுளள திருபபதிகள ஐமபதது நானகு; அபபா திருஞாைசமபந்தா சுநதரா எனனும மூவரும அருளிச்செயத தேவாரஙகளிற குறிபபிடபபட்ட சிவபிரான் திருக்கோயிற பதிகள இருநூறறு எழுபதது நானகு. ஆகவே, மாணிககவாசகப பெருமான வயஙகிய கி. பி. மூனறும நூறறுணடிலேயே இத் தமிழநாடெஙகணும சிவ பிரான திருக்கோயில்களே மிகுந்திருந்தமையும, கி. பி. ஆறு, ஏழு, எட்டாம நூறறுண்டில் திகழநத அபபர் சமபந்தா சுந்தரர் எனனும ஆசிரியா காலஙகளில் இனனும மிகுதியாய அவை பெருகியிருந்தமையும நனகு துணியப படும. சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் காலம வரையில், திருமாலும் சிவபிராைனுடு சேர்த்துச சைவாகளாலேயே வழிபாடு செயயபபட்டு வந்தமையின, திருமாலுக்கெனறு வேறு தனிக்கோயில்கள கட்டபபடாமற், சிவபிரான திருககோயில் களினுளளேயே திருமாலின திருவுருவமும வைதது வழி பாடு செயயபபட்டு வந்தது. பினனாச் சிவபிராைன விட்டுத் திருமாலை மட்டும் வழிபடுவார் தொகை பெருகப்பெருகத், திருமாலுக் கென்றே தனிக் கோயில்களும அமைக்கபபட்டு

அவற்றின் தொகையும பெருகலாயிற்று. பழைய காலத்தில் அமைக்கபபட்ட திருமால் கோயில்களில் திருமாலின் திருவுருவோடு சிவபிரான திருவுருவும் ஒருங்கு வைத்து வழிபாடு ஆறறப பட்டமைக்குத்,

> ‘‘ தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமும்
> சூழ்அரவும் பொன்நாணுந் தோன்றுமால்—சூழுந்
> திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
> இரண்டுருவும் ஒன்றுய் இசைந்து.’’

என்று பேயாழவார் அருளிச செய்திருத்தலே சான்றுதல் காண்க. இது கொண்டு பேயாழவார் காலத்தில் திருவேஙகடமலையின்மேல் சிவபிரானுந் திருமாலுமப ஒருஙகு வைத்து வணஙகபபட்டமை இனிது புலனுகினறதனறே? திருவரஙகத்திற பிளளோயார் திருவுருவம இருத்தலும, இவவாறே ‘திருக்கோட்டியூர்,’ ‘திருக்குறுஙகுடி’ முதலிய பழைய திருமால் கோயில்களினுட் சிவபிரான கோயிலும, ஏனைப பழைய திருமால் கோயில்களில் வில்வ மரஙகளும் வில்வ இலைகளைத் தூவி இறைவனை வழிபடுதலும வேறு சில சிவ அடையாளங்களுஙு காணபபடுதலானும், இஙஙனமே ‘தில்லையமபலம,’ ‘திருவண்ணுமலை’ முதலான சிவபிரான றிருகோயில்களிலுமப திருமால் கோயில்கள உளளடஙகி யிருத்தலானும பண்டைக்காலத் தமிழமக்கள் இவ்விரண்டு திருவுருவினையும ஒரே கோயிலின்கண் ஒருஙகுவைத்து வழிபாடு செயது போந்தமை னகு விளஙகும. ஆகவே, திருமாலுகெனறு தனிக்கோயில்கள் பெருகலானமை முதலாழவார் மூவர் காலத்திற்குப் பின்னரேயா மென்பது திணணமெனக.

அற்றேற, பொய்கை பேய் பூதம என்னும ஆழவார் மூவரும ஒரே காலத்திலராகலான அமமூவரும ஒனறு கூடியே திருமால் கோயில்களோறுஞ் சென்றனர் எனறு தொனறுதொட்டு வைணவர்கள வழங்கிவராகிற்ப, அம மூவருட் பொய்கையார் சோழநாட்டின் கண்ணதான ‘திருவரஙகம’ ஒன்றை மட்டும பாடித் தொண்டைநாடு அல்

லாத மற்றை நாடுகளிலுள்ள திருபபதிகளைப் பாடாமை யும், தொண்டை நாட்டுள்ளுங் 'திருவெஃகா,' 'திருவிண் ணகர்,' 'திருக்கோவலூர்,' 'திருவேங்கடம்' என்னும நான் கைத் தவிர ஏனையவற்றை அவர் பாடாமையும, ஏனை யிருவர் ஏனை நாடுகளிலுமுளள திருபபதிகளைப பாடுதலும எனனையெனிற், கூறுதும: பொய்கையாழவார் கச்சித் திருவெஃகா என்னுங் திருபபதியிற் பிறந்தருளினவர். அவர் தொண்டை நாட்டிலுளள மேற்கூறிய நான்கு திருக் கோயில்கட்கும நேரே சென்று அங்குளள இறைவனைப பாடினரெனபதறகு வேண்டுமை யடையாளங்கள அவர் அருளிய அச் செயயுட்களிலேயே இருக்கினறன. ஆனற சோழநாட்டின கண்ணதாகிய 'திருவரங்கத்'தை அவர் குறிபபிடுகையில் அத் திருபபதிகுத தாம செல்லாமல் தாம் தொண்டைநாட்டில் இருந்தபடியாகவே அதனைப் பாடியருளினர் எனபதறகுரிய அடையாளம அவரது செய்யுளிற காணபபடுகினறது. யாங்ஙனமெனின்,

"அன்று,
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திசை."[1]

எனறு அவர் அத் திருபபதியைக் குறிபபிட்டுத் தாம் திரு வரங்கப் பெருமாள எழுந்தருளிய திசையைக் கண்டதாகப புகனறனரேயனறித், தாம அங்குச்சென்று அப் பெரு மானை நேரே கண்டு தொழுததாக உரைத்திலாமையான என்பது. மற்று அவர் 'திருவேங்கடத்'தைப பாடிய வழி,

"வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலும் ஏந்தித்— திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே."[2]

என அத் திருக்கோயிலில் வழிபாடு செய்வார் வழிபடு முறைகளைத் தாம நேரே கண்டமைக்கு அறிகுறியாகச் 'செயயும்' எனனும நிகழ்கால வினைச்சொற் பெய்துரைத்த லும், அங்ஙனமே பெருமாள 'திருவேங்கடத்'தில் நின்ற

1. முதல் திருவந்தாதி, சு. 2. முதல் திருவந்தாதி, நஎ.

திருக்கோலத்தோடும 'திருவிண்ணக'ரில் இருந்த திருக் கோலத்தோடும 'திருவெஃகா'விற கிடந்த திருக்கோலத் தோடும 'திருக்கோவலூர'ில் நடந்த திருக்கோலத்தோடும் எழுந்தருளுமாற்றினை தாம நேரே கண்டு,

> "வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும் அஃகாத
> பூங்கிடங்கின் நீள்கோவற் பொன்னகரும்—நான்கிடத்தும்
> நின்றுன் இருந்தான கிடந்தான் நடந்தானே
> என்றுற் கெடுமாம் இடர்."

எனறு அருளிச் செயதலும நுணுகி நோகுகவல்லார்க்குப் பொயகையாழவார் தொணடை நாட்டைவிட்டு ஏனை நாடு களுக்குச் சென றிலரெனபது தெறறெனை விளஙகாகிற்கும. ஆகவே, பேய பூதம எனனும மற்றை ஆழவார் இருவ ரோடுங கூடிப பொய்கையாழவார் திருமால திருபபதிக டோறுஞ சென றுரெனைக கூறும வைணவருரை பொருந் தாமை கண்டுகொளக. இவவாறறுற், பொயகையாழவார் பாடிய 'விண்ணகர' என்பது அவா பிறந்தருளிய 'திரு வெஃகா'விற்கு அணித்தாயக் கசசியிலுளள 'பரமேச்சுர விண்ணகரமே' யல்லாமற, சோழநாட்டினகண் திருக்குடந் தைக்கு அருகிலுள்ள திருவிண்ணகரும அனறு, 'வைகுந்த விண்ணகரம,' 'அரிமேய விண்ணகரம,' 'காழிச் சீராம விண்ணகரம,' 'நந்திபுர விண்ணகரம' முதலியனவும் அன்று. என்னை? சோழநாட்டின்கண் உளள இவ் வைந்து விண்ணகரஙகளுள 'திருவிண்ணகர்' பிறகாலத்து ஆழவார்களான திருமஙகையாழவார் சடகோப ஆழவார் எனனும இருவரானும, ஏனை நான்கும திருமஙகையாழ் வார் ஒருவரானுமேயனறி ஏனை யாழவாகளாற பாடப் படாமையின் இவவைந்தும முதலாழவா மூவர் காலத் திறகும் பிற்பட் டெழுந்தனவேயாதல் பெறப்படும. பொயகை பேய் என்னும ஆழவார் இருவரும் பாடிய விண் ணகரம கச்சியிலுளள 'பரமேச்சுர விண்ணகரமே'யா மென்பதறகு அவ்விருவரும் அதனை அதற்கு அருகிலுள்ள 'திருவெஃகா'வோடு உடனசேர்த்து "வேஙகடமும் விண் ணகரும் வெஃகாவும" எனவும, "விண்ணகரம வெஃகா

விரிதிரைநீர் வேங்கடம்"[1] எனவும் அருளிச்செய்தலே சானருமம். அதுவேயு மனறிப, பொயகையாழவா தாம பிறந்த தொண்டை நாட்டைவிட்டு வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றிலரெனபது மேறகாட்டினமாகலானும, அவர் காலத்தில் அப பெயாகொணட திருபபதிகள பிற உளவா யிருபபினும அவைதமமை அவர் பாடியிராரெனபதறகு, அவா ஏனை நாட்டுத் திருபபதிகளைப் பாடாமையே சானரு மெனபது. இனிப, பேய பூதம எனனும ஆழவாா இரு வருமோ ஏனை நாடுகளிலுளள ஏனைத திருமால்கோயில் கடகுஞசெனறு அவைதமமைப பாடினமை மேலெடுதகாட்டினமாகலின, அவவிருவரானும ஏனைப பொயகையா ரானும பாடபபெறற திருமால திருபபதிகள இருபதைத் தவிர வேறுபல அமமூவர் காலததில் இருந்திலவெனபது தேறறறமாம. மறறுத, திருமஙகையாழவாரோ இவ விருப துகுமேல அறுபததாறு வேறு திருமால திருபபதிகளைப பாடியிருகினரராகலின, வைணவ சமயம பெரிதுங கிளர்ச்சிபெறறுத் திருமால் கோயில்கள இந் நாவலந் தீவெஙகும அமைகபபட்ட கி பி. ஒனபது பததாம நூறறாணடுகளில் இவ வாழவாரும இதே ஏதுவினறச சடகோப ஆழவாரும இருந்தமை இனிது துணியபபடு மெனக.

இனிப, பெரியாழவார் ஆணடாள நமமாழவார் முதலி யோர் இயறறிய செயயுட்களிற கொச்சைத் தமிழச்சொற களும புதிதுபுகுந்த பிறசொறகளும வடசொறகளும காணப்படும அவவளவு திருமஙகையாழவார் பாக்களில் அவை காணபபடாவாயினும, 'மனிசபபிறவி,' 'வாரம,' 'நரநாரணன' முதலான புதிது புகுந்த சொற்களும, இராமாயணத்திற போந்த 'பரதன,' 'சதருக்கன,' 'இலக் குமன்,' 'மைதிலி,' 'கரன்,' 'கவந்தன,' 'விராதன,' 'தயரதன' முதலான பெயர்களும், 'தேநுகன,' 'பூதனை' முதலான ஏனைப பெயாகளுந் தடையினறி விரவக்காண்டலின, இவர் அப பெரியாழவார் முதலிய மூவர்க்கும சிறிது முனனே இருந்தாராதல் வேண்டும.

1. பேயாழ்வார் மூன்றாந் திருவந்தாதி, சுஉ.

கஅ. திருமங்கையாழ்வார் காலம்

இனி, முதலாழவார் மூவர் தம பாடல்களிற கண்ணன் வாமனன வராகன நரசிஙகன முதலாஅ திருமால் வடிவினர் மேற பாடபபட்டனவே மிகப பலவாயும, இராமனமேற் பாடபபட்டன மிகச் சிலவாயும் இருபபத், திருமஙகை யாழவார பாடல்களிலோ இராமனமேற பாடபபட்டனவும் இராமன கதை கூறுவனவும சாலபபலவாயிருக்கினறன. அதனல், இராமாயண கதை இத தென்றமிழ நாட்டில் மிகுப பரவிய காலததேதான இவ வாழவார் இருநதமை தேறறமாம. இராமாயண கதை கி. பி. முதல் நூற்றாண்டுகு முறபட்ட பழநதமிழப பாடல்களில் ஒரு சிறிதுங காணபபடாமையும, கி. பி முதல் நூறறாண்டின் துவக்கதிலிருந்தே அது தமிழநாட்டிலுளளாாக்குச சிறிது சிறிதாகத தெரியலாானமையும மேலே விளகுகிப போந்தாம. தொனறுதொட்டுத தமிழநாட்டிலும வடநாட்டிலும மிகவும பரவியிருநதது சைவசமயக கொளகையே யாம. வடநாட்டில் இடையே தோனறிய பௌத்த சமண மதஙகள தொடககததிற சைவசமயததிறகு மாறுக நில்லா விடினும நாளேற நாளேறத தாம தனித்து நிறகும் ஆறறல்பெறற வளவாஅ அதனைடு பெரிதும மாறுபட்டு, அதனைத் தழுவினர்க்குப பெரிதுந் தீஙகிழைபப வாயின. அகுகாலஙகளில் வைணவ மதம வடநாட்டிற் றனிநின்று பரவி நில்லாமையாற, பாரத இராமாயண கதைகள பௌத்தசமண மதஙகளுக்கு எதிரே தலதூக்கி நினறு அஙகும பரவினவல்ல. அருஞஞானறு அரசுவீற் றிருந்த பௌத்த சமணமதஙகளோடு எதிர்நிறகலாறறாத ஆரியப்பார்பபனர் வடநாடு துறந்து தமிழநாடு புகுந்து இஙகு நிறக நிலைக்களம பெறற பினனரேதான் தம தம முடன கொணர்ந்த பாரத இராமாயண கதைகளைத் தமக்கு உயர்வுண்டாம வகையிலும, தமிழ் நாட்டவர் மனஙகளைத் தமமாட்டு ஈர்க்கும வகையிலும் வரவரப் பெருக்கியெழுதலாயினர். மாபாரதமானது முதலில் எண்

ணூயிரத்து எண்ணூறு சுலோகங்கள மட்டும உடையதா யிருந்ததென்பதும, அதனபிற சில நூறருண்டுகள கழித்து அஃது இருபத்துநாலாயிரஞ சுலோகங்கள உடையதாக முனனேயிலும முமமடஙகு பெருககி யெழுதபபட்டதெனப தும, அதன்பிற சில நூற்றாண்டுகள செல்ல நூருயிரஞ சுலோகஙகளுடையதாக முதலிலிருந்ததறகுப பனனிரண்டு மடஙகு பெருக்கி எழுதபபட்டதெனபதும அதன றொடக் கத்திலுளள 'ஆதிபருவத'திலேயே தெளிவாகச் சொல் லபபட்டிருக்கினறன.[1] முதலிற சுருக்கமாயிருந்த பாரத கதை கிறித்து பிறப்பதறகுப பத்து நூறருண்டுகளுககு முனனரே இருந்ததெனறுகும ; அதனபின அ அ00 சுலோகஙகளுடையதாகச் செயயபபட்டது கி மு ஐந்தாம நூறருண்டிலும, பினனர உ0000 சுலோகஙகளுடையதாகச் செயயபபட்டது கி. பி மூனறும நூறருண்டிலும, பினனும நூருயிரஞ சுலோகஙக ளுடையதாக ஆகபபட்டது கிறித்துவுகுப பின நானகாம நூறருண்டிலுமாக வர வரப பெருககி யெழுதப்பட்டனவாகுமென வடமொழி வல்ல ஆசிரியர் மாகடனல் உயாந்த பல சான்றுகள காட்டி நனகு விளக்கியிருக்கினறார்.[2] விஷ்ணுவின பல் பிறப்புக்களையும, கண்ணனறன ஆண்மைச் செயல்களை யும விரித்துக்கூறும 'ஹரிவமசம' எனனும நூல் பதினா யிரஞ சுலோகஙகள உடையதாகச்செயது பாரதத்தின் இறுதியிற் சேர்க்கபபட்டதுங் கி. பி. நானகாம நூற்றாண்டி லேயா மெனபதூஉம அவராற் காட்டப்பட்டது. இதறகு முறபட்ட பாரதக்கதையிற கண்ணனது குழவிக்காலத்து ஆண்மைச் செயல்களும பிறவும ஒரு சிறிதுங கூறப் படாமையுங் கருத்திற் பதிக்கறபாற்று. எனவே, கண்ணன் திருமாலின பிறபபாகக் கொளளப்பட்டதும, அவனுக்கு அரிய பெரிய ஆண்மைச செயல்களை ஏறறிக் கூறியதும எல்லாம கி. மு. மூனறும நூறருண்டிலிருந்து பார்பபனர்

1. வியாசபாரதம், ஆதிபருவம், சுலோகங்கள், அக, கoக, கoடி.

2. See Prof. A. A. Macdonell's 'A History of Sanscrit Literature,' pp. 282—288.

களாற புனேந்து சேர்க்கபபட்டனவாகும். இவ்வாறு தமது உயாவினே நிறுத்தல் வேண்டியும, ஏனே மக்கள எல்லாரையுந் தஙகீழ அடககி வைத்தல் வேண்டியுமே பார்பபனப புலவர்கள காலஙகடோறும பாரதக்கதை யைப பெருககி யெழுதிவரலாயினர். இவ்வுண்மையும மேறகாட்டிய ஆஙகில ஆசிரியரால் நனகெடுத்துக் காட்டபபட்டது.[1]

இஙஙனமே, வானமீகிமுனிவர் இயறறியதாகச் சொல்லபபடும இராமாயண கதையும முனனுளமுதல் இந்நாள வரையும இடையிடையே பார்பபனர்களாற பெருக்கி எழுதபபட்டு வந்ததெனனருகும. இவ்வாறு பறபல காலஙகளிலிருந்த பறபலா தாமதாம வேண்டியவைகளே எழுதி யெழுதி இடையிடையே சோததுவந்தமையால், இதனகட் கூறபபடுஞ செயதிகள ஒனறேடொனறு பெரிதும மாறுபட்டுக் கிடக்கினறன. அவறறுட் சில ாண்டெடுத்துக் காட்டுதும; விரிவஞசி அம மாறுபாடுகள முறறும எடுத்துக்காட்டிலம. கிடகிந்தா காணடத்திற சுக்கிரீவன முதலில் தனககு இராகக தர்களின இருபபிடமும அவர்களின் வலிமை குடுமபம முதலியவைகளேப பறறிய குறிபபுஞ் சிறிதுங தெரியாவெனறு கூறினமை நுவலபபட்டிருகினறது; ஆனால் அதன பிறபகுதியிலோ இந் நிலவுலகத்திலுளள இடஙகளேப பறறிய வரலாறும, இலஙகை இராவணனுககு உரியதாதலும அவன் தானவிடுத்த தூதுவர்களுக்கு விரிவாக அறிவித்தமை தெரித்துரைக்கபபட்டிருக்கினறது. இதுகொணடு முறபகுதியை யெழுதியவர் தென்னாட்டுக்கு வராமல் வடகினகண்ணே இருந்தவராதலும, பிறபகுதியை யெழுதிச் சேர்த்தவர் இத்தென்னாட்டின் கண் வந்து குடியேறி இவ்விடஙகளே நன்குணர்ந்தவராதலும தாமே நனகு விளஙகும. வான்மீகி இராமாயணத்திறகு இருநூருண்டு முற்பட்டதாகிய 'தசரத ஜாதகத்'திலும, தன றந்தையின கட்டளையால் அரசு துறந்து சென்ற இராமன இமயமலைச்சாரலிற் சென்று வைகிப் பன்னீரி

1. Ibid, p. 286.

யாண்டு கழித்து வந்து தமது தரசைக கைக்கொண்டான எனனும அவவளவே சொல்லபபட்டிருககின்றதல்லாமல், அவன தெனனுடு நோககிச செனறுலைவாதல், தன மனைவியைக கவாந்துசென்ற இராவணனுடு பொருது அவனை மடிதது அவளை மீடடுவந்தாலைவாதல் ஒரு சிறிதுங கூறபபடாமையால், இவையெல்லாந் தெனனுடு போந்த பாரபபாரார பினனர எழுதிச சேர்ககபபட்டனவா மெனபதை மேலும எடுததுககாடடினும (கூகூஅ ஆம பககம). இருக்கு வேதத்தில மழையைப பெயவிப பவனாக வணங்கபபடும இந்திரனுகிய இராமனுககும, அம மழைவளத்தைப பெறறூஉம உழுவசாலாகிய சீதைக்கும உளள தொடாபினையே பினனர் ஒரு கதையாகப புனைந்து கட்டினர எனபதனையும மேலே விளககினும (கூகூசு-ஆம பககம). மறறு, இக கதையை அவ விருக்குவேத நிகழசசியோடு தொடாபுடைய புனைந்துரை நாடக வழக்காகக் கொளளாது, 'இராமன,' 'சீதை' எனற பெயரிய அரசனும அரசியும உணமையிலிருந்தவரே யாவரெனக கொளளினும அவவிருவரும் தெனனுடு போந்தமைககும, இராவணன எனபோனால் துனபுறறு மீண்டமைககும மிகப பழைய வடநூல தமிழநூல்களிற நினையளவு சானறு தானும இல்லையெனக.

இனனும, இபபோதுளள வானமீகி இராமாயணத்தில் 'மந்தரை' என்பாள 'கைகேயி'க்குச் சொல்லுமிடத்தில் 'இராமனுககு மனைவிமார பலர் இருந்தமையினைக' குறிபபிட்டிருக்கினரள. ஆனால், 'இரகுவமசம' எனனும நூலெழுதிய காளிதாசரோ அவனுக்குச் சீதையை மட்டுமே மனைவியாக உரை நிகழத்துகினரர். இவவாறரால, தசரதன இராமன பரதன என்பார்க்கு மனைவிமார் பலரளரெனக் கிளந்த செயயுட்கள பிறரால் வரைந்து சேர்ககபபட்டமை புலனும.

இனனும, அகலியையென்பாள் இந்திரனுடு மருவினமை பற்றிக் கௌதமரார கல்லாக உருமாறிக் கிடக்கும படி சினந்துரைக்கபபட்டாள எனறுதல், பினனர் இராம

னது அடித்துகள படடவளவானே தனது பழைய வுரு விணேபபெறறு நினருள எனருதல் ஏதும வான்மீகி இராமாயணம பகரவில்லே அவள இழைதத அக் குற றததிறகாகக கௌதமர் அவளே நோககி : " இவ்வாசிரமத துளளாா எவர் கண்ணிலும படாமல், காறறையனறி வேறேது உணவும எடாமல, திருநீறறிற கிடநதபடியாய, நீ செயத குறறததை நிணேந்து வருந்தித் தவமபுரியக் கடவை !" எனறு சிவந்துரைததன ரெவும, அவவுரைப படியே அவள திருநீறறிறகிடந்து தவமியறறி, இராமன தனது ஆசிரமத்துகரு வந்த ஞானறு அத் தவம முடிவு பெறறமையின, வந்த அவணே வரவேறக, அவன தன மணேவியோடும தமபியோடும அவ வகலியையின அடி களில் வீழந்து வணஙகினன் எனவும வானமீகி இராமா யணம புகலாநிறகினறது,[1] ஆனறு, பினவந்த காளி தாசரை யுளளிட்ட புலவரோ அவள கல்லாகச சமைக்கப படடுக கிடந்து இராமன நிருவடிபடுதலும பழைய உருப பெறறு எழுந்தாள என உணமையைப பிழைபபக கூறினர்.

இனனும, வானமீகி இராமாயணத்தின முதறகண்ண தாகிய பாலகாண்டத துவக்கத்தில் நாரதர் இராமனது வரலாறறிணேக் கூறிமுடிக்கினறுழி, அவன இறந்தபின பிரமலோகஞ செல்வான எனறு புகனறனரே யனறி, விட்ணுலோகஞ செலவான எனறு புகனறிலர். இராமன உணமையிலே திருமாலின பிறபபா யிருந்தானேல், இறந்தபின் அவன விட்ணுலோகஞ செல்வானெனறு விளமபுதல் வேண்டும. மறறு, அவவா றுரையாமை யால நாரதா அவணே விட்ணுவின பிறபபெனறு கொளளாமல், மககட் பிறபபினருள ஒருவன எனவே கொண்டனரெனபது புலனும. ஆனல், இதன் இறு திக்கண் உளள 'உத்தரகாண்டத'திலோ நானமுகக் கடவுள இராமணே அவனது முடிவுநாளில் தனது திருமா லுடமபிற புகுமபடி வேண்டிககொண்டாரென முன்

1. பாலகாண்டம், சஅ, சக.

னதனைடு மாறுபட்டதொரு கதை காணபபடுகின றது. பாலகாண்டததின முதலில் இராமன வரலாற றினை எடுத்துரைககும நாரதர அவனைத திருமாலின அவ தாரமென்று அதனைகட சிறிதும உரையாதிருகக, உததர காண்டம் அதனைடு முரணி அவனைத திருமாலின பிறப பாகக கூறுதலானும, இங்ஙனமே பால காண்டத்தின கடி-ஆம இயலும தேவர்கள திருமாலை அடைந்து 'இரா வணனைக கொல்லும பொருட்டு இராமனாகப பிறந்தருளுக' எனக் குறையிரநதாகளெனற முனனர்தனைடு முரணக கூறுதலானும, இராமன திருமாலின பிறபபாயின அவன றன மனைவி சீதை இலகுமியின பிறபபாக வேண்டுமாக வும அவளை அங்ஙனம உரையாது அவள தனாது முற பிறவியிற 'குசதவசன' புதல்வியாகிய 'வேதவதி'யா யிருந்தாள எனறு இதன யுத்தகாணடம, கூ0-ஆம இயல் உரை தருதலானும பாலகாணடததின இடையிடையே பல பகுதிகளும உத்தாகாண்டமும பினனர்தோரால் நாளடைவே எழுதி எழுதிச சேர்க்கபபட்டமை தெறறென விளஙகாகிறகும.

மேலும, இராவணனுககுப பத்துத் தலைகளும இருபது தோளகளும இருந்தன எனபது பழைய இராமா யணப பகுதிகளிற பெறபபடவில்லை. இலஙகையிற சீதை யைத் தேடச் சென்ற அநுமான இராவணனது அரண் மனையுட்புகுகுச செல்கின்றுழி இராவணன பருத்த தலை யுங கழுத்தும உடையனையக[1] கட்டிலினமேல் உறஙகு தலைக கணடான எனனும அவவளவே சொலலபபட்டிருக் கினறது. இராவணன போர்க்களத்தில் வந்து நினறக் காலும ஒறறைத் தலையும இரண்டு கண்களும உடைய னாகவே இருந்தமை குறிகபபட்டிருக்கினறது. போரக் களத்தில் இராமன இராவணனைக் கண்டு உரைகூறினமை சொல்கினற விடத்தும, அவன மக்களெல்லாரையும போல் ஒரே தலையுடையனு யிருந்தனனெனவே சொல்லப்

1. "நீலஜீமூதஸங்காசோ மஹாபுஜ சிரோதர:" வான்மீகி இராமாயணம்.

படடிருக்கினருன. இனனும, போர்களத்தில் இராவணன உயிரிழந்துவிழ அவனறன் மனைவிமார அவன்பாறபோந்து புலமபுதலைப புகல்கினற விடதது அவன ஒறறைத தலையும இரணடு கைகளும உடையனனெயிருந்த தனமையே நுவலபபட்டிருககினறது. ஆகவே, இராவணனுககுப பத்துத் தலைகளும இருபது கைகளுங கறபித்துக கூறிய கதை பினனரெழுநதிச் சோககபபட்டதாதல் தெளளிதின் விளஙகும. இராமாயண கதை தெனனாட்டிற சிறிது தெரியத துவஙகிய கி. பி. முதல இரணடு நூறறாணடுகளில் எழுதபபட்ட தமிழபபெருங காபபியஙகளிலுந் தமிழப பாடடுகளிலுங்கூட இராவணன குறிககபபடும இடஙகளும கபிலரது குறிஞசிக கலிபபாட்டு ஒனறின றவிர வேறு யாண்டும அவன பதது்துத் தலையுடையனனெயிருந்தனெனபது சொலலப படாமையின, முதலில் இராமாயண கதையை ஆககியோர் அவனை ஏனை மககளைப போனற வடிவுடையனெகவே வைத்துக கதை புனைந்தாரெனப தூஉம, கி மு. இரணடாவது நூறறாணடிறகுப பின அக் கதையைப பெருக்கி வரைந்தோரே அவனுககுப பத்துத் தலையும இருபதுகையும ஏறறிவிடடனரெனபதூஉம இனிது புலனும எனவே, கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்த கபிலர், கி பி. மூனறாம நூறறாணடின் பிறபாதியிலிருந்த மாணிக்கவாசகப பெருமான முதலியோர காலந் தொட்டுத் தான பத்துத்தலை இராவணன கதை தமிழ நாட்டிற றெரிந்து வரலாயிறறென றுணர்ந்துகொளக. இவ்வாறு 'வானமீகி இராமாயணத்'தின்கட் காலங்கடோறும பிறபின வந்தோரால் எழுதி யெழுதிச் சேர்க்கபபட்டவைகள பறபல. இஙனமாகப பல்லோரும தாந்தாம் வேண்டியவைகளை யெல்லாம படைததுப படைத்து அதனகட் சோத்து வந்தமையினாலேதான, அதனகட் சொல்லபபடுஞ் செயதிகள ஒனறோடொனறு பெரிதும மாறுகோளாறறு நிறகினறன. இதனகட் காணபபடும மாறுபாடுகளிற பெரும்பாலனவற்றை, வடநூலாராயசசியில் நிகரற்று வயஙகிய மியூர் என்னும ஆஙகில ஆசிரியர் தாம பெரிதாராய்ந்து தொகுத் தெழுதிய 'வடநூல் மூலங்

கள்' எனனும நூலின நான்காம புததகத்தில் நன்கெடுத்துக் காடடினார்,[1] இஙகுளள எடுத்துக காட்டிய இவ் விரிந்த ஆராயச்சி யுரையிலேயே இராமன திருமாலின பிறபபாகமையும அவர் மெயசசானறுகள பல கொண்டு ஙனகு நிலைபெறுதது யிருக்கினறார நம இந்திய நாட்டு அறிஞரான வைதயா எனபவரும தாம எழுதிய 'இராமாயண ஆராயசசி'யில் இம மாறுபாடுகளை எடுததுக் காடடி யிருககினறார்.[2] இனனும, இபபோது பாமபாயிற் பதிபபிடப படடிருககும வானமீகி இராமாயணப புததகத் தையும, வஙகாளததிற பதிபபிடபபடடிருககும வானமீகி இராமாயணப புததகததையும சிறிது ஒபபிட்டு நோககு மாகளும இம மாறுபாடுகளும புதிய சோக்கைகளும எளிதின விளஙகாகினறன. முனனேயதில் ஐந்நூறறு ஐம்பதது தழு இயல்களும பததொனபதாயிரத்து எழுநூற் றுத் தொணணூறறு மூனறு சுலோகஙகளும இருககப, பினனேயதில் அறுநூறறைமபது இயல்களும இருபதது நாலாயிரத்து ஐந்நூறறு இருபதைதடுச சுலோகஙகளுங் காணபபடுகினறன, ஆனால, 'உததரகாண்டம' இதிற காணபபடவில்லை. இவ வேறுபாடடோடு, ஒனறிற கூறப படுஞ செயதிகள மறறொனறிற காணபபடாமலும, இரண டிலுங காணபபடுவனவுங கூட ஒனறில ஒருவாருயும மற் றொனறில் மறறொரு வாருயுங திரிபெயதிக கிடக்கினறன. வடமொழி முதல் நூலாகிய வானமீகி இராமாயணமே இப பெறறிபபட பிறழசசிகள உடையதாயின, இதன தமிழ மொழி பெயாபபாய இஞஞான றுலவுங கமபர் இராமா யணததின பிறழசசிகள எதறகாயவாம என்பதனை யாம் உணர்ததுதல் வேணடா. வடமொழி மூலததின இரு வேறு பதிபபையுங, கமபர் இராமாயணததையும ஒருஙகு வைத்து ஒபபிட்டு நோககுவார்களே இவ வுண்மைகள புலனும.

---

1. Dr John Muir's Original Sanscrit Texts, Vol. IV, pp. 441-491.

2 The Riddle of the Ramayana, by C. V. Vaidya, M. A., LL B.

அற்றேற, பத்துத் தலையும இருபது கையுமுடைய இராவணனிருந்ததும, அவன் கைலாயமலையை வேரோடு பெயர்த் தெடுத்ததபோது அதன குவட்டினமீ தெழுந் தருளியிருந்த சிவபெருமான தமது திருவடிப பெருவிரல் ஒனறனால அம மலையை யழுத்தி அவன றன இருபது தோளகளையும அம மலைக் கீழ அடர்த்து நெரித்ததும, பினனர் அவன அப பெருமானை அழுது குறையிரபப இரஙகி அவறகு வாளும நாளும ஈந்தருளிக் காத்ததும ஆகிய இவை எலலாம, ஓதாதுணர்ந்த திருஞானசமபநதப பெரு மானை யுளளிடட சைவசமய ஆசிரியனமார் உண்மையெனக கொண்டு பதிகஙகடோறும அவறறை ஓதுதல் என்னை யெனிற, கூறுதும: சைவசமய ஆசிரியா சிவபெருமான ஒருவனையே குழைந்து குழைந்து உருகிப பாடுங கடபபாடு பேறறகொண்டவர, தமக்கு முனனும தஙகாலதது மவழங கிய கதைகளுள மெயயாவன இவை, பொயயாவன இவையென்று ஆராயப புகுநதவர அல்லர, தமதுளளம உருகுமாறறுற சிவபிரான றன அருடசெயல்களையும அரு ளாண்மைகளையும எடுத்துரைககும நீரா, தாஙகண்ட கதைகளுட சிவபிரானறன முழுமுதலாறறலை எளிதின எடுத்துக காட்டுவது எதனகையதா யிருபபினும அதனை தாமும எடுதெதடுததுப பாடி அகஙகரையா நிறபர. இப பெறறியினராை அவர இராவணன கதையை யெடுத் தாண்டது, இறைவனது மலையைப பெயர்த்தெடுக்கும அதனுணைப பெராறறல் வாயந்தவனென்று சொல்லப பட்ட அவனையும இறைவன தனது திருவடிப பெருவிரல நுதியால் அழுத்தி நெரித்தான என்பதனால் இறைவனது அளபபில் ஆறறலும, பினனர அவன தனது சிறுமையும இறைவனது எல்லாமவல்ல பெருமையும உணர்ந்து நெஞசம நெகுடைந்து இறைவனை தொழுதவளவானை அவன அவறகு இரஙகி வாளும நாளும் ஈந்தருளினன எனபதனால் இறைவனது பேரருட்டன்மையும எல்லார்க் கும அஃது எளிதின விளககுதல் பறறியேயாம. மேலும, இராவணனைக் கொன்றதைப பேராண்மையாகக் கருதி அதனால் இராமனை எல்லாமவல்ல கடவுளாகக் கொண்டு

வழிபாடு செயவாரான ஆரியபபார்பபனரது அறியாமை பாற்றி, அவனேத் தமது காற்பெருவிரல் நுனியால் ஊனறி நெரித்த சிவபிரானே முழுமுதற கடவுளாதல் தேறறி அக காலத்திருந்த சைவசமயச் சானறோகள அக் கதையைத தாமும படைத்து வழஙகினர். எனனே? 'நஞசை நஞசாற கொல்லுக! முளளை முளளாற களைக!' எனனும ஆனறோ வழகசப பறறித் தீது பயபடுதாலை ஒரு பொயயை நனமை பயபபதானை மறறொரு பொயயால் மாறறுதல் மேலோா நிறுத்திய ஒழுகலாறுகலான எனக. இத் தெனனாட்டிலா தல இலஙகையிலாதல் பதத்துத்தலையும இருபதுதோளும உடைய இராவணன எனபானோ அரகன இருந்தது மில்லை; வடகதிருந்து இராமன எனபான இஙகு வந்தது மில்லை, அவனறன மனைவி சிதை யெனபானை இராவணன சிறைபிடிததுச சென்றதுமிலலை; இராமன குரஙகுகளைப படைதிரட்டிச் சென்று அவனொடு பொருது அவனை மீடடு வந்ததுமிலலை, இஙஙனமாகவும, இல்லாத இவைகளை யெலலாம புனைந்துகட்டி இம முகததால் இராமனைத் தெயவமாககி, அவனையே இஙகுளள அறிவிலலா மககள வணஙகுமாறு செயது, எலலா வுலகஙகளையும எல்லா வுயிரகளையுந தோறறுவித்துக் காதது அருளபுரியும எல்லாமவல்ல முழுமுதற கடவுளாகிய சிவதததை அம மக்கள வணஙகாவாறு மாயமபுரிந்த ஆரியாதம தீசசெய லையும அவா புனைநத பொயயககதையின உரத்தையுந தொலைததல வெணடியே, அவன திருகைகலாய மலையைப பெயாததெடுததததும, அஃதுணாந்து இறைவன தனது காற பெருவிரல் நுனியால் அவனை அம மலைகழ அடாத் ததும ஆகிய பிறிதொரு கதையைச சைவசமயச சானறோர் தாமும புனைநதுகட்டி, அவவாயிலால் இராவணனொடு படைகூட்டிச சென்று பலநாட் போர்புரிந்த இராமன சிறறறிவுஞ சிறுதொழிலுமுடைய மகளுள ஒருவனே யாதலும், அத்துணை வலிமைமிகக இராவணனைத் தமது திருவடிப பெருவிரல் நுனியால் ஒரு நொடியில் அழுத்தி நெரித்த சிவபிரானே எல்லாமவல்ல முழுமுதற கடவுளா தலும் தெளியவைத்தார். பத்துத்தலையும் இருபது கையும

உடைய இராவணன என்பானோர் அரகன இருந்தான் எனல் உலக இயறகைக்கு முறறும மாறுப பொயக் கதையாதல்போல, அவன் திருக்கைலாய மலையைப பெயர்தெடுத்தா னெனபதும ஒரு பொயகதையே யாயினும, எல்லாமவல்ல இறைவனே வழிபட்டு மகள பேரினபதை யடைய வொடடாது தடைசெயது, பிறபபு இறபபுகளிற பட்டுழனற ஓராணமகனகிய இராமனையே வணஙகி அம மகள தமது பிறவிப பெருமபயனை இழகு மாறு செயயும இராம இராவணப பொயகதையின இழிந்த நோககம போலாது, சைவசமயச சானறோ கடடிய பிறகதை இராம இராவணரின சிறுமையும சிவபிரானறன முழுமுதற பெருமையுந தெரிதது மகளை அப பெருமான றிருவருட்பேறறிறகு உரியராகும உயாந்த நோககம உடைமையால், இது பெரிதும பயனபடுத லுடைததாம. இகதுணைப பெருமபயன றருதல் பறறியே இக கதையை மாணிககவாசகா திருஞானசமபந்தா முத லான சைவசமய ஆசிரியனமார தாம அருளிய திருபபதி கஙகளில எடுத்து வழஙகினரல்லது, உலகவியறகை மகக ளியறகைக்கு முறறும ஒவவாத அக் கதைகளைப பேரறி வாளரான அவாகள உண்மையெனை நமபி அஙஙனஞ செயதார அலலர். இஙஙனமே அவர்கள எடுத்தாண்ட கதைகளெல்லாம, எலலாமவலல முதல்வனறன அளவில அறிவாறறல்களையும, அவன தனமெயயனபாகசு உவந்து செயயும அருளவழக்கஙகளையும நனகு புலபபடுக்குந் திறததவாகலின, அவறறை அந் நுணபொருளபறறித தழுவிககொளவதல்லாமல், உலக நடையோடு ஒவவா அவறறின பருபபொருள ஒனறேகொண்டு அவறறைத் தழுவுதல் எட்டுணையும ஆகாது. எனவே, இன்னோரனன கதைகளை எடுத்தாளுதல் கொண்டு திருஞானசமபந்தப பெருமான முதலான அறிவின் எல்லைகணட ஆசிரியா, சிறறறிவினரும நமபுதறகாகாத அப பருபபொருட பெரயங் ஙகழச்சிகளை மெய்யெனத் துணிந்து தழீஇயினரென அவர் தம் உண்மைக் கருத் துணராது அவர்மேல் அந் நமபிக் கையினை யேற்றல் ஏதமாமென்க. மேலும், இராவணன்

எனபான பதத்துதத்லியும இருபதுகையும உடையனுயிருந் தனெனபது 'வானமீகி இராமாயணத்'தின பழைய பகுதிகளிற சொல்லபபடாமையை மேலெடுத்துக காட்டினை மாகலானும, இராவணன திருகைலாய மலையைப பெயர்த் தெடுத்த கதை கூறும 'உத்தரகாண்டம' வங்காளத்திற பதித்த வானமீகி இராமாயணத்தினகட் காணபபடாமை யானும இவையெலலாம பிறகாலத்து வந்தாரால் எழுதிச சேரகபபட்டமை தெற்றென விளங்குதலின, இவ வியல்புகளை யெலலாம ஆராயாது சைவசமய ஆசிரியா இவைதமமை உணமையெனா நமபிக கூறினை ரெனனுங குற்றம அவாகளு உண்டாமாதலால், அவா அவற்றை ஆராயாது அவற்றை உணமையெனக கண்டு கூறினரென்றல சிறிதும ஆகாது; மற்றும, தங்காலத்து வழங்கிய பல கதைகள சிவபிரானற்ற முழுமுதற்றனமை அறிவுறுகும ஆங நூடபமேபறறி அவா அவைதமமை யெடுத்தாண்டனா எனறு கொடலே வாயபபுடைத்தா மென விடுக.

அற்றேல, முனனே மிகப பழைய நூலகளிற காணப படாத இராம இராவணகதை பினனேப பழைய நூலகள முதற காணபபடலாயினது யாங்ஙனமெனிற காடடுதும: இராம இராவணகதை தெனனாட்டிலேதான வரவரப பெருக்கி எழுதபபட்ட தெனனருகும; **வைத்தியா** எனப வரும் தமது கருதது இதுவே யாதலை அறிவிததிருக் கினரார்.[1] அங்ஙனமாயினும், தெனனாடினகட போந்து குடியேறிய ஆரியபபாரப்பா அவவாறு ஒருகதை படைத்துச் சேர்த்ததறகுமுன, அக கதைககு முதலாய அதனேடு ஒபபதொனறைத தாம கண்டனரே அதனை அங்ஙனம படைதது சோததல் வேண்டுமெனின; அஃதொகும, இராம இராவண கதைக்கு முதலாய அதனை யொபபதொனறு இத் தெனனாட்டினகண வழங் கியது உண்மையேயாம. மற்று, அஃது யாதோவெனின, அதுவே முருகக்கடவுள் இலங்கையை ஆண்ட சூரன்

1. The Riddle of the Ramayana, p. 183.

எனனும அரக்கனை வெனறமை கூறுங கதையாகும. மிகப பழைய தமிழபபாடடுகளும விரவியிருககும பரி பாடல் எனனும பழைய தமிழநூலில் கடுவன் இள எயினனர் எனனும நல்லிசைப புலவா திருமால்மேற பாடிய இரண்டு பாடல்களும முருகக்கடவுளமேற பாடிய ஒருபாடலுங காணபபடுகினறன. இவ விருகடவுளரையும அவாகடம அருள ஆண்மைச் செயல்களையும இவர் மிக்க அனபோடுங குழைந்துருகிப பாடியிருககினறார. இவர் திருமானமேற பாடியிருககும மூனறும நானகாம பரிபாடல்களில் இராம இராவண கதை ஒரு திணைத்துணையாயினும எடுததுக் குறிககபபடாமை நுணணிய ஆராயசசியறிவுடையார எலலாரானும பெரிதுங கருததிற் படிககறபால தெனறும இவாதாம அதனை மொழிந்திலராயினும, இரணடாம பரிபாடல பதினமூனறும பரிபாடல பதினைநதாம பரிபாடல்களை முறையே திருமானமேற பாடிய கீரந்தையார, நல்லெழினியார, இளம்பெருவழுதியார முதலான நலலிசைப புலவராதல் அவவிராம இராவணகதையைக குறிதது ஏதேனும மொழிந்ததுணடோ வெனறால் அதுவும ஓர எட்டுணையுங காணைம. பிறகாலத்துவந்த ஆழவாாக ளெல்லாரும இராமனை திருமாலின பிறபபாகக்கொணடு அவன இராவணனைச செறற ஆணமையைப பலவாறாலும வியந்து பாடியிருகக, இவ வாழவார்கட்குப பனனெடுங காலம முறபட்டிருந்த கடுவனிளவெயினனர் முதலான பழநதமிழச சானறோரகள தாம திருமாலை வழுத்திப பாடிய பரிபாடற செயயுடகளில் இராமனையாதல் அவன இராவணனைச செறறமையாதல் ஒருசிறிதுங குறியாமை சாலவும புதுமையாயக காணபபடுகினறதனறோ? திரு மாலைப பராவிய பரிபாடற செயயுடகளையும, பிறகாலத் தவராை ஆழவா பாடல்களையும புடைபடவைத்து ஆளந்து காணவல்ல நடுநிலையாளர்கு, இராம இராவண கதை பரிபாடலிற் காணபபடாமை ஆழந்தோர் ஆராயச்சி யுணர்வினைத் தோறறுவித்து, அங்ஙனை மொரு கதை அக காலததிற றெனனாட்டில் வழஙகாமையினையும, அது பிறகாலத்தில் இங்குவந்து குடியேறிய ஆரியபபார்ப

பனராற புனைந்துகட்டபபட்டமையினையும பொளளெனப புலபபடுக்கும.

இவவாருக, இராம இராவணகதை திருமானமேற பாடபபட்ட மிகப பழைய பரிபாடற செயயுட்களிலும ஓர் அணுததுணையுங காணபபடாதாக, முருகபபிரான் சூர்மா வினைச் செறற கதையோ அக கடுவனிளவெயினனார் முதலான சானரோ இயறறிய பரிபாடற செயயுட்களிற பலவிடததும விளககமாகச சொலலபபட டிருக்கின்றது. ஐநதாம பரிபாடலிற,

> "பாயிரும பனிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்குச்
> சேயுயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து அமர்உறக்கித்
> தியறல துவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து
> நோயுடை நுடங்குசூர் மாமுதல் தடிந்து
> வெனறியின் மக்களுள் ஒருமையொடு பெயரிய
> கொன்றுணல் அஞ்சாக் கொடுவினைக் கொஃறகை
> மாய அவுணர் மருங்கறத் தபுத்தவேல்
> நாவலந் தண்பொழில் வடபொழில் ஆயிடைக்
> குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை யுடைத்து
> மலையாறறுப் படுத்த மூவிரு கயந்தலை"

எனறு முருகபபிரான் கடனமேறற சென்று சூரபனமனைக் கொனறு, அவனறனை கிளைஞராகிய அவுணரை மடிதத வரலாறறினை ஆசிரியா கடுவனிளவெயினனார் விளகக கூறினமை காணக இஙகனமே பதினனகாம பரிபாடலில்,

> "சூர்மருங் கறுத்த சுடர்ப்படை யோயே."

எனை ஆசிரியர் கேசவனுரும, பதிலெடடாம பரிபாடலில்,

> "போர்எதிர்ந் தேற்றூர் மதந் தபக்
> கார்எதிர்ந் தேறற கமஞ்சூல் எழிலிபோல்
> நீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாங்கு அமுவத்துச்
> சூர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்."

எனை ஆசிரியா குனறம பூதனரும, பத்தெனபதாம பரி பாடலில்,

"எவ்வத் தொவ்வா மாமுதல் தடிந்து
தெவ்வுக் குன்றத்துத் திருந்துவேல் அழுத்தி
அவ்வரை யுடைத்தோய்."

எனவும் ஆசிரியர் நப்பண்ணனாரும், திருப்பதிகாணாரும் பரிபாடலில்,

"கொள்ளாத் தெவ்வர் கொள்மா முதல்தடிந்து
புள்ளொடு பெயரிய பொருப்புப்புடை திறந்தவேல்"

எனவும் ஆசிரியர் நல்லச்சுதனாரும் முருகக்கடவுள் சூரனைச் செற்ற வரலாறு கூறுகிறார். திருமுருகாற்றுப்படை (நிக்கு), பரிபாடல் (உக), பதிற்றுப்பத்து (ஙக), திருமுருகாற்றுப்படை (நிக்கு-சுக), சிலப்பதிகாரம் (கூ, சுகூ-நிக; உக, கஅஅ-ககூo) முதலிய பழைய தமிழ் நூல்களிலும் கூறப்படும் இவ் வரலாறும் பரிபாடல் காணப்படுத்துக காட்டலுறினும் இது மிக விரிவுமெனவும் அஞ்சி இத்துணையின நிறுத்தினாம். இவ்வாறாயினும், தென்கடற்கண் ஒரு தீவில் தலைமைபெற நிருந்தோனெனவும் சூர் எனனுங் கொடியோன் ஒருவனையும் அவனைச் சார்ந்த கிளைஞராகிய அரக்கரையும் தொலைத்த பொருட்டு முருகப்பிரான் அவர்மேற் சென்று அவரை யெல்லாம் மடித்த வரலாறு இத் தென்றமிழ் நாட்டினுட் பண்டைநாளிலே மிகுந் வழங்கியமை நனகுபுலனாம். இவ் வரலாறு இங்ஙனம் வழங்கிய பண்டைநாளில், இராம இராவணக்கதை இங்நாட்டவர்க்கு எள்ளளவும் தெரியாது; ஏனெனில், பிற்காலத்தில் திருமாலைப் பாடிப் பரவினவர்க ளெல்லாரும் இராமனை திருமாலின் விழுமிய பிறப்பாகக் கொண்டு அவன் இராவணனைக் கொன்ற வெற்றித் திறத்தை வியந்தேத்தித் பல்காலும் விளம்பினாரேனும், திருமாலைப்பாடிய பழைய பரிபாடல் ஆசிரியருள் ஒருவராயினும் ஓர் அணுத்துணையேனும் அவ்விராம இராவண கதையைக் குறியாமையின் எனபது. இராமாயணக்கதை தென்னாட்டில் வழங்காத பண்டைநாளில் முருகக்கடவுள் சூர்மாவினைச் செற்றவரலாறு அதன்கண் மிக்கு வழங்கி னமையானும், ஆரியப்பார்ப்பனர் தென்னாடு புகுதாத காலத்தே வடநாட்டினுட் பயின்ற 'தசரத ஜாதகத்'தில்

இராமன தெற்குநோக்கி வந்தானென்பதால் அவன இராவணனைக் கொன்றானென்பதால் ஏதோன்றும் சொல்லப்படாமையானும, ஆரியப பார்ப்பனர் தமிழ நாட்டிற குடியேறியபின, இங்குப பெருகிவழங்கிய 'முருகப பிரான சூரனை அட்ட வரலாற்றினைக' கண்டு அது தமிழ மகக்டகுரிய சைவசமய மேனமையை இனிது புலப்படுக்குந் திறன உணர்ந்து மனமபொருது, ஆரியராகிய தமகும அததகையதோர உயாவினை நிலைபெறுதற்கொளவான விழைந்து, அவ வரலாற்றினோடு ஒப்ப, 'இராமன எனபான் ஒருவனும தெற்கே போந்து இலங்கையில் அரசுவீற்றி ருந்த இராவணனைக கொன்று தேவாகளைக காத்தான' எனவும, 'அங்ஙனமம ஆணைசசெயல் புரிந்த இராமன எனபான், இராவணனைத தலைகொண்ட அரக்கா குழாத தினை அழிக்குமாறு நான்முகன உருத்திரன முதலான தேவாக ளெலலாரும ஒருங்கு வேண்டியதறகு இசைந்து இந் நிலவுலகினமிசைப பிறந்த திருமாலே ஆவன' எனவும புதுவதாக ஒரு கதைகட்டி, அதன வாயிலால் ஆரியப பார்ப்பனராகிய தமதுயர்வினையும, தாம வழிபடு தெயவ மாக்கொண்ட இராமனது உயாவினையும நிலைநிறுத்தி வர லாயினரெனனும உணமை நனகு பெறப்படாநிற்கும. எனவே, முருகன சூர்மாவினைச செற்றவரலாறு, இராமா யணகதை இங்குத தெரியத்துவங்கிய கி. பி. முதல் நூற றாண்டுக்கு முற்றுட்டே வழங்கிய மிகப பழைய வரலாறாக லின, இங்குப்போந்த ஆரியபபாரப்பனர் அது தனனையே மாறறி 'இராமாயணம' யெனனும பெயரால் மறறொனறு படைத்துவிட்டனரேயல்லாமல், இராமாயணகதை உண் மையாக நிகழ்ந்ததன றென்பது துணிபொருளாமென்க. கந்தபுராண கதையினையும, இராமாயண கதையினையும புடைபடவைத்து ஒற்றி ஒப்பிட்டுக் காணவல்ல நடுநிலை யாளராகு, இராமாயணகதை, கந்தபுராண கதையைப பார்த்துப் பினனாச செயயுப்பட்டதாரு பொயககதையே யாதல் தெற்றென விளங்காநிற்கும.

அவ்வாறு 'இராமாயண கதை' பொய்யேயாயின ஆகுக, 'கந்தபுராண கதை' மட்டும மெயயேயாதல் யாங்

ங்ஙம? மஙமொழி மெயகளுககு எட்டாத இறைவன ஆறுமுகஙகளும பனனிருகைகளும உடைய முருகக்கடவு ளாக இமயமலைக்கட் புல்லடாந்த ஒரு பொயகையிலே இம மணணுலகிற பிறந்தருளினனெனறலும, அவன தேவர் களைக் காத்தறபொருட்டு அவாகட்கு ஓவாது இடுககண் புரிந்துவந்த இலஙகை மனனனகிய சூரனமேற படை யெடுததுச சென்று, அவனைடு நேர்ந்தனறு பொருது அவனைச் செறறனனெனறலும, பிறவும நமபுதறகு உரிய அல்லவாகலான எனிற, கூறுதும: தெனகடற கணண தொரு தீவில் அரசுபுரிந்த சூரன எனபானைடு பொருது அவனை மடிதத முருகன எனபான உணமையிலே முருகக் கடவுள அல்லன; முழுமுதற கடவுளாகிய சிவபிரானது கட்டிளமைக கோலமே 'முருகன' எனப்படுவதாகும. 'முருகு' எனனுஞசொல் இளமை எனனும பொருட்டா தலைத் 'திவாகரத'திற காண்க. இறைவனை இஙஙனம இளமைக்கோலத்தின வைதது வழிபட்டு, அவன்றன் அருளபபெறறு அவன பெயாபூண்டவனனை அரசன் ஒருவனே தெனகடல் நோகஙிபபெயர்ந்து அதனகண ஒரு தீவில் அரசாண்ட சூரனைச் செற்றவனுவன. "சிவனடி யாரைச் சிவனெனாப பேணுக" எனறு சைவசமயம அறி வுறுத்தலின, முருகபபிரானறன அடியவனும அவன பெயர் பூணடவனும ஆன வடநாட்டு மனனன ஒருவனை முருகபபிரானகவும, அவன ஆறறிய ஆண்மைத்தொழிலை முருகபபிரானே செயததெனறுகவும பண்டைநாளிருந்த சானறோர் கொளவாராயினர. உமையமமையே தடாதகைப பிராட்டியாகவும, இறைவனே சுந்தரபாண்டியனுகவும போந்து மதுரையிற செஙகோல ஓச்சினர் எனறாறபோல் வருஙக கதைகளும இப பெறறியனவேயாம; தடாதகையும சுந்தரபாணடியனும அமமையபபரனுமே முறறபபெறற அரசியும அரசனுமேயாவரெனபது அப புராணகதையின உண்மைபபொருள. தகன வேளவியைத் தகர்த்த வீர பதிரரும, தாருகாவனதது இருடிகளின செருக்கை யழித்த பிட்சாடனரும அஙஙனமே எல்லாமவல்ல சிவ பிரான் அருளே முழுதும பெறறுக் கிளர்ந்துநின்ற விடமே

மறவரேயாவ ரெனவும, அவரால் தகாபபுண்டழிந்த அவ வேளவிகள, சிவபிராணே வணஙகாமல் ஊணேயும சோமப பூண்டின சாருகிய களளேயும அருந்துதல் விருமபி இந்திரன வருணன மித்திரன போனற சிறு தேவர்களே நோககி அக காலத்திருந்த ஆரியர் வேட்ட வெறியாட்டு வேளவிகளேயா மெலலவும உணாந்து கொளக. இவவா றெல்லாம சிவஅடியார்களால அரசர்களும விடலே மறவா களும அருந்தவத்தோராகளும ஆறறிய செயறகருஞ செயல் களேச் சிவபிரான செயல்களாகவும, அச் செயலகள செய தோரைச சிவமூாதத்தங்களாகவும, வைதிகப புணேநூலை வகையாற புராணகதைகள வரையபபடடமையின, இச சிவமூர்த்தங்களேயும இவறறிறகு அபபாறபடட முழுமுதற சிவத்தையும பகுததுணாந்துகொளள மாடடாத பருப பொருளறிவினர் இச் சிவமூர்த்தங்களேயே சிவமெனக் கொணடு விடுவரென அஞசியே, முழுமுதற சிவதினை உண்மையியல்பு (சொரூப இலககணம) தேறறுவான் எழுந்த சைவசித்தாந்த நூல்களாகிய 'திருமந்திரம,' 'சிவ ஞானபோதம' முதலாயின, 'புராணஙகளுட் கூறபபடுஞ சிவமூர்த்தங்களெல்லாம முபபதாறு மாயாதத்துவங களுள நிறகும மூவகை யானமாக்களின பாலனவேயாம' எனறும, 'இம முபபதாறு தத்துவங்கட்கும அத் தத்து வங்களுள வைகும மூாதிகட்கும அபபாறபடட முழு முதறபொருளே உண்மைச சிவமாம' எனறும இவை தம மின வேறறுமை தெரித்தோதுவவாயின வெனக. எனவே, சிவபுராணஙகளுட் கூறபபடும அருமபெருஞ செயலகளேப புரிந்த சிவமூாதத்தங்க ளெல்லாம சிவபிரானருளே நிரமபப பெறறு மாயா தததுவங்களின வைகி அவனது ஆணை வழிநினறு அச செயல்களேப புரிந்த புனித உயிர்களே யல்லாமல், அவரெல்லாம மாயா தததுவங் கடந்த முழு முதற் சிவமாதல செல்லாமை சைவசிதாந்த நுண பொருள பறறிக் கடைபபிடித் துணர்ந்து கொளக.

அஃதொக்கும; முழுமுதற சிவத்தின வேறுகாத முருகப பிரானே நேரிற்போந்து சூர்மாவொடு பொருதான்

எனறுரைத்தலாற படும இழுகசு என்னேயெனின; ஐந்தாம பரிபாடலில் முருகவேள பிறபபைக் கூறுகினறுழி, இந்திரனா வேண்டுகோளுகசு இசைந்து இறைவன உமை கொண்ட கருவைப பல துண்டங்களாகப பிளந்து கழிகக, அவவாறு கழிந்த அக கருததுண்டங்களின விழுபபம உணாநத முனிவாகள் எழுவரும அவறறை ஏறறுபபோய வேளவித தீகசுட பெயது, பினனா அவறறை அதனக ணினறும எடுத்துத் தம மனனவியர் கைக்கொடுபப, அவருள அருந்ததி ஒழியப பிறர் அறுவரும அவறறைத் தம கருபபையிற் செறிததுச சூன்முதிர்ந்து இமயசசுனை யிற முமமரைப பாயலிலே பயந்தாராக, அக குழவிக ளாறும வளர்ந்து, தமமை வந்தெதிர்த்த இந்திரனேப பொருது தொலைகசுங்கால் ஆறு திருவுருவும ஒருருவாயின வெனறு அதன ஆசிரியா கடுவனிளவெயினனார் அவ் வரலாறு தெரிதறதோதுதல் காணக. பிறகாலத்தில் வட மொழிகணண எழுதபபடட கந்தபுராணம புகலும் முருகன பிறபபு வரலாறு, பழைய பரிபாடல் வரலாறறினைத் திரித்து உரைததலின், அஃது உண்மையெனக் கொளளற பாறறனறு. ஆசிரியா நகசீரனார், இப் பரிபாடல் வரலாற் றினையே தழுவிக் கூறினரெனபது 'திருமுருகாறறுபபடை' யுரையில் உரைகாரர் நச்சினார்கினியர் வரைந்த உரைப பகுதியானும நனகு தெளியபபடும. மண்ணுலகிற பிறக் கும யாகைகயின கரு எமமனேரைப்போல தசை எனபு நரமபு குருதி முதலியவறறால் ஆக்கபபடுவதே யல்லாமற 'கந்தபுராணம' நுவலுமாறு போல், வெறுந் தீபபொறி யால் ஆகசபபடுவதனறு. வடநாட்டு மனனன ஒருவ னுகசுப பிறந்து முருகன பெயர்பெற்ற குழவி மக்கள யாக்கையுடையதாகலின, அக் காலத்து வழங்கிய வரலாறு அதனே ஊனுடமபு கொண்டதெனவே குறித்தது; கடுவ னிளவெயினனாரும் அம முருகனேத் தெய்வமாக் கொண் டாராயினும அவவுண்மை பிழையாமல் அவன் மக்கள யாக்கை யுடைய னெனனுந் தன்மை தோன்றவே மொழிந் திடடார. ஆனறை, பிற்காலத்தில் வடமொழிக் கந்த புராணம இயற்றினவரோ அவனே முருகக்கடவுளாகக்

கொண்டபின் அவனே மக்கள் யாக்கை யுடையனெனக் கூறுதற்கு ஒருப்படாராய்ச் 'சிவபிரான் றன் ஆறு திரு முகங்களில் மிளிரும நெறறிக் கண்கள ஆறினின்றுந் தோன்றிய ஆறு கனற்பொறிகளே ஆறு திருமுகங்களோ யுடைய முருகக்கடவுள ஆயின' எனறு அவ் வுண்மை யைப் பிறழத்திக் கூறினர். இன்னோரன்ன பிழைபாடுகள மக்களோத் தெய்வமாகக் கருதுதலால் நேர்வனவாகும.

இனிக், கடுவனிளவெயினனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரோ தங்காலத்து வழங்கிய வரலாறறினைச் சிறிதுந் திரிபுபடுத்தாமல் உளளதை உளளபடியே எடுத்து உரைத்தலானும, அவருரைக்கும் அவ் வரலாற்றினால் 'முருகவேள' எனப பெயா பெறறோன ஊனுடமபு வாயந் தோனென்பதை பெறப்படுதலானும, நிலைந்தவற்றை நிலைந்தவளவே முடிக்கவல்ல இறைவன் ஊன் உடமபு மேற்கொண்டானென்றல் அவனது இறைமைத் தன மைக்கு இழுக்காதலோடு 'இறைவன் என்பான் வினைக் கீடாகப படைக்கப படும ஊனுடமபிற பிறத்தலும அதனை விட்டு இறத்தலும இல்லான' எனறு வற்புறுத் துரைக்கும சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்கு அது சிறிதும இசையாமையானும, சூர்மாவினை அடுதற்கு வந்த அம் முருகவேள் மக்கள யாக்கையிற் பிறந்த ஓர் அரசிளஞனேயன்றி எல்லாமவல்ல முருகக்கடவுள அல்லன என்பது திண்ணமாம எனக. எமமனோர்க்கு இருபபிடமான இம் மண்ணுலகத்தினும், எமதூனைக் கண் கட்குப் புலனும் எண்ணிறந்த வானமீனுலகங்களினும், எமது கட்புலனுக்கும எட்டாத ஏனை எண்ணிறந்த உலகங் களினும் அளவிடப படாத உயிர்களோ ஒவ்வொரு கொடிப் பொழுதுந் தோற்றியும் அழித்தும வரும் எல்லா ஆற்ற லும வாய்ந்த முதல்வனன முருகபபிரான், மக்களுள் ஒருவனுகிய சூரன எனபானை அழித்தறகு உருவுகொண்டு படைதிரட்டியும வருதல் வேண்டுமோ? அவன் நிலைந்த வளவானே அச் சூரன் சாம்பராய்ப் போதல் திண்ண மன்றோ? ஆதலால், அவனைத் தொலைத்தற் பொருட்டு

வடக்கிருந்து படைதிரட்டி வந்த முருகன் என்பான் முருகக் கடவுளே வழிபடும் ஓர் அடியவனே யன்றி அவனே அம முருகக் கடவுள ஆகானென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றேற், பரிபாடல் கூறும் முருகன் பிறபபினுக்கு வழிவிடுமாறு யாங்ஙமெனின்; இந்திரன் எனப பெயர் பூண்ட ஆரிய அரசன் ஒருவன், சிவபிரான பெயர்பூண்ட தமிழமன்னன ஆறறல் மிகவனுய் இருத்தல் ஓர்ந்து, அத தமிழ்மன்னன கால்வழியற்றுப போதலுக்கு ஒரு சூழச்சி செய்து, அவன் றனக்குப பிறந்த ஆண்மகவை அவனே வெட்டிச் சிதைக்குமாறு புரிந்துவிட, அத் தமிழ மன்னனுல் தனது உடமபில் ஆறு இடங்களில் வெட்டுப பட்டு ஒரு மலைச்சுனையில் எறிந்துவிடபபட்ட அமமகவு தமிழ் முனிவர்கள அறுவராற கண்டெடுக்கபபட்டு, அம முனிவரரின் மனைவியர் அறுவரால் வளர்க்கப்பட்டு வளர்ந்து பெரியனுகித், தனைகருக் கேடுசூழ்ந்த இந்திர னுகிய அவ்வாரிய அரசனை வலிதொலைத்துப, பினனர்த் தன றந்தையினுல் ஏற்றுக் கொள்ளவும் பட்டுத், தனது அரசைக் கைக்கொண்டு, அதன்பிற றெறகுநோக்கிப் போந்து சூர்மாவினை வென்றமையே அக் கதையின் மெயப் பொருளா மென்க. இஙஙனம அல்லாக்கால், ஒவ்வோர் உடம்பிலும ஒவ்வோர் உயிர் உடையனவாய வளர்ந்த பிள்ளைகள அறுவரும் ஒட்டி ஒரே உயிருடைய ஒரு பிள்ளை யாய் ஆறுமுகங்களும பன்னிரு கைகளுமுடைய முருக வேள ஆதல் யாஙஙனம? ஒவவோர் உயிரும எஞ்ஞான் றும அழிவு படாதுளள ஒவ்வொரு தனிமுதலேயா மென றும, ஓர் உயிர் மறறோர் உயிராக மாறுதல் எஞஞான் றும் எவ்விடத்தும் இல்லையென றும, ஓர் உயிர எடுக்கும் உடமபு அது தனக்குளள வினைக் கீடாக வருவதாய் அது தனைக்கே யுரியதாவதல்லது அது மறறோர் உயிரக்கு உரிய தாதல் செல்லா தெனறும் வலியுறுத்திச சொல்லுஞ் சைவசித்தாந்த உண்மையை நுணுகி யாராய வல்லார்க்கு, அறுவேறு யாக்கைகள உடைய அறுவேறு பிளளைகள ஒன்றுகூடி ஆறுமுகங்களும பன்னிருகைகளுமுடைய ஒரு

முருகவேள் ஆயினவென்னும் வரலாறு அவ்வரசனின் மிகுந்த ஆற்றலைக் குறிக்கும் ஒரு புனைந்துரைவகையே யல்லாமல் இயறகைகக மாறுகும. அஃது இயறகை யுண்மையுரை யாகாமை நன்கு விளங்கும. இம மண்ணு லகத்தின நில அடுக்குகளை அகழந்து மக்கள முதல்முதல் உண்டான காலத்தை நிலநூல் வல்லார் கண்டறிந்திருக் கின்றார்கள ; அக்காலம முதல் இக்காலம வரையில் அவா களால் அகழந் தெடுக்கபபட்ட மக்களின் எற்புடம்புகள எல்லாம, இஞ்ஞானறுள மக்கள் உடமபின அமைப் பைப்போல் ஒறறைறத் தலையும் இரட்டைக் கைகளும் உடையனவாய இருக்கக் காணடுமேயல்லாமல், அவறறுள ஒன்றேனும ஒன்றுக்கு மேறபட்ட தலையும் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கையும உடையதாயிருத்தலைக் கண்டோமில்லை. மேலும, உடற்றூல் வல்லார் ஒருடமபில் ஒன்றுக்கு மேற் பட்ட தலையும இரண்டுககு மேறபட்ட கையும இருத்தல் இயலாதெனபதை நனகு விளக்கிக்காட்டியிருக்கினறனர். ஆகவே, இயறகையில் எஞ்ஞான்றுங காணபபடாத ஆறு முகமும பன்னிரண்டு கையும் முருகவேளுக்குக் கூறல் அவன்றன் பேரறிவினையும் பேராறறலினையுங் காட்டும் ஒரு புனைந்துரை வகையே யல்லாமல் உண்மையன்றெனத் தெளிக.

இவ்வாறு முருகக் கடவுளை வழிபட்டு அவன்றன் அருளைப் பெறற முருகவேள் என்னும வடநாட்டு அரசன், ஆரிய மன்னர்க்கும முனிவர்க்கும பெரும் பகைவனாய்த் தென்கடறகண்ணே அரசு புரிந்த 'சூர்மா' என்னும அரக்க அரசனமேற படையெடுத்துவந்து அவனை வென்றமையே பண்டுதொட்டு நிகழும் உண்மை வரலாறும். முதலில் முருகவேளுக்குப பெருந் தீது செயத இந்திரன் என்னும் ஆரிய அரசன், அம முருகன் பேரறிவும பேராறறலும் வாய்ந்தவனாய் இருத்தலை உணர்ந்தபின, அவனை அடி வணஙகி அவனைத் தனக்கும் தன்னவர்க்கும் உதவியாக அமைத்துக்கொண்டமை வியப்பன்று. ஏனெனில், அறி வாற்றல் நாகரிகங்களிற் சிறந்த தமிழர்களைப் பண்டு

தொட்டு ஆரியர்கள் தம்வழிப்படுத்தி வருதல் இத் தகைய கீழறுத்தல்களினாலேயாம். தமிழர்களைத் தாம் எதிர்த்து அழிக்கும முயறசி பயனபடாதெனக் கண்டால், உடனே அவர்க்கு அடிமைகளாய் அவர்க்குப டணிந் தொழுகுவார்போற் காட்டி, அவருள் மிக்காரொரு பக்கத் தாரைத் தமக்கு உதவியாக்கி, அவரைக் கொண்டே அவருள மறறொரு பக்கத்தாரை யழித்துக் கெடுத்தல் அவ்வாரியர் இன்றுகாறுங கைக்கொண்டு போதரும் படிற் ரொழுக்க முறையாம். ஆரியர் தமமை உயர்த்திதத் தேவர் எனவுமை, ஏனைத் தமிழரைத் தாழத்தித் 'தாசர்,' 'தஸ்யுக்கள்,' 'அசுரர்,' எனவுமை பேசாநிற்பர். அவர்கள் தாம செய்துபோந்த வெறியாட்டு வேளவிகளுக்குத் தமிழ் மக்களும தமிழ அரசர்களும இசைந்து வராமை கண்டே அவர்களை அநுநனம வெறுபபதும இகழவதுஞ செய்வா ராயினர். தமிழ் மன்னர்களிற் சிலர் ஆரியருடைய வெறி யாட்டு வேளவிகளை. அழித்துவந்தமை பறறியே, அத் தமிழ மன்னர்களில் வேறு சிலரை அவர்க்குப பகைவ ராயத் தூண்டிவிட்டு, அவர்களுளளேயே ஒருவரோ டொருவர் போர்புரிந்து மடியுமாறு செய்து வந்தனர். உயிர்களிடத்து அருளிரக்கமுடைய எவர்க்குத்தாம ஆரியர்தம உயிர்க்கொலை வேள்விகள் அருவருப்பினை விளைவியா! பண்டு தொட்டே தமிழமக்களுட் சிறந்தார் "கொலைகடிந்தும புலவுநீக்கியும்" வாழபவராகலின், அவர்கள் ஆரியர் வேட்டு வந்த புலைத்தொழில் வேளவி களை வெறுத்தல் இயல்பேயாம. இதனாலனறே தமிழ் நாட்டிற் குடியேறிய ஆரியபபார்ப்பனர் வேள்விவேட்டலை இஞ்ஞான்று அறவே யொழித்துத், தமிழர் கைக்கொண்ட புலாலுண்ணைச் சைவநோனபினைத் தாமுந் தழீஇ அவராற் பாராட்டப்படுவாராயினர்! இவ்வியல்பினராம் ஆரியர் வடநாட்டுத் தமிழவேந்தனகிய முருகவேளைத் தமமவர்க் குப் படைத்தலைவனாய் அமர்த்திக்கொண்டுபோந்து, தென் கடற்கண் இலங்கையில் அரசுபுரிந்த சூரனை எதிர்த்து அவனை அவனால் மடிவித்தது அவர்தம் இயற்கைக்கு ஒத்ததேயாம் என்க.

இனி, இங்ஙனஞ் சூரனை மாய்த்த முருகவேள் சைவ சமயத்தவனையத் தமிழர்க்குரிய சிவபிரானையே வழிபட்டுச் சைவசமயக் கோட்பாட்டினை எங்கும பரபபுவனுகலின், அவன் கொண்டவெற்றி தமிழ்மேனமக்களால் மிகவும பாராட்டபபட்டுத் தமிழகம எங்கும வியநது பேசபபடுவ தாயிற்று; அம முருகவேளும முருகக்கடவுளேயெனத் தமிழநாடெங்கணும் வைத்து வணங்கபபடுவானுயினன். இவவாறு, முருகன் சூர்மாவினைச் செறற வரலாறு தமிழர்க்கு ஓர் ஆக்கமாய் அவராற் பெரிதுங் கொண்டாடப்பட்டு வருதலைக், கி. மு. முதல் நூறருண்டின் துவக்கத்தில் இத்தென்னாடு புகுந்து குடியேறிய, ஆரியப் பார்ப்பனர் கணடு, அவ வரலாறறினைத் தமது உயர்சசிககு இசைந்ததாமபடி திரிக்க விழைந்து, இலங்கையை ஆண்ட சூரன எனனுந் தமிழமனனனை இராவணனகவும, அவனைப பொருது மடித்த முருகனை இராமனுகவும மாறறி, அதனைடு பெரும்பாலும ஒபபவே இராமாயண கதையை வரவரப பெருககி யெழுதலாயினர். இவவாறு அவ் வரலாற்றினை முதலிற றிரித்து இராமாயணகதையை ஆகிய 'வானமீகி' எனனும வடமொழிப புலவர், முருகனுல் அடபபட்ட சூரன ஒறறைத்தலையும இரட்டைக் கைகளும உடையனுகவே இருந்தமையின, அவனை இராவணபபெயர் கொடுத்துத் தாம மாற்றிய வழியும அவனை ஏனை மக்களைபபோல் ஒறறைத் தலையும இரட்டைக் கைகளும உடையனுகவே வைத்துக் கூறினர். அவ வானமீகிக்குபபின இராமாயண கதையை பெருக்கி யெழுதப புகுந்த ஆரியபபார்ப்பனர், சூரனைக் கொன்ற முருகனிலும இராவணனைக் கொன்ற இராமனைச் சிறந்தானை ஆக்குதறகுக கருதி, ஒறறைத் தலையும் இரட்டைக் கைகளும் உடைய சூரனை கொல்லுதற்கு ஆறு தலையும பனனிரு கையும கொண்டுவந்தது ஆண்மை யனறு; பத்துத் தலையும இருபது கையும உடைய இராவணனைக் கொல்லுதற்கு ஒறறைத்தலையும இரட்டைக் கையும உடைய இராமனுய் வந்தது ஆண்மையாம் என பது போதர, ஆராய்ச்சியுணர்வில்லாத புல்லறிவினரை

மயக்கி, அவர் முருகக்கடவுள வழிபாட்டைக் கைவிட்டு, இராமனைத் தெய்வமாகக கைப்பறறுதல் வேண்டி, இராவ ணனுக்குப பத்துத் தலைகளும இருபது கைகளும உள வெனறு கதைகட்டி, அதனை இராமாயணத்துள நுழைப் பாராயினர். இவர் இங்ஙனஞ செய்து இராமனைத் தெயவ மாக்குதல்கண்ட சைவசமயக சானறோர்கள, மக்களுள ஒருவனாகிய அவனைத் தெயவமாக்கி முழுமுதற் கடவுளா கிய சிவத்தை வணஙகவொட்டாமற் செயயும ஆரியரது தீச்செயலை யொழித்துச், சிவமே எல்லாமவல்ல தெனப தனைக் காட்டக், 'கயிலைமலையைப பெயர்த்த அப பதத்துத் தலை இராவணனின இருபது கைகளையும சிவபிரான தமது காறபெருவிரல் நுனியால் அம மலைக்கீழ அடர்த்து நெரித்தார்' என்னும பிறிதொரு கதையினைப் படைத்து, அதனை அவவிராமாயணத்தின 'உத்தரகாண்டக'கதை ஆக்கி, அவ்வாற்றால் இராமனது சிறுமையும சிவபிரா னது பெருமையுந் தெளியவைத்தனர்.

அறதேறல், வானமீகி கூறுத பத்துத்தலையும இருபது கையும் இராவணனுககு உளவாகக் கதைபுனைந்தோர் அவாக்குப பினவந்த பினனையோரேயென உரைப்பிற, பழைய தமிழக் கலிபபாக்களின தொகைநூலாகிய 'கலித் தொகை'யில்

> "இமயவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
> உமையமர்ந்து உயர்மலை இருந்தன ஞுக
> ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
> தொடியொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத்து அம்மலை
> எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன்போல"

எனறு [1]பத்துத்தலை யிராவணன, சிவபிரான அமாந்த திருக்கைலாய மலையைப பெயர்க்க முயன்ற கதை எடுத் துரைக்கப்பட்டமை என்னையெனின்; அக கதை கூறும அப பாட்டுள்ள குறிஞ்சிக கலியை இயறறியவர் கபிலர் எனனும நல்லிசைப புலவரே யாவரென்பது,

1. குறிஞ்சிக்கலி, உ.

"பெருங்கடுங்கோன் பாலை தந்திஞ்சி கபிலன்
மருத வெளநாகன் மருதம்—அருஞ்சோழன்
நல்லுத்திரன் மூல்லை, நல்லந்துவன் நெய்தல்,
கல்விவலார் கண்ட கலி."

எனனும பழைய வெண்பாவால் அறியபபடும. இக் கபிலர, 'இருங்கோவேள' எனனும சிறறரசனெருவனுக்கு நணபர என்பது, IIIரி என்னும வளளலின மகளிரை அவன் மணந்து கொளளுமாறு அவர் அவனை வேண்டி யும வருந்தியும பாடிய பாடல்களால் நனகு விளஙகும.[1] இவ விருங்கோவேள எனனுங குறுநிலமனனன, தலை யாலஙகானத்திற பாணடியன நெடுஞசெழியனெடு போர் செயது அவனறை கொல்லபபட்டான. இவன அக காலத் திருந்த சேரசோழ பாண்டியர்கட்குப பெருமபகைவனாயிருந் தமையின, இவனுக்குப பினவந்த இவன சுறறத்தாரை யெல்லாம கரிகாறசோழன தொலைத்தான எனபது "இருங்கோவேள மருங்குசாய" எனபதனால்[2] விளஙகாநிற கும. எனவே, இருங்கோவேள எனபான சோழன கரிகாற் பெருவளததானுககு முறபட்டோனதலும, அதனால் அவ விருங்கோவேளைப பாடிய கபிலரும கரிகாற சோழனுக்கு முனனிருந்தாராதலும பெறபபடும. 'மணிமேகலை,' 'சிலப பதிகாரம' எழுதபபட்ட காலத்திற காவிரிபபூமபட்டினத் தில் அரசுபுரிந்த சோழன 'கிளளிவளவன' எனபான கி. பி. இரண்டாம நூறறாணடின பிறபாதியிலிருந்தவனெனபதை மேலே உசகு-ஆம பக்கத்தில் விளகபகாட்டினும இக் கிளளி வளவன, சோழன கரிகாற பெருவளத்தானுககுப பேரனுகலின, இவனுககு இரண்டு தலைமுறை முறபட்ட கரிகாலன் கி. பி. முதல் நூறறாணடின இடையிலாதல் இறுதியிலாதல் இருந்தானுகற பாலன. ஆகவே, கரிகால னுககும முறபட்ட இருங்கோவேள் காலத்தவராய கபிலர் கி. பி. முதல் நூறறாணடின முறபாதியில் இருந்தமை தெளியபபடும.

மேலும, 'பரணர்' என்னும நல்லிசைப புலவர், கி பி. இரண்டாம நூற்றாணடின பிற்பாதியிலிருந்த சேரன் செங

1. புறநானூறு, உ0க, உ0உ. 2. பட்டினப்பாலை, உ அஉ.

குட்டுவனையும்,[1] அவன் றந்தை 'குடக்கோநெடுஞ் சேர லாதனையும்,[2] காரிகாற் பெருவளத்தான் றந்தை 'உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியையும்[3] பாடியிருத்தலால் இவர் கி. பி. முதல் நூறாண்டின இடையிலிருந்து இரண் டாம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதி வரையில், அதாவது சிறி தேறக்குறையத் தொண்ணூறாண்டுக்குமேல் உயிர் வாழ்ந் தாராதல் வேண்டும். இனறும நூறாண்டுக்குமேல் உயிர் வாழ்வார் பலரை யாம் பார்த்திருக்கினறோம. நூறாண்டுக்கு மேல் நூற்றெண்பதாண்டு வரையில் உயிர் வாழவார் பலரின் உண்மை வரலாறுகளை ஆங்கிலமொழிவல்லார் ஒருவர் விரித்து விளக்கி ஒருநூல் எழுதியிருகின்றார். இவர்க்கு முனனரே ஆங்கிலமொழியில் நல்லிசைப் புலவ ராய் வயங்கிய ஷெல்லி என்பார் சைவ வுணவின் மேன் மையை இனிது விளக்கி எழுதிய தமது உரைநூலில் "முதிய பார் என்னும புலவர் நூறாறு ஐமபத்திரண்டு ஆண்டும, மேரிபாட்டன் என்னும் அமமை நூற்றுமுப்பத் தாறு ஆண்டும, 'அர்சினியஸ,' 'ரோம்பால்ட்' எனனும இருவர் நூற்றிருபது ஆண்டும, 'எபிமெனியஸ' என்னும் முனிவர் நூறாறுபதினைந்து ஆண்டும, 'அந்தோனி' என் னும முனிவர் நூற்றைந்து ஆண்டும், இவ்விந்திய நாட்டை அரசு புரிந்த துலுக்கவேந்தனகிய 'அவுரங்கசீப' எனபான நூருண்டும, இனனும் பலா நூருண்டுகளு மேலும உயிர் வாழ்ந்த குறிபபுகளை" விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டியிருக் கினறார்.[4] பழைய நாளிலிருந்த அருந்தமிழப புலவர்கள சேரசோழ பாண்டிய மனனரகளாலும, பாரி, பேகன முதலிய வளளல்களாலும, ஏனைச் செல்வர்களாலும நனகு போறறபபட்டு, எலலாச் செல்வவளனு முடையராய்க் கவலையின்றிக் கல்விப பயிறசியிலேயே காலங கழித்தமை யின் அவர்கள் அங்ஙனம் நீண்டகாலம உயிர் வாழந்தமை வாய்வதேயாம்.

---

1. பதிற்றுப்பத்து, ஐந்தாம்பத்தின் பதிகம்.
2. புறநானூறு, கூட. 3. புறநானூறு, ச.
4. 'A Vindication of Natural Diet' by the poet P. B. Shelley.

இவ்வாறு நீண்டகாலம இனிது உயிர்வாழ்ந்த பரணர் என்னும நல்லிசைப புலவரும, இவர்க்கு விழுமிய நண்பரான கபிலர் என்னும நல்லிசைப புலவரும, 'வையாவிக் கோப் பெரும பேகனே'யும அவனறன மனைவியையும ஒருமைப் படுத்தல் வேண்டிப புறநானூறறிற சுவைதுளும்பும் பல பாட்டுகளை பாடியிருத்தலாற,[1] கபிலரும பரணரும் ஒருகாலத்தவ ரென்பது தெறறெனைப புலபபடும. அங்ஙனமாயினும், வையாவிக்கோப் பெருமபேகன் காலத்திற் கபிலர் ஆண்டில் மிக முதிர்ந்தோராயும, பரணர் ஆண்டில் இளைஞராயும இருந்தாராதல் வேண்டும. ஏனெனறற, கபிலர்க்கு மிகச் சிறந்த நண்பனாகிய 'கோசரோமான யானைக்கட்சேய மாந்தரஞசேரலிரும்பொறை' எனனுஞ சேரவேந்தன் வெனறியிற சிறந்து விளங்கிய காலத்திற் கபிலர் உயிரோடிருந்திலரே என அவவரசன் அவரை நினைந்து வருந்திய வருத்தத்தைப, 'பொருந்தில் இளங்கீரனர்,'

> "செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
> வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்
> இன்றுஉள னாயின் நன்றுமன் என்றநின்
> ஆடுகொள் வரிசைக் கொப்ப."

எனறு அவனை நோக்கிப் பாடியவாற்றால் தெளியபபடுதலின எனக. இனி, இச் சேரவேந்தனாகிய 'யானைகடசேய மாந்தரஞசேர லிரும்பொறை' எனபான, 'செல்வக்கடுங கோவாழியாதனுகு' இளையமகன ஆவன எனபதூஉம, செல்வககடுங்கோவாழியாதனமேற் 'பதிற்றுபபத்தி'னுளள ஏழாமபத்தைப பாடிய கபிலா, இவனுகு மகனளாம உரிமை பெற்ற 'தகடூரெறிந்த பெருஞசேர லிரும்பொறை,' 'யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை' என்பவரையாதல், இவர்க்குப பின் அரசுபுரிந்த 'குடக்கோநெடுஞசேரலாதனை'யாதல், 'சேரனசெங்குட்டுவனை'யாதல், மற்றுச் 'சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான்,' 'நெடுமுடிக்கிள்ளி' யென்பவரையாதல் பாடிற்றின்மையின், அவர் இவர்கட்கு முன்னும

1. க.ச.க-க.ச.கு.

மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையின் இளமைக் காலத்தும் இருந்தவராவ ரென்பதூஉம் யாம இறறைக்கு இருபஃது யாணடுகளு முன 'ஞாயசாகர' மூனறும பதுமத்தின ஆருமை இதழில வெளியிடட 'திருக்குறளாராயச்சி' ஆசிரியர்காலம எனபதன்கண் நனகெடுத்து விளக்கிக் காட்டினேம. அஞ் ஞானறு யாம அந்நூல எழுதியபோது, சேரன செங்குட் டுவன் காலத்தவனனா இலங்கைக் 'கயவாகு' மனனன காலம கி. பி. ககஙூ முதல் கூடி வரையிலெனறு வரலாற்று நூலாசிரியர்களாற கொளளபபட்டிருந்தது அதனறி செங்குட்டுவன காலத்தைக கீழவரையாக நிறுத்திக கணகளுச் செயதுகொணடு மேலேறிச், 'செல்வக்கடுங்கோ' கிறிதது பிறபபதறகு முன ஙூ-ஆம ஆணடில் அரசு கட்டில் ஏறினனெ எனபம, அவன காலத்தவரானா கபிலர் கி. மு. முதல நூறறாணடின பிறபாதியிலிருந்தா ரெனபதை நிறுவினேம. ஆனல், இஞ்ஞானறு தோனறிய வரலாற்று நூறபுலவர் கயவாகுமனனன காலதததைத் திருமபவும ஙனகாராயந்து பாரத்து அவன கி. பி. கசக முதல ககூஙூ வரையிற செங்கோல் ஓச்சினுன் எனறத் துணிந்துரைத்த லின, முன செயத காலககணக்குகளு இபபோது செய திருக்குங காலக்கணகளு நிஅ ஆணடுகள கீழ இறங்கி விடடது. அதனறி செல்வக்கடுங்கோவின அரசு கி. பி. உஉ-ஆம ஆண்டிலிருந்து துவங்கியதென்று கொள்ள வேண்டியிருத்தலின் அவன காலத்தவரான கபிலரும கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின முறபாதியிலிருந்தா ரெனபதே இனிக் கொளளறபாறறு.

இவவாறு கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின முறபாதியி லிருந்த கபிலர், இராவணன் நொடித்தான் மலையைப பெயர்த்தெடுக்க முயன்ற கதை கூறியது ஒரு வியபபு அனறு. ஏனெனிற கி. பி. முதல் நூறறாண்டுகளு முனனரேயே அக் கதை படைத்தெழுதபபட்ட இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் வழங்கினமை மேலே (ஙூஅ-ஆம பக்கத்தில்) விளக்கிக் காட்டினுமாகலினென்பது. இக் கதையும், கிறிதது பிறப்பதற்கு முற்பட்ட ஆண்டுகளில் இயற்றப்

பட்ட பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் யாண்டுங் காணப்படாமை யின் அஃது அக் காலத்தில் இத் தமிழ நாட்டவர்க்குத் தெரியாத தொனறெனபதூஉம, தெலுஙகாணத்தில்வந்து குடியேறிய ஆரியர் கட்டிய இராம இராவண கதைகளு எதிராக ஆஙகிருந்த பழைய சைவ நனமக்களே சிவபிரான றன முழுமுதற றனமையைப புலபபடுதது,தற பொருட்டு அக் கதையைப படைத்து வைதாரெனபதூஉம எமது மேறகோளாகலிற[1] கபிலரது குறிஞ்சிக் கலியில் அக்கதை காணப்படுதல் கொண்டு எமதுரை வழுவாதலில்லை யெனறு கடைபபிடிகக. கபிலா வடகஙகிருந்துபோந்து தமிழ நாட்டிற குடியேறிய ஆரியப பார்பபா இனத்தைச் சேர்ந்தவராகக காணபபடுதலின, அவர் அக கதையினை உணர்ந்தமை பொருததமேயாம. மறறுத, தமிழநாடடில் கி. பி. முதல நூறறாணடினகண இருந்த தமிழ நல்லிசைப் புலவர் எவரும அக் கதையினைக கூறுவையே ாண்டுக் கருதற்பாற்று.

இஙஙனமாகக, கி. பி. முதல் நூறறாண்டுமுதல் தமிழ நாட்டவர்களுச் சிறிது சிறிதாகத் தெரியத்துவஙகிய இராம இராவண கதை பினனர் அவரிடையே மிகவு வழஙகலானதும், அம முகத்தால் இராமன திருமாலின் தெயவபபிறப பாகக் கொளளபபட்டு அவரோடொபபத் தெயவமாக வைத்து வணஙகபபடலானதும எல்லாம கி.பி. ஏழாம நூற றாண்டிற்குப எட்டாம நூறறாண்டிற்குப பின்னா வரவரப பெருகி நிகழந்தவாகும. இவ்வெண்மை பழைய திருக கோயிற சுவாகளிற செதுககபபட்டிருகபும பழைய கதைக் குறிபபுகளாக கொண்டும நனகு தெளியபபடும. கற செதுகபு உருக்களுள மிகப பழையவாக இஞஞான்று ஆராயந்து தெளியபபட்டவை, 'திருக்கடனமல்லை' எனப் பழைய நூல்களிற பெயா கூறபபடும 'மகாபலிபுரத்'தின் கண் உளள கற்பாறைக் கோயில்களில் அமைகபபட்டிருப்பனவேயாம். இவ்வூரினகண் உள்ள கற்பாறைகளாக்

1. 'மாணிக்கவாசகர் காலம்' சOக, சசுசு-ஆம் பக்கங்களிற் காண்க.

குடைந்து வியக்கத்தக்க கோயில்களையும் அக்கோயிற் சுவர்களிற் பல உருக்களையும் ஆக்குவித்தோன் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டினிடையில் நிகரற்ற வெனறிவேந்தனாய் விளங்கிய 'முதலாம் நரசிம்மவர்ம பல்லவமல்லனே'யாவன். இவ் வேந்தனது படைக்குத்தான் சிறுத்தொண்ட நாயனார் தலைவராயிருந்தனர்; திருஞானசம்பந்த பெருமானும் இவ் வேந்தன் காலத்திலேதான் திகழ்ந்தனர்; இம் மன்னர் பிரானின் தந்தையான 'மகேந்திரவர்ம பல்லவ அரசனே' முதலிற் சமண்மதந் தழுவினவனாயிருந்து, திருநாவுக்கரசு நாயனாரைக் கல்லிற் பிணைத்துக் கடலில் வீழ்த்திய, பினனர் அவர் அக் கல்லையே புணையாகக் கொணடு சிவபிரான்றிருவருளாற் கரையேறினதைத் தான நேரே கண்டு சிவபிரான திருவருளை வியந்து அச் சமண்மதமவிட்டுச் சைவசமயந் தழுவினோன் ஆவன். மகேந்திரவர்மன மகாபலிபுரத்திற் றுவங்கிய திருக் கோயிற றிருப்பணிகளையே அவனமகன் நரசிம்மவர்மன் முறறுவித்து, 'மாமல்லன' எனனுந் தன் பெயரால் அவ் வூரை 'மாமல்லபுரம' எனவும் வழங்குவித்தான்.[1] இவ் வாறு இவ வேந்தர் இருவராலும இவர்க்குப் பின்வந்த அரசர் சிலராலும அமைக்கப்பட்டு இனறுகாறும வயங்கும் இத் திருக்கோயில்களும இவற்றின்கட் செதுக்கப்பட்டிருக் கும உருக்களும உலகம எங்கணும உளள கற்றூர் எல்லா ரும வந்துகண்டு 'இவறறை யொப்பதொரு நுண்ணிய அழகிய உண்மையொடு பிறழாத கற்றச்சுவேலை யாண்டுங் கண்டிலேம!' எனறு சொல்லிச்சொல்லி வியக்குந் தனமை யவாய மிளிர்கின்றன. இங்ஙனங் காண்பாரெல்லாம் புதுமை! புதுமை! எனறு வியக்கும் இத் திருக்கோயிற் சுவர்களிலுங் கற்பாறைகளிலுஞ் செதுக்கபபட்டிருக்கும உருக்களுங்கூட முற்றும் பாரத கதை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டுவனவாயும, பிற சிவபுராண கதை நிகழச்சிகளைக் காட்டுவனவாயும் இருக்கின்றனவே யல்லாமல், 'இராம இராவண கதை நிகழ்ச்சி'யை ஒரு சிறிதாயினுங் காட்டு

1. Dr. G. T. Dubreuil's The Pallavas, p. 41.

வனவாயில்லே. கண்ணனுடைய விளையாடல்களேப் பல வகையானுஞ் சுவைபெறக்காட்டும் இக் கற்றச்சு வேலேயில் 'இராம இராவண கதை' ஓர் எட்டுணேயாயினுங் காட்டப் படாமை பெரிதும் ஆராயற் பாற்றன்ரே? இக் கற்றச்சு உருக்களிலுங் கோயில்களிலுஞ் சிவபிரான் திருமால் என் னும் இருவர்தம் அருள் நிகழ்ச்சிகளும் ஒருங்குவைத்துக் காட்டப்பட் டிருபினும், முதன்மையான இடங்களிலுங் கருவறைகளிலுஞ் சிவலிங்க வடிவங்களும் சிவபிரான்றன் திருவுருவங்களும அமைக்கப்பட் டிருத்தலால், இவற்றை அமைபபித்த காலததிற சிவபிராலே முழுமுதற் கடவு ளாக வணங்கப்பட்டமையும, அங்ஙனமாயினுந் திருமா லும சிவபிரானுக்கு அடுத்த நிலேயில் வைத்துத் தொழப் பட்டமையுந் தெளிவிதிற் புலனும. இவ்வாறு இருவர்தம அருள நிகழ்ச்சிகளும இனிது காட்டப்பட் டிருக்கும் இக் கறசெதுக்குகளில 'இராம இராவண கதை' ஒரு தினைத் துணேயுங் காட்டபபடாமையால், நரசிமமவரும பல்லவ வேந்தன செங்கோல் ஓச்சிய கி. பி ஏழாம நூறறாண்டின் முறபாதியில் 'வானமீகி ராமாயணமும' அதிற் சொல்லப் பட்ட கதையும இத் தமிழநாட்டினகட் பரவினவல்ல வெனபது நன்கு பெறப்படும.

இனி, முதலாழ்வார் மூவருட் பூதத்தாழ்வார் 'மகா பலிபுரம' எனனுங் 'திருக்கடன் மல்லே'யிற் பிறந்தவரென் பது " கடன மல்லேப்பூதத்தார் "[1] என்னும் பாயிரச் செயயு ளால் விளங்கா நிறகும. இன்னும இவ வாழவாரே,

" மாமல்லே கோவல் மதிட்குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல எந்தைக் கிடம்."[2]

என்று கூறுதலின், 'மாமல்லன்' எனப் பெயரிய நரசிங்க வரும வேந்தன தன் பெயரால் இந் நகரத்தை ஆக்கியபின் பூதத்தாழவார் இருந்தமை புலனும. எனவே, நரசிம்ம வருமனது இறுதிக் காலமாகிய கி. பி. சுசுo-க்கும பூதத்

1. இரண்டாந்திருவந்தாதி முதல்.
2. இரண்டாந்திருவந்தாதி, எo.

தாழவாரது காலம பிற்பட்டதாதல் தெளியப்படும. இனி, இவர் அவவரசறகு எத்தனை காலம பிறபட்டவர் எனப தனைத் துணிதறகுங கருவிகள வாய்த்துள. முதலாம நரசிம்ம வருமனுக்கு மகன இரண்டாம மகேந்திரவர்மன ஆவன : இவனுக்கு மகன் முதலாம் பரமேசுரவர்மன் ஆவன ; இவனுக்கு மகன் இரண்டாம நரசிமமவருமன் ஆவன; இவ்விரண்டாம் நரசிமம வருமனுக்கு மகன் இரண்டாம் பரமேசுரவர்மன் ஆவன. இவ விரண்டாம் பரமேசுரவர்மனே காஞ்சிபுரத்திலுளள 'வைகுண்டபபெருமாள் கோயிலை' அமைபபித்தான ஆவன் ; அவனால் அமைபபிக்கபபட்டது பற்றியே அக் கோயில் 'பரமேச்சுரவிண்ணகரம' எனப பெயர் பெறுவதாயிறறு[1] இம மன்னன் கி. பி. எகநி-இல் இருந்தமை அவன வெடடுவித்த கல் வெட்டு ஒனறினால் புலபபடுதலின, இவன அமைபபித்த 'விண்ணகரத்'தைத் தமமுடைய செயயுட்களிற குறிப்பிட்ட பொயகையாழவார்,[2] பேயாழவார்[3] என்னும இரு வரும, அவரோ டொருகாலத்தினரான பூதத்தாழவாரும் கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டின் இடையில் இருந்தமை தேற்றமாம. முதலாழவார் பாடிய 'திருவிண்ணகரம்' கச்சியிலுள்ளதேயல்லாமற் பிறவல்லவென்பதூஉம மேலே சசுசு, சசுநி-ஆம பக்கங்களில் விளக்கிக்காட்டினும். அற்றேல், முதலாழவார்கள் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருந்தவரென மேலே கூறிவைத்து, ஈண்டு அவர் கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டின இடையில் இருந்தவராவரெனக் கூறுதல் என்னையெனின் ; இரண்டாம பரமேசுரவர்மன் கி. பி. எகநி-இல் உயிரோடிருந்தானென்பது புலனாதலின, அதற்குமுன் அவனது அரசாட்சி துவங்கிய காலம் ஏழாம நூற்றாண்டின் ஈற்றிலிருக்கலாமாகலானும, முதலாழவார் மூவரும அம மனனவன காலத்தும் இருந்தாரெனக் கொளளுதலுங கூடுமாகலானும மேலே அங்ஙனம

1. The Pallavas by Dr. G. T. Dubreuil, p. 46.
2. முதல் திருவந்தாதி, எஎ.
3. மூனறாந் திருவந்தாதி, சுஉ.

உரைத்தாம். எங்ஙனமாயினும் முதலாழ்வார் மூவரும் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின இறுதிக்கு முன்னும, எட்டாம நூற்றாண்டின் நடுவுக்குப பினனும இருந்திலரென்பதே முடிந்த பொருளாமெனக் கடைபபிடிக்க.

கக. பழைய வடநூல்களில் சிவபெருமானின் முழுமுதன்மை

இனி, இம் முதலாழவார் மூவருந் தாந் திருமானமேற் பாடிய பாடல்களில் இரணடுமூன நிடஙகளிறறவிர வேறெங்கும இராமஇராவண கதையைக் குறியாமையா னும, கண்ணபிராணியும, நரசிங்கன் வாமனன் முதலான ஏனை வடிவங்களையுமே மிகுத்துப பாடுதலானும இமமூவர் காலத்துங்கூட இராம இராவணகதை தமிழநாட்டு வைணவர் குழுவிற பரவி வழஙகாமை நன்கு துணியப் படும. எனவே, இராமனைப பெரிதுபாடி, இராமாயண கதைக் குறிபபுகளோக தமமுடைய பாடல்களிற பலகாலும் பலவிடத்தும பலவாறு எடுத்து விரித்த திருமங்கை யாழவார், குலசேகர ஆழவார் முதலிய பிறரும அவரோ டொருஙகிருந்தோரும எல்லாம் கி. பி. எட்டாம நூற் றாண்டிறகுபபின னிருந்தோராதல் திண்ணமாம என்க.

அற்றேல், முதலாழவார் மூவாக்குபபின் எத்துணை காலஙகழித்துத் திருமஙகையாழவார் இருந்தாரெனின; அதனையும ஒருசிறிது விளகஙகாட்டுதும. மேலே குறித்த இரண்டாம பரமேசுரவர்மனுக்குப்பின தொண்டை மண்டி லத்தில் அரசுபுரிந்தோன் 'நந்திபோத்தவர்மன' எனனும இரண்டாம நந்திவாம பல்லவமல்லனே யாவன; இவனது கூஉ-ஆம ஆடசிகாலத்தில் 'திருவல்லம' சிவபிரான திருக்கோயிலிற செதுக்கபபட்ட கல்வெட்டு ஒனறினால்[1] இவன் அறுபத்திரண்டு ஆண்டுகள அரசுபுரிந்தானதல் வேண்டுமென அறிகினறோம. இவன் கி. பி. எகள-முதல் எஎகூ-வரையில் அரசு வீற்றிருந்தானெனறு வரலாறறு

1. The inscription of Tiruvallam, no. 76 of 1889.

நூலாசிரியர் உறுதிப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.[1] வடக்கே விந்தியமலையின் தென்பாலுள்ள தக்கண நாட்டை அரசாண்ட சாளுக்கிய அரசர்கள், தமிழ்நாட்டில் தொண்டை மண்டலத்தை அரசாண்ட பல்லவ அரசர்களோடு பகைத்து அவர்களைத் தங்கீழ்ப்படுத்தப் பலகால் முயன்றும் அது நிறைவேறிற்றில்லை. இரண்டாம் புலிகேசன் என்னும் சிறந்த சாளுக்கிய வேந்தனுங்கூட அம முயற்சியில் வெற்றிபெறுமல், முதலாம நரசிமமவருமன் படைத்தலைவரான சிறுத்தொண்ட நாயனாரால் தோல்வியுற்று மடிந்தான். ஆனல், அச் சாளுக்கியவேந்தன் வழியில் வந்தோனை இரண்டாம விக்கிரமாதித்தனே, கி. பி. எசக-இற் காஞ்சியின்மேற் படையெடுத்துவந்து 'நந்திப் போத்த வர்மன்' என்னும் நந்திவர்ம பல்லவமல்லனை வென்றான்.[2] இந் நந்திபோத்தவர்மனுக்குப பின், இவன் மகன் 'தந்திவர்மன்' அரசுபுரிந்த காலத்தும், வடக்கேயிருந்த 'ராஷ்டிரகூட' மன்னனை மூன்றாங்கோவிந்தனெனபான் கி. பி. ஆ0க-இல் காஞ்சிமேற் படையெடுத்துவந்து தந்திவர்மனை வென்றான்.[3] இவ்வாறு இப்பல்லவ அரசர் இருவரும் தக்கணத்திலிருந்துவந்த சாளுக்கிய இராட்டிரகூட மனனர்களால் தோல்வியுற்றமையின, இவர்களது பல்லவ அரசு பெரிதும நிலைகுலைந்து நினறது; அதனல், இவர்க்கு அடங்கித் திறைசெலுத்திவந்த தொண்டை நாட்டுக் குறுநிலமன்னர்கள இவர்க்குத் திறை கொடாதொழிந்தனர். சிவபெருமானிடத்து மிக்க அனபு உடைய வரும, சிவபிரானுக்குத் திருக்கோயிற் றிருப்பணி செய்த வருமான இப பல்லவ வேந்தர் இருவரும வடக்கிருந்து வந்த மன்னர்களால் தோல்வியுற்றுத், தமக்கு அடங்கிய மன்னரும் தமக்கு அடங்காராய்நிற்கப், பல்லவ ஆட்சியானது நிலைகுலைந்து வருந்துதல் கண்டே, அவ் வேந்தர்

1. Dr. Dubreuil's The Pallavas, p. 66.

2. Dr. R. G. Bhandarkar's Early History of Dekkan, 1st edition, p. 44

3. Ibid, p. 50.

பால் அன்புமிகக சைவசமயாசிரியரான 'சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,'

"மண்ணுலகங் காவல் பூண்ட,
உரிமையாற் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா
மன்னவரை மறுக்கஞ்செய்யும்,
பெருமையார் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தெம்
பெருமானைப் பெற்றுமன்றே."[1]

எனறு அவர்பொருட்டு இறைவனே வேண்டிப பாடியருளினார். இரண்டாம நந்திவர்ம பல்லவ வேந்தன சிவபெருமானமாட்டு மிக்க அனபு வைததவனெனபது, திருககச்சியிலுளள 'முகதீசுவரம்' எனனும சிவபிரான் கோயில் அவனால் அமைகபப பட்டமையாலும, அக்கோயிற சுவரில் அவன செதுககுவித்திருக்குங கல்வெட்டினாலும் துணியபபடும.[2] இவன மகன நந்திவாம பல்லவனும அங்ஙனமே சிவபிரானபால மிகக அனபுடையோனெனபது, திருச்சிராபபளளிக கோடடதது இலுளள 'ஆலம பாகக'தில் அவன எடுபபித்த திருக்கோயிற பெருமான 'நந்திலிங்கம்' எனப பெயர்கொண்டு விளங்குதலே சானறும. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார தாம அருளிச்செயத மேற்காட்டிய பாட்டில் 'பல்லவறகு' எனற ஒருமை வாய பாட்டால் ஓதாமற "பலலவாககு" எனறப் பனமைவாய பாடடால் ஓதித தந்தையும மகனும ஆம அப பல்லவ வேந்தர இருவரையுங குறிபபிடுதலானும, "மறுகக ஞசெயயும" எனற நிகழகால விஞசசொறபெயது உரைத்தலானும அவர், இரண்டாம நந்திவர்மனது இறுதிக்காலம முதல, அவனறன மைந்தன நந்திவாமனது காலத்தின முறபகுதிவரையில் இருந்தாரெனறு கொளளறபாறறு; அஃதாவது: சுந்தரமூர்த்திநாயனாது காலம கி. பி. எசுo-முதல் அகo-வரையிலாமெனறு துணியலாம. இவவாறு இந்நாயனாிருந்தது ஐமபதாண்டெனனத் துணியபபடுத

1. கோயிற்பதிகம், ச

2. See 'South Indian Shrines' by Mr. P. V. Jagadisa Ayyar, pp. 86, 95.

லாலும், இவர் 'முப்பத்தெண்ணாயிரம் திருப்பதிகங்கள்' அருளிச்செய்தார் என்ற 'திருமுறை கண்டபுராணம்' கூறுதலின் இத்துணைப் பெருந் தொகையிலான திருப்பதிகங்களோடு பற்பல திருக்கோயில்களுக்கும் சென்று அருளிச் செய்தற்குக் குறைந்தது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாயினும் வேண்டுமாதலாலும் இவர் தம் பதினாறாம் ஆண்டுமுதல் இறைவன் திருவருள் பெற்றுப் பாடத் துவங்கியிருந்தாலும் இவர் ஐம்பதாண்டு வரையில் உயிர் வாழ்ந்தாராதல் வேண்டும், அதனால், இவர் பதினெட்டாண்டு மட்டுமே உயிர் வாழ்ந்தாரென்றல் கூறும் ஒரு விடுதிப்பாட்டின் கூற்றுப் பொய்யாக் கூற்றாதல் பெறாம். அது நிற்க.

இனித், திருமங்கையாழ்வார் தாம் பாடிய 'அட்ட புயகரம்' பதிகத்திலும், 'பரமேச்சுரவிண்ணகரம்' பதிகத் திலும் உயர்த்துக் குறிப்பிட்ட பல்லவவேந்தன் என்ன எனபது ஆராய்தற்பாற்று.

"தென்னவன் மூன்றெயிற் செருவில் திறல்
வாட்டிய திண்சிலை யோன்
பார்மன்னு பல்லவர்கோன்."

என்றும்,

"வில்லவன் நென்மெலியில் வெருவச்
செருவேல் வலங்கைப்பிடித்த
படைத்திறற் பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரம் அதுவே."

என்றும் இவர் உரைக்குமாற்றால், இவராற் குறிப்பிடப் பட்ட பல்லவவேந்தன் தன் காலத்திருந்த பாண்டியனையும் சேரனையும் போரில் வென்று நிகரற்ற மன்னர் கோனாய விளங்கினான் என்பது நன்கு பெறப்படும். திருமங்கை யாழ்வார், முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பின்னிருந்தாராதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையானும், அம் முதலாழ்வார் மூவரும் கச்சியிலுள்ள 'திருவிண்ணகரை' ஆக்குவித்த

இரண்டாம் பரமேசுவர பல்லவ விக்கிரமனுக்குப் பிறப்பட்டோ
ராதலில் மேற்காட்டியவை மாகலானும், திருமங்கையாழ்வா
ராற குறிப்பிடப்படுவோன அவ்விரண்டாம் பரமேசுர
வர்மனுக்குப் பிறப்பட்ட பல்லவவேந்தருள் ஒருவனாயாதல்
வேண்டும். மேற்காட்டியபடி, இரண்டாம் பரமேசுரனுக்குப்
பின அரசுபுரிந்த இரண்டாம் நந்திபோத்தரசனும்,
அவன் மகன தந்திவர்மனும் வடக்கிருந்து வந்த சாளுக்கிய
இராட்டிரகூட அரசர்களால தோல்வியுறாது வலிகுன்றி
யிருந்தவராகலின, அவ்விருவரும் பாண்டிய சேர அரசர்க
ளொடு பொருது அவர் தம்மை வெல்லுதலென்பது பெறப
படாமாட்டாது. ஆனால், இரண்டாம் நந்திபோத்த வர்ம
னுக்குப் பேரனும், தந்திவர்மன மகனும் ஆகிய மூன்றாம்
நந்திவர்மன் பல்லவனே அங்ஙனமாம் பாண்டிய சேர அரசர்
களைப் போரில் வென்று நிக்கரற்ற வேந்தனைய விளங்கின
னென்பது அவனைப்பாடிய கல்வெட்டுகளானும், அவன
மேற பாடப்பட்டிருக்கும் 'நந்திக்கலம்பகத்' தானும் நனகு
விளங்கா நிற்கின்றது. இவன திருமாலிடத்து மிக்க
அன்புடையனென்பதும், இவன திருக்குடந்தைக்கு
அருகில் உள்ள 'நந்திபுரவிண்ணகரம்' எனனும் திருமால்
கோயிலை ஆக்கினானென்பதும் கல்வெட்டுகளிற புலனா
கின்றன. கல்வெட்டுகளிலும் அறியப்படும் முதலாம் வர
குணபாண்டியன, இந் நந்திவர்மனது தலைநகராகிய திருக்
கச்சிமேற படையெடுத்துவந்தபோது, இவன அவனைத்
தெள்ளாறெறிந்து கடந்து வராதபடி தடுத்துப் போர்புரிந்து
வென்று துரத்தியமையால் இவனுக்குத் 'தெள்ளாற
றெறிந்த நந்தி' எனனுஞ் சிறப்புப்பெயரும் வழங்குவ
தாயிற்று. இவன தனது தலைநகராகிய காஞ்சியில தன
முனனோரால் அமைக்கப்பட்ட 'பரமேச்சுர விண்ணகரம்'
எனனுந் திருமால் திருக்கோயிலுக்குப் பல சிறப்புக்களுஞ்
செய்து திருமால திருவடிக்கண் மெய்யன்புடையனாய் ஒழுகி
வந்தமை பற்றியே, திருமங்கையாழ்வார் தாம இயற்றிய
'பரமேச்சுர விண்ணகரப் பதிகத்தில்' இவன்றன அன்
பினையும் வெற்றித்திறங்களையும் வியந்து பாடினர். ஆயி
னும், திருமங்கையாழ்வார் இம் மூன்றாம் நந்திவர்மன்

காலத்தவர் அல்லர்; அவனுக்கும பிற்பட்ட காலத்தே தான் இருந்தவராவர்; யாங்ஙனமெனின், 'நந்திபுர விண்ணகரப் பதிகத்தில்,'

"நந்திபணி செயீதநகர் நந்திபுர விண்ணகரம்
நண்ணுமனமே"

எனவும, பரமேச்சுர விண்ணகரப பதிகத்திற,

"பல்லவன் மல்லீயர்கோன பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரம் அதுவே."

எனவும, 'செய்த,' 'பணிந்த' என்னும இறந்தகால வினைச் சொற்களைப பெயது, அவ வேந்தன தமது காலத்திற்கு முனனிருந்தானென்பதை விளஙகவைத்தமையால் திருமஙகையாழவாரது காலம, முனறும நந்திவர்மனது இறுதிக் காலமாகிய கி. பி. அறுசை-ஆம ஆண்டுகளும பிற்பட்டதெனபது பெறறும.

அறறேறல், 'தெளளாறறெறிந்த நந்திவர்ம'னுக்கும அவரது காலம எவவளவு பிறபட்டதெனின, அதனையும ஒரு சிறிது காட்டுதும: திருமஙகையாழவார் தாம பாடிய 'அட்டபுயகரப பதிகத்தின' இறுதிச்செய்யுளில்,

"மன்னவன தொண்டையர்கோன்
வணங்கும் நீண்முடி மாலை வைரமேகன்
தன்வலி தன்புகழ் சூழ்ந்தகச்சி
அட்டபுயகரத்து ஆதிதன்னை"

என்று தமது காலத்து அரசுபுரிந்த 'வைரமேகன' எனனும பல்லவ அரசனைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இச் செயயுளிறபோந்த இவ விரணடடிகட்குத், தமிழறிவு நனகு வாயப்பப பெறுதார் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம பொருளுரைதது இழுக்கினர். இவற்றிற்கு நேர் பொருள 'அரசனும, தொணடைய னெனனும பல்லவர்க்குத் தலைவனும ஆயவன் வணஙகாநின்ற நீண்ட முடியினையுடைய திருமாலை, வைரமேகன் எனனும் அவ்வரசனுடைய வலிமையும் புகழும சூழ்ந்த காஞ்சி நகரின்கண்

அட்டபுயகரம எனனுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய முதல்வனே' எனபதேயாம; முதலிற் பொதுவாகப 'பல்ல வர்கோன' என்று சொல்லபபட்ட அரசனே பின்னடியில் அவனுக்குரிய சிறபபுபபெயரால் 'வைரமேகன' எனறு குறிக்கப்பட்டான; இவ்வாறு அனபின மிகுதியால் ஒரு வரை முதலிற பொதுவாகவும பினனர்ச் சிறபபாகவும வைத்து வேறு வேறு விஞைகொடுத்து ஓதுதல் தமிழ வழக்கேயா மெனபது, "ஒரு பொருள குறித்த வேறு பெயர்க கிளவி"[1] எனனுஞ சூதிரத்திற்குச் சேனவரை யர் உரைத்தவரையான உணாக. பிறரும "முனிவன வந் தான, அகத்தியன வந்தான" என எடுத்துக்காட்டுப. எனவே, மேறசெயயுளில் திருமஙகையாழவா "தொண டையர்கோன வணஙகும" எனறதும, "வைரமேகன தன வலி தன புகழசூழந்த" எனறதும ஓர அரசன மேலனவே யாம. முதலடியில் உளள 'மாலே' எனபதறகுப 'பூமாலே' எனறு பொருளுரைத்து இடாபபட்டாரும உளர்; அச் சொல் இறைவனுகிய 'திருமாலே'யே யுணர்த்திப, பினனடி யிலுளள 'ஆதிதனனே' எனபதனோடு ஒத்து நிறறலே யுணரவல்லார்க்கு அதறகுப பூமாலேயெனறு பொருள கொண்டாருரை போலியுரையாதல் நனகு விளஙகும.

இனி, இச் செயயுளிற குறிபபிடபபட்ட 'வைரமேகன' எனனும பல்லவமனனன தமது காலதது இருந்தமை பறறியே திருமஙகையாழவார் 'வணஙகும' என நிகழகால விஞைச்சொல்லால் அவனது வணக்கத்தைத் தெரித் தோதினர். இவ வைரமேகன எனபான மூனறும நந்தி வர்மனுக்குத் தந்தையான தந்திவர்மனுயிருக்கலாம எனறு 'வெஙகையர்' எனனுங கல்வெட்டு ஆராயச்சிக்காரர் முத லில் ஐயுறறுக் கூறினரேனும, பினனர்க கிடைத்த கல் வெட்டுகளாக கொண்டு அப பெயாபூண்ட பல்லவ மனனன மூனறும நந்திவர்மனுக்குப பின இருந்தவனே யென்று அவரே கூறுதலானும, திருவொற்றியூர் 'ஆதி

1. Dr. G. T. Dubreuil's The Pallavas, p. 79.
2. தொல்காப்பியம், சொல், சூ.

புரீசுரர் திருக்கோயி'லிற பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றைக்கொண்டு,[1] 'அபராஜித பல்லவவேந்தன' மகன் 'வைரமேகன' ஆவன எனபது காட்டபபட்டிருத்தலானும, அபராஜித வேந்தன வெனறிவேந்தனய விளஙகிய கி. பி. அஅ0-இல்[2] அவனறன மகன 'வைரமேகனும' திருமஙகை யாழவாரும இருந்தமை ஙன்கு துணியபபடும தந்திவர்ம னுக்கு வைரமேகன எனனும பெயர் இல்லாமையின அவனீ அவவாறு முதலிற கொண்டது வழுவெனத் தள ளபபடலாயிறறு. ஆகவே, திருமஙகையாழவார் கி. பி. ஒனபதாம நூறறாணடின இறுதியிலிருந்தவ ரெனப யாம மேலே யுரைததது நிலைபெறல் காணக.

இனி, ஆயிரங கைகளுடைய வாணன் எனனும அசுர னொடு பொருது அவனீக கணணன அழிதத கதையைத், திருமஙகையாழவார திருமாலுககு ஒரு பெருஞ சிறபபாக எடுத்துரைககின்ற ராகலின அஃது ஒரு சிறிது ஆராயற பாறறு. 'வாணன' எனபான தன மகள 'உழையின' பொருட்டுச் சிறறவைதத 'அகிருதத' கண்ணபிரானுக் குப பேரனகலின, அவனீ விடுவிதததறபொருட்டுக கண் ணன வாணனது 'சோ வெனனும ஙகாமேற படையெடுத் துச்சென்று அவனைடு பொருதமை 'சிலபபதிகாரம்'[3] 'மணிமேகலை'[4] முதலான பழைய தமிழகாபபியஙகளிற சொல்லபபட்டிருக்கினறது; அக கதை உணமையா யிருக்கலாம. ஆனால், அவ வாணனுககு ஆயிரந்தோளகள உளவாகப பினனுளளோர் கட்டிவிடடகதை அப் பழைய நூல்களுள யாண்டுங காணபபடாமையின, அது வைணவர்கள புதிதாகப புனைந்து பாரதத்தினுட் பினனர் நுழைத்த பொயயுரையேயாம. உலக நனமையின பொருட் டாகவாதல் தனனடியவர் நனமையின் பொருட்டாக வாதல் ஒருவர் ஓர் அரிய செயலைச் செய்தனராயின அதனீ உயர்த்துப புகழதல் ஒகுமு. மற்றுக கண்ணனை

1. No. 158 of 1912. 2. The Pallavas, p. 84.
3. கடலாடுகாதை, கிசு-கிஙி.
4. மலர்வனம்புக்க காதை, கஉரு-கஉசு.

தன பேரன பொருட்டாக வாணனை எதிர்த்தனை, அது திருமாலுக்குச் சிறபபாதலும, அதனைப புகழ்ந்து பேசுதலும யாஙஙனம பொருந்தும? அஃதெவவாருயினும ஆகுக. இனி, அஙஙனஙக கணணன அவ வாணன்மேற படையெடுத்துச் சென்றபோது, அவ வாணனது நகரைக காததுநினற சிவபிரானும, அவர் தம மகன முருகவேளும கண்ணனோடு எதிர்ததுப போர்புரிந்து அவனமுன நிறக லாறறது தோறறோடினா எனனும ஒரு பெரும புளுகுரை யைப புதிது படைதது அதனை வைணவாகள அப பாரதக கதையினுள நுழைத்திருகினறனர். இப பெரும புளுகு, வைணவ மதம சைவததினை வேரறுபப பிரிந்து தனியே கிளாச்சிபெறற திருமஙகையாழவாரது காலத்தே தான படைக்கபபட்டுப பாரதக்கதையினுள நுழைக்கப பட்டதாதல வேண்டும ஏனெனறால, கண்ணன வாண னொடு புரிநதபோரில சிவபிரான வாணனுககுத துணையாய வந்தெதிர்த்தாரெனபது 'சிலபபதிகாரம்' முதலிய பழைய நூல்களுள யாண்டுஞ சொல்லபபடவில்லை. வைணவ சமயததிறகு முதலாழவாகளாய மூவருட் 'பேயாழ வா'ருங கூட,

"நின்றெறி ராய நிரைமணித்தேர் வாணன்தோள்
ஒன்றியந ரைஞ்ஞூ றுடன்துணிய—வென்றிலங்கும்
ஆர்படுவான நேமி அரவணையான்." (அ0)

எனவும,

"மகனொருவர்க் கல்லாத மாமேனி மாயன்
மகனும் அவன்மகன்றன் காதல்—மகனைச்
சிறைசெய்த வாணன்றோள் செற்றான்." (கூ)

எனவும அருளிசசெய்திருக்கின்றனரே யல்லாமல், அப போரினகட் சிவபிரான வந்தெதிர்த்துத் தோறறோடினர் என ஓர் அணுத் துணையாயினும மொழிந்தனர் அல்லர். வாணன் போரிற சிவபிரானது தொடர்பு முதலாழவார் பாடல்களினும ஏனைப பழைய நூல்களினும ஏதுமே காணபபடாதாகத், திருமஙகையாழவாரோ,

"வள்ளி கொழுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன்
வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன்தோள் வனத்தைத்
துணித் துகந்தான்." (எ, சு)

என்றுற்போலப பல விடங்களில் அதனைத் தொடுத்துச் சொல்லிச் சிவபிரானை இகழ்கின்றார்.

ஆயினும, இவர், திருமழிசை யாழவாரைபபோல் வரை கடந்து சிவத்தை இகழந்து பேசிறறிலர். வாணன் போரிற சிவபிரானைத் தொடர்பு படுத்திப் திருமழிசை யாழ்வார் இகழந்துரைபபனவற்றிற் சில காட்டுதும:

"மோடியோடி லச்சையாய சாபம்எய்தி முக்கணன்
கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டுமண்டி வெஞ்சமத்து
ஓடவாணன் ஆயிரங் கரம்கழித்த ஆதிமால்."

"இண்டவாணன் ஈரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள்
முண்டநீறன் மக்கள்வெப்பு மோடியங்கி யோடிட."
(திருச்சந்த விருத்தம், ஙூ, எக)

"அவரிவரென் றில்லை அனங்கவேள் தாதைக்கு
எவரும் எதிரில்லை கண்டீர்—உவரிக்
கடல்நஞ்சம் உண்டான் கடனென்று வாணற்கு
உடனின்று தோற்றான் ஒருங்கு."
(நான்முகன் திருவந்தாதி, ஙசு)

இவையேயனறி இவர் சிவபிரானை இகழந்துபாடியவை இனனும பல. மேலும, இவர் சமணர் புத்தர்களோடு சைவரையும உடன் சேர்த்து,

"அறியார் சமணர் அயர்த்தார் பவுத்தர்
சிறியார் சிவப்பட்டார்."

எனை மிகவும் பழித்துப பேசுதலின இவர் சைவசமயத்தை வரைப பெரிதும பகைத்தவரென்பது புலனும. இப் பெற்றியினரான இத் திருமழிசை யாழவார் சைவசமய ஆசிரியனமார்காலத் திருந்தனராயின் அவர்க்கும இவர்க்கும் வழக்கு நேராதிராது. மறறு, அவர்க்கும் இவர்க்கும

வழக்கு நோக்தமைக்கு இவர்தம பாடல்களிலாதல், தேவாரப பாடல்களிலாதல் ஏதொரு குறிப்புங் காணப் படாமையானும, தேவாரபபதிகங்கள ஒவவொன்றிலும திருமால் சிவபிரான திருவடியைத் தேடியறியாக குறை பாடு சொல்லபபடுதலின தேவாரகாலத்தில் வைணவ மதம கிளர்ந்து நில்லாமை யறியபபடுதலானும, பௌத்த சமணர்களோடு வழககாடி அம மதங்களைத் தொலைத்த வர்கள சைவ ஆசிரியரென்பதறகே சானறுகள காணப படுதலல்லாமல், வைணவ ஆழவார்கள அவர்களோடு அங்ஙனம வழக்கிட்டமைக்குத் தினைத்தனை க குறிபபும் யாண்டுங காணபபடாமையானும, பௌத்த சமணமதங்க ளொடுங்கிச சைவசமயம பெரிதுங கிளர்ந்து ஓங்கிப பொலிந்த காலத்தில், அதனைச் சார்ந்து வைணவமதம மெல்ல மெல்லக கிளர அபபோது முதலாழவார்களும, அவர்க்குபபின் அது பினனுங கிளர்ந்து தனிநினற காலத்தே திருமங்கையாழவார, குலசேகரர், தொண்டரடிப் பொடி முதலியோரும, அதறகுமபின அது சைவத்திறகு முறறும மாறுய விலகி அதனைப பகைத்த காலத்தே 'திரு மழிசை,' 'சடகோபர்' எனபாரும இருந்தமை தேறறமாம.

மேலும, திருமழிசை யாழவார தம பாடலகளிற காணபபடும 'பற்பநாபன,' 'லசசை,' 'கரன,' 'முரன,' 'அலாந்தசயனன,' 'புண்டரீகபாத புண்ணிய கீர்த்தி,' 'ஆகுலம,' 'தேதநுகன,' 'பததியாலபாசநம,' 'பவுணடிரன,' 'மாலிமான்,' 'சுமாலி,' 'முகுந்தன,' 'அச்சுதனானந்த கீர்த்தி,' 'சுவேதன,' 'விசாதி,' 'காகுத்தன்,' 'மதுசூதன,' 'சிரீதரன,' 'சீரணன,' 'குணபரன்' முதலான வடசொற் கள சொற்றொடர்களும, கீழோர் தமக்குள வழஙகும 'வாலாட்டுதல்' எனனும தமிழ ஏச்சு உரையும, முதலாழ வார் பாடல்களினுதல், அவர்க்கு முற்பட்டோர் பாடல்களி னுதல் காணபபடாமையானும, இன்னோரனன வெல்லாம பத்தாம நூற்றாண்டு முதலிருந்த ஏனையாழவார்களின பாட்டுகளின மட்டுமே காணபபடுதலானும திருமழிசை யாழவார் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின்கண் இருந்தா

ரெனபதே தேதறறமாம எனக. அற்றேறல், மேற்காட்டிய வடசொறகளிற சில 'திவாகரம்' முதலான பழைய நிகண்டு நூல்களிற காணபபடுதலின, அவை பகதாம நூறறாண்டிற புகிது புகுந்தவையெனறல யாஙஙனமெனின; 'திவாகரம்' முதலிய நிகண்டு நூலாசிரியர் தாககு முன்னும தஙகாலத்தும வழஙகிய தமிழசொறகள குறியீடுகள முதலியவறறைத் தொகுத்து நூல எழுதுகினற காலத்து, வடமொழியிலுளள நிகணடு நூல்களையும பார்த்து அவறறினகண உளள சொறகள குறியீடுகளையும உடன எடுதது சோத்து அவறறை ஆகிரைாகலின, நிகணடு நூலகளிற காணபபடும வடசொறகள குறியீடுகளெலலாம பழைய தமிழ நூல்களில் வழஙகியன அல்லவெனக. நிகணடு நூல்கள தமிழச்சொல வழகிறகே மாறறேகாளாகுமலலாமல், வடசொல் வழகிறகு மாறறேகாளாகாவெனறு உணாந்துகொளக. ஒரு வடசொல தமிழினகட புகுந்து வழஙகிய காலத்தைத தெளிதறகு நிகணடுகள அல்லாத ஏனைத் தமிழ நூல்களே ஆராயறபாலவெனக இவவாறு வைணவமதம சைவசமயததுகுப பெரிதும மாறுபடினறு சிவபிரானே நிகழந்துபசும அளவின நிலலாது, சிவபிராமடியவாகள அருளிசசெயத அருந்தமிழப பாகக்களை நிறைந்து சிவவுருவாய்த் திகழும செந்தமிழ மொழியினையும பாழாக்குதறகு மடிகட்டி நினறு வடசொற்களை சொறருடாகள கதைகள முதலியவறறை ஒரு வரைதுறையின்றித் தமிழினகட் புகுத்தத் தொடஙகிய காலம கி. பி. பததாம நூறறாணடு துவஙகியேயாம. வைணவப புலவர்களால் இஙஙனந் தமிழமொழி பாழாக்கபபட்டு வருகின்றமைககு, ஆழவாாகளின பாடல்களுககு உரையெழுதிய புலவர்கள அவ வுரையில் வரைதுறையினறி வடசொற சொறருடாகளை இணைத்து அழகில்லா அவ் வுரை நடைக்கு 'மணிபரவாளம்' என ஒரு பெருமபெயர் சூட்டி விட்டமையும, இனறுகாறும வைணவப் புலவர்களாயிருபபோர் தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு மிக வைதது எழுதுதலுமே சானறாகும். இனனுஞ சைவசமயம் ஒனறுமே செந்தமிழமொழிக்கும் அது வழங்கும் மக்கட்

கும பேருரிமையாம எனபதும, அது நன்கு கண்டே வடக்கிருந்து வந்த பௌத்தா, சமணர், வைணவர் முதலாரை பிறமதத்தவர் தத்தங காலங்களில் ஏராளமான வடசொறகளைப புகுத்திய தமிழில் தத்தஞ சமயநூல்களை எழுதிச சைவசமயத்தைக் கீழறுத்து வரலாயினரென்பதும, பிறகாலத்துச சைவாகளும அவர வழிபபட்டு இடையிடையே வடசொறகளையும வடமொழி வழக்குகளையுங் தாமெழுதிய தமிழநூல்களிற சிறுபானமை தழுவி வரைந்தாராயினும ஏனைய பௌத்தா சமணர் வைணவர் முதலார அவரைபபோல் அதனை அகதுணைக கெடாமல் அதனை னெறுகாறும அழகு பெறவே காதது வழங்கிவருகினறன, ரெனபதறகுச 'சிவஞானமுனிவா,' 'இராமலிங்க சுவாமிகள,' 'சபாபதிநாவலா,' 'ஆறுமுகநாவலர்' முதலான செந்தமிழ வாணரின செயயுளுரை நூல்களே சானறுமென்பதும மறவாமற கருதறபாலன. இவ வடமொழி தெனமொழிக் கலபபினை ஆராயந்த மட்டில் நடுநிலை திறமபாத சிவாச ஐயங்காரும, " தமிழசசெயயுளில் சைவர்கள தமக்கு உரிய அருள நூலகள, வைணவர் கட்கு உரியவற்றினும ஏறகுறைய மும்மடங்கு மிகவுள. சமபந்தருடைய பதிகங்கள மட்டுமே, பனனிராழவார்களும ஒருங்கு சோந்து செயதபாடல்களின அளவு உளளன, இவையெல்லாம, தெனனாட்டின்கண் உளள தமிழாகுட் சைவசமயமே மிக்கு வழஙகுமையே மெயபபடுதுதா நிறகும "[1] எனறும, " தேவாரபபதிகங்கள தமிழச் சைவர்களால் தொகுக்கபபட்ட பெருந்தொகை நூலாயிருந்தும, தமிழநாட்டின்கண் உளள ஸ்மார்த்தப பார்ப்பனரால் அவை அவவளவு நனகு மதிக்கபபடுவதில்லை.

1. " It may be remarked here that the sacred literature of the Saivas in Tamil poetry was nearly thrice that of the Vaishnavas, the hymns of Sambandar alone being nearly as voluminous as all the works of the twelve *Alvars* put together. All these prove the greater popularity of Sivaism among the Tamil people of South India." 'Tamil Studies,' p. 218.

சைவக்கொளகையானது ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லபபட்ட சடஙகுகளை மிகவும பொருட்படுத்தவில்லை; சிவபிரானிடத்துத் தனியன்புவைத்து ஒழுகுதலேயே தனக்கு ஓர் அடிப படையாய்க்கொண்டு, அது சாதிவேற்றுமையினறி எல்லா இனத்தவரையும தனனகத்தே தழுவிக்கொண்டது. சைவக்கோட்பாட்டின இப பொதுநிலையானது சாதிப பற்றுவாயந்த பார்பபனருகுப பிடியாமையால் இஃது அவர்க்குள மிக்கு வழஙகிறறிலது. பெரிது ஒத்த இயறகையவானா இவ விருவகைத் தமிழ நூல்கட்கு உளள மதிபபுவேறறுமையால், சிவபிரானேயே வழிபடுவாரான தமிழா பெருமபாலா தமகுள வைணவமதததைப பரபபுதற்கு முனனிருந்த வைணவ ஆசிரியர் மிகவுங கவலையெடுத்தனர்."[1] என்றும இவ்வுண்மையை மறையாமல் னகெடுத்துக் காட்டினர். இவவாறருல், 'பௌத்தம,' 'சமணம,' 'மாயாவாதம,' 'வைணவம' முதலிய மதஙகள தமிழநாட்டவர்க்குப புறமபாதலும், அதுபற்றியே அவை பொதுநூலாகிய 'சூடாமணிநிகண்டு'ளளும 'புறச்சமயம' என வைத்து ஓதபபடுதலுங[2] கண்டுகொளக.

இஙஙனமாகத் தமிழமொழியில் வைணவ வடசொறகளை பெரிது புகுத்தவும, சைவசமயத்தையும சிவபிரானையும் பெரிது இகழவும துவஙகியகாலம, தமிழச்சஙகப

1 "The Devera hymns which constitute a more voluminous collection of the non-Brahman Saivas are not so much valued by the Smartha Brahmans of the Tamil districts. 'The Saiva creed ....does not appear to have paid much attention to Sastric karma, but taking unsullied devotion to Siva as its basis, it received info its fold all classes of people without any distinction of caste. This catholicity of the Saiva faith rendered it not very popular with the orthodox Brahmans.' This dispari y in the estimation of the two Tamil works of exactly similar nature was probably due to the anxiety of the early Acharyas to make the religion of Vishnu more popular among the Dravidians, most of whom were followers of Siva." Ibid, p. 292.

2. கஉ-ஆந்தொகுதி, இகூ.

புலவர்களின் இறுதிக்கால வெல்லியாகிய கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டிறகு முற்பட்டதெனறுதல், சைவசமயாசிரியா தோனறிப பௌத்த சமணமதங்களின குறுமபையடககித திகழந்த கி. பி. மூனறும நூறறாண்டுமுதல் ஒனபதாம நூற்றாண்டின துவகக மவரையிற சென்ற காலத்தின் இடைபபட்டதெனறுதல் கொளளுதற்கு ஏதொரு சான்றும இல்லாமையின, அககாலம சைவ சமயாசிரியர் நால்வரிற பினனிருந்தோரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்கும பிறபட்ட கி. பி. ஒன்பதாம நூறறாண்டின ஈறு அல்லது பத்தாம நூறறாண்டின தொடகக முதல் நிகழலாயிறறெனபதே தேறறமாம. ஆகவே, கண்ணன வாணனெடு புரிந்த போரிற சிவபிரானும முருகவேளும வந்தெதிர்த்துத தோறறோடினா எனனும பெரும புளுகுரை திருமங்கையாழவாரது காலமமுதற படைக்கபபட்டுப பாரதத்தின இடையே செருகபபட்டதாதல் தெறறென விளங்காநிற்கும.

அறதேல், அக கதை பத்தாம நூறறாண்டுகு முறபடட தமிழநூல்களிற காணபபடாமையின அஃது அந் நூறறாண்டிறகுமுனை தெனறமிழநாட்டினகண் வழங்கிறறிலது எனபது மட்டுந்தான பெறபபடுமே யல்லாமல், அது வடநாட்டினும பழைய வடநூல்களினும வழங்கிய தில்லையெனறல் பெறபபடாதாலெனின; தமிழநாட்டினும பழைய தமிழ நூல்களினும மட்டுமேயன்றி, வடநாட்டினும பழைய வடநூல்களினுங்கூடச் சிவபிரானை இகழந்துரைக்கும இகழசசியுரை ஒரு சிறிதுங காணபபடாதெனபதூஉம, அவறறுள எங்குஞ சிவபிரானது முழுமுதறறனமையும அவனை பிறபபு இறபபில்லாத் தனித்தலைமைப பெருங கடவுளாதலும வலியுறுத்துரைக்கபபட டிருக்கினறனவெனபதூஉம, விஷ்ணு முதலிய ஏனைத் தேவர்களெல்லாம பிறபபு இறபபுகள உடையராகலின அவர் எல்லாம முழுமுதற கடவுளாகார் என அந் நூல்களே நன்கெடுத்துக் காட்டுகின்றனவென்பதூஉம ஈண்டு ஒருசிறிது விளக்குதும.

வடமொழியிற பழைய நூல்களெனறு அம மொழி நூல்களே நனகாராயந்து உணர்ந்த மாபபெரும புலவோர் கொணடவை பினவருவனவேயாகும: புராணஙகளுள மிகப பழமையானவை 'மறசபுராணம,' 'வாயுபுராணம' எனபவைகளே யாம; இவைகள கி பி. இரண்டாம நூற றாணடிலேயே இருந்தனவெனபதறகுத் தகசசான்றுகள உள.[1] சிவபிரானறன முழுமுதற றனமைகளேயே இவை யிரண்டும விரிததுரைககினறன; மறசபுராணத்திற சிவ பிரான முபபுரஙகளேயுங காமவேளேயும நெறறிகணணால் எரித்தமையும, கார்த்திகேயன பிறபபும, தாரகாசுரனே அழிதததமையும பிறவுமாகிய வரலாறுகள சொல்லபபடு கினறன. வாயுபுராணததிற றக்கனவேளவி அழிப புண்டமையும, யோகஞசெயதலால வருஞ சிறந்தபயனும, யோகிகள சிவபிரான திருவருடபேறறினே யடைதலும, சிவபுரததின மாடசிகளும விரிததுரைகசபபடுகினறன. இவறறிறகுபபின இவறறை யடுதது தோனறிய 'அக்னி புராணம,' 'இலிஙகபுராணம,' 'ஸகந்தபுராணம,' 'வாமந புராணம,' கூர்மபுராணம,' 'தேவிபாகவதம,' 'பிரமாணட புராணம, 'மாரக்கண்டேயபுராணம,' 'பவிஷ்யோத்தரபுரா ணம' முதலியனவும சிவபிரானறன முழுமுதற றனமைகளே யும உமைபபிராட்டியின மாடசிகளேயுமே எடுதது பகலு கினறன. இவையல்லாத 'விஷ்ணுபுராணம,' 'பிரமபுரா ணம,' 'பதமபுராணம,' 'விஷ்ணுபாகவதம,' 'நாரதபுரா ணம,' 'பிரமவைவாத்தபுராணம,' 'வராகபுராணம,' 'கருட புராணம' முதலியனவெல்லாம கி. பி. பதினேராம நூறறாண் டின துவககமமுதல் இயறறபபட்டனவாகும. வைணவ புராணஙகளில் முறபபட்டதாகிய 'விஷ்ணுபுராணமே' கி. பி. 850-ஆம ஆணடில் இயறறபபட்டதாகும எனறு அதனை நனகு ஆயந்து ஆஙகிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஆஙகில ஆசிரியர் H. H. Wilson எனபவர இனிது விளக்கிகாட்டி யிருகினறாராகலின,[2] ஏனை வைணவ புராணஙகளெலலாம

1. See V. A. Smith's 'The Early History of India,' pp. 21-23.

2. See H. H. Wilson's Puranas, p. 120.

வைணவம் சைவசமயத்திற்கு முற்றும் மாறுபத் தோன்றி அதனைப பழிக்கத் துவங்கியபின வைணவப புலவோராற புதியவாயப புனைந்து கட்டபபட்டனவேயாதல் தெளிவிதிற புலனும. மேறகாடடிய வைணவபுராணங்களுட் 'பத்ம புராணம்' இறைறைககு மூன்நூருண்டுகளுககு முனனும, 'வைணவபாகவதம' தேவகிரி அரசன மகாதேவறகும அவறகுபபின வந்த இராமதேவறகும அமைசசனன ஹேமாத்திரியின அவையிலிருந்த போபதேவரால் அறு நூறறைமபது ஆணடுகளுககு முனனும, 'நாரதபுராணம' இருநூருணடுகளுககு முனனும, 'பிரமவைவாதபுராணம, நூறறைமபது ஆண்டுகளுககு முன்னும, 'வராகபுராணம' அறுநூ ருணடுகளுககு முனனும, 'கருடபுராணம' தொளாயிர ஆணடுகளுககு முனனும இயறறபபடடன வாகத் தெரிகினறன. திருமங்கையாழவார இருந்த கி. பி. பத்தாம நூறறாண்டின துவககத்திலிருந்தே இப புராணங்கள புனைந்துவைகபபடடன. பழைய பதினெண் புராணங்களிற சோந்த சிலவறறின பெயாகளேயே வைதது இப புராணங்களே வைணவாகள புனைந்து கடடிவிட்டமையால், ஆராயந்து பாரக்கும அறிஞமதுகை யிலலாதார் இவ வைணவ புராணங்களேப பழைய பதினெண புராணங்களிற சோந்தவாகப பிறழகொண்டு மயஙகிப பெரிதும இடாபபடுவா உண்மையான் நோககுவாரெல்லாம இவை கி. பி. பத்தாம நூறறாண்டுகளுப பின பழமையைப பல வாறு திரிதது புதுபபொய பல புகுதது சிசெயயபபட்டன வாதலே நனகு உணராகிறபா.[1] இவ வைணவ புராணங்களுககு முறபட்டனவாக மேலெடுதது காட்டிய மறசம, வாயு, அங்கி, இலிங்கம, காந்தம, வாமனம, கூமம, தேவி பாகவதம, பிரமாண்டம, மாாக்கண்டேயம, பவிடியோத் தரம முதலியனவெல்லாம கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டு முதல் ஆறறும நூறறாண்டு வரையில் ஆகபபட்ட பழைய காலத்துப புராணங்களாயச சிவபிரான அருடடிறங்களேயும அமமையின் அருட்செயல்களேயும எடுதது

1. See H. H. Wilson's Puranas and R. C Dutt's A History of Civlisation in Ancient India, vol. II, pp. 203-211.

அவரே முழுமுதற கடவுளாதலீல வலியுறுத்துகின்றன. இவை தமமுள விஷ்ணுவை முதறகடவுளாக உயர்தசிச் சிவத்தை இழிக்கும பகுதி ஓர் எட்டுணையுங காணபபட மாட்டாது அதனுற, சைவசமயாசிரியர் காலத்தும, அவர்க்கு முனனே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு வரையிற் சென்ற காலத்தும சிவபிரானும அமமையுமே எல்லாம வல்ல முழுமுதற கடவுளாக வணஙகபபட்டமை தெறறென விளஙகா நிறகும

இனிப புராணஙகளுக்கு முற்பட்ட பழமையுடையது 'வானமீகி இராமாயணம' ஆகும. இந நூலின பழைய பகுதிகளில் இராமன திருமாலின பிறபபாகக கொளளப படவில்லை யெனபதூஉம, அவன் ஆண்மையிற சிறந்த ஓர் அரசனுகவே வைத்து உரைகக்பபட்டன னெனபதூஉம, மேலே (சசுசு-ஆம பகஙம) விளக்கிகாடடினும. ஆனால், இவ விராமாயணத்திலேயே பல இடஙகளிலுந் தேவர்கள சிவபிராணையும உமைபபிராட்டியையும வழிபட்டுப பேறு பெறற வரலாறுகள பல சொல்லபபடுகினறன. இதன 'பாலகாணடம,' நூல-ஆம இயலில, தேவர்கள அனைவருஞ சென்று சிவபிராணையும அமமையையும வழிபட்டுக கார்த்திகேயனை (முருகவேளை)ப பெறறு, அவனைத் தம படைத் தலைவனுக அமைததுககொண்டமை நுவலபபட் டிருக கினறது. அதன சஙூ-ஆம இயலில, பகீரதன வானுலகத்தினிருந்த கஙகையை மண்ணுலகத்திறகுக் கொணரும பொருட்டு நானமுகனை வேண்டிப பெருந்தவம புரிந்த காலையில், அக கடவுள அவன முறறிருனறிக கஙகையின ஆறறலைத் தாஙகி அதனை நிலத்து உயக்கவல்லான் சிவபிரான ஒருவனே யாதலால் அப்பெருமானை நோக்கி அதுவேணடித் தவம்புரியக் கடவாய என ஏவி மறைந்தமையும, சசூ-ஆம இயலில் அஙஙனமே அவன் சிவபிராணை நோக்கிக் கடுந்தவமபுரிய அபபெருமான அவனது தவத்திற்கு இரங்கி அவன வேண்டியபடியே கங்கையைத் தனது சடைக் கட் டாஙகி நிலத்து உயத்தமையும நுவலப பட்டிருக் கின்றன. இஃது இங்ஙனமாகவும, பிற்காலத்தில் வந்த

வைணவப் புலவர் சிவபிரானே இழித்தற்பொருட்டு விஷ்ணுவின் அடிகளிலிருந்து விழுந்த கங்கையைச் சிவபிரான் சடையிற் ருங்கினர் என இராமாயணத்திற் காணப்படாத ஒரு புளுகுரையைப் புதிது படைத்துத் தாம் புனைந்த புராணங்களில் நுழைபபாராயினர். விஷ்ணுவே தம அடிகளிற கங்கையைத் தாங்கிவிட வல்லுநராயின, நானமுகக் கடவுள அவரை நோக்கியே தவமபுரியுமாறு பகீரதனே ஏவியிருக்கலாமன்ரே? மற்று, நானமுகன அது தாங்கு தறகுவல்லார் சிவபிரானே என மொழிந்ததும, அம் மொழிபபடியே பகீரதன சிவபிரானே நோககித் தவமபுரிந்து தனகுறை முடிததும் பணடுதொட்டு உலகம அறிந்த உண்மைகளாகலின, இவற்றைத் தம புளுகுரையால் மறைக்க முயலும பிறகாலத்து வைணவர் தம புல்லிய முயறசி சிறிதும நிறைவேரூது. ஆகவே, திருமழிசை யாழவார்,

"குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக்—கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமேல் ஏறக் கழுவினன்
அண்டத்தான் சேவடியை ஆங்கு."

(நான்முகன் றிருவந்தாதி, க)

எனப புகனற இழிப்புரை பொய்யுரையாதலோடு, எல்லாம வல்ல முழுமுதற கடவுளே இகழந்த பெருந் தீவினைப படு குழியிலும அவ் வாழவாரை வீழத்துதல் காண்க. அஃதொக்கும, அவ்வாழவார் விஷ்ணு பாதத்திலிருந்து கங்கை கீழ இழிந்தாள எனக் கதைகட்டிச் சொல்லுதற் குத்தான யாங்ஙனம் இடமபெற்ரார் எனின்; இருக்கு வேதகாலத்தில் 'விஷ்ணு' என்னுஞசொல் பகலவனுக்கே ஒரு பெயராக வழஙகிறறு;[1] பகலவன செல்லும்வழி வான் வெளியே யாகலின, அவ வான்வெளி 'விஷ்ணுபாதம்' எனப பெயர்பெறுவதாயிற்று; 'பதம்' 'பாதம்' எனனும வடசொற்கள 'அடி' அல்லது 'அடிச்சுவடு தோய்ந்த

1. See Dr. A. A. Macdonell's 'A History of Sanscrit Literature,' p. 80.

இடம்' எனப் பொருள்தரும். நிலத்தினகண் உளள நீர் ஆவியாக மாறி மேல்எழுந்து வானத்தினகண் வைகுதலாற கங்கை வானுலகத்தினகண் உளள என ஆனறோர் உருவகப்படுத்திக் கூறினர். வானவெளி 'விஷ்ணுபாதம்' எனவும, வானத்தினினறு மழையாக இறங்கும நீர் கங்கை எனவும, பெயர் பெற்றமையால், இயறகையில் நிகழும் இந் நிகழச்சியைக் கொண்டு 'விஷ்ணுவின அடியிலிருந்து கங்கை கீழ இழிந்தாள' எனக் கதைகட்டி அமமுகத்தால், அக் கங்கை நீரைச் சடையில் ஏறற சிவபிரானே அவவாழ வார் பழித்துரைத்து மகிழந்தார. இங்ஙனமே பகலவன காலைபபொழுதில் வானவெளியின ஒருகூறறையும, நண பகறபொழுதில் அதன நடுககூறறையும, மாலைபபொழுதில் அதன மறறொரு கூறறையுங கடந்து செல்லுதலாகிய இயறகை நிகழச்சியையே 'விஷ்ணு மூவடியால் உலகினை அளந்ததாக' உருவகபபடுததி முனனோர் கூறினார. இவ் விஷ்ணு வெனனுஞ சொல் பகலவனை உணரத்துதல் அறியாத வைணவர், அவனை ஒரு தனிததெயவமாகக் கொண்டு, அவன் மாவலிபாற குறளவடிவிற சென்று மூவடிமண் இரந்து மூவுலகினையும அளந்தான என மறறொருகதையுங கட்டிவிட்டனர். இவவாறே ஆராய்ச்சி யறிவு வாயாத வைணவரும சைவருங கட்டிவிட்ட கதை கள அளபபில; எனறாலும, இத்தகைய கதைகளை எல்லை யினறிப படைதது முழுமுதறற கடவுளை வழிபடவொட்டா மல் நமபோனற மக்களையே தெயவமாக வழிபடுமாறு வைணவர்கள செயதாறபோலச், சைவாகள செய்திடாமை நமதுளளத்திறகு ஓர் ஆறுதலை தருகினறது. சைவர்கள எதனை கதைகளைப படைததாராயினும, பிறபபு இறப்பு இல்லா ஒரு முழுமுதறற பொருளாகிய சிவத்தை வழிபடுதலி னினறும அவர சிறிதும பிறழநதிலாமையே பெரிதும பாராட்டறபாலதொனறும. அதுகிடக்க.

இன்னும், அப பாலகாண்டம, சரு-ஆம இயலில், தேவாகளுந தைததியரும சாவாமருந்தாகிய அமிர்தம பெறும பொருட்டு ஒருங்குகூடிச் சென்று திருப்பாற்

கடலைக் கடைய, அதன்கண் வாசுகி உருத்த நஞ்சு பெருகி அங்கே குழுமிய தேவர்களுதல் அனைவரையும அழிக்கப் புக்கமை கண்டு, அவர்களெல்லாரும பெரிதும் நடுக்குற்றுச் சிவபிரானை அடைக்கலம புகுந்து "எல்லாமவல்ல பெருமானே, எம்மைப் பாதுகாத்தருளுக, எமமைப் பாதுகாத்தருளுக!" என்று குறையிரந்தமையும, அங்ஙனமே விஷ்ணுவும் சிவபிரானை நோக்கித் "தேவரீரே, எல்லாத் தேவர்கட்கும முனஉளளீர், நீரே எல்லாத்தேவருளளும சிறந்த தலைவராயினீர், ஆதலால், எல்லார்க்கும வருவதில் முதற் பங்கு தேவரீரையே சாரறபாலதாகலிற், பெருமானே, முதற்கண் வந்ததாகிய இந் நஞ்சினைப பருகியருளுக"[1] என வேண்டினமையும், அவ விருதிறத்தார் கலகத்தை யுங்கண்டு இரங்கிச் சிவபிரான் அந் நஞ்சினையே அமிர்தமாகப பருகி அதனுறறுன ஏதுந் துன்புறுது தேவர்துயர் களைந்தருளினமையும நன்கெடுத்துச் சொல்லபபட்டிருக்கின்றன.

இன்னும, அதன சூசு-ஆம இயலில், தக்கன வேட்ட வேள்விகெகட் கூடிய தேவர்களெல்லாருந் தமமைப் பெரியராகக் கருதி இறுமாந்து, முதலிற சிவபிரானுக்குச் சோபபிக்கறபாலதாகிய அவியுணவினைச் சேர்பபியாதுவிட, அவர்களது இறுமாபபை ஒழித்துத் தனது முதறகடவுட் டனமை காட்டி அவர்க்கு நல்லறிவு கொளுத்தல்வேண்டிச் சிவபிரான அவாகளைத் தலையறுத்தும, உடலஙகளைப் பிளந்தும உறுபபுக்களை வெட்டியும ஓட்டித் தானை வெற்றி முதல்வனுய்த் திகழந்துநிறபப, பின்னர் அத் தேவர்கள எல்லாரும் நல்லறிவு பெறறுத் தமது சிறுமையும் எல்லாம வல்ல அப பெருமானின் பெருமையும் உணர்ந்து அவனை வழுத்த, அவன அவர்க்கிரங்கி மீண்டும் அவர்தம உடலஙகளையும பழுதுபட்ட உறுபபுகளை

1. விஷ்ணு சிவபிரானை வேண்டிய இவ்வுரை வடமொழியிற் பின் வருமாறு உளது: "தைவதைர் மதயமாநேது யத்பூர்வம் ஸமுபஸதிதம், தத்த்வதீயம் ஸுரசரேஷ்ட ஸுராணாம் அகரதோ ஹியத், அகரபூஜாம் இஹ ஸ்தித்வா க்ரஹாநேதம் விஷம் ப்ரபோ'. உக-உச.

யுஞ் சீர்திருத்திக் கொடுத்தருளினமையும நன்கு விளக்கி நுவலப்பட் டிருக்கின்றது.

இனி, வானமீகி இராமாயணத்திற்குப பன்னெடுங காலம முறபட்டனவாகிய மாபாரதப் பழம பகுதிகளிலுஞ் சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மையும, அவன தன்னே வேண்டிக் குறையிரந்த அடியார்க்கு அக்குறை முடித்தமை யும் பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கினறன. இப் பகுதி களிலுங்கூட இடையிடையே விஷணுவையுங் கண்ணனே யும் உயர்த்து உரைக்குங் கதைகள சிலவற்றை வைண வர்கள் நுழைத்தனராயினும், அவர் நுழைத்த அக் கதைகள பாரதத்திறகும மிக முறபட்ட பிராமணங்களினும வேத நூல்களினுங் காணபபடாமையானும, மற்றுச் சிவ பிரான்றன் இறைமைத் தனமையை நாட்டுங் கதைகளே மிகப்பழைய அந் நூல்களிலெல்லாங காணப்படுதலானும் விஷணுவையுங கண்ணன இராமனையும உயர்த்த முனைந்த கதைகள் பிறகாலத்துப போந்த வைணவர்களாற புதிது புனைந்து புகுத்தப்பட்டனவாதல் தேறறமாம. இம மாபார தத்துட் சிவபிரான்றன தனித்தலைமைத் தன்மையை நாட்டும பகுதிகளுட் சில ாண்டெடுத்துக்காட்டுதும:

பகைவராற் பெரிது காக்கபபடுஞ சயத்திரதனைக கோறல் ஏலாமைகண்டு நெஞ்சங கலஙகிய அருச்சுனனைக் கண்ணன் தேறறிச் சிவபிரானமாட்டுப பாசுபதம பெறுக வென அவனை ஏவி, அவனுந் தானுமாக நுண்ணுடம்பில் திருக்கைலாயஞ சென்று அப் பெருமானை வணஙகி வாழத்தி அது பெறறு மீண்டமை துரோணபருவத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கினறது. அவ் விருவரும இறைவனை வழுத்துகையிற "சிவபிரான் எல்லாப் பொருள்கட்கும் உயிராவன், எவற்றையும படைப்பவன் எவற்றிலும ஊடுருவி நிற்கும முதல்வன" (விச்வாத்மகே விச்வஸ்ருஜ விச்வம ஆவருத்ய திஷ்டதே) எனறு பரவினர்.

அநுசாசனபருவத்திற், கண்ணன் சிவனடியாரான உபமன்யுமுனிவர்க்குச் சீடனாகி அவர் அறிவுறுத்த

மொழிப்படியே, ஒரு திங்கள் கனிகளையே அயினமும் நான்கு திங்கள் நீரையே அருந்தியும் ஒற்றைக் கால்மேல் நின்று இரண்டு கைகளையும் உயரவெடுத்துந் தவமபுரியச் சிவபிரானும அம்மையும அவறகெதிரே தோன்றினரென வும, அப்போது இந்திரனும விஷ்ணுவும பிரமனும ரதந்தர சாமத்தைப் பாடிககொண்டு சிவபிரானைத் தொழுதபடியே அவரோடு உடனவந்தனரெனவும, அக் காட்சியினைக் கண்ட கண்ணன சிவபிரானறன் இறைமைத் தனமை களைப பலவாறு எடுத்துரைத்து வணஙகி அபபனிடத்து எட்டு வரஙகளையும அம்மையிடத்து எட்டுவரஙகளையும பெற்றனனெனவுஞ சொல்லப்பட்டமை காண்க (கூஎஅ-க0ஙூச).

சாந்திபருவத்திற் பரசுராமன கந்தமாதன மலைமேற் சிவபிரானை வழிபட்டு அவர்பால் மழுபபடைபெற்றுச் சிறந் தமை சொல்லப பட்டிருக்கினறது (களசஅ).

சௌப்திக பருவத்திற் சிவபிரான் பரசுராமனை நோக் கிக் கூறுகினறுழிக், கண்ணன சிவபிரானை வழிபட்டமை நுவலபபட்டிருககின்றது (ஙகஉ).

கர்ணபருவத்தில் (ஙஙூ-ஙடு-ஆம இயல்), முபபுரங களில் உளள அசுரர்களாற் பெரிதும இடுககண்உற்ற தேவர்கள நான்முகனைத் தலைவனையக்கொண்டு சென று, சிவபெருமான் திருவடிகளில் வீழந்து வணஙகி அவர்தம இறைமைத் தனமைகளைப பலவாறு பாடி வழுத்தித் தங் குறையைத் தீரத்தருளுமாறு வேண்ட, அவரும அதற்கிசைந்து அவ்வசுரர்களின பட்டினஙகளைப பொடி படுத்தினமை புகலப்பட்டிருக்கினறது. அவர் அங்ஙனம அம முபபுரஙகண்மேற சென ற காலத்துத், தேவர்கள தமது அறியாமையால் தாமும அவாக்கு உதவிசெயயக் கூடுமெனறு கருதி அவர்க்குப் பல போர்க்கருவிகளாய் அமைந்துழி, விஷ்ணுவும் சோமனும அக்கியும என்பார் அவர் ஏந்திய வில்லின் நாணுங கணையுமாய் அமர்ந்தன ரெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இனனும், வனபர்வந் தீர்த்த யாத்திரைச் சருக்கத் திற கலிங்கதேயத்திலோடும வைதரணி யாற்றங்கரையி லுளள திரிபிஷ்டவத்திற சிவபிரான வணங்கபபடுதலும், இராமோபாக்கியானத்தில் தக்கணத்தின் மேற்கரையி லுளள கோகர்ணத்திற பிரமன முதலான எல்லாத் தேவர் களும சிவபெருமானை வழிபட்டமையுங கூறபபட்டிருக் கினறன.

இனனும, அநுசாசனபருவத்தில் உதிட்டிரன், கண் ணனை நோக்கித் தனக்குச் சிவபிரான்றன முழுமுதற் றனமைகளை எடுத்துரைகுமாறு வேண்ட, அவனும் அதறகு இசைந்து, "சிவபிரானே நிலையியறபொருள இயங் கியறபொருள எல்லாவற்றையும படைத்திருக்கினறனன; ஓ அரசனே! சிவபிரானுக்கு மேற்பட்டது ஏதுமேயிலலை; இம் மூனறுலகங்களினுல்லாம அவனே மிகச்சிறந்தோன்; இம மூன்றுலகங்களினும அவனையொப்பார் எவரும இன்மையின, அப பெரிய தெயவத்தினமுன ஏதும எதிர் நிறகவல்லதனறு" என மெடுகச் சொலலிக்கொண்டே சென்று, சிவபிரானுக்கு மாறுகச் செயத தகைகள வேளவி யிற் பிருகுவின தாடியைப பறித்தும, பகனுடைய கண் களைக் குத்தியும, பூஷனுடைய பறகளை தகாத்தும, மற்றத் தேவர்களையும இவவாறே ஒறுததும, பினனர் அவரெல்லாம நடுங்கி வேண்ட அவர்கட்கு அருளசெயதும சிவபிரான் தனது முழுமுதறறனமை தெளிவித்த வர லாற்றை அவன மொழிந்தமை குறிக்கப்பட்டிருக்கினறது. இனனும இவ்வாறே சிவபிரானறன இறைமைத்தன்மை களை யுரைககும மாபாரதப பகுதிகளையெல்லாம ஈண் டெடுத்துக் காட்டலுறின இது மிக விரியும.

இங்ஙனமாக மாபாரதம எங்கும சிவபிரான் ஒருவனே முழுமுதற் கடவுளாதலும், ஏனை நான்முகன திருமால் முத லிய தேவர்களுங் கண்ணனும் அப் பெருமானை வணங்கி வழிபட்டுப் பல நலங்களைப பெறுவாராதலுந் தெளித் துரைக்கப்பட்டமையினை நடுநின்று ஆராய்ந்து கண்ட லாசன் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் இதிகாசங்கள் இயற்றப்

பட்ட பழைய காலத்தில் விஷ்ணுவின் வணக்கம் இவ் விந்தியநாட்டில் எங்கும இருந்ததில்லையென்றும், அக் காலத்திற் சிவபிரான் வணக்கமே இந்நாடெங்கும் நிரம்பப் பரவியிருந்ததென்றும் அரியபெரிய மேற்கோள்களை பற்பல காட்டி விரித்தெழுதியிருக்கின்றார்.[1] இவ்வாறு விஷ்ணு முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் சிவபிரான்முன் எதிர் நிற்க லாற்றாதவர்களாய அவனை முழுமுதற கடவுளாதல் உணர்ந்து அவனை வழிபட்டுப பெறற்கரிய பேறுகளெல் லாம பெற்றிருக்க, விஷ்ணுவினாது ஒரு மிகச சிறிய கூற்றைச் சொல்லப்படுங் கண்ணன,[2] வாணனுக்காகப் பரிந்துவந்து ஏற்ற சிவபிரானைத் தோற்றோடச் செய்தனனென்னுங் கதை முழுப்பொய்யாய்ப் பினவந்த வைணவராற் புனைந்து கட்டிப பாரதத்தினகண் நுழைக்கப்பட்ட தென்றல் தெற்றெனப புலனாகின்றதன்றே? சிவபிரான அத்துணை எளியராய் வாணனது கோட்டையைக் காத்து நின்றாராயின, கண்ணனும் அருச்சுனனும் பாசுபதம் வேண்டித் திருக்கைலாயஞ் செல்ல வேண்டுவதென்னை? வாணனது கோட்டையிற் சென்றே அவர்பால் அதனைப் பெற்றிருக்கலாமன்றே? அத்துணைதான ஏன்? சிவபிரானைத் தோற்றோடச்செய்ய வல்லரையிற் கண்ணனதாயோ அப பாசுபதத்தினும் மேம்பட்டதொரு படையினை அருச்சுனனுக்கு வழங்கியிருக்கலாமன்றே? சிவபிரான அமர்ந் திருக்கும் அறிவொளி வடிவினதாய திருக்கைலாயத்தை இப் பருவுடம்புகொண்டு சேறல் இயலாதெனபதனை நன் குணர்ந்தன்றே கண்ணனும அருச்சுனனும் நுண்ணுடம்பு கொண்டு அங்கே சென்றனர். ஆதலாற், சிவபிரான வாணன் கோட்டையில் அத்துணையெளியராக நின்று காத் தனரென்பதூஉம், அவரைக் கண்ணன தோற்றோடச செய தனனென்பதூஉம் பினவந்தோர் புனைந்த முழுப்பொய

1. See Lassen's Indian Antiquities, vol. I. second edition, pp. 675, 685, 756, 861, 708, 871, 922.

2. விஷ்ணுவின் கரிய மயிர் ஒன்று கண்ணனாகவும், வெளிய மயிர் ஒன்று பலராமனாகவும் பிறந்தனவென்று விஷ்ணுபுராணமும் (இ, க, இசு), மகாபாரதம் ஆதிபருவமும் (எஉ0சு) புகலுகின்றன.

யாதல் நன்கு விளங்கும். கண்ணனே பல இடங்களிற் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றனமைகளோ விரித்தோதினமை யும, அவன் அப பெருமானைக் காண்டற்குப் பெருந்தவம புரிந்தமையும பலகாலும எடுத்துரைக்கும மாபாரதப் போக்குக்கு இக் கதை முற்றும் முரணைய இருத்தலின் இது முழுபபுரட்டாதலும, பேயாழ்வார் இக் கதையினைக் கூறக் காணமையின் இஃதவர் காலத்தில் இல்லாமல் அவர்க்குப பின்வந்த திருமங்கையாழவார் திருமழிசை யாழவார் காலமுதற் கட்டி வழங்கலானமையும திண்ண மாய விளங்குமெனக.

அற்றேல் அஃதாக, மாபாரதத்திற சிவபிரான்றன் முழுமுதற் றன்மைகளோ விரிகுங கதைகள மட்டும மிக்ப பழையனவாதல் எற்ருற பெறுதுமெனின், அதுவும ஒரு சிறிது காட்டுதும: மாபாரதத்திற்கு முற்பட்டதும உப நிடதங்களில் மிகப பழையதுமான கேநோபநிடதமானது, முபபுரங்களோ அழித்தபின்னர் அவறறை அழித்த வெற்றி தத்தமக்கே உரித்தாகுமெனத் தேவர்கள ஒவவொருவரும் தாந்தாமே நினைந்து இறுமாந்தமையும, அவர்கள அவ் வாறு பிழைபட நினைந்து அடைந்த இறுமாப்பினை யொழித்து அவர்கட்கு நல்லறிவு தெருட்டுவான கருதிச் சிவபிரானே அத்தேவர்களால் முனஅறியப்படாத ஓர் இயக்கவடிவந் தாங்கி அவர்களெதிரிற ருேன்றி அவர்கள முன்னே ஒரு துரும்பைக் கிளளியிட, அவனை இனன னெனறு அறிவான புகுந்த தேவர் ஒவவொருவரும் அவன் கட்டளையிட்டவாறே அத் துரும்பை அசைக்க முயனறும அஃதவாகளாற சிறிதும இயலாமையின அவர்கள அஞ்சியோடிபபோக, இறுதியில் அவனைக் காண்பான்புக்க இந்திரனுக்குமுன அவவியக்கன கட்புலனு காமல் மறைந்துவிட, அதனற் பெரிது வருந்திச் சிறுமை யுற்று நின்ற அவ விந்திரனுக்குமுன வானத்தினகண் உமைப்பிராட்டியார் தோன்றி அவ்விறைவனியல்பு எல் லாத் தேவர்கட்கும் மேற்பட்டதாதலை அறிவுறுத்தி மறைந்தமையும் தெளிவாகச் சொல்லபபட்டிருத்தல் காண்க.* முப்புரங்களோ அழித்த வெற்றி எல்லாமவல்ல

சிவபிரானுக்கே உரித்தாதல் எல்லா நூல்கட்கும ஒபப முடிந்த தொன்றுகவும், இயக்கனவடிவிற புலப்பட்டுத் தோனறி மறைந்த இறைவன் இயல்பை அறிவுறுத்து தற்கு அருளகனிந்து வந்த இறைவி உமைப்பிராட்டியா ராகலின் அங்ஙனம இயக்கனைய வந்தோன அவள காதற் கொழுநனுகிய சிவபிரானேயாதல் எளிதிற் பெறபபடா நிற்கவும, இவவுண்மையை யுளளவாறே எடுத்துரைக்கும நடுவுநிலைமையினறிக், கேகோபநிடதத்திற்கு இற்றைக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகட்குமுன் உரையெழுதிய மாதாவாசாரி யாரும, அறுநூறு ஆண்டுகட்குமுன உரையெழுதின இராமாநுஜாசாரியாரும ஆகிய வைணவப புலவர்கள அங் ஙனம இயக்கவடிவத்தில் வந்தோன நாராயணனே எனப பழைய நூற்கருத்துகட்கெல்லாம முற்றும மாறுக உரை யுரைத்தார்; அங்ஙனம் இயக்கவடிவிற் றோனறினோன நாராயணனேயாயின, தேவாகளெல்லாரும அவனை முதல்வனையக் கொண்டனரே முபபுரங்களை அழித்திருத் தல் வேண்டும், பழைய வடநூல்களுள எதுவும அவவாறு உரைபபக் காணுமையானும், நாராயணனோ இயக்கவடிவிற் போந்து மறைந்தது உணமையாயின் அவனை யறிவுறுத்து தறகு அவனறன காதற்கிழத்தியாகிய திருமகளனரே வரற்பாலள, மற்று அவள அங்ஙனம வரக்காணுமையா னும அவ் வியக்கவடிவிறபோந்து தேவர்களின செருக்கை யடக்கினோனை சிவபிரானேயாதல் ஒருதலை.

இதனொடொப்பவே, மாபாரதத்திற் கண்ணன உதிட் டிரனுககுச சிவபிரானது அறிதறகரிய இறைமைத் தன் மைகளை விரித்துரைக்கும் மற்றொரு பகுதியும 'கேகோப நிடதத்'திற் போந்த இயக்கன சிவபிரானேயாதலை நிலை நிறுத்தும ஒரு பெருஞ்சானறும. 'சிவபெருமான் முபபுரங் களை நீருக்கிய பினனர் ஐந்து•குடுமியோடு கூடிய ஒரு சிறு மகவாய உமைபபிராட்டியாரின் மடிமீது அமர்ந்திருந் தனன. அபபோது தேவர்கள எல்லாரும 'இவன் யார்? இவன் யார்?' என்று தமமுளே வினவியும, அவனை யறிந் திலர். அதனால் இந்திரன பொறுமையுற்றுத் தனது

குலிசபபடையால் அக் குழவியை எறியப்புக, அஃது அப் படையினைத் தடைசெய்து, அவன் கை வழங்கமாட்டாமல் தடிபோல் மரத்துநிறகப பண்ணிற்று. அந் நிகழச்சியைக் கண்டு தேவர்களெல்லாரும வெருவி, நானமுகன்பாற் சென்று நிகழந்தவறறை யறிவிபப, அவன தனது அறி வுக்கண்ணுற் கண்டு அமைகவு எல்லாமவல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானுதலே உணர்ந்து, அப் பெருமானை வழுத்தினன்; அதனபிற் றேவர்களெல்லாரும உமை காதலனை வணங்கினர்; இந்திரனும் எப்போதும்போலத் தனது கை வழங்கபபெற்றான' எனறு இதனை இன்னும் விரிவாகக் கணணனே மொழிந்தமை அநுசாசனபருவம், எசருஅ-ஆம செயயுளிலிருந்து சொல்லபபட்டிருக்கினறது. இத் தனமையவான மிகப பழைய வடநூறசான்றுகளுக் கெல்லாம மாறுக இயகக வடிவில் வந்த இறைவனை நாராயணன எனறதூஉம, உணமை பிறழந்துரைக்குந் தமதுரைக்குச சான்றுகத் தாமே புதிது புனைந்த பொயக் கதைக் கூளங்களாகிய புராணங்களை மேறகோளாக எடுத் துக்காட்டியதூஉம் இராமாநுஜர் மாத்துவர் என்னும் உரைகாரருகுப பெரிதும ஏதமாமெனக.

இனி, உபநிடதங்களினும் மிகப பழமையாவன 'பிரா மணங்கள்' ஆகும. இவறறுளளும மிகப பழையது ஐதரேயபிராமணம். இதன மூனறும இயல், முபபத்துமூனறு முப்பத்துநானகாம பகுதிகளிற பினவருமாறு சொல் லபபட்டிருககினறது: பிரஜாபதி தன் மகளைத் தானே புணர்ந்தமை கண்ட தேவர்கள வருந்திப "பிரஜா பதி முன அறியபபடாத ஒரு செயகையைச் செய்கின்றான" என்று கூறி, அவனை ஒறுத்தறகு ஒருவனைத்தேடினாகள. தமக்குள அவனை ஒறுககத்தக ஆறறல் உடையார் எவரும இல்லாமையின, அஞசத்தக்க உருத்திரனை நாடி அவனை ஒறுக்குமாறு வேண்ட, உடனே உருத்திரன் அதற்கு இயைந்து தனது மூவிலைவேலாற் பிரஜாபதி யைக் குத்தி ஒறுத்தான். அதன்பிற் றேவர்கள சிவ பிரானை இருக்குவேதவுரையால் வழுத்தி வணஙகினர்.

இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு பிராமண மாகிய கௌஷீதகியின் ஆரும இயல் முதல் ஒன்பது செய்யுட்கள் வரையிற சிவபிரான்றன் பெயர்களாகிய பவன், சர்வன், பசுபதி, உக்ரதேவன், மகாதேவன, உருத்திரன், ஈசானன், அசனி முதலியவற்றுல் அவனே முழுமுதற் கடவுளாதல் காட்டப்பட்டது. இப் பெயர்களைக்கொண்டே சிவபிரான வாஜசநேயசம்ஹிதை (கூகூ, அ, கூ)யிலும், மைத்ராயணீ சம்ஹிதை (உ, கூ, க) யிலும், அதர்வ வேதத்திலும (கடு, நு) வழுத்தப்படுதல் காண்க. இவ்வண்மைகளையெல்லாம நடுநிலைதிறமபாமல் ஆராயந்துபார்த்த ஐரோப்பிய ஆசிரியர்கள பிராமணங்களை உண்டான மிகப் பழைய காலத்திற சிவபிரான ஒருவனே முழுமுதற்கடவுளாக வைத்து வணங்கப்பட்டனன என்று மெயயுரை கூறினர்.[1] இங்ஙனமே, 'சாங்காயன பிராமணத்'திலும, சுக்லயஜுர் வேதத்தைச சேர்ந்த 'சதபதபிராமணத்'திலும, (உ, கூ, உ, கூ) சிவபிரானும அமபிகையும ஒருங்கு வைத்து முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கப்படுதல் காண்க.

பிராமணங்கள ஆக்கப்பட்ட பண்டை நாளில் விஷ்ணு ஒரு சிறந்த தெய்வமாகக கருதப்படவில்லை. பிராமணங்களுட் காலத்தாற பிறப்பட்டதாகிய சதபதபிராமணத்திலே தான் முதன முதல் விஷ்ணுவுக்கு ஓர் உயர்ச்சியுண்டான மையும, அதனுல் விஷ்ணு இறுமாபபடைந்து தன்னை ஏனைத் தேவர்களினினறும வேறு பிரித்துக் கொண்டு சென்று நாணேற்றிய தன் வில்லின் முனைமேற றன் மோவாயை வைத்தபடியாய்ச் செருக்குறறு நிறபத், தேவர்கள் எறுமபுகளை ஏவி அவனது வில்லின் நாணைக் கடித்து அறுக்கும்படி செயய, உடனே அவ்வில் கடுவிசையோடும நிமிர்ந்து விஷ்ணுவின தலையை அறுத்துக் கொண்டு சென்றமையும சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.[2] விஷ்ணு இங்ஙனந் தலையறுப்புண்ட செயதியைக கூறும சதபத

1. See 'Rigveda Brahmanas' translated by Dr. A. B. Keith, pp. 25-26.

2. சதபத பிராமணம், கசை, க, க, க-கஞ.

பிராமணமே, உருத்திரப்பிரான் விடுத்த கணையாற் பகன் கண் இழந்ததும், பூஷன பல்லுதிர்ந்ததும், இவற்றைக் கண்ட தேவர்களெல்லாரும் நடுக்கம் எய்திச் சிவபிரானுக்குச் சேர்ப்பிக்கற்பாலதாகிய அவியுணவினைச் சேர்ப்பித்து வணங்கினதும் பலவிடங்களினும எடுத்துக் கூறுகிற்கின்றது.[1] பிராமணங்களை நனகு ஆராயந்து அவறறின் உண்மையை அளந்தறிந்த ஆங்கில ஆசிரியரான கீத் என்பவர், "ஐதரேயத்திற் சிவபெருமானே தனது உருத்திர வடிவிற் பெரிய தெய்வம; அங்ஙனமே சதபதத்திலும், வாஜசனேயசம்ஹிதையின் பிறபகுதிகளிலும, அதர்வ வேதப் பகுதிகளிலும் அவரே முதறபெருந் தெய்வம."[2] என்று ஐதரேய ஆரணியகத்தின் முகவுரையிலும் இம் மெயம்மையை முடித்துக் கூறுதலுங் கருத்திற் பதிக்கற் பாற்று. சுக்லயஜுர்வேதத்தின் கண்ணதாய்த் தலைசிறந்து விளங்கும் சதருத்ரீயம் முற்றிலும சிவபெருமான ஒருவனே எல்லாத் தேவர்கட்கும முதல்வனும், எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும எல்லா இரக்கமும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடைய முழுமுதற் கடவுளாய் வைத்து வழுத்தப் படுதல் பெரிதும நினைவுகூரற் பாலதொன்றும.

இனி, வடமொழி நூல்கள எல்லாவறறுளளும மிகப் பழையதாகிய இருக்குவேதத்தின் முதன் மண்டலம, சூக்ஷும் பதிகம உருத்திரன் ஒருவனே அறிவிலும வரங்களிலும மிக வழங்குதலிலும் ஆறறலிலுஞ் சிறந்தோன என்றும், எல்லா உயிர்களின் நோயத் துன்பத்தை நீக்குவோன் என்றும, அவனே பாட்டுகட்கும வேளவிகட்குந் தலைவன் என்றும், அவன் கதிரவன் ஒளியைப்போலவும பொன்னைப் போலவும் விளங்குவோன் என்றும, கடவுளர் எல்லார்க்கும அவனே தலைவன் (ச்ரேஷ்டோ தேவானாம்), எல்லாத்

1. சதபத பிராமணம், க, எ, ஈ, இ-கூ; க, எ, கூ, க-கo.

2. "Aufrecht has proved that even the Aitareya Siva is the great god in his form of Rudra, just as he is in the Satapatha, the later books of the Vajasaneyi samhita, and portions of the Atharvaveda"—The Aitareya Aranyaka, by Dr. A. B. Keith, p. 33

தேவரினும் அவனே ஈகையிற் சிறந்தோன் என்றும், எல்லாவுயிர்கட்கும நலங்கூர அருள்வோன் அவனே என்றும வலியுறுத்திக் கூறுதல் காண்க; அங்ஙனமே அதன் ககச-ஆம பதிகமும் சிவபிரான் ஒருவனே முழு முதற் கடவுளாதலைத் தேற்றுவதோடு, அவன சடைமுடி யுடையோனைய, உருத்திரகணங்களுக்குத் தலைவனைய, அரு ளிரக்க ஈகையில் மிகுகோனைய், வேளவிப பயனை நிறை வேற்றுவோனைய், ஞானியாய் (அறிவோனைய்), உயர்ந்த மருந்துகளைக் கையில் வைத்திருபபோனைய், இறபபிலி யாய்த் திகழுமாற்றை வகுத்துரைகினறது; இரண்டாம் மண்டிலத்து ஙஙூ-ஆம பதிகமும அங்ஙனமே சிவபிரான் தேவர்கள எல்லாரினும மிகச் சிறந்தோனைதல் தெரிபப துடன, அவனே வலிமையின மிககா எல்லாரினும வலி மையிற் சிறந்தோனைவன் எனவும, அவனே சாந்தனைய் (அமைதி மிக்கவனைய்) அடியார்க்கு எளியனைம எனவும், ஏனைத்தேவர்களாற் போதருந் தீமைகளையெல்லாந் துடைப பவனைம எனவும, அவனைவிட ஆற்றலின மிக்கது எதுவும் இன்றெனவும், புகழுமிக்கோனைய என்றும இளையோனையத் தன் தேர்மீது அமர்ந்து முபபுரஙகளை அழித்தக்காற் பெரிதும அஞ்சத்தக்கோனைய்க் கிளர்ந்தனை எனவும அறிவுறுத்துகினறது; அதன் ஐந்தாம மண்டிலத்து ஙூ-ஆம பதிகம உருத்திரனே மருத்துக்களுக்குத் தந்தை யாவன், அவனறன காதறகிழதியாகிய பிரிசநி எனனும உமைபபிராட்டியே அவாகட்குத் தாய ஆகுவள எனகின றது; அதன ஆறாம மண்டிலத்தில் ஙசூ-ஆம பதிகமானது உககிரனுகிய சிவபிரான மூனறு பட்டினஙகளை பொடி செயதான என நுவல்கினறது; அதன சஙூ-ஆம பதிகம உருத்திரனை உலகிற்கு முதற்கடவுள (புவனஸ்யபிதரம்) எனகினறது; அதன ஏழாம மண்டிலத்து சசூ-ஆம பதிகம உருத்திரன தனவயத்தனைய நிறபவனே யனறி (ஸவதாவ் நே)ப பிறரைச் சார்ந்து பிறர் துணையை நாடி நிற்பவன அல்லன் என்கின்றது; பத்தாம் மண்டிலத்து சூசூ-ஆம் பதிகம் உருத்திரன தன்னைச் சூழ்ந்த அடியரான உருத் திரர் என்னும் தேவகூட்டத்தோடும் போந்து அடியார்க்கு

எளியனுய் அருள் வழங்குவோன் என்கின்றது; அதன் கருத்து ஆம பதிகமானது, சடைமுடியோனை (கேசி) சிவ பிரான் தீ மண்டிலம நீர்மண்டிலம இம்மை மறுமையுலகங் கள் எல்லாவற்றையுந் தாங்குவோன என்பதூஉம், அவன வெறுவெளியாயச் (சிற்றமபலமாய்) நோக்கப்படுவோன், அவனே ஒளிவடிவினன (கேசிஇதமஜ்யோதிர்) எனப தூஉம, அவன முனிவர்க்கெல்லாம முனிவன் (தக்ஷிணு மூர்த்தி) ஆவன எனபதூஉம, அவன்தன உருத்திர கணத்திலுளள ஒருவரால் நஞசினை வருவித்து அதனைப் பருகினன (கேசிவிஷஸ்ய பாத்ரேணயத் ருத்ரேணுபிபத் ஸஹ) எனபதூஉம தெரித்துரைத்தல் காணக. இவவாறு பணடை வடநூலாகிய இருகருவேதத்தி னுளளேயே சிவ பிரான ஒருவனே முழுமுதற கடவுளாதலும், அவனே முபபுரங்களை அழித்ததும, அவனே 'விஷபானம்' (நஞசைப் பருகுதல்) செயததுங தெளிததோதப பட்டமையானும, இருகரு வேதத்திறகுப பினவந்த அதர்வவேதமும, பிராம ணங்கள உபநிடதங்களும அவனையே முதற்பெருங கடவு ளாய வைத்துத், 'திரிபுரசங்காரம,' 'விஷபானம' முதலான அருமபெரு நிகழச்சிகளை அவன மேலனவாகவே உரைத்த லானும, இவவாறே விஷ்ணுவை அப பழைய நூல்கள முழுமுதற கடவுள நிலையில் வைத்தாதல் மேற்குறித்த 'திரிபுரசங்காரம' முதலிய அருமபெரு நிகழசிகளை விஷ்ணு வின மேலனவாக வைததாதல் யாணடும உரைபபக் காணுமையானும, இப பழைய நூல்களின கருத்துக்கு முழுதும ஒதததே இவற்றிறகுப பினவந்த 'மாபாரதம்,' 'இராமாயணம,' 'புராணங்கள' எலலாம சிவபிரானையே முழுமுதற் கடவுளாக நிறுத்தி ஓதுதலானும, இம மாபா ரதம முதலான பினநூல்களிற சிவபிரானறன முதன் மைத் தனமைகள கூறும பகுதிகளே பழமையான உண் மைப பகுதிகளாமெனவும, அவற்றுக்கு மாறுக விஷ்ணு வையும அவனறன அவதாரங்களாகக் கண்ணன் இராமன் முதலாயினரையும உயர்த்திச் சிவபிரானை இகழந் துரைக் கும பகுதிகளெல்லாம கி. பி. ஒன்பதாம நூற்றாண்டுமுதற் றோனறிய வைணவப புலவர்கள பொயயாகப் புனைந்து

கட்டி அப பின்னூல்களினகண் இடையிடையே நுழைத்தனவாகு மெனவும பகுத்துணர்ந்து தெளிக. இதுகாறும் ஆராய்ந்து காட்டபபட்ட வடமொழி வேதங்கள, பிராமணங்கள, உபநிடதங்கள, மாபாரதம, வானமீகி இராமாயணம், மறசபுராணம, வாயுபுராணம, இலிங்கபுராணம, தேவீபாகவதம முதலாக ஒன்றிலொனறுயர்ந்த பழைய வடநூல்களில் எஙகுங காணபபடாத பொயககதைகளும, விஷணுவையும அவர்தம அவதாரஙகளையும உயாத்துக்கூறிச் சிவபிராணை இகழந்துரைக்கும உரைகளும மலிந்த விஷணுபுராணம, பாத்மோததரம, வைணவபாகவதம, பிரமாணட புராணம, இராமோபநிஷதம, நாராயணோப நிஷதம, ஆத்மோபநிஷதம, ஆஙகிரஸஉபநிஷதம, மகோபநிஷதம, பைஙகளோபநிஷதம முதலாயினவும மறறும இவை போல்வனவும மதசசணடை விளைத்து இந் நாட்டுமக்களின ஒறறுமை குலைத்தறகாகக் கி. பி. ஒனபதாம நூறறுணடிறகுபபின வந்த வைணவபபுலவாகளாற புகுதிய வாயக கட்டபபட்டனவாதலால், அவைதமமை நமபி அறிவுடையோர் முழுமுதற கடவுளாகிய சிவபிரானது வணககத்தைக கைவிடார. பகுததறிவில்லாப பொயப பறறுடைய புல்லறிவினரே மிகப பிறபட்ட காலத்தெழுந்த இப பொயந்நூல்களை நமபி, எல்லாம வல்ல இறைவனை வழிபடாமற், பிறபபு இறபபுகளிற கிடநது உழலும நம போனற மகக்ளை தெயவஙகளாக வணஙகித தம பிறவிப் பயனை இழபபரென விடுகக. ஆதலாற, கண்ணன வாணனொடு புரிந்தபோரிற சிவபிரான வந்தெதிர்த்துத் தோறறோடினன எனனுங கதை, அவ வாணன போரைக குறிப்பிட்ட பேயாழவாராற கூறபபடாமையானும, சிவபிரானது முழுமுதற றனமையை அடுத்தடுத்துப பல்காலும் எடுத்துநாட்டும 'மாபாரதக' கருத்துககு அப பெருமானைப் பெரிதும இழிபுபடுகதும அக் கதை பெரிதும முரணமாகலானும, அவவாறு பழைய நூல்களுள எதுவும சிவபிரானை இழித்துரைபபக் காணுமையின அக் கதை அவையெல்லாவறறுக்கும முற்றும மாறுமாகலானும, அது கி. பி. ஒன்பதாம நூற்றாண்டுமுதல் வந்த பொயப்

பற்றுள்ள வைணவராற் புதிது படைக்கப்பட்டுத் திருமங்கை, திருமழிசை, சடகோபர் முதலியோரான மட்டும் எடுத்தாளபபட்ட தொன்றுகுமென்று கடைப் பிடித்துத் துணர்ந்துகொளக.

மேலும், திருமங்கை யாழவாரே சிவபிரான் முப்புரம் எரித்த வரலாற்றினை மெய்யெனத் தழுவிப்,

"புரம்எரி செய்த சிவன்." (உ, ங, க)

எனவும,

"திரிபுரம் மூன்றெரித்தானும்." (அ, கஉ)

எனவும,

"தழல்நிறவண்ணன் நண்ணூர் நகரம்விழ
நனிமலி சிலைவளைவு செய்தங்கு
அழல்நிற அம்பது ஆனவனே." (சு, க, ங)

எனவும்,

"புரங்கள் மூன்றுமோர் மாத்திரைப்போதில்
பொங்கெரிக்கு இரை கண்டவன்." (கo, உ, சு)

எனவும் ஒதினர்; இங்ஙனம ஒதுகின்றுழி, ஏனை எல்லாத் தேவர்களும சிவபிரானுக்கு ஒரோவொரு கருவியாய் அமைந்தாறபோலத் திருமாலும அவரது வில்லில் ஓர் அமபாக அமைந்தனர் எனக் கூறியவாறறுற் சிவபிரானே எல்லாவற்றையும இயக்கும முழுமுதற் கடவுளாதலும், திருமாலும மற்றைத் தேவர்களும அவன் இயக்கினால் இயங்கும உயிர்களாதலும திருமங்கையாழவார்க்கும் உடமபாடாதல் பெறறும. இனனும், தாம சாவாமைப் பொருட்டு அமிர்தம எடுபபான வேண்டிக் கடைந்த பாற் கடலுட்பிறந்த நஞசால் தேவர்களெல்லாரும் படுசாமபராய வெந்து அவியாமைப பொருட்டுச் சிவபிரான் தானே அந் நஞ்சினைப் பருகிய வரலாறறினையும திருமங்கையாழ்வார் உண்மையென உடம்பட்டு,

"அண்ணல்செய் தலைகடல் கடைந்ததனுள்
கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக் கண்டவனே." (சு, க, உ)

எனறு கூறுமாற்றால், தேவர்க ளெல்லாருந் தாஞ் சாவா மைப பொருடடு அமிர்தம வேண்டினராகச் சிவபிரானை எல்லாரையும நீருக்கும நஞ்சினை யுண்டும இறவாதிருந் தனன; அதனால் அவனை முழுமுதற கடவுளாதல் அவர்க்கும உடமபாடாயிறறு. இனனும, தககன ஆற்றிய வேளவியில் திருமாலையுளளிட்ட தேவாகளெல்லாரும சிவ பிரானை நீக்கி அவ வேளவிக்கண் அவியுணவுபெறற இறு மாபபினை ஒழித்தறபொருட்டு இறைவன அவ வேளவி நிலையினைக் குலைதத வரலாறறினையுந் திருமஙகையாழவார்,

"தக்கன்வேள்வி தகர்த்த தலைவன்." (இ, உ, சு)

என்று கூறுமாற்றால், எல்லாம் வல்ல இறைவனை சிவ பிரானைவிட்டுச் செயயும நல்வினைகளுந் தீவினைகளாம எனபதனை அவர் தாமும உடமபட்டாராயிறறு. இவவாறு இருக்குவேதமமுதற திருமஙகையாழவாரது 'பெரிய திருமொழி' இறுதியாகவுளள எல்லா நூல்களானுஞ சிவ பிரானை முழுமுதறகடவு ளெனபது துணியபபடுதலின, மக்கட் கூட்டத்தவரில் ஒருவனுயத் தேவகியின கருப்பை யிற் றஙகிப பிறந்து, ஐராசந்தனுக்கு அஞசித் தான முன் னிருந்த மதுரையை விட்டுபபோயத் துவாரகையைத் தனக்குத் தலைநகரராக்கிக்கொணடு,[1] பினனர ஒரு வேட் டுவன ஏவிய கணையால் இறந்துபபட்ட கண்ணனுக்குச் சிவபிரான தோறறேடினை ரெனனுங கதையினும் முழுப புரட்டும பொயயுமாவது பிறிதில்லையென விடுக்க.

இங்ஙனமாக வைணவமதம பெரிதுங கிளர்ச்சி பெற்ற கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்த திருமஙகையரழவார் அக்காலத்து வைணவபபுலவர்கள வடமொழியில் தமக்கு வேண்டியபடி யெல்லாங் கட்டி விட்ட கதைகளை மெயயெனை நமபினராயினும, சைவசமய ஆசிரியர்கள அருளிச்செயத தேவார திருவாசகஙகளையும

1. மகாபாரதம், சபாபர்வம், சுஉசு.

வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள பிராமணங்கள் பழைய உபநிடதங்கள இதிகாசங்கள புராணங்கள முதலியவறறையும் அவர் நனகு ஓதியுணர்ந்த புலவராயக் காணப்படுதலின், சிவபிரான் இறைமைத் தனமையை நாட்டும பழைய வரலாறுகளையும மேற்காட்டியவாறு இடையிடையே தம் பாட்டுகளிற் களங்கமின்றி எடுத்து மொழிந்திடுகின்றார். அதுவேயுமனறிச், சிவபிரானுந் திருமாலும பிரிவின்றி ஒரு வடிவினராய்த் திகழுகின்றனர் எனவும பலவிடத்துங் கூறுகினறார். அவறறுட் சில வருமாறு :

"பிணங்கள்இடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனேடு
இணங்குதிருச் சக்கரத்தெம் பெருமானர்." (உ, சு, கூ)

"பிறைதங்கு சடையானீன வலத்தே வைத்து." (ஙூ, ச, கூ)

"அலர்மகட்கும் அரற்கும்
கூறுகக் கொடுத்தருளுந் திருவுடம்பன்." (ஙூ, கூ, அ)

"வானர்மதி பொதியும்சடை மழுவாளியொடு ஒருபால்
தானுகிய தலீவன்." (எ, கூ, ச)

"வாசவார் குழலாள் மலீமங்கைதன்
பங்கனீப் பங்கில்வைத்து உகந்தான் றன்னீன." (எ, கo, ஙூ)

"கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனீன." (பாதியனீன, எ, கo, எ)

"மழுவியல் படையுடை யவன்இடம் மழைமுகில்
தழுவிய உருவினர்." (அ, எ, சு)

"அக்கும் புலியினதளும் உடையா ரவர்ஒருவர்
பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்." (கூ, சு, க)

"ஏறும் ஏறியிலங்கும் ஒண்மழுப்பற்றும்
ஈசற்கு இசைந்து உடம்பிலோர்
கூறுதான் கொடுத்தான்." (கூ, கo, ச)

"குலவரையன் மடப்பாவை இடப்பால் கொண்டான்
பங்கத்தாய்" (திருநெடுந்தாண்டகம், கூ)

இவ்வாறு திருமங்கையாழவார் பாடியிருப்பவைகளை உற்று நோக்குமபோது, வலப்பால் அப்பனுகிய சிவபிரானும்

இடப்பால் அமமையாகிய திருமாலுங் கலந்த முழுமுதற் கடவு ளியல்பினை அவர் நன்கு உணர்ந்தவராகவே காணப் படுகின்றார். மேலும், தமிழச்சுவை கெழுமித் துலங்கும பெரியதிருமடல் என்னுஞ சிறந்த பாவினைத் திருமங்கை யாழ்வார் பாடிய தமது இறுதிக் காலத்திற் சிவபிரான் றன முழுமுதறறனமை தெளியபபெறறு அவர்மீது அன் பினால் அகங்கரைந்தார் எனபதறகு,

"மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாணிலா
மின்னு மணிமுறுவற் செவ்வாய் உமையென்னும்
அன்ன நடைய அணங்கு நுடங்கிடைசேர்
பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்
தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந் தான்தரித்துஆங்கு
அன்ன அருந்தவத்தின் ஊடுபோய் ஆயிரந்தோள்
மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள்
மினனி எரிவீச மேலெடுத்த சூழ்கழற்கால்
பொனனுலகம் ஏழுங் கடந்துஉம்பர் மேற்சிலும்ப
மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்
தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்ருடும்
கொன்னவிலும் மூவிலைவேற் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன்றன் பொன்னகலம் சென்ருங்கு அணைந்திலளோ."

என்று அவர் சிவபிரானறன அருட்டிருக்கூத்தை வியந்து பாடியிருத்தலே சான்ருகும.

இனி, மேறகாட்டிய வாணன்போரிற் சிவபெருமானைத் தொடர்புபடுத்திய கதை வைணவராற் புதிது படைக்கப் பட்டதாதல் போலவே, பரசுராமனைத் திருமாலின் அவ தாரமெனக்கொண்டு, அவன் அரசர் கூட்டத்தினை இரு பத்தொருமுறை அழித்தான் எனனுங கதையுங கி. பி. எட்டு அல்லது ஒனபதாம் நூற்ருண்டிற்குப்பின பார்ப் பனராற் பொய்யாகப புதிது கட்டப்பட்டதென்ருகும. ஏனெனில், மாபாரதத்திற் பரசுராமனைபபற்றிக் கூறும் பகுதிகளில் ஓரிடத்தாயினும அவன திருமாலின் அவ தாரம் என்பது குறிபபாலாயினும வெளிப்படையாலாயி

னுங் கூறபபடவில்லை.[1] அதுவேயுமன்றி, மாபாரதம், கஎஅ முதல் கஅ0-ஆம இயல்வரையிற், கிருதவீரிய அரசன்பால் அளவிறந்த பொற்குவைபெற்ற பிருகுமுனிவர் குடுமபத்தினர், அவவரசனுக்குபபின அவன வழிவந்த மனனர் பொருளினறி வறுமைப்பட்டு அப பிருகுகுடியினர் பாற்சென்று தமககுச் சிறிது பொருளுதவி செய்யுமபடி வேண்ட, அவர்கள அபபொருளிற் பெருந்திரளா நிலத்தின்கீழ மறைத்துவைத்தும, எஞசிய சிலவற்றைத தமக்கு உறவினரான பார்பபனரிடங கொடுத்தும அம மனனர்களா ஏமாற்ற, அமமன்னருள ஒருவர் நிலத்தினகீழப் புதைத்துவைத்த அபபொருட்டிரளில் ஒருகூறு கண்டெடுக்க, ஏனை மனனாகள அம முனிவர்களின படிற றொழுக்கத்தைக் கணடு சினந்து அவர்களாக் கொனறு வீழத்த, அம முனிவரரின மனைவியருள ஒருத்திக்குப பிறந்த 'ஔர்வன்' என்பான அம மன்னர்களா வேரோடு அழிக்க முனைந்தும அஃதியலாதான செயதியைப பராசரர்க்கு அவர்தம பாட்டனர் எடுத்துக்கூறுகினறுழிப், பரசுராமனைப பற்றியாதல் அவன இருபத்தொரு தலைமுறை அரசரை யழித்தமைபற்றியாதல் சிறிதும உரையாமையால், அவனையும அவன அரசரை யழித்தமையுங் கூறும பகுதிகளை, வேளாள அரசர்மேற பகைகொண்ட பார்பபனர்கள அவாகளை அச்சுறுதத்தும பொருட்டுப் புதியவாயப படைத்து அவறறை மாபாரதத்தின் பிற்பருவங்களில் நுழைத்து விட்டாரெனறு தெளிக.[2]

மேலே, 'திவாகரம்' என்னும தமிழ நிகண்டு கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டில் இயற்றபபட்ட தொன்றெனறு காட்டினோமாயினும, அதன முதற்கண்ணதாகிய 'தெய்வபபெயர்தொகுதி'யையும, அதன இறுதிக்கண்ணதாகிய 'பல்பொருட் கூட்டத்தொரு பெயர்த்தொகுதி'யையும ஆராய ஆராய அது கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டிற்கு

1. See Dr. John Muir's 'Original Sanscrit Texts,' vol. I, p. 457, foot note 242.

2. Ibid. p. 447.

மூற்பட்டதன்று என்பது புலனுகா நிற்கின்றது. பிற்பட்ட காலத்தனவாகிய பிருகற்பதி, காத்தியாயன, பராசரஸ மிருதிகளேயும்,[1] அங்ஙனமே பிற்பட்டனவாகிய பிரமம, நாரதீயம, வாமநம, வராகம, பாகவதம, வைணவம, பிரமவைவர்த்தம முதலிய புராணங்களேயுங் குறிப்பிட்டு, வடமொழித் தெயவங்கள சொறகள சொறருெடர்கள வழக்குகள முதலியவறறை மிகுதியாயத தழுவிககூறுதலின, 'திவாகரநிகண்டைக்' கி.பி. பத்தாம நூறறாண்டிறகு முறபட்டதாகக கொளளுதறகு இடனஇல்லை. அதனல், அதனகட் சொல்லபபட்ட திருமாலின பதது அவதாரங களேக கி. பி. பததாம நூறறாண்டிறகு முறபடடனவாகக் கொளளுதறகும இடனில்லையென்று உணர்க. பரசு ராமரைத் திருமாலின அவதாரமாகக கட்டிவிட்ட கதை கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டிறகு முற்பட்டதல்லாமையி னுலேதான, அந்நூறறாண்டிற்கு முற்பட்டிருந்த பொய்கை பேய பூதம எனனும முதலாழவார் மூவரும தம பாடல் களில் எங்கும பரசுராமரை எட்டுணையேனுங குறிபபிட் டிலர். தேவாரப் பாடல்களினுந் திருவாசகத்தினுங்கூடப் பரசுராமனேப பற்றிய குறிபபு ஒரு சிறிதுங காணப்பட வில்லை. இவறறுக்கு முறபட்ட சங்கத்தமிழ இலக்கியங களிலுங கண்ணன பலராமனேகுறிபபிடும பாட்டுக்களேயே காண்கினறனமன்றிப, பரசுராமனேக் குறிபபிடும பாட்டு ஒனறையாயினுங காண்கினறேம இல்லை. இவவாறறுற, பரசுராமனேத் திருமாலின் பிறபபாகக்கொண்ட காலம கி. பி. பத்தாம் நூறறாண்டின துவக்கத்திலும, பினனாக் கண்ணன இராமனேபபோல அவனேயும ஒரு தெயவமாக

---

1. யாக்கிய வல்கியஸ்மிருதி கி பி மூன்றும் நூற்றாண்டிலும், பிருகற்பதிஸ்மிருதி கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலும், பராசரஸ்மிருதி ஏழாம்நூற்றாண்டிற்குப் பின்னும் இயற்றப்பட்டனவாகும்; See Introduction, p. 110, to 'The Lows of Manu', English translation by Dr. G. Buhler; Dr. B. K. Sarkar's Hindu Sociology, Bk. II, Part I, pp. 9, 10; R. C. Dutt's Ancient India, Vol. II, pp. 196-202.

வைத்து வணங்கத் துவங்கிய காலம் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி முதலும் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும். இங்ஙனமே, கற்கியவதாரம எனபதொனறும முதலாழ்வார் பாடல்களிலுதல், அவர்கட்கும முனனிருந்தோர் பாட்டுக்களிலுதல் திணைத்துணையுங் காணப்படாமையின், கற்கியவதாரம எனபதொனறு கொளளபபட்டதும, அதுவும் வணஙகப்படலாயினதும் கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டு முதல் நிகழந்த தாகுமென றுணர்ந்துகொளக. கொளளவே,

"வென்றி மாமழு ஏந்திமுன் மண்மிசை
மன்னரை மூவெழுகாற்
கொன்ற தேவரின் குரைகழல் தொழுவதோர்
வகையெனக் கருள்புரியே" (பி, ஈ, க)

எனப் பரசுராமனையும,

"வையங் காக்குங் கடும்பரிமேற்
கற்கியை நான்கண்டு கொண்டேன்" (உ, பி, ஈ)

எனக் கற்கியவதாரத்தையும் ஒருகாலன்றிப பலகாலும் பாடிவழுத்திய திருமஙகையாழ்வார் கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டின முற்பகுதியிலன்றி அதறகுமுன இருந்தவராதல் பெறப்படமாட்டாதெனக. ஆழவார்கள பாடிய நாலாயிரம் பாட்டுக்களையும யாம கருத்தூன்றி ஆராயந்து பார்த்த அளவிற, பரசுராமனையுங் கற்கியையுங் திருமாலின அவதாரஙகளாகக்கொண்டு வணங்கிப பாடிய பாட்டுகள திருமங்கையாழவார் பாடல்களிலும பெரியாழவார் சடகோப ஆழ்வார் பாடல்களிலும் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பெரியாழவார்,

"மூவுருவில் இராமனுய்க் கண்ணனுய்க்
கற்கியாய் முடிப்பான்." (ச, கூ, கூ)

எனப் பலராமன் பரசுராமன் இராமன் என்னும் மூவரையுங் கற்கியையுங குறிப்பிட்டனர். சடகோபர்,

"நின்றிலங்கு முடியினுய் இருபத்தோர்கால் அரசுகளைகட்ட
வென்றிநீண் மழுவா." (சு, உ, க0)

எனப பரசுராமனையும,

"மீனு யாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க்
கான்ஓர் ஏனமுமாய்க் கற்கியாம் இன்னங்கார்வண்ணனே"
(கி, க, க0)

எனக் கறகியையுங் குறிபபிட்டார். குலசேகர ஆழவார்,

"முன்னெருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி
அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றுய்." (கூ, க)

எனப் பரசுராமனைக் குறிபபிட்டனரேனும, அவனைத் திரு மாலின பிறப்பாகவுங கொணடிலர், அவனை வணஙகியும பாடிறறிலர்; இராமன, பரசுராமனது வில்லினை வாங கிக்கொண்டு அவனது தவதனை அழித்தமை மட்டுமே வான்மீகியிராமாயணத்தில் உளளவாறே எடுத்து மொழிந திடுகின்ரார்; இவவாற்ரால், குலசேகரப்பெருமாள காலத் திற் பரசுராமன் திருமாலின் அவதாரமாக வைத்து வணங் கபபடவில்லையென்பதூஉம, ஆகவே அவனைத் திருமாலின் பிறப்பாகக்கொணடு வழுத்திய திருமஙகையாழவார், பெரி யாழவார், சடகோப ஆழவார் முதலிய மூவர்க்குங குல சேகர ஆழவார் முறபட்டவராவ ரென்பதூஉம உணரற் பாலனவாமென்க.

உ0. பன்னீராழ்வார்களின் காலவரையறை

திருமங்கையாழவார் காலத்தை ஆராயந்த ஆராய்ச்சி யின் முடிபாக ஆழவார்கள இருந்த காலவெல்லைகள ஐயுற வுக்கு இடனினறிப பினவருமாறு வரையறுக்கபபடும; பொய்கை, பேய, பூதம என்னும முதலாழவார் மூவரும, சைவசமயாசிரியரிற பிறகாலத்தவரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர்க்கு முன்னும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குப் பின்னும் கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் இருந்தோராவர்; இம் மூவருட் பொய்கையாழவாரும்

பேயாழவாரும ஒருகாலத்தினரென்பதும் பூதத்தாழ்வார் அவ்விருவர்க்கும சிறிது பிற்பட்டவரெனபதும் அறியற் பாலன. பொய்கையாழவாரும பேயாழவாரும சிவபெரு மானே யிகழாமையோடு, சிவத்தையுந் திருமாலையும ஒருரு வினராக வைத்து வழிபட்டிருக்கின்றனர். பூதத்தாழ் வாரோ அவ்விருவரையும அங்ஙனம ஒருருவிறகொண்டு வணங்காமையோடு, கடை, கள, சூடை, சூடை-ஆம பாட்டுக் களிற் சிவபிரானே இகழ்ந்தும பாடியிருக்கினறார்; இதனால், இவவாழவார் காலத்தில் வைணவம சைவதத்தின் வேறாயப் பிரிந்து சிறிது தலையெடுக்கலாயிறறென்பது புலனும. என்றாலும, பூதத்தாழவார் இருந்த கி. பி. எட்டாம நூற் றாண்டின இராமாயணகதையும, நடுவரையில் இராமனைப் பெரிது வணங்கும வணக்கமும, பரசுராமன் கறகி எனபா ரைத திருமாலின் பிறபபாகவைத்து வழிபடுதலும உண் டாகவில்லை.

இனி, இம முதலாழவார் மூவர்க்குபபின் கி. பி. ஒன்ப தாம் நூறறாண்டின முறபகுதியிற சுநதரமூர்த்திநாயனார் திருக்கைலை சென்ற சில ஆண்டுகளுக்குபபின குலசேகர ஆழவார் இருந்தாராகறபாலார். இவர் சேரர்குடியைச் சேர்ந்த ஒரு சிறறரசர்; கொங்குநாட்டிலுள்ள கொல்லிக் கூறறத்தையும, 'கோழி' எனபபடுவதாகிய உறையூரையும் ஆண்டவரெனபது,

> "கொல்லிகாவலன் மாலடிமுடிமேற்
> கோலமாங் குலசேகரன்." (எ, கக)

எனவும்,

> "கோழியர்கோன் குடைக் குலசேகரன்." (கூ, கக)

எனவும இவர் தமமைத்தாம பாடிய பதிகங்களின் ாற்றிற் சொல்லிக்கொளளுமாற்றால் விளங்காகிற்கும. இவர் தம் முடைய பாட்டுக்களில் இராமனை மிகுத்துப பாடுதலோடு, இராமாயணகதையையுந் தமது பத்தாந்திருமொழியிற் சுருக்கமாக முழுதுமெடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். இராமன் நாடுதுறந்து காடுவக அதனைப பொருது தசரதன் புலம்

பியதாக இவர் பாடியிருக்கும் ஒன்பதாந் திருமொழி கற்பார் உளளத்தைத கரைக்குந் தகையதாயிருக்கினறது. இவர் இராமனிடத்து அளவுகடந்த அனபுடையரெனபது இவர்தம பாடல்களால் நனகறியக் கிடத்தலின, முதன முதல் இவரது முயறசியினலேயே இராமாயணகதை இத் தென்றமிழ்நாட்டிற பரவ, இராமனும் திருமாலின அவ தாரமாய்த் தெயவமாக வைதது வணஙகபபடுவானயினன என்க. இவரது காலத்தில், 'துதம,' 'துமபுரு,' 'நாரதன,' 'நரகாந்தகன,' 'உருபபசி,' 'மேநகை,' 'தாமோதரன,' 'இராகவன,' 'மனிசா,' முதலான வடசொறகளும, 'தய ரதன்,' 'மைதிலி,' 'பரதன,' 'தாசரதி,' 'அயோத்தி,' 'சீராமா,' 'காகுத்தன்,' 'கைகேசி,' 'கௌசலை,' 'கேகயா,' 'சுமந்திரன,' 'சுமததிரை,' 'தாடகை,' 'குகன,' 'விராதை,' 'கரன்,' ,தூடணன,' 'வைதேகி,' 'இலக்குமன்' முதலான இராமாயணகதைப பெயர்களும இவர்தம பாடல்களிற் புகுந்து, அவ வழியே தமிழிலும வழஙகலாயின. இவர் சிவபெருமானே மிக இகழந்திலரேனும, இந்திரன் பிரமன் முதலான தேவர்களோடு ஒப்பவே அவரை வைத்திருக் கின்ரூர் அதனல் இவரது காலத்தில் இராமாயண வழி வந்த புதிய வைணவம கிளர்சசிபெறறுப பரவலானமை புலனும. பரசுராமனுவது கறகியாவது திருமாலின அவ தாரஙகளாக வைத்து இவரால் வழுத்தபபடாமையால், இவ விருவகை யவதாரஙகளும இவரது காலத்துங்கூட வைணவத்தில் நுழையவில்லையெனக.

இனிக், குலசேகரபபெருமாள தாம இயறறிய "தேட் டருந்திறல்" எனனும பதிகததின் இரண்டாஞசெயயுளில், "ஆடிபபாடி அரஙகவோ எனறழைக்குந் தொண்டரடிப் பொடி" எனத் திருவரங்கப் பெருமாளகோயிலில் திருத் தொண்டு செயதுகொண்டிருந்த தொண்டரடிபபொடி யாழ்வாரைக் குறிபபிட்டிருத்தலிற், குலசேகர ஆழவாருந் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரும ஒரேகாலத்தினரெனபது பெற்றும். தொண்டரடிப்பொடியாழவார் கி. பி. ஒனபதாம் நூறறாண்டின் நடுவிலிருந்து பத்தாம நூற்றாண்டின

துவக்கம்வரையில் இருந்தாராகற்பாலார். இவர் "புலியற மாகிநின்ற புத்தெதாடு சமணமெல்லாம்" எனறு இறந்த காலச்சொல்லாற் கூறுதலிற் புத்த சமணமதங்களின் வலி சைவசமய ஆசிரியரால் ஒடுங்கியபின இவர் இருந்தமை பெறப்படும். இவர் பாடிய 'திருபபள்ளி யெழுச்சி,' புத்த சமயங் கிளர்ச்சிபெறற கி. பி. மூனறும நூறறாண்டிலிருந்த மாணிக்கவாசகப பெருமான அருளிச்செயத 'திருபபளளி யெழுச்சி'யைப பார்த்தே பாடபபட்டதாகு மெனபதூஉம, இவர் திருநாவுககரசு நாயனுர் அருளிச்செயத தேவாரப பாக்களேயும நனகு பயினறு அவறறைப்போற சில பாடிஞ ரெனபதூஉம சநிசை-ஆம பககம்முதல் சநிசு-ஆம் பக்கம் ஈறுகவைத்து விளக்கிக காட்டியிருக்கின்றேம. தொண்ட ரடிபபொடியாழவார் சிவபெருமானே யாண்டும இகழந் திலர்.

இனித், திருமழிசையாழவார் பாடல்களிற புதிது புகுந்த வடசொற்களேயன்றி, இழிசினர் வழஙகுஞ சொற களும ஏச்சுரைகளுஞ் சிவபிரானேப பழித்தலும நிரம்பி யிருத்தலின இவர் கி. பி. பத்தாம நூறறாண்டின் துவக் கத்தில் இருந்தாராவர். இதனை நிoஅ-ஆம பக்கமுதல் நுகo-ஆம பக்கம வரையில் முனனரே விளக்கிப்போந் தாம. திருபபாணழ்வாரும் கி பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்தவராகவே காணப்படுகின்றார். இப் பத்தாம நூறறாண்டின துவக்கத்திலிருந்த திருமழிசை யாழ்வார் திருபபாண் ஆழவார் பாடல்களினுங்கூடப் பரசு ராமன், கற்கி என்பவர்மேற் பாடபபட்ட செய்யுட்கள காணபபடுகின்றில.

இனித், திருமங்கையாழவாரது சிறபபுக்காலம கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டின் துவக்கத்தை யடுத்துவந்த தென் றுகும எனபதனைப் பலவாற்றானும் ஆராய்ந்து முன்னரே விளக்கினும். தென்னாடு வடநாடுகளில் உளள திருமால் திருபபதிகடோறுஞ் சென்று ஆங்காங்கு இவர் திருபப தி கங்கள பாடியிருத்தலாலும, இவருடைய பாட்டுகளே ஏனை யாழவார்களின் பாட்டுகளைவிட மிகுதியாயிருத்தலாலும

இவர் நீண்டகாலம் உயிரோடிருந்தவராகக் காணப்படுகின்றார். இவர் திருவரங்கபெருமாள கோயிற்குச் சென்ற போது, தொண்டரடிப்பொடி யாழவார் அங்கே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருத்தலைக் கண்டு அவரை வணங்கிச்சென்றார் என்று வைணவப்புலவர்கள கூறும் உரை உண்மையாக இருக்கலாம. இவர் தொண்டரடிப்பொடியைக் கண்ட நாளில் அவர் ஆண்டில் மிக முதிய ராயும, இவர் இளையராயும இருந்தாராகல் வேண்டும. இவர் இராமாயண கதைதவழிப புகுந்த வடசொற்களையும் பெயர்களையும தமமுடைய செய்யுட்களில் மிக எடுத்தாண்டனராயினும, தமதுகாலத்தில் வழஙகத் துவஙகிய கொச்சைத் தமிழச்சொறகள தமமுடைய பாடல்களில் விரவ இடஙகொடுத்திலர் 'மனிசர்,' 'பொஙகத்தம பொஙகோ' முதலான இழிசினர் வழக்குச்சொற்கள சில, செந்தமிழ் வளந்துறுமி விளஙகும இவர்தஞ் செய்யுட்களினும் ஒரோவழி நுழைந்துவிட்டமையினை உற்றுநோக்குங்கால், இவர் ஆண்டில் முதிர்ந்தகாலத்திற கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்கள மிக வழஙகலாயினவெனபது புலனும். இவர் சிவபெருமானை ஒரோவழி இகழ்ந்துரைபபினும, பொய்கையாழவார் பேயாழவாரைபபோல் வரவர மெய்யறிவு விளஙகபபெற்றுச், சிவமுந் திருமாலும ஒருருவினராய் விளஙகுமாற்றைப் பலகாற பாடியிருத்தலை மேலே எடுத்துக்காட்டினும.

இனிப், பெரியாழ்வாரும அவர்தம புதல்வியார் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டின துவக்கத்தில் இருந்தாராதலை மேலே சுருங, சுருச-ஆம பக்கஙகளில் விளகஙகிக் காட்டினும. இவர்களுடைய பாடல்களில் வடசொறகளுஙக கொச்சைத் தமிழச்சொற்களும ஏராளமாய் விரவின. திருமஙகையாழவாரதம பாட்டுக்களிற்போலப் பெரியாழ்வார்தம பாட்டுக்களிலும் பரசுராமனுங் கற்கியுந் திருமாலின் பிறபபுக்களாகக்கொண்டு வழுத்தப்படுதலின், அவரும் இவரும இவர்தம் புதல்வியாரு மெல்லாம் சிறிதேறக்குறைய ஒரேகாலத்திலிருந்

தவராவர் எனலாம். பெரியாழ்வார் சிவபெருமானை ஒரோவழி இழித்துப்பேசுவர். இவர்தம புதல்வியார் சூடிக் கொடுத்த நாச்சியாரோ மாயோனமேல் வைத்த பெருங் காதலால் அவனை யனறிப பிறிதொன்றனை நினைக்க மாட்டாராயினர்; இது காதலிற சிறந்த பெண்பாலார்க்கு இயறகையாதலை இறையனாரகப் பொருளில் "தானே யவளே" எனனுஞ் சூத்திரத்திறகு ஆசிரியர் நக்கீரனார் உரைத்த விழுமிய உரையிற்காண்க; ஆதலால், இப பெண்மணியார் சிவபிரானை நினைந்து இகழ்தறகு இடம் பெறறிலரென்க. இவர் 'திருவாசகத்'தைதப பயினறவரெனபதற்குத் தரு மொழியில் இவர் பாடிய,

"வானிடை வாழும்அவ் வானவர்க்கு மறையவர்
வேள்வியில் வகுத்தஅவி
கானிடைத் திரிவதோர் நரிபுகுந்து கடப்பதும்
மோப்பதுஞ் செய்வதொப்ப
ஊனிடை யாழிசங் குத்தமர்க்கென் றுன்னித்
தெழுந்தஎன் தடமூலைகள்
மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்
லேன்கண்டாய் மன்மதனே." (கூ)

என்னுஞ செயயுளைத், திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிசசெயத,

"உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே அடைக்கலமென்று
அங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்று உரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்அன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை யுனக்கல்லாது எப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல்பகல் எங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கு இப்பரிசே எமக்குளங்கோன் நல்குதியேல்
எங்குளழில்என் ஞாயிறுஎமக்குஏலோ ரெம்பாவாய்." (கக)

எனனுந் 'திருவெம்பாவைச்' செய்யுளோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக. நாச்சியாரின் செயயுள நடையானது பிற்காலத்தார் செய்யுள நடையை யொத்திருத்தலும், அடிகளின் செயயுள்

நடையோ பண்டையோர்தம செயயுள் நடையை ஒத்திருத்தலும், தமிழறிவு மிக்கார்க்குத்தெறறென விளங்காகிறகும். இனனும இஙஙனமே நாச்சியார் பாடிய குயிற்பத்தில் உளள,

"சார்ங்கம் வலைய வலிக்குந் தடக்கைச்
சதுரன் பொருத்தம் உடையன்
நாங்கள் எம்மிலிருந் தொட்டிய கச்சங்கம்
நானும் அவனும் அறிதும்
தேங்கனி மாம்பொழிற் செந்தளிர் கோதுஞ்
சிறுகுயி லேதிருமாலே
ஆங்கு விரைந்துஓல்லை கூகிற்றி யாகில்
அவனைநான் செய்வன காணே." (அ)

எனனுஞ் செயயுளோடு, அடிகள அருளிச்செயத,

"தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ்
சிறுகுயி லேஇது கேள்நீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து
மனிதரை யாட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென்
உணர்வது ஆய வொருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமென் நோக்கி
மனனளனை நீவரக் கூவாய்." (ச)

என்னுஞ செய்யுளை ஒபபிட்டு நோகதுக. முன்னையது பினனைநாட் டமிழ நடையும, பினனையது சுவைமுதிர்ந்த முன்னைநாட் செந்தமிழ நடையும வாயந்து தமமிலே வேற்றுமை காட்டி நிறறல் காண்க. இவவாற்றால், 'திருவாசகம்' காலத்தால் மிக முற்பட்ட செந்தமிழவளங கெழுமிய தாதலும, நாச்சியார் 'திருமொழி' வடசொற கொச்சைத் தமிழச்சொல் விரவிய பிறபட்டகாலத் தமிழநடையின தாதலும செந்தமிழறிவு வாய்த்தார்கெல்லாம எளிதின விளங்காகிறதும. இவரும இவர் தந்தையார் பெரியாழ்வாரும கி. பி. பத்தாம நூற்றாண்டின துவக்கத்திலிருந்து அதன நடுக்காலம் வரையில் இருந்தாராதல் வேண்டும.

இனி, நம்மாழ்வார் எனனும் சடகோபர் மேற்காட்டிய ஆழவார்கள எல்லார்க்கும் பிற்பட்டவராய்க் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின ாறறில் இருந்தவராவர். இஃது எற்ாற் பெறுது மெனின், இவர்க்கு முந்திய ஆழ்வார்கள் பாடலிற் காணப்படாத கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களும், வடசொற்றிரிபுகளும, இலக்கண வழுவான தமிழச்சொற்களும இவர்தம பாடல்களில் மிகப்புகுந்திருத்தலால் இவர் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின ாறறிலாதல், அல்லததற்குச் சிறிது பின்னேயாதல் இருந்தாராகல் வேண்டுமென சகஅ-ஆம பக்கத்தில் விளக்கிக் காட்டினும. இவர்பாடல்களிற காணபபடும 'கிர்த்தித்து,' 'சுண்டாயம,' 'வெளுமை,' 'சம்மதித்து,' 'பிராக்கள' 'இனறிக்கே' முதலான சொற்கள மேலே காட்டிய ஆழவார் எவர் பாடலினுங காணபபடா. இச் சொறகளுளளும இறுதிக கண்ணதாகிய 'இன்றிக்கே' (நி, உ, கக) எனனும் இலக்கண வழுவான சொல், நாலாயிரப பிரபபந்தச் செயயுட்களுககு வடசொற் கலந்த உரையெழுதிய பெரியவாச்சான பிளளை, 'குருபரமபராப்பிரபாவம' எழுதிய பின்பழகிய பெருமானஜியா முதலாயினர் உரைகளில் மட்டுமே காணபபடுகின்றது. அதனால், நம் மாழ்வார் இவ் வுரைகாரர்களின காலத்தை யடுத்துச் சிறிது முனனே யிருந்தாராதல் வேணடும். சடகோபர் காலத்து வைணவர் குழுவிலேதான 'பிராக்கள,' 'இனறிக்கே' முதலான வழுச்சொறகள வழஙகத் துவஙகினவாதல் வேண்டும. ஏனெனிற, கொச்சைத் தமிழச்சொற்களை ஏராளமாய்த் தம செய்யுட்களிற் புகுத்திப பாடிய பெரியாழவாரும அவர்தம் புதல்வியார் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும, சடகோபர் காலத்திலாதல் அல்லதவர்க்குப் பின்னராதல் இருந்தனராயின், இச் சொற்களைத் தாமும் தம பாடல்களில் எடுத்தாளாது இராராகலினெனக. எனவே, நமமாழவார் மேலே காட்டிய ஆழவார்கள எல்லார்க்கும் பினனிருந்தவரென்பதே திண்ணமாம். வைணவ மதம பெரிதுங கிளர்ச்சி பெற்றதும், அதனால் திருமால் கோயில்கள ஆங்காங்கு அமைக்கப்படலானதும், வைணவர்கள சிவபெருமானை மிக இழித்துப் பேசலானது மெல்

லாம் கி. பி. ஒன்பதாம நூற்றாண்டின் ஈறறிலிருந்து கிழக் தமையினாலேதான, திருமழிசையாழவார், திருமங்கையாழ் வார், பெரியாழவார், நம்மாழவார முதலியோர்தம் பாடல் கள பெற்ற திருமால் திருக்கோயில்கள பலவாயும, ஏனை யாழவாகளின பாடல்கள பெறற திருமால் திருக்கோயில் கள சிலவாயுங் காணப்படுகினறன. எனவே, இவ் வாழ வார்கள கி. பி. ஒன்பதாம நூறறாண்டின் ஈறறிலிருந்து பதினாராம நூறறாண்டின துவகக்கம வரையில் இருந்தமை மறுக்கப்படாத உண்மை யாமென்றுணர்க.

இனிப, பொய்கையாழவார் ஏனையாழவார்கட் கெல் லாம முறபட்டவ ரெனபது எல்லாராகும உடம்பாடாக லானும, சைவசமயாசிரியரும பிறரும்மெல்லாம் 'விருத்தப பாட்டு' களினாலேயே சிவபிரானை மிகுதியாயப பாடி யிருக்கப, பொய்கையார் பழைய தமிழியாப்பாகிய 'வெண் பாவி'னாலேயே திருமாலைப பாடியிருத்தலானும், இவர் சங்கத்தமிழ நூலகளுட் சேர்ந்த 'களவழி,' 'இனனிலை' எனனும நூல்களும் வெண்பாவில் இயறறிய பொய்கை யாரே யாவரென ஒருசாராரும, சோழன கோச்செங்கணானை ஞெடு பொருது சேரமானக்கணைக்காலிரும்பொறை தோறறு அவனுற சிறையிடப்பட்டவழிக் களவழி எனனும நூலைப் பாடி அச சேரமானைச் சிறைவிடுவித்த பொய்கையார் என னும நல்லிசைப புலவரும் கடைச்சங்க காலத்தவரேயாயி னும அவர் 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையாரின வேறே யாவ ரெனப் பிறிதொரு சாராரும, பொய்கையாழவார் கடைச்சங்க காலத்திருந்த பொய்கையார் அல்லரென மறறையொரு சாராரும புகலாநிற்பர். இம் முத்திறத்தார் கோட்பாடுகளுள உண்மையாவதூஉம ஆகாததூஉம் ஆராய்ந்துகாட்டுதல் இனறியமையாததா யிருத்தலின, அவறறையும சிறிது ஈண்டு ஆராய்வாம. வெண்பா யாப் பினுற பாடியிருத்தல் ஒன்றேகொண்டு பொய்கையாழவா ரைச் சங்ககாலத்தவரென்றல் அமையாது. பழந்தமிழப் பாக்களாகிய ஆகவல், கலி, வஞ்சி எனபன வரவர வழக்கு வீழ்ந்தாற்போல, வெண்பா இன்றுகாறும வழக்கு வீழ்ந்த

தின்று. அகவற்பா இசையோடு கலந்து விட்டுவிட்டு ஓதுதற்கு இசையாதாய உரைநடைபோல ஓர் ஓசையாய் நீண்டு செல்லுதலிற, பல்வகை இசைகளுடன விட்டுவிட்டு இனிமையாய ஓதுதறகு இசைந்த விருத்தபபாட்டுத் தோனறிப பெரிது வழஙகப புகுந்த காலந்தொட்டு அது வரவர வழக்கு வீழந்தது. கலிபபாட்டோ எல்லாரும ஓதுதறகு ஆகாப பல்வகை இசைதழுவித் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம, கொசசகம, அராகம, அம போதரஙகம முதற பல உறுபபுக்களையுடைத்தா யிருந் தமையின, அதுவும வழககு வீழந்தது. வஞசிப பாட்டோ கடைச் சஙகதத்தார் காலத்திலேயே பயி லாது வீழந்தது. மறறு, வெண்பா யாபபோ விருத்தப் பாட்டுபபோல இடைவிட்டு விட்டு இசையோடு ஓது தறகு எளிதாய் நிறறலின, அஃது இனறுகாறும வழக்கு வீழாது வழஙகா நிற்கின்றது; கி. பி. ஒன்பதாம நூற் றாண்டின ாறறிற செயயபபட்டதாகிய பாரதவெண்பாவும, கி. பி. பனனிரண்டாம் நூறறாண்டின இடையில் இயறறப பட்ட நளவெண்பாவும், பனனிரண்டு முதற பதினெட்டாம நூறறாண்டு வரையில் வெண்பா யாபபில் இயற்றபபட்டு வந்த 'மூதுரை,' 'சிவஞானபோதம,' 'விநாவெண்பா,' 'சிவ சிவவெண்பா,' 'சோமேசர் முதுமொழி வெணபா' முத லான அறநூல்கள அறிவுநூல்களுமே அதற்குச் சான றும. ஆதலால், வெண்பா யாபபில திருமாலைப பாடி யிருத்தல ஒன்றேகொண்டு பொயகையாழவாரைக் கடைச் சஙக காலத்தவராக வைததுரைத்தல் பொருந்தாதென விடுக்க.

மேலும், பொய்கை பேய பூதம எனனும முதலாழ வார் மூவரின் வெண்பாயாபபின இயல்பினையும, சங்க காலத்துப பொயகையார இயறறிய 'களவழி' இன்னிலை' என்னும நூல்களிலுளள வெண்பாயாபபின இயல்பினை யும புடைபடவைத்து ஆராயந்து பார்ப்பின், ஆழவார் களது வெண்பாயாபபுப பிறபட்ட கால அமைபபினையும, 'களவழி,' 'இன்னிலை'யின் வெண்பா யாப்பு முற்பட்டகால

அமைபபினையும பெற்றிருத்தல் இனிது விளங்காகிறகும். யாஙஙனமெனிற் காட்டுதும; 'களவழி'யில் வடசொறக ளெனக் காணபபடுவன: முரசம, பூ(நிலம), பவளம, குஞசரம், குமபம, கார்த்திகை, மதி, திசை, மதம, கேடகம, உவமன, தாலம எனப பன்னிரண்டாகும. இவறறுள முரசம, குஞசரம, திசை, உவமன என பன மிகப பழைய தொல்காபபியத்திற காணபபடுதலின, இவை தமிழிலிருந்தே வடமொழிக்கட் சென்று வழஙகினவா யிருகக்லாமேனும, இபபோது இவற்றையும, பவளம, மதி முதலியவறறையும வட சொல்லெனவே கொளவார் உளராகலின இவறறையும வட சொல் லெனவே வைத்து எணணினும. ஆகவே, களவழி நாற பத்தொரு செயயுட்களிலுங காணபபடும வடசொறகள மொத்தம பனனிரணடேயாம இனி, 'இனனிலை'யில் வட சொறகளெனக் காணபபடுவனவும, பித்தர், நரகு, சீலன, முனிவன, புவி, காமம, கணம, மாரன, அனனம, குணம, வீரர், குரவர் எனப பனனிரண்டேயாம. இவறறுள, முனிவன, காமம, அனனம, குரவர் எனனுஞ் சொறகள தமிழிலிருந்து வடமொழிக்கட சென்று வழஙகினவா யிருகக்லாமேனும, அவறறையும வடசொற்களெனவே இஞஞான்றுளளார கூறுதலின அந்நானகையும உடன சேர்த்து எண்ணினும. ஆகவே, இனனிலை நாற்பத்தைந்து செயயுட்களினும விரவின வடசொறகளும மொத்தம பனனிரண்டேயாம. இவவாறாறுற, களவழி, இனனிலை எனனும நூல்கள ஆக்கபபட்டகாலத்தில் தமிழமொழிக கண் வடசொறகள மிகச சிறிதே கலந்தமையும, அங ஙஙாங் கலந்த அச் சில வடசொறகடாமும் தமிழச்சொறக ளோடு ஒத்த மெல்லோசை யுடைமையும் நனகு புலனும.

இனிப, பொயகையாழவார் இயறறிய 'முதறறிருவந் தாதி' நூறு செயயுட்களிலும விரவிய வடசொறகளோ மொத்தம அறுபத்துமூன்று; அவை: அஙகம, அசுரர், அந்தரம, அமரர், அயன, அரன், அரி, ஆதி, இரணியன, உத்தமன், கங்கை, கஞ்சன், கணம, கதி, கருமம, குணம்,

கேசவன், சரண், சார்ங்கம, சிங்காசனம, சிந்தியாது, சிந்தை, சிரம, சுராசுரர், சோதி, ஞானம, தந்திரம, தரணி, தருமன, தனம, தாமம, திசை, தூபம, நமன, நமோநாரணை, நரகு, நாமம, நாரணன, நிசாசரர, நியமம, நீதி, நேமி, படம, பலி, பாதம, பாரசி, பாவம, புண்ணியம, புந்தி, புவி, பூதம, பூமி, போகம, மதம, மந்திரம, மரகதம, மாருதம, மாவலி, மூர்த்தி, வந்திபபார, வரம, வராகம, விடம எனபனவாகும. இவறறுட பெரும்பாலன கடைச்சங்க காலத்து நல்லிசைப புலவர இயறறிய செயயுடகளிற் காணபபடாமையோடு, திருமானமேற பாடிய பரிபாற் செய்யுட்களில் அவை கலத்தறகு உரியனவாயிருந்தும, அவறறின கணணும அவை கலந்தில. கடைச்சங்ககாலத்து இறுதியில், அஃதாவது கி. பி. இரணடாம நூறறாணடின ாறறில் ஆக்கப பட்ட 'சிலப்பதிகாரம,' 'மணிமேகலை' எனபவறறுள முனனீயினும சிறிதுகூட வடசொறகள கலந்தாவேனும அவறறினகணணும, பொயகையாழவாரது அந்தாதியிற காணபபடும வடசொறகளிற் பல காணபபடுகினறில. ஆகவே, கடைச்சங்ககாலத்துப பொயகையார இயற்றிய 'களவழி,' 'இனனிலை' எனபவறறின வடசொறகலபபு மிகச் சிறிதாயும, பொயகையாழவார இயறறிய 'அந்தாதி'யில் அஃது அதனளவிறகு மிகப் பெரிதாயும, அங்ஙனங கலந்த அவவடசொறகடாமுங கடைச்சங்க நூல்களில் வழஙகாதனவாயும இருத்தலின, இப பெயாபூண்ட இருவரது வெண்பாயாபபும வெவவேறு காலத்தில் இயற்றபபட்டனவாதல் வெளளிடைமலைபோல் விளஙகாகிறகும. எனவே, களவழி, இனனிலை எனனும நூல்களையியறறிய பொயகையார் கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டிறகு முறபட்டவராவரெனபதூஉம, 'முதறறிருவந்தாதி' பாடிய பொயகையாழவார் கி. பி. இரண்டாம நூறறாணடிறகுப பிறபட்டவராவரென்பதூஉந் தாமே பெறப்படும.

இனிக், களவழி, இனனிலை எனனும நூல்களிலுளள வெண்பாயாப்பின் இலக்கணத்தையும, பொய்கையாழவாரது அந்தாதியிலுளள வெண்பாயாப்பின் இலக்கணத்தை

யும ஒபபிட்டு நோக்குமவழி, முன்னைய இரண்டும அவ் விலக்கணத்தில் ஒத்து நிறறலும, பினனையது அதனின வேறுய நிறறலும புலனும. யாஙஙனமெனிற் காட்டுதும: ஆசிரியர் தொல்காபபியனர், வெணபாயாபபிறகு அடிவரை யறை செயகினறுழி,

"நெடு வெண்பாட்டு முந்நால் அடித்தே
குறு வெண்பாட்டிறகு அளவு எழுசீரே."[1]

எனனுஞ சூத்திரத்தால் 'நெடுவெண்பாப' பனனீரடியின் மிககு வராதெனவும, குறுவெணபா எழுசீரான இயன்ற இரண்டடியிற குறைந்து வராதெனவும வரையறுத் துரைத்தா. உரைபபவே, நெடுவெண்பாவின பனனீரடி யிற பாதியாவது 'அளவியல்வெணபா' எனப பெயாபெறு தலும, அது நாலடிச் சிறுமையும ஆறடிபபெருமையும பெறறுவருதலும, குறுவெணபா மூனறடியின மிக்கு வராமையும ஆனறோர் இலகியத்தான உணரக கிடக்கு மெனப அச சூதிரத்திற்குப பேராசிரியரும நச்சினாக்கினி யரும உரையுரைத்தார். எனவே, தொல்காபபிய இலக் கணமபறறி எழுநத கடைசசஙகத்தார் நூல்களின வெண் பாக்களும இவ விலக்கணமேபபறறி ஆககப்பட்டனவெனப தூஉம பெறபபடும. அற்றேல், மேறகாட்டிய 'களவழி,' 'இனனிலை' எனனும நூல்கள அவ விலக்கணமபறறி வந்தனவோவெனிற காட்டுதும.

'களவழி'யில் "நாண்ஞாயிறுறற செருவிறகு" எனப தும, "ஞாட்பினுள எஞசிய" எனபதும, "யாணைமேல் யானை" எனபதும, "கழுமிய ஞாட்பினுள" என்பதும, "ஓவாக்கணை பாய" எனபதும, "பருமஇனமா" எனப தும, "ஆர்பபெழுந்த" எனபதும, "இணைவேல்" எனப தும, "ஒறறிவயவர்" எனபதும, "திண்டோண் மறவர்" என்பதும, "எவ்வாயும ஓடி" எனபதும, "பொயகை யுடைந்து" எனபதும, "இணரிய ஞாடபினுள" எனப தும, "செவ்வரைச்செனனி" என்பதும, "ஓஒஉவமன்"

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், கஙிஅ.

எனபதும, "வேனிறத்திங்க" எனபதும ஐந்தடிகளான் வந்த அளவியல் வெண்பாவாகும; "நாணுற்றிசையும்" என்பதும, "இருநிலஞ்சேர்ந்த" என்பதும ஆறடிகளான் வந்த அளவியல் வெண்பாவாகும; இங்ஙனம ஐந்தடியான வந்தன பதினறும, ஆறடியான வந்தன இரண்டும்போக எஞ்சிய இருபத்துமூனறும நான்கடியானவந்த அளவியல் வெண்பாக்க ளாகும, இந் நானகடியான் வந்தவற்றுள் ளும இரண்டாம அடியில் தனிச் சொல்லினறி, நானகடியும ஓர் எதுகைப்பட நினறவை கூ, கூ, நூ0, நூகூ எனனும நானகுமாகும; ஏனைய பதினானபது வெண்பாகளும இரண்டாம அடியிற் றனிச்சொற்பெறறு இருவேறு எதுகைகளானும, மூவேறு எதுகைகளானும வந்தன வாகும.

இனி, 'இனனிலை'யுளளுங "காமமவீழ இனபக் கட லாமே" எனபதும, "ஒனறுண்டே" எனபதும் ஐந்தடி யான்வந்த அளவியல்வெண்பாக்க ளாகும; "கடன் முகந்து" என்பதும, "தோற்றோரேவெல்வர்" எனபதும், "பேராபெருநிலன" எனபதும மூனறடியான வந்த குறு வெண்பாக்களாகும. இவவாறு ஐந்தடியான் வந்தன இரண்டும, மூனறடியான வந்தன மூனறுமபோக, எஞசிய நாறபதும நானகடியான வந்த அளவியல் வெண்பாக்க ளாகும. இங்நான்கடியான் வந்தவற்றுளளும, இரண்டாம அடியில் தனிச்சொல்லின்றி நான்கடியும ஓர் எதுகைபபட நினறவை உ, கூ, கசு, கஅ, உங, நூறு, நூசு, நூகூ, சச எனனும ஒனபதும ஆகும; இரண்டாம அடியில் தனிச் சொல் எதுகையும பெறறு நானகடியும ஒரெதுகைபபட நின்றனவுஞ் சிலஉள, அவை: சo, சக எனனும இரண்டு மாகும; ஏனை இருபத்தொனபதும இரண்டாம அடியில் தனிச்சொறபெறறு முதலிரண்டடியின முதற்சீரும இரண் டாம அடியின் தனிசசொல்லும ஒரெதுகையாயும், ஏனை யிரண்டடிகளின முதறசீர் மறறோர் எதுகையாயும் வந்தன வாகும. இவ் 'இன்னிலை' நூல் வெண்பாவின் யாப்பமைதி களீயுங, 'களவழி' நூல் வெண்பாவின் யாப்பமைதிகளீ

யுங் கருத்தூன்றி ஒத்துநோக்கவல்லார்க்கு, அவை பெரிதும ஒற்றுமையுடையனவாய, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் வகுத்த வெண்பா இலக்கணத்துள அடங்கிச், சங்க காலத்து ஏனைச சானறோர் அருளிய நான்மணிக்கடிகை, ஆசாரக்கோவை முதலியவறறோடு ஒபபுமை யுடையனவாய நிறறல் தெற்றென விளங்காநிறகும. சங்ககாலத்துச் சான்றோர் ஒருநூல் யாக்குமிடத்து, அந்நூறபாக்கள ஓர் ஓசைபபட ஒரேவகையாய் நடபபின அஃது ஓதுவார்க்குங கேட்பார்கரும ஓசையினபம பயவாதாகலின், அந்நூற் பாக்களேப பலவேறு வகையான யாத்து ஓசையினபம பலபடியான மாறிமாறி வந்து முதிரவைபபர். இவர் இவ் வாறு ஓசையினபம முதிர்விக்கும வகைகளே முல்லேப்பாட்டு, பட்டினப்பாலே எனபவறறிறகு யாம எழுதிய ஆராய்ச்சி யுரைகளில் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம. களவழி, இனனிலே என்பவறறை ஆக்கிய ஆசிரியரும ஏனைத் தொல்லாசிரியரோடு ஒபப, ஐந்தடி, ஆறடியான்வந்த அள வியல்வெண்பாக்களேயும், மூனறடியானவந்த குறுவெண் பாக்களேயும, ஓர் எதுகைபபடவந்த அளவியல் வெண்பாக் களேயும, ஏனை ரெதுகைபபட வந்த அளவியல் வெண் பாகளின இடையிடையே மடுத்து, அப பாகளின ஓசை பலவாறு மாறிமாறி நடக்குமாறருன ஓசை இன்பம மேன் மேன முதிர்ந்து திகழுமாறு வைத்தமை காண்க.

இனித், திருமானமேல் முதறறிருவந்தாதி பாடிய பொயகையாழவாரும, களவழி இனனிலே பாடிய பொய்கை யாரும ஒருவரேயாயின, மேலே காட்டிய களவழி, இன னிலே என்பவற்றின வெண்பாயாபபமைதிகள ஒரு சில வாயினும பொயகையாழ்வாரது திருவந்தாதியிற காணப் படுதல் வேண்டுமனறே? ஆழவாரது திருவந்தாதியில் உளள வெண்பாக்கள நூறும நானகடியான் அமைந் தவை; 'களவழி,' 'இன்னிலே'யின் இடையிடையே காணப் படும ஐந்தடி ஆறடியான வந்த அளவியல் வெண்பாக் களேப்போன்றது ஒன்றுயினும ஆழவாரது திருவந்தாதி யிற் காணபபடுகின்றிலது. 'இன்னிலே'யில் மூன்றடியான்

அமைக்கபபட்ட குறுவெண்பாக்களும உள ; அத்தகைய குறுவெண்பாட்டு ஒனறுயினும பொயகையாழவாரது திருவந்தாதியில் உளதாவெனின், அதுவும இனறு. இனி, நாலடி வெண்பாக்களிலும, இரணடாம அடியின் ாறறில் தனிச்சொல்லினறி நானகடியும ஓர் எதுகைப்பட வந்தவை பல 'களவழி'யிலும, 'இன்னிலை'யிலும இடையிடையே விரவி நினறுறபோல, ஆழவாரது திருவந்தாதியிலும அப பெறறியன சிலவேனும உளவோவெனின, அவைதமமுள ஒனறுதானும அதன்கண் மருந்துக்கும அகபபடுகின்றிலது. பொயகையாழவாரது திருவந்தாதியிலுளள வெண்பாபபாட்டுகள முறறும, பிறகாலத்தார் செயத 'யாபபருங்கலம,' 'யாபபருங்கலகாரிகை' முதலான செயயுளிலக கணங்களிற சொல்லபபட்ட நேரிசைவெண்பா இலகணம ஒனறேயுடையவாய ஓரோசைபபட நடகுகும இயல்பின்வாயிருகினறன. பொயகையாழவாரேயனறி, அவரோடு ஒரு காலத்தினரான பேயாழ்வார் பாடிய மூனறும் திருவந்தாதிச் செயயுட்கள நூறறும, பூதத்தாழ்வார் பாடிய ஒரணடாம் திருவந்தாதிச் செயயுடகள நூறறும அங்ஙனமே முதலிரண்டடியின் முதற்சீரும இரணடாம அடியின இறுதிச் சீரும ஒரெதுகையாயப, பின இரணடடியின் முதறசீர்கள வேறேர் எதுகைபபடநிறக வரும நேரிசைவெண்பா இலக்கணம ஒன்றேயுடையவாயிருகின்றன. மேலே காட்டிய வாறு, கடைசசஙகக்காலதது சானறோர இயறறிய வெண்பா நூல்களிற காணபபடும பலவேறுவகையான வெண்பாயாபபின அமைதிகள, இம முதலாழவார் மூவரும இயறறிய வெண்பா அந்தாதிகளிற சிறிதுங காணபபடுகின்றில.

அதுவேயுமனறிக், 'களவழி,' 'இனனிலை' எனனும சஙகக்காலத்துப பொயகையாரின நூல்களிற, பனனிரணடு பனனிரணடு மெல்லோசை வடசொற்களே முறையே சிறு வரவினவாய விரவிக் காணபபடாநிற்கப, பொய்கையாழ்வாரது முதறறிருவந்தாதியில் வல்லோசை வாய்ந்த வடசொறகளும, கடைச்சங்கச் சான்றோர் இலக்கியங்களிற்

காணபபடாத வடசொறகளும ஆக அறுபத்துமூன்று விரவியிருத்தலே மேலே யெடுத்துக்காட்டினமை ; பொய்கை யாழவாரது அந்தாதியிற போலவே பேயாழவாரது திருவந்தாதியில் அறுபத்தாறு வடசொறகளும, பூதத்தாழவாரது திருவந்தாதியில் அறுபத்தெட்டு வடசொறகளுங கலந்து காணபபடுகினறன. சங்ககாலத்துப பொயகையார் நூல்களாகிய 'களவழி,' 'இனனிலை' எனனும இரண்டிலும பனனிரணடு பனனிரண்டு வடசொறகளே கலந்திருத்தலையும, ,கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டிலிருந்த பொயகை பேய பூதம எனனும ஆழவார் மூவர் பாடல்களிலும அறுபத்துமூனறு முதல் அறுபத்தெட்டுவரையிலுளள வடசொறகள கலந்திருத்தலையும உறறுநோக்கவல்ல நுண்ணறிவாளர், அவவடசொற கலபபு வேறுபாடு அவவவரா இருந்த காலவேறுபாடடினையும இனிது விளகுகிக காட்டுமெனா கனகுணாந்து கொளவரெனக.

இனனும, 'இனனிலை' பாடிய பொயகையார், ஆசிரியர் தொல்காபபியனா கூறிய இலகுகணத்தினவழி நூல் செயதவர் எனபதறகு, அவர் அந்நூலினகட் சில வெண்பாகளில ஐஞசீரடியும வரததொடுதலமையே சானறும. 'இனனிலை' அறதுபபால் ஏழாஞ செயயுளில் "நாமமீட்டு, ஒறுகுகொணு ஞாங்கா அடிபபட்ட சிமபால்" எனறும, பொருடபால் ஒனபதாஞ செயயுளில் "யாம வெறுக்கை இனறி அமையாராம அஃதிலார் மைஆவின" எனறும, இனபபால் ஐந்தாஞ செயயுளில், "அழுகுடமபுச் சிழநீரான யாதுதசீர மெலலியலை யாண" எனறும ஐஞசீரடிகள வந்தமைகாண்க. இஙஙனம வெணபாவினுள ஐஞசீரடியும ஒரோவழி அருகிவரபபெறு மென்பது,

> "வெண்டலை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
> ஐஞ்சீரடியும் உளவென மொழிப."

எனனுத் தொல்காபபியதனுச் செய்யுளியல், சூசூ-ஆம சூத்திரத்தானும, அதறகுப பேராசிரியரும நசசினாக்கினியரும கூறிய உரையானும பெறபபடும. யாப்பருங்கலக்காரிகையாசிரியரும அதன் உரைகாரரும, "அருகிக் கலியோடு

அகவல் மருங்கின் ஐஞ்சீரடியும், வருதற்கு உரித்தென்பர்'' என்னுங் காரிகையில் (ஒழிபியல், நூ) வெண்பாவினுள ஐஞ்சீரடி வருதலாகாதென அதனை விலக்கினர். எனவே, யாப்பருங்கலகாரிகை எழுதப்பட்ட பிற்காலத்தில் 'வெண் பாவினுள ஐஞ்சீரடி விரவிவரும வழக்கு' வீழ்ந்து பட்டமை புலனும். முதலாழவார் மூவரும இயற்றிய முந்நூறு வெண்பாக்களில் ஒன்றிலாயினும ஐஞ்சீரடி வராமையாலும, இவ்வாழவார்கள இருந்த கி. பி. எட்டாம நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகிய 'புறப்பொருள வெண்பாமாலை'யுள ளும ஐஞ்சீரடி விரவிய வெண்பாக் காணப்படாமையாலும, 'இன்னிலை' வெண்பாக்களுள அஃது விரவக்காண்டலா னும, கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டுப் பொய்கையார் 'இனனிலை' இயற்றிய காலத்தே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியாங்கு வெண்பாவினுள ஐஞ்சீரடி விரவும வழக்கு இருந்ததென்பதூஉம், பொய்கையாழ வார் திருவந்தாதி பாடியகாலத்துக்கு முன்னரேயே அஃதாவது கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டிலேயே அவ்வழக்கு வீழ்ந்துபட்ட தென்பதூஉம அறியற்பாலன. ஆகவே, 'இன்னிலை' பாடிய பொய்கையாரும, திருவந்தாதி பாடிய பொய்கையாழவாரும் எழுநூறு ஆண்டுகள இடையிட்ட வெவ்வேறு காலத்தவராவ ரென்பதும பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

இனி, இஞ்ஞான்று 'இன்னிலை'யை அச்சிற் பதிப் பித்து அதற்கு உரையும எழுதியுதவிய உதவியாளர், 'களவழி,' 'இனனிலை,' 'பொய்கையாழவார் முதற்றிருவந் தாதி' முதலிய மூன்றையும பற்றிக் கூறியவைகளை யாம ஆராய்ந்து பார்க்க, அவை பொருந்தாதனவாயக் காணப பட்டமையின, அவர்தம கூற்றுக்களையும ஆராய்ந்து உண்மை இதுவெனக் காட்டுவாம: 'முதற்றிருவந்தாதிச்' செய்யுட்களிற சில மிக அரியவெண்பா இலக்கணங்களுக்கு இடனாயிருக்கின்றனவென அவ்வின்னிலைப் பதிப்புரைகாரர் கூறினர்; ஆனால், அவ் வரியவெண்பா இலக்கணங்கள இவையென்பது அவர் எடுத்துக் காட்டிற்றிலர். மற்றுப்,

பலவேறு வகைபபட்ட அமைதிகள வாய்ந்த வெண்பாக்கள 'களவழி,' 'இன்னிலை' எனபவற்றிற் காணப்படுமாறு போலப, பொயகையாழவா ரியற்றிய திருவந்தாதியில் அவறறுள ஒரு சிலதாமுங் காணப்படாமையை மேலே விளக்கிக் காட்டினே மாதலால், அவர் கூறறுக் கொளளற பாலதனறென விடுக்க.

இனி, முதற்றிருவந்தாதிச் செயயுட்களில் 'நன்பு,' 'புலரி,' 'குரா,' 'திருவன,' 'மரிதல்,' 'ஏனும' எனனும அருஞசொற்கள காணபபடுமாறு போலக, 'களவழி'யில் அத்தகைய அருஞசொறகள காணபபடுகினறில எனவும, முதற றிருவந்தாதிச் செயயுட்கள இனியவாயும 'களவழிச்' செயயுட்கள இனனதனவாயும இருக்கினறனவெனவும அப பதிபபுரைகாரர் கூறிய கூறறு எமக்குப பெரிதும் வியபபினைத் தோற்றுவியா நின்றது. அவர் அருஞசொறகளென மேலே கூறிய ஆறறும பொய்கையாழவாரது முதற் றிருவந்தாதியில் உளவோ என யாம ஆராய்ந்து பார்க்க, 'ஏனும' என்னும ஒரு சொல்லைத் தவிர, ஏனை ஐந்தும அவர்தம செயயுட்களிற காணபபடுகின்றில. 'ஏனும்' என்னும அவவொருசொற் ருனும 'ஏனும' எனபதன திரிபாக எல்லா ஆழவாரகளானும புதுவதாக எடுத்தாளபபடுவது ஏனை ஐந்து சொற்களில் 'நன்பு' எனபது நலம எனனும பொருளிற பூதத்தாழவார் பாடிய இரணடாந் திருவந்தாதி முதற செயயுளிலும, 'புலரி' எனபது விடியற் காலம எனனும பொருளிலும 'குரா' என்பது குராமரம எனனும பொருளிலும அதன மூபபத்தோராஞ் செயயுளிலும, 'திருவன்' என்பது செல்வன் என்னும பொருளில் அதன் எண்பத்துநானகாஞ செயயுளிலும, 'மரிய' என்பது 'தெரியுங்கால்' எனபதறகு வேறு பாடமாய வேறோர் ஏட்டுச் சுவடியிற காணபபட்டுச் 'சாவ' எனனும பொருளிற் பேயாழவார் இயறறிய 'மூன்றாந் திருவந்தாதியின' ஐமபத்தைந்தாஞ செயயுளிலுங் காணபபடுவதாயிருகக, இச் சொறகளெல்லாம பொயகையாழவாரது முதற் றிருவந்தாதியில் உளவெனா அப் பதிபபுரைகாரா பிறழச்சியுரை நிகழத்தினமை எமக்குப பெரியதோர இடுமபூதினை விகாப

பதாயிற்று. அருஞ்சொற்களை அவர் கொண்டவை தாமும் பொய்கையாழ்வார் பாட்டுக்களில் இல்லாமையால், அதுபற்றி அவ் வாழ்வாரது பழமையை நாட்டப்புக்க அப் பதிப்புரைகாரரது கோட்பாடும் நூறுங்கி இல்லையாயிற்று.

இனிக, 'களவழி'யில் அருஞ்சொற்கள் இல்லையென்றதும், அதனை செய்யுட்களை இன்மையில்லாதவை என்றதும் பிழைபாட்டுரையாம். 'களவழி'யில் அருஞ்சொற்கள் பற்பல உள, அவற்றுட் சில வருமாறு: துப்பு, கெழூஉம, தபியா, ஞாட்பு, போர்ப்பு, குகில், சிரல், உரறி, ஆஞ்சு, குரீஇ, உய்ங்கும், மைந்து, கடாஅய, நூற, பருமம, ராறு (விழவு), நளிந்த, திமில், எருவை, திரவு, இங்க. இவை போலும அருஞ்சொற்கள இன்னும பலஉள; இவையெல்லாம 'புறநானூறு,' 'அகநானூறு,' 'கலித்தொகை' முதலான சான்றோரிலக்கியங்களிற பயில்வனவாகும. இன்னோரன்னவை அருஞ்சொற்களாயிருக்க, இவைதமமை அங்ஙனங் கொள்ளாத அப் பதிப்புரைகாரரது கோள வழுக்கோளாமெனக. அற்றன்று, கற்றார்க்கும் எளிதிற பொருள விளங்காத சொற்களே அருஞ்சொற்களெனல் யாம கோடுமெனின, தேவார திருவாசகங்களினும பிறகாலத்து ஆழ்வாராகள பாடல்களினுங்கூடக் கற்றார்கு எளிதிற பொருள விளங்காத சொற்கள பற்பல உள; அசுமப, அண்ணிக்கும, அவிதா, அளஞ்சு, ஆதம, இறவு, உணடை, உந்தீபற, உவலை, தட்டுஞ்சப, ஏசறவு, ஏலோ, ஏழில், தழுத்த, கலதி, கிழியீடு, கிறி, கிறு, குதுகுதுப்ப, குலா, சசரை, சடடோ, சழகு, சிறவு, செடி (தீமை), தழி, திறவு, தெள்ளேணம, நாங்கூழ, பட்டி, பப்பு, பளகு, பவனை, புனிதம, பேழகணிதல், பொத்தை, மாழை, வமபலன, வயமம, விதுவிதுப்பு, விளாகைத்து, என்னுஞ் சொற்கள 'திருவாசகத்'திற காணப்படுகின்றன; சங்க இலக்கியங்களிற பயின்றாகும இச சொற்களுக்குப் பொருள கண்டுதெளிதல் எளிதாகாது, இங்ஙனமாமே, 'திருச்சிற்றமபலக் கோவை'யாரினும அரிதுணரா பொருளனவாஞ் சொற்கள பலப பல உள. தேவாரப்பாக்களில் உள்ள பொருள பொள

ளெனப புலபபடாச் சொற்களீயும் ாண்டெடுத்துக்காட்ட லுறின இது மிக விரியும. கறறுர்க்கும எளிதிற பொரு ளுணரலாகாச் சொறகள மிகுநதிருததல் கொண்டு, கி. பி. மூனறும நூற்ருண்டிற பாடபபட்ட 'திருவாசகத்'தையும, கி. பி. ஆறு, ஏழு, ஒனபதாம நூறறுண்டுகளிற பாடப பட்ட தேவாரபபாகளீயும கி. பி. இரண்டாம நூறறுண டிறகு முறபட்ட சஙகாலத்தில் இயறறபபட்டளவெனறு கோடல் ஒக்குமோ? கல்வியறிவு சிறிதுடையார்கு அருளு சொல்லெனாத தேதானறுபவை, அவரின மிகக கல்வியும நுண்ணறிவும உடையாாக்கு அருளுசொல் லெனத் தேதானரு; அவை எளிதிற் பொருள விளஙகுவனவாகவே யிருககும ஆகையால், தமக்கு அருளுசொலலெனத் தேதானறுவது கொண்டு ஒருவா ஒருநூலின் சொல்வழகளை நனகாராயந்து பாராது அந் நூலீப பழையதெனறுதல் புதிய தெனறுதல் முடிபு கட்டுதல் பெரிதும இழுகுடைத தாம அதுவேயுமனறி, 'இனனிலீப' பதிபபுரைகாரா அருளு சொறகளை எடுத்துக காட்டிய நனபு, புலனி முதலிய ஆறுசொறகளும அரிதுணரா பொருளவாகாமை அவற றிறகு யாம மேலே குறிதத பொருளகளானும இனிது விளஙகும. மேலும, இச சொறகள பூதத்தாழவார் பாடல் களில் உளளனவே யன்றிப பொயகையாழவார் பாடல் களில உளளனவும அலலவெனபதூஉம நினைவிறபதிகக றபாறறு.

இனிக, 'களவழிச' செயயுட்கள இனிமையில்லாதன எனற அப பதிபபுரைகாரா எவவாறருல் அவை இனிமை யில்லாதனவாயின எனபது காட்டிற்றிலர். அவை சொற சுவை இல்லாதனவா? அன்றிப பொருட்சுவையில்லா தனவா? சொற சுவையில்லாதன எனறு கொண்டா ரெனின,

"ஒழுக்குங் குருதி யுழக்கித் தளர்வார்
இழுக்குங் களிற்றுக்கோடு ஊன்றி எழுவர்
மழைக்குரல் மாமுரசின் மல்குநீர் நாடன
பிழைத்தாரை அட்ட களத்து." (களவழி, கூ)

எனபது போன்ற செய்யுட்களைச் சொற்சுவை இல்லாதன வென்று தமிழறிஞர் கூற ஒருபபடுவரோ மொழிமின! மற்று அவை பொருட்சுவை இல்லாதனவெனக் கொண்டா ரெனில, 'காவிரிநாடனுகிய கோச்செங்கண்ணன் கழுமலம் எனனும ஊரின்மேற படையெடுத்துச் சென்று, அங்கே தனனை வந்தெதிர்த்த மாறறரொடு பொருது அவரைத் தொலைத்து, அவ வூரினைக் கைப்பறறிக் கொண்ட நாளில், அவன போரபுரிந்த களத்திற குதிரைகளால் உதையுண்டு காமபுமேலாகக கிடந்த பகைவருடைய குடைகளானவை, வயலில் மேயச்சென்ற மாடுகளால் உதையுண்டு தண்டு மேலாயக் கிடந்த காளானகளை ஒத்திருந்தன' எனறு அப் போராக்களத்தைப புனைந்துரைக்கும,

> "ஓ ஓ உவமன் உறழ்வின்றி ஒத்ததே
> காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநாள்
> மாஉதைப்ப மாற்றூர் குடையெல்லாங் கீழ்மேலாய்
> ஆஉதை காளாம்பி போன்ற புனல்நாடன்
> மேவாரை அட்ட களத்து." (களவழி, ஈசு)

எனனுஞ செயயுளையும இதனோடு ஒத்தவறறையும பாக்க ளின் பொருட்சுவை தேர்ந்த புலவோர் பொருட்சுவை இல்லாதன வென்று உரைக்கத் துணிவரோ கூறு மின்கள!

அறறனறு, பொயகையாழவாதம செய்யுட்கள கடவுளமேற பாடப்பட்டிருத்தலின், அவையே இனிமை யுடையன, மறறுக் 'களவழிச்' செய்யுட்களோ போர்க் களத்தினமேற பாடப்பட்டிருத்தலின் அவை இன்ன தனவேயாமென்று கோடலே எமது கருத்தாமாலெனின்; நன்று சொன்னீர், கடவுளின்மேல் நெஞ்சுருகிபபாடும பாக்கள இனிமையிற சிறந்துநிற்றல் போலவே, கடவுள உயிர்களமேல் வைத்த பேரிரக்கத்தால் அவைகட்குப் புல்முதல் மக்கள ாருன உடம்புகளையும், அவ் வுடம்புகள் இருந்து உலவுதற்கு இவ்வுலகத்திற் பலவேறு இடங்களை யும, அவை ஐம்புலன்களாலும நுகருதற்குப பலவகைப

பண்டங்களையும் மக்களெவரானும் படைக்க இயலாத அத்துணைத் திறமையோடும் அழகோடும் படைத்துக் கொடுத்திருத்தலின், அவனது அப படைப்பின திறங்களையும், அப படைப்பினகண் மக்களுடைய செயல்களால் நிகழும நிகழச்சி வேறுபாடுகளையும எடுத்துபபாடுதல் கடவுளைப பாடுதலோடொபப இனபம பயபபனவேயாம். அங்ஙனம அல்லாக்கால் 'அகபபொருள,' 'புறபபொருள' பற்றி யெழுந்த சங்கபபாட்டுகளும, 'சிலபப திகாரம,' 'மணிமேகலை' போனற பெருமபொருட்டொடர்நிலைச் செயயுட்களும சானறோரால் அத்துணை விழுமியவாயப பாராட்டபபடா வனறே. ஆதலால், இறைவனைப பாடும பாட்டுக்களெ யனறி, இறைவனது படைபபினையும அப படைபபில் நிகழும நிகழச்சிகளையும புனைந்துரைக்கும பாக்களும நல்லிசைப் புலவர்களால் ஆக்கபபடின அவறறொடொபப இனிமை மிக்கனவாயே திகழுமென உணர்ந்துகொளக. அற்றாயினும, 'கள்வழிச்' செயயுட்கள போர்க்களத்தில் நிகழந்த கொடிய நிகழச்சிகளைக கூறுதலின், அவை இனனதனவேயாமெனிற, குருதியொழுக, குடரும நிணமும மூளையுஞ சிதற, நெஞசம போழபபட்டுங கழுத்து அறுபட்டுங கைகால் முறிபட்டுங கிடபப, இறைவனரு ளால் அரிதிறகிடைத்த மகளை யாக்கையை மகளை தாமே ஒருவரோடொருவர் பொருது அழிக்குங கொடுமை, போர்களை நிகழச்சிகளை எடுத்துப பாடும பாட்டுகளா னாலும, மறறையோர்க்கு வேறொருவாறாயினும புலபபட மாட்டாது. மறறு, அப போர்க்களப பாட்டுகளைக கேட்ட வளவானே அவர் அப போர்த்தொழிலின கொடுமை தேர்ந்து, உளளம இளகி அத்துணைத் தீய தொழில் என்றும நிகழாதிருத்தலே வேண்டுவர். நல்லிசைப புலவ ராகிய பொயகையார் 'களவழி' பாடிய நோக்கமுங, கோச் செங்கண்ணன தான் செயத போரினால் விளைந்த கொடு மையை நன்குணர்ந்து, இனி அதனை மேற்கொளளா திருத்தற்பொருட்டும, அவனது போரினால் முன்னரே தன் படைகளையிழந்து உள்ளம நிலைகலங்கிநிற்குஞ 'சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை' யெனனும புகழோங்கிய சிறந்த

மனஸீன மீண்டுஞ சிறையிலடைத்து வருத்துதலினும மிக்க கொடுமை பிறிதில்லையெனபதனீ அப போர்க்களக கொடுமை பாடிய பாட்டினவழிப புகுந்துணர்ந்து அவனீச் சிறையினினறும அவன விடுதலீ செயதறபொருட்டுமே யாம. பொயகையார பாடிய 'களவழி' நூலாற போரின கொடுமை தெரிந்த பினனாத்தான, சோழன கோச்செங கணணன, போசெயது பிறர்மண் வௌவுதலீ யுறவே கைவிட்டுச, சிவபெருமானுககுத் திருவடித்தொணடனாகி, அப பெருமானுககு ஆங்காங்குத் திருக்கோயில்கள கட்டு வித்து, அத திருததொண்டிலேயே இன்புறறிருநதா னுதல் வேண்டும. இனனும, இறைவனால் வகுகக்பபட்ட அழகிய அமைதிமிகக இயற்கையமைபபில், மககள தமது கொடுஞசெயலால் உண்டாக்குங கொடிய போர்க்கள நிகழசசிகளீ எடுத்துப பாடுவான புகுந்த ஆசிரியர் பொய கையார், அக கொடியவறறின தீதாறறக் கொடுமை யைத் தணிவுசெயதற பொருட்டும, தாம பாடுஞ் செயயுட் களீப் பயில்வாரது நினைவு அக கொடுநிகழச்சிகளின் வழியே சார்பபுண்டுபோகாமல் அவறறினினறும பிரிந்து இறைவன அமைத்த அழகிய இயறகைத் தோறறஙகளிற செனறு பதிந்து அவறறை வியந்து இனபுறறு நிறறற பொருட்டும, தாம பாடும அப போர்க்கள நிகழச்சிகள பெரும்பாலானவறறிறகு இயறகைத் தோறறஙகள பல வறறை உவமையாக எடுத்துக்காட்டிச செலலுதல் பெரிதும பாராட்டறபால தொனறும. போர்ககளத்திற குடைகள காமபு மேலாகக கிடதலுககுத தண்டு மேலாகக கிடககுங காளானகளீ உவமைகூறிய பாட்டை மேலே எடுத்துக்காட்டினும; இங்ஙனமே ஏனீச் செயயுட் களிற பெரும்பாலானவும இயற்கைத்தோறற உவமை காட்டுதல் காணக. இவ்வாறு பெருஙகாபபியஙகளுளளும அடுத்தடுத்துக காணபபடாத இயறகைததோறற உவமைகளீ, நாறபத்தொரு செயயுட்களான அமைந்த இச சிறிய 'களவழி' நூலின்கண் அதனாசிரியர் பொய கையார் அடுத்தடுத்துக் காட்டிச் செல்லுதலின் கருத்தை நுனித்துக் காணவல்ல அறிவுமதுகையுடையார், அங்

ங்லாம அவ வாசிரியர் செயதது, தமது நூலிப பயில் வார்க்கு அவர்தம கினைவு தாங்காட்டும அப போராகளக் கொடுங் காட்சிகளிலேயே கிடந்துவிடாது, அவற்றைக் கடந்துசென்று இறைவன வகுத்த இயறகைத்தோற்ற அழகிற படிதல் வேண்டியேயாமென்ா உணர்ந்துகொளவர். இத்துணை நுணணுணர்வுகொண்டு உருவதிற சிறிதாகிய இகளவழிநூல் யாகபபட்டமைபோலனறே, திருக்குறள, நாலடியார முதலான விழுமிய நூல்களோடு இதுவும ஒனறுகச சோததுப பதினெண கீழகக்கணக்கினுள வைதது ஆனறோராற பாராட்டபபடுவதாயிற்று. இங்ன மாக நுண்மையும இனிமையும முதிர்ந்து திகழுங் 'கள வழிப' பாடுகளே இனனதனவென்று கூறிய அப பதிப புரைகாரரது உரை வழுகுரையேயாமென்ா விடுக்க.

இனிப, பொயகையாழவார் பாடிய முதறறிருவந் தாதிச செயயுட்களெல்லாம பிறபபு இறபபு இல்லா முழுமுதற கடவுண்மேற பாடபபட்டனவும அல்ல. சிவபெருமானையுந் திருமாலையும இவர் ஒனறுபடுத்தி அருளிசசெயதிருக்கும நு, உஅ, எச, கூஅ-ஆஞ செயயுட் களும, அங்ங்னமேல திருமாலேமட்டும மனம உருகிப பாடியிருக்கும வேறுசில செயயுட்களுந் தவிர ஏனைய வெல்லாங் கண்ணன, வாமனன, நரசிங்கன, வராகன முதலியோராமேற பாடபபட்டனவாகும. பிறபபு இறபபு இல்லாத தனிமுதற கடவுளேமட்டும வழிபடுவோரான சானறோர்க்கும, பிறபபு இறபபிற் கிடந்துழல்வாரான மக்களையும அவரிற மூழ்ந்த விலங்குகளையும பாடும இப பாட்டுகளள அருவருபபினையும வருத்தத்தினையும விளை வியாதிரா. மக்களே மக்களாகவும தெய்வத்தைத தெயவ மாகவும வைத்து மயக்கவுணர்வுக்கு இடனினறிப பாடுதல் குறறம அனறு; மறறு, மக்களைத் தெயவமாகவும, தெய் வத்தை மகளாகவும பிறழத்திவைத்து மயங்கபபாடு தலே பெரிதுங் குறறமாவதாம. 'திருமால்' எனபது பிறபபு இறபபு இல்லா எல்லாமவல்ல இறைவியாகிய உமைபபிராட்டியே யல்லாற பிறிதன்றெனபதனை முன

னரே விளக்கிக்காட்டின மாதலால், திருமாலேமட்டும வணங்குதல் குற்றம அன்று. மற்றுக், கண்ணன், வாமனன, முதலான மக்களோத் தெய்வமாக வைத்தும, முழுமுதற பொருளாகிய திருமாலேப் பிறபபு இறபபுக்களுட் படுத்தும பாடியதே குறறமாம. ஆகவே, பொயகை யாழவார திருமாலேயுஞ சிவபிராஞையும விடுத்து, ஏனை மகளுளளுஞ் சிறறுயிராகளுளளும படுவாரான கண்ணன், வாமனன், நரசிஙகன, வராகன, இராமன முதலியோரைத் திருமாலாக வைத்துப பாடியதும, உலகிறகு முழுமுதற கடவுள அமமையபபரும அல்லது மாலுஞ சிவமுமாம ஒருவரேயாக அவரைவிடுத்து, "முதலாவார் மூவரே" எனப புராணகதையை நமபிக் கடவுளே மூவரெனக கூறிய தும மெயயறிவிலாருககு இனனுதனவாகவே காணபபடும. சைவசமயாசிரியருள எவரும இங்ஙனம் வைணவ ஆழவார் களேப்போல் யாண்டும மயஙகிப பாடிற்றிலர; அவர்க ளெல்லாரும பிறபபிறபபில்லாத் தனித்தலைமைக் கடவு ளாகிய அமமையபபர் ஒருவரையே, மூவர்க்கும முபபத்து மூவர்க்கும மறறெழிந்த தேவர்க்கும மேறபட்டவராக வைத்துப பாடியிருக்கினறனரெனபதை மேலே பலகாலும வறபுறுத்திப போந்தாம. பொயகையாழவாரும் பேயாழ வாரும இடையிடையே புராண கதைகளான மயக்குறறுத், திருமால அல்லாதவறறையுந் திருமாலாகக்கொண்டு பாடிப பிழைபடடனராயினும, இடையிடையே அமமயக்கந் தீர்ந்து மெய்யுணர்வு தெளிந்து சிவபிரானுந் திருமாலு மாயக கூடிய முழுமுதற கடவுளின ஒருருவினேயுந் திரு மாலேயுங குழைந்துருகிப் பாடியிருக்கினறனராகலின அவ விருவரும எமமனேோரால் பெரிது பாராட்டப்படுந் தகைய ரேயா மெனக.

இனி, 'இன்னிலே' பாடிய பொய்கையாரும், 'முதற்றிரு வந்தாதி' பாடிய பொய்கையாழவாரும ஒருவரேயென நாட்டுதற்கு அப பதிபபுரைகாரர் வேறுசில குறிப்புகள காட்டினர; அவைதமமையும் ஆராய்வாம: 'இனனிலே'ச் செயயுட்கள சிலவற்றிற் குற்றியலுகரத்தின்பின் வந்த

உயிர்கள் உடம்படு மெய் பெற்றிருத்தல்போல, முதற்றிரு வந்தாதிச் செய்யுட்கள சிலவறறிலுங் குறறியலுகரத்தின் பின்வந்த உயிர்கள உடமபடுமெய் பெற்றிருக்கின்றன வெனறு அவை இரண்டறகும ஒற்றுமை காட்டினர். இது பெரிதும பிழைபாடனறு ஒறறுமையே யாகும; ஏனெனிற், குற்றியலுகரத்தின்முன வரும உயிர், அக் குறறியலுகரங்கெட நின்றமெயயினமேல ஏறிவருதலே செயயுள வழக்கிலும உலகவழக்கிலும இயறகையாகக் காணபபடுவதெனறும. 'எழுந்து இருந்தான,' 'மருந்து உண்டான,' "நாகு இள வரி வண்டு உண்டு" எனறற றொடகத்தன இருவகை வழக்கிலும 'எழுந்திருந்தான,' 'மருந்துண்டான,' "நாகிளவரிவண்டுண்டு" எனறுதான எல்லாராலுஞ சொல்லபபடுமேயல்லாமல், 'எழுந்து விருந் தான,' 'மருந்துவுண்டான,' "நாகுவிளவரிவணடுவுணடு" என உடமபடுமெய புணர்த்துச் சொல்லபபடா. சொற்களைச் சொல்லுங்காற குறறியலுகர ஈற்று உகரங்கெட நின்ற மெயமமேல் வந்த உயிரேறி முடிதலே எஙகும இயறகை யாகக் காணபபடுதலின, அவ வியறகையையே ஆசிரியர் தொல்காபபியனுரை உளளிட்ட இலககண ஆசிரியர் இலக்கணமாகக் கூருகிறபர். குற்றியலுகரத்தின முன் வரும உயிர் உடமபடுமெய பெறுமெனத் தொல்காப்பியனுர் யாண்டுங் கூறிறறிலர் அதனுற, குறறியலுகரத்தின முன வரும உயிர் உடமபடுமெய பெறவைத்தல் இயறகைக்கும இலககணத்திற்கும மாருய பிழையேயல்லாமற பிறி தனறு; பிழையேயாயினும வெணபாவினும பிற பாக்களி னும முறையே தளையுஞ் சிருங கெடாமைபபொருட்டு அவ வியறகைக்கு மாருக அருகி ஒரோவொருகாற குற்றிய லுகரதனமுனவந்த வுயிராககு உடமபடுமெய கொடுத்து நலலிசைப புலவா செயயுள யாத்தலும உண்டு; இது பிழையேயாயினுஞ் செயயுள யாததல் வருத்தமால செய லாதல்பறறி அதனே ஆனருர் விலககாதுகொளவர். எனினுங், குறறியலுகரதனமுன வரும உயிர் உடமபடு மெய பெறுதல் இயற்கைகும இலக்கணத்திற்கும மாருய் இனனு ஓசைத்தாயிருத்தலின், தொல்காபபியனுர் காலத்

திற்கு முன்னும அவாகருபபின் இடைச்சங்க கடைச்சங்கச் சானறோா செயயுட்களினுங, கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டில் இயறறபபட்ட 'சிலபபதிகாரம,' 'மணிமேகலை' எனப வறறினுங்கூட அங்கங்காங குறறியலுகரத்தினமுன வரும உயிர் உடமபடுமெய பெறறுமுடிதலை யாண்டுங கணடிலேம. மறறு, மாணிகக்வாசகப பெருமான அருளிச் செயத திருவாசகத்திலோ, அடித்தடித் தகாரம என்ா வரறபாலது ரிர்கெடாமைபபொருட்டு "அடித்தடித்து வக்காரம" (அறபுதபபத்து, கூ) என்ா ஓரிடத்தில மடடுங குறறியலுகரத்தின முனவரத உயிர உடமபடுமெய பெறறு முடிந்தது. எனவே, பணடை இலகக்ண ஆசிரியராகிய தொல்காபபியனாா செயத இலகக்ணத்தினறுங, அவர்கருபபின வந்த ஏனைச சானறோா செயத இலகியங்கடகும முரணாகப, பாக்களிற ரிர்தனா கெடாமைபபொருட்டுச் சொறகளியுஞ சொறபுணர்ச்சிகளியும ஓரோவழிப பிழை பட அமைததல, திருவாதவூரடிகள இருந்த கி.பி. மூனறும நூற்றாண்டுமுதல் நிகழந்ததாகல் வேணடும. இவவாறு பண்டைச சானறோா இலக்கண இலகியங்கடகு முரணான பல மாறுதலகள கி. பி. மூனறும நூறறாண்டுமுதல் இத்தெனறமிழ நாட்டினக்ண நிகழலாமமை வேறோராறறானும பெறுதும. எனனை? தொலகாபபியருதுஞ, சங்க இலக்கியங்களிலும ஒரு சிறிதுங காணபபடாத 'கடடளைக கலித்துறை,' 'விருததம' எனனும பாவகைகளும, புதிய புதிய வடசொறகளும பாரத ராமாயண புராண கதைகளும, பல்சமயக கோட்பாடுகளும, பிறவும் கி பி மூனறும நூறறாண்டிலிருந்து இயறறபபடட தமிழ நூல்களின மட்டுமே காணகிடதலினென்பது. இங்ஙனமாக முனனோர் நூல்களிற காணபபடாதனவும, அவறறோடு ஒரோவழி மாறுவனவுமாகிய பல நிகழச்சிகளின இடையே, 'குற்றியலுகரத்தினமுன் வரும உயிர் உடமபடுமெய பெறும' புதுவழகும ஒரோவொருகால விரவலாயிறறு. ஆகவே, "உண்மை மாலீர்த்து விருளகடிந்து" என்ா சக-ஆஞ் செய்யுளிலும, "ஐயுணாவான் ஆயந்து வறஞசார்பா" என்ா சச-ஆஞ் செய்யுளிலுங குறறியலுகரத்தினமுன வரத உயிராகு

உடமபடுமெய் புணர்த்து ஓதிய 'இன்னிலை' எனனும நூலும் அதனுசிரியர் பொய்கையாரும, திருவாதவூரடிகள இருந்த கி. பி. மூனறும நூறறுணடிறகுச கிறிது முனனே இருந்தமை தெறறெனன விளஙகா கிற்கும 'களவழி' நூலில், முனனோர் வழகுகுகு முரணாக இப்பெறறியது எதுவுங காணபபடாமையிற, களவழியும அதனை யாக்கிய பொயகையாருங கடைச்சஙககாலதது அஃதாவது கி. பி. இரணடாம நூறறுணடிறகு முனனோர் இருந்தமையுந் தானே பெறபபடா கிறகும. இவவாறறுற 'களவழி' யியறறிய பொயகையார கி. பி. இரண்டாம நூறறுண்டிறகு முனனும, 'இனனிலை' இயற்றிய பொயகையார கி பி. இரண்டாம நூறறுண்டின ாறறிலும இருந்தமை பெறப படுதலின அவவிருவரும வேறு வேறுவரெனபது கடைப பிடிகக இனனிலை யியறறிய பொயகையார் முனனோர் வழக்கொடு மாறுபட்டது இஃதொன்றின்மட்டுமே யலலா மல், ஏனைப பா அமைபபு முதலியவறறினு அல்லாமை யின இவரைக் கி. பி. இரணடாம நூறறுண்டினு ாறு அல்லது மூனறும நூற்றுணடிலா துவகக்கத்திறகுபபின கீழ இறக்குதல் இயலாதெனபதூஉங கருதறபாற படுறறு.

'இனனிலை' இயறறிய பொயகையார் கி. பி. இரண் டாம நூறறுண்டிற்கு முறபட்டவரல்ல ரெனபது மறறுமோ ராறறுணும பெறுதும. போர்களத்தில் வந்து கினற அருசசுனனுக்கு, அவன் தேரிற பாகனுய் அமாந்த கண ணன 'பகவற்கீதை நூல்' செவியறிவுறுத்தினா னெனனும மாபாரதக்கதையை 'இன்னிலை'யின முதறசெய்யுள குறிப பிடுகின்றது. பாரதபபோரை மட்டுங் குறிப்பிட்ட பழந் தமிழப்பாட்டுக் கி. மு. மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே உளதெனும, மாபாரதக் கதைகளையாதல், கண்ணன் எனனும பெயராற கண்ணனது வணக்கத்தையாதல குறிபபிட்ட பழந்தமிழப்பாட்டுக் கிறித்து பிறபபதற்கு முற்பட்டகாலத்தில் ஒன்றுமேயில்லை. மாபாரதக்கதை தமிழநாட்டார்க்குத் தெரியத்துவஙகியதும, அது தமிழின

கண் மொழிபெயர்க்கப்படலானதும், அதன்வழியே கண்ண னுங் திருமாலின வடிவான ஒரு தெய்வமாக வைத்து ஈண்டுளளாராற பெரிது வணஙகப்படலானதும எல்லாங கி. பி. முதல் நூற்ருண்டுமுதல் நிகழலாயினவெனபதை முனனரே (சசக, சசஉ-ஆம பக்கஙகளில்) விளக்கிப்போந் தாம. ஆகையாற், கணணன அருசசுனற்குக் கீதைநூல் அறிவுறுத்தியதாகக கூறும மாபாரதக் கதையைத தமது 'இனனிலை' முதறசெயயுளில் எடுதது மொழிந்த அதன ஆசிரியர் பொயகையார் கி. பி. முதல் நூறருண்டிறகும பின னிருந்தாரேயாதல் வேண்டும. 'பகவறகீதை' எனனும நூல மாபாரதததில் எழுதி இடை நுழைக்கபபட்டது கி. மு. முதல் நூறருண்டிறகுமுற சென்றதெனல் ஆகாமை யானும,[1] அது தானுந் தமிழநாட்டார்க்குத தெரியலானது கி. பி. முதல நூறருண்டிறகு முனனெனறல் இயையாமை யானும, அதனைக குறிபபிட்ட 'இனனிலை' ஆசிரியர் பொயகையார் கி. பி. இரண்டாம நூறருண்டினகட் பட்டவ ரெனபதே தேறறமாம என்க.

இனி, 'முதறறிருவந்தாதி' பாடிய பொயகையாழவார், 'இனனிலை' பாடிய பொயகையாரைபபோல், தமது கூடு-ஆருசெயயுளிற குறறியலுகரத்தினமுன வந்த உயிர்க்கு உடமபடு மெய புணர்தலேதானு ரெனறதும பிழைபாடாம. எனனை ? "நமோநாரணு வெனன" எனு வேறு திருத்த மான பாடமே வைணவப புலவர்களால் ஒபபுககொண்டு பதிபபிக்கபபட் டிருத்தலின்.[2] "எனறு" எனனும் பிழை யான பாடத்திறகு வேறுக "எனன" எனனுந் திருத்த மான பாடம உளதாகலிற, பிழையான பாடம இவ வொன றைக்கொண்டு பொய்கையாழவாரையும, 'இனனிலை' பாடிய பொய்கையாரையும ஒனறு படுத்த முனைந்த இன்னிலைப பதிப்புரைகாரர் கருத்து நிரம்புமாறில்லையென

1. See 'Gita and Gospel' by Dr. J. N. Farquhar.

2. 1908 இல் சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் திரு. உ. வே. கோபாலாசாரியாராற் பதிப்பிக்கப்பட்ட 'நாலாயிரப்பிரபந்தப்' படியைப் பார்க்க.

விடுக்க. பிழையான பாடத்தையே உறுதியாக்கொண்டு, அவ் விருவரையும் ஒன்றுபடுத்தலாமெனினுங், குற்றிய லுகரத்தினமுன வந்த உயிர்க்கு உடமபடுமெய் புணர்த்து ஓதிய திருவாதவூரடிகளும உளராகலின, இப புதிய புணர்ப்புப் பொய்கையார்க்கும பொய்கையாழவார்க்குமே உரித்தென்றலும் பொருந்தாதெனை ஓர்க.

இனி, 'இன்னிலை'யின் உள-ஆஞ செய்யுள் "மகவு" எனை முறறியலுகர ாறருன முடிதல்போலப, பொயகையாழ் வார் அருளிச் செயத 'முதறறிருவந்தாதி'யின கஉ, ருரு, கள-ஆஞ செயயுட்களும முற்றியலுகர ாறருன முடிதலின், அவ விருநூல்களையும ஆக்கிய பொயகையார் ஒருவரே யாவரென இன்னிலைப பதிபபுரைகாரர் கூறினார். இவர் கூறியபடியுளவா என்று 'முதற்றிருவந்தாதி'யை யாம் எடுத்து உற்றுநோக்க, அதன்கட் கஉ-ஆஞ் செயயுளின ாறறில் "இயல்பு" எனக் குற்றியலுகர ாறு வந்திருக்கக் கண்டாமே யன்றி, அவர் கூறியபடி முறறியலுகர ாறு வரக் கண்டிலேம உண்மை யிவ்வாருக, அதனை அப பதிப் புரைகாரர் புரட்டிக் கூறியது எனனையோ! ஆஞல், ருரு-ஆஞ் செயயுள் "கரவு" எனவும, கள-ஆஞ செய்யுள "உணர்வு" எனவும அவர் உரைத்தவாறே முற்றியலுகர ாறுகளாலே தாம முடிந்திருக்கின்றன. இஙஙனம வெண்பா யாபபுக்கள முறறியலுகர வீறருன முடிதல், 'இன்னிலை,' 'முதறறிருவந்தாதி' எனனும இவ் விருநூல்களிலனறி, வேறு வெண்பா நூல்களிற் காணபபடாதாயினன்றே, அவறறின ஆசிரியரை ஒருவராகக் கூறுதல் ஒருவாறருற் கூடினுங் கூடாகிற்கும? மற்று, வெண்பா யாபபுக்கள ஒரோவழி முற்றியலுகர ாறருன முடிதலும உண்டெனபது,

"கெடுவாக வையா துலகம் நடுவாக
நன்றிக்கட் டங்கியான் தாழ்வு." (ககள)

எனத் திருக்குறளிலும்,

"திறந்திடுமின் தீயவை பிற்காண்டும் மாதர்
இறந்துபடிற் பெரிதாம் ஏதம்—உறந்தையர்கோன்

தண்ணுரை மார்பிற் றமிழ்நர் பெருமானைக்
கண்ணுரைக் காணக் கதவு."

என முந்தொள்ளாயிரத்திலும் அவ்வாறு முடிந்த செய்யுட்களால் நனகறியக கிடத்தலின, அதனை இன்னிலை, முதற றிருவந்தாதி எனனும இரண்டுகருமே வரைசெயதலும, அநநூலம வரைசெயத பிழைபாட்டால் வெவவேறு காலத்தினராக இனனிலைப பொயகையாரையும பொயகையாழவாரையும ஒருவ ரெனறலும போலி யாராயச்சியாமென மறுக்க.

இனி, அப பதிபபுரைகாரா 'இனனிலைச்' செயயுட்கள சிலவறறிறகும, 'முதறறிருவந்தாதிச்' செய்யுட்கள சில வறறிறகுங காட்டிய பொருளொறறுமையும பொருந்தாதாயிருத்தலின, அப பிழைபாட்டினையும ஈணடெடுத்துக் காடடுதும. 'இனனிலை'யின நாறபதாஞ செயயுளாகிய,

"முப்பாலை வீழ்வார் விலங்கார் செறும்பாலை
முப்பான் மயக்கேழ் பிறப்பாகி—எப்பாலும்
மெய்ப்பொருள் தேறூர் வெளியோரார் யாண்டைக்கும்
பொய்ப்பாலை யுய்வாயாப் போந்து."

எனபது 'காமவெகுளி மயக்கநகட்கு இடனகிய பொருளகளை விருமபுவோரா தூனபுறுதலும பிறவியை ஒழியாராய், முகநூறறநகளது மயகநகத்துகநு ஏதுவாகிய எழுபிறபபுட்பட்டுப, பொயய பநுதியாம பொருளகளெலாம எவவிடத்தும பிழைத்தறகு வாயிலாகும எனக கருதி வந்து, எவவிடததும மெயபபொருளை தெளியாராகலின அவவியல்பினர் அருளவெளிமைய உணராரா' எனபபொருள படுகினறது. இனி அவாகாட்டிய முதறறிருவந்தாதி ஏழாஞ செயயுளாகிய,

"திசையுந் திசையுறு தெய்வமுந் தெய்வத்
திசையுங் கருமங்க ளெல்லாம்—அசைவில்சீர்க்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு."

என்பதோ "திசைகளும் திசைகளின் நிற்கும் தெய்வங்களும், அத் தெய்வங்களால் இசைவிக்கப்படுஞ் செயல்களும் எல்லாம் மாயோன தன்னது மாயையின வனமையால் ஆகிய மயக்கப பொருளகள ஆகும்' எனப பொருள் தருகின்றது முனனோயது, உலகத்துப பொருளகளிற் பற்றுவைத்தவர்க்குப பிறவி யொழியாமையும முதற பொருளோ யுணரும மெய்யுணர்வு வாயாமையும அறிவுறுத்தாநிறகப, பினனோயதோ காட்சிப புலனுவல்ல வெல்லாம மாயோன படைத்த மாயை எனறு மட்டும் உணர்த்தாநிறகினறது. இருவேறு புலவராற செயயப பட்டுப பொருளொற்றுமை சிறிதுமில்லாத இவ விருவேறு செயயுட்களின றனமை கல்வியறிவு சிறிதுடையார்க்கும இனிது விளஙகிக் கிடபபதாம, இவவிரணடும ஒருவராற் செயயபபடடுப பொருளொறறுமை யுடையவாயிலல எனற 'இனனிலைப' பதிபபுரைகாரரது உரை பெரியதொரு மயக்குரையேயாம; 'மயககு' எனனுஞசொறற காணகஙகிடக்குந் தமிழச் செயயுடகளோ யெல்லாம அவர் 'பொயகையார் செய்யுடகள' எனாக் கூறத் துணிவாரோலலம! இனி, 'இன்னிலை'யின பத்தாஞ செயயுளாகிய,

"இடிப்பதென் றெணணி னிறைவாணக் காயார்
முடிப்பர் உயிரெனினும் முன்னர்—கடிப்பவே
கனறமர்ந்து நிம்பால் கலுழுமே நீண்மோத்தை
ஒன்ற உணராதார் ஊங்கு"

எனபது 'இடியிடிதது அச்சுறுகுதுதல பறறித தலைசிறந்த மழைமுகிலை எவரும வெகுளார; நீயோ தமது உயிராககு இறுதி பயபபரெனினும கல்லோர அவாகுதக் நிகழ்செயய நினையார், கனறு தம்து முலையைக கடிகுதவிடகதும ஆ அதறகு மனம உவந்து நித்திப்பாம பாலைச் சுரககும, அதுபோலத தமககு இனனு செயதாகதும தாம இனியவே செய்தலைப பொருந்த உணராதாரினும ஆட்டுக் கிடாயகளே சிறந்தன' எனாப பொருளபடும. இதனோடு பொருள ஒறறுமையுடையதோ அவா காட்டிய முதற் றிருவந்தாதியின முபபதாஞ செய்யுளாகிய,

"தெளிதாக உள்ளத்தைச் செங்கிரீஇ ஞானத்
தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை—எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழாயான் அடிக்கே
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து."

என்பதோ 'தெளிவுதாகத் தமது மனத்தைச் செவ்விதின் நிறுத்தி, மெய்யுணர்வு கொண்டு முயற்சியில்லாமல் எளிதாக நன்குணரவல்லாரது நிலை, தான் தாயை நாடிச்செல்லும் கன்றைப்போல் எளிதாகத் திருமாலின திருவடிகளை விரும்பிப்போய்த் தேடிக்கொள்ளும்' என்ப பொருள்தரும். இவ் விரண்டுள முன்னையது 'தமக்குத் தீதுசெய்வார்க்குந் தாம தீது நினையாது நன்மையே செய்யும் நல்லாரது இயல்பினை' உணர்த்தாநிற்க, பின்னையதோ 'மெய்யுணர்வு வாய்ந்தாரது நிலைவு திருமாலின திருவடிகளை எளிதிற சென்று தலைக்கூடுமாறை' அறிவுறுத்துகின்றது. இவையிரண்டிற்கும ஏதொரு பொருளொற்றுமையும காணப்படாதாகவும, அதனை யுளது போல் மயங்கியுரைத்த அப பதிப்புரைகாரருரை கொள்ளற்பால தன்றென விடுக்க. கன்றும ஆவும அவ விருசெயயுட்களினும உவமையாகக கூறப்படுதலின, அவ்வுவமையையே அவற்றிறகு ஓர் ஒற்றுமையாகக்கொள்ளுதல் ஆகாதோவெனின்; அவ்வுவமை,

"பல்ஆவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலை." (கக)

என நாலடியாரினும் போதரக் காண்டலின, அதனையும் பொயகையாரே இயற்றினரென்று உரைத்தல் வேண்டும; மற்று அவ்வாறுரைத்தல் பெரியதொரு தலைதடுமாற்றமாய முடியுமாகலின், அங்ஙனங கோடல் ஆகாதெனை மறுக்க.

மேலும, ஐமபுலன்களை அடக்கி உடறகுவரும் துனபம பொறுத்துத் தவமபுரிவார் வீட்டுலகத்திற் செல்வரென்பது அறிவுநூல்கள எல்லாம புகலும ஒரு பொதுவுரையாகும. இபபொதுவுரை .'இனனிலை' சூ-ஆஞ

செய்யுளிலும், 'முதற்றிருவந்தாதி'யின நூ0-ஆஞ் செயயு ளிலுஞ் சிறிது ஒத்துக்காணபபடுதல் கொணடு அவை யிரண்டனையும ஒருவரே யியறறினெனறல் பெரியதொரு மாறுகோள உரையாம. இச செயயுட்களை நனகு ஒப பிட்டுக் காண்பார்க்கு 'இனனிலைச' செயயுட்கள பொதுப் பட நிறறலும, 'முதறறிருவந்தாதிச' செயயுட்கள திருமால் மேலனவாய நிறறலும எளிதுணரக்கிடகுமாகலின, அந் நூல்களை யியறறிய ஆசிரியர் இருவரும வெவவேறு காலத்தவரெனபதே தேறறமாம எனக.

இனி, "ஒனறுண்டே" எனனும 'இனனிலைச்' செயயுள 'உயிர்கள உணடு; அவை உடமபைப பறறுக்கோடாகக் கொண்டு வினைகளைசசெயயும; மெயயுணர்வு பிறந்தவழி இருவினைகளை அறுத்து உடறபறறுவிட்டு வீடுபெறைய தும' எனக் கூறி முடிகினறது இச செயயுட்பொருளை 'இனனிலைப' பதிபபுரைகாரர் "விதணுமதசிதாந்தம" எனகின்றார. உலகத்தின்கண உளள அறிவுடையார செல் லாருந் தொனறுதொட்டுப பொதுபபட வழஙகிவராகின்ற இக் கோட்பாட்டை அப பதிபபுரைகாரா வைணவமதத் திற்கே உரிததாக்கிய தெனனை? ஆயிரத்து மூந்நூறு ஆண்டுகட்கு முறபட்டதாகிய ஸ்ரீ ருமந்ரர் எனனுஞ சைவ சித்தாந்த நூல்,

> "பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
> பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி." (கஙிக)

எனவும,

> "பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாப்
> பசுக்களைக் கட்டிய பாசம்மூன் றுண்டு
> பசுத்தன்மை நீக்கிஅப் பாசம் அறுத்தாற்
> பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே." (உகுசுஎ)

எனவும் அக் கோட்பாட்டை நன்கெடுத்து மொழிதலின, அது பழைய தமிழர் கோட்பாடாகிய 'சைவசித்தாந்தமே' யாதல் பெறறும. திருமந்திரத்தைபபோல, அத்துணைப் பழமையாகிய வைணவ சித்தாந்தநூல் ஏதேனும உளதா?

ஒன்றும இல்லையே; அங்ஙனமிருக்க, அக் கோட்பாடு வைணவமதத்திற்கே உரியதெனத் தமக்குத் தோன்றிய வாறு பேசுதல் அப பதிப்புரைகாரர்க்கு ஏதமாமென அறிக. இவ்வாறருல் 'இனனிலை' இயற்றிய பொயகை யாரை வைணவரென்றலும ஆகாதென்ன உணர்ந்து கொளக.

அற்றேல், 'இனனிலை' பாடிய பொயகையார அதன் ஒனறு, மூனறு, இருபத்திரண்டாஞ செயயுட்களில் மாயோனே உயர்த்துச் சொல்லிய தெனனையெனின்; முதற்றிருவந்தாதி பாடிய பொயகையாழ்வாரைப்போல், 'இனனிலை' பாடிய பொயகையாரும் திருமால் திருவடிக்கண் மெயயனபுடையவரேயாவர்; அது கொண்டு அவ விருவரை யும ஒருவரெனக் கூறுதல் ஆகாது. அவ்விருவரும வேறு வேருவர் எனபதனை நாட்டுதற்குரிய சிறந்த ஏதுக்கள பலவும மேலெடுத்துக்காட்டின மாதலால், அவர்தம பெய ரொற்றுமையும அவர் தமக்குளள திருமால் திருவடி நேயமும ஆகிய சில பொது ஏதுக்களகொண்டு அவ விரு வரையும ஒருவராகத் துணிதல் பழுதுடைத்தாம. மேலும, 'இனனிலை'ச் செயயுட்களிலுளள சொல்லமைபபுச் சொற றொடரமைபபுகள பொருட்டெளிவின்றிக கருகலாய நிற்ற லும, 'முதற்றிருவந்தாதி'யின அவ வமைபபுகள பொருட் டெளிவுடையவாய விளஙகி நிற்றலும, அவ விரண்டு நூல களிலுமிருந்து மேலெடுத்துககாட்டிய சிறசில செயயுட்களை ஒபபிடடுக காண்பாரகளும ஙனந் புலனுமாகலின, அங்ஙனம் தனையால் மாறுபட அவ்விருவேறு நூல்களையும இயற்றினோ இருவேறு பொயகையாரே யாவரெனக. மாணிக்கவாசகர, திருஞானசமபந்தர முதலான பெயர களைப பூணடோர் பற்பலர் இஞ்ஞான்றுங காணபபடுதல் போலவே, ஒரே பெயர் பூண்டோர பற்பலர் பற்பலகாலங் களில முன்னாளிலும இருந்தனரெனபதூஉம் பெரிதும நினைவிற பதிகங்களாலதானறும. நககீரர், கபிலர், ஔவையார் என்னும பெயர்களைப பூண்ட பற்பலர் பற்பல காலங்களில் இருந்தனர். இவ்வுண்மையை நினைந்து

பாராமல் வரலாறறு நூல்கள எழுதுவோர் முனனெடுபின் முரணை பலசெய்திகளைத் தமமுடைய நூல்களுள எழுதிச் சேர்த்தலால் அவர் விளைத்தனவும விளைக்கினறனவும ஆகிய குழபபஙகள நிரமபப பல. இதுகாறறும விளக்கிய மூவேறு பொயகையாரே யனறி, யாப்பருங்கலவிருத்தி யுரையிலும ராட்டியன் மரியிலும எடுதது காகாட்டபபடும மறறொரு பொயகையாரும உளர, இஙஙனமே, 'பேயார,' 'பூதத்தார' எனப பெயாபூண்ட முன்னோ பிறருமுளரெனபது அவ் வுரையுட் பெறபபடுதல காணக.

இனி, "விருந்தே தானும" எனனுந் தொல்காபபியச் செயயுளியற சூததிர உரையில் உரைகாரர் பேராசிரியர் "விருநது தானும புதிதாகத தொகுகபபடுந் தொடா நிலைமேறறு. அது 'முத்தொளளாயிர'மும பொயகையார் முதலாயினோ செயத 'அந்தாதிச' செயயுளும என வுணர்க" என றெழுதியதை கொணடு அவவுரைகாரர் பொயகையாழவாரைக கடைச்சஙக காலததவராகக் கொண்டனரெனு ஒருசாரார கூறுகிறபர. ஆசிரியா தொல் காபபியனார் தஙகாலதது வழஙகாமற பிறகாலததிற புதிது புகும நூல்வகைகள செயயுளவகைகள உளவாயின அவை தமமையும விலககாது தழுவிகொளக எனறறகு இச சூததிரம அருளிசசெயதார; ஒரு செயயுளின ாறு அதனை யடுத்த செயயுட்கு முதலாக வரத தொடுதது பாடும 'அந்தாதிச செயயுள' தொல்காபபியனோ காலந்தொடடுக் கடைச்சஙகத நிறுதியாக வநத சானறோர் எவராலும பாடபபடாமையின, அவவந்தாதிச செயயுள கடைச்சஙக காலததுகுபபின வநத சானறோராற புதிது செயயப பட்டவாமெனபது புலபபட உரைகாரர் பேராசிரியர் "புதுவது கிளந்த யாபபின மேற்றெனற தெனனையெனின, புதிதாகத தாம வேணடியவாறறுற பல செயயுளுந் தொடாந்துவரச செயவது; அது முத்தொளளாயிரமும பொயகையார் முதலாயினோ செயத 'அந்தாதிச்' செயயு ளும" எனா உரை கூறினார; இவ் வுரைபபொருளாற் 'பொயகையாழவார் இயற்றிய முதறறிருவந்தாதி' கடைச்

சங்கத்தார் காலத்திற்குப்பின் புதிதாகச் செய்யப்பட்ட தொன றென்பதே வெள்ளிடை மலேபோல் விளங்கிக் கிடப்பவும், அவரது கருத்துக்கு முற்றும் மாறுகப், பொயகையாழவாரை அவர் கடைச்சங்ககாலத்தவராகக் கொணடாரெனத் தலேதடுமாறி யுரைத்தாருரை நகையாடி விடுக்கற்பால தாமனறி மறறென்னே? பேராசிரியர்க்குப்பின் தொல்காபபியத்திறகு உரைகண்ட நச்சினர்க்கினியரும் "பின்னுளளார் பாட்டியலாமரபிற கூறிய கலம்பகச் செய்யுள"[1] எனவும, "இக் காலத்தார் கூறும அந்தாதிச் சொறருெடர்"[2] எனவும விளங்கக் கூறுதலின, அவரும் பொயகையாழ்வார் பாடிய முதறறிருவந்தாதியைப பிற் காலத்ததெனவே கொணடாரெனபது புலனும. தொல் காபபியத்திற்கு முதலில் உரைகண்டவரான இளம்பூரணர், பொயகையார் திருவந்தாதியைப பேராசிரியர் குறித்தாற் போற றும சிறிதுங் குறித்திலாமையின, அவர் பொய்கை யாழவார்க்கு முற்பட்டவராவ ரென்பதூஉம அறியற் பாறறு. பொய்கையாழவார் கடைச்சங்க காலத்தவராயின, அச் சங்ககாலத்திற்குப பின்னெழுந்த 'சிலபபதிகாரம,' 'மணிமேகலே' எனபவறறையும, அவற்றிற்கும பிற்பட்ட 'புறப்பொருள வெண்பாமாலே'யையுந் தமமுரையுள எடுத் தாண்ட இளம்பூரணர் பொய்கையாழவாரது முதறறிரு வந்தாதியையும எடுத்தாளாது இராா ஆகவே, பொய்கை யாழ்வாரது அந்தாதிச் செயயுளே "விருந்தே தானும" என் னுஞ் சூத்திரவுரையிற் குறிபபிட்ட பேராசிரியர், அவர்க் குப்பின் கி. பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாம நூறறாண்டில் இருந்தாராதலும, அதனே அச் சூத்திரவுரையிற குறிப் பிடாத இளம்பூரணர் கி. பி. ஆறு அல்லது ஏழாம நூற் றாண்டிலிருந்தாராதலும ணர்டே யறியற்பாலனவாம. அறறுயின, யாப்பருங்கலக்காரிகை உரைபபகுதிகள சில, "அடிநிமிர் கிளவி நாரா றகும" என்னுந் தொல்காப்பியச் செயயுளியற் சூத்திர இளம்பூரணவுரையெனப் பதிபபிடப்

1. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், உகூ, நச்சினர்க்கினியம்.
2. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், உசo, நசினர்க்கினியம்.

பட்டதனுட் காணப்படுதல் என்னையெனின்; இளம்பூரணர் தொல்காப்பிய எழுத்துச் சொற்பொருள என்னும மூனறு ஓததுக்களுக்குந் தாம எழுதிய உரையுள வேறு யாண்டுஞ 'சூளாமணி,' 'சிந்தாமணிச' செயயுட்களீ மேறகோளாக எடுததுக் காட்டுதலீக் காணேமாகலிற, செயயுளியலில் இரணடோரிடத்து மட்டும அவர் அவறறின செயயுட்களீ எடுத்துக்காட்டிஞ ரென்றல் பெரிதும ஐயுறறபாலதொன்றும. மேலுந், தொல்காபபியனுரார, கூறபபடாமற, பினவந்த 'யாபபருங்கலககாரிகை'க்காரரால் வகுத்துரைக்கப் பட்ட 'விருததபபா' வகைகள இவ வுரையுள ஆண்டிருந்த வாறே வருவித்து உரைகபபடுதலானும, இளமபூரணருக்குப பினவந்த பேராசிரியா அவ விருத்தபபாவகைகளீத தமதுரையுள அவவாறு வருவிததுரைபபக காணுமையானும, அவ வுரைப்பகுதிகள இளமபூரணா வரைந்தன ஆகாவெனவும, அவை யாபபருங்கலககாரிகை யுரையிலிருந்து பிறரால் எடுத்துச சேர்க்கபபட்டனவா மெனவும், இவ் வேறறுமையுணராது அவற்றை இளமபூரணருரையெனப பதிபபிததிட்டது அதனீப பதிபபிட்டவரது தவறுமெனவும பகுந்தறிந்து கொளக. கொளளவே, தொல்காபபிய முதலுரைகாரரான இளமபூரணர் 'சூளாமணி,' 'சிந்தாமணி' நூல்களின காலததுகுப பிறபட்டவரல்ல ரெனபதூஉம, அவர் அவறறிறகு முறபட்ட கி. பி. ஆறு அல்லது ஏழாம நூறறாண்டில் இருந்தோராவரென்பதூஉங கடைபபிடித்துணரறபாலவாம. எனவே, இளமபூரணர் காலத்தில் இலலாததூஉம, பேராசிரியர் காலத்துளளதாய் அவராற பிற்காலதததென்று கொளளப்பட்டதூஉமான பொயகையாழவாரது முதற்றிருவந்தாதி கி பி. எட்டாம நூறறாண்டிற்கு முறபட்டதாதல் செல்லாமையுந் தானே விளங்கும எனபது.

அறறேற, 'கைலீபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி' எனபதொரு நூல் நக்கீரனாரால் அருளிச்செயயபபட்டதென வழங்கக் காண்டுமாகலின், அந்தாதிச்செய்யுள் பிறகாலத்ததென்றல் யாங்ஙனமெனின்; 'நக்கீரனார்'

என்னும் பெயர்கொண்ட புலவோர் பலர் பற்பலகாலத் திருந்தனரென முன்னரே கூறினமாகலிற், 'கைலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி' பாடிய நக்கீரர் கடைச்சங்க காலத்தவர் அல்லரென ஓர்க. பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் 'திருமுருகாற்றுப்படை' நீங்கலாகக் 'கைலைபாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி' முதலிய நூல்களை இயற்றிய நக்கீரரும், அங்ஙனமே மூத்த நாயனார், கண்ணப்பதேவர், சிவப்பிரான் முதலாயினர்மேல் நூல்களியற்றிய கபிலர், பரணர், கல்லாடர், காரைக்காற் பேயம்மையாரும்மல்லாங் கி. பி. நானூறாம் நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையிலிருந்தோர் ஆவர். "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" எனனுஞ் செய்யுளுக்குக் குற்றங்கூறிய நக்கீரர், கடைச் சங்ககாலத்திற்குப் பின் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் இருந்ததாகிய மற்றையொரு தமிழ்ச்சங்கத்திற் சமணபுலவர் பலரோடிருந்து தமிழாராய்ந்தவர் ஆவர். இவ் வரலாற்றினைப் பின்னர் விளக்கிக்காட்டுதும். இவ் வாற்றால் அந்தாதிச் செய்யுள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டது அன்றெனத் தேர்ந்து தெளியக் கிடந்தவாறுணர்க.

அற்றாயின், பொய்கையாழ்வார்க்கு முன்னிருந்த நக்கீரரது 'கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி,' பேயாழ்வாரது 'அற்புதத் திருவந்தாதி' முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டாது, அவர்க்கெல்லாம் பின்னர் இருந்த பொய்கையாழ்வாரது முதற்றிருவந்தாதியை மட்டும் பேராசிரியர் தம் உரையுள் எடுத்துக்காட்டியதென்னையெனின்; பேராசிரியர் வைணவ மதம் பெரிதுங் கிளர்ச்சி பெற்றுநின்ற கி. பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவராகலின், அக் காலத்தில் எங்கும் மிக்கு வழங்கிய பொய்கையாழ்வாரது முதற்றிருவந்தாதியைப் பிற்காலத்தவர் புதிது ஆக்கிய அந்தாதிச் செய்யுள் முதலியவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் குறித்திட்டார் என்க. எனவே இதுகாறும் ஆராய்ந்துகாட்டியதுகொண்டு, 'இன்னிலை' இயற்றிய பொய்கையார் கி. பி. இரண்டாம்

நூற்றாண்டிலும், 'முதற்றிருவந்தாதி' பாடிய பொய்கையாழ்வார் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்தார் என்பது முடிவாகப் பட்டமை காண்க.

இனிக், 'களவழி' பாடிய பொய்கையாரோ, 'இனியவை' பாடிய பொய்கையாராகவும் முனைவர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்தாராவர். அஃது யாங்ஙனமெனின், அதனையும் சிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: இப் பொய்கையார் 'சேரமான் கோக்கோதை மார்பன்' காலத்தவரென்பது அவர் பாடிய "கோதை தாராப்பிற கோதையானும்" என்னும் புறப்பாட்டால் (சஅ) நன்கு விளங்கும். பழையன் மாறன் என்போன் "மாடமலி மறுகின் கூடல்" நகரின் கிளைவிளைவினைப் போன்ற நெஞ்சுதனை கண்டு, இக் கோக்கோதைமாறனை பெரிதும் உவந்த வரலாற்றினை நெடுநல்வாடை அகநானூற்றில் (நூசஅ) எடுத்துப் பாடியிருக்கின்றார். இன்னும், இவர் 'பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன்' "ஏற்றுவலன் உயர்மிய" என்னும் புறப்பாட்டில் (நூசு) முன்னிலைப் படுத்துப் பாடியிருத்தல்கொண்டு அவ் வரசனும் இவரும் ஒரு காலத்தின ரென்பதும் துணியப்படும். இவ்வரசனையே கிடங்கில் என்னும் நல்லிசைப்புலவரும் "ஆலங்கானத்து" என்னும் புறப்பாட்டில் (சஉ) முன்னிலைப்படுத்துப் பாடியிருத்தலால் அவரும் இப் பாண்டியன் காலத்தவரென்பது புலப்படும். இவ் விடைக்காடனாரும் கபிலரும் தோழர் என்பது "பின்னர் மில் கபிலன் தோழன் பெயரிடைக் காடென்போன்" (நம்பியாரூரர் திருவிளையாடல், உ0, க) என்பதனால் அறியப்படும். இவ்வாறாயின் நக்கீரனாரும் இடைக்காடனாரும் ஒரு காலத்தவரென்பது பெறப்படுதலானும், 'அகநானூற்'றில் (எஅ) நக்கீரனார் 'கபிலரைப்' புகழ்ந்து பாடியிருத்தலோடு அதன் கச்சை-ஆங் செய்யுளிற் 'சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான்'றன் இளமைக் காலத்துச் செயதியைக் கூறுதலானும் கபிலர், இடைக்காடனார், நக்கீரனார், 'களவழி' பாடிய பொய்கையார் என்னும் இந் நல்லிசைப் புலவர்களெல்லாருஞ் சிறிதேறக்குறைய ஒரு காலத்தினரென்பது

பெறப்படும. அறருயினுங், கபிலர் 'சோழன கரிகாற பெருவளத்தான' காலததில் இருந்திலரெனபதனை மேலே சகூ-ஆம பக்கத்தில் விளக்கிக்காட்டினமாதலானும, நககீரனுர் அச சோழவேந்தனது இளமைகாலத்தில் இருந்தமை புலனுதலானும கபிலர் ஆண்டின் மிக முதியராயிருந்தபொழுது, நககீரனுரும பொய்கையாரும நடுத்தர ஆண்டினராயிருந்து, நககீரனுர் சோழன கரிகாற்பெருவளத்தான காலமவரையிலும, பொயகையார் அவனுக்குப பினவந்த சோழன செங்கணான் காலம் வரையிலும இருந்தாராகறபாலர. எனவே, 'களவழி' பாடிய பொயகையார் கி பி. முதல் நூறருண்டின முற்பாதியிலிருந்தவராக சகூஉ-ஆம பககத்திற காட்டப்பட்ட கபிலரது முதுமைக காலந்தொட்டு, அவர்களுபபின் அந் நூறருண்டின இறுதி வரையிலிருந்தமை கண்டுகொளக.

இனி, ஆழ்வார்கள எல்லாரும தேவார திருவாசகங்களை நனகு பயினறவர்களெனபதற்குச் சானருக, அபபர் ஞானசமபந்தர் அருளிச்செயத தேவாரபபாக்களிலுளள "பொனதிகழ மேனியன," "புரிசடைப புண்ணியன" முதலான சில சொறருெடர்களைப பொயகையாழவார் எடுத்தாண்டமையினையும, தொணடரடிப பொடியாழவார் 'திருவாசகத'தினகண உளள திருபபளளியெழுசசியையும், திருநாவுக்கரசு நாயனரின் திருநேரிசையையும பயின்று அவறருெடொபபப பாடிய வாற்றினையும, சூடிக்கொடுத்த நாசசியார் திருவாசகத்தின் 'குயிறபத்தைப' பயினறு அதனுெடொபபத் தாம் ஒன்று பாடிய வகையினையும முறையே சகூ, சநிந-சநிஅ, நிசஅ-ஆம பக்கங்களில் விளககிக் காட்டினும. இன்னும் திருஞானசமபந்தப பெருமானும சுந்தரமூர்த்தி நாயனருந் தாம் அருளிச்செயத திருபபதிகங்களின இறுதிச் செய்யுட்களோறும தம பெயரும் தம ஊர்ப பெயரும கூறித், தாம சிவபிரான்மேற பாடிய அப் பதிகங்களை அன்புடன் ஓதுவார் இமமை மறுமைப் பயன்களைப பெற்றுச் சிவபிரான திருவடியை அடைகுவர் எனப் பயன் உரைத்து வாழத்து

மாறு போலவே, பெரியாழவாரும, அவர்தம் மகள நாச்சி யாரும, குலசேகரப பெருமாளும, மதுரகவியாழவாரும, திருமங்கையாழவாரும, நமமாழவாரும் தாமபாடிய பதிகங களின் இறுதிபபாட்டுக்களோறும் தம் பெயரும் தம ஊர்ப பெயர் முதலியனவும உரைத்துத் தமமுடைய பதிகங களைப பயில்வாரும அங்ஙனமே இமமை மறுமைப பயன களை யெய்தித் திருமால் திருவடியைச சேர்குவர் என வாழ்த்துதல் காண்க. அறறனறு, இவ் வாழவார்கள் பாடிய அம முறையைப பார்தறே சைவசமயாசிரியர் அங்ஙனம வாழத்துரை கூறினர் எனனுமோ வெனின்; என்னும், எனனே? ஆழவார்களுள முதலாழவார் மூவரும மாணிக்கவாசகர், அபபர், திருஞானசமபந்தர்க்குப் பின் னும, ஏனையாழவார்கள் சுந்தராக்குப் பின்னும் இருந்தே தாராதலே மேலே பலவாற்றானும் ஆராயந்து விளககி நிறு வினமாகலின் எனபது. இனிச, சைவசமயாசிரியரும் வைணவ ஆழவாரும் ஒருவர் மற்றொருவர் பாட்டுகளைப் பாராமலே அங்ஙனம பாடினரெனல் ஆகாதேதாவெனின; அதுவும ஆகாது; ஒன்றற்கொனறு பெரிது விலகிக் கிடக்கும நாடுகளில் ஒருவரையொருவர் அறியக்கூடாவாறு அவர் தனித்தனியே இருந்தனராயின, அவர் ஒருவரை யொருவர் பின்பறறாது பாடினரெனலாம். வைணவ ஆழ வார்கள ஐரோபபா தேயத்திலும சைவ ஆசிரியர் தமிழ் நாட்டிலும இருந்து ஒருவரையொருவர் அறியக்கூடாத நிலைமையினராய வைகி அப பதிகங்களை அருளிச்செய் தனரெனறு கொளவார் எவரும இன்மையினானும, அவ ரெல்லாரும ஒனறறகொன்று மிக அணித்தாயுள்ள இத் தென்றமிழநாட்டின ஊர்களுளளேயே வைகியிருந்து இந் நாட்டவர் வழஙகிய செந்தமிழ மொழியிலேயே தத்தம பதிகங்களை அருளிச் செய்தாரென்பது எவரும நன் குணர்ந்தறே யாகலானும், அவருட் பிறகாலத் திருந்தவர் முற்காலத்திருந்தார் செய்யுண் முறைகளைப் பாராமலும் பினபற்றாமலும பாடினரெனல் உலகியலறிவுவாய்ப்பப்பெரு தார் கூறும பொருத்தமில் உரையேயாம. மேலுஞ், சிவ பிரான் வழிபாடும், திருமால் வழிபாடும் இத் தென்றமிழ

நாடெங்கும பண்டுதொட்டு நடைபெற்றுத் தமிழமக்கட்குப பொதுவாய்ப பெரிது பரவியிருத்தலின, அவ விருவகை வழிபாடுகளையும வலியுறுதது அக கடவுளர்மேற பாடிய சான்றோர பாட்டுகள இந் நாடெங்குமுளளாராற பாராட்டப பட்டு எவர்க்குந் தெரிந்தவாயப பரவி வழங்குவனவே யல்லாமல, எவர்களுந் தெரியாமல அரிதுணா மறைபொருளாய ஒரு மூலையில் இருபபன அல்ல. ஆகவே, சைவசமய ஆசிரியாகள காலத்தால் முறபட்டவராகலின அவர்கள அருளிசசெயத தேவார திருவாசகப பாடல்கள இத் தமிழ நாடெங்கும பரமபி வழங்கினவாய எவாகளுந் தெரிந்தனவாயே யிருபபவாகலான, பின வந்த ஆழவாகள அவறறை நனகு பயினறு, அவறறைப போல தாமுந் திருமால்மேற பாடவிழைந்து அவவாறே செயதது இயறகையேயாம. ஆதலால, அவ விருபாலாரும ஒரு வரையொருவர் அறியாமல் தனிதனியே பாடினரெனறலும ஒருசிறிதும ஒவவாதென விடுக.

இனித், திருமங்கையாழவா தேவார திருவாசகங்களை நனகு பயினறவரெனபதறகுச சில குறிபபுகள காண்டுக் காட்டுகினறும. திருவாசகத்தில்,

"நிலம்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனுய மைந்தனெடு எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்."
(திருத்தோணேக்கம், கூ)

எனவும, அபபர் தேவாரத்தில்,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரும் ஆகி
இயமான னாய்எரியுங் காற்று மாகி" (பொது)

எனவும் வருமாறுபோற், சம்பந்தர் சுந்தரர் தேவாரங்களிலும் வரும பாடல்கள் பலப்பல. இவற்றோடொப்பவே திருமங்கை யாழவார்,

"பாரும் நீரெரி காற்றினோ டாகாசமும்
இவையாயி னான்." (க, அ, எ)

எனப் பாடினமை காண்க.

திருவாசகத்தில்,

"ஒருநாமம் ஓர்உருவம் ஒன்றும்இலார்க்கு ஆயிரங்
திருநாமம் பாடிநாங் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."
(திருத்தெள்ளேணம், க)

எனவும், தேவாரத்தில,

"பிறப்பில் பெருமானே." (கோயில், உ)

எனவும் அடுத்தடுத்துவருஞ சொறறொடர்களோத் திரு மங்கை யாழவார்,

"பேரும் ஆயிரம் பேசநின்ற பிறப்பிலி." (க, அ, எ)

எனத் தஞசெயயுளுள எடுத்தாஞதல் காண்க. 'பிறப்பிலி' என்னும பெயர் சிவபெருமான ஒருவறகே பொருந்துவ தனறிப, பத்துப பிறவிகளுடையரென வைணவரே ஒபபுக் கொண்ட திருமாலுகுப பொருநதாதாகவும, சைவசமய ஆசிரியர் கூறுமாறுபோல் தாமுந் தஙகடவுளுகுக் கூற விழைந்து திருமஙகையாழவார் 'பிறபபிலி' எனும அப் பெயரைத் திருமாலுகும ஏற்றிப பாடினர். வைணவ ஆசிரியராகிய வில்லிபுத்தூராழவார்,

"பிறப்பிலி இறப்பிலி பிறங்க லரசனறன்
மகளார் நாதன்." (மாபாரதம்)

என அச் சொற்றொடரைச் சிவபெருமாறகே உரித்தாக்கிக் கூறுதலும உறறுநோக்கற பாற்று.

இனனும, அபபர்,

"திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகில்." (பொது)

எனறருளிச் செயதாற போலவே, திருமஙகையார்,

"திருநாமம் எட்டெழுத்துஞ் சொல்லினின்று." (க, அ, கூ)

எனறு ஓதுதல் காண்க.

இனிச், சுந்தரமூர்த்திகள "பொன்னார் மேனியனே" எனனும பதிகத்தில்,

"எம்மான் எம்மனையென் றனக்கெட்டனைச் சார்வாகார்
இம்மா யப்பிறவி பிறந்தேயிறந் தெய்த்தொழிந்தேன்
மைம்மாம் பூம்பொழில்சூழ் மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அம்மான் நின்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே."

என்றருளிச் செய்த செய்யுளின இசையையும பொருளையுந் தழுவித் திருமங்கையார்,

"தாயே தந்தையென்றுந்
தாரமேகிளை மக்களென்றும்
நோயே பட்டொழிந்தேன்
உன்னைக்காண்பதோர் ஆசையினால்
வேயேய் பூம்பொழில்சூழ்
விரையார் திருவேங்கடவா
நாயேன் வந்தடைந்தேன்
நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே." (க, கூ, க)

எனப பாடிளமை காண்க.

இன்னும் தேவார திருவாசகங்களுள அடுத்தடுத்துக் காணபபடும "பந்தணைவிரலி" (அபபர், திருவாவடுதுறை, கo; திருவாசகம, திருப்பளளியெழுச்சி, அ) என்னுஞ சொற்றொடரைத் திருமங்கையார்,

"பந்தணை மெல்விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால்." (உ,உ,ச)

என எடுத்தாண்டமை காண்க.

இனி, அபபர் "குரவைகோத்தவனும்" (பொது) என்றும, "குடமாடி" (திருகோடிகா) என்றுங் கண்ணனுக்கு வழங்கிய பெயர்களைத், திருமங்கையார்,

"குரவை முன்னே கோத்தாணைக்
குடமாடு கூத்தன் றன்னை." (உ, இ, ச)

என்று தமது செய்யுளில் எடுத்தாண்டமை காண்க.

"மீளாஅடிமை உமக்கே யாளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தான் மிகவாடி

ஆளா யிருக்கும் அடியார்தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்
வாளாங் கிருப்பீர் திருவா ரூரீர் வாழ்ந்து போதீரே.''

என்றருளியபடியே திருமங்கையாரும்,

'' ஆசை வழுவா தேத்தும் எமக்கிங் கிழுக்காய்த் தடியோர்க்குத்
தேசம் அறிய உமக்கே யாளாய்த் திரிகின் றேமுக்குக்
காசின் ஒளியில் திகழும் வண்ணங் காட்டீர் எம்பெருமான்
வாசி வல்லீர் இந்த ரூரீர் வாழ்ந்து போம்நீரே '' (சு, கூ, சு)

என்று பாடியிருத்தல் கண்டுகொளக. இனி,

'' அளவறுப்பதற்கு அரியவன் இமையவர்க்கு
அடியவர்க்கு எளியான்.'' (திருச்சதகம், கூடு)

என்று திருவாசகத்தும, தேவாரத்தும அடுத்தடுத்து வருதலைபபார்த்துத், திருமங்கையாழவாரும,

'' வானவர் தமக்குச் சேயனுய் அடியேற்
கணியனுய் வந்து.'' (டு, எ, கூ)

எனறு ஓதுதல் காணக.

இன்னுரு சுந்தரமூர்த்தி நாயனூர,

'' அந்த ணுளன்உன் அடைக்கலம் புகுத
அவனைக் காப்பது காரண மாக
வந்த காலன்றன் ஆருயி ரதனை
வவ்வி னுய்க்குன்றன் வண்மைகண் டடியேன்
எந்தை நீஎனை நமன்றமர் நலியின்
இவன்மற் றென்னடி யாஎன விலக்குஞ்
சிந்தை யால்வந்துன் றிருவடி யடைந்தேன்
செழும்பொ ழிற்றிருப் புன்கூ ருளானே.''
(திருப்புன்கூர்)

என்றருளிச்செய்த செயயுள ஓசையினையுஞ சொறபொருள கனியுந் தழுவித் திருமங்கையாழவார்,

'' நஞ்சு சேர்வதோர் வெஞ்சின அரவம்
வெருவி வந்துநின் சரணெனச் சரணுய்
நெஞ்சிற் கொண்டுநின் அஞ்சிறைப் பறவைக்
கடைக்க லங்கொடுத் தருள்செய்த தறிந்து

வெஞ்சொ லாளர்கள் நமன்றமர் கடியர்
கொடிய செய்வன உளஅதற் கடியேன்
அஞ்சி வந்துனின் அடியிணை அடைந்தேன்
அணிபொ ழிற்றிரு அரங்கத்தம் மானே.'' (நி, அ, சு)

எனப பாடினமை காண்க.

இனித், திருநாவுக்கரசு நாயனா,

''பத்தனுய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகே
எத்தினுற் பத்திசெய்கேன் என்னீநீ இகழவேண்டா
முத்தனே முதல்வாதில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
அத்தாஉன் ஆடல்காண்பான அடியனேன் வந்தவாறே.''

(கோயில்) எனறருளிச்செயத திருநேரிசைப பதிகத்தின இசையையுஞ சொல்நடையையும ஒபபவே திருமஙகை யாரும,

'' கையிலங் காழிசங்கன் கருமுகில் திருநிறத்தன்
பொய்யிலன் மெய்யனதன்தாள் அடைவரேல் அடிமையாக்குஞ்
செய்யலர் கமலம்ஓங்கு செறிபொழில் தென்திருப்பேர்
பையர வணையான்நாமம் பரவிநான் உய்ந்தவாறே.'' (நி, கூ, க)

எனறு பாடினமை ஓர்க.

இனனும,

''என்தாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்குந் தம்பெருமான்.''
(திருவாசகம், திருக்கோத்தும்பி, அ)

எனறு மாணிக்கவாசகர் அருளிச்செயததைப பார்த்து,

''எந்தாதை தாதையப்பால் எழுவர் பழவடிமை.'' (எ, உ, சு)

என்றும்,

''எந்தையை எந்தை தந்தை தம்மானை.'' (எ, ஙூ, ஙூ)

என்றும, திருவாசகத்தில்,

''என்க்கு எய்ப்பில் வைப்பே.'' (நீத்தல் விண்ணப்பம், ஙூக)

எனப்போந்த சொற்றொடரை யெடுத்து,

"எனக்கு எய்ப்பினில் வைப்பினை." (எ, கo, ச)

என்றும் திருமங்கையாழ்வார் பாடுதல் காண்க.

இனித் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருக்கழிப்பாலைப் பதிகத்தில்,

"வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானவனே
என்கின் றுளாற்
சினபவளத் திண்டோண்மேற் சேர்ந்திலங்கு வெண்ணீற்றன்
என்கின் றுளால்
அனபவள மேகலையோடு அப்பாலைக் கப்பாலன்
எனகின றுளாற்
கனபவளஞ் சிந்துங் கழிப்பாலைச் சேர்வானைக்
கண்டாள் கொல்லோ."

என றருளிச்செய்த செயயுட்பொருளையும் இசையையும் பார்த்தது, அவற்றோடொப்பவே திருமங்கையாழ்வார்,

"சிலையிலங்கு பொன்னாழி திண்படைதண்டு ஓனசங்கம்
எனகினறுளால்
மலையிலங்கு தோள்நான்கே மற்றவனுக்கு எற்றேகாண்
எனகினறுளால்
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட அன்போடி
யிருக்கின்றுளால்,
'கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத் தம்மானைக்
கண்டாள கொல்லோ."

என்று பாடியிருத்தல் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமே இவர் திருவாசகத்திற போந்த 'கோத்தும்பி' முதலியவைகளைப் பார்த்தும், அப்பர் சுந்தரர் தேவாரப்பதிகங்களைப் பார்த்தும் பாடியவை இன்னும் பற்பல; அவையெல்லாம எண்டொடுத்துக் காட்டலுறின இஃது அளவினறி விரியுமென அஞ்சி, அவைதமமை இதுதணையின நிறுத்துகினறும. இதுகாறும எடுத்துக்காட்டிய இவையே மதச் செருக்கில்லாத மெயயறிவினரைத் தெருட்டுதற்குப போதியனவாதலால், இவை கொண்டு திருமங்கையாழவார், சைவசமயாசிரியர் நால்வர்க்கும பினனே இருந்தமை

தெற்றெனத் துணிந்து கொளளப்படும. இங்ஙனஞ சுந்தர மூர்த்தி நாயனுர்க்கும ஒரு நூறருண்டு பினலேயிருந்த திருமங்கையாழவார், தமக்கு இருநூறறைமப தாண்டு முற்பட்டிருந்த திருஞானசமபந்தப பெருமானைக் கண்டு அவரொடு வழக்கிட்டாரென வைணவர் கட்டிவிட்ட கதைக்கு ஏதொரு சான்றும எங்கும இனமையின, அக் கதை மதச்செருக்காற றேனறிய பெரும புளுகுரையா மெனறு தேர்ந்துகொளக தாம வைணவசமயததிற குரியவராயிருந்தும நடுவுநிலை பிறழாமட்டாமையிற சிங்வாச ஐயங்கார் அவர்கள தம சமயததவர் கட்டிவிட்ட பெரும பொயக்கதைகளைக் கண்டு பெரிதும அருவருபபுறறு "வைணவ ஆழவாகளைபபறறி உணமையுளளதும நமபிக் கைக்கு இடமானதும ஆன குறைந்தது ஒரு வரலாருவது இருந்ததாயின, இத்தகைய கட்டுரை ஒனறு எழுதுதறகு ஏதும கட்டாயம நேர்ந்திராது."[1] எனறு தாம ஒரு நூல் எழுதவேண்டிறறுனமைககு ஏதுக்கூறினர். பினனும அவர் "எமது கருத்திறகுப்பட்டமட்டிற பெரிய புராணத்திற் சொல்லபபட்ட உண்மை வரலாறுகளிற சில பல ஒபபிட்டுக் காணின மிகவும் நமபத்தக்கனவா யிருக்கின்றன ; ஏனெனிற, சைவாகள தமமுடைய நாயன்மார் இருந்த காலங்களைப பொயயாக நீட்டிச சொல்லவில்லை"[2] எனறு கூறியதூஉங கருத்திற பதிகறபாறறு. மேலும, மாணிக்கவாசகர அருளிச் செயத திருவாசகத்தைப பினறே சூடிகொடுத்த நாச்சியார் தமமுடைய பதிகங களைப பாடினரெனவும இவர உண்மையை நடுநிலை திறம பாமல் எடுத்துக்கூறினர[3] இங்ஙனமாகத் தேவார திரு

1. "No necessity for an essay of this kind should have occurred, had there been at least one reliable and faithful biography of the Vaishnava saints" p. 296, 'Tamil Studies.'

2. "In our opinion some of the historical accounts given in the Periya-purana are comparatively more trustworthy, as the Saivas do not assign fabulous ages to their Nayanars" p. 298, Tamil Studies, by Mr. M. Srinivasa Aiyangar, M. A.

3. Ibid, p. 324.

வாசகங்களே நனகு பயினறே ஆழவார்களெல்லாரும நாலாயிரப பிரபந்தபபதிகங்களேப பாடினரென்னும முடிபு இதுகாறும யாம விரிதது விளககிய ஆராயச்சியால் நன்கு விளங்குவதோடு, வைணவரில் நனகு கறறு நடுநிலை வழுவாது நிறபார்க்கும உடனபாடா யிருத்தலின, இவ் வுண்மைககு முறறும மாறுகத் 'திருவாதவூரடிகள ஆழவாகள பாடிய நாலாயிரபபிரபந்தத்தைப் பாதது திருவாசகம பாடினார்' எனத் 'தமிழவரலாறுடையார்' உரைத்தது பெருமடபுரட்டுப பொயயுரையாமெனு உணர்ந்து கொளக. மேலும, வைணவபபுலவர்கள கடடிவைத் திருக்குங கதைகள பெருமபுளுகு மலிந்தனவா யிருத் தலின, அவறறிறகுத் தக்க அகசசான்று புறசசான்றுகள காணபபடினனறி அவற்றைப பறறுக்கோடாகககொண்டு உண்மை ஆராயபபுகுதல் அவ வுண்மைககு மாறுன பொயபபொருளில் வழுக்கிவிடும எனபதும இஞ ஞானறை வைணவப பெரியார்களே உடன்பாடா யிருபபவும, அஃ துணராது அப பொயக்கதைகளே உணமையாக நமபி அவர்தம வரலாறு சொல்லபபுகுந்த 'தமிழ வரலாறுடை யார்' அவவாற்றல் வழுக்கி வீழந்து புரைப்பட்டது பெரிதும இரங்கறபால தொனறுமென விடுக்க.

உக. மாணிக்கவாசகர் குறித்த கடைச்சங்க காலம்

இனி, மாணிககவாசகர் காலத்தை ஆராய்ந்தாருள் ஒருசாரார், அடிகள தாம அருளிய திருச்சிற்றம்பலக்கோவை யார் இருபதாஞ செயயுளில்,

"உயர்மதிற் கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்டீந் தமிழின்துறை."

என்று தமிழாராயந்த மதுரைச் சங்கத்தைக் குறிபபிட் டிருத்தலின், அவர் அம மதுரைத் தமிழச்சங்கம இருந்தி கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப பின்னே இருந்தோ ராவரென உரைத்தார். இஞ்ஞான்று செய்யப்படுங்

கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியானும் நூலாராய்ச்சியானும் கி பி. ஆறும நூறாருண்டிலும ஏழாம நூறாருண்டின இடையிலும இருந்தவராக ஐயுறவுக்கு இடனின்றித துணியப்பட்ட திருநாவுக்கரசு நாயனாரும திருஞானசமபந்தமூர்த்திகளுமதாம அருளிசசெயத திருபபதிகஙகளில்,

"நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி
நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளினானென்காண்"
(திருப்புத்தூர், கூ)

எனவும,

"புகலி ஞானசம்பந்தன் உரைசெய்
சங்கமலி செந்தமிழ்கள்." (திருத்தேவூர்)

"அற்றன்றி யந்தண் மதுரைத் தொகையாக்கினானும்"
(பொது)

எனவும மதுரைத் தமிழச்சஙகம் தமக்கு முனனிருந்த தனைத் தெளிவுறக் குறிபபிடடிருத்தல் கொணடு, அது கி. பி ஆறும நூறாருண்டிறகு முனனரே யிருந்தமை தெளியபபடுதலின, அஃது எட்டாம நூறாருண்டில இருந்த தென உரைத்தாருரை பெரியதொரு தலைதடுமாற்ற வுரையாம. ஆகவே, அப பிழைபாட்டுரை கொணடு மாணிககவாசகர் ஒனபதாம நூறாருண்டிலிருந்தாரெனற தூஉம பெரிதும பிழைபடுவதாமெனல மறுகக.

இனிச, 'சேரன செஙகுட்டுவன' எனனுந் தமிழ நூலை ஆககியோரும, 'தெனனிநதிய சைனமத ஆராயசசிகள'[1] என்னும ஆஙகிலநூலை ஆககியோரும மதுரைத் தமிழச் சஙகம கி. பி. ஐந்தாம நூறாருண்டிறகு முறபட்டதாகாது எனக் கூறினராகலின, அச சஙகதததக குறிபபிட்ட மாணிக்கவாசகர் கி பி மூன்றும நூறாருண்டில் இருந்தாரெனல் பொருந்தாதாம பிறவெனின; அவ்விருவர் தங் கூற்றுகளும உண்மைக்கு மாறுதலை விளகஙகிக் காட்டும முகத்தால், அடிகள குறிபபிட்ட மதுரைத் தமிழ்ச்சஙகம கி. பி. மூனறும நூற்றாண்டிற்கு முறபட்டிருந்தமை தெளி

1. Studies In South Indian Jainism.

வுறுத்துதும். கி. பி. ஸ்ரீ0-ஆம ஆண்டின வெஸ்ரநந்தி எனபவரால் ஒரு தமிழசசங்கம தெனமதுரையில் நிலை பெறுத்தபபட்டதெனத் 'திகமபரதரிசனம' என்னுஞ் சமண்நூல் கூறுமம வரலாறறினை அவவிருவருஞ் தாம இயறறிய நூல்களில் எடுத்துக்காட்டி அதனை உண்மை யெனத தழுவியிருக்கினறனர்.[1] அங்ஙனமம ஒரு தமிழச் சங்கம நிலைபெறுத்தவேணடிறறுனது எனனையெனை நுனித்து ஆராயின, அதறகு முனனிருந்த கடைச்சங்கம அழிந்துபடடுத் தமிழாராயசசியுஞ தமிழ வளர்ச்சியும நிலை குலைந்து போனமையினலேயா மெனபது புலபபடும. அற்றேல், முனனிருந்த கடைசசங்கம அவவாறழிந்து படவுஞ் தமிழ நிலைதடுமாறறமை நோந்த இடுகணைகள யாவையோவெனிற கூறுதும. கணணகி கொழுனன கோவலனை, அஞஞானறு மதுரையில் அரசுபுரிந்த 'ஆரியபபடைகடந்த பாணடியன நெடுஞசெழியன' எனனும மனனன ஆராயாது கொலசெயவித்துத் தான செய்த அபபிழையினைக கணணகி எடுத்துககாட்டிய வழிப பெரிதும ஏஙகி அரியணையில் இருநதபடியே உயிர் துறந்தான; அதுகண்டு அவனறன மனைவியும உயிர்துறந் தாள. கணணகியோ தன கணவனையிழந்த துயரமும் அரசன தன கணவனை நடுவின்றிக் கொன்றதனல் உண்டாய பெருஞசினமும பொருளாயத தன கொஙகை களுள ஒனறைத திருகி மதுரைமேல் எறிய, அந் நகரம் தீபபறறிகொணடது. நகரததில் உளளார பலமுகமாய உயிர்பிழைத்தோடினார். அபபோது ஆஙகிருந்த கடைச் சங்கப் புலவர்களும அஙஙனமே அந நகரததைவிட்டுப பலவாருயப பிரிந்துபோயினர. அச் சஙகபபுலவருள ஒருவரான மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனும் அஙகிருகக மாட்டாமல், அபபோது மலைநாட்டை அரசுபுரிந்த சேரன் செங்குட்டுவனை யடைந்து, துறவுபூணட நல்லிசைப்புலவரும செங்குட்டுவன தமபியுமாய இளங்கோவடிகளோடு அள

1. 'சேரன் செங்குட்டுவன்,' பக்கம் ஸ்ரீ0. Studies In South Indian Jainism, p. 52.

வளாவியிருந்தனர். பாண்டிநாடோ அரசனை யிழந்தமை யினாலும், தன தலைநகர் தீபபறறி எரியுண்டமையினாலும், "மழைவறங்கூர்ந்து வறுமையெய்தி வெபபுநோயுங் குருவுந் தொடரப"[1] பெரிது வருந்திறறு. கொற்கையி லிருந்த வெறறிவேற செழியன பினனர் அரசுக்குவந்தான; வந்தும அரசியல் ஒழுங்குபெறவில்லை. இதற்கு முன னெல்லாம பேராற்றலுடையராய விளங்கிய பாண்டிய அரசரது வலிமையும இபபோது மங்குவதாயிறறு. கவலையாற் பெரிது நைந்து வெறறிவேற செழியனும இறந்துபட, அவற்குபபின 'உக்கிரப பெருவழுதி'எனபான அரசுக்கு வந்தான. பாண்டிய அரசில் நேர்ந்த இக் குழப பங்களையெல்லாம் நேரே கண்டவரான சாத்தனாரும இளங்கோவடிகளும சிலபபதிகார மணிமேகலைகளில் அவறறை நனகெடுத்துக் கூறுதல் காண்க.

இவ் 'உக்கிரபபெருவழுதி'யும, 'கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரபபெருவழுதி'யும வெவ்வேறு பாண்டி மனனரா வரெனபது பகுதது துணர்ந்துகொளளல் வேண்டும. உக்கிரபபெருவழுதி 'மணிமேகலை' ஆசிரியர் கூலவாணிகன் சாத்தனுக்குப் பினனோ கி. பி. மூனறாம நூறறாண்டின துவக்கத்தில் இருந்தானாவன. கானபபேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியோ திருக்குறள அரங்கேறிய காலத் திற கூலவாணிகன சாத்தனாரோடு அதனை ஒருங்கிருந்து கேட்டு அதற்குச் சிறப்புபபாயிரமுஞ சொன்னான் ஆவன. திருக்குறள அரங்கேறிய ஞானறு கபிலர், இடைக்காடனார் முதலான நல்லிசைபபுலவர் ஆண்டில் மிக முதியராயும, பரணர், கூலவாணிகன சாத்தனார் முதலான நல்லிசைபபுலவர் ஆண்டின மிக இளைஞராயும இருந்தாரெனல் ஆராய்ச்சியாற் புலனாதலின, திருக்குறள அரங்கேறிய காலம கி. பி. முதல் நூறறாண்டின் பிறபாதி யிலிருத்தல் வேண்டுமென உணர்ந்துகொளக; ஆகவே, கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்தானாவன னென்பதூஉம் கருத்திற்

1. சிலப்பதிகாரம், உரைபெறுகட்டுரை.

பதிக்கறபாற்று. கி. பி. மூன்றும் நூறருண்டிலிருந்த உக்கிரபபெருவழுதி பாண்டிய அரசு நிலைகுலைந்த காலத்தில் இருந்தவனுதலின, அவன வலிமையிற் சிறந்த 'வேங்கைமார்பன்' எனனுங குறுநிலமனனனே வெனறு அவனது கானபபேரெயிலைக் கைகொண்டா னெனபது சிறிதும பொருந்தாது. அதுவேயுமனறிக், கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின இறுதிவரையி லிருந்தவராகப புலபபடும ஔவையாராற பாடபபட்டோன 'கானபபேரெயில் கடந்த உக்கிரபபெருவழுதியே'யாகல் வேண்டுமல்லாமற, கி. பி. மூனறும நூறறாண்டிலிருந்த உக்கிரபபெருவழுதியாகாமையும உணரறபாறறு. இவவாறறுற கி. பி. முதல் நூறறாண்டின பிறபாதியிலிருந்து, சேரன செங்குட்டுவனது காலமாகிய கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டின பிறபாதிவரையிலிருந்த பரணரும கூலவாணிகன சாத்தனரும நீண்ட காலம அஃதாவது தொண்ணூறு அல்லது நூறாண்டுக்கு மேல் உயிர்வாழந்தாராதல்வேண்டும; இது முனனும சகக, சகக-ஆம பக்கங்களில் விளக்கிக்காட்டினும. அது நிறக. காலததால் வேறுபட்ட இவவிருவேறு உக்கிரப பெருவழுதிகளையும ஒருவரேயென இஞஞானறைப புலவர்கள மயஙகிக்கொணடமையால் நேர்ந்த குழப்பஙகளும பிழைபாடுகளும பல. அதுகிடக்க.

இனிக், கி பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்த உக்கிரப்பெருவழுதி தனக்குமுன் நிலைகுலைந்த தமிழ்ச்சஙகத்தை மீணடும ஒருங்குகூடடி நிலைபெறுத்த முயனறிருக்கலாம; ஆனால், அமமுயற்சி கைகூடிற்றில்லையாதல்வேண்டும. கோவலனைக் கொல்வித்த காலந் தொட்டுப பாண்டியரது அரசிற் பலகுழப்பங்களும் இடர்ப்பாடுகளும அடுதடுத்து நேர்ந்தன. தமிழநாட்டுக்குப புறமபே வடக்கிருந்த விடுகாத்தநாடர் பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றுதற்கு இதற்குமுன் முயன்றும அஞஞானறெல்லாம் பாண்டிவேந்தர் மிகவும வலியராயிருந்தமையின அஃதவர்க்குக் கைகூடிற்றில்லை. ஆனாற் கி. பி. மூன்றும நூற்றாண்டு துவங்கிய பாண்டியரது ஆற்றல் குறைந்

தமையிற சோழமன்னரது துணைபெற்று வடுகக்கரு நாடர் பாண்டிய அரசர்மேற படையெடுத்து வந்த வரலாறு கூ மேலே உசுஉ-ஆம பக்கம முதல் உளஉ-ஆம பக்கம் வரையில் வைத்து நனகு விளக்கிக் காட்டி யிருகினறேம். உகரிப பெருவழுதிக்குப் பின அரசுகு வந்த வரகுண பாணடியன சிவபிரான திருவடிக்கண மெயயனபுடைய வனோ யனறிப, பேராண்மையில் மிக்கோன அல்லன்; அதனல் அவன தனமேற படையெடுத்துவந்த சோழனை இறைவனருளால் துரததிஷ்டமையும, அங்ஙனமே அவ் வரகுணன மகன அரசுக்குவந்த ஞானறும வடுகககரு நாடர் அவனமேற படையெடுததுவர அவனும போர்த் திறம இலலானுகலின இறைவனருளால அவர் தமமைத் துரத்திஷ்டமையும, அவனுக்குப பின அரசுகுவந்த வர குணன பேரன காலததில மீண்டும அவ வடுகக்கருநாடர் படையெடுத்து வந்து அவனைக கொனறு பாணடிய அரசைக கைபபறறிககொணடமையும ஆங்கே விளக்கிப் போந்தாம. அவைகொணடு கி. பி. மூனறும நூறறுண்டு முதல் அதனமுடிவு வரையில் அரசுபுரிந்த பாணடிமனனர் களின அரசு செவவனே நடைபெறுமையினுலும, அயன மன்னராற கலகமுறுத்தப பட்டமையினுலும அந் நூற் றுணடிலிருந்த பாணடிமனனர, தமக்கு முனனே கி. பி. இரணடாம நூறறுணடின பிறபாதியில நிலகுலைந்த மதுரைத் தமிழச்சங்கத்தை மீண்டும கூட்டி நிலைநிறுத்த மாட்டா ராயினர். மறறுக கி. பி. மூன்றும நூறறுண்டின இறுதியிற பாண்டிநாட்டிற புகுந்து, பாணடியனரசை வெளவிய வடுகககருநாடரோ தமிழமொழிகரு உரியரல்ல ராகலின், அவரும நிலைகுலைந்த தமிழச்சங்கத்தைப் பெயர்த்தும உருபபடுத்திவைத்தாரல்லர; மேலும, அக் கருநட அரசர் சமணமதத்தினராகலிற் பாணடிநாட்டி லிருந்த சிவபிரான திருகோயில்களில் வழிபாடு நடக்க வொட்டாமல் அவறறை அடைபபித்துவிட்டனர் எனக் கல்லாடநூல் கூறுவதூஉம நினைவிற் பதிக்கறபாற்று. இக் கருநடரது ஆட்சிக காலந்தொட்டுத்தான் சமணமதம் தமிழநாட்டில் மிக்குப பரவலாயிற்று. திருஞானசம்பந்தர்

காலத்தில், அஃதாவது கி. பி. ஏழாம நூறாண்டின முற பாதியில் இருந்த கூனபாண்டியன முதலிற சமண்மதத் தினனையிருந்து பினனர்த் திருஞான சமபந்தப பெருமானுற சைவ சமயததிறகுத் திருபபபபட்ட வரலாறறினை உறறு நோககுவார்ககுக கி. பி. நானகாம நூறாண்டின துவக் கததிலிருந்து ஏழாம நூற்றாண்டின் நடுவரையிற சமண் மதம பாண்டிநாட்டில் மிகசுப பரவியிருந்தமை புலனும. இவவாறு வடுகக கருநாடராகிய களபபிரரால் பாணடிய ரசசு சிலகாலம கவரநதுகொளளபபடடமை வேளவிக குடிப பட்டயததாலும புலனாதலிற, 'கல்லாடம,' 'பெரிய புராணம,' 'நரபியாா திருவிளையாடல' எனனும பழைய தமிழநூல்கள மூனறினும நுவலபபடட இக கருநாடரது பாணடிநாடடு ஆட்சி சிறிதும ஐயுறறபாலதனறெனக.

இனி, இக கருநாடரது ஆட்சி மதுரையில் நிலைபெற்ற காலம கி. பி. நானகாம நூறாண்டுமுதல் ஐநதாம நூற றாண்டினை நாறுவரையிலாதல வேணடும. ஏனெனின, வேளவிகுடிப பட்டயததிற சொலலபபடட 'கடுங்கோன' எனபவனைத தலைகொணடு தொடஙகிய புதுபபாணடிய மரபு ஆறாம நூறாண்டின நடுவிலிருந்து மதுரையில் அரசாளலாயா செயதி அப பட்டயத்தால் அறியக் கிடகதத லானும, அப பாணடிமரபு தொடஙகுதறகு முன மதுரையை வெளவிய கருநாடரது ஆட்சி காலவழியறறு மாயந்து போக அபபோது பாணடிய அரசா மரபில் எவரும இனமையின மூாதிநாயனா எனபவா மதுரை மாநகர்க்கு அரசராக அந நகரிலாரால் தோந்தெடுகபபட்ட செயதி கல்லாடம நுல-ஆஞ செயயுளில நுவலபபடுதலானும, அம மூாதிநாயனரது அரசு கடுங்கோனுக்கு முன ஆறாம நூறாண்டின முறபாதியில் நடைபெறறதாகல் வேண்டுமாதலானும எனபது. மேலும, 'வஜ்ரநந்தி' எனனுஞ சமணமுனிவர் கி. பி ஙல0-ஆம ஆணடில் மதுரையினை கண்ணே ஒரு தமிழச்சஙகம நிலைபெறுவிததா ரெனனும வரலாற்றினை உணமையை நோககுஙகால, சமண் மதத்தவனகிய கருநட அரசனது ஆட்சி மதுரையில் அப

பொழுது நிலைபெறறிருந்தமையும் சமண்மதத்தினர் கூட்டம் அங்கு மிக்கிருந்தமையும நனகுபுலனும. தமமதத் தினர் தொகைப பெருக்கமும, தமது முயறசி பயனபடு தறகுத தம அரசனது உதவியும இருந்தாலனறிச், சைவர் கள மிகுந்துளள அந் நகரில் ஒரு சமண்முனிவர் அங்ஙனம ஒரு தமிழகக்ழகம நிலைநிறுதுதல் இயலாதாகலின், அவ் வைந்தாம நூறறாண்டின பிற்பாதி முடிய மதுரையிற் கருநட அரசரது ஆடசியிருந்தமை தேறற்றமாம. அற்றுயி னுங, கி. பி. நானகாம நூறறாண்டின றொடக்கத்திலேயே கருநட அரசரது ஆட்சி மதுரையில் நிலைபெற் றிருபபவும, அப போதேத அததகையதொரு தமிழ்ச்சங்கம அங்கு ஏற்படுத்தபபடாமல், ஏறகுறைய அவரது ஆட்சியின முடிவுக்காலமாகிய ஐந்தாம நூற்றாண்டின பிறபகுதியில் அஃது ஏறபடுதபபட்ட வாறெனனேயெனின; மதகோட் பாட்டிற் சமணராயும பேசும மொழியில் வடுகராயும உளள இவ வேறறுநாட்டரசர், சைவ சமயத்தவராய்ப பணடு தொட்டுச் செந்தமிழ வழஙகுவார் நிறைந்த பாண்டி நாட்டுட் புகுந்து அஙகு வழிவழி ஆண்ட பாண்டியரரசை வெளவித தமதரசை நிலைபெறுதல் வேண்டினராயின, தம அரசர்பால் நேயம நிரமபவைத்த தமிழக்குடிகட்கும அப் புதிய கருநட அரசர்க்கும எத்துணைப போராட்டம எவவளவு காலம நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும! இப் போராட்டஙகளெல்லாந் தணிநது அப புதிய அரசரும, இப பழைய தமிழக்குடிகளும ஒருமைப்படுதற்கும, அவருடன போந்து குடியேறிய சமண்மதத்தவரும இங் கிருந்த சைவரும ஒருஙகுகூடித் தமக்குளள வேறுபாடு களை நிரவிக கொளளுதற்கும் ஏறக்குறைய ஒன்றரை நூற றாண்டுகள சென்றிருக்கவேண்டுமாகலின், வஜ்ரநந்தி எனபார் வகுத்த தமிழச்சங்கம அவவாறு அக் கருநட அரசரது ஆட்சிக்கால முடிவைநோக்கி எழுவதாயிற் றெனக. மேலும், அவ்வரசர் தமிழுக்கும் தமிழ்க்கொள கைக்கும புறமபானவராகலின், அவர் பாண்டிநாட்டைக் கைக்கொண்ட காலத்திற் கடைச்சங்கம் மதுரையி லிருந் தாலும், அவர் அதனைப் பாதுகாத்திரார். அன்றி

அதனை பாதுகாத்திருந்தனராயின், வஜ்ரநந்தி எனனுஞ் சமண்முனிவராற் புதியதொரு தமிழகக்கழகம் நிலைநாட்ட வேண்டுவதும் இனறும். அதுவேயும் அனறி, இங்குளள பழந்தமிழப புலவரைகொண்டு ஒரு தமிழக்கழகம் புதுக் காமல், தம மதத்தவராகிய வஜ்ரநந்தியைக் கொண்டு அங்ஙனம் அதனை நிறுவியமையாலும், அவ்வரசா இங் கிருந்த தமிழப புலவாபால் அனபுடையரலல ரென்பது பெறறும். பெறவே, கருநட அரசரது ஆட்சி மதுரையிற றுவங்கிய கி. பி. நானகாம நூறறாணடிலும், அதறகுப பினனுங் கடைச்சங்கம் அங்கிருந்ததிலலை யெனபது உளளங்கை நெல்லிகனிபோல் விளங்குதல் காணக. அங் ஙனமாயினும் அவர் வருதறகுமுனன கி. பி. மூனறாம் நூறறாண்டில் நடைபெறற பாணடிய அரசு மழையினமையானும் நோயா னும் அரசியற குழபபங்களானும் பெரிதும் வலிகுனறி வருந்தியமையின், இரண்டாம் நூறறாணடில் மதுரை எரியுணடமையாற கலிந்த கடைசசங்கப புலவரை அது மீணடும் ஒருங்குகூட்டி அதனை நடைபெறுவிக்க மாடடா தாயிறறு; ஆகவே, கி. பி. மூனறாம் நூறறாண்டிலுங் கடைசசங்கம் மதுரையில இருந்திலாமை தெளியபபடும்; படவே, கடைச்சங்ககாலம் கி. பி. இரணடாம நூறறாணடில் அது முடிவெயதுதறகுமுன நிகழந்ததாகுமெனக கடைப பிடித்துணாந்து கொளக. இவவாறு கி. பி. மூனறாம் நூறறாணடு முதல் ஐந்தாம நூறறாண்டின் நடுவெலலை காறறும் நிகழந்த பல்வேறு மாறறுதல் நிகழசசிகளை வரலாறறு முறையின நனகாயந்துணராமற, 'சேரன செங் குட்டுவன்' நூலாரும், அவரைப பினபறறித் 'தெனனிந்திய சைனமத ஆராயசசி' நூலாருங் கடைசசங்கம் இருந்தது கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டிலேயாம என றுரைத்தவுரை உண்மை வரலாற்றுடன மாறுகொளளும போலியுரையா மென உணர்ந்துகொளக.

இனிச், சோழன் கரிகாலன காலத்தும அதற்கு மூன்னும இருந்த மாமூலனு ரென்னும ஆசிரியா அகநானூற்றிற் பாடிய,

"வெல்கொடித், துணைகாலன்ன புணைதேர்க் கோசர்
தொன்மூ தாலத்து அரும்பணைப் பொதியில்
இன்னிசை முரசங் கடிப்பிகுத் திரங்கத்
தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்
பணியா மையிற் பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புணைதேர் நேமி யுருளிய குறைத்த
இலங்கு வெள்ளருவி அறைவாய்." (உகிக)

என்னுஞ செயயுளில் வடநாட்டிலிருந்த மோரிய அரசர் தெனஞட்டினமேற படையெடுத்துவந்த ஞானறு, 'மோகூரில்' இருந்த தமிழ மனனன அவரைப பணிந்து அவர்க்குத் திறைகொடாமையின, அவனது உளரின வடவெல்லையில் அரணுயத் தடைசெயதிருந்த மலலபபாறையைக் குறைத்து மட்டமாககித் தாம் வருதறகு வழியுண்டாக்கினர் எனனும வரலாறு கூறபபட்டிருததலல, அவ விருவரும எடுததுக் காட்டி, இதனகட் குறிபபிடப்பட்ட மோகூர் மனனன எனபோன, சேரன செங்குடடுவனுல் தோல்வியுறற 'பழையன மாறமேன' யாதல் வேணடுமெனவும, அவவாருகவே மாமூலனுர் சேரனசெங்குடடுவன காலததவராகவும பெறபபடுதலின அவராற சொலலபபட்ட மோரிய ரது படையெடுபபு இச சேரவேந்தன காலத்திலேயே நிகழந்ததாகல வேணடுமெனவும, கிறித்து பிறபபதறகு முந்நூறு ஆணடுகளுககுமுன வடநாடடில் அரசுபுரிந்த 'சந்திரகுபத' அரசனே மோரியமரபுக்கு முதல்வனுகலின அவனுவது அவன்றன மகன 'பிந்துசார'னுவது சேரன செங்குட்டுவன காலத்தில் தெனஞட்டின்மேற படையெடுததுவந்தா னெனபது பொருந்தாதெனவும, கிறித்துவுக்குபபின' நானகாம நூறறாணடிற் றுவஙகிய 'குபத மரபுக'கு முதல்வனுன மறறொரு 'சந்திரகுபத'னின மகனுன 'சமுத்திரகுபதன' எனபவனே தெனஞட்டிற் காஞசிநகர வரையிற படையெடுத்துவந்தமை வரலாறறு நூல்களால நனகறியக கிடததலின இஙஙனம வந்த இகுபதமரபினரையே மாமூலனுரும அவர் காலத்திருந்த ஏனைப புலவர் சிலரும பிழைபாடாக 'மோரியர்' எனறு

கூறினரெனவும, ஆகவே இக் குப்தமரபினர் படையெடுப பைக் குறிபபிட்ட மாமூலனரும அவரோடுடனிருந்த மற்றைக் கடைச்சங்கபபுலவரும அவர் தமிழாராயந்த கடைச்சங்கமுமெல்லாங கி. பி. நானகாம நூறறாண்டின பிறபகுதியிலேனும ஐந்தாம நூறறாண்டின முறபகுதியி லேனும இருந்ததாகல் வேண்டுமெனவும உரைகிகழத் தினர். இவை தமமையாராய்ந்து இவருரைத்த இவ்வரை பொருந்தாமை காட்டுவாம.

முதற்கண் ஆராயறபாலது, மோரியர் தமிழநாட்டின மேற படையெடுததுவந்த ஞானறு அவரொடு பகைத்து அவரைப பணியாமல் இருந்தேதான 'பழையனமாறன' ருனெ எனபதேயாம. ஆசிரியர் மாமூலனர் தாம பாடிய அகநானூறறுச செயயுட்கள இரண்டிலமட்டும (உருக, உஅக) 'மோரியர் தெனஞட்டினமேற படையெடுத்துவந்த' செய்தியினைக் குறிததிருக்கினரார; அவ விரண்டுளளும மேலேகாட்டிய செயயுளில் மட்டுமே மோகூர் மன்னன் அம மோரியரைப பணியாமை கூறினார; இங்ஙனாங கூறியவழி வறிதே 'மோகூர்' எனறு மொழிந்தாரேயனறி, அம மன்னனபெயர் 'பழையனமாறன' எனறு மொழிந்தன ரல்லர. அங்ஙனமிருகக மோரியர் வந்தஞானறு மோகூரில் அரசியறறினெ பழையன மாறனோ யெனறு 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலார் கூறுதறகுச் சானறெனனெ? இம மோரியரது வரவினை அகநானூறறிற கூறிய (கூக) மறறொரு புலவர் பரங்கொற்றனாரவது, அதனைப புறநா னூறறிற கூறிய (களஎ) ஆந்தையாரவது அம மோரி யரைப பகைத்துப பணியாதிருந்தேதான பழையனமாறனோ யெனறு கூறினாரா? அங்ஙனம ஏதும இல்லையே. அற றன்று,

"பழையன் மோகூர் அவையகம் விளங்க
நானமொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன." (இ)அ, இ0க)

எனறு மதுரைக்காஞ்சியுட் சொல்லபபடுதலின, அப போது மோகூரிலிருந்தேதான பழையனமாறனோ எனபது பெறபபடுமாலெனின்; இம மதுரைகாஞ்சியுட் சொல்லப

பட்டது கொண்டு, அதனை யியற்றிய 'மாங்குடி மருதனார்' காலத்தில் மோகூரிலிருந்தோன 'பழையன' எனபது மட்டும பெறப்படுமே யல்லாமல், மோரியர் வந்த காலத்தும அவ்வூரிலிருந்தோன பழையனை யெனபது பெறபபடாதாகலின, அவவாறு கொளளுதல் பொருந்தாதெனா மறுக்க. அஃதொக்குமாயினுங, கரிகாற பெருவளத்தான காலத்திறகும முறபட்ட 'தலையாலங்கானத்துச் செருவெனற பாணடியன' காலதது மோகூரிற 'பழையன' என்னுஞ சிற்றரசன் ஒருவன இருந்தமை நுவலபபட்டவாறுபோலவே, அப பாணடியனுககு ஒரு நூறறுண்டு பிறபட்டிருந்த 'சேரன செங்குட்டுவன்' காலததும மோகூரிற 'பழையன' என்பான ஒருவன் இருந்தமை [illegible] சை, சசு-ஆஞ செயயுட்களினும நு0-ஆஞ செயயுளின பதிகததினும நுவலபபட்ட வாறெனனையெனின; ஒருவன தன தந்தையின பெயரைத் தன மகறகிடடு. வழஙகுதல் பணடுதொட்டு இத தெனறமிழநாடடினகண நடைபெறறுவரும வழக்கெனபது "சிறந்தோனபெயரன பிறந்தமாறே" எனபதனால் நன்குணரக்கிடத்தலின, மாஙகுடி மருதனார் காலத்தில் மோகூரிலிருந்த 'பழையன' பாட்டன ஆவனவும, சேரன செங்குட்டுவன் காலத்தில் அதன் கணிருந்த 'பழையன' அவறகுப பேரன் ஆவனெனவும பகுத்தறிந்து கொளக. இவ்வாறு பகுததறியமாட்டாமையிற 'சேரனசெங்குட்டுவன' நூலாரும அவரைப பின் பறறிய சமண நூலாரும் அவ் விருவேறு 'பழையரை'யும ஒன்றுபடுத்திச் செயத குழபபஙகள சாலப்பல.

அற்றாயினும, "நான்மொழிக்கோசர்" என்பார் மோரிய ரொடு சேர்ந்து அவர்க்கு முறபடையாய்ப் போந்து 'மோகூர்ப பழையனை' தாக்கினவரலாறறை மேலெடுத்துக் காட்டிய செய்யுளில் மாமூலனார் கூறியிருத்தல் கொண்டும, அங்ஙனமே 'மதுரைக் காஞசியில்' மாஙகுடி மருதனார் கூறியிருத்தல் கொண்டும் மோரியர் கோசரை முன்னணியாய் விடுத்துத் தாக்கியது மோகூரிலிருந்த

பழையனீயேயாம என்று அச் 'சமண்மத ஆராயச்சி நூலார்' உரைத்தது பொருத்தமேயாமெனின்; அது பொருத்தமனறு. ஆசிரியர் மாமூலனார் தாம பாடிய அகநானூறறுச் செயயுள மறறொனறில் (உஅக),

"கணகுரல் இசைக்கும் விரைசெலற் கடுங்கண
முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியர்
தென்றிசை மாதிரம் முன்னிய விரவிற்கு."

எனற மோரியர் வடுகரை முனனறுணையாய்க் கொண்டு வந்தாரெனறு மொழிந்தாறபோல, அவர் கோசரையும முனனறுணையாயகொணடு வந்தாரெனற யாண்டும மொழிந்தார் அல்லர். ஏனைத் தமிழாசிரியராதல் அக் கோசரை மோரியாகுத் துணைவரெனறேறனும, பழையன மாறறை அவா தாகனிரெனறேறனும யாண்டுங கூறக காணகிலேம. மறறு, அககோசர் "பழையன மோகூர் அவையகம விளஙகத் தோனறின" றெனறே மதுரைக்காஞசி புகலா நிறகினறது; அவா பழையனுகுப பகைஞராயப புகுந்தாரெனனரல், அவனது அவையகம அழியபபுகுந்தன ரெனறனரே கூறுதல் வேணடும, அவவாறினறி அவனது அவையகம விளஙகப புகுந்தனரெனறு கூறுதல் ஒக்குமோ? மற்று அஃது அவா அவனது அவையகம விளஙகப புகுந்தாரெனறுரைக்கும பரிசிலை உறறு நோக்குமவழி, அககோசர் மோகூர்ப் பழையனுக்கு நணபரே யலலாமற பகைஞரல்லரெனபது இனிது புலனு தலின், அவரை மோரியர்குத் துணைபபோந்தாரெனபது பெரியதொரு பிழைபாட்டுரையாம. அறறேல், மாமூலனார், "வெல்கொடித், துணைகாலனனா" எனறு பாடிய மேற காட்டிய செயயு ளடிகட்குப பொரு ளெனனையெனின; "வெனறெடுத்த கொடியினையும, விரைந்துசெல்லுங் காறறையொத்த ஒபபனைசெயத தேரினையும உடைய கோசரது பழையதாய முதிர்ந்த ஆலமரத்தின் கேடில் லாத கிளைகளின கீழுளள அமபலத்தினகண்ணே, இனிய இசையையுடைய முரசங குறுந்தடியால் அறையபபட்டு ஒலிக்கப, பகை மேற்கொணடு வந்து ஒரிடத்தும நிலை

பெறுதலில்லாத மோரியஅரசர் தமக்குப பகையாய அக் கோசரது போர்முனையை அழித்தநாளிலும மோகூர் மனனன தமக்குப் பணியாமை கண்டு யானை குதிரைகளை யுடைய தமது படையின புனைதேர் உருளகள அவனது ஊர்மேல் தடைபபடாது உருண்டுசெல்லும பொருட்டு மட்டமாக்கிய, விளஙகும வெளளிய அருவிகள் இழியும மலைபபாறைகளிடத்து" எனபதே மேலெடுத்துக் காட்டிய அவ வடிகட்குப பொருளாகும. இதனால், வடக்கிருந்து வந்த மோரியஅரசர், தெறகின்கண் உளள கோசரது ஆலமரத்தினகீழுளள அமபலத்தின்கண்ணே அக்கோச ரொடு பொருது அவரைத் தோல்விபெறச் செயதாரெனப தூஉம, தமககுத் துணைவரான கோசர் தோல்வியுறற தைக கேட்டும அருஞஞானறு மோகூரிலிருந்த மனனன அஞசி அமமோரிய அரசரைப பணியாமையின அவனையுந் தாக்குதறபொருட்டுப படையெழுந்த அம மோரியர் இடையே தடையாய் நின்ற மலைப்பாறைகளை மட்டமாக்கி வழியுண்டாக்கினர் ரென்பதூஉம பெறபபடுகினறன அல் லவோ? மாமூலனார் கூறிய கோசர் மோகூர் மன்னாககு வழிவழி நண்பரெனபது இவர் கூறியவாறனறோயனறி, 'மதுரைக் காஞசி'யில் மாஙகுடிமருதனார் கூறியவாறனறும பெறபபடுதல் காணக. மேலும, இக்கோசர் எனபார் வாயமையிற றவறுத படைமறவ ரெனபதும, துளுநாட்டை யும செல்லூரையும ஆலமரத்துப பொதியிலையுங கொஙகு நாட்டையும இருப்பிடமாகக்கொண்டு வாழதல் பறறி "நாலூர்க்கோசர்" (குறுந்தொகை, கரு) "நானமொழிக் கோசர்"[1] (மதுரைக்காஞ்சி, நிஎசு) எனறு வழஙகபபடுவ ரெனபதும பழைய நூல்களால் நனகறியக்கிடக்கின்றன. ஆகவே, இக் கோசரை முனறுணையாய்க்கொண்டு மோரிய அரசர மோகூர்ப பழையனைத தாகிலுரென்ல அச சமண் மத ஆராயச்சி நூலாரும பிறரும உரைத்தவுரை பழைய நூற சானறுகளுககு முறறும முரணுதலின அது கொள ளறபால தன்றென மறுக்க.

---

1. அகநானூறு, கரு, கூஎ, உஙக; சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரை, உ.

இனி, இந் நாலூர்க்கோசர் மோகூர்மன்னர்க்கு வழி வழி நண்பரென்பது மேற்காட்டியவாற்றால் நனகு விளங்கு தலின, மாமூலனர் தாம் பாடிய அகநானூற்றுச் செய்யுள் உரை-இல் அக் கோசரையும் மோரிய அரசரையும் மோகூர் மன்னனையும் ஒருங்கெடுத்துக் கூறுதல் ஒன்றேகொண்டு, அக கோசரொடு தொடர்புடையோன மோகூரில் ஒரு காலத்தி லரசாண்ட பழையனே என்றல் ஒரு சிறிதுமப பொருந்தாது. அக் கோசர்தம் மூதாதைகளும் மோகூர் மனனாதம மூதாதைகளுமப நட்பிற பிணிபபுண்டோராதல் பறறியே, அவ விருவர்தம் வழித்தோன்றிஞரும் அநநனம் நட்புரிமையிற சிறந்து விளஙகினரா ; ஆதலாற், கோசர் எனபாரின தொடாபு காணபபடுதல் ஒனறேகொண்டு, மாமூலனர் கூறிய மோகூர் மனனன பழையனேயெனறு முடிபு கட்டுதல் பெரியதொரு பிழைபாடாமென்க. மறறு, மோரியர் படையெடுத்துத் தனமேல் வந்த காலத்து அவரைப பணியாதிருந்த மோகூர்மன்னன இன்ன னெனறு மாமூலனர் அவனது பெயரையெடுத்து மொழிந் திடாமையின, அம் மோரிய அரசர் வந்தகாலத்தில் மோகூரி லிருந்தோன பழையனுக்குப பல தலைமுறை முறபட்டோன் ஆவனென்பதே துணிபொருளாமென்க.

மேலும, அம மோரிய அரசர் தெனனாட்டினமேற் படையெடுத்து வந்த செயதியை மாமூலனர் தங்காலத்து நிகழந்ததெனற நிகழகாலத்தின வைத்துரையாமல், "தெம் முனின சிதைத்தஞான்றை" எனறனர, "குறைத்த" எனனும் இறந்தகாலத்தின வைத்துரைத்தலிற கி. பி. முதல் நூற் றாண்டின முறபாதியிலிருந்த அம மாமூலனர்க்கு முந்நூ றாணடு முறபட்டிருந்த மோரிய அரசனை பிந்துசாரனென அநநனம படையெடுத்து வந்தவனுமெனபது தெளிபொரு ளாகும. அதுவேயுமனறிச் 'சந்திரகுபதன' எனனும் முதல் மோரிய அரசனகுமுன் IIII.பிபிந்நி கி. மு. சகாப்- இல் அரசாண்ட நந்த[1] அரசா னவகையாறறின அடிப்

1. Dr. V. A. Smith's 'The Oxford History of India' of 1923, pp. 57-58.

படையில் ஒளித்துவைத்த நிதியத்திரளை அம மாமூல னரே அகநானூற்றில்,

"நந்தன் வெறுக்கை யெய்தினும்." (உருக)

எனவும,

"பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழிஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங்கொல்லோ" (உசுஙி)

எனவுங கூறகாணடலின், அவ வடநாட்டுச செய்தியும, அதனையடுத்து நிகழந்த மோரியரது தெனனாட்டுப படை யெடுபபும மாமூலனாககு முந்நூறாணடு முறபட்டனவாதல் ஐயுறவின்றித் துணியபபடும எனக.

மேலும, மோரியரது படையெடுபபினையும, அம மோரிய அரசர்க்குரிய பாடலிபுரத்தை ஆண்ட நந்த அரசரது பெரும் பொருட்டிரளையும, அப பொருட்டிரளை அவர் கஙகையாறறின அடிபபடையில் மறைத்துவைத்த வரலாறறையும ஆசிரியர் மாமூலனார் பிழைபடாது உரைப் பககாணடலின, இவர்தங காலத்துக்குமுறபட்ட வடநாட்டு நிகழச்சிகளை நனகுணாந்தவராகவே காணபபடுகினறார். இஙஙமிருக்கக, கி. பி. கூஉ0-ஆம ஆணடிற றுவங்கிய 'குப்தரபுக'கு முதல்வனான மறறொரு சந்திரகுபதனின் மகனான 'சமுத்திரகுப்தன' என்பான தமிழநாட்டினமேற் படையெடுத்துப்போந்த செயதியினையே பிழைபாடாக 'மோரியரது' படையெடுபபென்று கருதி ஆசிரியர் மாமூலனார் பாடிவிட்டனரெனச் 'சேரனசெங்குட்டுவன்' நூலார் அவ் வாசிரியர்க்கு ஓர் அறியாமையேறறினர். கிறித்து பிறப்பதறகு கூஉஉ-ஆணடுகட்கு முன் சந்திர குபதனைத் தலைவனையக்கொணடு துவஙகிய மரபே 'மோரிய வமிசம' எனபபட்டதெனபதும, கிறிதது பிறந்தபின கூஉ0-ஆம ஆணடில் மறறொரு சநதிரகுபதனைத் தலைவனையக் கொண்டு துவஙகிய மரபோ 'குபதவமிசம' எனபபட்ட தெனபதும வரலாற்று நூலாராற் பகுத்துவைத்துக் காட்டப்பட்டதோர் உண்மையாம். கி. பி. கூஉ0-இல்

துவங்கிய மரபுக்கு 'மோரியவமிசம்'என்னும பெயர் வழங்கப் படவில்லையெனபது 'சேரனசெங்குட்டுவன' நூலாரும உடன்பட்டதானரும. ஆசிரியா மாமூலனுர் தாமிருந்த காலத்திற படையெடுத்துபபோந்த மனனான குபதமர பினைச் சேர்ந்தவனபிருபபின, அுதனை அவர் எளிதிலே யறிந் துரைத்தறகு இடனஉண்டு; குபதமரபில் வந்த அரசா அனைவரும் தமைைக் குபதமரபின்பாற படுத்து வழஙகினாரே யல்லாமல், மோரிய மரபினபாற படுத்து வழஙகினாரல்லா; ஆகவே, தஙகாலததுவந்த மன்னன குபத மரபினனுயிருந்தால், அவர் அமமரபின பெயரையே தமது பாட்டினகண எடுத்துமொழிந்திருபபர். மேலுங, குபதமரபினன காலத்திருந்தவராயின அம மரபை அவர் தெரிந்துகொளளாதது, அம மரபினார்கு அறுநூறு ஆண்டு முறபட்டிருந்த 'மோரியமரபை' அவா நினைந்து அப பெயரைக் குபத மரபினார்மேற பிழையாக ஏறறிக் கூறினு ரெனறல் சிறிதும பொருத்தமில் கூறரும. தமது காலத்தை யடுததிருந்த தொனருயின ஒருகால் அவர் அதனை நினைந்து பிழைத்து வழஙகினுரெனறல் சிறிது பொருந்தினும பொருந்தும. மோரிய மரபினரது படை யெடுபபை அவர் இறந்த காலத்தினகண் வைத்து ஓது தலின, அஃது அவர் காலத்திறகு முறபட்டதாதல் பெறபபடும. படவே, அவர் அமமோரிய மரபிறகுப பினனிருந்தேராததலுந் தாமே பெறபபடும. மோரியரது படையெடுப்பைபபோற குபதமரபினரது படையெடுபபை அவர் யாணடும ஓதாமையானும, அவர் காலத்திருந்த ஏனை நல்லிசைப புலவராகிய பரணரும (அகநானூறு, கூக) பரஙகொற்றனுர் ஆத்திரையனுரும மோரியரது படையெடுபபினையே தாம பாடிய செய்யுட்களிற குறிப்பிட் டனரனறிக் குப்தமரபினரது படையெடுப்பினை ஓரிடத் தாயினுங குறிபபிடாமையானும, இந் நல்லிசைப புலவ ரெல்லாருங குபதமரபினரை மோரிய மரபினராகப் பிழை படுத்துரைத்தார் என்றலினும பெரியதோர் அறிவில் கூறறுப பிறிதொன்று இன்றுமாகலானும, அஙஙனம் பண்டை நல்லிசைப புலவராகிய மாமூலனுர், பரணர்,

பரங்கொற்றனார், ஆத்திரையனார் முதலியோரால் எடுத்துரைக்கப்பட்டது, கிறித்து பிறப்பதற்கு முந்நூறாண்டு முற்பட்டு நிகழ்ந்த மோரியரது படையெடுப்பே யல்லாமற, கிறித்து பிறந்த முந்நூறாண்டிற்குப பின் நிகழ்ந்த குப்த அரசரது படையெடுப்பு அனறெனக் கடைபபிடித் துணர்ந்துகொளக. ஆகவே, இவையெல்லாம ஆயந்து பாரா துரைத்த 'சேரன செங்குடடுவன்' நூலாரது உரை வழுக்குரையே யாமென விடுக்க.

இனிச, 'சமுத்ரகுபதன' எனனுங் குபத அரசனால் வெல்லபபட்ட அரசர்களின் பெயா அவவரசனே வெட்டு வித்த கல்வெட்டுக்களிற காணபபடுகினறன. அங்ஙனம அவனால் வெல்லபபட்டோருள 'மண்டராஜா', என்பவனும ஒருவனகச் சொல்லபபடுகினறான். கல்வெட்டில் 'மணட ராஜா' எனறு பொறிக்கபபட்டிருக்கும பெயரைச்,[1] 'சேரன் செங்குட்டுவன' நூலார்தங் கருத்து நிரமபுமாறு 'மாந்த ராஜா' (சேரன் செங்குட்டுவன, பக்கம, களக) எனத் திரித் துப 'புறநானூறு' முதலான பழைய தமிழநூல்களான அறியபபடும 'மாந்தரன' எனப பெயர் பூண்ட சேர மனனர் இருவரில் முதலிலிருந்தோமோ சமுத்ரகுபதனால் வெல்லபபட்டோனதல் வேணடுமெனவும, அதனால் அம மாந்தரனுக்குப பின்னர் அரசு புரிந்த சேரன செங்குட்டுவ னும அவன காலத்துப புலவர்களும எல்லாம கி. பி. ஐந் தாம நூறறாண்டின முறபகுதியி லிருந்தோராதல் வேண்டு மெனவும, ஆகவே கடைச்சங்க காலமும ஐந்தாம நூற றாணடின் முறபகுதியேயா மெனவும கூறினர்.

சமுத்ர குபதன இத்தென்னாட்டின கீழகரைபபக்க மாயப படையெடுத்து வந்தவனே யல்லாமல் மேல்கரைப பககமாய வந்தவன அல்லன. அங்ஙனங கீழகரைப் பக்க மாய் வந்தபோது, அவன கலிங்கநாட்டின தலைநகரான 'பிஷ்டபுரத்'தையும, கஞ்ச மாகாணத்திலுள்ள 'மகேந்திர

1. Dr. V. A. Smith's 'The Early History of India' 1914, p. 284; also of R C Dutt's 'A History of Civilisation in Ancient India,' vol. II, p. 50.

கிரி,' 'கோட்டூர்' என்னும மலைக் கோட்டைகளையுங் கைக் கொண்டு, கோதாவரி கிருஷ்ணை எனனும் ஆறுகளுக்கு இடையிலுள்ள 'கொல்லேரு' ஏரியின் கரைக் கண்ணதான நாட்டில் அரசுபுரிந்த 'மண்டராஜா' என்பவனையும, அவனுக்கு அருகில் 'வேங்கைநகரத்'தை அரசாண்ட மன்னனையும வென்று, அதன்பின தெற்கு நோக்கிப புகுந்து காஞ்சிபுரத்திற் செங்கோல் ஓச்சிய 'விஷ்ணு கோபனை'யுந் தனக்கு அடங்கச் செய்து, அதன்பின மேற்கு முகமாய்த் திருமபி நெல்லூர் மாகாணத்தில் உளள 'பாலக்க' அரசனை 'உக்ரசேனை'னையுந், தக்கணத்தின மேல்பா லுளள 'தேவராஷ்டிரம,' 'ஏரண்டப்பல்ல' என் னும நகரங்களையுந் தனகீழப படுத்துகொண்டு, தனது தலைநகராகிய 'பாடலிபுரம்' போயச சேர்ந்தான. தமிழநாட் டின்கண தொண்டைநாட்டைத் தவிரச் சோழ பாணடிய சேரநாடுகளுக்கு இவன சென்றனன எனபது இவன வெட்டுவித்த கல்வெட்டுகளில் ஒரு சிறிதுங குறிக்கபபட வில்லை. அக கல்வெட்டுகளிற காணபபட்ட சொறகளுட் 'கௌராளக' எனனும ஒரு சொல்லுகுச் சிலர் 'கேரளம' எனப பிழையாகப பொருள செயது கொண்டதனையே 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலாரு தாம பிடித்த பிழைக் கொளகையை நாடடுதற்குப பெருந் துணையாயக் கொண் டார். பின வந்த ஆராயசசிக்காரரால் அச் சொல்லுகுத் திருத்தமான பொருள காணபபட்டதும, அது 'கொல் லேரு' எனனும ஏரிக்கரைப பகக்தததான ஒருநாட்டைக குறிபபதும, அதனகண் அரசு செலுத்தினவன 'மண்ட ராஜா'வே[1] யனறி மாந்தராஜா அல்லன எனபதும் அவர் சிறிதும உணர்ந்திலர். தாங கொண்ட பிழையான தொரு கோட்பாட்டை நாட்ட முயல்குவார், தாம் அதற்கெடுக்குஞ் சானறுகளே யெல்லாந் திரிதது பிழைபடுததுவர் எனப தற்குச் 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலார் ஓர் எடுத்துக் காட்டாயினர் கண்டீர்! தமிழநாட்டின மேல்கரைக் கண்ணதான மலைநாட்டை அரசுபுரிந்த 'மாந்தரஞ் சேரல்'

1. Dr. V. Smith's 'The Early History of India' 1914, p. 284.

என்னுந் தமிழ்வேந்தற்குங், கீழ்கரைக்கண் வடுகநாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியில் அரசாண்ட 'மண்டராஜா' என்பவற் குமு ஏதொரு தொடராபுங காணப்படாமையின, தொடர் பில்லா அப் பெயர்களோத் தொடர்புபடுத்தி அவரெழுப்பிய போலிக் கொள்கை கீழே அடிபபடையினமையின நிலை பெருது நுறுங்கிவிழுந் தழிந்தமை காண்க.

'மாந்தரஞ்சேரல்' எனனும் வேந்தன், வடமவண்ணக் கனபேரிசாத்தனர் என்னும புலவர் பெருமான காலத்தவ னெனபது கூடு-ஆம புறபபாட்டால் இனிது விளங்க லானும், ஆசிரியர் நகீரனாரை பாடபபெறற 'பாண்டியன் இலவந்திகைப பளளித் துஞசியநனமாறனே' இவவடம வண்ணக்கன பேரிசாத்தனரும் பாடியிருத்தல் ககூஅ-ஆம் புறபபாட்டாற போதரலானும, கி. பி. முதல் நூறறாண்டின் முறபாதியி லிருந்தவராக முனனரே பெறபபட்ட (நூஎகூ-ஆம பக்கம்) நக்கீரனார காலத்தில் 'மாந்தரஞ சேரல்' இருந்தவனே யனறிச், 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலார் பிழைபொதுளக் கூறுமாறு கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டி லிருந்தவன அல்லனென்று கடைபபிடித் துணர்ந்து கொள்க.

இனி, முன்னரெடுத்துக் காட்டிய "பல்புகழ நிறைந்த வெல்போர் நந்தர், சீர மிகு பாடலிக்குழீஇக் கங்கை, நீர் முதற கரந்த நிதியங்கொல்லோ" எனனுந் தமது பாட்டில் ஆசிரியர் மாமூலனார பாடலிநகர் கங்கையாறறினை வெள ளத்தால் அழிந்து பட்டதனைக் குறிதிருக்கினறாரெனவுங, கி. பி. நானகாம நூற்றாண்டில் அஙகுப் போந்து அந் நகரை நனனிலையிறகணட 'பாகியான்' எனனும சீன அறிஞர் காலம வரையில் அஃது அங்ஙனம அழிந்துபட்ட தெனக் கூறுதற்கு இடம இன்மையின், கி. பி. ஏழாம நூறறாண்டில் அஙகுப போந்து அதனை அழிந்து பட்ட நிலைமையிற கண்ட மறறொரு சீன அறிஞரான ஹியூந் ஸதாங காலத்திறகு முன்னரே அஃது அவ்வாறு அழிந்து பட்டதாகல் வேண்டு மெனவும, அவ்விருவர் காலத்திறகும் இடையே அஃது இன்னகாலத் தழிந்ததென உறுதிப்

படுத்துதற்குச் சான்றில்லையாயினும் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் அதனழிவு நிகழ்ந்ததெனக் கருதுதல் இழுக்காகாதெனவும், ஆகவே ஆசிரியர் மாமூலனாரது கடைச்சங்கமும் இருந்தகாலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டே யாகல் வேண்டுமெனவும் 'சேரன் செங்குட்டுவன்' நூலார் துணிந்துரைத்தார்.

ஆசிரியர் மாமூலனாரது 'மேற்காட்டிய செய்யுளடிகளிற், கங்கையாறு பாடலி நகரை அழித்த தென்னுஞ் செய்தி ஒரு சிறிதும் கூறப்படவில்லை. அவ் வடிகளுக்குப் பொருள் "வென்ற போராற்றல் பலவாகழ் நிறையப்பெற்ற நந்த அரசர் சிறப்பு மிகுந்த பாடலி நகரினகண் தொகுத்துப், பின் பிறர் அறியாமைப் பொருட்டுக் கங்கையாற்றின் நீரின் அடியில் ஒளித்துவைத்த பொருட்டிரள் தானே" என் பதேயாம். இங்ஙனம் வெளிப்படையாகப் பெறக் கிடைக்கும் இச் செய்யுட் பொருளால், 'நந்தர்' என்பெறும் அரசர் திரண்ட பொருளைத் தமது பாடலி நகரினகண் தொகுத்து வைத்தாரென்பதும், அப் பொருட்டிரளினிருப்பைப் பகையரசர் அறிந்து அதனைக் கவர்ந்து கொள்ளாமைப் பொருட்டு அவர் கங்கையாற்றின் அடியிலே அறைகள் வெட்டிக் கட்டுவித்தது அவற்றினகண் அப் பொருண் முழுதும் ஒளித்தது வைத்தாரென்பதும் நனகு விளங்குகின்றன. இச் செய்திக்கு முற்றும் இசைவான ஒரு வரலாறு, 'சந்திர குப்தன்' என்னும் பெயர்தாங்கி வெளிவந்த வடுகு நூல் ஒன்றிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்ப ஓர் அறிஞர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.[1] அது வருமாறு: "'மகாபத்மன்' மிக்க செல்வமுடையோன். நந்தனிடத்து 'மகாபத்மதனம்' இருந்தமையால் அவன அப்பெயர் பெற்றான. நூறுகோடி கொண்டது ஒரு பத்மம். ஆயிரம் பத்மங் கொண்டது ஒரு மகாபத்மம். இவன் தனது ஆண்மையால் நிலை நிறுத்திய மகதநாட்டிலிருந்து வரி கடமை காணிக்கைகளை அருளும இரக்கமுமின்றிக் கவர்ந்து, அங்ஙனம்

1. செந்தமிழ், கஉ-ஆந்தொகுதி, சுஉஉ-ஆம் பக்கம் காண்க.

கவர்ந்த அப பொருட்டிரகீ யெல்லாங குவியல் குவிய லாகச் சேர்த்து வந்தமைபற்றி மிக்க செல்வனெனப பெயர் பெற்ருன். இவன் கங்கையாற்றின நீரை ஒருபுறம அணை கோலித் தடுத்து, அதனடியில் ஐந்து அறைகள வெட்டு வித்து அவறறை அழுத்தமான கற்சுவர்களால் அழியா தமைபபித்து, அவற்றினகண் அப பொருட்டிரகீ நிரபபிப், பினனர் உருகுயோட்டிய ாயத்தால் அவ்வறைகளீ மூடு வித்து, அதன்பின அணையை உடைபபித்துக் கங்கை நீரை அவறறினமேல் ஓடச செயதனன." தமிழநாட்டிலே யன்றி வடுகுநாட்டிலும் தொனறுதொட்டு வழங்கிவந்த இவ வரலாறறின இயல்பினீ உறறுநோக்குங்கால், இஃது இவ விந்தியநாடு முழுதும ஞானறு பரமபி வழங்கிய தொனமுதல் நன்கு விளங்காநிறகும இதனனறே ஆசிரியர் மாமூலனார் 'அகநானூற'றில தாமபாடிய பறறை யொரு செயயுளிலும (உருக) "நந்தன வெறுகைக யெய திணும" எனறு நந்தனது பெருஞசெல்வத்தை வியந் துரைத்தார். 'வெறுகைக' எனினுஞ செலவபெனினும ஒக்கும. இவவாறறுற 'சேரன செங்குடடுவன' நூலார், "நந்தா, பாடலிக குழிஇக், கங்கை நீர்முதறகரந்த நிதியம" எனனும ஆசிரியா மாமூலனாரது பாடடுக்கு உணமைப பொருள காண அறியாது, கங்கைநீர பாடலியை அழித்த தென அதறகுப பொருநதாப பொருளுரைத்து இழுகி யிடர்பபடடமை தெறறெனப புலனும. மாமூலனார் காலத் திற பாடலிநகர் சிறபபுறறிருந்தமை பறறியே அதன்கண் நிகழந்த செயதிகளீத் தெரிந்துரைத்தாராகலின், அதறகு முரணுக அஃதழிந்துபட்ட காலத்தில் அவரிருந்தாரெனச் செங்குட்டுவன நூலார் உரைத்த உரையும, அதுகொண்டு காட்டிய கோட்பாடும பெரியதொரு தலைதடுமாற்றமாய முடிந்தமை கண்டுகொளக.

இனி, அச் 'சேரன செங்குட்டுவன்' நூலார் ஆசிரியர் நக்கீரனார் இருந்த காலத்தை ஆராயபபுகுந்து, பழையன மாறன கிளளிவளவனீ வெனற செயதி 'அகநானூறு' ஈசசு-ஆஞ செயயுளில் நக்கீரனாரற கூறப்படுதல்

கொண்டும, அப பழையன மாறன் சேரன் செங்குட்டுவ னெடு பொருதானெனபது 'பதிறறுபபத்தில்' நுவலப படுதல் கொண்டும நக்கீரனுர் சேரன்செங்குட்டுவன காலத்தவராதல் வேண்டுமெனத் துணிந்துரைக்கினருர்.

இனி, இவரது துணிவுரையின பிழைபாடு இனைத் தெனபது ஆராய்ந்து காட்டுவாம: மோகூர் மனனான எனனும பெயரைக கண்ட அளவானே அவன 'பழையன மாறனே' யாதல் வேண்டும எனறும, 'பழையன் மாறன' எனனும பெயரைக கண்ட அளவானே அவன 'சேரன செங்குடடுவனெடு' பொருத 'பழையனே' யாதல் வேண்டு மெனறும ஆராயாது முடிபுகட்டுதலில மிக வல்லுனரான 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலாசிரணடும அங்ஙனமே ஆராயாது முடிபு கட்டுந தமது வனமையைக காட்டு கினருர. 'பழையன' எனற பெயாபூணட சிறறரசா இருவா மோகூரில் இருந்தனா ரெனபதும, அவ விருவரில ஒருவன 'தலையாலங காணாதது செருவெனற பாணடியன' காலத் திலும, மறறொருவன அப பழையறநப பேரனைய அவறறு ஒரு நூறறாணடு பிறபட்டுச 'சேரன செங்குட்டுவன' காலததிலும இருநதனரெனபதை மேலே நிகழ்ந, 55-ஆம பகுதிகளில நனகு விளகக காட்டினும. மோகூரிற் 'பழையன' எனனும பெயர்பூணடிருந்த இவவிரு சிறறர சரேயனறிப, போஒர' எனனும மறறோர ஊரிற 'பழையன' எனற பெயாபூணடிருந்த சிறறரசன வேறொருவனும உளன எனபது அகநானூற்றிற 'பரணர்' பாடிய கஅக, கூஉ-ஆஞ செயயுட்களானும நனகறியப படும. எனவே, தலையாலங காணாதது செருவெனற பாணடியன நெடுஞ செழியன காலந்தொட்டுச் சேரன செங்குட்டுவன காலம வரையில், மோகூரிற பழையன எனற பெயர்பூண்ட சிறறரசா இருவரும, 'போஒர்' எனனும ஊரில அப பெயர் பூணட சிறறரசன வேறொருவனும ஆகப 'பழையர்' மூவர் இருந்தமை பெறறபடுதல் காண்க.

இங்ஙனமே, 'கிளளிவளவன்' எனற பெயர்வாயந்த சோழ மனனரும் அவவொரு நூறறாண்டில் மூவர்

இருந்தமை பழைய தமிழநூல்களால் நன்கு புலனாகின்றது. 'புறநானூற்'றில, கூஎகூ-ஆஞ் செய்யுளாற 'குராப்பள்ளித துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்' எனபான ஒரு வனும, கூச, கூஙி முதலான பல செய்யுட்களாற் 'குள முற்றத்துத துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்' ஒருவனும, சிலப்பதி காரத்தானும (நீர்ப்படைகாதை, ககஅ), மணிமேகலை யானும (உஙி, கச) அந் நூலாசிரியர்காலத்த திருந்தவனாக பெறப்படுங 'கிள்ளிவளவன்' மற்றொருவனுமாக மூவர் பெறப்படுகின்றனர. கோவூர் கிழார, ஆவூர் மூலங்கிழார, இடைக்காடனார், மாரோக்கத்து நப்பசலையார முதலான நல்லிசைப்புலவர பலருங, கபிலர எனனுஞ சானறோர் காலத்தவரென்பது நன்கறியக்கிடத்தலின, இப் புலவர் பெருமக்களாற பாடப்பெற்ற முதலிரு கிள்ளிவளவருங கி. பி. முதல நூற்றாண்டின முற்பகுதியி லிருந்தோராதலும, மூன்றாங கிள்ளிவளவன, கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டின இடைக்காலத்திருந்தோனாதலும இனிது விளங்காகின்றகும. மற்று ஆசிரியர் நக்கீரனாரோ ஆவூர் மூலங்கிழார, இடைக்காடனார முதலான சானறோர் காலத் தவர் என்பதை மேலே நூஎகூ, நிஅ0-ஆம பக்கங்களில் விளக்கிப் போந்தாம. ஆகவே, நக்கீரனாற குறிப்பிடப் பட்ட பழையன் மாறனும, அவனுற சோல்வியுற்ற கிள்ளி வளவனுங கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின முற்பாதியிலிருந்த வேறு மன்னராதல் வேண்டுமே யன்றிச, சேரன செங்குட் டுவனாற் சோல்லுண்ட பழையனும, அச் செங்குட்டுவற்கு மைத்துனனான கிள்ளிவளவனும ஆகாரென்பதூஉந் தானே பெறப்படும.

ஈதிங்ஙனமாகவுஞ், 'சேரன செங்குட்டுவன்' நூலார் 'கிள்ளிவளவன்' எனனும் பெயரைக் கண்டதுணையானே அவ் வளவன் செங்குட்டுவன மைத்துனனேயாதல் வேண்டுமென ஆராயாது முடிபு கட்டியது நிரம்பவும் பிழைபாடான தொன்றும. மேலும அவர், இவ் வளவன, கரிகாலனுக்கு மகனாதல் வேண்டுமென்பதும ஏதொரு சான்றுங காட்டாது கூறினர் (சேரன செங்குட்டுவன,

பக்கம, க0உ). கரிகாற பெருவளத்தானுக்கும சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் இடையே இரண்டு தலைமுறை யாதல் சென்றதாகல் வேண்டுமெனபதை மேலே சகூக, சகூஉ-ஆம பகஙகளில் விளக்கிக்காட்டினும. அதனல், மூனறுஙகிளளி வளவன கரிகாற சோழனுக்கு பேரனகவாதல் பேரன் மகனகவாதல் இருத்தல் வேண்டுமேயல்லாமல், அவனுக்கு மகனதல் ஒருவாறறுனுஞ செல்லாதென உணாந்து கொளக. சோழன குளமுற்றத்துத துஞசிய கிள்ளி வளவன உறையூரைத் தலைநகராயக் கொண்டு அரசு புரிந்தோ னெனபது நகூ-ஆம புறபபாட்டால் அறியப் படுதலின், அவன காலதததிற புகார் நகரில் (காவிரிபபூம பட்டினத்தில்) அரசு செலுத்தின கரிகாற சோழன் அவ னுககுத தந்தையோ உடனபிறந்தானே ஆதல்வேண்டும. மறறுக குராப்பளளித் துஞசிய கிளளிவளவனும அக காலதததவனே யாதலின, அவன கரிகாற பெருவளத்தா னுக்குப பின புகார் நகரில் அரசுபுரிந்தானகறபாலன. இவவிரண்டாங கிளளிவளவனுககுபபின சோழன கோச் செங்கணணும அவனுக்குபபின மூனறுங கிளளிவளவனும புகார்நகரிற செங்கோல் செலுத்தினர் ஆகறபாலார். 'களவழி' பாடிய பொய்கையார், கபிலர் காலத்தையடுத்தும நக்கீரனர் காலத்தும இருந்தவரெனபது நிஅ0-ஆம பக்கத்திற காட்டியே மாதலின, பொய்கையாராற பாடப் பெற்ற கோச்செங்கணண, கரிகாற் பெருவளத்தானுக்குப பின அரசாண்டவன எனக் கோடலே பொருத்தமாம என்க. எனவே, செங்குட்டுவன மைத்துனனுனை கிள்ளி வளவன், சோழன கோச்செங்கணணுக்குப பின காவிரிப பூமபட்டினத்தில் அரசு செலுத்தினமை தெளிபொருளாக லின இவன் கரிகாலனுக்குப பேரன் முறையனுகற்பாலனே யன்றி, மகன முறையனுதல் ஒருவாறறுனுஞ செல்லா தென விடுக்க.

இனிக், கூடல் நகரிற பழையன மாறனுற் சாயப் புண்ட கிள்ளிவளவன் 'களவழி' பாடிய பொய்கையார் காலத்தவன் எனபது, அங்ஙனம் அவன் சாய்ப்புண்ட

தனைக் கண்டு உளம் மகிழ்ந்த 'கோக்கோதைமார்பன்' என்னுஞ் சேரமன்னனை அப பொய்கையார் பாடியிருத்தலை (புறநானூறு, சஅ, சகூ) சானறும. இக் கோக்கோதை மார்பனை நக்கீரனுந் தமது செய்யுளிற குறிபபிட்டிருத்தலை மேலே காட்டினும. ஆகவே, பழையன மாறனை ரோல்வியுற்ற கிளளிவளவனை கி. பி. முதல் நூற்ருண்டின் நடுவிலிருந்த நக்கீரனுர் காலத்தவனேயன்றிக், கி. பி. இரண்டாம நூற்ருண்டின் பிற பகுதியிலிருந்த இளங்கோ வடிகளின் காலத்தவனை மூனறாங கிளளிவளவன அல்ல னென ஓர்ந்து கொளக. மேலும, இம மூனறாங கிளளி வளவனெடு பகைத்து இவறகுத் தீதுசெயதார் சோழர் குடியிற் பிறந்த ஒனபது குறுநில மனனரே யல்லாமற, பழையனமாறன அல்லன ; இது,

"நின், மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பினர் ஒன்பது மன்னர்
இளவரசு பொருஅர் ஏவல் கேளார்
வளநா டழிக்கும் மாண்பின ராதலின்
ஒனபது குடையும் ஒருபக லொழித்தவன்
பொன்புனை திகிரி ஒருவழிப் படுத்தோய்."

(உஎ, ககஅ-கஉங)

எனறு ஸ்ரீவ்ரபுநகரபுய,

"ஆராச் செருவிற சோழர்குடிக் குரியோன்
ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிறபுறத் திறுத்து." (ஙு, பதிகம்)

எனறு பதிற்றுப்பத்து நுவலுமாறறுனை அறிந்துகொளளப் படும. எனவே, பழையன மாறனெடு பகைத்து வீழந்த வன, மூனறாங கிளளிவளவனுககுப பாடடனுகக கருதப படுதறகுரிய நககீரனுர காலத்துக கிளளிவளவனேயென பது தெளிபொருளாம எனக.

அறகேறல், மூன்றாங கிள்ளிவளவனுக்கு மைத்துன னென சேரனசெங்குட்டுவன, மோகூர் மனனன் பழைய னைத் தாக்கினனெனனும வரலாறும் உளதாலோவெனின்; தனக்குப பகைவனுதல்பறறி அவனை அவன தாக்கின

னெனபது சிலப்பதிகாரத்தானும (உள, கஉச-கஉடு), பதிற்றுப்பத்தானும (டு, சச, சகூ, பதிகம்) பெறபபடுகின் றதேயல்லாமற், கிளளிவளவனுக்குப பகையாதல் பறறித் தாக்கின னென்பது பெறப்படாமையால், அதுகொண்டு ஈண்டைக்காவதேதார் இழுக்கில்லையென உணர்ந்து கொளக. அதுவேயுமன்றிப. 'பழையன மாறன்' என்னும பெயர்க்கும, 'பழையன' எனனும பெயர்க்கும உளள வேற றுமையுங கருதற பாறறு. சேரனசெங்குட்டுவனுல் தாக் குண்டோன மேற காட்டிய இரு நூல்களினும 'பழையன' எனபபெயர் சொல்லபபட்டானே யனறிப் 'பழையன் மாறன' எனப பெயர் சொல்லபபட்டிலன. அதநூற்றின் நக்கீரனுர் செயயுளிற சொல்லபபடடவனே, "இழையணி யாணப பழையன மாறன" எனப பெயா சொல்லபபட்ட வனுயிருகினருன; மேலும, அப பழையனமாறன மோகூரமனனன எனபது அவராற சொல்லபபடாமல, அவன கூடனமா நகரிலிருந்துகொண்டு ஆண்டு வந் தெதிர்த்த கிளளிவளவனச சாயத்தலை னெனனுந் துணையே சொல்லபபட்டமையால் அப பழையன மாறன பாணடிய மனனன படைத்தலைவனேயாதல் உயத் துணாந்து கொளளபபடும. நகக்ரனுர் காலத்துப பாண் டியனும (இவன 'இலவந்திகைப பளளித் துஞ்சிய நன மாறனை'[1] இருகக்லாம), சேரமான கோகதோதைமார்ப னுங கூடலில் ஒருங்கு படைகூட்டிப 'பழையன மாறனப' படைதலைவனுயக கொண்டு நிறக, அவரை அஞ்ஞானறு வந்தெதிர்த்த 'கிளளிவளவன' எனனுஞ சோழனையே பழையனமாறன சாயத்தானகல் வேணடும எனறு ஓர்ந்துகொளக. இங்ஙனம இவரை வந்தெதிர்த்த கிளளி வளவன, கரிகாற சோழனுக்குபபின உறையூரிலாதல் புகாரிலாதல அபபெயா பூணடு. அரசாணட இருவரில் ஒருவராதல் வேணடுமெனபதூஉம உயத்துணரபபடும. படவே, பழையன மாறனை சாயந்த கிளளிவளவன பாட்ட னும, சேரனசெங்குட்டுவன மைத்துனனுமா கிளளிவளவன பேரனும ஆவராகலின, வேறுவேருமா அவ விருவரையும

1. புறநானூறு, கூசு.

ஒனறு படுத்திய 'சேரன செங்குட்டுவன்' நூலாரது கோள பெரியதொரு வழுக்கோளாமென விடுக்க. நக்கீரனாற் சொல்லப்பட்ட பழையன் மாறனும, அவனுற் சாயபபுண்ட கிளளி வளவனும சேரன்செங்குட்டுவன காலத்தினர் அல்ல ரென்பது தெளியப்படவே, ஆசிரியர் நக்கீரனுமு அச் சேரன காலத்தவா அல்லரெனபதூஉம, அவர் அவனுக்கு இரண்டு தலைமுறை முறபட்டவராவ ரெனப தூஉந் தெளியபபடும ; படவே, நக்கீரனுளு செங்குட் டுவனும ஒரு காலத்தவரென்ற சேரனசெங்குட்டுவன நூலாருரை பொருந்தாவுரையாமை கண்டு கொளக.

இனிச், 'சேரன்செங்குட்டுவன்' நூலார், இறையனாகப் பொருளுக்கு ஆசிரியர் நக்கீரனர் உரைத்த உரை யாராயச்சியில் இறஙகி, அவவுரை வாயபபாடமாகப பத்துத் தலைமுறை வரையில் ஓதபபட்டுவந்து, இடை யிடையே பல திரிவுபாடுகள உடைத்தாய்க், கடை முறை யாகக் கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டிலேயே எழுத்துரு வடைந்ததென்றும, தலைமுறையொனறுக்கு மூபபதாண் டாகப பத்துத் தலைமுறைக்கும முந்நூறாண்டு கூட்ட நக்கீரனர் இருந்தது கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டிறகு மேறபடாதென்றும கூறினர். இவர் இவ்வாறு கூறு கிற்கத்,'தமிழவரலாறு' உடையாரோ இறையனாரகபபொரு ளுரை ஊர் பெயா தெரியாத ஒருவரால் எழுதபபட்டதே யனறி நக்கீரனரால் எழுதப்பட்டதனறு (தமிழ வரலாறு, பிறபாகம், பகுகம், உக) என உரைபபர். இவாவழிச் சார்ந் தார் சிலரும இங்ஙனமே உரையாகிறபர்.

இற்றைக்கு இருபத்து நான்கு ஆண்டுகட்கு முனனரே யாம 'சேரன் செங்குட்டுவன்' நூலாரொடு வழக்கிட்டு, 'இறையனாரகப் பொரு'ளுக்கு நக்கீரனர் வரைந்த உரையே இஞ்ஞான்றும நடைபெறுகினற தெனவும், அவ்வுரையின் பாயிரபபகுதியிற் சில உரைக் கூறுகளும, உரையின் இடை யிடையே கட்டளைக் கலித்துறைப பாட்டுக்களும பின் வந்தோராற் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கொண்டு, அவ்வுரை முழுதும் நக்கீரனர் உரைத்தபடியாகவன்றிப் பெரிதும்

திரிபெயதி வந்துளதெனறலும, அது வாய்ப்பாடமாக ஓதபபட்டு வந்து பிற்காலத்தேதான எழுத்துருவடைந்த தெனறலும பொருந்தா எனவும ககூஉ-ஆம ஆண்டு வெளிபபோந்த ஞானசாகர பதிபபுமதிநி கூ, கo-ஆம் இதழகளில் விரித்து விளக்கியேம. இறையனாரகப பொருளுரை நககீரனாரதுரையெனறே நிறுவிய எமமுடைய ஏதுகளோ இதுகாறும மறுத்தார் எவரும இலர். யாங் காட்டிய ஏதுகளோ மறுமலும, எம்மால் மறுக்கப்பட்டொழிந்த தங கூற்றுக்களோப பெயர்த்தும நிலைநிறுத்திக் கொளளாமலுந் தாம முதலிற கூறிய கூறறுக்களேயே திருமபத் திருமபக் கூறி அவ் விழுமியவுரை நக்கீரனாரது அனறு எனனும ஒரு போலிக கொளகையினை எஙகும பரபபுதலிலேயே எமக்கு மாறுவார் கருத்துறறு நிறகின றனர் பழைய செந்தமிழ நூலுரைகளின சொறசுவை பொருட்சுவைகளில் ஊறி, அவவந் நூலாசிரியர்களின் உரைவனமை மெனமைகளையும, அவ வவாகளுள சொற பொருட்டிட்ப நுட்ப வேறுபாடுகளையும நனகு பகுத்துக் காணவல்ல நுட்ப வுணர்விஞர்க்கு, அவா பரபபும் அப போலிக் கொளகையின் பெற்றி தெறறெனப் புலபபட்டு விடும். அத்துணை நுண்ணுணர்வு வாய்ப்பப்பெறுதார் அப போலிக கோட்பாட்டினைக் கண்டு மருளாமைப் பொருட்டு, இறையனர் களவியலுரையென வழங்குவது ஆசிரியர் நக்கீரனர் அருளிய உரையேயா மென்பதூஉம், அவவுரையின் பாயிரப பகுதியிற் காணப்படுஞ சில உரைக் கூறுகளும, அவ் வுரையின இடையிடையே காணபபடுங கட்டளைக கலித்துறைப பாட்டுக்களும, அப பாட்டுகள ஒரு சிலவற்றிற்கு எழுந்த ஒரு சில விளக்கவுரைச் சிறு பகுதிகளுமே பிறகாலத்தவராற சேர்க்கபபட்டனவா மெனபதூஉம, இவையல்லாத ஏனை உரைபபெரும பகுதி முற்றும நக்கீரனர் உரைத்தபடியாகவே இன்றுகாறும வழஙகபபட்டு வருகின்றதென்பதூஉம் பெயர்த்தும ஈண்டு விளககிக்காட்டுவாம:

பயில்வாரது உணர்வினை இன்புறுத்தி அவரது கருத்தைத் தமமாட்டு ஈர்க்கவல்ல தீஞசுவைகெழுமித்

தெவிட்டா அமிழ்தமாய் விளங்கும் அரும்பெருந் தமிழப் பாட்டுகளை இயற்றி இயற்றிப் பழுத்த சொல்லும் பழுத்த பொருளும வாயபபப பெற்றரான ஒரு மாபபெருந் தமிழ்ப் புலவரால் இறையனரகப பொருள் உரை எழுதப்பட்ட தென்பதற்கு வேண்டும் அடையாளங்கள் அவ் வுரையின் முதல் இடை கடை யெங்கும் மிளிர்ந்து காணப்படுகின்றன. அவ் வடையாளங்கள முறறும ாண்டு எடுத்துக் காட்ட லுறின் இது மிக விரியுமாகலான், அவற்றுள ஒரு சிலவே காட்டுதும.

இறையனரகப் பொருள் உ-ஆஞ் சூத்திர உரையுள்,

"ஆயின், இவ வகைபபட்ட ஆயத்திடை மேனைட் பிரிந்து பயின்றறியாதாள தமியளாய கிற்குமோ வெனின கிற்கும்; தான் பயின்ற இடம தன ஆயத்தி னோடு ஒக்குமாகலான் என்பது. யாஙஙனம கிறகுமோ வெனின, சந்தனமுஞ் சண்பகமும் தேமாவும் தீமபல வும் ஆசினியும் அசோகமும் கோஙகும் வேங்கையுங குரவமும விரிந்து, நாகமும் திலகமும நறவும நந்தியும மாதவியும மல்லிகையும மௌவலொடு மணஙக கமழந்து, பாதிரியும பாவைஞாழலும பைஙகொன்றை யொடு பிணிய விழந்து, பொரிபபுன்கும் புனஞகமும முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனுர்ந்து, வரிக் குயில்கள இசை பாடத், தண் டென்றல் இடை விராயத் தனியவரை முனிவு செய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றினமேல், விசுமபு துடைத்துப் பசும்பொன பூத்து வண்டு துவைபபத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேஙகை கண்டாள்; கண்டு பெரியதோர காதல் களி கூர்ந்து தன் செமமலர்ச் சிறடிமேற சிலமபு கிடந்து சிலமபு புடைப்ப, அம் மலரணிக் கொமபர் நடைகறப தென நடந்துசென்று, நறைவிரி வேங்கை நாண்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி விளிம படுத்த மாணிக்கச்சுனை மருஙகினதோர் மாதவி வல்லி மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழு

நிழற் கீழக் கடிக்குருக்கத்தி கொடிப் பிடித்துத் தகடு படு சிகரங்களின முகடுதொடுத்து ஞான்றுவந்து இழிதரும அருவி பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிரம உந்தி அணிகிளர் அருவி ஆடகபபாறைமேல் அதிர் குரன முரசின் கண் ணிரட்ட, வண்டுங் தேனும் யாழமுரல, வரிக்குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப போர்த்த தோா பளிக்குபபாறை மணித்தலத்துமிசை நீல ஆல வட்டம விரித்தாற்போலத் தன கோலக்கலாவங கொளவிரித்து முளியள ஞாயிற்று இளவெயில் எறிபப ஓர் இளமயில் ஆடுவது நோக்கிநின்ருள.” எனவும,

உகூ-ஆஞ் சூத்திர உரையுள்,

“இயறகைப புணர்ச்சி புணர்ந்தானும், பாங்கற் கூட்டங கூடியானும் தெருண்டு வரைந்தெய்த லுற்றுத் தமரை விடும; விட்டவிடத்து அவர் மறுப்ப, அஃது இலக்கணமாகலான; அங்ஙனம் மறுத்த விடத்துத் தலைமகள வேறுபடும. எமபெருமான் மறுகுகபபட்டையான மறறொருவாருங கொல்லோ வெனக் கலங்கி வேறுபாடு எயதினா பொழுதே தோழிக்குப புலும்; புலலியினவிடத்து, எமபெரு மாட்டி! நினக்கு இவ் வேறுபாடு எறறினை ஆயிற் றென்னும். என்றவிடத்து, இஃதெனகுப பட்டது, இனனவிடத்து ஒருஞான்று நீயும ஆயங்களுந் தழையுங கண்ணியுங கோடறகு எண்ணிச் சிறிது நீங்கினைய; யான நினறு ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; கண்டு அம மணிசசுனைதான ஆமபலே குவளையே நெயதலே தாமரையே என்றிப பூக்களால் மயங்கிடும மேதக்கது; கண்டு வேட்கையான ஆடுவான் இறிந் தேன்; இழுக்கிக் குட்டம புக்கேன்; புக்குத் தோழியோ வென நீ அங்ஙனங கேளாயாயினையாக, ஒரு தோன்றல் வந்து தோன்றி எனது துயர் நீக்குதறகாகத் தன் கை நீட்டினன்; நீட்ட, யானும் மலக்கத்தான் நின்கை

யெனப பற்றினேன்; பற்ற, வாஙகிக் கரைமேல் நிறீஇ நீஙகினான்; நீ அனறு கவலுதியெனச சொல்லேனயி னான. நீ எவவெல்லாக் கண்ணுங கைவிடாதாய்க்கு அஞஞானறு கைவிடலாயிறறு விதியாகாதே? இனிப பிறிதொனறுங கொல்லோவெனக கலஙகி வேறு பட்டே னொனறு தோழிகுத் தலைமகள அறத்தொடு நிறகும" எனவும,

ருக-ஆஞ் சூத்திர உரையுள்,

"இயறகைப புணர்ச்சியின் விளையாட் டொக்கல் வேறறிடம படர இருவருந் தமமுட் டலைபபெயயு மாறும, புணருமிடத்துத் தனமையும, அது கன்மேற் பொதுமபுபட்டுக கோட்டுபபூவுங கொடிப பூவும நிரந்து, நீர்த்துறைமேற சித்திரபடாம விரித்தாலே போனறு, வணடுந் தும்பியும வரிக்கடைப பிரசமும யாழுங குழலும முரனறு, கடறகரையுங கானியாறும முழவுந்துடியும பாடியமப, இரவோரன்னா கொழு நிழற்ருய, நிலவோரனன வெண்மண லொழுகி, அகத் தார் புறத்தாரைக் காண்டலெளிதாயப, புறத்தார் அகத்தாரைக காண்டல் அரிதாய, வானேரும் விழைவைத் தவிர்த்தோரும விரும்பும் பொழிலுள"

எனவும், அவ்வுரையின முதலிடை கடைகளிற் காணபபடும இப பகுதிகளைப போலவே அவ வுரையின மறறைப பல இடஙகளிலுஞ செயயுட்சுவை மலிந்த வளவிய உரைநடை காணபபடுகினறது. இஙஙனம அவ்வுரையின் துவக்கம முதல் அதன் ாறுவரையிற் செயயுளநடை விரவிய ஒரே வகையான உரைச்சுவை கிளர்ந்து திகழுதலின், இறைய னாரகப பொருளுரையினை இயறறினவர், செயயுளியறறுந் திறன்மிக்க ஒரு மாபபெருமபுலவரா யன்றிப, பிறரொருவர் ஆகாமை செந்தமிழநடை வேறுபாடுகளை நனகு பகுத் துணரவல்லார் எவர்க்கும எளிதின விளங்கற் பாலதே யாம். இவ்வாறு செய்யுட்சுவை தோயந்த உரைநடை, இளமபூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், அடியார்க்கு

நல்லார், பரிமேலழகியார், நச்சினார்க்கினியர் முதலான வேறு உரைகாரர்தம உரைகளுள யாண்டுங காணபபடா மையின, இறையனாரகப பொருளுரை அவவுரைகாரருள ஒருவரால் இயறறபபட்டதாகாமையும இனிது விளஙகற் பாறறும. விரிந்தவுரை எழுதுதலில் வல்லரான பேராசிரியர், அடியார்க்கு நல்லார், நசசினார்கினியர் எனபவருஞ சிறசில இடஙகளில் நக்கீரனாரது உரைபோற் செயயுள நடை விராய விழுமிய உரை எழுத முயனறு பார்ததன ராயினும, அஃது அவாககு நனகு வாயாமையின, அவ செல்லாந் தம உரைகளே அமமுறையில் முறறும எழுத மாட்டாராய் அம முயறசியைக கைவிட்டனர. மேலுஞ, சூத் திரஙகளின சொறபொருளே விடாமல் அவறறைக கௌவிக் கொண்டே சென று பேருரை விரிபபார் ஆசிரியர் நக்கீரனா ரைத தவிர வேறொருவரைக் காண்டல் இயலாது; பிற காலத்திருந்த சிவஞான முனிவரருங்கூட நககீரனாரககு ஈடாகார்.

இனி, இளமபூரணர், சேனாவரையர், பரிமேலழகியார் எனனும உரைகாரர் மூவருஞ சொற்பொருட் டிட்ப நுட் பஙகள செறிந்த உரைகள எழுதுதறகண் வல்லுநராயி னும, இளமபூரணரும பரிமேலழகியாருஞ சுருககவுரை களே வரைந்தனர; சேனாவரையரோ விரிவுரை யெழுத மாட்டுவாராயினும, அவரதுரையும, ஏனை இளமபூரணர் பரிமேலழகியார் உரையுந் திறமான சொறசெறிவுடை யனவே யல்லாமல், நக்கீரனாரது உரைபோல் நெகிழவேண் டும பதத்து நெகிழந்தும, இறுகவேண்டும பதத்து இறுகி யும, நல்லிசைப் புலமை மலிந்த செயயுட்போல் நகை, அழுகை, இழிபு, வியபபு, அசசம, பெருமிதம, வெகுளி, உவகை எனனும எண்வகை மெயபபாடு தோறறுவிக்கும எணவகைசசுவை வாயந்துஞ செல்வன அல்ல. அதுவேயு மனறி, அவைகளத்தே கேட்பார்ப பிணிக்குந் தகைத் தான பேருரை நிகழத்தும பேராறறல் வாயந்தோர் தாங கூறும்பொருளே விஞவும விடையுமாய் வைத்துத் தருக்க நூன்முறை வழாது தொடர்புபடுத்து விளக்கிச்

செல்லுமாறு போலவும, சொல்லியும் பொருளையும அடுக்கடுக்காய் நுவன்று நகைவேண்டும்பொழுது நகையும், அழுகை வேண்டுமபொழுது அழுகையும, இழிபு வேண்டும் பொழுது இழிபும, வியபபு அச்சம பெருமிதம வெகுளி உவகை என்பன வேண்டுமபொழுது அவவம மெயபபாடுகளுங கிளர்ந்து தோனறுமாறு சொனமாரிபொழிந்து நிகரினறிச் செல்லுமாறு போலவும ஆசிரியர் நக்கீரனாரது உரையினமைப்பும பொலிந்து நிகழகினறது; இத்தகைய தொரு விழுமிய அமைபபு ஏனை யுரையாசிரியர் எவரிடத்தும முற்றக காணப்படுகினறிலது. பேராசிரியர் இவ் வுரையமைபபைப பினபறறிச் செல்லச் சால விழைந்தனரேனும, ஒரோவொருகாலனறி அஃது அவாக்கு முற்றுங கைகூடிற்றில்லை. இங்ஙனமாக ஏனை எவரானும ஆக்குதற் கேலாத ஆசிரியர் நக்கீரனாரது உரையினமாட்சி, அவ் வுரையின் முதல், இடை கடை யென்னும மூனறிடங்களினின்றும் மேலெடுத்துக காட்டிய உரைகளுறுகளால் இனிது விளங்கா நிறகும. எனறாலும, ஈண்டு எடுத்துக் காட்டிய அவரது உரையின நலந் தெற்றெனப புலனுதற் பொருட்டு, அதன்கணிருந்து மீண்டும ஓர் உரைப் பகுதியினை ஈணடெடுததுக் காட்டுதும:

நூறு-ஆம் சூத்திர உரை

"இனி ஒதற்குப பிரியும் பிரிவு முன்வைக்கப பட்டது; தலையான பிரிவாகலானும, உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானும எனபது. பரத்தையிற பிரிவு பினவைகக்பபட்டது, காமம பின்வைத் தெண்ணப படுமாகலான் எனபது. அஃதேயெனின, இவர், முன பொருவிறந்தார் எனபதனொடு மாறுகொணடது இச் சூத்திரம; எனனேயோவெனின, தலைமகளை எயதியிருந்தே இவன ஒதுவான பிரிவானின், முன ஞானமிலனும; இலனுகவே, ஞானத்தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும ஒழுக்கத்தின வழித்துத் தலைக் குலமாகலானும் இவையெல்லாங் குறைவுபட்டானு மென்பது. இனிக் காவல் என்பது இவன் நாட்டைப்

பிறர் புகுந்து அலைப்பதுங் கொள்வதுஞ் செய்ய அவரை நீக்குதறகு நீஙகுமேயெனின் ஆண்மையிற் குறைபட்டானும் என்பது. இனிப் பகைதணி விலீன யெனபது சந்துசெய்வித்தற்குப பிரிவது, அங்ஙனம பிரியுமேயெனின் தூதுவனுயினுமை; தூதுவராவார் பிறர்கருப பணிசெய்து வாழவாராவர், அவரது பொருவிறப்பு எனனீயோவெனபது. இனி வேந்தற குறறுழிப பிரியுமேயெனின், கருமச் சேவகனுமை; கருமஞ செய்வதென்பது இறபபவும இளிவந்ததோர் ஒழுக்கம; பிறர் குறிபபினறித் தன குறிபபில்லை யெனபபடும; ஆகலின அவரது பொருவிறப்பு என்னீயோவெனபது. இனிப பொருளவயிற பிரியுமே யெனின, முனலார்ப பொருள இலன ஆயினுமை; ஆகவே, எளளுநர்ப பணித்தலும இரந்தோர்க்கு ாதலும எனனும இவையெலலாம பொருட்குறைபாடு உடையாராகரு ங்கழாமையின இக குறைபாடெல்லாம உடையனுமை; அவையுடையாரைது பொருவிறபபு எனனீயோ வெனபது. இனிப பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியுமேயெனின, இவன கணடார்கண் தாழவானுமை; ஆகலான, தலைமகளமாட்டுக் கிடந்த அனபிலன் ஆயினுனும; அல்லதூஉங கண்டுழியெல்லாம் உள ளத்தைச் செலீஇ உளளத்தினவழி ஒடுமாகலான் ங்றை இலனுயினுனுமை; ங்றையிலாைது பொரு விறபபு எனனீயோவெனபது. இவையெல்லாஞ சொல்லப் பெரிது மாறுகொண்டு காட்டிறு றெனின, மாறு கொளளாது; மாறுகொளளாவாறு எனனீயோ வெனின, ஒதறருப பிரியுமென்பது கறபான பிரியுமென்பதனறு; பண்டே குரவர்களாற் கற்பிக் கபபட்டுக, கறறுன அறம பொருள இன்பம வீடு பேறுகளீ நூதலிய நூல்களெல்லாம; பரதேசங் களினும் அவை வல்லார் உளரேற் காண்பல் என்றும், வல்லார்கள உளவழிச்சென்று என ஞானம மேற படுத்து அவர் ஞானங கீழப்படுபபல் என்றும் பிரியு மெனக்கொள்க, இனிக் காதத்தற்குப் பிரியுமென்பது

நலிவார் உளராக நலிவுகாத்தற்குப் பிரியுமென்ப தன்று; நாட்டகத்து நின்றும் நகரகத்துந் தமக்கு உறறது உரைக்கல்லாத மூத்தார்களும பெண்டிர் களும இருகை முடவருங் கூனருங குருடரும பிணி யுடையாரும என இத் தொடக்கத்தார் தம முறைக் கருமங கேட்டுத் திருத்துதற் பொருட்டாகவும், காட்டகத்து வாழும உயிர்ச் சாதிகள ஒன்றனை யொனறு நலிவன உளவாயினவிடத்துத் தீதெனறு அவற்றை முறைசெயதற்குங கொடிய வலிபபட்டுக் கிடந்தனவறறைத் துறைநீகுதற பொருட்டாகவும, வளன இல்வழி வளந் தோற்றுவித்தற பொருட்டாக வுந், தேவ குலமே சாலியே அமபலமே எனறு இத் தொடக்கத்தனவற்றை ஆராயதறகும், அழிகுடி யோமபுதற்கும பிரியுமெனபது; அல்லதூஉம, பிறந்த உயிர் தாயைக் கண்டு இனபுறுவதுபோலத் தனனைற் காக்கபபடும உயிர்வாழசாதிகள தனனைக்கண்டு இன்புறுதலின, தான அவர்கட்குத் தன உருக் காட்டுதறகும, மாறறரசர் ஒற்று வந்தவிடத்து அவர் முனனந் தனது ஊகனங காட்டுதற்பொருட் டாகவும் பிரியும்; அதனனை மாறறரசருந் திறை கொடுபபரென்பது. இனிப் பகைதணிவினையென் பது, தூதுவர்போலச் சந்து செயவித்தறகுப பிரியு மெனபதனறு; இருவர் அரசர் நாளைபபொருதும இன்றுபொருதும எனறு முரணகொண்டு இருந்த நிலைமைகண், தான் அருளரசனுகலின் இம மக்களும் இவ விலஙகுகளுமெல்லாம பட இவ விரணடு குலத் திறகும ஏதம நிகழும; அதனல் இபபோ தொழிப்ப வனறு இருவரையும இரந்து சந்துசெயவித்தலு மொன்று; அல்லதூஉந், தேவரும அசுரரும பொருதகாலத்துத் தேவர்களையும அசுரர்களையும் ஒருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன மாகீர்த்தி சந்துசெயவித்ததுபோல் இரு வரின மிகைசெயதீரை ஒறுபபலெனறு சந்து செய் வித்தலு மொன்று; இருவரையும் ஒறுக்குந் துணை

ஆற்றலுடையனாகலானென்பது. அஃதேயெனின், தனக்குத்து இருந்துவிட அமையாதோ அனை ஆற்றலனாகலான, தான செல்லவேண்டுமோவெனின், செல்லவேண்டும; எனனை? காதலரைப் பிரிந்து ஒருகருமம முடிபபதனின் மிக்க ஆளவினை இல்லையாக லானென்பது; ஆதலாற பிரிந்தே சந்துசெய்விகக மென்பது. இனி, வேந்தற்குற்றுழியென்பது அவற்குச் சேவகனையபபிரியுமென்பதனறு, தனக்கு நட்டான் ஓரரசனை சென்றவிடத்து அவற்கு ஆய மறுதலையை வென்றறு நீக்குதற்குப பிரியுமென்பது. இனிப, பொருட்பிணியென்பது, பொருளிலனையப பிரியுமென்ப தனறு; தன முதுக்குரவராற படைக்கபபட்ட பல் வேறு வகைபபட்ட பொருளகளெல்லாங் கிடந்தது மன், அதுகொடு துயபபது ஆண்மைத்தனமையன றென்றத் தனது தாளாற்றலாற படைத்த பொருள கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப பிரியுமென்பது; அல்லதூஉம் தேவகாரியமும பிதிரர்காரியமும் தனது தாளாற்றலாற படைத்தபொருளாற்செய்தன வல்லது பயனபடாது; எனனை. 'தாயபபொருளாற் செய்தது தேவரும பிதிரரும இன்புறுவர்' ஆகலான; அவர்களையும் இன்புறுத்துதற்குப பிரியுமென்பது. இனிப பரத்தை யென்பது பொதுபபெண்டிர்மாட்டுப் பிரிவு; இவளகண் அனபிலனைக்கண்டார்கட்டாழ்ந்து நிறைஇலனைப பிரிந்தான அல்லன; எனனை? தலை மகளின நீங்கி ஆடல் காண்பல் பாடல் கேட்பல் எனப பிரியும; பிரிய, அவற்றினகட் சென்ற உணர்வு தலைமகண்மாட்டு நினற உணர்வினை மறைபபிகக்கும; எனனை? இரண்டுணர்வு உடன் நில்லாமையின்; அவ்வகை மறைபப இவர் கண்ணதே உளளமா மென்பது; என்னை? தாம இயல்பாகவேயும் பிறரான நயக்கபபடும் வனபபுடையார் ஆடற்றகையானும் பாடற்குரலாலும் நயப்பித்துக் கொளவமென்று எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கண் நயப்புச் சொல்ல வேண்டுமோ வென்பது."

இவ்வாறுக, 'இறையனாரகபொருளில்' அறுவகைப் பிரிவினை யுணர்த்தும "ஓதல் காவல்" என்னும நூற்-ஆஞ் சூத்திரத்திற்கு ஆசிரியர் நக்கீரனார் விரித்த இவ்வுரைப் பகுதி தருக்க இயைபுஞ், சொறபொருளடுக்குமுடைத் தாய்ப, பாச்சுவை விராய உரை நடைத்தாய்ப, பண்டைக் காலச் செந்தமிழ வளந்துறுமி அகன்று ஆழந்து தெளிந்து நிறறல் காண்க. இத்தகையதோர் உரை, இளமபூரணர் முதலான ஏனை யுரைகாரர் எவரானும யாண்டும எழுதப் பட்டதினறு. "ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே" என்னுந் தொல்காபபியச சூத்திரத்திறகு (பொருள, அகத்திணை இயல், உள), இளமபூரணர் உரைத்த உரையெல்லாம,

> "ஓதறகுப பிரிதலாவது, தமது நாட்டகத்து வழங்காது பிறநாட்டகத்து வழங்குமநூல் உள வனறே, அவறறினைக கறறல்வேண்டிப பிரிதல். பகைவயிற பிரிதலாவது மாறறுவேந்தரொடு போர் கருதிப பிரிதல். தூதிறகுப பிரிதலாவது இருபெரு வேந்தரைச சந்துசெயதற பொருட்டுப பிரிதல்."

எனனும இவவளவே. இனிப, பேராசிரியர 'திருசசிறறம பலக்கோவையார்' உரையில் அறுவகைப பிரிவுகளை விளககியோதிய உரைக்கூறுகள வருமாறு :

> "இவ வண்ணம முனனர ஓதலினறி இவளை வரைந்த பினனர் ஓதினருளெனெனின, அல்லன; முன்னர் இவனைப பொருவிறந்தா னெனறு கூறப் படுதலால் ஓதி முடித்தானெனபது. இவன தான் ஓதிய புருடாரத்தமாகிய தருமாரத்த காமஙகளை ஒழிய வேறறும புருடாரதமாகக் கூறபபடுவன உளவோ வெனபதனை ஆராய வேண்டுங கருத்தின ஞதலானும, கல்வியாற றனனிற் றுழந்தாரைத் தனது கல்விமிகுதி காட்டி அவாகளை யறிவித்தல் தருமநூல் விதியாதலானும் பிரியும என்பவாகலின" (கூ0அ-ஆஞ செயயுள முகவுரை). "இனிக், காவற் பிரிவெனபது, எல்லாவுயிராகளையும அரசன பாது காக்கவென்னுந் தரும நூல்விதியான் அக் காவற்குப்

பிரிதல்" (சுகஉஆஞ் செய்யுள முகவுரை). "இனிப், பகைதணிவினைப் பிரிவெனபது, தமமிற பகைத்த வேந்தரைப பகையைத் தணித்து இருவரையும பொருந்தபபண்ணுதல்" (சுகச-ஆஞ் செய்யுள முகவுரை). "இனி, வேந்தற குறறுழிப பிரிவென்பது ஒரு வேந்தனுக் கொருவேந்தன தொலைந்து வந் தடைந்தால் அவனுக் குதவிசெயயப பிரியாநிறறல்" (சுகசு-ஆஞ செய்யுள் முகவுரை). "இனிப, பொருள வயிறபிரிதல லெனபது, குரவர்களாற படைகபபட்ட பொருளகொண்டு இல்லறஞ செயதால அதனால வரும பயன அவர்க்கு ஆம அத துணையல்லது தமக் காகாமையால், தமது பொருளகொண டில்லறஞ செயதறகுப பொருளதேடப பிரியாநிறறல்" (சுசுஉ-ஆஞ செயயுள முகவுரை). "இனிப, பரத்தையிற பிரிதலென்பது, தலைமகளை வரைந்தெயதிய பினனா, வைகலும பாலை நுகாவான ஒருவன இடையே புளிஙகாடியும நுகர்ந்து அதன இனிமை யறிந்தாற போல, அவள நுகாசசியினிமை அறிதறகுப புறப பெண்டிர்மாட்டுப பிரியாநிறறல். அல்லதூஉம, பணணும பாடலும முதலாயின காடடிப புறப பெணடிா தனனைக் காதலித்தால்தான எலலாாகுந் தலைவனுகலின, அவர்களும இனபஞசெயயப பிரியா நிறறல எனறுமாம. அல்லதூஉந், தலைமகளை ஊட லறிவித்தறகுப பிரிதலெனறுமாம. இவ்வா றெழிந்து தலைகினபம வேணடிப பிரிவஞயின, 'கணடுகேட் டுண்டுயிர்த துறறறியு மைமபுலனும, ஒணடொடி கண்ணே யுள' எனபதனால், இவளுகுத் தலைமக ளெனனும பெயரொடு மாறுபட்டுத தலைது பெருமை யொடும மாறுபடாநிறகும" (சுநஉ-ஆஞ செயயுள முகவுரை).

இளமபூரணர், பேராசிரியர் எனனும ஈருரைகாரரும் உரைத்த இவ வுரைகளூறுகளை, மேலெடுத்துக்காட்டிய ஆசிரியர் நக்கீரனுரையைப் பகுதியோடு ஒப்பிட்டுக்காண

வல்ல அறிஞர்க்குப், பளபளபபான பலநிறச் சலவைக் கற்கள அழுத்திப பொனமினுக்குப பூசிப, பலபல அடுக்கு மாடங்கள உடைத்தாய் வானமுகடு அளாய்க், கார்ப்போர் கண்ணுங கருத்துங கவரும நீர்மைத்தாய உயர்ந்தோங்கி நிற்கும எழுநிலைமாடமபோல் ஆசிரியர் நக்கீரனுரை துரை நிவந்துநிற்றலும, அம மாடத்தின் அருகே புல்வேயந்த குடிலும ஓடு மூடியதொரு சிறறிலும ஏழைமைத் தோறற முடையவாயத் தாழந்துநிறறல்போல் இளம்பூரணா பேராசிரியருரைகள பீடுகுறைந்து நிற்றலும பிரிந்தினிது விளஙகாநிறகும. நக்கீரனுருரையும, மேறகாட்டிய ஏனை யிருவருரையுந் தன்மையால் வேறுபடுதலோடு, கொளகை வகையாலும வேறுபடுகினறன. ஓதறபிரிவு, பகைவயிற பிரிவுகட்கு இளமபூரணர் கூறியவுரை, நக்கீரனுர் உரைக்கு மாறுய்நிறபத், தூதிற்பிரிவுக்கு அவா கூறியவுரை, நக்கீரனுர் கூறிய ஒரு சொறறொடரை எடுததாண்ட வளவில் நிறறலுங காண்க. மறறுப பேராசிரியருரையோ, இளமபூரணருரையினுஞ சிறிது விரிவுடைத்தாயினும, பிறகாலதது வடசொறகுறியீடுக ளுடைத்தாய், நக்கீரனு ருரையின சொற்கள சொறறொடர்களையெடுத்தாண்டு, அவருரைபபொருளொடு பெருமபானமை யொத்துச சிறு பான்மை யொவவாது, அவ ருரைநலத்தின மிகச்சிறிதே தன்கட்கொண்டு நிறகினறது. இஙஙனந் தன்மையானுங கொளகைவகையானும இவவிருவ ருரையும நக்கீரனுருரை யின வேறுக நிறறலானும, நக்கீரனுருரையின சொற்றொடர் களை யெடுத்தாளலானும அவவுரைகளை வகுத்த இளம பூரணர் பேராசிரிய ரெனனும இருவர்தம மனவியறகை யும் நக்கீரனுரது மனவியறகையின் முற்றும வேறுதலுந் தெறறெனப் புலனும்.

இறையனுரகப்பொரு ளுரையினை இயற்றிய ஆசிரிய ரின் புலமைத்திறம பெருமாட்சித்தாதலும், தொல்காப்பிய உரையினையியறறிய இளமபூரணரின் திறம் அத்துணை மாட்சித்து அனறுதலும நுண்மாண் நுழைபுலமுடையார்க் கெல்லாம வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கிக்கிடப்பவும்,

இஞ்ஞானறு வழங்கும இறையனார் களவியலுரையினை யியறறினவர் இளமபூரணரே யாதல்வேண்டுமெனச் 'சேரன செங்குட்டுவன்' நூலார் கூறினர்.[1] இவ்வாறு கூறுதற்குக் களவிய லுரையிலும், தொல்காபபியச் சொல்லதிகார இளமபூரணர் உரையிலும பொதுபபோற் காணபபடும இரண்டு உரைக்குறிபபுகளே அவர்க்குப் பெருஞ சானறு களாயத் தோனறுகினறன. களவியல் முதற்சூத்திர உரையின ாறறில் 'எனமனார்' எனனுஞ சொல்லுகுக் காட்டபபட்டிருக்குஞ சொனமுடிபும, அதன ஏழாஞ்சூத்திர வுரையின ாறறிற காட்டபபட்டிருக்கும 'வரவு' எனனுஞ் சொலவழகும ஆண்டுளளவாறுபோல், தொல்காபபியச் சொல்லதிகார இளமபூரணருரையினுங காணபபடுகினறன. இவவாறு இருவர் உரையினும் பொதுவாகக் காணபபடும் இவவிரு குறிபபுக்களையுந் தமமுரையுள மறறுத்தபின உரைகாரரான சேனவரையா அக குறிபபுகளை இளம் பூரணருடையவாக வைதது மறறுத்தாரேயன்றி, நக்கீரனு ருடையவாக வைத்து மறறுத்திலாமையின்,[2] அவ்வுரைக் குறிபபுகள இரணடையும உடைய களவியலுரை இளம் பூரணர் இயறறியதென றெனறு கோடலே 'செங்குட் டுவன' நூலாரது கோள.

இனி, இவர் எடுத்துக்காட்டிய அவ்வுரைக்குறிப்புகள இரண்டையும இளமபூரண ருரைகளாக வைதது, அவ் விளமபூரணருகுப பினவந்த சேனவரையர், தொல் காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திறுதித் தாம வரைந்த உரை யில் மறுத்திருபபது கொண்டு, அவ வுரைக்குறிபபுகள் இரண்டு மட்டுமே காணபபடுங 'களவியலுரை' முழுவ தாஉம் இளமபூரணரே இயற்றியதாமெனல் யாஙஙனம் பொருந்தும? ஒருவர் உரையில் உள்ள சொற்களையுஞ் சொறறொடர்களையும பொருளகளையும, அவர்க்குப் பின் வரும உரைகாரர் தமதுரையில் நிரமப எடுத்தாள்வது தோனறுதொட்ட வழக்கமா யிருக்கின்றது. இஃது, இளம்

1. செந்தமிழ், சு-ஆந்தொகுதி, பக்கம், கூ0கூ.
2. தொல்காப்பியம், சொல், க, உக.

பூரணருரையினையும் அவர்க்குப் பின்வந்த பேராசிரியர் சேனவரையர் நச்சினர்க்கினிய ருரைகளையும் ஒத்து நோக்குவார்க்கு நனகு விளங்கும. இளம்பூரணருரையிற காணபபடும் உரைப பகுதிகள பல ஏனை உரைகாரர் உரைகளிற் காணப்படுதல் கொண்டு, அவருரைகளை யெல்லாம இளமபூரணருரை யென்று கோடல் அடுக்குமோ? அடாதன்றே. அதுபோலவே, இளமபூரணருரையிற காணப்படும் இரண்டு சிறு உரைக்குறிப்புகள மட்டும 'இறையனாரகப் பொருளுரையிற்' காணபபடுதல் கொண்டு, அவ்வுரைமுற்றும் இளம்பூரணருரைத்தனறே என்று கோடலினும பெரியதோர் இழுக்கான உயத்துணர்ச்சி வேறுயாண்டுமிலது. இறையனாரகப பொருளுரைப போக்கும், இளமபூரணருரைப் போக்கும, ஒன்றையொன றெவ்வாமற் பெரிதும வேறுபட்டுக் கிடக்குமாற்றினை, அவருரைகளினின்றும மேலெடுத்துக காட்டிய உரைபபகுதிகளால் நன்கு விளக்கிக் காட்டினேம.

அதுவேயுமனறி, நக்கீரனார் சொற்றொடர்களை அமைக்கும முறையோ, இளமபூரணர் முதலான ஏனை உரைகாரர் அவறறை அமைககும முறைக்கு முற்றும வேறுனதொரு தனமைத்தா யிருக்கின்றது. ஒரு பொருண்மேல்வரும் பல சொறறொடர்களை அவர் ஒருவரிசைப்படத் தொடுக்குந் திறமும அழகும் பெரிது பாராட்டறபாலதான தனிச் சிறபபு வாய்ந்து மிளிர்கினறன; ஒரு சொறறொடரை முடித்து, அதனோடு இயைபுடைய பிறிதொரு சொற்றொடரைத் தொடஙகுகையில், முடித்த சொறறொடரின் ஈற்றிலுளள வினைமுறறுச் சொல்லையே வினையெச்சமாகத் திரித்து, அதனை அதற்கடுத்த சொற்றொடரின் முதற்கட் பெய்து தொடஙகிச் செல்கினறார்; மேலே சுகஅ-ஆம பக்கம முதல் சுஉ0-ஆம பக்கம வரையில் எடுத்துக காட்டிய 'இறையனாரகப பொருளுரைப்' பகுதிகளில் தடித்த எழுத்திற் பதிபபித்திருக்குஞ் சொற்களைக் காண்க; "வெறியுறு நறுமலா வேஙகை கண்டாள்" என்று முதலில் ஒரு சொற்றொடரை முடித்தவர், அச் சொற்றொடரின் ஈற்றில்

உள்ள 'கண்டாள்' என்னும் வினைமுற்றைக் 'கண்டு' என்னும் வினையெச்சமாகத் திரித்து அதனை முதற்கட்பெயது அடுத்த சொற்றொடரைத் தொடங்குதலும், இங்ஙனமே அதற்கடுத்த தொடரை அவர் எழுதிக்கொண்டு போதலும் உறுறு நோக்குக. இத்தகையதொரு சொறறொடரமைபபு 'இறையனார்களவியலுரை'யின் துவக்கம முதல் அதன முடிவுவரையிற காணபபடுமாறுபோல, இளம பூரணருரையிலாதல் ஏனை உரைகார ருரையிலாதல் காணபபடாமையின, களவியலுரை, அவ்வுரையெழுதுதற்கு இயைந்த பேராறறல்வாயந்த ஆசிரியர் நக்கீரனாரால் இயற்றபபட்டதாகுமேயனறி இளமபூரணர் முதலான ஏனையோருள் ஒருவரால் இயறறபபட்டதாகாது.

மேலும, "வேலேறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற் போல" எனவும, "பளளத்துவழி வெளளமபோல" எனவும, "யானை தொடு வுண்ணின மூடுங்கலம இல்லது போல" எனவும, "கடல்வெதுமபின் வளாவுநீர் இல்லது போல" எனவும, "கெடுத்துத் தேடும் நனகலம எடுத்துக் கொண்டாறு போல" எனவும, "மணிக்கலங் கதுவாய்ப பட்டதுபோல" எனவும, "உற்றூர்க்குரியர் பொறறொடி மகளிர், கொண்டார்க் குரியர் கொடுத்தார்" எனவும, "மூடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம மூயதிறந்தவிடத்து ஆவியெழுந்து முனகினைற வெப்பம நீங்கினைறபோல" எனவும, "யாறு வருகினறதெனறு ஆடை தகைச்சூடாரன்றே" எனவும, "வண்டோரனையர் ஆடவர் பூவோரனையர் மகளிர்" எனவும 'இறையனார் களவியலுரை'யில் ஆண்டாண்டுக் காணபபடும் பண்டைக் காலத்துச் செந்தமிழறிஞர்தம் முதுமொழிகள போல்வன, இளம்பூரணர் முதலான ஏனை யுரையாசிரியர்தம உரைகளிற் காணபபடுகினறில. இவ் வாற்றானும 'இறையனார் களவியலுரை' நக்கீரனார் இயற்றியதாவதல்லது ஏனையோர் இயற்றியதாகாமை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' போற் றெற்றெனப புலனும. இதுகொண்டு, சான்றோர்தம் முதுமொழிகளை இடையிடையே மடுத்து உரை எழுதுதலில் ஆசிரியர் நக்கீரனார்

வேட்கை மிகுதியும உடையராதல்போல ஏனையுரை காரர் இருபபக் காணுமையின, அவ விருபாலார்க்குமுள்ள இயற்கை வேறுபாடுகளைப் பகுத்துணர்ந்து கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

இவையெல்லாம் ஒக்கும்மன்; இறையனார் களவியலுரையிலும், தொல்காபபியச் சொல்லதிகார இளமபூரணருரையிலும பொதுமையிற காணபபடுவனவாக மேலெடுத்துக் காட்டிய இரண்டுரைக் குறிபபுகளையும, பினவந்த சேனாவரையர் நககீரனார் மேலனவாக வைத்துரையாது, இளமபூரணர் மேலவாக வைத்துரை கூறியதெனனே யெனின; சேனாவரையர் காலதது வழஙகிய 'களவியலுரை' ஏட்டுச் சுவடிகளில அவ விரணடுரைக குறிபபுகளுள ஒனறு காணபபடாமல், தொல்காபபியச சொல்லதிகார இளமபூரணா உரையில் மட்டும அது காணபபட்டமையின, அது தனனே இளமபூரணா மேலதாக வைத்துச் சேனாவரையர் மறுத்திட்டார். எனவே, சேனாவரையர் காலத்திறகுப் பினவந்த களவியலுரை ஏட்டுச சுவடிகளின மட்டுமே, அவ விரண்டில் ஒனறு இளமபூரண ருரையிலிருந்து எடுத்துச் சேர்க்கபபட்டதாதல் வேண்டு மென்பது பெறுதும. அதனனேறே, அது நக்கீரனார் ருரையினகத்தே காணபபடாமல், 'இறையனாரகப பொருள' முதற் சூத்திர உரையின முடிவில் அதறகுப புறமபாயக காணபபடுவதாயிற் றென்பது. ஒருவருரையில் மறறொருவ ருரையினைச் சேர்க்கலுறுவார், அவ வுரையின இடையே அதனைச சேர்த்தறகு இடங காண்டல் அரிதாகலின, அதன் ஈற்றிலே அதனை எளிதாகச் சேர்த்துவிடுவர். இவ்வியல்புக்கு ஒபபவே, இளமபூரண ருரைக்குறிபபு ஒனறை, நக்கீரனாரது களவிய லுரையிற சேர்ககவேண்டினார் ஒருவர், அதறகு அவ்வுரையின அகத்தே இடங காணுமையின, அதன் ஈற்றினகண்ணே அதறகுப புறமபாய் அதனைச் சேர்க்கலாயினர் எனக. அற்றேற், களவியல் முதற் சூத்திரத்திற போந்த 'என்மனார்' என்னுஞ் சொல்லின முடிபை நக்கீரனார் கூறுதுவிட்ட தென்னையெனின்;

நக்கீரனுர் பேருரை வகுக்குங குறிப்பினராகலின், தம துரைககு வேண்டபபடாத சொன்முடிபுகளைக் கூறிற்றிலர்; அதனுல் 'என்மனுர்' எனனுஞ சொல்லுக்கு அவர் முடிபு கூறுதுவிட்டது ஒரு குறைபாடாகாதெனன விடுக்க. மறறுப, பிறகாலதது வந்தா ஒருவர் அச் சொல்லுக்கு முடிவுகாட்டல் வேண்டினராகலின, அவரே அதனை இளம பூரண ருரையிலிருந்தெடுத்துக, களவியல் முதற சூத்திர வுரையி னிறுதியிற சேர்த்துவிட்டாரென்க.

இனி, இறையனுரகபபொருள ஏழாஞ சூத்திர வுரை யில் 'வரவு' எனனுஞ சொல்வழகுக்கு நக்கீரனுர் உரைத்த உரையுங், தொல்காபபியச் சொல்லதிகாரத்தில் " தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியுங், தனமை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த " எனனுஞ சூத்திரததிறகு இளமபூரணர் கூறிய உரையுங் தமமுள மாறுபட்டு நிறகினறன. 'வருதல்' எனனும விணை இச் சிறபபுச் சூத்திரங கூறுமாறு தனமை முனனிலை என்னும ரிடத்தினகண வரறபால தாகவும, அதனை விட்டு அஃது " இருவரும உளவழி அவனவர வுணர்தல் " எனக் களவியற சூத்திரத்திற படர்க்கை யிடததினகண் வந்தமை வழுவாம போலுமெனன மயங்கும மாணக்கறகு அம மயககந் தீர்த்தற்பொருட்டாகவே, நக்கீரனுர்,

" செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லுந்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும்
அம்மூ விடத்தும் உரிய என்ப."

(தொல்காப்பியம், சொல், உஅ)

என்னும பொதுச சூத்திரத்தால் அது படர்க்கையிடத் திற்குஞ சிறுபானமை யுரித்தாதலை விளககிக் காட்டினுர். நக்கீரனுர் கூறிய இவவுரைக்கு இணங்கவே, சேனவரை யருங் " தருசொல் வருசொல் " எனனுஞ் சூத்திரத்தில் வருசொல்லைப படர்க்கை இடத்திறகும அமைத்துத் " தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது " என்னுஞ் சானறோர் செய்யுளையும அதற்கு இலக்கியமாக் காட்டினுர். மற்று, இளம்பூரணரோ 'செலவு' 'வரவு' 'தரவு' 'கொடை'

என்னுஞ சொற்கள் நான்குங் கொடைப பொருளே உணர்த்துமெனக் கூறித், "தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது" என்னுஞ செய்யுளே அதற்குப் புறனடையாக எடுத்துக் காட்டினர். இளமபூரணர் கூறிய இவ்வுரை தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணுதலின், அச் சொற களுட் 'கொடுத்தல்' 'தருதல்' எனனும இரண்டொழியச் 'செல்லுதல்' 'வருதல்' எனனும் மற்றிரு சொற்களுங் கொடைப பொருளே உணர்த்தா எனபதூஉம், இளம பூரணர் தாமே புறனடையாக எடுத்துக் காட்டிய "தூண்டில் வேட்டுவன வாங்க வாராது" எனனுஞ் சான் ரோர் செய்யுளே அதறகுச் சானரு மெனபதூஉம போதரச் சேனவரையர் "இந் நான்குங கொடைப பொருளனவென றும உரையாசிரியர் கூறினராலெனின்; தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது எனபதனே அமைத்தாராகலின், அவர்க்கு அது கருத்து அனறு எனக" எனப பணிவுகாட்டி அவரை மறுத்திட்டார். சேனவரையர் மறுத்த இவ விளம பூரண ருரைப பகுதிக்கும, ஆசிரியர் நக்கீரனர் அச் சொறகள நானகும பறறிககூறிய உரைப்பகுதிக்கும ஏதோ சொறறுமையும இனமை, அவ்விரு நூலுரைகளே நன காரராயந்தார்க கெல்லாம இனிது விளங்கிக் கிடபபவுஞ், 'சேரனசெங்குட்டுவன்' நூலார் அவற்றை நனகாய்ந்து பாராது, தாம பிடித்ததை எங்ஙனமாயினும நிலைபபடுத்தி விடுதல் வேண்டுமென எழுந்த பறறினால் அறிவு மருணடு நக்கீரனர் வரைந்த களவிய லுரையை இளமபூரணர தென றுரைத்து இழுக்கினர் நக்கீரனர் 'செல்லுதல்' 'வருதல்' என்னுஞ சொற்கள கொடைபபொருளே யுணாதது மெனறு கூறிற்றிலர்; இளமபூரணரோ அவையுங் கொடைபபொருளேயுணர்த்து மென்று கூறினர்; நக்கீ ரனர் "தூண்டில் வேட்டுவன வாங்க வாராது" எனனுஞ் சான்ரோர செய்யுளே, 'வருதல்' எனனுஞசொல் படர்க்கை யிடத்தில் வருதறகு இலக்கியமாயக் காட்டினர்; இளம பூரணரோ அச்சொல் தாங்கூறிய கொடைப்பொருளில் அடஙகாது வேரூய் நிற்றறகு அதனேப் புறனடை இலக்கிய மாய்க் காட்டினர். இவவா றிருவர் உரையும் ஒன்றினென்று

மாறுபட்டு நிறறல் வெளளிடைமலைபோல் விளங்கிக் கிடப் பவுஞ 'செஙகுட்டுவன்' நூலார் அவ் விரண்டனையும் ஒரு பெற்றியவாக வைத்து மயங்கிக்கொண்டு, இளமபூரண ருரையை அவர்க்குரிய 'உரையாசிரியர்' என்னும் பெயராற் கூறிமறுத்த சேனவரையர், அதனோடு ஒப்பதாகிய களவியலுரையை ஙக்கீரனர் பெயராற் சொல்லாமையின் அக் களவியலுரை இளமபூரணர் இயற்றியதே யாதல் வேண்டுமெனப பெரிதும பிழைபட உரைத்தார். களவிய லுரையும இளமபூரண ருரையும ஒரே பொருளைப் பற்றி யெழுந்து ஒருதன்மைப்பட நிறகுமாயின, இளமபூரணருரை யெனறு கொணடு மறுத்த சேனவரையர், அதறகுமுன னிருந்த களவியலுரையிலுங் காணப்படுமை அதனை இளம் பூரணர் மேற்ருக வைத்து மறுத்தது என்னை? எனபது ஆராயற பாற்றும். அஙஙனம அவை ஒருதனமைபபட நிறறலைக் கண்டவிடத்தும, அவ்வொற்றுமையாகிய ஒரு சிறு சானறினைக்கொண்டு கதுமென ஒருவ ருரையினைப் பிறரொருவ ருரையாக மயஙகவைத்தலுங குறறமாம; எனனை? சேனவரையர் காலத்துக் களவியலுரை ஏட்டுச் சுவடிகளிற காணபபடாத சில உரைபபகுதிகள அவர்க்குப் பிறபட்ட காலத்தவரால் அதனகட் சேர்க்கப்பட் டிருத் தலுங் கூடுமாகலின எனபது. எனவே, சேனவரையர் "தருசொல் வருசொல்" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் எடுத்து மறுத்த இளமபூரண ருரைபபகுதிகுமை, ஆசிரியர் ஙக்கீரனர் 'களவியலுரை' எ-ஆஞ் சூத்திர வுரையில் 'வருசொல்' வழக்குபபறறி யுரைதத உரைபபகுதிகுமை ஏதேனும் இயைபுங காணபபடாமையின், சானறல்லா அதனைச் சான்ருகக்கொண்டு ஙகீரனருரையை இளம் பூரணருரையாகப புரட்டிவிடத்துணிந்த 'சேரன்செஙகுட் டுவன்' நூலாரது செயல், சிறுதுருமபினைப புனையாகப பறறிக்கொண்டு ஆழந்ததொரு குட்டத்தினகட் புகுனை செயலோ டொபபுமை யுடைத்தாய முடிந்தமை காண்க.

அற்றேல் அஃதாக, சேனவரையர் காலத்திற்கு முன்னரே, ஙக்கீரனர் 'இறையனரகப பொருளுக்கு'

எழுதிய உரை உண்டெனபது எறரூற பெறுதுமெனின்; 'இறையனரகப பொருள்' கஅ-ஆஞ சூத்திரவுரையில் "அஃதேயெனின, அறியக் 'கிளகபபட்ட இடம்' எனறது 'கிளந்த இடம' எனறது எற்றிற்கோ வெனின, வினைச் சொற்கள நானகு விகறபம உடைய; யாவை அவ்விகற்ப மெனின, கருத்தன ஏதுக் கருத்தன் கருவிக் கருத்தன, கருமகருததன என இவை; அவறறுட் கருத்தனென் பது, தச்சனெடுத்த மாடம், கொல்லன செய்தவாள; ஏதுக் கருத்தனெனபது ஏவினனெக கருத்தாவாகச் செயவது, அரசர் தொட்ட குளம, அரசா எடுத்த தேவ குலம எனா இத தொடக்கத்தன; இனிக் கருவிக் கருத்த னென்பது, வாள எறியும, சுரிகை குறறும, இமமிடா நாற குறுணி, அரிசிச் சோறு அடும எனா இத் தொடக்கததன; கருமக் கருந்தன் எனபது, திண்ணெமெழுகிற்று, கலங கழுவிற்று, மரஙகுறைததது எனறு சொல்லுவது" எனா ஆசிரியர் நககீரனர் விளக்கிய உரைக கூறறிற போந்த 'கருமகருத்தன' எனபதனைச் சுட்டிச் சேனாவரையர், தொல்காபபியச் சொல்லதிகார உசசு-ஆஞ் சூத்திரவுரை யில், "செயப்படுபொருளை வினைமுதல் வாயபாட்டாற கிளத்தலேயன்றி, எளிதின் அடபபடுதல் நோக்கி, அரிசி தாலை யட்டது எனச் செயப்படுபொருளை வினை முதலின் றொழிறபடக கிளத்தலும வழக்கியன மரபு எனறற்குத் 'தொழிறபடக்கிளதததலும' என்றார்; இதனைக் கருமக் கருந்தன் என்ப" எனக கூறியிருததலின, சேனாவரையர் காலததிறகு முறறெட்டே நககீரனரது களவியலுரை உண்டெனபதாஉம, அதனைச் சேனாவரையர் நானகு பயின றிருந்தன ரென்பதாஉம பெறபபடும. இவ்வாறே, இளம பூரணரது தொல்காப்பிய வுரைக்கு முன்னும நககீர னரது களவியலுரை யுண்டெனபதற்குச் சானறுண்டோ வெனின; உணடு; யாம மேலை காட்டியவாற்றல் (சுஉசு, சுஉஎ, சுஉஅ-ஆம பக்கங்கள), நக்கீரனரது களவியலுரைச் சொற்றொடர்களையுங கருத்துகளையும இளம்பூரணர் ஆங காங்குத் தழுவி யுரைவரைந் திருத்தல் அறியபபடும; அவை யெல்லாம காண்டெடுத்துக் காட்டலுறின் இது மிகவிரியும;

ஆகலின், நக்கீரனார் களவியல் நூறபாயிர வுரையிலும, களவியல் முதற சூத்திரவுரையில் முதற்பொருள கருப பொருள உரிபபொருள எனபவறறிறகுக் கூறிய வுரைப் பகுதிகளிலும உளள சொறபொருளகளே இளமபூரணர் அங்ஙனமே எடுத்துத் தொல்காபபிய எழுதததிகார பாயிரவுரையிலும, பொருளதிகார முதல் கரு வுரிபபொருட் சூத்திரவுரையிலும எழுதிச் செல்லுதலே ஒபபிட்டுக் கண்டு கொளக.

இனி, 'இறையனுரகபபொருள்' உரைபபாயிரத்தில், தமிழமுசசஙக வரலாறும நககீரனார உரைவந்த வரலாறுங கூறுகினற சில உரைபபகுதிகளைக்கொணடும, நூலின உரையகத்தே எடுத்துககாட்டாக வந்துளள 'கட்டளைக் கலித்துறைச' செயயுட்களைக கொணடும, இறையனுரகப் பொருளுரை முழுவதாஉங கி. பி. ஏழாம நூறறாண்டிறகுப பின இயறறபபடடதெனறுகல் வேண்டுமெனறும, அக் கலித்துறைச செயயுட்களிற புகழந்துரைக்கபபடும பாண்டி வேந்தன காலத்திருந்து பததுத் தலைமுறை கணக்குச் செயய நககீரனாருங கடைச்சஙகமும இருந்த காலமுங கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டிறகுமேற செல்லாதென்றுளு 'சேரன செஙகுட்டுவன்' (பகமம, களஅ-கஅ0) நூலார் கூறியார். இக கூறறுக்களின பிழைபாடும ஆராய்ந்து காட்டுதும:

'களவியல்' முதறசூத்திரத்திறகு ஆசிரியர் நக்கீரனார் உரை யுரைக்கும முன அதற்குப பாயிரவுரையும அவர் தாமே உரைத்திட்டார். அந் நூலுக்குச் சிறபபுப்பாயிரங கூறினார் வேறுயாரும இல்லாமையின, உரையெழுதுவான் புகுந்த நககீரனாரே அதற்குப பாயிரவுரை கூறியது வாய்வதேயாம. ஒரு நூலுககு உரைகூறப புகுந்த ஆசிரி யர், அந் நூலின வரலாறு தெரிபபதாகிய பாயிரம் மட்டுமே தமதுரையில் வரைகுவரனறித், தாம அந் நூலுக்கு உரைவகுக்கவந்த வரலாறுந் தெரிபபாரல்லர். ஆகவே, நக்கீரனார், இறையனார் களவியலுக்கு முதறகண் எழுதிய தமது பாயிரவுரையில், தாம அந் நூலுக்கு உரை யெழுதப புக்க வரலாறுங் கூறுவாரல்லர்; என்னை? அவ்

வாறுரைபபது தம்மைப் புகழ்தலாய் முடியுமாகலானும், நல்லிசைப்புலவர் அங்ஙனந் தமமைப் புகழாராகலானும் எனபது. எனவே, நூல்வரலாறு தெரிக்கும அப் பாயிர வுரையினிடையே, நககீரனாரது உரை வரலாறு தெரிக்கும பகுதி நககீரனாரலனறி அவர்தம் மாணாக்கர் வழியில் வந்த ஒருவரால் எழுதிச் சேர்க்கபபட்ட தொன்றுதல் தேற்றமாம.

அற்றன்று, "அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம" என்று நககீரனாரே தமது சூத்திரவுரையகத்தே மொழியக் காண்டலின், பாயிரவுரை முற்றும அவரே எழுதினரென்பது பெறபபடுமாலோ வெனின; அறியாது கூறினய; "அது பாயிரத்துளளே உரைத்தாம்" எனறு அவர் கூறியது எதுவெனறு ஆராய்ந்து காண்பார்க்கு, அது நூல்வரலாறு தெரிக்கும பாயிரவுரையில் அவர் கூறிய வுரையேயல்லாமல், தமது உரைவந்த வரலாறு காட்டும உரைபபகுதியில் உளளதல்லாமை இனிது விளஙகும. யாஙஙனமெனிற் கூறுதும: களவியல் முதற் சூதிரவுரையினகத்தே இரண்டிடஙகளில் "அது பாயிரத்துளளே உரைததாம" எனனுஞ் சொற்றொடர் காணபபடுகின்றது; அவற்றுள ஒன்று: "இனி, நூல் நுதலியதூஉம உரைக்கறபாலது; அது பாயிரத்துளளே உரைத்தாம." எனபதாம; இப பகுதியுள 'அது பாயிரத்துளளே யுரைத்தாம' எனனுஞ சுட்டு, நூற்பாயிரவுரையுள "இனி நுதலிய பொருளெனபது நூறபொருளைச் சொல்லுதல் எனபது. இந் நூல் எனனுதலிற்றெனின், தமிழ நுதலியதென பது." என்று அவர் கூறிய வுரையினைக் குறியாகிறகின றது. மற்றொன்று: "இஙகுப பிறவுங்களவுண்மைசொல்லி, அக் களவுகட்கெல்லாம இக் களவு சிறபபுடைமை சொல்லும; துறக்கம வீடுபேறுகளை முடிக்குமாகலான 'எனப படுவது' எனறு சொல்லிச் சிறபபிகபபட்டது; அது பாயிரத்துளளும உரைத்தாம" எனபதையாம; இதன்கட் போந்த சுட்டு, நூற்பாயிர வுரையில் "இனிப, பயன என்பது இது கற்க இன்னது பயக்கும" எனபது துவங்கி

"மற்றும் இவைபோல்வன களவாகா, நனமை பயக்கும" என்பது ஈருகக்கிடந்த பகுதியினையே குறியா நிற்கின்றது. இங்ஙனமாக முதறசூத்திர வுரையுள "அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்" என்று இருகாற்போந்த சுட்டுக்கள இரண்டும, நக்கீரர் தாமேயுரைதத நூற்பாயிர வுரையிற் போந்த உரைப்பகுதிகளைக் குறிக்கக் காண்டுமேயல்லாமல், உரைவரலாறு கூறும் பகுதியிலுளவற்றைக் குறிக்கக் காணுமையின, அவைகொண்டு பாயிரவுரை முழுதும் நககீரனர் ஆக்கியதே யெனறல், அப பாயிரவுரைப பகுதிகளைப பகுதாராயந்து பார்க்கமாட்டாதார் கூறும பிழை பாட்டுரையேயாமென விடுக்க

அறதறேல், இறையனரகபபொருள் முதற் சூத்திரத்திற்கு ஆசிரியர் நககீரனர் கூறிய நூற்பாயிர வுரையாவது எது? அதனகட் பிறர் கூறிய உரைபபாயிரவுரையாவது எது? என வினவின, அவைதமமையும பிரித்துக் காட்டுதும. நூறபாயிர வுரையாவது: ஒரு நூல் செயத ஆக்கியோன பெயரும, அந் நூல் இனன நூலின வழித்தாகச் செயயபபட்டதென அதன வழியும, அஃது இனன எல்லகளுள வழஙகுவதென அதன எல்லையும, அந்நூலின் பெயர் இதுவென அதன் பெயரும, அது 'தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்பபு' என ஆக்கப படும நால்வகையில் இனனதுபறறி யாக்கபபட்டதென அதன் யாப்பும, அஃது இத்தகையதொரு பொருளை விளக்குவான் புகுந்ததென அது நுதலிய பொருளும, அஃது இனனதோர் அவையகததே இத்துணைச் சிறந்த சானறோராற கேட்டு ஏறகபபடடதென அதனைக் கேட்போரும, இந்நூல் கறக இனனபயன் உண்டாம என அதன பயனும, அஃது இயறறபபட்ட காலமும, அஃது அரங்கேறிய அவைக்களமும, அந்நூல் செய்யவேண்டிற்றுங் காரணமும என அந் நூலைபபறறிய பதினெரு வரலாறுந் தெரிப்பதே ஒரு நூலுக்குப பாயிரமாகும. இப பதினெரு வரலாறுங கூறும பாயிரம ஒரு நூலுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றுதல் நோக்கியே தொண்டு

தொட்டு வந்த தமிழாசிரியர் " ஆயிர முகத்தான் அகன்ற தாயினும், பாயிரம இல்லது பனுவலன்றே "[1] என று கூறுவாராயினர்; அவர் கூறிய ஆணைகடவாதே நக்கீர ஞர் முதலாகவந்த உரையாசிரியரும பிறரும் தாமெடுத்த நூற்கு முதலிற பாயிரம உரைத்தலே ஒரு பெருங்கடமை யாக் கொண்டார். அறுபது சூத்திரங்களால் ஆகிய 'இறையனாரகப்பொருள' எனனும அகபபொருள நூல், திருவாலவாயக் கோயில் இறைவன நிருவிருவப் பீடத்தின் கீழ கினறும் தறசெயலாயக கிடைத்த மூனறு செபபேடு களில் எழுதபபட்டிருக்கக் கண்டமையின், அதனை இறை வனே அருளிச்செயதா ெனனறுகொண்டு, அக்காலத் திருந்த நக்கீரனாரை யுளளிட்ட நல்லிசைப புலவர் அதற்கு உரை வரைந்தாராகல் வேண்டும. அதற்குச் சிறபபுப் பாயிரம எவராலும உரைக்கபபடாமையின், உரையெழுது வான் புகுந்த நககீரனாரே தமது உரைமுகத்தில் அந்நூற் சிறபபுபபாயிரத்திற்குரிய பதினெனறும உரைத்திட்டார்.

உஉ. முச்சங்க வரலாறும் தொல்காப்பிய காலமும்

நூல் வரலாறு தெரிக்கும இப பதினெனறும அல் லாத ஏனை உரைபபாயிர வுரையெல்லாம நககீரனார்தம மாணாக்கர் வழிவந்த ஏனையொருவராற் றும் கேட்டவாறே எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டனவாகும. அங்ஙனஞ சேர்க்கப பட்டவை யாவையோவெனிற், கூறுதும: தலைச்சங்க இடைச்சங்க கடைச்சங்க வரலாறுகளை எடுத்துரைக்கும

1. இதுவும், இன்னோரன்ன பாயிரச சூத்திரங்களும் நக்கீர னார் இளம்பூரணர் முதலான தொல்லாசிரியர்தம் உரைகளில் வழங்கக் காண்டலின், இவை அவர்களுப் பிற்காலத்து வந்த பவணந்தியாரால் இயற்றப்பட்டன அல்ல. இவை கடைச்சங்க காலத்திற்கு முன்னரே ஆக்கப்பட்டனவாகும் இவற்றுட் சில பாடலனீ என்னும் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டனவென யாப் பருங்கலக்காரிகையின் பழையவுரை கூறுகின்றது இவை தம்மையே பிற்காலத்திற் பவணந்தியார் தமது நன்னூலில் எடுத்தாண்டன ரென்க

பகுதிகள அவ்வளவும நக்கீரனுர் எழுதியன ஆகா. எனனே? 'சஙகம' எனனுஞசொற றமிழச்சொல் அனமை யானும, நக்கீரனுர காலததும அவாககு முனனும இருந்த சானறோர்கள எல்லாம 'மனறம,' 'அமபலம,' 'குழாம,' 'பொதியில்' எனனுங் தூய தமிழச சொறகளேயே வழஙகினரனறிச் 'சஙகம' எனனுஞசொல்லே வழஙகக காணமை யானும, முசசஙக வரலாறு நக்கீரனுரே எழுதினராயின அவருங் 'தலைமனறம,' 'இடைமனறம' முதலான தனித் தமிழச் சொற்களினுலேயே அவை தமமை வழஙகியிருபப ராகலானும எனபது. அதுவேயுமனறித், தலைச்சஙகத்தில் அகத்தியனுரும சிவபெருமானும முருகக கடவுளும இருந்து தமிழாராயந்த ரெனனும ஒரு கதையை, உலக இயறகை யொடு மாறுறுத நகக்கீரனுர எழுதுவாரல்லர்; மேலும, கி. பி. இரண்டாம நூறறுணடுககு முறபட்ட பழந்தமிழப பாட்டுகளில் எஙகும அகததியனுர் எனறு ஓராசிரியர் இருந்தாரெனபதறகு ஏதொரு சானறும இல்லாமை மேலே விளக்கிப போந்தாமாகலானும, காணவுங கருதவும படாத முழுமுதற கடவுளான சிவபிரானும முருகவேளுந் தலைச்சஙகததில் ஏனைப புலவரோடு ஒகக வீறறிருந்து தமிழாராயந்தார் எனனுங கதை, புராணகதைகள மிக் கெழுந்த கி. பி. நானகாம நூறறுணடுக்குப பினனன்றி முன வழஙகியதாகாமையானும, அனறி அது முனவழஙகிய தெனபதற்குக கி. பி. இரண்டாம நூறறுணடிறகு முற பட்ட தமிழ நூல்களிற சானறினமையானும அக கதையை நக்கீரா எழுதினரெனபதூஉம ஆகாது அதுவேயுமனறித், தலைச்சஙகம சசச0-ஆண்டு நடைபெறறதெனபதூஉம நமபறபாலதனறு; மககள வாழககையில் அத்துணை நீண்டகாலம் ஏதொனறும நடைபெறக் காணமையானும, அதறகுப பழையநூறறாண்டு ஏதும இனமையானும இந்நீண்டகால அளவைக் கற்பித்தது, ஒனறை ஆயிரமாகப் பெருக்கிப பொய்க்கும புராண காலத்தன்றி நக்கீரனுர் காலத்தாகாது. இஙஙனமே இடைச்சஙகத்தைப பறறிய வரலாறறினுளளும் அகத்தியனுர் பெயரும, அச் சஙகம் கூஎ00-ஆண்டிருந்த தென்னும நீண்ட காலவளவையுங்

காணப்படுதலானும் அதுவும் நக்கீரனர் எழுதியதாகாது. தலைச்சங்க வரலாற்றின்கண், அச் சங்கத்தை நடைபெறுவித்தார் ஒருவர்பின ஒருவராய் அரசுக்குவந்த பாண்டியர் எண்பத்தொன்பதின்ம ரென்பது குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உலகின்கண் ஆங்காங்கு அரசாண்ட அரசர்களின் தொகையையும், அவரரசுபுரிந்த ஆண்டுகளையுந் தனித்தனியே கூட்டிப், பின ஆண்டின தொகையை அரசரது தொகையால் வகுத்துப பார்க்க, ஒவ்வோர் அரசர்க்கும இருபது முதல் முப்பது ஆண்டுக்குமேல் ஆட்சிக்காலம் பெறபபடாமையை இஞ்ஞானறை வரலாறறு நூலாசிரியர்கள நன்காராய்ந்து முடிவுகட்டி யிருக்கினரர்கள. அமமுடிபொடு பொருந்த, ஒரு பாண்டிய அரசர்க்குக் குறைந்தது இருபதாணடு வைத்துக் கணக்குச் செய்யத் 'தலைச்சங்கம்' நடைபெற்ற காலம கஅ0-ஆண்டுகள ஆகுமே யல்லாமல், சசச0-ஆண்டுகள ஆகா. இங்ஙனமே 'இடைச்சங்கத்'தை நடைபெறுவித்த பாண்டியர் ஐம்பத்தொனபதின்மர் என்பதூஉம அவ் வரலாற்றின்கட் சொல்லபபட்டிருத்தலால், அவ் வைமபத் தொனபதின மருக்கும மொத்தமாய்ப பெறப்பட்ட கக0-ஆண்டுகளே இடைச்சங்கம் நடைபபெற்ற காலமாகும; ஆதலால், அது ஈஎ00-ஆண்டுகள் நடைபெற்ற தெனபதும் பிழைபாட்டுரையேயாம். ஆகவே, இவ்விரண்டு சங்கங்களின் வரலாறும் நக்கீரனர் எழுதியதாதல் செல்லாது.

இனிக், 'கடைச்சங்க' வரலாறும் நக்கீரனர் எழுதியதாகாது. என்னை? கடைச்சங்கம் நடைபெறுவித்த பாண்டி மன்னர் நாற்பத்தொனபதின்மர் என்பது குறிக்கப்பட்டிருத்தலானும, அந் நாற்பத்தொன்பதின்மர்க்கும ஈ0-ஆண்டுகளே பெறப்படுவதாயிருக்க, அது நடைபெற்ற காலம் கஅந0-ஆண்டுகளென்று வழுவுற வரையப்பட்டிருத்தலானு மெனபது. அதுவேயுமன்றி, 'அகத்தியம்' என்னும இலக்கணத்தைப் பற்றிய குறிப்பு, இறையனாரகப்பொருளுரையிலாதல் ஏனைக் கடைச்சங்க நூல்களினாதல் ஒரு சிறிதுங் காணப்படாதாக, இப் பாயிர வுரை

யிற் போந்த கடைச்சங்க வரலாற்றில் "அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும என்ப" என்பது குறிக்கபபட்டிருக்கினறது. 'அகத்தியம' கடைச்சங்க காலத்துப புலவர்பால் வழங்கிய துண்மையாயின், தொல் காப்பியச் சூததிரஙகள நககீரனரது உரையினகண் மிகுதி யாயப் பயினறு வருதல்போல், அகததியச சூத்திரஙகள் ஒருசிலவாயினும அதன்கட் காணபபடுதல் வேண்டும் அன்றே? அவவாறு ஒரு சிலவுங காணபபடாமையின், அகத்தியம் எனபதொனறு கடைச்சஙக காலத்திலும இல்லாமை திண்ணமாம; அங்ஙனமாகவும, அஃது அஞ ஞானறிருந்ததெனக் கூறும பொயவரலாறு நக்கீரனர் உரைத்ததாகாது. இனனுங, கடைச்சஙக காலதது புலவர்களாற் பாடபபட்டவை: "நெடுந்தொகை நானூறும (அகநானூறும), குறுந்தொகை நானூறும, நறறிணை நானூறும, புறநானூறும, ஐஙகுறுநூறும, பதிறறுப பத்தும, நூற்றைமபது கலியும, எழுபது பரிபாடலும, கூத்தும, வரியும, சிற்றிசையும, பேரிசையும எனறு இத தொடக்கத்தன" என்பது கடைசசஙக வரலாற்றிற் குறிக்கப்பட் டிருக்கினறது. இங்ஙனஙங குறிக்கபபட்டுளள நூல்களுள இதுகாறும வெளிப்போந்தவை யெல்லாம, ஒரோவொரு புலவரால் ஆக்கபபடாமற், பற்பல காலத் திருந்த புலவர் பறபலராற பற்பல பொழுதுகளிற் பாடப பட்ட பாக்களின தொகை நூல்களாயிருக்கக் காண் கினறோம. தலைச்சங்க காலத்திருந்த 'முரஞசியூர் முடிநாக ராயர்,' 'நெட்டிமையார்,' 'காரி கிழார்,' 'நெடுமபல்லியத்த னார்' முதலான நல்லிசைப் புலவர் பாடிய செயயுட்கள 'புறநானூற்'றின்கட் காணப்படுதலானும, 'பரிபாடற' பாட்டுகளிற் சொல்லபபட்டுளள திருமால் வணக்கத்தை ஆராயுங்கால் அப பாடல்களைப் பாடிய புலவர் பலருங கடைச்சஙக காலத்திறகு மிக முறபட்டவராதல் வேண்டு மென்பதை மேலே சசo-ஆம் பக்கத்திற் காட்டினமாக லானும, இவ்வாறே ஏனைத் தொகைநூல்களினுங கடைச் சங்க காலத்தவரல்லாத பண்டை நல்லிசைப் புலவர்தம் பாக்கள் விராய்க் காணப்படுதலானும் மேற்காட்டிய

தொகைநூல்க ளெல்லாங் கடைச்சங்கப புலவர்களாலேயே ஆக்கபபட்டனவெனபது பொருத்தமில் கூற்றும; இப பொருத்தமில் கூற்றைக் கடைச்சஙக காலத்திருந்த நக்கீரனர் எழுதினரெனறல் இசையாமையால், இது கொண்டும முச்சஙக வரலாறு நக்கீரனர் உரைத்ததன றெனபது பெறறும.

அறறேறல், நககீரனர வரைந்த பாயிரவுரையி னிடையே முசசஙக வரலாறு கூறும இப்பகுதி அவர் உரை யாததொனறுயின் ஆகுக; மற்று, இல்லாததொன்றை அஙஙனம உளளதுபோற் படைத்துப் பிறறொருவர் அதனை வழங்கவிட்டனரென்றல் யாஙஙனமெனின; ஙனறு கடாயினுய; முச்சஙக வரலாறு கிளகும அப பகுதி முற் றும பொயயாவது அனறு; அதனகண் மெயயாவன பலஉள: அவை யாவையெனிற காட்டுதும: முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் எனனும் நல்லிசைப புலவர் தலைச்சஙகத்தில் வீறறிருந்தாரெனனு முரை உணமையுரையேயாம. பாண் டவர ஐவாக்குந் துரியோதனன முதலிய நூற்றுவர்க்கும் நிகழந்த பாரதப போரில் முனைந்து நினற பாண்டவர் படைகளுப பெருஞசோறு வழஙகிய உதியஞசேரலாதன் என னுஞ சேரவேந்தனது ஈகைதிறத்தினை வியந்து அவனை முனனிலைப படுதது,

> "வலியுந் தெறலும் அளியும் உடையோய்!
> நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்தும்நின்
> வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
> யாணர் வைப்பின நன்னாட்டுப் பொருந!
> வான வரம்பனை நீயோ பெரும!
> அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ
> நிலந்தலைக் கொண்ட போலம்பூந் தும்பை
> ஈரைம்பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
> பெருஞ்சோற்று மிதபதம் வரையாது கொடுத்தோய்!"

என்று அப் புலவர் பெருந்தகையாகிய முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் பாடிய "மண்டிணிந்த நிலனும்" என்னுஞ் செய்

யுள புறநானூற்றிற் கடவுள வாழ்த்துச் செய்யுளுக்குப் பினனே முதலதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஃது அத்துணைப பழைய காலத்தே பாடபபட்ட செய்யுளாதல் நோககியே, பண்டிருந்த சானறோர் அதனை அந் நூலின முதறகட் பெயதுவைத்தா ரென்பது தெற்றென விளங்கும. பாரதபபோரில் நினற பாண்டவர் படைக்கு உதியஞ் சேரன் பெருஞசோறு வழஙகிய செயதி,

"உதியஞ் சேரல்,
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை" (உகூ)

என்று அகநானூற்றினும,

"ஓரைவர் ஈரைம் பதின்மர் உடன்றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றுது தான்அளித்த
சேரன் பொறையன மலியன திறம்பாடி." (ஊசல்வரி, உச)

என்று சிலப்பதிகாரத்தினும நனகெடுத்து மொழியபபட்டிருத்தலால், அஃது உண்மை வரலாறேயாதல் ஐயுற வினறித் துணியபபடும.

இனித், தலைச்சங்கம நடைபெற்ற காலத்தில் ஒருவர் பின னொருவராய அரசுபுரிந்த பாண்டி வேந்தர் எண்பத் தொனபதின்மரெனவும, இடைச்சங்கம நடைபெற்ற காலத்தில் அங்ஙனமே அரசுபுரிந்த பாண்டியர் ஐமபத்தொன் பதின்ம ரெனவும் அம முச்சஙக வரலாற்றிற் காணபபடுங் குறிபபுகள உண்மையாவனவேயாம. யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும: மேலே கூறிய பாரதப்போர் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்குமுன் நிகழந்ததாகும என்பதனை வைத்தியா ஸனனும அறிஞர் தாம எழுதிய 'மகாபாரத ஆராயசசி'[1] என்னும் நூலில் உயர்ந்த பல உண்மைச் சானறுகள் காட்டி நனகு விளக்கியிருக்கின்றனர். மாபாரதபபோர் நிகழந்தகாலம கிறித்து பிறபபதற்குமுன் கூ-ஆம்

1. 'The Mahabharata, a Criticism' by Mr. C. V. Vaidya, M.A., LL.B.; see also his article on 'The Date of the Bharata Fight' in The Students' Brotherhood Quarterly, vol. VII, No. 4, Bombay.

ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாகு மெனத் 'தத்தருமம்' ககசுசு-ஆம ஆணடில் என 'வேலங்டைக் கோபால ஐயரும்' புகன்றவை பொருந்தாவாயப பிழைபடுதலும, சதபதபிராமணமானது கி. மு. உருoo-ஆம ஆணடில் அஃதாவது இற்றைக்கு நாலாயிரத்து நானூறு ஆணடுகட்குமுன இயறறப்பட்ட தொனறுகுமென றும பாலகங்காதர திலகர் பெரிது ஆராய்ந்து நிறுவிய கொளகையே பொருத்தமாதலும[1] அவரால் நன காராய்ந்து காட்டபபட்டிருகின றன. அவ் வாராயச்சிக ளெல்லாம ாணடெடுதது காட்டலுறின் இது மிக விரியும; ஆகலான் அவறறை அந் நூலகளிற கணடுகொளக. இங்கே, அம முடிபு தமிழ முசசங்க வரலாற்றுட் காணப படுங காலககணகோடு ஒதது நோக்குதலே யாங காட்டுதறகு உரித்தாவதாம. தலைச்சங்கம நடைபெறத் துவங்கிய காலமமுதல் அதன் ாறுவரையில அகு பாண்டியர்கள அரசாண்டன ரெனபதனால் அதன முழுககால வெல்லை களஅo-ஆண்டுகளாகும; இடைசசங்கம நடைபெறற காலத்தில் நுகு பாண்டியர்கள இருந்தன ரெனபதனால் அதன முழுக்காலவெலலை ககஅo-ஆணடுகளாகும; கடைச்சங்க காலத்தில் சகு பாணடியர்கள இருநதமை நுவலபபடுதலால் அதன் முழுக் காலவெல்லை கூஅo-ஆண்டுகளாகும்; ஆகத தமிழ முச்சங்கமும் நடைபெற்ற மொத்தக் காலம கூகுசo-ஆண்டுகளாதல் இனிது பெறப படும. இனிக், கடைசசங்கம கி. பி. உ-ஆம நூறறாணடில் முடிவடைந்ததெனபதை மேலே விளகக காட்டினம மாதலால், முச்சங்ககால மொத்தததொகையில் உoo-ஆண்டுகள கழிக்கக், கிறித்து பிறபபதறகு கூஎசo-ஆண்டுகட்கு முனனர்த்தான தலைசசங்கந் துவங்கியதென்பது தெளியப படும. மற்றுத், தலைச்சங்கம களஅo-ஆண்டுகள நடை பெற்றுக், குமரிநாடு கடல்கொண்ட காலத்தில் அதறகுத் தலைநகராகிய தென்மதுரையும் அழிந்துபட்டமையால், அதன்கண் நடைபெற்ற அத் தலைச்சங்கமும அழிந்து பட்டது; எனவே, அத் தமிழச்சங்க முடிவுங குமரிநாடு கடல்கொணட காலமுஞ சிறிதேறக்குறையக் கி. மு.

1. The Artic Home in the Vedas, p. 387.

உ000-த்தில் அஃதாவது இற்றைக்கு ச000-ஆண்டுகட்கு முன் நிகழ்ந்தனவாமெனபதுதானே போதரும. மநு வெனபவர் காலத்து நிகழ்ந்த கடல்கோள ஒனறு சதபத பிராமணத்தினகண் (க, அ, கக-கo) நுவலபபட்டிருக்கின றது. அதனால், அக் கடல்கோளநிகழச்சியினைக் கூறுஞ சதபதபிராமணப்பகுதி, இறறைக்கு நாலாயிர ஆணடு கட்குமுன அக் கடல்கோளை யடுத்துச் செயயபபட்டதாகல் வேண்டுமென்பது நன்கு பெறபபடும. பாபிலோனியர் என்னும மிகப பழைய மககள வழஙகிய இக் கடலகோள வரலாறு கி மு. உ000-ஆம ஆண்டில் அவர்களாற செதுக் கபபட்ட கல்வெட்டு ஒனறிற் சொல்லபபடுதலாலும,[1] யூதவேதததின முதலாகமத்திற குறிகபபட்ட உலகத் தோற்றத்திறகுப்பின கசுருசு - ஆண்டுகள கழிதது அஃதாவது உருசச-ஆம ஆண்டில் அக் கடல்கோள நிகழ்ந்ததெனறு யூத நூலாசிரியர்கள கணக்கிட்டிருத்த லாலும,[2] குமரிநாடு முதனமுதற கடலால் விழுஙகப பட்டது இறறைக்கு நாலாயிர ஆண்டுகட்கு முனவென் பது துணியப்படும. தனித்தனி வெவவேறிடஙகளில் இருந்த தமிழர், ஆரியர், பாபிலோனியர், யூதா எனனும பழைய பல்வேறு மக்கட்பிரிவினர் அதறகுக் கூறுங காலக் கணகபெரிதும ஒத்திருத்தல்கொணடு, அக் கடல் கோள நாலாயிர ஆண்டுகட்குமுன நிகழ்ந்தமை ஒருவாற றனும ஐயுறறபாலதனறும. இஙஙனமாகத், தமிழா அல்லாத ஏனைப பழையமக்கள மொழிந்த கடல்கோட் காலக்கணக்கொடு, தமிழ முச்சஙகம நடாதத்திய பாண்டி வேந்தரின் காலக்கணகபெருமபாலும ஒத்திருத் தலின, இறையனாரகப்பொருள உரைப பாயிரவுரையில் தலைச்சஙகம நடாத்திய பாண்டிமன்னர் எண்பத் தொனபமதினமெனவும, இடைசசஙகம நடாத்திய பாண்டி மன்னர் ஐமபத்தொனபதினமெனவும, கடைச் சஙகம நடாத்திய பாண்டிமன்னர் நாறபத்தொன்பதினம

1. See Dr, H. E. Ryle's Commentary on Genesis, p. 118.
2. do do Introduction, p. xxxvi.

ரெனவும் மொழிந்த வரலாற்றுரை உண்மையுரையே யாதல் கடைப்பிடித்துக்கொளக.

அற்றாயினும, சதபத பிராமணத்திற சொல்லப்பட்ட கடல்கோள தென்னாட்டின்கண் நிகழ்ந்ததென்று அதன் கட் கூறப்படாமையானும், அதனை ஆராய்ந்த 'பால கங்காதர திலகர்' அது வடதுருவத்தின்கண்ணே நிகழ்ந்த தாகல்வேண்டுமெனக் கூறுதலானும், அது குமரிநாட் டைக் கொண்ட கடல்கோளே என்பதற்குச் சானறென்னை யெனிற் கூறுதும; சதபதபிராமணம் அக் கடல்கோள இன்ன இடத்தில் நிகழ்ந்ததென்று உரைத்திலதேனும, அதறகுப் பின்வந்த புராணங்களில் மிகப பழைதாகிய மாசபுராணம் (க, கஉ), அக் கடல்கோளில் தொடர்புறற மநு எனபவர் மலயம் என்னும் மலைமேல் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தார் எனறு நுவலுதலானும, சதபதபிரா மண மற்ச புராணங்களிற போந்த அச் சுருக்க வரலாறு களுக்கு விரிவுரைபோற றோன்றிய பாகவதபுராணமானது (அ, உச, எ), தமிழநாட்டில் ஓடுங் கிருதமாலை எனனும ஆற்றங்கரையில் தமிழர்க்கு அரசனன சத்தியவிரதன் என் பான தவஞ செயதுகொண்டிருந்த காலையில், அங்கு மீன் வடிவில்வந்த ஒரு தெயவம அவறகு அங்கு நிகழபோகுங கடல்கோளினை முன அறிவித்து, அறிவித்தவாறே அது நிகழலானபொழுது, அங்குப் போந்த மரகதலம் ஒனறில் அவனையும் அவனுடனிருந்தார் சிலரையும் ஏற்றுவித்து, வெளளத்தில் அம மரக்கலத்தை இழுத்துக்கொண்டு போய அவர்தமமையெல்லாந் தப்புவித்த வரலாறறினை விரித்துரைத்தலானும், 'மலயம' எனனும பொதியமலை யிருந்த குமரி நாட்டிலேயே அக் கடல்கோள் நிகழ்ந்தமை நனகு துணியபபடும. அத் தமிழநாட்டு மன்னனன 'சத் தியவிரதன்' (இப் பெயர் அவனுக்குரிய பழைய தமிழ்ப் பெயரை மொழிபெயர்த்த வடமொழிப பெயராகும) என் பான இறைவனறை பாதுகாக்கபபட்டு அக் கடல்கோளுக் குத் தபபிக், கடல்கொண்ட குமரிநாட்டுக்கு வடக்கிருந்த தாகிய இத் தமிழ்நாட்டில் வந்து சேர்ந்து, கடல்நீராற் கவரப்பட்ட தமிழநான்மறைப பொருளகளைப பெயர்த்

தும வழங்கச்செயது, நாகரிகததை நிலைநாட்டினை. இங்ஙனம போந்த இவவுணமை வரலாறுகள கொண்டு, சதபதபிராமணத்திற குறிக்கபபட்ட கடல்கோள பணடைத் தமிழநாடாகிய குமரிநாட்டினகண நிகழந்ததேயாகுமென்பது தெளளிதிற புலபபடுதலால், ஏதொருசானறும இன்றி அது வடதுருவத்தில் நிகழந்ததாகுமென மொழிந்த பாலகங்காதர திலகருரை கொள்ளற்பால தனறென விடுக்க.

இனிச், சதபதபிராமணமானது குருகுல பாஞ்சால குல மன்னர்க்குரிய தேயம இதுவெனக் குறித்துரைபபதோடு, ஜனமேஜயன் குருகுலவேந்தனதலும,[1] சுருதசேனன உக்கிரசேனன வீமசேனன முதலியோர் அருச்சுனனறன பேரறகுமக்களாய ஜனமேஜயனுக்கு உடன்பிறந்தோராதலும[2] தெரித்தோதுகினறது எனவே, சதபதபிராமணம மாபாரதப்போர நடந்தேறியபிற பல நூறறாண்டுகள கழித்து இயறறப்பட்ட நூலாதலும நனகு தெளியபபடும. சதபதபிராமணப் பகுதிகள சில கி. மு. உகூ00-ஆம ஆணடிற்குப பின இயற்றபபட்டதாதல் செல்லாமையாற், குமரிநாடு கடல்வாயபபுக்கது கி. மு. உசூ00 இலும, பாரதப்போர் நிகழந்தது கி. மு. நூ000 - இலும எனறு கோடலே சாலப பொருத்தமாம. மறறுத், தலைச்சஙகமோ அக கடல்கோளுககு முன கஎஅ0-ஆணடுகள நடைபெறற தெனபதனை மேலே விளககிக் காடடினமாதலால், அத் தலைசசஙகப புலவருள ஒருவரான முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், பாரதப் போரில் நினற பாண்டவர் படைகளுச் சோறு வழஙகிய உதியஞ்சேரலை முன்னிலைப படுத்துப பாடியிருத்தல் கொண்டு, அப் பாரதப்போர் நிகழந்த கி. மு. நூகoக-இல் அஃதாவது இறறைக்கு ஐயாயிர ஆணடுகட்குமுன, அஃதாவது தலைச்சஙக நடுக்கால எல்லையில் அவர் இருந்தவராவ ரென்பது துணியப்

1. Prof. A. A. Macdonell's Sanscrit Literature, p. 213.

2 Mr. C. V. Vaidya's The Mahabharata, A Criticism, pp. 69, 70.

படும். இங்ஙனமாக, இறையனாரகப பொருள உரைப் பாயிரத்தின முச்சங்க வரலாற்றிற குறிக்கபபட்ட பாண்டி வேநதரது தொகையும், தலைச்சங்கத்தில் முரஞ்சியூர் முடி நாகராய ரென்பாரொரு பெரும்புலவர் இருந்தரெனப போந்த உணமையும, வடநூற சானறுகளோடும ஏனைப பாபிலோனியர் யூதர் எனனும பிறநாட்டார் வரைந்து வைதிருகும் வரலாறுகளோடும முழுதொத்து நிற்கக் காணடலின, அவை தொனறுதொட்டு வந்த மெய வரலாறுகளாதல் துணியற பாறறும என்பது.

இனித தலைச்சங்கத்தார்கு நூல் 'அகத்தியம்' எனறும, இடைச்சங்கத்தார்க்கு நூல் "அகத்தியமும் தொல்காபபியமும மாபுராணமும இசைநுணுகக மும பூத புராணமும என இவை" எனறும போந்த உரையில், 'அகத் தியம' தலைச்சங்க நூலென்றதூஉம, 'தொல்காபபியம' இடைச்சங்க நூலெனறதூஉம உண்மையாகா. 'அகத் தியம' எனறொரு நூல் பண்டைக்காலத்தில் இருந்ததில்லை யெனபதை முனரைரே காடடினும மறறும் 'தொல்காப பியமோ, குமரிகாடு கடல்கொளளபபடுமுன ஆக்கபபட்ட நூலெனபது னம்மாரனர் கூறிய சிறபபுப பாயிரத்தானும, அதற்கு 'இளமபூரணர' உரைதத உரையானும் தெளியப் படுதலின, அது தலைசசங்ககாலத் தெழுந்த நூலேயாகு மல்லாமல் இடைசசங்ககாலத்த தாகாது.

அறறேல், தொல்காப்பியத்திற்குப பாயிரஞ செயத னம்மாரனர் "பல்புகழ நிறுத்த படிமை யோனே" எனறு ஆசிரியர் தொல்காபபியனரைத் தவவொழுககத்திலராக வைத்து உயர்த்துக் கூறுதலானும, 'படிமை' எனனுஞ சொல் 'தவ வொழுக்கத்தினை' யுணர்த்துதல் சமண மதத் தவர் நூல்களிலனறி அவற்றிற்கு முறபட்ட வடமொழி தெனமொழி நூல்களிற் காணப்படாமையின் அச் சொல் லால் உயர்த்துரைக்கபபட்ட தொல்காபபியனர் சமண மதத்திற்கு உரியவரேயாதல் அதனாற் போதரலானும, சமண்நூலார் உயிர்த் தொகைகளை ஓரறிவு முதல் ஐயறிவு ஈறுகப பகுத்து அவ்வவவகையுள அவற்றை

வைத்து அடக்குமாறுபோலவே தொல்காப்பியனரும் 'மரபியலில்' உயிர்த்தொகைகளை ஒன்றுமுதல் ஆறு அறிவுள்ளருகப பகுத்து அவ்வகைகளுள வைத்து அவை தம்மை அடக்கிக்கூறுதல் கொண்டு அவர் சமண்மதத் தினரென்பதற்கு மற்றுமொரு சான்று பெறப்படுதலானும் அவர் சமணமதத்தினரேயாவர் என்பர் ஒரு சாரார்.[1] வடமொழி இலக்கண ஆசிரியரான பாணினி என்பவரும் 'ஐந்திரவியாகரணத்தைச' செய்த 'இந்திரன்' எனனும் ஆசிரியரும் கி. மு. கூ00-ஆம் ஆண்டில் இருந்த ஒரே காலத்தவராயினும், தொல்காப்பியனர் ஐந்திர வியாகர ணத்தையே விரும்பிக் கற்றவராகலின, அவரை "ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனறு பனம்பாரனர் ஓதினர்; ஓதவே, தொல்காப்பியனர் காலம கி. மு. மூன்றும நூற்றாண்டிறகுப பிறப்பட்டதாதல் பெறப்படும எனபா பிறிதொருசாரார்.[2] இவவா றுரைப்பவரே பிறிதோ ரிடத்தில், தொல்காப்பியம கி மு. நான்காம நூறறாண் டிறகுப பிறப்பட்டதாகாது[3] என முனனெடுபின முரண உரை நிகழத்தினா பினனும ஒருசாரார, இலங்கைத் தீவின வரலாற்றில்[4] முதற கடல்கோள கி. மு உகூஅள-இலும, இரண்டாங கடலகோள பாண்டுவாசன அரசு புரிந்த கி. மு. நிoச-இலும, மூன்றுவதாளாறு கி. மு. கூoசு-இலும நிகழ்ந்தமை குறிக்கப்பட்டிருத்தலின, இறையனரகபொருட் பாயிரவுரையிற சொல்லப்பட்ட கடல்கோளாக கி. மு. மூன்றும நூறாண்டில் நிகழ்ந்த மூன்றாங கடல்கோளாகவைத்துத் 'தொல்காப்பியம்' அக் கடல் கோளுக்குச் சிறிது முன்னோ செய்யப்பட்ட தென்னும, கி. மு. நானகாம நூறாண்டில் இந்தியநாட்டினமேற படை

---

1. செந்தமிழ், தொகுதி கஅ, பகுதி க; தொகுதி கக, பகுதி ச.

2. 'Dravidian India' by Mr. T. R. Sesha Iyengar, M. A., pp. 158, 159

3. Ibid, p. 170.

4. Tennent's History of Ceylon; See also P. Arunachalam's Sketches of Ceylon History, pp. 8, 9.

யெடுத்து வந்த கிரேக்க அரசனை அலெக்சாந்தருடன் போந்த கிரேகக வானநூலாசிரியர் கொணர்ந்த 'ஹோரா' என்னுங் கிரேக்கமொழியைத் தொல்காபபியனர் 'ஓரை' எனத திரித்துத் தமது நூலுள வழங்குதலே அவர் கி. மு. மூன்றும நூற்றாண்டில் இருந்தாரெனபதறகுப பினனும ஒரு சான்றுமெனவும உரையாசிறபர்.[1] மறறும ஒருசாரார், கிறித்துபிறந்த முதல்நூற்றாண்டாகிய அத்துணைப பழையகாலத்தில் தமிழமொழி அத்துணை ஒழுங்கான தோர் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருததல் நமபறபால தனறெனத் தஙகருத்து உரைத்துப, பாண்டிமனனர் வழஙகிய 'வட்டெழுத்துகளை' எனபன அசோகமனனன வழஙகிய 'பிராமி எழுத்துக்களினினறே வந்தனவாகல்வேண்டுமாதலானும, 'பிராமி' எழுத்துகளால் ஆக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள கி. மு இரண்டாம நூறறாண்டுகளு முறபட்டனஅனமையால் வட்டெழுத்துக்கள தோனறியபினனரனறித் தமிழமொழி எழுதறகு அடைந்திருத்தல் ஏலாமையானும தொல்காபபியம கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டில் இயறறபபட்டதாகுமெனறு கோடலே பொருத்தமாம என்பர். கி. மு. இரண்டாம நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டுவரையிற் சென்ற ஆயிர ஆண்டுகளில் வட்டெழுத்தாற் செதுக்கபபட்ட ஒரு கல்வெட்டுத்தானும் தமிழநாட்டின்கட் காணபபடாமையின், கி. பி எட்டாம நூறறாண்டிறகுமுன தமிழமொழி ஓர் ஒழுங்குபெறற நிலையை எய்தவில்லை யெனபதே திண்ணமாம எனவும இனனும் உரையாசிறபர்.[2] பின்னும ஒரு பார்ப்பனர், கி. பி. ஏழாம நூற்றாண்டில் தொல்காபபியம இயற்றப்பட்டதென நாட்டுவானபுகுந்து, சிலப்பதிகாரத்திற்,

> "புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவி ராயின்
> விண்ணவர் கோமான் விழுநூல் எய்துவிர்."
>
> (கக, கூஅ-கூக)

எனவும,

---

1. Studies in S. Indian Jainism, pp. 38, 39.

2 Studies in South Indian Jainism by Mr. M. S Ramaswami Ayyangar, M.A., pp. 168—171.

"கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்
மெய்ப்பாட் டியற்கையின விளங்கக் காணுய்."
(கக, கஙிச-கஙிஙி)

எனவும போந்த அடிகளிற குறிபபிடப்பட்டது 'பத்ரபாகு' எனனுஞ சமண் முனிவராற செயயபபட்ட 'கல்பசூத்திரமே' யாகுமென்றும, இக கல்பசூத்திரமானது 'ஐந்திரம,' 'ஜைநேந்திரம' எனனும பெயர்களால் வழஙகபபடுவதா மெனறும, இதனக கடைமுறையாக வெளியிடட 'பூஜய பாதர்' எனனுந் தேவநந்தியின மாணாககரான 'வஜ்ரநந்தி' என்பவர் கி. பி. சசo-இல் மதுரையினகண ஒரு திராவிட சஙகம நிலைநிறுத்தினராகலின அச் சஙகத்தாருள ஒருவ ரான தொல்காபபியர் சமண்முனிவரே யாகல் வேண்டு மெனறும, சமண்முனிவராகிய தொல்காபபியர் உணர்ந் தது பத்ரபாகு இயறறிய கல்பசூதிரமாகிய ஜைநேந்திரமே யாகல்வேண்டுமெனறும, இவவாறருல் தொல்காபபியர் கி. பி. சுஙிo-ஆம ஆண்டளவில் இருந்தாராகற பால ரெனறும மொழிந்திட்டார்.[1] இஙஙனமாகப, பார்பபரும அவர் வழிச்சார்ந்தார் ஏனைச்சிலரும ஒருவர்பின ஒருவ ராய எழுந்து, தமிழக்குந் தமிழர்களும இயற்கையாயுள ள தனிபபெருஞ சிறபபினையும பழைய நாகரிகததினையுங குறைத்து விடுதறகும, தமபால் வந்து கலந்த ஆரியரது கூட்டுறவினலேயே தமிழா ஓராயிர ஆண்டுகளாகத்தான் சிறிது நாகரிகம எயதி வருகினறார்களெனறு காட்டுதற்கும உண்மையல்லா தவைகளை உணமைபோல் எழுதித் தமிழ மக்களை இழித்துபபேசி வருகினறார் தமிழரில் ஆராய்ச்சி யுணர்வு வாயாதார் எல்லாம் பார்ப்பனர் உரைக்கும் இப பொயயுரைகளிற சிகழுணடு, தாமும அவர்க்குத் துணையாய் நினறு தமமினத்தவரை வேரறுக்குங கருவியாய அவர்க்குப பயனறந்து வருகினறாரானெனின; அவர்தம பெறறி எவ்வாறாயினும ஆகுக. ஒபபுயர்வில் லாத் தொல்காபபிய நூலின் உண்மைப பழமையைக் குறைப்பான் புகுந்த இப பார்ப்பன ருரைகள அத்தனையும்

1. See the 'Hindu' for the 4th April, 1925.

பொய்யுரைகளாதலே முறையே வகுத்தாராயந்து காட்டுவாம:

தொல்காப்பியத்திறகுப் பாயிரச்செயயுள உரைதத பனமபாரனார் "பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே" என பதில் தொல்காபபியனுரைப் 'படிமையோன' என்று கூறினமையானும, 'படிமை' என்னுஞ் சொல் சமண்நூல்களிலனறி வேறு வடமொழி தெனமொழிப பழைய நூல்களில் தவவொழுக்கத்திற்குப் பெயராய் வழஙகாமையானுந் தொல்காப்பியர் சமணரேயாதல் வேண்டுமென்னுர் கூறறை முதறகண் ஆராயவாம. 'படிமை' எனனுஞ சொல் 'பரதிமா' எனனும வடசொல்லின் திரிபாகுமென்பது எல்லார்ககும உடனபாடாம; இது 'படிவம்' எனவுந் தமிழிற றிரிந்து வழஙகும "மேவிய சிறப்பின ஏனோர் படிமைய" என்னுஞ சூத்திரவுரையில் (தொல்காபபியம, பொருள, கூ0), உரையாசிரியர் இளமபூரணர், "'படிமை' என பது 'பரதிமா' என்னும வடமொழித்திரிபு; அது தேவாக்கு ஒபபுமையாக நிலத்தினகட் செயது அமைத்த தேவர் மேல் வந்தது" என்று உரை கூறியவாறறுல் இச்சொலலின் உண்மை தெளியப்படும. படவே, 'படிமை' எனபது கடவுளர்ககுப பிரதியாக அஃதாவது கடவுளரையொபப அமைதத வடிவஙகளே உணர்த்துதல் பெறறும. பெறவே, இச் சொல் முதலில் ஒரு தெயவத்தோடு ஒத்த வடிவத்தையும, பினனர்த் தெயவவடிவம போல்வாராகிய அருந்தவத்தோரையும, அதனபின் அவவருந்தவத்தோர்க்குரிய தவவொழுக்கத்தையும் உணர்த்துதலும பெற்றும

"பாரோர் காணுப் பலர்தொழு படிமையன்"

(சிலப்பதிகாரம், கசு, கசுஅ)

எனபுழி அச்சொல் தெயவ வடிவத்தினையும,

"கூறினே பெருமனின் படிமை யானே"

(பதிற்றுப்பத்து, எச, உஅ)

எனபுழி அது தெய்வ வடிவத்தோடொத்த தவவொழுக்கத்தினையும,

"இஃதிவர் படிவம் ஆயின்." (புறநானூறு, 158)

எனப்புழித் தவவொழுக்கத்தின பாலதாகா நோனபினையும,

"தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே." (குறுந்தொகை, 135)

எனப்புழித் துறந்த பாரபபலரின தவவொழுகத்தினையும அஃதுணாதது தல் காணக. "கல்தோயத்து உடுத்த படிவப பார்பபான" என்னும முல்லைபபாட்டின 1-ஆம அடியினுல் அந்தணரிற காவியாடை யுடுத்தாரின தவ வடிவதைதப படிவம எனனுஞசொல் உணாத்துதலும நனகு விளங்காகிறகும. மேறகாட்டிய குறுந்தொகைச் செயயுளால் அவ வந்தணத துறவோா முககோலுந் தண்ணீாக்கரகமுங கைககொணடிருபப ரெனபதூஉம இனிது புலனும. நெய்தல் நிலம் பாடிய போந்த,

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவல்அசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொள்ளாடை அந்தணீர்!"
(பாலைக்கலி, 4)

எனபதனுலும பணடைக காலத்துத் தணடமிழ நாட்டு அந்தணரில் துறவொழுககத்தின பாலராய ரினரூா தவ வடிவம நனகெடுத்து மொழிந்திடபபட்டமை காணக. ஆரியர் தொல்காபபியனுந் தமதுகாலத்திருந்த அந் தணர்களுரிய வடிவங கூறுகினறுழி,

"நூலே கரகம் முக்கோல மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய." (மரபியல், 80)

எனறு ஓதுதலால், அக்காலத்து அந்தணரில் இல்லறத் தாருங்கூடத் தவவடிவங கைக்கொண் டிருபபரெனபது பெற்றும.

பெறவே, அக்காலை அந்தணர் கொண்ட தவவடிவம அப்பெற்றித்தாயது எனனையென்பது ஆராயற்பாற்று.

பண்டைத் தமிழமக்கள காணவுங் கருதவுமபடாத முழு முதற கடவுளைக் காணவுங் கருதவும் எளிதாமபடி தம்மை யொத்த ஒரு மக்கள வடிவில்வைத்து வழிபடலாயினர். அங்ஙனாம மக்கள வடிவில் வைத்து அவனை வழிபடினும், அவன மக்களுள ஒருவனும போலுமெனத் தம்மனோர் மயங்கிவிடாமைப பொருட்டு, உலகத்தோற்றத்திற கட் புலனும் விழுப்பொருளகளையே அவனறன் திருவுருவத் திறகுப பல்வேறு உறுபபுகளாக்கினர். உலகத்தில் நடை பெறும ஒழுக்கஙகளெல்லாம ஒளியுடைப பொருளகளின உதவியால் நடைபெறக் காண்டலின, அவ வொளியுடைப் பொருளகளை அப பெருமானுக்குக கண்களாகக கருதினர். உலகின்கட்காணபபடும ஒளியுடைப் பொருளகள்: ஞாயிறு, திங்கள, தீ எனனும மூனறுமேயாம; ஆகவே, சிவபிரா னுக்கு ஞாயிறு வலக்கண்ணாகவும், திஙகள இடகக்கணணாக வும், தீ நெறறிக் கணணாகவுங கொளளப்பட்டன. இம மூன றொளியுடைப பொருள்களும இறைவனுக்கு மூனறு கண்கள போல் விளஙகுவதோடு, அருளொளியினாலகிய அவனுக்குத் திருமேனி போலவும பொலிதலால் அம மூனறும் அவ் வொப்புமை பறறி அம முழுமுதற கடவு ளாகவே வைத்து வணங்குதலும, வாழத்துதலுஞ செய் யப்படும இதுபற்றியே ஆசிரியர் தொல்காபபியனார்,

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"

(புறத்திணை இயல், சுசு)

என ஓதினர். இச் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் மெய் யுரை கண்டிலர். நச்சினார்க்கினியர் 'கொடிநிலை' என்ப தற்கு 'வெஞ்சுடர் மண்டிலம' எனவும, 'வளளி' என்பதற் குத் 'தண்கதிர் மண்டிலம' எனவும் மெயயுரை கண்டு மொழிந்தனரேனுங, 'கந்தழி' எனபதற்கு 'ஒருபறறுக்கோ டினறி அருவாகித் தானே நிற்குந் தத்துவங் கடந்த பொருள' என்று ஒருவாற்றுற் பொருந்தாவுரை கூறினர். 'கந்தழி' என்பது முழுமுதற் கடவுளை மட்டுமே உணர்த்

துவதாயின் அவா அதற்குக் கூறியவுரை பொருந்து வதேயாம். மற்றுக், கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி எனனும மூன்றனை வாழத்தும வாழத்துரையுங கடவுள வாழத்தோ டொபபக் கருதுமாறு வரும எனறு ஆசிரியர் தொல்காப பியனார் மேறகாட்டிய சூத்திரத்தில் அருளிச்செய்தலின, அம மூனறும முழுமுதற கடவுளாகா என்பது ஆசிரியர் கருத்தாதல் பெற்றும. பெறவே, முழுமுதற கடவுளாகாமல் முழுமுதற கடவுளோடு ஒருபுடையொப்பக் கருதபபடுங 'கந்தழி' எனபதற்கு, 'முழுமுதறகடவு ளிலக்கணமாகிய ஒருபறறுகோ டினறி அருவாகித் தானே நிறகுந் தத்து வங்கடந்த பொருள' எனபதனை ஏறறுதல் ஆசிரியா கருத்தறிந்த உரையாகாமையுந் தெறறென விளங்கும அறறேறல், மறறெனனை அதறகு மெயயுரையெனிற கூறறுதும: 'கந்தழி' எனறது 'தீபபிழமபினையே' யாம; அஃது அபபொருள தருமாறு யாஙஙனமெனிற; 'கந்து' எனனுஞசொல் 'பற்றுக் கோடு' எனனும் பொருட்டாதல், "மறங கந்து ஆக நல்லமர் வீழந்த" (புறநானூறு, கூஉ) எனபதனாலும அதனுரையாலும அறியப்படும. 'அழி' எனபது அழிபபது; எனவே, 'கந்தழி' எனபது 'தான் கொணட பறறுக்கோட்டினை தானே அழிபபது' எனறு பொருடருவதாகும். இனித், தீயானது தான்பறறிய விறகினையுந், திரி நெயயினையும அழித்துவிடுதல் எவரும அறிந்ததேயாம. அதனறு, 'கந்தழி' எனபது தீபபிழமபே யாயிற்று. மேலும, ஞாயிறு திஙகள என்னும இரண்டு ஒளியுடைப பொருளகளோடு இயைபுடையது அனற பிழமபே யல்லது பிறிதினமையின, 'கந்தழி' எனபதறகு அவ விரண்டோடு இயைபு சிறிதுமிலலா வேறுபொருள உரைத்தல் ஆசிரியர் கருத்துக்கு முற்றும முரணுமெனக.

அறறுயின, ஞாயிறு தீ திஙகள எனனும வெளிப படைச் சொற்களாற கிளவாமற, கொடிநிலை கந்தழி வளளி என்னுந் திரிசொற்களால் ஆசிரியன அவற்றைக் கிளந்தது என்னையெனின்; ஞாயிறு தீ திங்கள எனனுஞ் சொற்கள கறறுர் முதற் கல்லாதார் ாருன எல்லாராலும் வழங்கப்

படுதலின, அச் சொற்கள ஒளியுடைய அப் பொருளகளின் கடவுட்டனமையினை நிலைவுறுத்தமாட்டா. ஆகலான், அருளொளி யுருவினனுகிய இறைவன் அவ் வொளியுடைப் பொருளகளைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அவறறின்கண விளங்கித் தோன்றி எல்லா உயிரகளின் அறிவையும மறைக்கும புறவிருள அகவிருள இரண்டனையும ஓட்டி அவைதமக்கு அவ வறிவை விளங்கச் செயதல் குறித்து, அம் மூனறுங கடவுட்டனமை யுடையவாதல் தெரிபபார் அவைதமமைக் கொடிநிலை கந்தழி வளளியென்னும பெயர்களாற்சிறந்தெடுத்துக் கூறினர். அற்றேல், அச் சொறகள கடவுட்டன்மையினைக் குறிக்குமாறு யாஙஙனமெனிற காட்டுதும: 'கொடிநிலை' என்னும இருமொழித் தொடரிற 'கொடி' எனபது கிழகுத் திசையினையுணர்த்துதல்,

> "பொய்தீர் உலகம் எடுத்த கொடி மிசை
> மையறு மண்டிலம் வேட்டனள்." (கலித்தொகை, கசக)

எனறு உரைகாரா நச்சினர்கினியா ஆண்டெடுத்துக் காட்டிய செயயுளால் நன்கு விளஙகும விளஙகவே, கிழத்திசைக்கண்ணே வந்து நிறகுங் கதிரொளியை அஃதுணர்த்துதல் புலனும. திஙகளும இல்லாத இரவின் எல்லையெலலாங கண்ணெளியை மறைத்த இருளால் அறிவொளியும மறைபட்டு அயர்ந்துறஙகிய உயிர்த்தொகைகள அத்தனையுங், கிழக்கினகட் கதிரொளி வந்து நிலை பெற்ற அளவானே தங கண்ணெளியுங கருத்தொளியும் ஒருஙகு விளஙகபபெற்று முயறசி யுடையவாதல் கண்டாமனறே. இங்ஙனமாக உயிர்ப பன்மைகளின் அறிவும் முயற்சியும் விளங்கி நடைபெறுதற்குக் கிழத்திசைக்கண் எழுந்து நிலையும ஞாயிறு ஏதுவாதலின அக் கிழத்திசைக் கதிரொளி கடவுட்டனமை யுடையதென்பது அறிவுறுத்துதற்கே அதற்குக் 'கொடிநிலை' என்னுஞ் சொல்லைப் பேரறிவு மிக்க ஆசிரியன வழங்குவானுயினன். ஞாயிறு என்னும வழக்குச்சொல் கீழத்திசை மேற்றிசை இரண்டினும் நிற்குங் கதிரொளிக்குப் பொதுப்பெயராகலானும்,

மேற்றிசைச்செனற ஞாயிறு விரைவில் மறைந்து புறவிருள அகவிருளகளை வருவித்தலின அது கடவுட்டனமை யுடைய தாகாமையானுங, கடவுட்டனமை யுடையதென வைத்து வாழத்துதறகு ஏறபுடையது கீழத்திசை ஞாயிறே யெனபதனை வலியுறுதுவானவேண்டி அப் பொருள பயகருங 'கொடிநிலை' எனனுஞசொல்லை ஆசிரியன அதறகு விதந்தெடுததுக கூறினு னெனபது. இதனு லானறே, ஆசிரியர் நககீரனார்,

"உலகம் உவப்ப வலன்ஏர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு."

எனறு திருமுருகாறறுப்படையிலும, ஆசிரியர் இளங்கோ வடிகள,

"ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதுங்
காவிரி நாடன் திகிரிபோற் பொன்கோட்டு
மேரு வலந்திரித லான்."

எனறு சிலபபதிகார முகத்தினுங கீழத்திசை எழுஉஞ செங்கதிர்ச் செல்வனை வாழத்துவாராயினார் என்க.

இனி, மேலது போலவே தீ, நெருபபு, அழல், தழல் முதலான சொறகள மக்கள எல்லாராலும வழங்கபபடுதல் நோக்கி, அவை அதன கடவுட் டனமையினை உணாத்தா வெனறறிந்த ஆசிரியன, அதன கடவுட் டன்மையினை யுணர்த்துதற கேறற 'கந்தழி' எனனுஞ சொல்லால் அதனைக் குறிப்பானுயினான. தலைகொரு பறறுக்கோ டினறித் தான எல்லாவற்றிறகும ஒரு பற்றுக் கோடாய் நிற்பதூஉம், தான்பற்றிய உயிரின் பருபபொருளறிவினை யழித்து அவ வறிவினை நுண்ணிதாக்கி அதனைத் தன றனமையாய நிறகச் செயவதூஉம், தான் எதனனும் பற்றப்படாத அருவுமாய்க் கட்புலனுயினுந் தொடபபடுவ தல்லாத உருவுமாய இவ்வாறு இருதிறமும விராய அரு வுருவாய நினறு திகழவதூஉம எல்லாமவவல இறைவ னியல்பாதல்போலத், தீப்பிழமபுந் தானிருத்தற்கு ஒரு பற்றுக்கோடு வேண்டுமென்பது இன்றிய எல்லா உயிர்ப்

பொருளகளி னிருப்புக்குந் தானெரு பற்றுக்கோடாய் அவறறினுளளும ஏனைப பொருள்களினுளளும விரவி நிறறலானும், தான் பற்றிக்கொண்டு தோன்றும விறகு திரி நெய் முதலியவறறின பருப்பொருட்டன்மையை அழித்து அவற்றை நுண்பொருளாக்குவதுடன தான் பறறி எரியுஙகாறும அவற்றைத் தன் நிறமாக வயஙகச் செய்தலானும், தான் புலப்பட்டுத் தோன்றுவழி எங்கு முளள அருவாய விளக்கு விறகு முதலியவற்றிற் புலப பட்டுத் தோன்றியவழியும எவரானும பிடிக்கப்படுவ தல்லாத உருவுமாய இவ்வாறு அருவும உருவுமாம இரு நிறமும ஒருஙகு கலந்த இயல்பிற்று மாகலானும் தீ கடவுட் டன்மை யுடையதாதல் துணியபபடும. இபபெறறித்தாந் தீபபிழமபின இலகக்ணத்தை உணர்தறகு வாயப் புடைத்தாதல் பற்றியே ஆசிரியன 'கந்தழி' என்னுஞ் சொறகொண்டு அதனையுங் கடவுள வாழத்தினபாற படுபபாஞயினை எனக இனி, ஞாயிறு திஙகள என்னும இருமண்டிலஙகளுஙகூடத் தீத் திரளாகளே யாகலானும, தீ யொன்றுமே அவற்றின விளக்கத்திறகு ஏதுவாகலா னுங 'கொடிநிலை' எனனும ஞாயிறறிறகும, 'வளளி' என் னும் திஙகளுக்கும இடையே 'கந்தழி' எனனும் தீப்பிழம பின் வாழத்தை ஆசிரியன வைததிட்டானெனபதூஉம அறியற்பாறறு.

இனித், திஙகள, நிலா, அமபுலி எனனுஞ சொறகள எல்லாரானும வழஙகபபடுதலின அவை அவருளளத்தே கடவுள் நினைவினைத தோறறுவியா எனக கருதி, அந் நினைவினைத் தோறறுவித்தறகு ஏற்ற 'வளளி' எனனுஞ சொல்லால் அதனை ஆசிரியன குறிபபாஞயினை. கதி ரொளி வெமமைகலந்த ஆற்றலை[1] உலகுயிர்களுக்குத் தரா நிறப, நிலவொளி தண்மை கலந்த ஆற்றலை[2] அவறறிறகு வழஙகி அவற்றைப பேணி வளர்த்தலின 'வள்ளி' எனப படுவதாயிறறு. அற்றேற், கதிரவனும வெமமை கலந்த ஆற்றலை வழங்கும வண்மை (ஈகை) யுடையனெகலின

1. Positive electricity. 2. Negative electricity.

அவனேயும் 'வளளி' எனக்கூறல் வேண்டுமாம பிற வெனின்; அற்றனறு; கொடுமையொடு கொடுக்குங் கொடையினேக் கொடை என்று எவரும் உயர்த்துக்கூரூர், அஃது இனறியமையாக் கொடையேயாயினும. மறறு, அகங்கனிந்து முகம மலர்ந்து குளிர்ப்பக்கூறிக் கொடுக் குங கொடையினேயே எவரும மகிழந்து புகழாநிற்பர். அங்ஙனமே, ஞாயிறு கொடுகுமு மினனூறறல் இனறியமை யாததொனறேயாயினும, அது வெமமையொடு கூடியிருத் தலின அதனே 'வண்மை' எனை ஆசிரியன கொண்டிலன; மற்றுத் திங்கள வழங்குந் தணமைகலந்த மின்னொளி எவரானும விருமபி ஏறகபபடுங குளிர்ச்சியுடைமையின் அதனேயே ஆசிரியன 'வண்மை' எனை வேண்டினை. அதுவேயுமனறிக், கதிரொளி வெய்யதாகலின, அஃது ஆண்டனமைபபாறபடும; நிலவொளி தண்ணிதாகலின அது பெண்டனமைபபாறபடும.[1] அப பெண்பாற றனமை யினே 'வள்ளி' என்னுஞ சொல் இகரவிகுதியால் நன் குணர்த்துதலின், அது திங்கண்மண்டிலத்தின் வண் மைத்தனமையினே அறிவிக்கும் பெயராதற்கு ப பெரிதும் ஏறபுடைத்தாதல் காண்க. ாண்டுக காட்டிய இவ் வியல்புகள "ஞாயிறு நெருபபின் றனமையும ஆண்டனமை யும உடைமையானும, திங்கள நீரினறனமையும பெண் டனமையும உடைமையானுமெனபது. அல்லதூஉம், வெணகதிர் அமிர்தந் தேவாக்கு வழங்கலானும 'வள்ளி' என்பதுமாம" எனறு நச்சினார்க்கினியர் கூறியவுரையானும் புலனுதல் கண்டுகொளக.[2] இறைவன ஒருபால் ஆண் டன்மையனுயிருந்து அழித்தற றொழிலினேயும, மறறொரு பாற பெண்டனமையனுயிருந்து படைத்தல் காத்தல்களி யுஞ செயகினறனனுகலின, அவன்றன ஆண்கூறறினபாற் பட்ட 'கொடிஞிலே' போல, ாண்டு 'வள்ளி' என்பது அவன் றன் பெண்கூற்றின்பாற்பட்டு நிற்றலும் நுணுகி யுணர்ந்து கொளக.

---

1. சதிபதபிராமணம், க, க, க, உ0.

2. தொல்காப்பியம், புறத்திணை இயல், ஈஉ-ஆஞ் சூத்திர வுரை.

இவ்வாருகக், காணவுங கருதவுமபடாத முதல்வன் இயல்பினை நமமனோர் காணவுங கருதவும் எளிதாம்படி வைத்து விளஙகக்காட்டுமு விழுபபம பற்றியே "கொடி நிலை கந்தழி வளளி" எனனும மூனறும அம முதல்வனனை டொபப வைத்து வாழத்தபபடுமெனறு முற்றுணர்வுடைய ஆசிரியர் தொல்காபபியனார் அருளிச்செயதனர். இனனும, இறைவன தீ வடிவினன ஆதலும தீவடிவில் விளஙகித் தோனறி நம்மனோர்க்கு அருள வழஙகலும மேலை மாணிக்க வாசகர் பெரிய கூறு-ஆம பக்கம முதல் கூகூ-ஆம பக்கம வரையில் வைதது விரித்து விளக்கியிருக்கின்றோம. ஞாயிறுங திஙகளுங தீ வடிவேயாகலின, அவ விரணடொடுங கூட்டத தீ மூவகைத்தாதல் கண்டுகொளக. ஏனை உலகுயிர்களில் விரவி நிறகுங்கால் இறைவன் கட்புலனுகா அருவனைய இருத்தலின, தனனை உயிர்கள கட்புலனுற கணடு வணஙகமாட்டாவெனை இரஙகியே, அவர்தங கண் கட்சுப புலனுகும இவ் வொளியுடைப பொருளகள மூன்றையுந் தோற்றுவித்து, அவறறினகட் டனது அருளொளி யுருவினக காட்டி அவாதமக்குத் தன அருளமிழதம வழங்கிவராநிற்கினறுன என்பது. இஙனமாக இறைவனறன அருளொளி விளககததிறகு ஓர் உறையுளாயிருந்து உயிரகட்கு உதவுதல குறிதறே ஞாயிறு திஙகள தீ எனனும மூனறுங கடவுளோடொபப வைத்து வணஙகுதலும வாழதது தலுஞ செயயபபடும. தமிழநாட்டு அந்தணர் மிகப பழையகாலந் தொட்டே இறைவனைத் தீ வடிவிலவைதது வணஙகிவந்தனரெனபதும, அததீத் தான ஞாயிறு திஙகள தீ எனை முத்திறபபடுதலின அவற றிறகு அடையாளமாக ஞாயிறறை யொத்த வட்டவடிவிலும பிறையை யொத்த வில்வடிவிலுந் தீயையொத்த முககோண வடிவிலுங குழிகள வெட்டுவித்து அவற்றினகண் தீ வளர்த்து அதனை வழிபட்டு வரலாயின என்பதும அறியறபாலன. தலைச்சஙகததிருந்த முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் காலததிலேயே பொதியமலைமுதல் இமயமலை காறும பரவியிருந்த தமிழநாட்டு அந்தணர் முத்தீ வேட்டமை,

"சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்
பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே."
(புறநானூறு, உ)

என்று அவர் பாடியவாற்றுன் அறியபபடும். இம் முத்தீயை வளர்க்கும் வேளவிக் குணடகஙகளுள ஒன்று வட்ட மாய் அமைக்கப்படுதல் சதபதபிராமணம் ஏழாஙகாண்டம முதல் அத்தியாயம முதற பிராமணத்துளளும, மறறி ரண்டும் வில்வடிவும் முக்கோண வடிவுமாய் அமைகக பபடுதல் "மூனறுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து" என்னுங் 'திருமுருகாறறுபபடை'யடிககு நச்சினாக்கினியர் கூறிய உரையுளளுங கண்டுகொளக. பண்டைக்காலத் திருந்த தண்டமிழச் சானறோர் தாம ஞாயிறு திஙகள தீ எனனும முத்தீயை வணஙகுதறகு அறிகுறியாக ஆம் மூனறின வடிவுபோன்ற குண்டஙகள நிலத்தினகண் வெட்டுவித்து அவற்றினகண் வேளவிவேட்ட நுட்பம் அறியாத பிற்காலத்தார் இக் குண்டஙகளில் ஒன்றன வடிவை நாறகோணமாக்கிப பிழைபட்டார். அதுகிடக்க.

இனி, இம முத்தீயினையும வடநூலா 'ஆகவநீயம்,' 'காருகபத்தியம,' 'தகஷிணாக்கினி' என வழஙகினரேனும, அவறறுள் ஆகவநீயங காருகபத்தியம எனனும் இரண்டுமே சதபதபிராமணம முதலான பழைய வடநூல்களுட் காணபபடுகினறன ; ஏனைத் 'தகஷிணாகினி' எனனும பெயர் அவறறின்கட் காணபபடுகினறிலது. இருக்கு வேதத்திலுங் (உ, ஙசூ, ச; ஙூ, உ0, உ) தீக் கடவுளுக்கு மூனறிருபபிடஙகளமட்டுஞ சொல்லப்பட்டிருக்கினறனவே யல்லாமல், அம மூனறின பெயர்களாதல் 'தகஷிணாக்கினி' என்னும பெயராதல் ஆண்டுச் சொல்லப்படவில்லை. மற்றுப், புறநானூற்று உரையாசிரியரோ தகஷிணாக்கினியைத் 'தென்றிசையங்கி' என்றுரைக்கினறார் ; தென்றிசையங்கி என்பது தென்றிசைக்கணணதாகிய தமிழ நாட்டிலே வேட்கப்படுங் தீ என்று பொருளபடுவதாகும.

தியானது எல்லாத்திசைகளில் உளள எல்லா நாடுகளுக்கும உரித்தாகவும், அதனைத் தென்றிசைக் கண்ணதாகிய தமிழநாட்டுக்கே வரைந்து வைத்துத் 'தக்ஷிணக்கினி' அல்லது 'தெனறிசையங்கி' எனக் கூறியதெனனை ? என நுணுகிநோக்கவல்லார்க்கு, எல்லாமவல்ல முழுமுதற் கடவுள தீ வடிவினகட் புலபபட்டுத்தோனறி விளஙகுதலை முதனமுதலுணர்ந்து, அதற்கேறற பரிசால் தியினை வழி படும முறைகளைக் கண்டறிந்து, அவ வழிபாட்டினைச் செய்து வந்தோரும வருவோரும் தெனறமிழநாட்டி லுளள தமிழச் சானறோர்களே யெனபது இனிது புலனாகின்றகும. மேலே சுசஅ-ஆமபககத்திற 'சத்தியவிரதன்' எனனும 10ந தமிழ முனிவனை யாதலை உயர்ந்த பல மேறகோளகள கொண்டு விளக்கினும.

"ஓ அகனியே, நின்னை மநுமுனிவன் மக்களெல்லார்க்கும ஓர் ஒளிபபொருளாய ஏறபடுத்தினை" (க, நகூ, ககூ) எனவும,

"ஓ ஆதித்தியர்களே, மநுமுனிவன் தீ வளர்த்த காலையில், முதல் அவியை ஏழு ஹோத்திரிக் குருமார்களோடும் வேண்டுகோளுரையோடும நுமக்கே சேர்ப்பித்தான்" (கo, சூநூ, எ) எனவும,

"இறைவனை அழைபபவனும மநுமுனிவன் மரபினர் பாற குடிகொண்டிருப்பவனுமான அகனியே இச் செல்வஙகளுகெல்லாந் தலைவனுவான" (க, சுஅ) எனவும,

"அறிவனும இல்லத்திற்கு இனிய தலைவனுமான அக்னி ஐந்து மரபினரின் இல்லங்களோறுங குடிகொண்டிருக்கினறனை" (எ, கநு, உ) எனவும,

"ஓ இந்திராக்கினியே, நீ யதுக்கள், துருவசர்கள், நுருகியர்கள், அணுக்கள, பூருக்கள் எனனும இவைவைகையினரிடஙு குடிகொண்டிருத்தலால்" (க, கoஅ, அ) எனவும் இருக்கு வேதஙு கூறுமாற்றனும,

"இவ வைந்து நாடுகளும், இவ் வைந்து மரபினர்களும் மநுவினிடத்திருந்தே தோன்றினர்" (நூ, உச, உ)

என அதர்வ வேதங கூறுமாற்றனும, இவறறோடு இணங்
கவே ஆசிரியர் திருமூலரும் "தமிழ மண்டலம் ஐந்துந்
தாவிய ஞானம்" எனக கூறுமாறறனும், தமிழமுனிவ
ராகிய மருவும, அவாவழித் தோனறி ஐந்து நாடுகளிற்
குடியிருந்த 'பஞச திராவிடர்' எனபபடும் பண்டைத் தமிழ
மரபினருமே, முழுமுதறகடவுள தீ வடிவில் விளஙகித்
தோன்றுதலை முதன்முதற் கண்டறிந்து அத் தியினகண்
அவனை வழிபடும முறைகளை வகுத்தனரென்னும அரிய
பெரிய உண்மை தெளியபபடும். இவ் வைவகைத் தமிழ
மரபினர்க்கும் தலைவராய இருந்து அங்நாளில் அரசுபுரிந்த
வர்களை பரதர் எனனும் தமிழவேந்தன் வழியில் வந்தவ
ரான பரதர்களே யாவர்.

"பாரத மரபினரான தேவசிரவா, தேவவாதர்
எனனும இருவரும பயனமிகுந்த அக்நியை மிக்க வலிமை
யொடுந் தேயத்து உயிர்ப்பித்தனர்" (ஈ, உஈ, உ) எனவும்,

"ஓ அக்நியே, வலிய படைவீரர்களையுடைய பழைய
பரதர்கள் தமக்குப பேரினபம வேண்டி நினனையே இரந்
தனர்" (சு, கசு, ச) எனவும, "ஓ பரதர்களுக்கு உரிய
அக்நியே" (சு, கசு, சஙு) எனவும இருக்குவேதம இங
ஙனமே இனனும பலவிடஙகளில் வறபுறுத்து ஓதுதல்
கொண்டு, பண்டைத் தமிழமக்கட்குத் தலைவரான பரதர்
களே இறைவனைத் தீ வடிவிற்கண்டு வழிபடும நூட்பத்தை
முதனமுதற கண்டுணர்ந்தன ரெனபதும, தீபபிழமபின
வடிவுபோல்வதாகிய திரண்டு நீண்டு குவிந்த சிவலிங்க
அருட்குறிகளும் அவற்றிற்கு உறையுளாகக் கூட கோபுர
மோங்கிய திருக்கோயில்களும் தெற்கே பொதியமமுதல்
வடக்கே இமயமலைகாறும அவர்தம்மால் ஆஙகாஙகு
அமைக்கப்படலாயின வென்பதும நன்கு தெளியப்படும.
தீப்பிழமபு இறைவனருளொளியோடு ஒறறித்து விளங்கும்
இவ்வருமபே ருண்மையினைப் பரதர் எனனும பண்டைத்
தமிழத்தலைவர் முதன்முதற கணடறிந்த சிறபபுபபறறியே
"அக்நியானது பாரதன்" எனப் பெயர்பெறலானமை
இருக்குவேத இரண்டாம மண்டிலத்து ஏழாம பதிகத்

தானும, அதன முதன்மண்டிலத்து நாற்பத்து நான்காம் பதிகத்தாற றெளியகிடந்தபடி அக்நிக்கு உயிராவான் 'பகன' எனனும பெயருடைய சிவபிரானேயாம உண்மையைத் தெளியக்கண்டவர் பரதரேயாம் சிறப்புப் பற்றியே உருததிரபபெருமானுங்கூடப 'பரதன்' எனப பெயர்பெற்றமை அதன் இரண்டாம மண்டிலத்து முப்பத்தாரும பதிகத்தானும இனிதுணரக்கிடக்கின்றன. 'அக்நி'யின் உண்மைத் தன்மையும, அதன் வழியே எல்லாம்வல்ல முழுமுதற கடவுளாக கண்டு வழிபடுமாறும் தெனறமிழ நாட்டவர்க்கு உரியவாதல் பற்றியே அக்நி வடநூல்களில் 'தக்ஷிணாக்நி' எனப பெயர் பெறலாயிற்று. விளக்கொளியிற சிவவொளியைக் கண்டுதொழுங் கார்த்திகைத் திருவிழாத் தமிழநாட்டகத்துக் கொணடாடப படுமாறு போலப, பிறநாடுகளிற கொண்டாடப படாமையுங் கருதற பதிகபறபாறறு.[1]

இங்ஙனமாக இறைவனை நெருப்பொளியிற் கண்டு வணங்கும முறையுணர்ந்த 'பரதர்' பண்டைநாளில் இவ்விந்திய நாடு முழுதும ஒருங்கு செங்கோல் ஓச்சினராகலின, அவர் பெயரால் இது பாரதவண்டம எனப பெயர்பெறுவதாயிறறு. இப பரதர்கள முதனமுதல் கடல்சார்ந்த நெயதல் நிலததினகட் குடியேறி, அதனகட் பட்டினங்கள அமைத்து நாகரிகத்திற சிறந்து வாழந்தனராகலின, அந் நெயதல் நிலத்துமகள 'பரதர்,' 'பரத்தியர்' எனப பெயர் பெறலாயினர.[2] வடகிருந்து வந்து இந்திய நாட்டின வடமேற கெல்லையிற குடியேறிய ஆரியர் நாகரிகம இல்லாதவராய, உயிர்க்கொலை புரிந்து வரைதுறையினறி ஊனுண்டுங் கட் குடித்தும மகளிரப புணர்ந்தும நாகரிகமுடைய தமிழ மக்கள் அருவருக்குமாறு ஒழுகினமையின அவர்கள இந் நாட்டுள நுழையாதபடி அககாலையில் அவர்களை விபாஸ சுதுத்ரீ எனனும ஆற்றங்கரையின அபபால் இப பரதர்

1. தற்செயலாய் இப்பகுதி இவ்வாண்டின் கார்த்திகைத் திருநாளன்றே எம்மால் எழுதப்படலாயிற்று.

2. இறையனாரகப்பொருள் முதற்சூத்திர உரை.

களை எதிர்த்து நின்றமையும், பின்னர் அவர்கள் அவ்வாறுகளை இடையூறின்றிக் கடந்து இபபால் இனிது சேருமபடி, அப் பரதமரபினாககுக் குருவான விசுவாமித்திரர் அவ் யாறுகளை வேண்டி வழுத்தினமையும இருக்கு வேத மூனறும மண்டிலத்தின ஈரு-ஆம பதிகத்தில் நன் கெடுத்து மொழியப்படுதல் காணக. நிரித்சுக்கள் எனனும் ஆரிய வகுபபினர் சுதாஸ் எனபவனைத் தலைவனுய்க் கொண்டுவந்தஞான்று, மேலெடுத்துக் காட்டிய ஐவகைத் தமிழமரபினரில் துருவசாகளும துருகியர்களும அணுக்களும பூருக்களும் ஒனறுகூடி அவர்களைத் தடுத்துகினறு போர் புரிந்தமையும, அத் தமிழ அரச வகுபபினர்க் குதவியாகப பக்தர்கள், பலாநர்கள், அலிநர்கள, சிவர்கள், விஷாநியர்கள எனனும வேறு ஐவகைத் தமிழக குடியினர் ஒருஙகுகினறு திரித்சுக்கள என்னும அவ்வாரியரோடு போராடினமையும இருகுவேத ஏழாம மண்டிலத்தின் கஅ-ஆம பதிகத்தில் விளகுகமாகக் கூறப்படுதல் காண்க. இப்பதிகத்தின ஈரு-ஆஞ செயயுளிற 'பூருக்கள' ஆரியரால் மிக இழித்துப பேசபபடுதலும நினைவிற பதிக்கறபாறறு. வசிட்டரைக குருவாயககொண்ட ஆரியத் திரித்சுக்களுக் கும, விசுவாமிதிரரைக் குருவாயககொணட பரதர் முதலான தமிழமரபினா பதினமாககும நிகழநத போரில், ஆரியர்க்குத் தெய்வமான இந்திரன பரதர்களைச் செயலற றிருகுகச செய்தனன் எனறு இருக்குவேத ஏழாமமண்டிலத்து ஈரு-ஆம பதிகத்தைச் செயத வசிட்டக்குடியினர் தமகுரிய அவ விநதிர தெயவத்தைப புகழந்து பேசிக் கொளகின்றனர். பரதர்கள அபபோரில் தோல்வி பெற் றிலராயினும, ஆரியர் செயத சூழசசியினுலும அச் சூழச்சிக்கு உதவியாய நினற தமிழரிலேயே ஒரு வகுப் பாரின படிற ருழுக்கத்தினுலும அபபோரில தமிழ மரபினர்க்குத தலைவராயநினற பரதர்களுப பேரிடுக்கண் கள நேர்ந்தன எனபது மட்டும புலனுகின்றது. இஙஙனம பரதர்க்குப பேரிடுகளை நேருமாறு ஆரியர்களு உதவி செயத தமிழவகுபபினர், முன்னெலலாம அப பரதர்களு நெருஙகிய உறவினருந் துணைவருமாய நின்ற 'பூருக்கள'

என்பவரேயாவர். இஞ்ஞான்றைத் தமிழரிற சிலர் ஆரியர் கட்டிய சூழச்சியில் அகப்பட்டுத் தம்மினத்தவ ராகிய தமிழரை அவ வாரியர் இழிபு படுத்துதறகுக கருவி யாய முனகின றுதவுதல்போல, அஞஞானறைத் தமிழ வகுபபினராகிய பூருகளுந், தமமவர்க்கு இரண்டகமாய நடந்து ஆரியர்க்கு மறைந்துதவிபுரிந்தமையும், அதுகண்டு பரதர்களே உரியதான தீக்கடவுள ஆரியரோடு உடன் கூட்டி அப பூருக்களைப் போரிற றெலைத்தமையும இருக்கு வேத ஏழாம மண்டிலத்து அ-ஆம பதிகத்திற சொல்லப படுதலும நினைவுகூரறபாறறு.

எனவே, அக்காலத்து ஆரியர் தமிழரைப் போரில் வெனறு இந் நாடுகளைக் கைப்பற்றின ரெனபாருரை பொருந்தாமையும, அவர் தமிழரிலேயே சில வகுபபாரைத் தம வயபபடுத்தி அவர்தம இரண்டகச் செயலின் உதவி யால் இந் நாடுகளை மெல்ல மெல்லக் கைப்பற்றிக் கொணட மையும் தாமே பெறபபடும். தமிழ நூல்களைப் பயினறறியா மையின தமிழரின நாகரிக உயர்ச்சியை நன்கு உணரப பெறுத ஐரோப்பிய ஆசிரியரான ராகொசின் எனனும நுண்ணறிவினர், தமிழரைவிட ஆரியரையே உயாத்துப் பேசுங் குறிபபினராயினும, இருக்குவேதப பாட்டுகளை நடுநிலை திறமபாமல் தாம ஆராயந்த ஆராயச்சியின முடி பாக, ஆரியர் தமிழரைப் போரில் வென்று அவர்தம நாடு களைக் கைபபறறினவர் அல்லரெனனும எமது கருத் தினையே தாம் அரிது ஆராய்ந்தெழுதிய 'வேத இந்தியா' எனனும நூலில் விளக்கமாகக் கூறியிருகின்றார். "ஆரியர் தென்றமிழநாடு புகுந்தது படையெடுபபினால் அனறு, மெல்லமெல்ல முன் ஊர்ந்து சென றதனாலேயாம. ஆண்மையும விடாபபிடியும வலுவாய ஒழுங்கு படுத்தப பட்ட படையமைபபுங குடிநெருக்கமும உடைய தமிழர் களைத், தொகையில் மிகக் குறைந்த ஒருகூட்டத்தார் எதிர்த்துச் செல்வதென்றல் அஃது எத்துணை இடர்ப் பாடுடையதாய இருக்கவேண்டு மென்பது நாம எளிதில் உணரக்கூடிய தொன்றேயாம. தமிழர்கள் இப்போதும

அத்தன்மையராகவே இருக்கின்றனர்; விந்தியமலைக்குத் தெற்கே இருநூறறெண்பது இலட்சமபேர்க்குமேல் உளர்; அவர்கள் தமது தேயத்தின்மேல் வைத்த அனபினால் ஆரியரை எதிர்த்து நின்ற அம மிகப பழையகாலத்திலும அவர்கள அநநனமே பெருந் தொகையினராய் இருந்தன ரெனபதை ஐயுறுதற்கு ஏதோர் இயையும இல்லை"[1] எனவும, "இந்திய நாட்டுக்குள குடியேறிய ஆரியர் தமக்கு முற்பட்டே அந் நாட்டுக்கு உரியராகத் தாம கண்ட இனத்தாரின மரபினரோடும அவ வினத்தாரக்கு ளானரோடும அவ் வாரியரை ஒபபிட்டுக் காணுமளவில் அவ வாரியரது தொகை அவர்களுச் சிறிதும ஒவவாது மிகச் சிறிதாயிருத்தல் பலராகும வியபபினைத் தோறறுவியாநிற்கும. இவ விருதிறதத்தாரின தொகையில் ஏறறத் தாழவுகள அம மிகப பழையகாலத்தே இனனும மிகுதியாய இருந்தாகல் வேணடும; ஆகவே, வெறுவல்லாண்மையினாலும வெற்றியினாலுமே ஆரியரது தலைமைபபாடு இந் நாட்டின கண் நிலைபெறலாயிறறென்னுங கொளகை பெரிதும பொருத்தமற்றதென உறுதிபபடுத்துதறகு ளதொன்றுமே போதும்"[2]

---

1 "It was not so much an invasion as an advance, and we can easily imagine that it must have been an achievement of no small difficulty for a body of men necessarily very inferior in numbers, in the face of a compact population, brave, stubborn, and strongly organized. Such the Dravidians are now, when they number over twenty-eight millions south of the Vindhya, and there is not the slightest reason to doubt that such, in the main, they were at the early time of their long patriotic struggle' Vedic India, p. 298.

2. "It will be a surprise to many that the Aryan population of the Indian continent should be so out of all proportion small when compared to the descendants and representatives of those races which the Aryan immigrants found in possession. The same difference must have existed on a still greater scale in those earliest times—and would alone suffice to stamp as irrational the theory of Aryan supremacy having been established by sheer conquest and force." Ibid, p. 314

இங்ஙனமெல்லாம பண்டைக்கால ஆரியர்க்குந் தமிழர்க்கும இடைநிகழ்ந்த பெருமபோராட்டமும, தமிழரின் பேராண்மையினையும் பெரு நாகரிகத்தினையும நனகுணர்ந்த ஆரியர் அவரோடு எதிர்த்துநின்று அவரை வெல்லுதல் இயலாமை கண்ட வளவாலே அவர் தமமில் வலியராயிருைரைப் பல்வகைச் சூழ்ச்சிகளால் தமக்குத் துணையாயக்கொண்டு அவ்வழியால் இப் பரதநாட்டுள மெல்ல மெல்லப் புகுந்து ஆங்காங்குக் குடியேறலானமையும இருக்குவேதப பாட்டுகளைக் கருத்தூன்றி ஆராய்வார்க்கெல்லாந் தெற்றெனப புலனுகா நிறகும. தமிழரிற பரத மரபினர்க்குக குலகுருவான விசுவாமித்திரருங்கூட ஒருகால் ஆரியர் செய்த சூழலில் அகபபட்டு, ஆரிய அரசனான சுதாஸ எனபவனுக்கு வேளவியாசிரியராயச் சென்று, ஆரியர்க்குத் தெயவமான இந்திரனை வணங்கி வழுத்திக், கீகடர் எனனுந் தமிழ வகுபபாரின் அரசனான பிரமகந்தனின் பெருஞசெல்வமெல்லாம அவ் வாரிய அரசன சுதாஸ எனபவனுககு வந்து சேருமாறு வேணடவே, அங்ஙனாம இரணடகஞ செயத அவ விசுவாமித்திரரின் நாவானது சிவபிரானறன சிறறத்தால் மந்திரஞ சொல்லும வனமை யிழந்து இயங்காது அவரை ஊமை ஆகக, அவரும அபபோது செயலறறிருந்தனர். அது கணடு உருத்திரரைத தீ வடிவிற கண்டு வணஙகுவோரும, விசுவாமிதிரர்கு உறவினருமான ஐமதகினிகள, (இருககு, கo, கசு, எ, ச) எனனுந் தமிழகருமார் அவரது செயலறவினைக் கணடு இரஙகி, ஞாயிறறினகட் புலனையத் தோன்றுஞ சிவபிரான்பககல் அமர்ந்த சசர்ரீ எனனும் உமைபபிராட்டியை வேண்டி வழுத்த அவளது அருட்கடைக்கண் நோக்கால், விசுவாமிதிரர்க்குப பெயர்த்தும நாவன்மை உண்டாகவே, அவர் தாம செயத பிழையினை உணர்ந்து, தமமைச் சேர்ந்த ஐவகைத் தமிழ வகுபபினர்க்கும அவ வகுபபினர்ககுத் தலைவரான பரதர்க்கும நன்மை விளையுமாறு வேண்டி, ஆரிய அரசன சுதாஸ எனபவனது வேளவிக்களத்தைவிட்டு அகலாநிற்ப, அது கண்டு அவ வாரிய அரசனின் குலகுருவான

வசிட்டர் அவரையுந் தமிழரையும பகைத்து இகழ்ந் துரைப்ப, அதனல் விசுவாமித்திரரும பெருஞ்சிற்றங் கொண்டு அவ வசிட்டரையும ஆரியரையும வைதுரைத் துத், தாம் தம தமிழமரபினரோடுஞ சென்றமையும இருக்குவேத மூனரும மண்டிலத்து நூ-ஆம பதிகத்தில் நன்கெடுத்து ஓதப்பட்டமை காண்க. இப் பதிகப் பொருளை ஆழ்ந்தாராய்ந்த ராகோசின் என்னும ஐரோப் பிய ஆசிரியர் தமது History of India என்னும நூலில் அதுபற்றி எழுதிய நடுநிலைவழா உரை தமிழ் நனமக்க ளாவார் கருத்திற பதிக்கற்பால தொன்றுகலின அதனை இங்கே மொழிபெயர்த் தெழுதுவாம :

[1]" இருக்கு வேதத்தினுலேயே அறியக் கிடக்குஞ செய்தியினளவில் தனிநின்று நோக்குங்கால், வசிட்டர்

---

1. "To keep strictly within the information supplied by the Rig-Veda itself—Vasishtha was the bard of the *Tritsu*, the leading and purest Aryan tribe, and *Visvamitra* was the bard of the *Bharatas*, their great enemies and one of the most powerful native tribes. He at one time had been with the Tritsu, and for whatever cause he left them—not improbably personal revenge—he played a conspicuous part in the confederacy which attempted to check the Aryan advance and increasing power. There is a hymn (53), in Book III, that of the Visvamitra family, which evidently alludes to this very thing. In the first part of the hymn it is said that when Visvamitra conducted King Sudas' sacrifices, Indra was gracious to him for the Rishi's sake, and a great blessing is pronounced on the king, and his war-steed and the expedition on which he starts. Then, quite suddenly, Visvamitra is made to declare, in his own person, that his prayers protect the tribes of the Bharatas, and the hymn ends with four verses of imprecations against enemies who are not named, but whom tradition so positively identified with Vasishtha and his family, that the priests of this house in later times never uttered these four verses, and tried not to hear them when spoken by other Brahmans. It is most probable that the Visvamitras resented some distinction conferred upon the Vasishthas, possibly their appointment as *purohitas* to the Tritsu royal family

எனபார் தனி ஆரியத் தலைவரான திரித்சுக்களுக்குக் குரவராதலும், விசுவாமித்திரர் எனபார் அவ் வாரியர்க் குப் பெரும் பகைவரும உளநாட்டுக் குடிமக்களுள் ஆண்மையில் மிகச் சிறந்தாரும் ஆன பரதர்க்குக் குரவ ராதலும் பெறப்படா நிறகும. விசுவாமித்திரர் ஒரு காலத்தில் திரித்சுக்களிடம போயச் சேர்ந்திருந்தனர். பின்னர் எதனாலோ—ஒருகால் பழிக்குப் பழிவாங்கும எண்ணத்தினாலோ, அவர் அவர்களை விட்டுச சென்றனர்; ஆரியர் முன்னேறி வருகையினையும அவர்க்கு வரவர மிகும வலிவினையுங் தடை செயயத், தமமினத்தவர் தம் மிற கூடிச் செயத கட்டுப்பாட்டில் அவர் முதல்வராய் நின்றனர். இருக்கு வேத மூனறும மண்டிலத்தில் (தீக் கடவுண்மேலும ஏனை ஆரியச் சிறு தெயவஙகண் மேலும) விசுவாமித்திரக் குடியினர் இயற்றிய பதிகஙகளுள நூற்-ஆம பதிகமானது மேற்காட்டிய நிகழச்சியினையே (தமிழர் ஆரியரொடு போராடி அவரைத் தடுத்து நின்ற செய்தியி

---

and went over to their most powerful enemies, the Purus and Bharatas. The Tritsu and their allies were victorious in the ensuing struggle, known as "the War of the Ten Kings," and both the bards have left descriptions of it and of the final battle on the banks of the Parushni, in some spirited hymns, the most undoubtedly historical of the collection At a later period the followers of Vasishtha and his descendants represent the narrowly orthodox Brahminic school, with its petty punctilliousness in the matter of forms, rites, observances, its intolerance of everything un-Aryan, its rigid separatism. This school it was which stood guard through all these ages, and up to our day, the champion-and possibly orginally the institutor, of caste; who advanced and upheld all the exaggerated claims of the Brahman priesthood, to divinity, to the rule of the world, and ownership of all it holds, to supernatural compelling powers over nature and the gods themselves through sacrifice and ascetic practices, and the like. The followers of Visvamitra and his descendants, on the other hand, represented the school of liberalism and progress, of conciliation and amalgamation." Vedic India, pp. 318-320.

ஹேயே) குறிபபிடுகினறது. சுதாஸ எண்னும் அரசனின் வேளவிகஹா விசுவாமித்திரர் நடத்தியபோது இந்திரன அம முனிவர்பொருட்டு அவனுக்கு அருளபுரிந்து அவன எடுத்துச் செல்லும படையெடுபபினையும் அவனறன போர்க குதிரையினையும அவனையும வாழத்தி வரங கொடுத்தனனென அப பதிகத்தின முதற் பகுதியானது மொழியா நிறகினறது. அதன்பிற சடுதியிலே விசுவா மித்திரர் தம வேணடுகோளுரைகள பரத வகுபபினரைக் காக்கவெனக் கட்டுரைத்தார் எனக் கழறுகின்றது; அப பதிகததின ாறறில் நிற்கும நானகு செயயுட்கள பகைவ ரைக் கெடுகவென வைதுரைகஹினறன; இஙஙனம வைதுரைக்கபபட்ட பகைவா இனஞ ரெனபது அவற்றின் கட் சொல்லபபடவில்லையாயினும, அப் பகைவர் வசிட்ட ரும அவர்தங குடியினருமேயாவ ரெனவும, அதனால் அவ வசிட்டக குடியினைச் சேர்ந்த பிறகாலததுக் குருககண்மார் களுஙகூட அந் நான்கு செயயுட்கஹையுந் தம வாயால் ஒரு போதுஞ சொல்லாமையோடு, மறறைப பார்பபன வகுப பினர் அவற்றை ஓதுஙகால் அவைதமமைச செவி கொடுத்துக் கேளாதிருக்கவும முயனறன ரெனவுந் தொன்றுதொட்டுவரும வரலாறு நுவல்கின்றது. வசிட் டக குடியினர்க்குத் தனிச்சிறபபுக கொடுக்கபபட்டமை கண்டு (இது திரித்சுக்கள எனனும அரச குடுமபத்தார்க்கு அவர்கள புரோகிதராக ஏறபடுததபபட்டமையா யிருகக லாம), விசுவாமித்திரர் செற்றஙகொண்டு, அத் திரித்சுக் களுககுப பெரும பகைவரும வலியருமான பூருக்களும் பரதர்களும் எனபார்பாற போய்சசேர்ந்தனர். திரிதசுக் களும அவர்களோ டுடனசேர்ந்தவர்களும பின் நிகழந்த 'அரசர் பதின்மரின்போர்' எனபபடஞ சண்டையில் வெறறி பெற்றனர். இரு திறத்தாரையுஞ் சேர்ந்த பாவலர் அச் சண்டையைப் பற்றியும, பருஷிஹீ யாற்றங் கரையில் முடி வாக நடந்த போரைப் பற்றியுந் தாம பாடிய கிளர்ச்சி யான பதிகங்களில் (இருக்கு வேதப பதிகத்திரட்டில் இப் பதிகங்கள உண்மை நிகழ்ச்சிகஹா அறிவிப்பன என்பதிற் சிறிதும ஐயுறவுக்கு இடமில்லை) விளக்கமாகச் சொல்லி

யிருக்கினறார்கள். பிற்பட்டகாலத்தில் வசிட்டரைச் சார்ந் தோரும் அவர் வழியில் வந்தோரும், உயிரற்ற விதிகள் பொருளற்ற சடங்குகள ஆசாரங்கள என்பவற்றை ஓர் எளளளவுகூட விடாமல் உன்னித்துச் செய்யும் புல்லிய தன்மையிலும, ஆரியரது முறையிற சேராத எதனையுங் கண்டு மனந் தாங்காமையிலும, மறறை வகுபபாரொடு கூடாமற பிரிந்துநிற்குங கொடுமையிலும முதிர்ந்து குறுகிய நோக்கமுடையராய் வருஞ சரியான பார்ப்பன இனத்தின றன்மையினைக் காட்டுவோ ராவரென்பது அறியறபாற்று. இம மரபினரே நமது காலம வரையிற் சாதி வேறறுமையினை நெடுகக் காத்துவந்தவராவர்; அவ் வேறறுமையினை முதனமுதல் உண்டாகினவரும அவரே யாதல் கூடும. பாரபபன்க குருமார்கள தெயவத்தனமை வாயந்தவர்கள, அவர்களே உலகினை ஆளுதறகு உரியர், அவர்களே உலகிலுளள எல்லாப பொருளகளுக்கும் உரிமையாளர், அவாகளே உலகினகண் நடைபெறும் இயறகை நிகழசிகளை யெல்லாந் தாம வேண்டுமாறு நடபபிகக்வல்ல கடவுட் டனமையுடையர், வேளவியாறறு தலாலும் தவவொழுகக்ங்களாலும் இனனும இவைபோல் வன பிறவாலும அவாகளே கடவுளரையும ஏவல்கொள வல்லவர், என்ப பாரபபன ருரிமைகளை அளவுக் கடங் காமற பாரித்துப பேசி, அவறறை விடாபபிடியாயக் கொண்டு முனனேறறி வைத்தவர்கள இவ்வசிட்ட மர பினரே யாவா. மறறு, விசுவாமித்திரரைச் சார்ந்தாரும் அவா வழிவந்தாருமோ, விரிந்த நோக்கமும மேனமேற் பெருகும ஆக்கமும எல்லாரோடும உறவுபாராட்டும இயற் கையும எல்லாரோடும் அளவளாவும் வாழ்க்கையும வாயந்த குடிமக்களின றன்மையினைக் காட்டுவோராவ ரெனபதூஉம அறியறபாறறு'' எனவும, ''சிவர் என்பா ருடன சேர்த்துச் சொல்லபபட்ட விஷாகியர் எனபார், மிகப பழைய தமிழமக்களுள ஒரு வகுபபினரான துக்ரரே யாவரெனக கருதபபடுகினறனர்; இவர்களையே ''நாகரின மக்கள'' எனக் குறிபபிட்டு ஆரியர் இகழந்துரைத்தனர்; இவர்களே சைவர் எனப பெயர் பூண்டு, நாகத்தின்

வடிவினகீழ அல்லதொரு நாகத்தின் தன்மையில் வைத்துச் சிவவழிபாட்டினை உண்டாக்கினோரா தல்வேண்டும."[1] எனவும அவா மொழிந்தமை காண்க. உண்மையாராய்ச்சியில்வல்ல இவவைரோபபிய ஆசிரியர் இருக்குவேதபபதிகங்களை நடுநின்று நுண்ணிதின் ஆராயந்துரைத்த இவ்வுரைகளால், வசிட்டரும அவரைக் குருவாயக்கொணட ஆரியரும, விசுவாமித்திராகளும அவரைக் குருவாயகொண்ட பரதர் முதலான தமிழக் குடியினர்களும அத் தமிழக் குடியினர் தி வடிவில் வைத்து வழிபடுஞ சிவவழிபாட்டுக்கும முற்றும மாறுய் நினறமை நனகு புலனகினறதனறே? தீத்திரீயான ஞாயிறறினையும, அஞ ஞாயிறறினை ஓர் உடமபாயக்கொணடு 'பர்க்கன' எனப் பெயர் பூண்டு விளஙகுஞ சிவபெருமானையும வழுத்துங காயத்திரி மந்திரமானது, விசுவாமித்திரரையும அவர்தங குடியினரையும ஆசிரியராயகொணட இருக்குவேத மூனறும மணடிலத்தின இறுதிக் கண்ணதான சூஉ-ஆம பதிகத்தின கo-வது செயயுளாய அமைந்திருத்தலையும, இம மூனறும மணடிலத தொடககதிலுளள பதிகஙகளும அதன இடையிடையேயுளள பதிகஙகளுந் தீக்கடவுண மேலன வாயிருத்தலையும, தீககடவுண் மேலனவாய இம மூனறும மண்டிலதினும ஏனை மண்டிலஙகளினும பாடபபட்டுக்கிடககும பதிகஙகள பெரும்பாலனவற்றின மட்டுமே 'பரதர்' எனனுந் தமிழக்குடியினர் பெயர் எடுத்துக கூறபபடுதலையும, இருககுவேதததில் தீககடவுணமேலும உருததிரர் மேலும பாடபபட்டிருககும பதிகஙகளின ஆசிரியா பெரும பாலும விசுவாமித்திரக் குடியினைச் சேர்ந்த முனிவரராயிருத்தலையும உறறுநோக்க வல்லார்க்குத, தீக்கடவுளையுஞ

1. "The Vishanin bracketed with the Siva, which is thought to be a name of the Tugra, one of the oldest aboriginal Dravidian peoples, whom the Aryas had specially nicknamed 'Sons of the Serpent,' and who, under the religious designation of Siva, were very probably the originators of the worship of Siva under the form or with the attribute of a snake." Ibid, p. 328.

சிவபிராணையும பாடிய அம முனிவரெல்லாரும பண்டைத் தமிழ வகுப்பினரேயாதல் தெறறென விளங்காநிற்கும. இதனலன்ரே வசிட்ட மரபினரும விசுவாமித்திர மரபினரும ஒருவரையொருவர் மிகப பகைத்து வைதுரைக்கும் பாட்டுகள இருக்குவேதத்தினகட் காணப்படுவவாயின. இவர் தம்மிறரும இகலி நின்றதொனறின மட்டின் அமையாது வசிட்டக் குடியினர் விசுவாமித்திரக் குடியினர் வணங்கிய முழுமுதற் றெயவமாகிய சிவபெருமாணையுங் கூடச் 'ரூத்திரதெய்வம்,' 'சிசிஙதேவதை' எனப பெரிதும் இகழந்துபேசலாயினர். இஙஙனம வசிட்டரைக் குருவாய்க் கொண்ட ஆரியர், விசுவாமித்திரரைக் குருவாயக்கொண்ட தமிழரிடத்தும, அவர் வணஙகிய தமிழத் தெய்வமாகிய ஞாயிறு திஙகள தீ என்னும் ஒளிப்பிழம்புகளிடத்தும அப் பிழம்புகளினுட் கட்புலனுய விளஙகித் தோனறும் உருத்திரரிடத்தும வரைகடந்த பகைமைகொண்டமையாலனரே, பிற்காலத்தில் அவ்வாரிய வசிட்ட மரபினரின் வழித்தோன்றிய பார்ப்பனர ஆக்கிய 'வசிட்ட ஸ்மிருதி' முதல் அத்தியாயததில், "சதுரவேதீ ச யோவிபரோ வாசுதேவம் நவிந்ததி" எனறு தொடஙகுஞ் செயயுண் முதல் ஐந்து செய்யுட்கள, "நானகு வேதங்களிலும வல்லவனுயிருபபினும, வாசுதேவணை யறியாத ஒரு பார்ப்பனன், வேதமாகிய ஒரு பெருஞ சுமையைத் தாஙகி நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும ஒரு பாரபபனக் கழுதையேயாவன. ஆதலால், வைஷணவனுயிருந்தாலனறி ஒருவன் பார்ப்பனத்தன்மையை இழந்துவிடுவன; வைஷணவனுயிருப்பதால் ஒருவனுக்கு முழுமுதறறனமை உணடாகின்ற தென்பதிற் சிறிதும ஐயம இல்லை. ஏனென்றால் நாராயணனே பரப்பிரமம; அவனே பார்ப்பனர்களுக்குத் தெய்வமாவன்; திங்களும ஞாயிறும் மறறையவும க்ஷத்திரியர்க்கும வைசியர்க்குந் தெய்வஙகளாகும; உருத்திரனும அவனையொத்த தெயவங்களுஞ சூத்திரர்களாலேயே இடைவிடாது வணங்கற்பாலன. புராணஙகளினும ஸ்மிருதிகளினும் உருத்திர வணக்கஞ் செய்கவெனக் கட்டளையிடும இடஙகள பாரபபனரைக் குறிப்பன அல்ல; இவ்வாறு பிரஜாபதி

வறபுறுத்திக் கூறினர். புராணங்களில் விதந்து சொல்லப் படும் உருத்திரவழிபாடும மூன்று கேற்றுகத் திருநீறு இடு தலும, க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் எனனும இனத் தாரை நோகஙிச் சொல்லபபட்டனவே யல்லாமல், மறறை யோரை நோக்கின அல்ல. ஆகையாற, சிறந்த முனிவர் களே, பார்பபனர்கள திரிபுண்டரம அணிதல் ஆகாது."[1] எனறு வறபுறுத்தி, ஆரியப பார்பபனர் தமிழத்தெய்வ மாகிய உருத்திரரை வணஙகாவாறும, தீயினை வழிபட்டு அதன தூய அடையாளமாகத் தமிழர் இடுந் திருநீற்றை அவ ஆரியா தாமும அணியாவாறுந் தடைசெயவவாயின. இஙஙனமாகப பண்டுதொட்டு ஆரியா தமிழரையுந் தமிழதெய்வமாகிய சிவபிரானையும் பகைத்து இகழந்து வருதல் பறறியே, அவவாரிய இனத்திற றமமைச் சேர்த் துக்கொண்டு வடமொழியையும வடநூல்களையுமே தமக் குரியவா வெனறு தழீஇத், தமமைப பாரபபனரெனறு சொல்லிக்கொளளும இஞ்ஞானறை மக்களெல்லாரும, சிவபிரானைச் சூத்திரதெயவமெனறுந் தேவார திரு வாசகத் தமிழமறைகளைச் சூத்திரபபாட்டெனறும இழித் துரைததுத், திருமாலின் அவதாரங்களாகத் தாம பிழை படக்கொண்ட இராமன் கணணன் என்பாரை மட்டும வணஙகி வடநூல்களையே ஒரு வரைதுறையினறிப் பாராட்டி வருகினறனர். இவவாறு தொனறு தொட்டு இனறுகாறும நடைபெற்றுவரும ஆரியர் ஒழுகலாறறினை நடுகினறு நனகாயந்து காணும நுணணறிவாளர் எவர்க் கும, இருக்குவேதத்திற் 'பரதர்' முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்பட்ட பண்டைத் தமிழ் நன்மக்களே ஞாயிறு திஙகள தீ என்னும் முத்தீவடிவில் வைத்து முழுமுதற் கடவுளான சிவபிரானை வழிபடும் நுட்பமுறையைக் கண் டோராவர் எனனும அரும்பேருண்மை தெற்றென விளங்காநிற்கும்.

---

1. See the great vedic scholar Prof. Max Muller's 'A History of Ancient Sanscrit Literature,' Panini office publication, p. 29.

பரதகண்டமாகிய இத் தமிழநாட்டுட் புகுந்து பல் வகைச் சூழச்சிகளால் தமிழரது உறவைபபெறறு ஆங் காஙகுக் குடியேறி நிலைபெறற ஆரியர், தமக்கு முன்னே நாகரிகத்தில் மிகச் சிறந்தாராயத் திகழந்த தமிழமக்கள செய்து போதரும் முத்தீ வேளவியினைக் கண்டு, அதைப் போற றுமும வேளவி வேட்கத் தலைப்பட்டனர். இருக்கு வேத காலத்தில் தமிழ்ச் சானறோகளே முத்தீ வேளவி கள வேட்டனரன்றி, ஆரியக்குருமார் அவறறை வேட்டன ரல்ல ரென்பதூஉம், எஜுர்வேத சாமவேத காலஙகளிலே தாம அவர்கள தமிழாசிரியரது துணைகொண்டு அவற்றை வேட்கலாயின ரெனபதூஉம ஐரோபபிய ஆசிரியரான மாக்ஸ்முலர் விளக்கியவாறருளும நனகுணரபபடும.[1] ஆரியர் தாம வேளவிவேட்கத் தெரியாத காலஙகளினெல்லாம் 'விசுவாமித்திரர்,' 'ஜமதககினிகள' முதலான தமிழக் குருமார்களைத் தமபால் வருவிததுத் தமக்குரிய இந்திர தெயவத்திறகு வேளவி வேட்டமையும, அவவாற்றால் தாமும வேளவிவேட்கத் தெரிந்து கொண்டபின அத் தமிழகுருமாரை விலககித் தமக்குக குரவர்களாக வசிட்டர் முதலாயினரைககொண்டு அவ்வாரியர்கள வேளவிவேட்கலானமையும, இஙஙனஞ் செயதுபோந்த ஆரியரது படிற றொழக்கத்தால் இருதிறத்துக குருமார் களுக்குட் பகைமையும அதுவாயிலாக அவை விருதிறத் தாரின அரசர்க்குட் போரும அடுத்தடுத்து நிகழலானமை யும இருககுவேதப பாட்டுகளைக் கருததூனறி யாராய வார்க்கு இனிது புலனகாகிறகும. தமிழர் வேட்கும முத்தீ வேளவியைப்போல், ஆரியரும வேட்கத் தொடங்கி வேளவிச் சடஙகுகளை அளவிறபபப் பெருக்கிப் 'பிராமணங் கள' வரைந்து, தமிழரசர்களை ஏமாறறி அவர்பாற் பெற்ற பெரும பொருட்டிரள கொண்டு, தாம ஊணுண்டு கட்குடிக் கும ஒழுகலாறு உடையராகலின், அதற்கேறபக் கொலையுங குடியும மலிந்த வேளவிகளைப பலலாயிரக் கணக்காக வேட்டுவந்தனரேனும, அவர்கள அவவேளவிகளிற சிவ பெருமானை வணஙகினவர் அல்லர்.

1. Ibid, pp. 236-238.

தமிழச் சான்ரோர்கள் வேட்டுவந்த வேளவிகள அத் துணையுங கொலியுங் குடியும இல்லாதனவாய்ச் சிவபிரான் ஒருவனே மட்டுமே வணங்குதற் பொருட்டு வேட்கப்பட்டன; ஆரியர் வேட்ட வேளவிகளோ பல்லாயிரக் கணக்கான உயிர்களைக் கொனறுந் தொட்டி தொட்டியாகச் சோமப் பூண்டில் இறக்கிய களனே யுணடும இந்திரன் வருணன் முதலான சிறு தேவதைகளை வணங்குதற பொருட்டாகவே வேட்கபபட்டன.

தமிழர் தியினையும ஞாயிறு திங்களினையும வழிபடுங் கால் அவை முழுமுதற கடவுளோடொபப ஒளிவடிவின வாய விளங்கும நுட்பம உணர்ந்து, அவற்றை இறை வறகு உடமபாகவும இறைவனே அவற்றிறகு ஓர் உயிராக வுங்கொண்டு அவ் வொளிவடிவுகளைச் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டி வழிபட்டனர்; ஆரியரோ, தாம படைகளும ஊனையுங் களனையும ஏற்று அவறறை இந்திரன் முதலான சிறுதெய்வங்கட்குச் சேர்பபிகளும ஓர் ஏவலனாக இழிந்த நிலைமைக்கண் வைத்துத் தீகடவுளை வணங்கலாயினர். இவ்வாறு தமிழர் வேட்ட வேளவிகட்கும ஆரியர் வேட்ட வேளவிகட்கும உளள பெரியதொரு வேறுபாட்டினைத் தெரித்தற் பொருட்டே சைவசமயாசிரியரான திருநாவுக் கரசு நாயனார்,

"எரிபெ ருக்குவர் அவ்வெரி ஈசனது
உருவ ருக்கம தாவது உணர்கிலார்,
அரிஅ யற்குஅரி யானை அயர்த்துப்போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே." (பொது)

எனவும்,

"அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்
அருக்கன் ஆவான் அரன்உரு அல்லனே?
இருக்கு நான்மறை ஈசனையே தொழும்
கருத்தி னைநினை யார்கள் மனவரே." (பொது)

எனவும் அருளிச்செய்திட்டார். தியும ஞாயிறுஞ் சிவபெரு மான்றன திருவுருவங்களாதலை உணரப்பெறுத ஆரியப்

பார்ப்பனரை "நரிவிருத்தம தாகுவர்," "கன்மனவர்" என்று ஆசிரியர் இரங்கி இகழ்ந்துரைத்தமை நினைவிற் பதிகற்பாற்று. அவ்வாரியர் மூழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை வணங்குதல் விட்டு, அரிபிரமன இந்திரன் எனனுஞசெத்துப பிறகுஞ் சிறுதெயவங்களை வழிபடுதல் கண்டனரே இரங்கி மனங்கொதித்துப் பின்னும அப் பெருந்தவ ஆசிரியர்,

"செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட்கு ஏறுமோ?
அத்தன் என்று அரியோடு பிரமனுந்
துத்தி யஞ்செய நின்றநற் சோதியே." (பொது)

எனவும,

"நூறு கோடி பிரமர்கள் நொங்கினர்
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறு கங்கை மணல்எண்ணில் இந்திரர்
ஈறு இலாதவன் ஈசன் ஒருவனே." (பொது)

எனவும நிரமபக் கடுத்த சொல்லில் எடுத்து இடித் தறிவுறுத்தருளினர். இவரைப போலவே சைவசமய முதலாசிரியரான மாணிகக்வாசகப் பெருமானும்,

"கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடியாரொ டல்லால் நரகம் புகினும்
எள்ளேன் நிருவருளாலே இருக்கப்பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லா தெங்கள் உத்தமனே."
(திருச்சதகம், உ)

என்றும்,

"புற்றில்வா ளரவும் அஞ்சேன்
பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல்
கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி

மற்றும்ஓர் தெய்வந் தன்னை
உண்டென நினைந்துஎம் பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே '' (அச்சப்பத்து, க)

என்றும் திருவாசகத்தில் அருளிச்செயதிருத்தல் காண்க.

இவ்வாறு பிறபபு இறபபு இல்லாச் சிவபெருமானை முழுமுதற கடவுளாதல் தெரிந்து, ஏனைச் சிறு தெய்வங்களெல்லாம பிறப்பு இறபபுகளுட் கிடந்து அவன ஆணை வழி யுழலுஞ சிறறுயிர்களாதலுங காட்டிச் சைவ சமயாசிரியர்களெல்லாரும ஒரே முகமாய அசசிறுதெயவ வணக்கதைத மறுத்து விலகிய செந்தமிழ் அருளுரைகள வெளளிடை மலைபோல் விளஙகிக் கிடபபதும, இஞஞான்று தம்மைச் சைவரெனவுங கூறிக் கொளவார் சிலர், ஆரியரது சூழச்சியில் வீழந்து ஆரிய வேதஙகள சிவபிரான அருளிச் செயதனவேயா மெனனும ஒரு பொருந்தாக் கொளகை யினை நாட்டுதற்குப புகுந்து, இறைவனறன் திருவுருவ வழிபாட்டினை இகழந்து மறுத்துத் தம வாழநாள எல்லை யளவுஞ சைவசமயத்துக்கு மாறுய நின்ற 'தயாநந்த சரஸ்வதி' எனனும வடநாட்டு முனிவரரின கொள்கை யைத் தழீஇ, இருக்குவேதத்திற் சொல்லபபட்ட இந்திரன் மித்திரன வருணன முதலான பல தெயவப் பெயர்களெல் லாம் ஒரு தெயவத்தின் மேலனவே யாமென்றும், ஆரிய வேதங்களினபடி வேட்கபபட்ட வேள்விகளில் உயிர்க் கொலை நிகழவில்லையெனறும, உயிர்க்கொலை செய்கவென ஏவுஞ சொற்றொடர்கட்கெல்லாம வேறு பொருளகள உள வெனறுந் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம பேசி, இலக்கண இலக்கிய அளவை நூல் வரமபுகளைக் கடந்தும், தொனறுதொட்டு வரும ஆரியர்தம ஒழுகலாறறுக்கும, வேதங்கள பிராமணங்கள் தரும சூத்திரஙகள முதலான ஆரிய நூல்களில் மிக விரிவாகவும விளக்கமாகவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கும உயிர்க்கொலை வேளவி முறைகட் கும் முற்றும மாறுனதொரு கோட்பாட்டினைக் கிளப்பியும் பெரியதோர் ஆரவாரம் புரிவாராயினர்.

இந்திரன் முதலிய பெயர்கள் முழுமுதற் கடவுளையே குறிப்பது உண்மையாயின, அப பெயர்களால் உணர்த்தப்படும அத் தெயவங்கள முழுமுதற கடவுட்குரிய இலக்கணங்கள் உடையவாய இருத்தல் வேண்டுமனறே? இந்திரன் சோமன் என்பார் பிரஜாபதியாற் படைக்கப பட்டவர் எனச் 'சதபதபிராமணங' (கக, க, சு) கூறுதலானும, மித்திரன, வருணன, தாத்ரி, அர்யமான், அமசன, பகன், விவஸ்வதன், ஆதித்யன எனனும் எண்மரும அதிதியின் புதல்வரென அஃது அங்ஙனமே எடுத்துச் சொல்லுதலானும, கட்குடியும விலங்குகளின கொலையால் வரும ஊன உணவும் அவ இந்திரன் முதலியோர் கைக்கொண்டமையும் தந்தையைகொல்லல் மகளைப் புணர்தல் முதலான மிக இழிந்த செயல்களை அவா புரிந்தமையும மேலே ஈஎஉ-ஆம பக்கம முதல் ஈஅ0-ஆம் பக்கம வரையில் எமமால் எடுத்துக் காட்டபபட்டிருத்தலானும, இத் தேவர்கள பகைவராற பலகாலும் தோல்வியுறறு வருந்தி வந்தமையின் தாம சாவாதிருத்தறகு மருந்துவேண்டி முயனற காலத்தில் அவரைக் கொல்லும நஞசு ஒனறு எழ அதனைச் சிவபிரான உடகொண்டு அத் தேவர்களைக் காத்தமை "கேஸி விஷஸய பாத்ரேண யத் ருத்ரேணபிபத சஹரா" (க0, கஈசு, எ) என இருகசு வேதத்தின கண் நனகெடுத்துக கூறபபட்டிருத்தலானும அத தேவரெல்லாரும மகளோடொத்த சிறறுயிர்களேயாவ ரல்லது முழுமுதற் கடவுளராதல் செல்லாது. மறறுச், சிவபிரானே உயிர்கட்குளள இக குறறங்கள சிறிதும அணுகப பெறாதவனகலின அவன ஒருவனே எல்லா முதனமையும உடைய முழுமுதற் கடவுளாதலும மேலே விளககப் பட்டது. இனனும இதன விரிவை வேளாளர் நாகரிகம எனனும எமது நூலிற கண்டு கொளக.

ஆரியர் உயிர்களை ஏராளமாய்க் கொன்று தாம வணஙகி வந்த சிறு தெயவங்களுக்கு அவறறின் இறைச்சியைப படைத்துத் தாமும அயினறுவந்தமை இருக்கு வேதத்திலேயே பற்பல இடங்களிலும் தெளிவாகச் சொல்

லபபட்டிருக்கினறது. அதன முதன் மண்டிலத்து, ககசு-ஆம் பதிகத்தின எ-ஆவது செய்யுளில் அசுவினி தேவர்கள கக்ஷீவானுக்கு நூறு சாடிச் சாராயங் கொடுத்தமையும, கசு-ஆவது செயயுளில் 'ரிஜிராசுவன' அசுவினி தேவர்களின ஊர்தியான கழுதையினபொருட்டு விதையடித்த நூறு செமமறியாடுகளை வெட்டி அவறறின ஊனை உணவாகப படைத்தமையுஞ் சொல்லபபட்டிருக்கின்றன; ககஉ, ககஙூ-ஆம பதிகங்களில் வெளளாட்டினையுங் குதிரையையுங கொன்று அவறறின் ஊனைச் சமைத்துப 'பூஷன்,' 'இந்திரன' எனனுந் தெயவங்கட்குப படைத்தமை விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கினறது; அதன் ஐந்தாம மண்டிலத்து உசு-ஆம பதிகதத்தின எ-வது செயயுளில் முநூறு எருமை மாடுகளைக கொனறு அவறறின இறைசசியை நெருபபில் வாட்டிப பதபபடுத்தி அதனை மூனறு பெரிய தொட்டிச் சோமச் சாராயததுடன இந்திரனுககுப பலியூட்டினமை வெளிபபடையாக நுவலபபட்டிருக்கினறது; அதன ஆறாம மண்டிலத்து கள-ஆம பதிகதத்தின கக-வது செயயுளிலும அஙஙனமே நூறு எருமை மாடுகளைக் கொனறு தியிற பதபபடுதது அவனை மூனறு பெரிய தொட்டிக களுடன இந்திரனுககுப படைதததமை தெளிவாக மொழியபபட டிருககினறது; அதன பததாம மணடிலதது கசு-ஆம பதிகதத்தின ச-வது செயயுளில் ஆரியர் தமமுள இறந்துபோன ஒருவனைச சுடுகாட்டின விறகினமேல் வைததது கொளுத்தப் போகையில் ஓர ஆட்டைக கொனறு அதன உறுபபுகள ஒவவொனறனையும பிணமாயக கிடபபவன உறுபபுகளின மேல் வைத்து அவனைக கொளுத்தினமை கூறபபட்டிருககினறது; அம மண்டிலதது அநு-ஆம பதிகதத்தின கஙு-வது செயயுளில் ஒருவனுக்கும ஒருதத்திக்கும மணம நடதது தறகுமுன மகளின நாளிற காளைமாடுகளைக் கொனறு பகலவனுக்குப பலியூட்டி, அதனபிற பஙகுனி நாளில் மணம நடததும முறை பகரபபட்டிருக்கினறது; அம மணடிலத்து அசு-ஆம பதிகத்தின கச-வது செயயுளில் ஆரியர் பதினேந்து எருமை மாடுகளைக் கொனறு

இந்திரனுக்குப் படைக்க, அவன் அவற்றின் கொழுபபை ஆரத்தினறு வயிறு நிறைந்தடைந்த மகிழச்சி எடுத் துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது ; அம மண்டிலத்து கூக-ஆம பதிகத்தின கச-வது செயயுளிற குதிரைகளையும எருதுகளையும ஆகுகளையும வறட்டு ஆகுகளையும செமமறி யாடுகளையுங கொனறு ஆரியர் வேளவி வேட்டமை விளக்கமாக விளமபபபட டிருகின்றது. இருக்கு வேதத் திறகுப பின எழுந்த 'பிராமணங்கள,' 'ஸமிருதிகள' எனப வற்றில் விரிவாகச் சொல்லபபட்டிருக்கும உயிர்க்கொலை வேளவிகள தாம இருக்குவேத காலததிறகுபபின உண் டாயினவெனறு கூறத்துணிபவர், இருக்குவேதத்திலேயே ஒருகாலனறிப பலகாலும இஙஙனம விளகுகமாக சுவலப பட்டிருக்குங குடி கொலை மலிந்த வெறியாடடு வேளவிகளை நிகழவில்லையென்றலும, அவை தமக்கு வேறு பொருளகள உளவெனறலும 'முழுப பூசனிகுகாயைச் சிறு சோறறில் மறைபபதறகே' ஒபபாய ஆராயச்சி யறிவுடையாரால் நுகை யாடி விடுக்கறபாலவாய ஒழியும எனக. இவை தமக் கெல்லாம வேறு பொருளகள உளவெனபா கூறறுத், 'தவவொழுக்க மெனபது ஏதேனும உயிரையுங கொனறு அதன ஊனை உண்ணுமையேயாம' எனறு வறபுறுத்தி ஔவைப்பிராட்டியார் மொழிந்த "நோனபெனபது கொனறு தினனுமை" எனனும அறிவுரைத் தொடரைத் தன கருத் துக்கு இணஙகுமாறு பொருளபடுத்த வேண்டினன ஓர் ஊன்தினனி, 'தின்னுமை' எனனும ஒரு சொல்லைத் 'தின் ஆமை' என இரண்டு சொல்லாகவும், 'தின் ஊ மை' என மூனறு சொல்லாகவும பிரித்து 'ஆமை இறைச்சியைத் தின்னல்' எனவும, 'மாடு ஆடு என்பவற்றின இறைச்சி யைத் தின்னல்' எனவும பொருளுரைத்து, ஆகவே 'தவ வொழுக்க மென்பது ஆமை மாடு ஆடு எனபவறறின ஊனை யுணவாகக் கொளளுதலேயாம' எனறு அவ வறி வுரைக்குப் பொருளகூறி ஆரவாரம புரிதலோடு ஒப்பதா மன்றிப் பிறிதென்னை? ஒரு நூலின போக்கையும அதனை இயறறிய ஆசிரியர் கருத்தையும பிறழத்திக், தாம் வேண் டியவாறெல்லாம உரை யுரைபபதும மெயயுரை யாகுமா?

எனவே, தெனஞுட்டுச் சைவ முனிவரர் எவரது அருளுரை யுந் தமது மருளுரைககு இடந்தந்து உதவி செயயாமை யின், அத் தெயவ முனிவரரைத் தமக்கு மேறகோளாகக் கொளளுதல் ஆகாமை கண்ட இந் நாட்டுப போலிச் சைவர் சிலரும மாயாவாத வேதாந்திகள பலருந் தாது போலிக் கொளகைககு இசைந்த வடநாட்டு முனிவரர் தயாநந்த சரஸவதியை அடைக்கலமபுக்கது சாலப பொருத்தமேயாம. புகழும என ! அவர் கைக்கொண்ட இருக்கு வேதமே அவரது கோட்பாட்டினை பொய்மமை காட்டி அவரைக கைவிட்டதாயின, தயாநந்த சரஸவதி அவர்க் கெங்ஙனம உதவி செயயவல்லார் !

அறறேல் அஃதாக, ஆரியமொழி நூல்களாகிய 'இருக்கு,' 'எசுர்' முதலியவறறில் தமிழச் சான்ரோர்தங கோட்பாடுகள புகுந்தவாறு எனனேயெனிற கூறுதும : ஆரியா நலலுணவும நல்லுறைவிடமும பெறுதறகுத் தேடியலைந்து தமிழ நிலமாகிய இப பரத நாட்டிற புகுந்த காலததுப பெருமபாலும போர் மேறகொண்டே போந்தனர ; அபபோது தமிழாகள நாகரிகததின் மிக்காராய, ஆஙகாஙகு நகரஙகளும, அந நகரஙகளில் அரசியல் களும அமைததுப பொருளவலியும படைவலியும போர் வலியும மிகப படைத்தவாகளாய வாழந்து வந்தமையின, பசித்துவந்த வறியராகிய ஆரியர் பண்டைத் தமிழமக்களை எதிர்த்து வெல்லுதல் இயலாதாயிறறு. இயலாதாகவே, பலவகையாலும் தமிழாதம் நட்பையும உறவையும பெறுதறகுச் சூழச்சிசெய்து, தாம் 'உத்தரகுரு' வெனனுந் தேவ நாட்டிலிருந்து வந்த தேவர்களேயென்றும், தாம பேசும் மொழி தேவமொழியே யெனறும், தம்மைப் பகைத்தலும் தமக்கு இடர்செயதலும அஞஙஙஞு செயவாரை மீளா நரகிறகு ஆளாக்கு மெனறும், தமமை வணஙகித் தாம ஏவிய செயதொழுகுவார்க்கு இமமையில் எல்லா நலஙகளும பெருகுவதனறி மறுமையிலும பிதிரர்களால் உவந் தேறறு உயர்ந்த இனப உலகஙகளில் வைக்கபபடுவதுங் கைகூடுமெனறுஞ் சொல்லித் தமிழரிற் பெருமபாலாரை

ஆரியர் தமவயப்படுத்திவிட்டார். அஞ்ஞான்றை ஆரியரிற் பெருமபாலார் வடக்கே பனிமிகுந்த நாடுகளிலிருந்து வந்த வர்களாதலின அழகிய வெண்ணிறமுளள உடமபும நீல விழிகளும வாயந்தவர்களாயிருந்தனர். அவர்களது அழகிய தோற்றத்தைக்கண்ட அஞ்ஞானறைத் தமிழரிற பலர், அவ்வாரியர் சொல்லே மெயயென நமபி அவர்களைத் தமமினும உயர்ந்த தேவர்களாகவே எணணிக கொண்டாடி அவர்க்குப் பணிந்தொழுகலாயினர். இவவளவுக்குத் தமிழரைத் தங கீழப்படுத்த இடமபெறற ஆரியர்கு இனி இஙகு ஆகாதது எனஉளது! ஆரியர் கடவுளராகவும, அவர் கொணர்ந்த ஆரியமொழி கடவுள்மொழியாகவும, அமமொழியில அவா பாடியபாட்டுகள 'இருகு,' 'எசு,' 'சாமம' எனனும வடிவிற புருஷமேதத்தில் (ஆணமகனைக்கொனறு வேட்ட வேளவியில்) தோன்றியனவாகவும (இவவாறு இருகுவேத புருடசூத்த மந்திரத்தில் எழுதிவைகபபட்டிருகினறது), பினனுஞ சிலகாலங கழிந்தபின இவவேதஙகள சிவபிரானாலேயே அருளிச் செயயபபட்டனவாகவும வைததுத தமிழா கொண்டாடுமபடி செயதுவிட்டனர். இவவளவில அமையாது, ஆரிய மொழி யல்லாத தமிழ முதலியன மககளால் ஆகபபடடனவாகலின் அவறறினகண் வரையபபட்ட நூல்கள ஆரியரால் ஏறகறபாலன அலலவெனவும, ஆரியமொழியில் உளள நூல்களே தலைமேறகொணடு ஏறறறகுரியன வெனவும, ஆரிய இனததவரல்லாத தமிழரும பிறரும ஆரிய மொழி நூல்களை ஓதுதறற குரிமையுடையரல்ல ரெனவும, தமிழரும பிறரும ஆரியா ஏவிய பணிசெயது ஒழுகுதல் ஒனறறகே உரியரெனவும மொழிந்து நாட்செல்லச்செலலத் தமது முதனமையினை நாட்டுதறகு வேணடும ஏறபாடுகளையெல்லாம ஆரியர் ஒரே கடடுபபாடாயிருந்து திறமாயச் செயதுகொணடனர். தமிழரில் வலியராயுளள அரசர்களையுஞ் செல்வவாழக்கையிற சிறந்த வணிகர்களையுந் தாம வகுத்த இக கட்டுபபாடுகளுகு உளளாகினால் தமது முதனமை நிலைபெறுதெனக கணடு, அரசரையும வணிகரையும மட்டுந் தமகுக் கீழ் ஒருபடி இரண்டுபடி

மட்டில் இறக்கி, அவர்களுக்கு 'க்ஷத்திரியர்,' 'வைசியர்' எனனும பெயர்களீச் சிறபபாகத் தருவதுபோற் றந்து, அவர்கள மகளிரோடு தாம கலக்கலாம, ஆனல் அவர்கள தம மகளிரொடு கலக்கலாகாதெனறும, அஙஙனஙக கலபப ராயின் அவர் பெருந் தீவிணைக்கு ஆளாகுவரென்றும, தமக்குக்கீழ இவ விருவகுபபினர் மட்டுந் தம்முடைய ஆரிய நூல்களீ ஓதுதறகு உரிமையுடையரென்றுஞ சொல்லி அவவிருவகுபபினரையுந் தம மினத்தவராககி, அவ்வாற் றுல் தமது முதனமை அவா தமகளுளளும நிலைபெறுதற்கு இடஞசெய்துகொண்டனர. இஙஙனமாக ஆரியரது சூழச் சியாற் பழந்தமிழ மகளுக்குட் பெரியதொரு மாறுதல் நிகழந்து பரவவே, ஆரியரால் உயாந்தவராகப பாராட்டப படுதலும, ஆரியமொழியைக் கறபதும, ஆரிய நூல்வழி யொழுகுதலும, தமிழையுந் தமிழவழஙகும ஏழைமகளீ யும இழிந்த நிலைமைகளட் படுத்துப பேசுதலுந் தமக்குச் சிறபபுத தருவனவாகத தமிழரிலேயே கறறவருஞ செல் வருமாயுளளார கருதுவாராயினர. அதனல், தமிழரில் அரச வகுப்பினரும பிறரும ஆரியமொழியை விருமபிக கறறு, அதனகண உரையாடுதலும நூல எழுதுதலுஞ செயவாராயினர. இஙஙனந் தமிழர்களுள ஆரியமொழியும ஆரியாதம வழகளவொழுகளஙகளும பரவவே, அவவாரிய வழகுகளுகளகு ஒருவாறருல் உடனபட டிருபபினும, அவறறின சிறுமையும தமிழ வழக்குகளின பெருமையும புடைபட ஒற்றி ஆராய்ந்தளந் துணர்ந்து உணமை கணட 'ஐஙகன,' 'அஜாதசத்துரு,' 'அஸவபதிகைகேயன,' 'பிரவாகணஜவலி' முதலாள தமிழவேந்தாகள, அமயம நேர்ந்துழியெல்லாம ஆரிய முனிவர்களுத தமிழச்சானரோர் நுணுகி யறிந்த மெயபபொருளகளீ அவர்களுரிய ஆரிய மொழியிலேயே யெடுத்துத தெருட்டி, அவர்க்கு மெய யறிவு கொளுத்தி, அவர் தம் ஆரியக் கோட்பாடுகள பயனிலவாதன மேலுந் தீவிணைப பாலவாதலுங காட்டி வரலாயினர். இவவாறு தமிழ வேந்தாகள ஆரியர்க்கு அறிவுறுத்தி வநத மெயயுரைத் திரட்டுகளே 'உப நிடதங்கள' எனப் பெயர்பெறுவவாயின. இத தமிழவேந்தர்

களின் பெயர்கள் ஆரியச் சொற்களாயிருத்தல் கொண்டு அவரெல்லாம் ஆரியர் போலுமென மயங்கிவிடற்க. சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர்புராணத்திலுள்ள சிவனடியாரின் தனித்தமிழ் இயற்பெயர்கள பலவற்றை வடநூலார் தமது வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைத்துக் கொண்டவாறு போல, அவ வேந்தர்களின பண்டைத் தனித்தமிழ்ப் பெயர்களும அவவாறு ஆரியமொழியில் மொழிபெயர்த்து அமைக்கபபட்டன வென்ற உணர்ந்து கொளக. இன்னும் தமிழரச வகுப்பினின்றும் துறவு புகுந்த 'விசுவாமித்திரர்,' 'தேவாபி' முதலான முனிவரர்களும ஆரிய மொழியைக் கற்று அதிற பெரும்புலமை மிகசு, ஆரியா கைக்கொண்டு போதருஞ் சிறுதெயவ வணக்கத்தையும உயிர்கொலை வெறியாட்டு வேளவிகளையுந் தொலைபபான் வேண்டியே ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் ஒளிவடிவுகண் மேலும, அவற்றினகண் ணெல்லாம அருளொளி வடிவினராய் விளங்குஞ சிவபிரான் மேலும பற்பல பதிகங்களை ஆரியாக்கு மாறுய் அவாதம் ஆரிய மொழியிலேயே இயற்றி, அவைதமமைத் தாம் மூழுமுதற்கடவுளை வழிபடுங காலங்களிற பயனபடுத்தி வந்தனர். இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் முதலாயினர் ஆரிய மொழியிற பதிகங்களும நூல்களும இயற்றினும அவரெல்லாந் தமிழ வகுபபினராதலை யுணாந்தனறே மநுமிருதியும (கo, சுரு), '

> "இருபிறபபாள ரல்லாத மற்றை எல்லா வகுப்பினரும மிலேச்சர்தம் மொழியைப பேசினும அல்லது ஆரியர்தம மொழியைப் பேசினும அவரெல்லாந் தஸ்யுக்களேயாவர்."

எனக் கூறுவதாயிற்று. இதனால் ஆரியரல்லாத தமிழரும் பிறரும அக்காலத்தில் ஆரியமொழியைப பேசினரென்பது பெறபபடுகின்றதன்றே ?

தஸ்யுக்க ளெனப்பட்ட தமிழரில், அரசராயினரையும அவருட் டுறவுநிலை புக்காரையுஞ செல்வவள முடையாரை

யும வேறு போக்கினமையாலே கூடித்திரிய வைசிய வகுப பினகட் சேர்த்துகொண்ட ஆரியா, அங்ஙலஞ சேர்க்கப பட்ட அவர்கள தமககு மாறுலா தஸ்யுகளே என்பதனை அமயம வாய்த்துழியெல்லாம வெளிபபடையாகக் சொல் லியே வந்திருக்கினறனர. 'அஜீகர்தனன' எனனும ஆரியப பார்ப்பனன, தனமகன 'சுநஸஸேபனை' வேளவிக்களத்தில் வெட்டி வருணனுக்குப பலியூட்டவேண்டிக் கேட்ட 'ரோகிதன' எனபவனபால் நூறு கறவைமாடுகளை வாஙகிக்கொண்டு அவனை அவனுக்கு விறறுவிட்டது மனறி, வேளவிகளத்திற கொணரபபட்ட தனமகனைக் கழுத்தறுபபதற்கு வேறு யாருங் துணியாராயப் பின் வாஙகுகிறறல் கண்டு, தனககு இனனும இருநூறு கறவைகள கொடுத்தால் தனமகன கழுத்தை வெட்டுவதாகச்சொல்லி, அஙஙனமே இருநூறு கறவைகள கொடுக்கப பெறறுகொணடு அவனிடமிருநத கழுதனதைக் கத்திகொண்டு அரியபபோகையில, அமமகன தனதந்தை யின கொடுஞசெயலைக்கண்டு அலறிக கடவுளரை வேண்டி அழாநிறப, அதுகண்டு பெரிதும நெஞசங்கரைநத விசுவா மித்திரர் அச சுநஸஸேபனை அக கொலலகுத தபபுவித்து, அவனைத் தம மகனகள எல்லார்க்கும மூத்த தலைமகனுக ஏறறுச் சிறபபுசெயதமையும, அந்நேரதில் அச் சுநஸ் சேபன விசுவாமித்திரரை நோககி ''ஓ பரதர்களுக்குத் தலைவரே'' எனறு விளிதது ''நுஙகள புதல்வர்கள இசைந் தால் எனக்கு நனமையுண்டாமாறும யான தஙகட்கு மகனுந் தன்மையடையுமாறும அவர்கள என்பால் நேய மாய இருக்கக் கறபியுங்கள'' என்று வேணட, அவரும் அதறகு ஒருப்பட்டுத் தமமக்கள் நூறுபேர்க்குந் தம் துணிபு தெரிவிக்க, அவருள் 'மதுசசந்தர்' எனப்படும இளைஞர் ஐம்பதின்மர்கு மூத்த ஐமபதின்மர் மட்டும் அதறகு உடன்படாராக, அதனால் விசுவாமித்திரர் அவர் மேற் சினங்கொண்டு ''நும வழியில் வருவார் இந் நாட்டை விட்டகன்று இதன் எல்லைப் புறஙகளில் இருக்க'' என்று வைதமையால் அம் மரபினரே ஆந்திரர், புண்டரர், சபரர், புளிந்தர், மூதிபர் ஆனமையும, தஸ்யுக்களிற் பெரும்

பாலார் விசுவாமித்திரா வழித்தோனறினமையும ஐதரேய பிராமணம் ஏழாம இயலில் (கங-முதல் கஅ-வரையில்) தெளித்துரைக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க. இதனால், ஆரியபபார்பபனர் தாம பொருணமேல் வைதத பேரவாவால் எத்தகைய கொடுந்தொழிலுஞ செயதறகுப பின் இடையாராதலும, தமிழ்ச்சானறோர் இடருறற ஆரியர் மாட்டும பேரிரக்கமுடையராய அவர்க்குப பேருதவி புரிவாராதலும, ஆரியரல்லாத தஸயுக்க ளெல்லார்க்கும் பிறபபிடமாவார் விசுவாமித்திர மரபினரேயாதலும, தஸ்யுக்களிற சிறந்த 'பரதர்கு' விசுவாமித்திரரே முதறகுரவராதலும, ஆரியர் நேரதறகுத் தக்கவாறு தமமவரல்லாதாரை ஒருகால் தஸயுக்களெனை இகழந்தும பிறிதொருகால் கூதிரியர் வைசியரெனத் தமமோடு இனைப படுத்திப புகழந்துந் தமிழரை ஏமாற்றும நீரராதலும இனிது விளஙகுகினறனவலலவோ? இனனும, விசுவாமித்திர மரபினா உயர்ந்த மெயபபொருளுணாச்சி யுடைய ரெனபதூஉம, தாம ஆரிதின் உணாந்த மெயபபொருள்களோ, அவை யுணராத ஆரியமரபின வழிவந்த சுஸஸேபனுகசு அவர் அறிவுறுத்தின ரென்பதூஉம, விசுவாமித்திர மரபினரான காதினர்க்கு ஆரியவேதஙகளின் வேருகத் தெயவத்தனமை பொருந்திய மறறொரு வேதம் இருநததெனபதூஉம[1] அவ ஐதரேய பிராமணமே நன்கு உரைதருகினறது. இவ விசுவாமித்திர மரபினர்க்குரிய தெயவிகவேதமே அறம பொருள இனபம வீடு என்னும காறபொரு ளியல்புகளோயும, சிவபிராஜோயும, அவன் முனைத்து விளஙகும முத்தீ வழிபாடுகளோயும உணர்த்தும பண்டைத் தமிழ்வேத மாதலுந் தானே பெறபபடும.

இனனுந், தமக்கு உதவியுந் துணையுமா யிருந்து, தாஞ்செயது போந்த உயிர்க்கொலை வேளவிகளை நடத்தி வந்த வரையில் தமிழரை கூத்திரியராக வைத்துத் தமமோடினைபபடுத்திக் கொண்டாடிய ஆரியர், பின்னர்த் தம்மை அவர் ஒருபொருட் படுத்தாரானவழி, உடனே

1. "தைவ வேதேச காதிநாம்." ஐதரேய பிராமணம், எ, கஅ.

அவரை இழிந்தவராக்கிவிட லாயினர். இது, "வேளவி யாற்றுமையாலும பிராமணரோடு உறவு கலவாமையாலும, க்ஷத்திரிய மரபினரான பௌண்டரகர், ஓட்ரர், திராவிடர், காமபோஜர், யவனர், சகர, பாரதர், பல்லவர், சீனர், கிராதர், தரதர, கசர எனபார் வரவரச் சாதிபபுறமபான விருஷலரின நிலையை யடைந்தனர" என மநுவும (கo, சஙூ, சஅ), மாபாரத அநுசாசன பருவமும (உகoஙூ) உரைக்குமாற்றுல் நனகுணரபபடும. மேற்குறிதத தமிழரச மரபினர் அனவரையும ஆரியர் 'தஸயுகள' எனவே கொண்டு இகழந்தன ரெனபதறகு, மாபாரத துரோண பருவம் (சஎசஎ), "ஆயிரக்கணககான காமபோஜர், சகர், சபரர், கிராதர், வர்வரா எனபாரின குருதியினலுங தசை யினலும இவ வழகிய நிலததைச 'சைநேயன' சேறறுத் திரீன யாககினனர; கத்தரிக்கபபட்டுத் தலையில் மயிர் இலராயினும நீண்ட தாடிமயிரீன யுடைய தஸயுகளின தலைகளாலும, அவாதம முடிகளாலும மூடுணட நிலம, இறகிழந்த பறவைகளால் மூடுணட நிலமபோன றிருந் தது." எனக் கூறுதலே சானறும. இதனைடொபபவே அரிவம்சமும் (எஎஙூ), "சகர, யவனர், காமபோஜர், பாரதர், பல்லவா, கோலிசாப்பா, மகிஷர், தார்வா, சோழர், கேரளர் முதலிய அனவரும க்ஷத்திரியராகவே யிருந்தனர; ஆனல், வசிட்டருடைய சொலலால் தூண்டபபட்ட சிறந்த சகர வேந்தனல் அவர்கள் தமக்குரிய வாழக்கை யுயாவினையுஞ் சமய நிலையினையும இழககலாயினர்" என உரைத்தல் காண்க. மேலே குறித்துக் காட்டப்பட்ட இனததவர் பற்பலரும பண்டைத தமிழவகுபபினராதலும, ஆரியர் இங்கு வருதறகு முனனரே இந நாட்டின் பற்பல பகுதி களிலுங குடியேறி அவறறை அரசாண்ட அத் தமிழ் மக்கள தம்பால் வந்து அடைக்கலம புகுந்த ஆரியர் தம சூழல்களிற் சிககுணடு அவர்தனு சொற்படி நடந்து வந்த வரையில் அவர் தமமை 'க்ஷதிரியர்,' 'வைசியர்' எனப் பெயர் வைத்துச் சீராட்டிவந்த ஆரியர், பினனர்த் தம் தீவினைச் செயல்களைக் கண்டு தமமை அத் தமிழமக்கள் அருவருத்துவிட்ட வுடனே அவர்தமக்கெல்லாம் 'தஸ்

யுக்கள' என ஓர் இழிந்த பெயர் வைத்து அவரை ஒருங்கே இழித்துரைக்கலானதும, இவ்வாறுகத் தமிழரை இழித்துரைக்குமாறு ஆரியரை ஏவினவர் ஆரியர்க்குக் குருவான வசிட்டரேயாதலும மேற்காட்டிய வடமொழி நூல்களின உரைகளிலுலேயே நனகு தெளியபபடுகின்றன அல்லவோ ?

இனி, இருஞான்று தம்மைப பார்பபனரென உயர்த்துப பேசிக்கொளவாரும, அப பார்ப்பனரைப் பின்பற்றி யொழுகி அவ்வாறருல் தமக்கு உயர்வு தேடிக்கொள வாரும ஏனைப பொதுமக்களை இழிந்த நிலைமைக்கட்படுத்து நடததும இயல்புகளை உறறுககாண வல்லாகருப, பண டைக காலததுப பாரபபனரின ஒழுகலாறுகளும இவர் தமமோடொதத இயல்பினவாம உண்மை தெறறெனப் புலனுகாநிற்கும. மேல்நாட்டிலிருந்து போந்து இந்நாட்டை அரசாளும ஆங்கில நனமக்களின மொழியையும அவர் தம நடையுடை வழகக்ங்களையும பினபற்றி அவர்பாற பல சிறப்புக்களையும பெற முந்துவோர் பார்பபனரேயாவர். ஏனைப பொதுமக்களின வேருகத் தமமைப பிரித்து உயர்ததுதறகும, செல்வவாழக்கையிற றலைமைபெற்று வாழதறகும ஏதுவாவது ஆங்கில மக்களின நாகரிகத்தைத் தழுவி யொழுகுதலே எனக் கண்டுகொண்ட நாள தொட்டுப, பார்பபனர் பெரும்பாலும ஆங்கிலமொழி யையே கறறலும, அதனுலேயே உரையாடுதலும, ஏனைத் தமிழரையுந் தமிழையுஞ 'சூத்திரர்,' 'சூத்திர பாஷை' என இகழ்தலுஞ செயதல் எவரும் உணர்ந்ததே யாம. இஙஙனமே பணடைநாளி லிருந்த பார்ப்பனரும், தமமைத் தமிழரின வேருக உயர்த்துதற்கு வாயிலாவது ஆரிய மொழியையும ஆரிய சொழுகலாற்றையும பினபற்றுதலே எனக கண்டவளவாலே ஆரிய மொழியைக் கற்று ஆரிய வழக்குகளைத் தழுவித், தமிழரெல்லாரையுந் 'தஸயுக்கள' எனவும், தமிழரின் மொழியை 'மிலேச்சமொழி' எனவும் இகழ்துரைபபா ராயினர். இஞ்ஞானறைப பார்ப்பனர், தமிழரிற சிறந்த அரசரையும் செல்வ வாழ்க்கையிற் பெரிய

வணிகரையும அவ்வாறிகழங் தொதுக்குதல் ஆகாமல் அவரைத் தாம சாாந்து பிழைகக வேண்டியிருத்தல் கணடு, அவரை 'கூத்திரிய வைசிய' வகுபபினபாற படுத்துக்கொணடாடுதல் போலவே, பண்டைப பார்பபனருந் தமிழ அரசரையும வணிகரையும 'கூத்திரிய வைசிய' வகுபபின்பாறபடுத்துக் கொண்டாடலாயினர். திருவலங்தை அரசர், மைசூர் அரசர் முதலாயினரை 'கூதத்திரியர்' எனவும, நாட்டுகோட்டை வணிகரை 'வைசியர்' எனவுங கொண்டாடி, அவர்பாலுளள பொருட்டிரகீயும் பிறநலங்களீயும இஞ்ஞானறைப பாரபபனர் கொளகீா கொண்டு நுகர்தல் காணக. இவர்தம பாராட்டுரையில் மயஙகி இவவரசரும இவ வணிகரும் தமமை அப பாரபபரகு அடுத்தநிலையில் உயர்ந்தவராகக் கருதி வைத்துக்கொண்டு தம மினததவரான ஏனைத் தமிழமக்களெல்லாரையுஞ 'சூததிரர்' எனா இகழந்துரைத்து ஒழுகுதல் போலவே, பணடைத தமிழ மனனரும வணிகரும பார்பபனா தம பொயப பாராடடுரையில் வீழந்து தமமினத்தவரையுந் தமிழையும புறமபழித்து வந்தனா. இனனும இஞ்ஞானறு, பாரபபனாதம பாராட்டினையே பெரிதாகக் கருதிப பிழைபபா செல்லாருந், தமமோடொத்த தமிழர் பாற சிறிதும உறவுகலக்க இசையாராய, அப பார்பபனர் பாலும உறவு கலதல் இசையாதெனும அவாதம புறக்கடை வாயிலிற் காத்திருந்து அவா வீசியெறியும எசசிற் சோற்றை யுண்டு, அப பாரப்பனர்தங் தெயவத் தன்மையினையும அவாதம ஆரியமொழி நூல்களின் தெயவத் தனமையினையும அப பார்பபனரினும பார்க்க உயர்த்துப பேசித், 'திருநாவுக்கரசர்,' 'மெயகண்டதேவர்,' 'சேக்கிழார்' முதலான அருட் பேராசிரியராகீயும பாரப்பனர் கூறுஞ் சூத்திர வகுபபின்பாற் படுத்து, அவர் அருளிச்செயத அருளநூல்களீயும வடமொழியிலிருந்து கடன்கொளபபட்டனவாக மொழிந்து, உண்மைக்கு மாறுனா பொயபபடுகுழியில் வீழந்து அலகைபோல் அலறுதல்போலவே, அஞ்ஞான்றைப பார்பபனர்தம பாராட்டினை விழைந்த தமிழருங கோடரிக்காமபை யொப்

பத் தமமினத்தவர்க்குந் தமது தமிழ்மொழிக்கும் இழைத்த தீங்குகள அளப்பில. தமிழர்க்குந் தமிழக்குந் தமிழநாட்டுக்கும் ஆரியரால் விளைந்த பொல்லாங்குகளை விடத், தமமை அவ ஆரிய இனத்திற் சேர்த்துக்கொண்ட பார்ப்பனராலும, அவர் தமமால் ஒதுக்கபபட்டிருந்தே அவர் தம் பாராட்டுரையினை மேலதாகக் கருதி அவர் வழிச் சார்ந்தொழுகிய தமிழராலும விளைந்த பொல்லாங்குகளே மிகக் கொடியனவாமெனறு உணர்ந்துகொளக. இஞ்ஞான்று ஆரியர் என ஒரு தனி வகுப்பார் காணப்பட்டிலரேனும், தமிழரிலிருந்தே பெருந்தொகையினர் ஆரிய ராய்மாறிப் பார்ப்பனப் பெயர் புனைந்து வடமொழி நூல்களை ஓதித், தமிழாகவும் தமிழ மொழிக்கும், தமிழத்தெய வக்கொளகைக்கும மாறுய நினறு வருதல் போலவே, அஞ்ஞானறும் தமிழ வகுப்பினரும் பிறரும பெருந்தொகையினராய் ஆரியர் ஒழகலாறுகளை கைக்கொண்டு வடநூல்களைப் பயினறு தமிழவழக்குக்கு முழுமாறுய் நினறனர் எனக. இப பெறறியினரால் எழுதபபட்டனவே வடமொழியில் உளள பல பிராமணங்கள, கல்ப சூத்திரங்கள, மீமாஞசை, பொயக்கதை பொதிந்த புராணங்கள முதலாயினவாகுமென்று உணர்ந்துகொளக. இனி, இஞ்ஞானறும பாரபபனர் கட்டிய பொய் வழக்குகளின பெற்றி தேற்றி, அருளொழுகமாட்சியும முழுமுதற கடவுள வழிபாடும் தெருட்டுவார் உளராதல் போலவே, அஞ்ஞானறுங குடி கொலை மலிந்த ஆரிய வேளவியின தீவினைப பெறறியுஞ சிறுதெயவ வணக்கச் சிறுமையும் தேறறி அனபும அருளும பெருகச்செயத தமிழச்சானறோரும உளர். அவர் அருளிச் செயதனவே: முத்தீ வேளவியும உருத்திர வழிபாடுஞ சிறந்தெடுத்துக்கூறும இருக்கு எசுர் சாம அதர்வ வேதப பதிகங்கள சில பலவும, உணமைவழா உபநிடதங்களும, சாஙகிய யோக வைசேடிக நையாயிக வேதாந்த சூத்திரங்களும, மறசம வாயு முதலான சில புராணங்களும, பௌட்கரம, மிருகேந்திரம முதலான சில சிவாகமங்களும பிறவுமாம. இஞ்ஞான்றும ஆஙகில மொழியைக் கறறு அதன்கண் நலஙகிளரும நூலகள் பல இயற்றும் தமிழர்

களும ஏனை வகுப்பினரும உளராயினறபோலவே, அஞ ஞான்றும ஆரிய மொழியைக் கற்று அதனகட் பயன பெருகும நால்வேதப பதிகங்களும உபநிடதம் முதலிய அறிவுநூல்களும் இயற்றின தமிழச்சானறோர் பலரும உளரானர் எனறு தெளிக இஞ்ஞானறை ஆஙகில மொழி யில் ஆஙகிலரும ஆஙகிலரல்லாத பிறரும இயற்றிய நூல் களில் அவவவர் இயற்கைகளும அவவவர்க்குரிய கோட் பாடுகளும பிரித்தறியலாமபடி விளங்கிக் கிடத்தல் போலவே, அஞ்ஞான்றை ஆரிய மொழியுளும ஆரியரும் அவரைப பினபற்றினருந் தமிழச்சானறோரும ஏனைப் பிறரும இயறறிய பதிகஙகளும நூல்களும அவரவர்க் குரிய இயறகையுங கோட்பாடுகளும பொருந்தப பெறறன வாய, நுண்ணறிவினர்க்கு இவை ஆரியர் இயறறின, இவை தமிழர் இயற்றின, இவை ஏனைப பிறர் இயற்றின வெனறு பிரித்தறியலாமபடி விளஙகி நிறகுமெனக. எனவே, ஆரிய மொழியில் தமிழச்சானறோர் அருளிச் செயத பதிகஙகளும நூல்களும விரவி நிறகும இயலபு ஆராயச்சியறிவுடையாரகெல்லாந் தெற்றென விளஙகிக் கிடக்கு மெனக. பண்டுதொட்டே பல்வேறு நாடுகளி லுளள பல்வேறு மக்கட் பிரிவினருந் தத்தம் நாடுகளை விட்டகனறு ஏனை நாடுகளில் உளள ஏனை மக்களோடு கலந்துறவாடி வந்தனராகலின, அவர் தமமுள ஒரு வகுப் பினர் ஏனை வகுபபினரின் நடையுடை வழக்கங்களைப் பின் பற்றி யொழுகுதலும அவரது மொழியைத் தாங்கறறலும அம மொழியில தாம நூல்கள இயறறுதலும இயறகை யாய் நிகழப் பெறுமாறு வரலாறறு நூலுணர்ச்சி யுடை யார்க்கெல்லாம இனிது விளஙகிக்கிடபபதானறேயாம. ஆகவே, தமிழச்சானறோர் அருளிச்செய்த பதிகஙகளும, நூல்களும, அவர்தங கோட்பாடுகளும ஆரியமொழியிற புகுந்து நிலைபெறலானது ஒரு புதுமையனறென ஓர்ந்து கொளக.

என்றிதுகாறும விளக்கியவாறறுற், பிறப்பு இறப்பு இல்லா அருளொளி வடிவினனாகிய எல்லாமவல்ல முழு

முதற கடவுள, எத்துணையும் பெரிய தனது முழுமுதற் றனமையை எத்துணையுஞ சிறிய எம்மனோர் ஒருவாறருஞ யினுங கண்டு வழிபட்டு உய்தறபொருட்டு, எமமனோர் கண் கட்குப புலனும நெருபபொளியில் விளஙகித் தோன்றி நிறகும உண்மையினை முதனமுதற கண்டறிந்தோர் பரநர் எனனும பண்டைத் தனித் தலைமைத் தமிழச்சான்றோரே யாவரெனபதூஉம், அவ் வுண்மைக்கு மாறுகாமலே இருக்கு வேதம அனல் வழிபாட்டை ஓதும் இடங்களி லெல்லாம அதனைக் கண்டறிந்தவர் 'பரதரே' ஆவர் என வும, அதனால் அனற கடவுளும் அக் கடவுட்கு உயிராய விளஙகுஞ சிவபிரானும 'பாரதன,' 'பரதன' எனப பெயர் பெறுவரெனவும் தெளியக கூறுவதாயிற றெனப தூஉம், தீபபிழமபின வாயிலாக எல்லாம்வல்ல முதல்வனை நேரே கண்டு வணஙகும மாப்பெரு வணக்கத்தை முதன முதற் கண்டவர் தெனறமிழ நாட்டினகட் பணடிருந்த தமிழச்சானறோரேயாதல் பறறியே தீக்கடவுள வணகக த்தைத் தென்றிசைக் குரியதாககி அதனைத் 'தக்ஷிணக்கிநி' என வடநூல்களெலலாம ஒருமுகமாக நினறு ஒத் துரைபபவாயின வெனபதூஉம, தீபபிழமபானது 'ஞாயிறு,' 'திஙகள,' 'தீ' எனை முத்திறப்பட்டு நிறறலின அம மூன்றினும விளஙகித் தோனறும இறைவனை வழி படும வேளவியினையும் முத்திறபபடுமாறு வைத்து வேட்டு வந்தவர் இமயம முதற குமரியீறுகக் கிடந்த இபபரதநாட் டினகட் பண்டுவைகிய தமிழந்தணரே யாவரெனபதூஉம, விசுவாமித்திரர் முதலான தமிழந்தணர் வேட்ட முத்தீ வேளவி சிவபிரானமேற்றுய்க் குடி கொலை இல்லா அரு ளொழுக்க வழிபாட்டினபாலதாதல் பறறியே அம மெயமமையினை ஓதாதுணர்ந்த அருளாசிரியரான திரு ஞானசமபந்தப பெருமான அதனை "வேதவேளவி" எனப மீக்கூறுவாராயினரெனபதூஉம், தமிழந்தணர் வேட்ட முத்தீ வேளவியின நுண்பொருள மறைநுட்பம அறியப பெறுத பருபபொருளறிவினரான ஆரியப பார்ப்பனர் தாமும அவர்போல் வேளவியாற்றப் புகுந்து தமக்குரிய ஊனையுங கள்ளையும் படைத்து இந்திரன் முதலான சிறு

தெயவங்களை வணங்கி வெறியாட்டயர்ந்து வந்தமை கண்டே சைவசமய ஆசிரியரான திருநாவுக்கரசு நாயனார் அவரையும் அவர செயதுபோந்த வழிபாடுகளையும் வருந்தி இகழந்துரைபபா ராயினரெனபதூஉம, தமிழச்சான்றோர் வேட்ட முத்தீ வழிபாட்டினையே பணடைத் தமிழபபேராசிரியரான தொல்காபபியனார, "கொடிநிலை கந்தழி வளளி" என்னும பொருளதிகார சூத்திரத்திற் கடவுள வாழத்தின் பாற படுபபாராயினரெனபதூஉம, முத்தீயும இறைவனுக்குத் திருமேனிபோல் விளங்குவதோடு அவற்கு மூனறு விழிகளபோலவுங காணபபடுதல் குறிதோத இறைவன அவைதமமைக் கணகளா உடைய 'முக்கணனன' எனபபெயர் பெறுவானுமினரெனபதூஉம இனிது பெறக்கிடந்தமை கண்டுகொளக. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார குறித்த முதலீ வழிபாடு, குடி கொலை முதலான குறறஙகள உடையதல்லாமை பறறியே அதனை "வடு நீங்கு சிறபபு" வாயந்தெனன அவர ஓதினர். அவர் அதனை அவ்வாறே தேவே, ஏனை ஆரியர் செயதுபோந்த வேளவிகளெல்லாங குடி கொலை முதலான குற்றஙகள உடையவாதலுந் தானே பெறபபடும. அது நிறக.

இனிப, பணடைக்காலத்துத் தண்டமிழ அந்தணர் கொணட தவ வடிவம முழுமுதற கடவுளின திருவருளுருவத்தோடு ஒத்த இயல்பிறறுதல் காட்டபபுக முறையில், இறைவறகு ஒளியுடைப பொருளகள மூனறும மூனறு கணகளாக வைத்து உருவகபபடுத்தபபட்ட உண்மை இதனுணை விரிந்தமையின, எஞசியவறறைச் சுருக்கமாக எடுத்து ஆராயந்து காட்டுதும.

இறைவன ஞாயிற்றினகண் முனைத்து விளங்குவோனகலின, அஞஞாயிறறினை அவறகொரு திருமுகமாகக் கொணடு, கீழபால் எழுஉம ஞாயிறறின் உச்சியிலும மேல் பால் விழுஉம ஞாயிறறின உச்சியிலும் வானினகட் படாந்து காணபபடும முகிறகுழாங்க ளெல்லாங கதிரவனறன செவவொளி தோயபபெறறு அவறகுச் செக்கர்ச் சடைபோற றோனறுதல் பற்றி, அவை தாமே அவற்குச்

செஞ்சடைக் கற்றைகளாக வைத்து நுவலப்பட்டன. இதனுன்றே இறைவற்குச் 'சடையன' எனனும் பெயருந் தொனறுதொட்டு வழங்கிவரா நிறகின்றது.

இனி, வானினகட் படர்ந்துள்ள முகிற்குழாங்கள அத்துணையும் நீராவிப்படலங்களே யாகையாலும, அப் படலங்கள தமமேற குளிராங காற்று வீசியவளவானே வானினின்றும மழைத் துளிகளாய்க் கீழ இறஙகுகை யாலும, அம முகிற்குழாங்களே இறைவற்குச் சடைக் கறறைகளாகக் கூறிய தமிழச்சானறோர், அம முகிற் குழாத்திலுளள தூயநீரை அச் சடைக்கற்றையில் வைகிய கஙகை நீராகவும, வானினின்று மலைமேல் இறஙகி நிலத் திலிழியும அம மழைநீரை இறைவன்றன் சடைமுடியி னினறும பனிமலை (இமயமலை)யில் வீழந்து கீழஇழியுங் கஙகையாருகவும் வைத்து உருவகபபடுத்தி யுரைபபா ராயினர்.

இனி ஒருநாட் காலையிற் கீழபால் எழுஉம ஞாயிறு புதிய இளமைச் செவவி வாயந்ததாய இருத்தலானும, கீழகடலின எல்லைபபுறத்தினினறும எழுந்து ஞாயிறு மேல்இவருஙகால் அக கடல்நீரின மேறபரபபெல்லாம மயிலின நிறமபோல் நீலமும பசுமையுங் கலந்து ஒளிருதலா னும, அவ விடியறகாலை ஞாயிறறினகண் விளஙகித் தோனறும இறைவற்கு 'இளையோன' என்று பொருள படும முருகன் எனனும பெயரை வைத்து, அரு ஞாயிறறின் கீழப பசசெனறு காணபபடுங கடறபரபபினை அவன் ஊர்ந்து செல்லும மயிலாக வழங்குவாராயினர் பண்டைத் தமிழ மக்களாகிய 'பரதர்' எனபார் கடறகரையடுத்த இடஙகளில் முதனமுதல் வைகி உயிர் வாழந்தனர் என்பதை மேலே காட்டினம. அவ்வா றுயிர்வாழந்த மிகப பழைய காலத்தேதான் அவர் தாம் வணஙகிய முழுமுதற் கடவுளை முருகன் எனனும பெயரான் வழஙகினர். காலை ஞாயிறறினகட் கட்புலனுய் விளஙகிய முதல்வனை இளைய னெனக்கொண்டு வணஙகிய அவர், அதன் பிற்பொழுது முதிர்ந்த மாலை ஞாயிற்றின்கட் டோன்றிய இறைவனை

முதியோன எனக்கொண்டு, அங்ஙனங் கொள்ளினும் அவ் விருவரும் ஒருவரேயாதல் தெரிந்து, அவர்தம ஒற்றுமை தெரிப்பான் வேண்டி அம முதியோன 'முருகன் தாதை'யே யாவன எனவும், மிகவுஞ் சிவந்த நிறத்தராய் விளங்கும அம மாலை ஞாயிறறின்கண் வைகுவானை அப் பெருமானுஞ சிவன் எனுஞ் சிவந்த நிறத்தினனே யாவ னெனவுங் கடைபபிடிபபா ராயினர். இவ வுணமை அறி வுறுத்தற பொருட்டே "சிவன் எனும நாமந் தனக்கே யுடைய செம்மேனி எம்மான்" எனனுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருணமொழியும எழலாயிறறு. அது நிறக.

இனி, மாலைஞாயிற்றின் மேல்பா லெல்லையெல்லாம் மிகச் சிவந்து சுடருஞ செக்கர் வானத்தில் மட்டுமே மூன் றும்பிறை இயறகையாய்த் தோன்றுதலின், அதனையே உருவக வகையாற சிவபிரானறன செஞசடைக்கண் வைகும் மூனறும பிறையாக வைத்துத் தமிழச்சான்றோர் உரைபபாராயின ரெனபது.

இனித், தீயானது தான பறறியபொருளை முழுதும எதிர்ததுச் சாமபராக்குதறகுமுன, அப பொருளின மேற் சுறறு முழுமையும எரிததுச சாமபராகி அச சாமபர் மேலே பூத்திருபப உளளே தான் செந்தணலாய முறறி விளங்கும இருவகை இயல்பே, இறைவனறன திருமேனி மிசைபபூதது ஒளிருந் தூய வெண்ணீறுகவும அதனுட் சிவந்து மிளிரும அத் திருமேனியாகவும வைத்து உரு வகபபடுததபபட்டது. இவ் அரிய உருவகததின வனபபு

"துடிகொள்நேர் இடையாள் சரிகுழல் மடந்தை
துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு
பொடிகொள்வான தழலிற் புள்ளிபோல் இரண்டு
பொங்கொளி தங்குமார் பினனே."

(திருவாசகம், அருட்பத்து, ஙி)

எனறு மாணிக்கவாசகப பெருமான் இசைத்த செய்யுளிற் கனிந்து நிற்றல் காண்க.

இனி, எண்ணிறந்த உயிர்களே யெல்லாம இறுகப் பற்றி வருத்திவரும ஆணவம, மாயை, வினை எனனும் மும்மலங்களேயுங குத்திக கல்லி நீககவல்ல பேராறறல் இறைவன் ஒருவனிடத்தே மட்டும உளதாகலின, அம மும்மலங்களேயும அகத்தே முத்திறமாய நினறு தொலைக கும அப்பேராறறலே, புறகதே காணபபடுங கழுக்கடை அல்லது முத்தலைவேல் (சூலம) ஆக வைத்து உருவகப் படுத்தபபட்டது. இவவுணமை,

"கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய், கோதில் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றுரை வெல்லும் படைபகராய்—ஏற்றூர்
அழுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயுங்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை." (திருத்தசாங்கம், எ)

எனனுந் திருவாசகத் திருபபாட்டினுல் உணர்த்தபபட்டமை காண்க.

இனி, எல்லாத் துனபங்களுமு பிறதகதறகிடமான ஆணவமலத்தின குறறமபுக்கு அடையாளமாவது புலியே யாகலின, அமமலததின செயலே ஒடுககிறகும இறைவ னது நிலையே, புலிதோலே யுரித்து உடுததிருககும நிலை யாகவைதது உருவகபபடுததபபட்டது. இஙஙமமே இறை வன திருமேனிமிசை யடையாளஙகளாக மொழியபபடுவன வெல்லாம, அருமபெரு நுணபொருளகளே உளளடக்கிய உருவக வமைபபுகளே யாகும, அவையெலலாம ஈண டெடுத்துக காட்டலுறின இது மிக விரியும. இதுகாறுங காட்டியவளவே ஈணடைக்குப போதுமாகலின, இவறறை இத்துணையின நிறுத்தி மேறசெல்வாம.

இறைவன் திருவுருவ அடையாளஙகளாக வைத்து மேலே காட்டியவாறு உருவகஞசெயது, எல்லாமவல்ல முழுமுதற கடவுளே ஓர் உருவத்திருமேனியிற கொண்டு வழிபடும முறை, எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு முற் றெட்டே நிகழந்து வருவதொனறும. இறைவனைச் சிவந்த நிறனுடைய 'சேயோன' ஆகவும, நீலநிறனுடைய 'மாயோன' ஆகவுங்கொண்டு வழிபடுந் திருவுருவ வணக்கம,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்"

என்னுந் தொல்காபபியப பொருளதிகாரச சூததிரததி லேயே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருககினறது. 'பஃறுளி யாறு' கடல்கொளளபபடடுமுன அவ யாறு பாயந்த பெரு நிலப பரபபை அரசாணட பாணடியன் நெடுமுடிமிப் பெருவழுதி எனபான சிவபிரான திருககோயிலை வலமவந்து பணியும இயல்பினனெனபது,

"பணியிய ரத்தைநின குடையே முனிவர்
முக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயறகே" (புறநானூறு, கூ)

என்று அவனுடனிருந்த கரிகிழார் எனனும நல்லிசைப் புலவா பாடிய பாட்டான நனகு புலனகினறது. இப் பாணடி மனனன அவையிலிருந்த மறறொரு நல்லிசைப் புலவரான நெட்டிமையார் எனபார் இவனை வாழத்து கினறுழி,

"முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே." (புறநானூறு,கூ)

என்பதனால பஃறுளியாறறு மணலினும பல ஆணடு வாழக வெனை அவனை வாழதது தல கொணடு, முதுகுடுமி எனும அப பாணடிவேநதனும, அவனது அவைகக்களதது புலவாகளால 'காரிகிழார்,' 'நெட்டிமையார்' முதலியோரும பஃறுளியாறு கடலகொளளபபடும முன அஃதாவது இற் றைக்கு ஐயாயிர ஆணடுகளுககு முனனரே இருந்தே தா ரதல் நனகு துணியபபடும.

இனித், தொல்காப்பியம ஆக்கபபட்ட காலத்தில் முத்தீ வழிபாடும, அம முததீககணணும முனனதது விளங கும இறைவன சிவந்த மேனியனுயச 'சேயோன்' என நிற்பலெனனுங கோட்பாடும மிககு வழஙகிவாயினும், 'சிவன்' எனனும பெயராலாதல, முககணணன எனனும பெயராலாதல் இறைவனை வணஙகும வணக்கம அஞ்ஞான்று உளதாயிறறில்லை. 'முக்கண்ணன்' 'சிவன்'

என்னுஞ் சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் ஓரிடத்தாயினுங் காணப்படவில்லை. இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றபபட்ட காரிகிழாரது செயயுளிற காணப்படும் 'முக்கண்ணன்' எனனுஞ சொல் தொல்காப்பியத்திற் காணபபடாமையை உறறுநோக்குங்கால், தொல்காப்பியங் காரிகிழாரது காலத்திறகும பன்னூற்ருண்டு முற்பட்டு இயற்றபபட்டதெனபது தெளியபபடும. படவே, தொல் காப்பியனுர் காலத்தில் வணங்கப்பட்ட தெய்வங்கள் முருகக்கடவுளும, அக் கடவுள முனைத்துவிளங்கும ஞாயிறு திங்கள தீ எனனும் முத்தீயும், மாயோனுமேயாம்.

இனி, இருக்குவேதத்தில் உருத்திரக் கடவுண்மேற பாடபபட்ட பாக்களையும, ஏனைச் சிறுதெய்வங்கண்மேற் பாடப்பட்ட பாக்களையும ஒபபிட்டு நோக்குங்கால், ஏனை யோரைப பாடிய பாக்களினும், உருத்திரன்மேற் பாடி யவை மிகச் சிலவாதல் ஆராயசசிவல்லாக் கெல்லாம எளிதின் விளங்குவதேயாம. அச் சிலவற்றுளளும 'உருத் திரன்' எனனும பெயரனறி, 'முக்கண்ணன' எனனும பெயர் காணபபடுகினறிலது. இருக்குவேதப பத்து மண்டிலங் களுள, ஏனை ஒன்பது மண்டிலங்களிலிடக் காலத்தாற் பிறபட்டதாகிய பத்தாம மண்டிலந் தொண்ணூற்றிரண் டாம பதிகம ஒனபதாஞ் செயயுளில்மட்டும "ஏபி: சிவ:" எனறச் 'சிவன' எனனுமபெயர் காணப்படுகினறது. சுக்கில எசுர் வேதத்தினகண்ணதான 'சதருதரியத்'தில் உருத் திரன, சிவன, சர்வன, பவன, சங்கரன, பசுபதி, ஈசானன முதலான சிவபிரான பெயர்களெல்லாம ஒருங்கே காணப் படினும, 'முககண்ணன' எனனும பெயர்மட்டும ஆண்டுங் காணபபடுகினறிலது. 'தரையமபகன' எனனும ஒருசொற் காணபபடினும, அஃது 'அமபிகையாகிய அமமையோடு கூடியவன' எனற பொருள செய்யபபடுகினறதல்லாமல், முககண்ணன் எனற பொருள் செய்யபபடுகினறிலது. இருககு, எசுர் முதலான வேதங்கள எங்கணும 'ஆயிரங் கணகளுடையவன சிவபிரான' என்பது சொல்லப்படுகின் றதே யல்லாமல் 'முக்கண்ணன்' என்பது ஓரிடத்தாயினுஞ்

சொல்லப்படவில்லை. பண்டைத் தென்றமிழ மக்களின் கோட்பாடுகளைப் பெரிதும் தழுவி எழுதிய இதிகாசங்கள், புராணங்கள், உபநிடதங்கள முதலாயின ஈண்டைக்கு மேற்கோளாக ஆகா. மிகப் பழைய தமிழ்நூல் வடநூல் களை நன்காயந்து காணுங்கால், எல்லாமவல்ல இறைவற்கு, ஞாயிறு, திங்கள, தீ எனனும மூனறு ஒளிகளையும முக்கண்களாக அமைத்துச், சிவந்தொளிரும உலகுருவினையே அவற்கு ஒரு திருமேனியாகக் கற்பித்து அவனை வணங்கும வணக்கம பண்டைத் தமிழமக்கட்கு மட்டுமே உரித்தாதல் இனிது விளங்காநிற்கும.

இன்னும், இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முறபட்ட தமிழநூல்கள தமிழபபாட்டுக்களிலாதல் வட நூல்கள வடமொழிப பாட்டுகளிலாதல், கடவுளை நான முகன் திருமால் சிவபிரான எனற முத்திறபபடுத்து 'மும மூர்த்தி' எனறோதி, அமமூவருட் சிவபிரானும ஒருவன எனனும பொருந்தாக கோட்பாடு ஒரு சிறிதாயினுங காணபபடாமையும, அவறறினகணணெல்லாஞ சிவபிரான பிறபபு இறப்பு இல்லா எலலாம வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகவே வைத்து மொழியபபடுதலும பெரிதும நினைவிற பதிகஙகறபாலனவாகும.

இனி, உருத்திரப பெருமான் சிவந்த நிறத்தினனெயத் திகழுதலோடு, செனனியிற செக்கர்ச்சடைகளும உடையனெ யிருகின்றன லெனபது இருக்குவேதததிற பலகாலும நுவலபபட் டிருக்கினறது. இதறகு, அதன முதனமண்டிலத்தில் "இமா: ருத்ராய தவஸே கபர்திநே க்ஷயத் வீராய" எனறு தொடஙகும ககச-ஆம பதிகமே சானறும. இதன்கட் போந்த 'கபாதின்' எனனுஞசொற் 'சடையன்' எனனும பொருட்டு. இதுவும, இதனோடொத்த இருகு வேதப பதிகஙகள ஏனையவும நாலாயிரத்து நானூறாண்டு கட்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டனவாகும.

இன்னுங், கிறித்து சமயத்தவர்க்குரிய முதலாக மத்தில் 'இறைவன் ஆபிரகாமுக்கு எதிரே தோனறி அருள

செயதக்கால் தன் பெயர் எல்லை எனை மொழிந்தான்' என்பது சொல்லப்பட்டிருகினறது. மேலும், 'எல்' என்னும அடைமொழியினறிச் 'சடை' எனனும பெயரே இறைவற் குரிய இயறபெயராக 'ஸாப' எனனும ஆகமத்தில் முபபத் தொருமுறை காணபபடுகினறது.[1] இச 'சடை' எனனுஞ சொல் தமிழசசொல்லாதல அறியாத ாபுருமொழிபபுலவர், இதன பிறபபும பொருளுந் தெரியாமையிற பெரிதும இடர்ப படடு மயஙகுவாராயினர். 'ஆபிரகாம' முதலான பண்டை காயன்மாகள தமிழரே யெனபது ஆராயசசியிற புலனு தலின, அவா தமககுத தோன்றிய இறைவன தன் பெயரைச 'சடையன' எனத் தமிழமொழியில் அருளிச் செய்தது சாலப பொருந்துவதேயாம எனக.

இனி, இறறைககு இரணடாயிரதது முந்நூறு ஆணடுகட்குமுன 'செவ்வேள' மேற பாடபபட்ட 'குனறம பூதனரது' பரிபாடறு செயயுளிற, சிவபிரான தன சடைக் கறறையிற கஙகை நீரைத் தாஙகுகிறகுப இயல்பு,

> "எரிமலர்த் தாமரை இறைவீழ்த்த பெருவாரி
> விரிசடைப் பொறையூழ்த்து விழுநிகர் மலரேய்ப்பத்
> தணிவுறத் தாங்கிய தனிநிலைச் சலதாரி
> மணிமிடற் றண்ணற்கு மதியாரற் பிறந்தோய் நீ."

எனறு தெளிவாகக கூறபபட்டிருத்தல் காணக. 'திரு மாலின திருவடிகளினினறும இறஙகிய கஙகை நீரைச் சிவபபிரான தனது சடைகளண் ஏறறுன' எனப பிற் காலத்து வைணவா முழுமுதற கடவுளா இழித்துரைப் பான வேண்டிக கட்டிவிட்ட பொயக்கதை பழைய தமிழ நூல் வடநூல்களிற சிறிதுங காணபபடாமையும ஈண்டு நினைவிற் பதிககறபாறறு.

இனி, இறைவன திருமுடிமேற பிறையமர்ந்து விளஙகுந் தோறறமு, இறறைககு ஆயிரத்தெண்ணூ றுணடுகட்கு முன பாடபபடடனவாகிய,

1. See Dr. H. E. Ryle's Commentary on the Book of Genesis, p. 197.

"ஓங்குமலைப் பெருவிறற் பாம்புஞாண் கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிப்
பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறை." (புறம், ஙடு)

"பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீலமணி மிடற றொருவன்." (புறம், கூக)

"நுதலது இமையா நாட்டம் இகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலும் உண்டுஅத் தோலா தோற்கே,
ஊர்ந்தது ஏறே சேர்ந்தோள் உமையே,
செவ்வான் அன்ன மேனி, அவ்வான்
இலங்குபிறை அன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று
எரிபகைந் தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
மூதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமான உரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன
தாவில் தாள்நிழற் றவிர்ந்தன்றுல் உலகே." (அகம், க)

எனறற் றொடக்கத்துப பழந்தமிழச் செய்யுட்களிற றெளித் துரைக்கபபட் டிருதலல் காணக. ஏனைத் திருவுருவ வடையாளஙகளும் இவ வகநானூற்றுச் செயயுட்கண் ஓவியத்தெழுதிக காட்டினற்போல் அத்துணை எழில் பெறகூறபபட்டிருதலும வியகறபாலதானரும்.

இவ்வாறுக ஒளியொடுகூடி விளஙகும உலகத் தோறறத்தினையே உருவக வகையால் இறைவன்றன திரு வுருவமாக வைதது வழிபட்ட பண்டைத் தமிழச் சான் றோரில், அந்தணர் எனபார் வேறு முயற்சியிற் புகுத லினறி, இறைவறகு வழிபாடு ஆறறுதலினும, இறைவன் நூல் ஓதுதலினுமே கருத்து ஒருபபட்டு நினறனராகலின், அவரெல்லாம அவ் விறைவன றிருவுருவததோடு ஒத்த

தவவடிவமே தமக்கும் உரியதாகக் கொண்டிருப்பாராயினர். அரசரைச் சார்ந்தார் பெரும்பானமையும அவ வரசரோடொத்த கோலத்தினையும், முனிவரைச் சார்ந்தார் பெரும் பான்மையும அம முனிவரோடொத்த கோலத்தினையும, ஏனைப பல்வகை நிலையின நிற்பாரைச் சார்ந்தார் பெரும் பான்மையும அவவந் நிலையினர்க்குரிய கோலத்தினையுந் தாந் தாம மேற்கொள்ளுதல் இயல்பாதல்போல, எல்லாம வல்ல முழுமுதற கடவுளைச் சார்ந்தாரும பெரும்பான்மை யும அக கடவுட்குரிய திருக்கோலத்தினைத் தாமும மேற் கொண்டு ஒழுகுதலும இயல்பாயிற்றென்பது. எனவே, இறைவன பொன் போனற ஒளிவடிவினனுதல் பற்றி அவன வழியில் நிறபாரான அருந்தவத்தோர் தாமுந் தழல்வடிவினதாகிய காவியாடை உடுப்பாராயினர். தழல் தான பறறிய பொருளைத் தூய சாமபராக்கி அச் சாம பரைத் தனமேற பூசுக அணிந்திருக்கும இயல்பே இறை வனறன திருமேனிமிசைத் திமிந்திருக்குந் திருநீற்றின் உணமையாதல் கணடு, அவனை வழிபடுஞ சானறோருந் தந்திருமேனி மேலுந் திருநீறு பூசாநிறபர். இறைவன் தனது நெறறிமேற கண்ணெடு முகணணைய விளங்குத லோடு ஒபபவே, சானறோருந் தமது நெற்றிமிசைச் சாந்தினற பொட்டிட்டிருபபர். இறைவன தன திருமுடி மேற சடைககறறை உடையனைய இருத்தல் போலவே, அருந்தமிழத் தாபதருந் தஞ்சென்னிமேற சடைமுடி யுடையராயிருபபர். இறைவன் தன சடைக்கற்றைமிசைச் சுமந்திருகுங கஙகைநீர்க்கு அடையாளமாகவே, தமிழ்த் தாபதருந் தம கையில் தண்ணீர்க் குடுவை ஏந்தியிருபபர். இறைவனைப போல் தணணீரைத் தாம் தலைமிசைத் தாஙகுதல் ஆகாமையின, அருந்தவத்தோர் அதனைத் தலையிலனறிக் கையினகட டாஙகுவாராயின ரென்று உணர்ந்துகொளக. இனனும, மும்மலஙகளைச் செகுக்கும் இறைவனது பேராறறலே அவன தன கையில் ஏந்திநிற் கும முத்தலை வேலாகச சொல்லபபடுதலின், அவனது திருக்கோலத்தைத் தாங்கிய தாபதரும் 'முக்கோல்' ஏந்தி யிருப்பர்; இதுபற்றியே இவர் 'முக்கோற் பகவர்' எனவும்

மொழியப்படுவர்.[1] இனனும், ஆணவமலத்தின் வலியை யொடுக்கிய இறைவனது நிலையே, அவன் புலித்தோலை உடுத்திருகுமு இருபபாதலின, அவன்வழிச் சார்ந்த தாபதர் தாமும புலித்தோலை மேறகொண்டிருபபர்; இனி, 'மான' எனனுஞ சொல் தமிழில் மான எனனும் விலங நினையும, வடமொழியிற 'பிரகிருதிமாயை'யினையுங குறிபப தான ருகலின[2] மாயையை யொடுகநிறகும நிலைக்கு அடையாளமாக மானதோலை இருக்கையாயக் கொண்டும இருப்பரென்க. இனனும, எல்லா நூற்கல்விக்கும இறை வனே தலைவன எனபதறகு அறிகுறியாக அவன தனது வலக்கையிற் சுவடியொனறேந்தி அமர்ந்திருத்தல் போல, அவன வழிபபட்ட தாபதரும் தமது கையில் நூல் ஒனறேந்தியிருபப ரெனக. இவவாறுக இறைவனை டொத்த வடிவுகொளளுந் தமிழந்தணரின் தவவடிவ அடையாளங்களிற் சில, ஆசிரியா தொல்காபபியனாரால்,

> "நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
> ஆயுங் காலை அந்தணர்க்கு உரிய."

என்று ஓதபபட்டமை காண்க. இச் சூத்திரத்தினகட் சொல்லபபட்ட 'நூல்' எனபது 'கலைநூலே' யல்லாமற் பூணூல் அனறு. தொல்காபபியனார் நூல் எழுதிய பண் டைக்காலத்திற புரிநூல் பூணும வழக்கம உண்டென பதை நாட்டுதறகுச் சானறு இனமையானும, துறவொழுக் கத்தின நிறபார்கருப பூணூல் இனமை வடநூலார்கருமு உடமபாடாகலானும,[3] இதறகுப பூணூல் எனறு உரை கூறிய பிறகாலத துரைகாரரான 'பேராசிரியர்' கூற்றுப் பொருந்தாமை கணடுகொளக. 'கரகம்' எனபது நீர்க் குடுவை. 'முக்கோல்' இறைவனேந்திய முத்தலை வேலுக்கு அடையாளம. 'மணை' இருத்தற்கு இடும புலித்தோல்

---

1 "எறித்தரு கதிர்தாஙகி." எனனும் பாலைக்கலிக்கு நசசி னார்க்கினிய ரெழுதிய உரையைக் காண்க.

2. சிவஞானமாபாடியம், கசுo-ஆம் பக்கம்.

3. துறவிகள் பூணூலைக் கணைந்தெறியுமாறு பிரமோபநிடதங் கூறுதல் காண்க.

மான்மேல் முதலியன. இன்னும் தவவொழுக்கம மேற் கொணட அந்தணர் தலைமிசைச் சடைமுடியுடையரா யிருப்பரென்பது,

"கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்துவோனே." (உஙக)

என்னும் பழைய புறநானூறறுச் செயயுளால இனிது விளஙகாநிறகும. இனனும அவர் காவியாடை பூண்டு முக்கோல் கைக்கொணடு தவவொழுக்கத்தின நிற்றல்,

"கல்தோய்த்து உடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
மூக்கோல் அசைநிலை கடுப்ப."

என்னும பழைய முல்லைப்பாட்டு அடிகளாற புலனகின்றது. இனனும அவர் மேறகூறிய தவ அடையாளஙகளொடு, தங் திருமேனிமேல் திருநீறும பூசியிருபபரென்பது,

"சுத்திய பொக்கணத்து என்பணி
கட்டங்கஞ் சூழ்சடை வெண்
பொத்திய கோலத்தினீர்." (உசஉ)

எனறு நிருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் மாவிரதியர் விளிக்கபபடுமாறறுல் அறியபபடும.

இஙஙனமாகப பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ் நாட்டிலிருந்த தாபதரெலலாரும, எல்லாமவல்ல முழுமுதற கடவுளே 'முருகன,' 'சிவன' எனனும பெயாகளால் முத்தீக் கண் வணஙகி, அம முழுமுதற் கடவுளுககுத் தாம உருவக வகையாற கறபித்த வடிவதததையே தாமும பூண்டு, தவ வொழுககத்தின கண்ணராய ஆஙகாஙகு வைகினமையே பழைய செந்தமிழ நூல்களான அறியக்கிடக்கின்றது. இவவாறெழுகிய அருந்தவத்தோரின் வடிவமும, அவர்தங் தவவொழுக்கமும, அவ் வொழுக்கத்தின பாலதான நோன் பும, பார்பபனரின துறவொழுக்கமுமே 'படிமை,' 'படிவம' எனனுஞ சொறகளால் உணாதபபட்டன என்பதை மேலே சுருஉ, சுருடு-ஆம பக்கஙகளிற் பழையநூல் மேற கோளகள பல கொணடு நன்கு விளக்கிக்காட்டினேம.

தொல்காபபியம முதலாக வந்த பண்டைத் தமிழநூல் களில் ஓரிடத்தாயினும 'படிமை,' 'படிவம' என்னுஞ் சொறகள, சமண்முனிவரின தவவொழுக்கத்தினை உணர்த் துதறகு மேறகோள கண்டிலம். கரிகாறசோழன் காலத் திற்கு அஃதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்துத் தொள ளாயிர ஆணடுகளுக்கு முற்பட்டகாலத்தில் தமிழநாட்டின கட் சமணசமயமாதல் அதனைத் தழுவினோராதல் இருந் தன ரெனபதறகு ஏதொரு சான்றும பழைய தமிழநூல் கள தமிழபபாட்டுகளில் ஓர் எட்டுணையுங காணப்பட வில்லை.

உண்மை யிவ்வாறிருபபத், தொல்காபபியனரைச் சமண்முனிவரென நாட்டபபுக்கவர், அவர் காலத்திற் சமண்மதந் தமிழநாட்டில் இருந்தெனனுந் தமது கூற்றை மெயச்சானறு ஒனறுதானுங் காட்டி நிறுவாமல் அவரைச் சமணரெனக கூறபபுக்கது,[1] பழந்தமிழ் நூலா ராயச்சியுடையாரால் நகையாடி எளளபபடுதற்கே இட னுயது காண்க. மேலும, அவர் 'படிமை' எனனுஞ சொல் லுக்குத் 'தவவொழுக்கம' எனனும் பொருள உளதாதலைக் கண்டிலேம எனவும, தாம வினவிய வடமொழிப புலவர் களுங்கூட அச்சொல் அப்பொருளில் வைதிக நூல்களில் வழஙகுதலைத் தமக்கு எடுத்துக்காட்டல் இயலாமையின் அந் நூல்களினும் அச்சொல்லும் பொருளும் இல்லை யென்று தெளிந்தேம் எனவும் உரைபபாராயினர்.

பழைய தமிழநூல்களை ஆராய்ந்துபாராமலே அவர் அங்ஙனந் துணிவுரை நிகழத்தியது இரங்கற்பால தொன்றும.

"கூறினை பெருமநின் படிமை யானே."

என்னும் பதிற்றுப்பத்திலும,

"தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே."

என்னுங் குறுந்தொகையிலும,

1. செந்தமிழ், தொகுதி, கஅ, பகுதி, க.

"கல்தோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்."

என்னும முல்லைப் பாட்டிலும் 'படிமை' 'படிவம்' என்னுஞ் சொற்கள் அந்தணரின தவவொழுக்கத்தை உணர்த்து தல் முனனரே எடுத்துக் காட்டினும். அச் சொற்கள் அங்ஙனம் அப் பொருள உணாத்துமவழியெல்லாஞ் சைவசமயத் துறவிகளே உணர்த்தக காண்டுமன்றிச், சமண் துறவிகளை ஒரு சிறிதாயினும உணர்த்தக் காண் கிலேம.

மேலுஞ, சமண் சமயத்தினர் முழுமுதற் கடவுள ஒனறு உண்டெனனும நமபிக்கையுடையரலலா; அந் நமபிகை யில்லாமையின், முத்தீவேட்டு வழிபடும் நீரும அல்லா; அஃதில்லாமையின, தீநிறதததாகிய காவியாடை யும, தீயின எச்சமாகிய தூய வெணணீறும மேறகொள வாரும அல்லா; இறைவன திருவடையாளமாகிய சடை முடியுந், தண்ணீர்க் குடுவையும, முககோலும உடையாரும அல்லர்; இப பெற்றியிலாரான சமண முனிவர் 'ஆசீ வகரும,' 'நிகண்டரும,' 'முண்டசாவகரும' எல முத்திறப படுவ ரெனபதூஉம, இவருள ஆசீவகராவார் ஆடையினறி முற்றும அமமணமாயும, நிகணடா இடுபபில ஒருசிறு துணடு மட்டும உடுபபவராயும, முண்டசாவகர் அரையில் ஒரு துணடு உடுத்துத் தலையை மழித்துவிடுபவராயும இருபபரெனபதூஉம அங்குந்நரநிகாயத்திற குறிகபபட் டிருககினறன. இச் சமண்முனிவரும, இவரின வேறான புத்த முனிவர்களும கௌதம சாககியர் காலத்தில் இருந் தாறபோலவே, தலையிற சடைமுடியுடையருங கையில் முககோல் ஏந்தியவருமான பாரபபனத் துறவிகளும அக் காலத்தில் வடநாட்டிலும இருந்தனரெனபதூஉம அவ் அங்குத்தரநிகாயத்திலேயே நுவலபபட்டிருககினறது.[1] எனவே, கௌதமசாககியர் இருந்த காலத்திலேயே அஃதாவது இற்றைக்கு இரண்டாயிரதைந்நூறு ஆண்டு கட்கு முனனரேயே வடநாட்டிலுஞ் சிவவடிவம பூண்ட

1. See Prof Rhys Davids' Buddhist India, p. 145. and Dialogues of the Buddha, vol. 1, pp. 220, 221.

பார்ப்பன முனிவர்கள இருந்தமை பௌத்த சமய நூல்களிலேயே புலனுகின்றதன்றே? மற்றுத் தென்றமிழ நாட்டிலோ அக்காலத்திற பார்பபன முனிவரைத் தவிர, ஏனைச் சமண் பௌத்த முனிவர் இருந்திலர். ஆகவே, 'படிமை' எனனுஞ சொற் றெனறமிழ நாட்டிலிருந்த சைவ அந்தணரின் தவவொழுக்கத்தையுந் தவவடிவத்தையுஞ் சுட்டுதறகே எழுந்ததனறிச், சமண் முனிவரின தவ வொழுக்கத்தை உணர்த்துதற் கெழுந்ததன றென்பது கடைப்பிடிக்க. அதுவேயுமனறி, வடநாட்டிலிருந்த சமண் முனிவரின தவவொழுக்கதை உணர்த்துஞ சொல்லாக அது சமண் சமய நூல்களிலாயினும வழஙகபபட்டுளதோ வென யாம அந் நூல்களே ஆராயந்து பார்க்க, ஆண்டும 'படிமா' எனனுஞ சொல்லைக கண்டிலேம. அச சொல் சமண் முனிவரின தவ வொழுக்கத்தையே குறிக்குமென நாட்டபபுக்கவராதல், அதறகு ஒரு மேறகோளாயினுஞ சமண நூல்களிலிருந் தெடுத்துக் காட்டினரோ வெனறுல், அதுதானும இல்லை. 'படிமா' எனபது சமண் சமயச் சொல்லே எனபதறகு ஏதொரு மேறகோளும பழைய சமண் நூல்களிலிருந் தெடுத்துக் காட்டாது, இபபோது சில ஆணடுகளுக்குமுன ஓர் ஆஙகில மாதர் எழுதிய ஓர் ஆஙகில நூலை நமபி அச்சொல் சமண் சமயத்தவர்க்கே யுரிதாதல் வேண்டுமெனத் தந் துணிபுரைத்தலினும பிழைபாடாவது பிறிதில்லை; இப பிழைபாட்டுரையைக் கொணடு ஆசிரியர் தொல்காபபியனுரைச் சமண் முனிவ ரென நாட்டபபுகுவதினும பேதைமையாவதும பிறிதில்லை. ஆராய்ச்சிமுறை இனனதென்றறியாதார் தாமும இனனே ரனன ஆராயச்சியிற் புகுதல் பெரிதும ஏதமாமெனக.

இப்போது வழஙகுஞ சமண் நூல்களில் வடமொழி தெனமொழியில் இருபபனவெல்லாம கி. பி. ஆறும நூற் றாண்டின் துவக்கத்திலிருந்து இயறறபபட்டனவாகு மென அவைதமமை நனகாராய்ந்த ஐரோபபிய ஆசிரியர் களு கூறுநிற்கினறனர்.[1] இவவாறு பிறபட்ட காலத்தில்

1. Dr. A. Barth's 'The Religions of India;' p. 140.

எழுதப்பட்ட சமண நூல்களில் யாண்டோ அருகிப் 'படிமை' என்னுஞ சொல் சமண முனிவரின தவவொழுக் கத்தை யுணர்த்துதறகு வழஙகபபட்டிருக்கலாம். அது கொண்டு அச்சொல் சமண சமயத்தவர்க்கே உரித் தென்றல் ஆராயச்சியுணர்வில்லா கூறறும. கி. பி. ஆரும நூற்ருண்டிலிருந் தெழுதபபட்ட சமண நூல்கட்கு ஐந்நூருண்டு முறபட்ட அருந்தமிழ நூல்களினும பாட்டு களினு மெல்லாம அச்சொல் அந்தணரின சைவ தவ வொழுக்கத்தையே உணர்த்தக் காண்டலால், அது சைவசமயத்தவர்க்கே உரித்தாவதன்றிச் சமண்மதத் தவர்க்கு உரித்தாதல் ஒருவாறருனுஞ் செல்லாது. தமக்கு முனனிருந்த சைவ அந்தணத் தாபதர்தந் தவவொழுககத் துக்கு வழஙகிவந்த அப் 'படிமை' யெனனுஞ சொல்லையே பினவந்த சமண்முனிவர் தமக்குமு உரியதாக ஒரோவிடத் துப் பயன்படுத்தினு ராகறபாலார். வடநாட்டிற் கௌதம சாக்கியர் காலத்திருந்த புத்த சமண் சமயத்தவருங்கூடத், தங காலத்திறகு முனனிருந்த சைவ அந்தணரின் தவ வொழுககத்தையே முதலாக வைத்து, அதனபடி தமக் குரிய ஒழுகலாறுகளை வரையறுத்தமைபபா ராயினரென, இவைதமமைப் பலபடியானும நடுகின்று நன்காயந்த ஹெர்மன் ஜாகோபி எனனும ஐரோபபிய ஆசிரியர் நனகு விளக்கிககாட்டி யிருககினருர்.[1] வடநாட்டிற பண்டைக் காலத்திருந்த சைவ அந்தணத் தாபதர் சிவபிரான் திரு வுருவ அடையாளமான காவியாடையே உடுத்துத் தலை மேற சடைமுடியுடையரா யிருந்தனரென்பது, அவர் தமது 'ஜைனசூத்திர ஆங்கில மொழிபெயர்பபின்' முகவுரையில் எடுத்துக் காட்டிய போதாயன தருமசாத்திர மேறகோள களால் (உ, ஊ, ஙக, கடு-உக) நன்கு விளங்கும. சைவ அந்தண முனிவர் உடுத்துங காவியாடையைப் பார்த்தே, பௌத்த பிட்சுக்கள் நிறத்தால் அதனை யொப்பதொரு துவராடை யுடுப்பராயினரென்பதூஉம, புத்த சமண்முனி வர் துவக்கத்தில் வடநாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியில் இருந்

1. Introdution to Jaina Sutras by Hermann Jacobi, pp. xxiv-xxix.

தமைபோலாது சைவமுனிவரர் பரதநாடெங்கும பண்டு தொட்டே பரவியிருந்தல ரென்பதூஉம பிறவும அவரால் நனகெடுத்துக காட்டபபட்டன. உண்மையாராயசசியிற றோந்த இவ வைரோபபிய ஆசிரியர் எடுத்துக காட்டிய பண்டை வடநூல் மேறகோளகளீயும, அவறறை அடிப் படையாக்கொணடு ஆராயந்து காட்டிய உண்மை முடிபு களீயும நடுநினறு நோக்கவல்லார்க்குப, புத்த சமண் முனிவா தோன்றுதற்குப பலநூறறாண்டுகள முறறொட்டே சைவ அந்தண அருந்தவதோர் இப் பரதநாடெங்கும பரவியிருந்தமையும, பினவந்த புத்த சமண் துறவோா தமக் குப பலநூறறாண்டுகள முனனிருந்த சைவ அநதணரின தவவொழுக்கத்தையே பெருமபானமையுந தழுவி யொழுக லாலமையுந் தெற்றெனப் புலனுகா நிறகும ஆகவே, தவவொழுக்கமும, அத் தவவொழுக்கதைத யுணர்த்தும 'படிமை,' 'படிவம,' 'பரதிமர' எனனுஞ சொறகளுஞ, சைவ அந்தணரினின்று ஏனைப புத்தசமண சமயததாகவு வந்ததாகல் வேண்டுமேயனறிப, பிற்காலத்தவரான புத்தர் சமணரிலிருந்து, இவர்க்குப் பல்லாயிரம ஆண்டு முறபட்ட சைவ முனிவரர்களுச் சென்றதாகல் ஏலாது. ஆதலால், முறகாலத்தது இது, பிறகாலத்தது இது எனறு பகுத் தாராயமாட்டாது, முனனைது பினனதாகவும பினனது முனனைதாகவும பிறழக்கொண்டு, படிமையொழுக்கஞ சமணர்களே யுரியதெனக கரைந்தாரது உரை பெரிய தொரு தலதடுமாறற வுரையாய முடிந்தமை கண்டு கொளக.

அற்றேலஃதாக, தவவொழுக்கமும அதற்கேறற தவ வடிவமும அதனை யுணர்த்தும 'படிமை' எனனுஞ் சொல்லும, புத்தர் சமணர் தோனறுதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகள முனனரே சைவ அந்தணர்பால் உளவாயது உண்மையாயின், அதனை நிறுவுதறகுரிய பழையநூன் மேற்கோளகள காட்டுக வெனின; அவை தமமைப் பண் டைத் தமிழ்நூல்களினின்றும முன்னரே எடுத்துக்காட்டி னும. அப் பழந்தமிழ் நூல்கள பாட்டுக்களில் யாண்டும்

புத்த சமண் சமயத்தவர் ஒரெட்டுணையுங் குறிக்கப்படாமையும், 'படிமை,' 'படிவம்' என்னுஞ் சொற்கள் சைவ அந்தணரின் தவவொழுக்கத்தையே குறித்தற்கு அவற்றுள் வழங்கபபடுதலும ஆண்டே விளகிப போந்தாம. ஆகவே, புத்தர் சமணர் தோன்றுதற்கு மூவாயிர ஆண்டு முற்பட்டதாகிய தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரவரையிற் போந்த 'படிமையோன' எனனுஞசொற சைவ அந்தண முனிவனுகிய ஆசிரியன் தொல்காபபியன்றன் தவவொழுககத்தையுந் தவவடிவத்தையும மட்டுமே சுட்டுதல் வேண்டுமன்றி, அவறகுப பெருங்காலம பிறபட்டிருந்த புதத சமணரின தவவொழுககத்தையாதல் தவவடிவத்தையாதல் சுட்டுதல் ஒரு சிறிதும இசையாதென றுணர்ந்து கொளக. தொல்காபபியத்துள் யாண்டும புதசமண சமயங்கள ஒரு திணைத்தினையுங குறிபபிடப படாமையும நினைவிற பதிககறபாறறு.

இன்னுங, கௌதமசாக்கியரும மகாவீரருந் தோனறி முறையே புத்தசமண சமயங்களைத் தோறறுவித்தறகு முன, சாககிய வகுபபினர் சிவபிரானையே வணஙகி வந்தன ரெனபது, வடநாட்டிலுள்ள பழைய கல்வெட்டுகளின் ஆராயச்சியால நனகு புலனுகாகிறகின்றது[1] கௌதம சாக்கியர் பிறந்த ஞானறு, அவர் சிவபிரான திருவருளைப பெறுதற் பொருட்டுச் சிவபிரான திருக்கோயிறகுப பெற்றோரால் எடுததுச செல்லபபட்டமை, பழைய புத்தசமயக் கல்வெட்டு ஒனறிற் செதுககி வைக்கபபட்டிருககினறது.[2] மிகச சிறந்த இச சானறுகளை உற்றுராய வல்லார் எவர்க்கும, புத்த சமண்மதங்கள தோனறுதறகுப பல்லாயிர ஆண்டுகள முற்றொட்டே இப பரதகா டெங்கணும பரவியிருந்தது சைவசமயமேயா மெனபதூஉம, இஙகு முழுதும் உலவிய தாபதர் சைவசமய அந்தண முனிவரேயாவ ரெனபதூஉந் தெறறெனை விளஙகாநிற்கும.

---

1. See Mr. H. Krishna Sastri's 'South-Indian Images of Gods and Goddesses,' p. 73.

2. See Epigraphia Indica, Vol. V, p. 3.

அற்றேல், 'பரதிமா,' 'படிமை,' 'படிவம்' என்னுஞ் சொற்களுள ஒனறேனும, புத்தசமண் நூல்களுக்கு முற்பட்ட பழைய வடநூல்களுள உண்டோ வெனின; உண்டு. வடநூல்களுள மிகப பழையன இருககு, எசுர், சாமம் என பவைகளேயாம. ஐயாயிர ஆணடுகளுக்குமுன தமிழர் ஆரியர் எனனும இருவகுபபினாக்கும ஆசிரியராயிருந்த முனிவர்களாற பாடபபட்டுச் சிதர்ந்துகிடந்த இவறறின பாட்டுகள, பாரதபபோர முடிந்தபின வியாசரால் ஒருங்கு தொகுக்கப்பட்டு, இருக்கு, எசுர், சாமம என்னும மூனறு வேதஙகளாக வகுக்கபபட்டன. இவ வேதபபாட்டுகள வழஙகிய காலத்தில் வணஙகபபட்டு வந்த இந்திரன, வருணன், உருத்திரன முதலான தெய்வஙகளுககு உருவஙகள சமைதது வைத்து, அவறறிறகு வழிபாடு ஆறறி வந்தனர் எனபதும அவைதமமைக கருததூனறி ஆராயுமவழி இனிது புலனுகினறது. ஆரியா போர்மேறற சென்ற காலஙகளில் இந்திரனது வடிவத்தை எடுத்துச சென்றனரெனபது இருகுவேதத்திற சொல்லபபட்டிருக்கினறது.[1] சிவபிரான திருவடையாளமான சிவலிஙக வடிவத்தைப் பண்டைத் தமிழமக்கள வைத்து வழிபட்டமை இருகுவேத ஏழாம மணடிலத்தின் இருபத்தோராம பதிகத்திலும், பத்தாம மணடிலத்தின தொணணூறறொனபதாம பதிகததிலும விளககமாக வைத்து நுவலபபட்டிருக்கினறது. இவையேயனறி, 'பரதிமா' எனனுஞ சொல்லே ஒரு தெயவமபோற செயத வடிவத்தைக குறிககும மொழியாக எசுர்வேதத்தில் "ஈதஸய பரதிமா அஸதி" (கூஉ, கூ) எனறு தெளிவாகக் கூறபபட்டிருககினறது. இவ வுணமைகளீச சிறிதாயினும ஆராயந்து பார்ககும அறிவு மதுகையினறி, 'பரதிமா' எனனுஞ சொல சமண நூல்களி லன்றிப, பழைய வேதநூல்களில் யாண்டுமில்லை யெனறு துணிந்துரைத்தவாதம பேதைமைப பெருக்கை எனனெனபேம! இனியேனும அச்சொல் பௌதத சமண நூல்கள தோனறுதறகு மூவாயிர ஆண்டு முனனிருந்த

1. The Cambridge History of Ancient India, Vol 1. p. 106.

எசுர்வேதத்திலேயே உளதெனறறிந்து அவர் உண்மை தெளியக்கடவராக.

இனி, அவர், தொல்காபபியரைச் சமண்சமயத்தின ரென நாட்டுதறகு மறறுமொரு சானறு காட்டுவே மெனப புகுந்து, உயிர்களை ஓரறிவுமுதல் ஐயறிவு ாருக உளள ஐந்துவகைகளிற் பகுத்தடகுதல் சமண்சமயக கோட் பாடாகுமென்றும், தொல்காபபியனா இவவைவவகை உயிர்ப பாகுபாடுகளைத் தமது 'மரபியற' சூத்திரஙகளில் எடுத் தோதுதலின அவர் சமண்சமயததவரேயாதல வேணடு மெனறுங கூறினர். இதுவும ஒரு சிறிது ஆராயறபாறறு.

சமண் மதத்தவர்கள எவவகைபபட்ட உயிரையும எவவகை ஏதுபபறறியுங கொல்லலாகாது என்னும மிகச சிறந்த கொல்லா அறத்தைக கடைபபிடித்து ஙினறவா கள வடநாட்டினகண வந்து குடியேறிய ஆரியரும அவர் வழிச் சார்ந்த பார்பபனரும வேளவி வேட்டலை ஓர் ஏதுவாக வைத்துக கொணடு, எண்ணிறந்த விலஙகினங களைக் கொனறு அவறறின் ஊனை நெயயிற பொரிதது உண்டுஞ, சோமப பூண்டில் இறக்கிய களளை ஙிரமப அருந்தியும வெறியாட்டயர்ந்து வந்தமையால், இயறகையி லேயே புலாலுங களளும மறுதத சைவவேளாள அரசர் (க்ஷத்திரியர்) அவ வாரியாதந் தீயஒழுகலாற்றினை அரு வருத்து, அதனைத் தடைசெய்தற பொருட்டாகவே சமண் புத்தக் கொளகைகளைத் தோறறுவித்தது, அவறறை எஙகும பரவசசெயதனர். சமணமத ஆசிரியரான 'மகா வீரரும,' புத்தசமய ஆசிரியரான 'கௌதம சாககியரும' வடக்கே மகதநாட்டில் வைகிய க்ஷத்திரிய அல்லது தமிழ வேளாள அரசமரபிற பிறந்தோரே யாவர். ஆரியர் வட நாட்டிற் புகுந்து ஆங்காஙகுக் குடியேறியபோது, அங்கம, மகதம, காசீ, கோசலம, வச்சீ, மல்லை, சேதீ, வஞ்சம, குரு, பாஞ்சாலம, மச்சம, சூரசேனம, அச்சகம, அவந்தி, கந்தாரம, காமபோசம் முதலிய பதினாறு நாடுகளில் நாகரி கத்திற் சிறந்து விளஙகிய வேறு மரபினரான தமிழ

வேளாளரே அரசுபுரிந்தனர் எனபது அங்குந்தரநிகாயத் தில் (க, உகஉ; ச, உருஉ, உருசு, உசுo) செவவனே குறிக்கபபட்டிருக்கினறது. மகதநாட்டிலிருந்த தமிழர், முனனரே யாம விளககியெழுதிய பூருககளைச் சோந்தோ ராவர்.[1] இஙஙனமாகச் சமண் கோட்பாட்டைப பரவச் செய்த மகாவீரர் தமிழரச முனிவரேயாகையால், அவர்க் கும அக்காலத்திருந்த ஏனை வேளாளராகும பொதுவாக உரிய கொல்லா அறத்தை அவா வலியுறுத்திப பரவச் செய்ததில் ஏதும புதுமையில்லை. அஞஞான்றிருந்த அத் தமிழ முனிவர், தங காலத்திற்குப் பல்லாயிர ஆணடு முன் னிருந்த ஆசிரியர் தொல்காபபியனுர் முதலான தமிழச் சானறோர் கண்டுரைத்த உயிர்பபாதுபாடுகளையே தாமுந் தழுவிக கூறினாரல்லது, மகாவீரர் முதலாகப பினவந்த சமணமுனிவர் வகுத்ததனைக கணடு தொல்காபபியனுர் அவைதமமைக் கூறினாரல்லர்.

அஃதெஙஙனமெனறு காடடுதும: எவவிடததிலுளள உயிரையுங கொல்லலாகா தெனபதே சமணாதங கோட் பாடாகையால், அக் கோட்பாட்டிறகு இசையவே உயிர் கள உயிரவாழும இடஙகளை அவாகள முதலில் ஆராய்ந் துரைபபாராயினர. உயிர்கள நிலத்திலுளளனவும, நீரிலுளளனவும, நெருபபிலுளளனவுங, காறறிலுளளன வும் என நாலவகைபபடுமெனறு உரைத்து, ஆணடாண டுளள உயிர்களுககு நேரயுஞ் சாககாடடும உணடாகாவண் ணம, அவறறோடு இயைந்து காணபபடும உயிரில் பொருள கணைத் தாம பயனபடுத்திககொளளும முறைகளை விளககிக் காட்டுதலே சமண்சமய ஆசிரியர் கருத்தாகும. இபபோ துளள சமண் நூல்களில் மிகப பழையதாகிய ஆசாரங்க சூத்திரம், சுருதஸகந்தம, இரண்டு, மூனறு, நானகு, ஏழாம அததியயனஙகளில், உயிர்கள உலவுதறகிடமான நிலன நீர நெருபபு காறறு என்னும இடவகையால் அவ்வுயிர் களை நால்வகைபபடுத்து, அவை தமககு இடர் நேரா வண்ணம அஙகஙகுளள ஏனைப பொருளகளைப பயன

1. The Cambridge History of Ancient India, p. 309.

படுத்துமாறு விரித்துரைத்தல் காண்க; இதன் ஆரும் அத்தியயனத்தில், ஈரறிவு மூவறிவு நாலறிவு ஐயறிவு உடைய எல்லா உயிர்களுக்கும இன்ப துனபமும் அச்ச மும உளவாகலின, அவை தமக்கு எந்த ஏதுவைக் கொண்டும எவவகை இடரும செயதலாகாதென்னும அத்துணையே வற்புறுத்துரைக்கபபட் டிருக்கின்றதல் லாமல், ஓரறிவுமுதல் ஐயறிவு ாரும வைத்து உயிர்களோப பாகுபாடு செயதல் ஆணடுங காணபபடவில்லை. ஆகவே, உயிர்களோ இடவகையால் நால்வகைபபட வகுத்துக்காட்டு தலே பண்டைச் சமண் ஆசிரியர்தங கருத்தாதல் காண்டு மன்றி, அறிவுவகையாற் பகுத்துக்காட்டுதல் அவர்க்குக் கருத்தாதல் கண்டிலம. இடவகையாற பகுத்தலே அவர்தங கோட்பாட்டுக்குப பயன்படுவதனறி, அறிவு வகையாற் பகுத்தல் அதற்குச் சிறிதும பயனபடுவ தனரும; எனனோ? ஈரறிவுடையவாயினும் அல்லது ஐயறி வுடையவாயினும எல்லாவுயிர்களும இனபதுனபமும அச்ச மும உடையவாகையால், அறிவின ஏற்றத்தாழ்வு கரு தாது எல்லாவுயிர்களோயும பாதுகாத்தலே செயற்பால தெனபதூஉம, உயிர்கள ஓரிடத்து உள ஓரிடத்து இல எனா அறியாமையாற கருதிவிடாது நிலன நீர் நெருபபு காறறு எனனும நானகிடங்களினும அவை உளவாதலோக் கருதுதூனறி யாராயந்து பாரத்தல் இனறியமையாத தெனபதூஉம அவர்தங கருத்தாகலி லைனக. எனாவே, உயிர்களோ இடவகையால் ஆராய்தலே பண்டைச் சமணரி ரியர் கோட்பாடாகுமல்லது, அறிவுவகையால் ஆராயதல் அவர்தங கோட்பாடாகாமை பெறறும. பெறவே, உயிர் களோ இடவகையாற பகுதது விரிததுக் காட்டிய பழைய ஆாாரங்ங நூந்திரத்திறகு மாறுக, அவைதமமை இடவகை யாலும அறிவுவகையாலும பகுதது விரித்துரைத்த உத்நராத்தியயனநூல் (நூசு) மிகவும பிறபட்ட காலத் தெழுந்த சமண்முனிவரால் தொல்காபபியத்தைப பார்த் துச் செயயப்பட்ட தெனாரும வேண்டுமாகலின், அஃது ாணடைகளு மேறகோளாகாதெனா மறுக்க ஆசாரங்க சூத்திரத்திற்குச் சீலாங்க முனிவர் எழுதியவுரை கி. பி.

அளசு-இல் முடிக்கபபட்ட தொனருகையால்,[1] ஆசாரங்க சூத்திரத்தின் காலஙு கி. பி. ஐந்து அல்லது ஆரும் நூற ருண்டிற்கு மேற்பட்டதாகாது. 'உத்தராத்தியயனம' சமண் நூல்களில் மிகப பிறபட்டதாதலும, அதன் இறுதிக்கண் உயிர்களீ இடவகையாலும அறிவுவகையாலும பாகுபாடு செய்து விரித்தோதும முப்பத்தாரும அத்தியயனம இன்னும பிற்பட்டகாலத்தே செயது சேர்க்கபபட்டதா தலும மேற்குறிபபிட்ட ஐரோப்பிய ஆசிரியரால் நனகு விளககிக்காட்டபபட்டிருகினறன.[2] பழையதாகிய 'ஆசா ரஙக சூத்திரம' முதறகண் உயிர்களீ இடவகையாற் பகுத்து விரித்தோதி அறிவுவகையாற் பகுத்தலீ ஒரு சொற்றொடரளவில் மிகச் சுருக்கிக் கூறுகிற்க, 'உத்தராத் தியயனமோ' இடவகையான மட்டுமேயனறி அறிவுவகை யாலும உயிர்களீப பகுதது மிக விரித்தோதா நிற்கின றது, இதனீ உற்றுநோககவல்லார்க்கு, உத்தராத்தி யயனத்தின இவ் விறுதிபபகுதி பெரிதும பிறபட்ட காலத்ததாதலும, அறிவுவகையால் உயிர்களீப பகுத் தோதுமுறை பண்டைச் சமணருரியர்களா லனறிப பினறைச் சமண் புலவரால் அவாதம பழைய கோட் பாட்டுக்கு முரணுகக் கைக்கொளளபபட்டதாதலும அஙகையங் கனிபோல் இனிது விளஙகாநிறகும. உயிர்களீ அறிவுவகையாற பகுததல் சமண கோட்பாட்டிறகு இசைந்து அதறகு ஏதிதாரு பயனும பயவாமையாலும, அவைதமமை இடவகையாற பகுததல் அதன் கோட்பாட் டொடு பெரிதும ஒத்து அதறகுப பயனபடுதலாலும, அதறகிணஙகவே பழைய 'ஆசாரஙக சூத்திரமும' உயிர் களீ இடவகையாற பகுத்தே விரித்துரைத்தலாலும, பண்டைக்காலத்துச் சமண நூலாசிரியர்க்கு உயிர்களீ அறிவுவகையாற பகுத்தல் கோட்பாடன் றெனபது துணிந்துகொளளபபடும. ஆகவே, 'ஆசாரஙக சூத்திரத்' தைபபோல், உயிர்களீ ஒரு சிறிதாயினும இடவகையாற

1. See H Jacobi's Introduction to Jaina Sutras Vol. I, p. II.

2. Do Do Vol. 2. pp. xxxviii-xxxix

பகுத்தோதாத ஆசிரியர் தொல்காபபியனுர் சமண் சமயத் தவராதல் யாண்டையதென மறுக்க. ஆசிரியர் தொல் காப்பியனுர் சொற்பொருளாராயச்சியில் ஆழச்சென று, அச் சொறபொரு ளிலக்கணப் பரபபெல்லாம நுணுகி யறிந் தெடுத்து விளக்கி முடிக்கின றுழி, உலகினகட் காணப் படும உயிர்த்தொகுதிகளெல்லாந தத்தமக்கு இயல்பாக அமைந்த ஒன்றுமுதல் ஆறுவரை அறிவுகள விளங்குதற் கேற்ற உடமபுகளின் வைகி உயிர்வாழுமாறறைத் தமது நுண்மாண் நுழைபுலத்தாற கண்டறிந்து, அறிவான் மிக்க சான்ரோரெல்லாங் கண்டு வியந்து பாராட்டுமபடி அவறறை அறுவகைபபடுத்தோதித் தமதொரபுயர் வில்லா இலக்கணக் களஞசியத்தைக கட்டிமுடித்தார. இஙஙனம் உயிர்களை அறிவுவகையால் அறுவகைபபடுத்து விளக்கல் இலக்கண ஆராயசசியினபாற படுவதல்லது, ஒருசமயக் கோட்பாட்டினபாற படுவதன்றும. உயிர்களை இடவகையாற் பகுத்தலோ சமண் கொளகைக்குப பெரி தும பயனபடுவதாகும. இவ்வாறு ஒன்றினைனறியை யாத இருவேறு பாகுபாடுகளின இயல்பும பயனும் அறிந்து பாராமல், தொல்காபபியனுரைச் சமண்சமயத் தின்பாற் படுக்கப் புகுந்தாரதம அறியாமையின வலிவை என்னெனபேம! அதுகிடக்க.

இனித், தொல்காபபியனுர சமண்சமயத்தினர ல்ல ரென்பதறகுப பினனுரு சில சானறுகள காட்டுதும. பழைய சமண் நூல்களிலெல்லாம நிலன் நீர் தீ வளி எனனும நாறபெரும பொருளகளே சொல்லபபட்டன வல்லாமல், அந் நான்கின வேறுன 'விசுமபு' (ஆகாயம்) ஒன்று உளதெனபது கூறபபடவில்லை. உத்தராத்தி யயனத்திற கூறபபடும இடைவெளி ஐமபெரும பொருள் களிற் சேர்ந்ததனறு; அஃது ஆண்டு 'ஆகாச' மெனக் கூறபபடாமல் 'நபஸ' எனக கூறபபடுதலே அதற்குச் சான்றும். மற்று, ஆசிரியர் தொல்காபபியனுரோ,

> "நிலந் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்துங்
> கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்." (மரபியல், அசு)

என்பதனால் 'விசுமபு' என ஐந்தாவதொருபொருள உள தென அருளிச்செயகின்றார். சமண நூலார் மக்களையுந் தேவர் நரகர்களையும ஐயறிவுடைய உயிர்வகைகளில் அடக்கி,

"வானவர் மக்கள் நரகர் விலங்குபுள்
ஆதி செவியறிவோடு ஐயறி வுயிரே."

(நன்னூல், உரியியல், அ)

எனக் கூறுகிறபர்; உத்தராத்தியயன நூலும இங்ஙனமே கூறுகிறகும. இவவைந்தறிவின வேறுக ஆறுவது மன வறிவு ஒனறு உண்டெனபது பழைய சமண நூல்களிற காணபபடவில்லை, பிறகாலத்து நூல்கள மேற்கோளகள ஆகா. மறறு, ஆசிரியா தொல்காபபியனாரோ, மககளினுங கீழபபட்ட மாவும மாக்களுமே ஐயறிவினவா மென்பதும, மக்களோ ஆறறிவிலராவ ரெனபதும போதர,

"மாவு மாக்களும் ஐயறி வினவே." (மரபியல், கூஉ)

எனவும,

"மக்க டாமே ஆறறி வுயிரே." (மரபியல், கூகூ)

எனாவுந் தெற்றென மொழிகினாறார். மேலும, புத்தசமண ஆசிரியா தாம இயறறும நூல்களின் முகபபில் புத்தனை யும அருகனையும வணஙகாதிரார். எல்லாச் சமயத்தவரும எடுத்துப்பயிலும இலக்கணம் நிகண்டு முதலான பொது நூல்களை ஆகுகும வழியும புத்தர் சமணர் அந் நூல்களின முதலிற் புத்தக்கடவுள அருகக்கடவுளுக்கு வாழத்து உரையாதிரார். இதற்கு 'வீரசோழியம,' 'யாப்பருங்கலம,' 'யாபபருங்கலக்காரிகை,' 'நனனூல்,' 'சூடாமணிநிகண்டு' முதலிய நூல்களின் கடவுள வாழ்த்துச் செய்யுட்களே சான்றும். மற்றுத், தொல்காபபியனாரோ தமது நூன் முகத்தில் அஙஙனம புத்தனையாதல் அருகனையாதல் வணஙகக் காணுமையானும, அவர் அருளிச்செய்த பெரு நூலாகிய 'தொல்காப்பியத்'துள் ஒரிடத்தாயினும, புத்தக் கடவுள அருகக் கடவுள் அவர் வகுத்த பௌத்த சமண

மதஙகள முதலாயினவறறைப பற்றிய ஒருசிறு குறிப்புத் தானுங காணபபடாமையானும, அவ் வாசிரியர் அதன் கட் கூறுங் கொள்கைக குறிபபுகளெல்லாம பண்டைக் காலத்தில் இப பரதநா டெஙகணும பரவியிருந்த தமிழச் சைவ அந்தண முனிவரின ஒழுகலாறுகளேயும அவர் தமக்குரிய சைவக் கோட்பாடுகளேயுமே தழீஇ நிறறலா னும அவவாசிரியர் பௌத்த சமண்மதஙகள தோனறு தறகுப பல்லாயிர ஆண்டு முறபட்டிருந்தவராதல் ஒரு தலையேயாம. எனறிதனையும ஆராயந்து காட்டிய வாறருற 'படிமை' எனனுஞ சொல்லாற குறிக்கபபட்ட தவ வொழுகக்ம பண்டைத் தமிழச் சைவ அந்தணரின தாபத வொழுகக்த்தையே குறிககுமெனபதூஉம, அதறகு முதலான 'பரதிமா' எனனுஞசொற பழைய எசுர்வேதத் தினகண்ணேயே காணபபடுதலின அஃதறியாது அதனைச் சமண் மதத்தவர்களே உரிய சொல்லாக வரைந்துவைத்து அவவாறருல் தொல்காபபியனுரைச் சமண சமயத்தின பாற் படுககலாயினுருரை நுணுகி விரிந்த ஆராயச்சியுணர் வில்லாதார்தம போலியுரையா மெனபதூஉம, தொல் காபபியனா ஒன்று முதல் ஆறறிவு ஈருக வைத்து உயிர் களே ஆறு தொகுதியில் அடக்கிய முறைக்கும, சமணர் நிலன் நீர் நெருபபு காறறு எனனும நானகிடவகையில் வைத்து உயிர்களேப பகுத்த முறைக்கும வேறறுமை சாலப பெரிதாகலின அவ வியல்புகளெல்லாம பழைய சமண்நூல் மேறகோளகள கொண்டு முறற ஆராயந்து பாராது நுனிபபுல் மேயும் யாடுபோல் தாம அறிந்த சிறிதையே பெரிதாக மயஙகி அம மயக்கவுணர்ச்சியால் தொல்காபபியனுரைச் சமணரெனருருரை பொருந்தா தெனபதூஉம, அதுகொண்டு அவர் கி. மு. ஈ-ஆம நூற் ருண்டிலிருந்தாரெனல் போலியுரையா மெனபதூஉம் நனகு விளக்கப்பட்டன.

உக.. தொல்காப்பிய காலத் தொடர்ச்சி

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரைக் கிறித்து பிறந்த தறகுமுன மூந்நூரும ஆண்டிலிருந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கும பினனே வைத்தல் வேண்டுமென வரைந்த பாரபபனருரை ஆராயற்பாறறு யாம 'பண்டைககாலத் தமிழரும ஆரியரும' எனற நூலில் ஆசிரியா தொல்காபபிய னுர் இறநறைககு நாலாயிரதது மூந்நூருண்டுகட்கு முன இருந்தாரென று பல ஏதுகளகொணடு நாட்டிய காலத் தைத், தாமும பல தக்கசான றுகள காடடி மறுமல, யாம கூறிய காலகககணககு அளவுககு மிஞசியதெனவும, ஆகவே அதனை மறுத்தல்வேணடா வெனவும அப பாரபபனர் மொழிந்தனர். தமிழர் அல்லாத ஆரியர், எகுபதியர், சாலடியா, பாபிலோனியர் முதலியோரெலலாம ஐயாயிரம பதினுயிரம ஆணடுகட்கு முனனரே நாகரிகத்திற சிறந்து விளஙகினு ரெனறு கூறுவதெல்லாம அளவுககு மிஞசிய தாகாது! ஆனுல் தமிழர் நாலாயிர ஆண்டுகட்கு முன னரே இலகககண இலக்கியஙகளுடையராய நாகரிகததிற சிறந்து விளஙகினுரென றுரைபபது மட்டுந்தான இப பாரபபனருக்கு அளவுக்கு மிஞசியதாயத தோனறி விட்டது! இவா ஏதொரு சானறுங காட்டாது, உண மைச சானறுடன எழுதிய எமதுரையினைத தாம கருது தற்குரிததனறென விடடனரேனும, அறிவான மிககோர் எமதுரையின மெயமமையும அவருரையின பொயமமையும் எளிதிற றேர்ந்து எமதுரையினைக கைக்கொளவ ரெனக. அது கிடகக.

முதலில் இவர் தொல்காபபியம் இடைச்சஙக நூலென னும ஒரு பொருந்தாவுரையைத் தழுவி, அவ விடைச் சஙகம கிறிதது ஆணடுககு முனனும, கடைச்சஙகம அவ் வாண்டின துவக்க காலத்திலும இருந்தனவெனக் கரைந் தார். 'பாணடியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப பெருவழுதி' எனபான குமரிநாடு கடலவாயபபுகுவ தனமுன அஃதாவது இற்றைக்கு ந்000-ஆண்டுகட்குமுன தலைச்சஙக காலத்தில் இருந்தானுவன் என்பதை மேலே எ0க-ஆம் பக்கத்தில்

விளக்கினும். அவன்மேற் பாடபபட்ட செய்யுள ஒன்றில் 'ஞமன'என ஞகரத்தை முதலாக உடைய சொல் (புறம், சு) ஒனறு வரக காண்கினறேம தொல்காபபியனர் இப பாண்டிய அரசன காலத்திலேனும, அல்லது அவற்குப் பினனேனும இருந்தராயின, தாம இயறறிய இலகண நூலில் ஞகரத்தை முதலாகவுடைய சொல்லையுந் தழுவி யிருபபா. ஆனால, அவர் தங்காலததில் ஞகரத்தை முத லாகவுடைய சொல் தமிழில் வழஙகாமையின, அதனை விலகி "ஆ, எ, ஒ எனும் மூவுயிர் ஞகாரத்துரிய" (எழுத்து, சுசு) என்று சூததிரஞ செயவாராயினர். இவ் வொரு பெருஞ்சானறு கொண்டே தொல்காபபியனர் பாணடியன முதுகுடுமியின காலத்திறகும அஃதாவது இறறைறகு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கும் முனனரே இருந்தா ரென்பது நனகு துணியபபடும. இன்னும, கி. மு. மூனறும நூறறுணடில் அஃதாவது இற்றைககு இரண்டாயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன தொல்காபபியனர் இருந் தனராயிற், சிறிதேறக்குறைய அக்காலத்தில் இயற்றப பட்ட 'பரிபாடற' செய்யுட்களிற் காணபபடுஞ 'சகடம,' 'சடை,' 'சண்பகம,' 'சமம,' 'சமழப்பு,' 'சமைப்பின' முத லான சகர முதறற தமிழ மொழிகளையும், 'ஞமன' என்னும ஞகரமுதற் றமிழ மொழியினையுந் தழுவியிருப்பர்; ஆனால், அவர் தங காலத்தில் அச் சொறகள வழஙகாமையின ஞகர முதன்மொழி தமிழில் வரா என்று சூத்திரஞ செய்தாற் போலவே,

"சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஔ வெனும் மூன்றலங்கடையே." (எழுத்து, சுஉ)

எனச் சகர முதன்மொழிகளுந் தமிழில் வரா எனச் சூத் திரஞ்செய்திட்டார். ஆகவே, இச் சொற்கள தமிழில் வழஙகிய கி. மு. மூன்றும நூறறுண்டிறகும, ஞகர முதன் மொழி வழஙகிய கி. மு. முபபதாம நூற்றுண்டிற்கும் முனனே தொல்காப்பியனர் இருந்தமை கன்மேற் கட்டிய அரண்போல் நாட்டபபடுமெனக. எனவே, தொல்காப்பிய

ஞா தலீச்சங்க காலத்தவ ரல்லால், இடைச்சங்க காலத் தவரல்லரென ஓர்ந்துகொளக.

இனி, அவா, தொல்காப்பியச சிறபபுப பாயிரச் செய் யுளிற போந்த "ஐந்திரம நிறைந்த தொல்காபபியன்" எனபதிலுளள 'ஐந்திரம' எனபதை ஆராயபபுகுந்து, அது வடமொழியிலுளள வியாகரணமா மெனறும, அதனை யாக்கிய இந்திரனும, அட்டாத்தியாயியை ஆகிய பாணினியும ஒரே காலத்தவராதல் வேண்டுமெனறும, பாணினி கி. மு. மூனறும நூறறுண்டிலிருந்தவராகலான் ஐந்திரம் உணர்ந்த தொல்காபபியா கி. மு. மூனறும நூற றுண்டிறகும பிறபட்டவராதல் வேண்டுமெனறுங கூறுவ துடன, பனமபாரனார் இயறறிய சிறபபுபபாயிரச் செயயுள பிறகாலத்தேசெயது தொலகாபபியததில் நுழைக்கபபட்ட தாயிருக்கலாமெனறும நுவல்கினறார். இவவாறுரைக்கும உரைகளின் இடையே ஒனறினும் துணிவு பிறவாமலும் தக்க சானறுகள காட்டாமலும முனனெடுபின முரணு மாறு இவா செய்யுங குழபபஙகள பல.[1]

வடமொழி இலக்கண நூலாசிரியரில் இந்திரனே முதலாசிரியனுவனென்பது தைத்திரீய சமஹிதையிற (எ, சு, எ) சொல்லபபட்டிருக்கினறது. 'தைததிரீய சம ஹிதை' கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்ததாகையால், அஃது இறறைக்கு நாலாயிரத்து ஐந்நூறுண்டுகளுக்கு முறபட்டதெனபதும மேறகாட்டியவாறுல் தானே போதரும. நாகோஜிபட்டரது 'பரிபாஷேந்து சேகரத்' திற்கு உரை யெழுதிய வைத்தியநாதரும "பழைய வையா கரணிகளாவார் இந்திரன முதலாயினர்"[2] எனறு அவ் வுரைமுகத்திற கூறினர். இந்திரனுகுப் பின்னும் பாணி னிகு முனனும் ஒருவர்பின ஒருவராய வந்த வடமொழி இலகுண ஆசிரியா அறுபத்துநால்வ ரென்பது பெறப்

1. See pages 154-160, 'Dravidian India' by Mr. T. R. Sesha Iyengar, M. A.

2. Dr. T. Goldstucker's Panini, p. 58; Panini Office Publication.

படுதலால்,[1] ஓர் ஆசிரியர்க்கு முபபதாண்டு விழுக்காடு வைத்துக் கணகசுச்செயயவே அறுபத்து நால்வர்க்கும ஓராயிரத்துத் தொளாயிரத் திருபஃது யாண்டுகள ஆகினறன. இனிப பாணினி முனிவர் இருந்த காலம கி. மு எ00-என று முடிவு செயயபபட்டிருத்தலால், வட மொழி முதல் இலக்கண நூலாசிரியன் இந்திரன் இருந்தது இற்றைக்கு நாலாயிரத்தைந் நூறியாணடுகளுக்கு முன் னென்பதும முடிக்கபபடும. ஆரியவேத காலத்தையுங், குமரிநாடு கடல்கொண்ட காலத்தையும, பாரதபபோர் நிகழந்த காலத்தையுந், தலச்சங்க காலத்தையுந், தொல் காபபியனா காலத்தையும மேலே பல முகத்தால் ஆராய்ந்து காட்டிய காலகணகளோடு, ஆரிய இலக்கண முதலாசிரி யன இந்திரன காலமும ணடுக காட்டியவாறு கணக்குச் செய்யின முழுதொத்து நிறகக் காண்டலால், இவ வுண்மை முடிபுக்கு மாறுக, இந்திரனும அவற்கு இரண்டாயிர மாண்டு பிற்பட்ட பாணினி முனிவரும ஒரே காலத்தின ரென ருருரை பெரியதொரு பிழைபாட்டுரையாம எனக.

அற்றனறு, இந்திரனே பாணினிகாலத் திருந்தவன் அல்லன; இந்திரன ஆக்கிய ஐந்திரத்தினவழிக கி. பி. முதல் நூறருண்டிற் செயயப்பட்ட 'காதந்தரமும',[2] கி. பி. ஐந்தாம நூற்ருண்டின பிறபகுதியில் இயற்றபபட்ட 'ஜைநேந்திரமும'[3] என்னும நூல்களே, பணமபாரனரது சிறப்புப பாயிரவுரையில் 'ஐந்திரம' என அவறறின முதல் நூற பெயராற கூறபபட்டன வெனறு கொளளாமோ வெனிற், கொளளாம; இப பரதநாடெங்கணும உளள ஆனருராற் பெரிது பாராட்டிப பயிலபபட்டு வந்த பழைய விழுமிய இலக்கண நூலாகிய பாணினீயத்தைப பயிலாது, அருகி மிகச் சிலராற் பயிலபபட்டு வந்த

1. Dr. A. A. Macdonell's 'A History of Sanscrit Literature,' p. 430.

2. Dr. S. K. Belvalkar's Systems of Sanscrit Grammar, p. 88.

3. Do Do Do , p. 64.

'ஐஞேந்திரம்' முதலிய பின்னூல்களைத் தொல்காபபியனூர் கற்று நிரம்பினரென றல் ஒவவாமையானும், தொல்காப்பியனூர் பாணினீயத்திற்குப பிற்பட்டவராயின் ஒரு முதனிலையிற பிறந்த பல சொற்களை ஆராயந்து அவ்வொரு முதனிலையிற கொணர்ந்தடக்கும பாணினீய முறையின நூட்பமும பயனும உணர்ந்து தாமும் தமிழச்சொறகளை அம முறையில் ஆராய்ந்தடகுவரே யனறி "மொழிப் பொருட் காரணம விழிப்பத் தோனரு" (தொல்காப்பியம், சொல், நகூச) எனக் கூறுராகலானும, ஐந்திரத்தின வழிவந்த 'காதந்தரம,' 'ஐஞேந்திரம' முதலிய நூல்கள ஒரு காலத்தனவனறி வெவவேறு காலதத்தனவாகலின் அவை தமமையெல்லாந் தொல்காபபியனூர் ஒருங்கு கறறறகுக் கி. பி. ஆரும நூறருண்டில் இருந்தாலல்லது அவர்கு அஃது இயலாமையானும, அவ வழிநூல்கள பலவற்றை யுங கல்லாத ஒருவரை "ஐந்திரம நிறைந்த" எனறல் பொருந்தாமையானும, 'ஐந்திரம' எனனும முதல்நூலை மட்டும பயினரா ஒருவரையோ அவ்வாறு "ஐந்திரம நிறைந்த" எனறுரைத்தல் ஏற்புடைத்தாமாகலானும், திருநாவுக்கரசு நாயனரிருந்த கி. பி. ஆரும நூற்றாண்டிலிருந்து தொல்காபபியனூர் நூல் செயதனராயின அக்காலததிற் பெரிதும பரவிவழஙகிய 'கட்டளைக்கலித்துறை,' 'பல்வகை விருதத்தப பாக்கள' முதலியவற்றிறகும ஏனைச் சொறகள சொறறொடர்கட்கும இலகக்கணஙகூறல் இனறியமையாததாகவும் அவற்றுள ஒருசிறிதாயினும அவர் உரையாமையானும, பௌத்தம சமணம் முதலான மதக் குறிபபுகளாதல் அம் மதத் தெய்வஙகளாதல் அவரால் ஓர் எட்டுணையுஞ சுட்டப்படாமையானும், தொல்காபபியனூர் நுவனற இலக்கணஙகள அத்துணையும் மிகப பழைய அஃதாவது ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முறபட்ட செந்தமிழச் சொற்பொருள வழக்குகளையே குறிபபனவாயிருத்தலானும், தொல்காபபியனூர் பயின்ற 'ஐந்திரம' எனபது ஆரியத்தில் முதல் இலக்கண ஆசிரியனுகிய இந்திரன செயத நூலேயாமெனறு கோடலே தொலகாபபியனரிருந்த மிகப பழைய காலத்திற்கு இசைவதொன்று

மாகலாஞும, பணமபாரஞர் மொழிந்த 'ஐந்திரம்' இந்திரன் ஆக்கிய முதல் நூலேயாகுமனறி அதறகுப பணமைடுங காலம பினமைழுந்த 'காதந்தரம' முதலியனவாகாவெனறு கடைப்பிடித் துணாந்துகொளக.

இனி, ஆங்கில ஆசிரியர் சிலரது கோட்பாட்டைத் தழிஇப் பாணினி முனிவர் கி. மு. மூன்றும நூறறுண்டில் இருந்தாரெனல அவர் மொழிந்ததூஉங கொளளறபால தனறு ஐரோப்பிய ஆசிரியருளளுநம, நம பரதநாட்டுக் கறறருளளுநம வடமொழிநூற காலஅளவைகளாக கணக் கிட்டார் தொகை இருதிறபபட்டு நிறகினறது அவருள ஒருசாரார மிகப பழைய இருக்குவேதப பாட்டுகளுக்கே கி. மு. கஙூ00-க்குமேற பழமை சொல்ல ஒருபபடுகினறிலர். மறறொரு சாரார அவை தமக்குக கி. மு. ச000-க்கு மேற பழமை சொல்வர் [1] இபபோது காளிகட்டத்தினகண் ஓர அறிஞர் இருகுவேதப பதிகஙகள பல இற்றைக்கு முப் பதினாயிர ஆணடுகளுக்குமுன இயறறபபட்டன வாகு மென்று அரிய பல சானறுகள கொணடு விளக்கிவருகின றார [2] இஙஙனமே மாபாரதபபோர் நிகழந்த காலமும், பாணினிமுனிவர் காலமும இருதிறப்படுத துரைகக்படு கினறன. இவைதம பழமைகளாக குறைதததுக கூறுவார் தங காலகக்கணகக்குப பழைய தமிழநூலாராயச்சிகளும், ஏனை எகுபதியர, சாலடியர், எபிரேயர் முதலான மக்களின் நாகரிகப பழமைக்கும இசைந்து வாராமையின அஃது உண்மையுடையதாகாது. இருக்குவேத முதலியவறறின மிகப் பழைய காலத்தை உண்மையாராய்ச்சியாற கண் டுரைப்பார்தங காலகக்கணகக்கே, பழந் தமிழமக்களின பண்டை நாகரிக வரலாறறோடு ஒத்துநிறகக காண்டலின அதுவே உண்மையென்று கொளளற்பாற்று. 'என்

1. Dr. Hermann Jacobi in Indian Antiquary, Vol. XXIII, pp. 154 sq., Mr. B. G. Tilak in 'The Arctic Home in the Vedas.' and Dr Bloomfield.

2. Dr. Abinas Chandra Das, M.A., Ph.D., in his 'Rig Vedic India'.

பகைவறகு இரணடு கண்கள கெடுவதாயின, எனக்கு ஒரு கண் கெடினுங் கெடுக' எனனும அழுக்காறுடையான் போல், தமிழநூல்களின பழமையைக குறைத்துவிடு தறகு உதவுமாயின வடநூல்களின பழமையுங் குறையி னுங் குறைகவெனறு பார்ப்பனர் சிலா அழுக்காறறுற் கருதுகினறனர். இதறகுத், தொல்காபபியனுரைக கி. மு. இரண்டாம நூறறாண்டிறபடுபபிககவேண்டிய பார்பபனர், கி. மு. முபபதாம நூறறாணடிறகு முனனிருந்த ஐந்திர ஆசிரியன் இந்திரனையுங, கி. மு. ஏழாம நூறறாணடிலிருந்த பாணினி முனிவரையுங் கி. மு. மூனறாம நூறறாணடிற படுப்பித்தறேத சான்றாம. பாணினிமுனிவர் காலத்தைப பறறித் தமக்குமுன ஆராயந்தார் முடிபுகளையெல்லாந் திரும்பவும நுணுகி யாராயந்து, அவரது காலங கி. மு. ஏழாம நூறறாண்டிற்குப பிறபட்டதாதல் ஒருவாறறாலும் இசையாதெனறு நிரணணயித்தல் வேண்டும் எனனும அறிஞர் 'சமஸகிருத வியாகரணவகைகள்'[1] எனனுந் தமது நூலில் நனகு விளக்கியிருத்தல் காணக.

இனனும அபப பார்பபனர், பனமபாரனுர் உரைத்த பாயிரவுரை தானது கோட்பாட்டிறகு இடர்விளைத்து அதனைப பாழசெயதல் கண்டு, அது பிறகாலத்தெழுந்தி தொலகாபபியத்துள நுழைக்கபபட்டதா யிருக்கலா மெனறு மெல்லக கரைந்தார். இபபோதுளள உரை களில் மிகப பழையதாகிய நககீரனுர் தம 'இறையனாரகப பொருளுரை' முகத்திலேயே "வடவேஙகடந் தென குமரியாயிடை" எனபது தொலகாபபியத்தில் உளதாகக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலானும, அவர்க்குப பின்வந்த இளம பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்கினியர் முதலான எல்லா உரைகாரரும அதனைத் தொல்காபபியச் சிறபபுபபாயிரச் செயயுளெனறே மொழிதலானும, அப் பாயிரச்செயயுள

1. 'Systems of Sanscrit Grammar' by Mr. Krishna Belvalkar, M A., Ph D., p. 18. Dr. Goldstucker, Prof. Bhandrakar and Dr. Vincent Smith long ago assigned 7th century B. C. to Panini.

இயற்றினர் தொல்காப்பியனர் என்று களவியலுரையும் தொல்காப்பியனரோடு ஒரு சாலை மாணக்கராய பனம் பாரனர் என்று ஏனையுரைகளுங் கூறுதல்கொண்டு அப பாயிரச்செய்யுள இயற்றினர் பெயர் ஐயுறவுக்கு இடனு யிருபபினும எல்லா உரைகாரரும அதனைத் தொல்காபபி யத்தில் உளளதெனக கிளத்தலின ஆண்டு அதனகண் ஐயுறுதற்கு இடன் இன்மையானும, அது பிற்காலத் தெழுதி நுழைக்கப்பட்டதென மெல்லக் கிளந்தார் உரை பொய்யுரையேயாமென விடுக்க.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காபபியனர் காலத்தைக் கி. மு. இரண்டாம நூற்றாண்டிற் படுபபித்த பார்பபன ருரையாலுந் தொல்காபபியம இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேறபட்ட பழமையுடைத் தென்பது போதரலால், அவ்வளவு பழமைகூட அதறகுச் சொல்லுதறகு மனம பொருத மற்றொரு பார்பபனர், தொல்காப்பியனர் அறிந்த 'ஐந்திரம' என்பது 'ஜைநேந்திரமே' என நாட்டுதறகுப புகுந்து, சிலபபதிகாரத்தில் அதறகுச் சான்றுகள தேடிக் காட்டுவாராய்ப,

> "புண்ணிய சரவணம் பொருந்துவி ராயின்
> விண்ணவர் கோமான் விழுநூல் எய்துவிர்."

எனவும,

> "கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூலின்
> மெய்ப்பாட் டியற்கை ஒளங்கக் காணுய்."

எனவும போந்த 'சிலபபதிகார' அடிகளிற குறிக்கபபட்ட இந்திரன் நூல் 'ஜைநேந்திரமே' எனப புகனரூர்.

மேற்காட்டிய அடிகள சிலபபதிகாரத்தின் 'காடு காண்காதை'யில் இருகினறன. மதுரைக்குச் செல்லும வழிகேட்ட கோவலனுக்கு, அவனை எதிரபபட்ட ஒரு மறையோன் அவ்வழியின் அடையாளங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போமபொழுது, அழகர்மலையின் பக்கத்தே மூன்று பொய்கைகள உள, அவற்றுட் "'புண்ணிய

சரவணம' என்னும பொய்கையில் நீராடுவிராயின் வான வர்க்கு அரசனை இந்திரன இயற்றிய சிறந்த நூலினுட் பொருளை உணரபபெறுவீர்'' என்றுகூறக், கோவல னுடன இருந்த கௌந்தியடிகள அச் சொற்கேட்டு ''ஆயுட் கற்பத்தினையுடைய அவ்விந்திரன் இயற்றிய நூலின் மெய்பபொருளை அருகன அருளிச்செயத பாட்டியலில் விளஙக அறிவாயாக'' என அறிவுறுத்தின ரெனபதே மேலியடிகளின பொருளாகும; விண்ணவர் கோமானகிய இந்திரன் இயற்றிய நூலெனபது 'ஐந்திரவியாகரணமே' யென இவ வடிகளுக்கு உரையெழுதிய அருமப தவுரைகார ரும அடியார்கக நல்லாரும மொழிந்தனர; இவவுரைகளி லனறிச், சிலபபதிகார நூலில் எஙகும 'ஐந்திரம' எனனும பெயர் காணபபடவில்லை. உரைகாரர் கூறியவாறே யெடுப் பினும, 'ஐந்திரம' இந்திரன் இயற்றிய நூலென்றே மேலை யடிகளிற் பெறப்படுகினறதல்லாமற், 'பத்ரபாகு' எனனுஞ் சமண முனிவன இயறறிய 'ஜைநேந்திரம' எனபது அவற றினகட் சிறிதும பெறப்படவிலலை; சிறிது தமிழறிவுடை யார்க்கும மேலையடிகளின பொருள இதுவேயாதல தெற் றென விளஙகாநிறகும. 'கபபம' எனனுஞ் சொல் நீண்ட வாழநாள எல்லையினைக குறிக்குங 'கல்பம' எனனும வட சொல்லின திரிபாகுமென்றே உரைகார ரிருவருங கூறினர்; அதன உணமைபபொருள அவவாறிருகக, தஙகருத்து நிரமபுதற பொருட்டு அச் சொல்லுக்குக் 'கல்பசூதிரம' எனபபொருள செய்து, 'பத்ரபாகு எனனும முனிவன் செயத கல்பசூத்திரத்திலே இந்திரன ஆக்கிய ஐந்திரவியா கரணத்தின உணமை காணுமோ' எனை அப பாரபபனர் அவ வடிகளுக்கு உரை யுரைத்துககொண்டார். 'ஜைநேந் திரம' எனனும நூல் பூஜயபாதர் எனனுந் தேவநந்தியாற் கி. பி. ஐந்தாம நூறறாணடில் இயறறபபட்டதேயல்லாமற் கி. மு. நானகாம நூறறாண்டிலிருந்த பத்ரபாகுவினலா வது, கி. மு. ஆறாம நூறறாண்டிலிருந்த மகாவீரராலாவது இயறறபபட்ட தனறு. 'தனஞசயகோசம' எனனும் 'ஜைநஹரிவமஸ' நூலும, போப தேவரென்னும ஹேம சந்திரரும 'பூஜயபாதரென்னுந் தேவநந்தியே ஜைநேந்

திரம இயற்றினராவர்' எனக் கூறுமாறறுல் இவ்வுணமை நனகு விளங்கும; பூஜ்யபாதரே 'ஜைநேந்திர த' தின ஆசிரியராவரென்ப 'பேல்வால்கரும்' முடிததுக கூறினர்.[1] இனி, 'ஜைநேந்திரம்' இயறறபபட்ட காலங கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின பிறபகுதியாமெனபதும அவரால் நனகு காட்டபபட்டது[2] கி. பி இரண்டாம நூறறாண்டின பிற பகுதியில் இலங்கையை ஆண்ட 'முதறகயவாகு' எனபான, சிலபபதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளின காலததில் இருந்தவன் எனபது சிலபபதிகார நூலினுளளேயுங[3] குறிக்கபபட்டிருத்தலால், ஜைநேந்திரம இயறறபபடுதறகு உந்0-ஆணடுகளுகது முனனரேயுளள சிலபபதிகாரதறற, பிறபடட அச்சைநேந்திர நூல குறிபபிடபபட்டதெனறல் யாங்ஙனம பொருந்தும? 'மொட்டைத தலேகும முழங் காளுக்கும முடிபபோடுதலோடு' ஒபப, இயைபு சிறிது மில்லாதவைகளே இயைதது வைபபதில் இப பாபபன ரனறி மறறு ஏவா வல்லார! அது நிற்க.

மேறகாட்டிய சிலபபதிகார அடிகளிற குறிகபபட்டது 'ஜைநேந்திரம' எனனும வடமொழியிலகணம ஆதல் செல்லாதெனறது ஓகும; 'பழைய பிராதிசாக்கி யங'களேயும 'ஐந்திர த'தையும பினபறறிச செயத 'காதந் தரம' எனனும வியாகரணநூல், தகுகணதறற கி. பி. முதல் நூறறாண்டில் அரசுபுரிந்த 'சாதவாகனர' காலத்த தாகலின, அதுவே அச் சிலபபதிகார அடிகளிற் சுட்டப பட்டதாகுமெனறு கொளளாமோவெனிற; கொளளா மனறே, எனனே? அங்கே சுட்டபபடடது விணணவர் கோமான இந்திரன இயறறிய நூலேயல்லாமற் பிறிதனறு; வெளிபபடையாகச் சுட்டப்பட்டதொரு நூலை விடுத்துச் சுட்டபபடாத தெனனறனே ஆணடுகொணாந்து பிணைத் தல் பெரிதுங குறறமாகலி லெனக.

---

1. Systems of Sanscrit Grammar, p. 63.
2. Ibid. p. 64.
3. வாகதருகாதை, கசு0.

அறருயினும, இந்திரன ஆக்கிய நூறபொருளை அருக தேவன அருளிய ஆகம நூல்களிற் பரகக் காணலாம என்று கௌந்தியடிகள கூறும பிரானிரண்டடிகளைக் கொண்டு, ஐந்திர நூற பொருளை அகத்தடகிய சமண நூல்கள சிலபபதிகாரத்திறகு முனனரே உளவாதல் பெறபபடுமாலோவெனிற, கூறுதும: மேலே குறித்த சிலபபதிகார அடிகளில் இந்திரன ஆகிய நூல் என்று பொதுவகையாற குறிகபபடடிருபபதறகு 'ஐந்திரவியாகரணம' எனச சிறபபுவகையாற பொருள செயவது யாஙஙனம பொருந்தும? இளஙகோவடிகள வேறியாணடேனும இந்திரன ஆகியது ஐந்திரமே எனக கூறிலரா? இல்லையே அவவாறிருகக, அவவடிகளிற சுடடியது ஐந்திரவியாகரணமே என்ற உரைகாரருரை பொருதத முடையதாகக் காணபபடவில்லை மறறுக, கௌந்தியடிகள மொழிந்த விடையை உறறுநோககுங்காற, சமணசமயக் கோட்பாடுகள பொதிந்த ஒருநூல இநதிரன எனப பெயரிய ஓர அரசனால இயறறபபடடு முனனரே யுளதாயிற் றெனபதே அதனற போதரும. அருகதேவன அருளிச் செயத ஆகமம எனபது வீட்டு நூறபொருளை யறிவுறுதது வதாயிருததல் வேணடுமெயனறி, இலகக்கணமாகிய கருவி நூறபொருளை யறிவுறுதது வதாய இருத்தலாகாது; ஆகவே, அவவாகமப பொருளோடு ஒபபசசெயத இந்திரன நூலும வீட்டு நூறபொருளையே யுணர்த்துவதாயிருததல் வேணடுமென்று தெளிந்து கொளக. ஆகவே, மேலே காடடிய சிலபபதிகார அடிகளிற, சமண்முனிவர் செயத வடமொழியிலகக்கண நூலாகிய ஜைநேநதிரஞ சுட்டபபட்ட தெனக் கரைந்த பார்ப்பனருரையும, அவரோடொபபக் கூறும ஏனையோருரைகளும பொருளறபட்டுப் போலியா யொழிந்தமை காணக. அவை அவவாறெழியவே, ஐந்திரம நிறைந்த ஆசிரியன தொல்காபபியனைச் சமணமதத்திலும, அம மதத்தவர் இருந்த கி. பி. ஆரும நூறறாண்டிலும் படுபபிகக முயன்றா முயற்சியும புரைபட்டொழிந்தமை காண்க.

இனி, இலங்கைத்தீவின் வரலாற்றிற் சொல்லப்பட்ட மூன்று கடல்கோளகளிற் கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த மூனறாம கடல்கோளுக்குச் சிறிது முனனரேதான் 'தொல்காப்பியம்' இயறறபபட்டதாகல் வேண்டுமெனற மறறொரு பார்பபனருரையின் பெற்றியினை ஆராய்வாம. மூன்றில முதற் கடல்கோள் கி மு. உஙுஅ-இல் நிகழ்ந்த தென 'இலஙகை வரலாறு' கூறுகிறப, அதற்குமுன் 'தொல்காபபியம்' இயற்றப்பட்டதாகுமென உரையாமல், மூனறாம கடலகோளுக்கு முனனர்ததான அஃதியறறப பட்டதெனக் கூறுதறகு அவர் காட்டிய ஏது வெனனின. ஒன்றுமேயில்லை. மேலே யாம பலவாறறாலும் விளக்கிக் காட்டிய பகுதிகளால், தொல்காபபியம 'குமரிநாடு' கடல் கொளளப்படுமுன் இயறறபபட்ட தெனறெனபது பெறப படும. குமரிநாடு இருந்த முதலூழிக்கட் செயயபபட்ட செங்கோன்றரைச்செலவு எனனும நூலின மிகப பழைய வுரையில் "பஃறுளியாறறுத தலைபபாய்ச்சல் ஏழ்தெங்க நாட்டு முத்தூா அகததியன" எனவும, "முதலூழி, முன கடல் கொளளபபட்ட பெருமபரபபுத தமிழ நிலம" எனவும போந்த உரைக் குறிபபுகளாற, பஃறுளியாறு பாய்ந்த குமரிநாடு மிகப பெரியதொரு நிலனயிருந்ததென்பது புலனும. இவவுண்மை,

"பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள."

என்று சிலபபதிகாரத்துந் தெளிததுக் கூறப்படுதல் காண்க இவ வடிகளுககு உரையெழுதிய 'அடியார்க்கு நல்லாரும,'

"அக்காலத்து அவர் நாடடுத் தெனபாலி முகத் திறகு வடவெலலையாகிய பஃறுளி யெனனும் ஆற றிறகும, குமரியெனனும ஆறறுக்கும இடையே எழு நூறறுகாவதவாறும இவறறின நீாமலி வாமென மலிந்த ஏழதெங்கநாடும ஏழமதுரைநாடும ஏழமுன பாலைநாடும ஏழபினபாலைநாடும ஏழகுன்றநாடும ஏழகுணகாரைநாடும ஏழகுறும்பனைநாடு மென

னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும் குமரி கொல்லம் முதலிய பனமலீ நாடும ம காடும பதியும் தடநீர்க் குமரி வடபெருங கோட்டின்காறும் கடல்கொண் டொழிதலாற் குமரியாகிய பௌவமென்றார் ”

என்று கடல்கொண் டொழிந்த பெருநிலப பரப்பாகிய குமரிநாட்டின் வகைகளெல்லாம விரித்துரைத்தார். இஞ் ஞானறு கிடைக்கபபெறுத அரிய பெரிய தமிழ நூல்கள் பறாலவற்றை நனகாராயந்துணர்ந்த இவ் வுரைகாரர் உரைத்த குமரிநாட்டின பெரும பரப்பு, மேலே காட்டிய செங்கோன்றரைச்செலவின் உரையாசிரியர் கூற்றோடு பெரிதொத்து நிற்றல் காண்க. இஙஙனமே 'களவியல்' முகவுரை யுரைகாரரும, இளமபூரணரும, நச்சினார்கினிய ரும், 'கலித்தொகை'யில் கo-ஆம் கலியின் ஆசிரியரும பெரும்பாலும ஒதுதுரைபபர். இவருட் சிலர் கூறுவன சுருககமாயும, வேறு சிலர் கூறுவன விரிவாயும் இருககும்; அடியார்க்கு நல்லார் பண்டை நூல்கள் பலவறறை நன் காயந்த பெரியாராகலின், அவர் இவ் வரலாற்றைப் பழையநூற் சானறினறி விரித்துரையார்; இவருரையிற் கண்ட 'ஏழதெஙகநாடு' செங்கோனறரைச் செலவு என னும முதலூழி நூலின உரையிற் காணப்படுதலோடு, 'எழுநூற்றுகாவதவாறு' என்பதனுறு பெறபபட்ட பெரு நிலபபரபபும அப பழையவுரையிற குறிக்கபபட்டமை காண்க. 'பெருந்தமிழ நிலமாகிய குமரிநாடு கடல்வாயப புக்க செயதி' தொனறுதொட்டு நூலாசிரியர் உரையாசிரி யர்களால் வரலாற றுமுறை வழாமல் உரைக்கபபட்டு வரா நிறகவும, அடியார்க்குநல்லார் காட்டியவாறு அததுணைப பெருநிலங் கடல்நீரால் விழுஙகபபட்டது மக்கள தோனறு தற்கு எத்தனையோ நூறறுயிர ஆண்டுகளுக்குமுன நிகழ்ந்த தாதல் வேண்டுமெயனறி ஐயாயிர ஆண்டுகட்குமுன நிகழந்தது ஆகாதெனவும், அவருரைததவுரை அவரே கட்டிய பொயயுரையா மெனவும, கடல் கொண்ட அத் தமிழநிலம் ஒரு சிற்றளவினதேயா மெனவும, வேறொரு பார்ப்பனப புலவர் செந்தமிழ் கச-ஆந் தொகுதியின் கக, கஉ-ஆம பகுதிகளில் எழுதினர்.

இபபோதுளள குமரி முனைகருத் தெறகேயுலவும 'இந்திய மாக்கடல்' பல்லாயிர ஆண்டுகளுகருமுன பெரு நிலனு யிருந்ததெனபது இருஞானறை 'நிலநூல்' வல்லார் எல்லார்கரும ஒபப முடிந்த தெனறேறயாம. இப பார்ப பனா தாமும அதனை உடமபடுகினறார. அப பெருநிலப பரபபைக கடல்நீர் விழுங்கியதும இப பாரபபனர்கரும ஏனை இயற்கை நூல் வல்லாரகதும உடமபாடாவதேயாம.[1] பணடைககால மககட பருதியாரின வரலாறுகளை ஆராயந்து நூலெழுதினரில மிகச சிறந்தாரான ஹாலஸ்டாக் எனனும ஆசிரியர், நிகிரோவா எனனும மககளின பண்டை வரலாறறினை நனகாயந்து பார்த்துப பினவரு மாறு முடிபு கூறுகினறார :

" 'நிகிரோவா' ஆபபிரிககா தேயத்திற் 'சகாரா' எனனும் பாலைநிலத்திறகுத தெறகேயுளள நாடெஙகும உறைகினறனர்; அப பாலைவெளியை அவர்களாவது மற்றை விலஙகினஙகளாவது கடந்துசெனறதேயில்லை, இம மக்கள் அரேபியா, பாரசிகம, இந்துஸ்தானம, சீயம, சீனம முதலிய நாடுகளிலும யாவா, சுமாதிரா, போனியோ முதலிய தீவுகளிலுங காணபபடாவிடினும, மடகாஸகர் அந்தமான தீவுகள, மலாய நாடு, பிலிபபைன, புதுக்கினியா, புதுஹீபிரிட்ஸ, புதுக்காலிடோனியா, பிறித தீவுகளிலும், தாஸ்மானியாவிலுங காணபபடுகின்றனர். இவர்கள கபபலேறிச் செல்லும வழகக முடைய ரல்லராகையால், இவர்கள மேறகூறிய நாடுகளிலும தீவுகளிலும பரந்து காணபபடுதறகு, ஆபபிரிக்காவின் கீழ்கரையிலிருந்து இந்தியாவாக் கடலினூடே நெடுகத்தொடர்ந்து நீண்டு கிடந்த தீவுகளாவது அல்லது மிகபபெரிய நிலமாவது இருந்ததாகல் வேணடும. அபபோது இந்தியமாக்கடல் இபபோதுளள சகாரா பாலைநிலத்தில் நின்றுலவின தாயிருத்தல் வேண்டும."[2] எனறு அவ் வியற்கை நூற் பேரறிஞர் பெரிதாராயந்துரைக்கும மெயயுரையால், இப்

1. See 'The Tamilian Antiquary,' Vol. II, No. 1.
2. 'Pre-Historic Times' by Sir John Lubbock, p. 363.

போதுளள இந்தியமாக்கடலின் ஒரு பெருமபகுதி பல்லாயிர ஆண்டுகளுகுமுன ஒரு பெருநிலமாயிருந்த தெனப தூஉம, அந் நிலததினகண உறைந்த மககளின கால வழியில் வந்தோரே இப்போது ஆபபிரிக்காவிலிருந்து இந்தியமாக்கடலின நெடுக ஆஙகாஙகுளள தீவுகளிற சிதர்ந்து காணபபடுமநிகிரோவ ராவரெனபதூஉம் இனிது பெறபபடுகின்றன வல்லவோ? இனி, இப பெருநிலப பரபபு முழுதும ஒரே காலத்திற கடல்நீரால விழுஙகப பட்டதெனக கோடல பெரியதொரு பிழைபாடாம சகாரா எனனும பாலநிலததினகணநினற கடலே, நிலவருண்டையின் மையததே காலஙகடோறும் தோனறும அதிர்சசிகளின அளவுகுகு தகபடி அவவிடததை விடடுப பெயர்ந்து குமரிநாடடை மெல்ல மெல்ல விழுஙகியதாகும. சகாரா நிலததின சுற்றளவு காறகோடி மைல் ஆகும; இந்தியமாகக்டலின சுறறளவோ இரணடரைகோடி மைல் ஆகும. ஆகவே, சகாராவில் நினற கடல் நீரால விழுஙகபபட்ட குமரிநாட்டின சுறறளவு சிறிதேதறகுறைய இருபதந்தைந்து இலட்சம மைல் உளளதாகும. சகாராவின நிகளம மூவாயிரம மைல் என று கணகிடபபட்டிருத்தலாற, குமரிநாட்டின நிகளமும மூவாயிரம மைலாகுமென றும, அதன் அகலம எண்ணூறு மைலுகுகுக் குறையாதெனறுங கணக்குச செயதல இழுக்காது. கடல்கொணட நாறபதெதானபது நாடுகளும எ00-காவதம பரபபுளளன எனறு அடியார்குநலலார் கூறியதை ஆராயப புகுந்த அப பார்ப்பனர், குமரிமுனைக்குந் தெனறுருவத்திறகும இடையேயுளள அகலம ஏழாயிரமைலிற குறைந்துளதாகலின், எழுநூறு காவதம அல்லது ஏழாயிர மைல் கடல்கொண்டதெனற அடியார்க்கு நல்லாருரை பொருந்தாதெனறார். அகலத்தில ஏழாயிரமைல் எனபது அடியாருகு நல்லாருரையிற பெறப்படாமையின், அவ்வாறு பொருள் செய்த அப பார்ப்பனருரையே பொருந்தா வழுவுரையாமெனக. அடியார்க்கு நல்லார் உரைதத அப பரப்பின் அளவு ஏன் நிகளத்தையே சுட்டுவதா யிருத்தலாகாது? என்று வினவுவார்க்கு அவர் விடைகூறு

மாறு யாஙஙனம? குமரி எனனும யாறறுக்கும பஃறுளி யெனனும் யாறறுக்கும இடையேயுளள நிலம எ00-காவதமுளதெனற வளவாலே, அஃதகலதநின் அள வையே சுட்டுவதெனருல் பொருந்துமோ? அவவிரண்டு யாறுகளைச் சுட்டிக் கூறினமையாலே அவறறினிடைப் பட்ட நிலத்தின அகலம் சிறிதென்பது தானே பெறபபடா நிறக, நிகளததில் அஙஙனம இருபுறத்து எல்லைகளுஞ சுட்டப படாமையின் அந் நிகளததின பெரும பரபபு எல்லாரானும அறியபபடாமைபற்றி அதுவே அஙஙனம் எ00-காவதமெனறு அவராற குறிக்கபபட்டதெனபது தானே போதரும.

இனி, உரைகாரர் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலும் அவர்கரு முறசெனற காலத்தினுங 'காவதம' எனனுஞ் சொல் எத்தனை நாழிகை வழிகருப் பெயராய வழங்கிற் றெனபதனைத் தெளிய அறிதறகுத் தக்க சானறுகள் பழைய தமிழநூல்களில் ஆராயநத மட்டில் அகபபட்டில. ஆயினும, இற்றைக்கு உஉ00-ஆண்டுகட்குமுன இயறறப் பட்டதாகிய கொடிலியரது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் கசு000-முழங கொண்டதே ஒரு யோஜனையெனறு சொல்லபபட் டிருததலால், அதுவே ஒரு சினனக் காவதமாம எனறுங், கி. பி. ஒனபதாம நூறறாண்டில் இயறறபபட்ட தாகிய 'கணிதசார சஙகிரகத்'தில் கஉ000-முழங்கொண்டதே ஒரு யோஜனை யென்று கூறபபட்டிருத்தலால் அதுவே ஒரு பெரிய காவதமாம எனறும ஓர் அறிஞர் எழுதினர்.[1] மேற்காட்டிய வடநூல்கள இரணடிலும 'யோஜனை'யி னளவு இத்துணையென வரையறுத்துரைக்கபபட்டிருக் கினறதே யல்லாமற, 'காவதம' எனனுஞ சொல்லாதல் அதனளவாதல் அவறறினகட் சிறிதுங குறிக்கபபட்டில. இனி, மறறோர் அறிஞர் பழைய தமிழப்பாட்டுகள சில வற்றின சானறு கொணடு "அணு-அ க்கொணடது க-தேர்த்துகள, தேர்த்துகள-அ க்கொணடது க-பஞசிழை, பஞசிழை-அ க்கொண்டது க-மயிர், மயிர்-அ க்கொண்டது

1. செந்தமிழ், கச, பகுதி, கக.

க-மணல், மணல்-அ க்கொண்டது க-கடுகு, கடுகு-அக் கொணடது க-நெல், நெல்-அ ககொணடது க-விரல், விரல்-கஉ கொணடது க-ாண, சாண-உ கொணடது க-முழம, முழம-ா கொணடது க-கோல், கோல்-நி00 கொண் டது க-கூபபீடு, கூபபீடு-ா கொண்டது க-காதம" என நன்கு விளக்கிகாட்டி யிருத்தலோடு, இந் நீட்டலளவைக் கணக்கு முற்றும் தனித்தமிழநாட்டு வழகேயா மெனவும நாட்டியிருக்கினறார்.[1] இவ அறிஞர் தாம சான்றுகக் காட்டிய பாட்டுகள இனைய நூலினகண் உளளனவென பது காட்டிறநிலராயினும, இவர் காட்டிய இந் நீட்டலள வைக் கணககுத தனித்தமிழ நாட்டுவழக்கேயா மெனப தற்கு, இதனகணுளள சொறகள அத்துணையும் தனித் தமிழச் சொற்களாயே யிருத்தலுங, 'காதம' எனனுஞ் சொற பழைய வடநூல்களுட் காணபபடாமையுமே சானறு மெனபது. எனவே, ஒரு காவதம எனபது அ000-முழங கொண்ட ஒருநெடுவழியே யாதல் தெளியபபடும. அஃது இஞ்ஞானறை ஆஙகில அளவைபபடி இரண்டே கால் மைலும எண்பது முழங்களும ஆகினறது. ஆக, எழு நூறுகாவத நிகளமெனபது சிறிதேறக குறைய ஆயிரத் தறுநூறு மைலகளே யாகினறது. ஆபபிரிகக தேயத் தின கீழகரையிலிருந்து கிழக்கே சுமத்திராதீவகத்தின மேல்கரைவரையிற கடல்கொண்ட நிலத்தின நிகளஞ சிறிதேறக்குறைய நாலாயிர மைலாகும. ஆபபிரிக்காவின வடககிலுளள சகாரா பாலைநிலத்தின நிகளம மூவாயிர மைல் எனபது முனனரே காட்டினோம். அதன அகலம் ஆயிரம மைல் உளது. இப் பெருமபரபபில் நினற கடல்நீர் வற்றி, ஆயிரத்தறுநூறு மைல் அஃதாவது எழுநூறு காவத நிகளமுளள குமரிநாட்டை விழுஙகிற்றெனபதில், உண்மை நிகழச்சிக்கு மாறுரை ஏதுமேயில்லை. ஆதலால், இவ் வுண்மை நிகழச்சியைத் தமது காலத்து வழங்கிய நூற்சானறுகள கொண்டு நன்குவிரித்து விளக்கிய அடி யார்க்கு நல்லாருரையைப புனைந்து கட்டிய பொயயுரை

1. செந்தமிழ், கஙி, பகுதி, கூ.

யெனற பார்ப்பனருரையே புரைபட்டுப பொயபடுவதா மெனக.

அற்றேறல், ஆங்கில ஆசிரியர் பலர், தெற்கின்கண்ண தான பெருநிலபபரபபு மகக்ள தோனறுதறகுப்பனனூ ருயிர ஆணடுகளுகு முனனரே கடல்நீரால் விழுங்கப பட்டதெனக கூறுவதெனனையெனின; குமரி நாட்டினும நானமடங்கு பெரிதாய, அக் குமரிநாட்டின தெறகிலிருந்த பெருநிலம மட்டுமே மகக்ள தோனறுதற்குப பனனூருயிர ஆணடுகட்கு முனனர்க் கடலுள அமிழந்துபோயிற றென பதே அவரதங கருத்தாவதாம. மகக்ள தோனறுதற்கு முன அழிந்து பட்ட அங்கிலப பரபபைப பறறி ராண்டு ஆராயசசியில்லை மக்கள தோனறியபிற பல்லாயிர ஆண்டு கள கழித்துக கடல்வாயப புக்க குமரிநாட்டைப பறறியதே யாம ராண்டு எடுத்துக கொண்ட ஆராயசசியின பெறறி யாம எனக. அறறனறு, மக்கள தோனறுதறகு முன தெறகினகண் இருந்த பெருநிலத்தைக் கவாந்த கடல் கோள ஒனறுமே பெரியதொரு கடலகோளாம; மறறு, அவர் தோனறியபின நிகழந்தனவெல்லாம அததுணைப் பெரிய கடல்கோளகள ஆகா; அவையெல்லாஞ சிறுசிறு நிலபபகுதிகளை அடித்துச சென்ற சிறுசிறு கடற்பெருக்கு களேயா மெனின; மக்கட் டோற்றத்திற்குபபிற பெருங கடல்கோளகள ஏதும நிகழந்தில தெனறு அவர் அங ஙனங் துணிந்து சொல்லுதறகுச சானறெனனை? உலக இயறகையிற பண்டுதொட்டு நிகழந்து வராநினற சாலப் பெரிய மாறுதல்களெல்லாம இப பார்ப்பனர்தங கருத்துப் படிதான நிகழந்து வருகினறனவா போலும! லப்பக் எனனும ஆங்கில ஆசிரியர் மகக்ட்டோற்றத்திறகுப பின இந்திய மாக்கடலால் விழுங்கபபட்ட நிலபபரபபு மிகப பெரிதாதல் வேணடுமெனற நனகாய்ந்து முடிவுகட்டிய உரைக்கூற்றை மேலே எடுததுக்காட்டின மாகலானும, அவர் கூறிய அம் முடிபு குமரிநாடிருந்த காலத்தில் இயற்றபபட்ட செங் கோன்றரைச் செலவு எனனும நூறகூறறெடுங, குமரிநாடு கடல் கொண்டபின் இயற்றபபட்ட தமிழநூற கூற்றுக்க ளொடும முழுதொத்து நிற்கக் காண்டலானும் அஞஞான்

றிருந்த தமிழகமாகிய அக் குமரிநாடு பெரியதொரு நிலப் பரபபேயா மென்பதூஉம, அதனை விழுங்கிய கடல்கோளும் பெரியதொரு கடல்கோளேயா மெனபதூஉம உளளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளளிதின விளஙகற்பாலனவா மெனக. தமிழநூல் வடநூற சான்றுகளானும, இஞ ஞான்றை ஆஙகில மாப்பேராசிரியர் செயது போதரும் வியத்தகு ஆராயசசிகளானும ஐயுறவுக்குத திணைத்தனை இடமுமின்றி நாட்டபபட்டதாகிய இம மெயங்கிகழச்சியினை அடியோடு புரட்டி அப புரட்டால் தமிழின தொனமை யைக் குறைத்துவிடுதறகு ஆவலுற்று உழலும அப பார்ப பனரது செயல், மலையைக் கல்லியெறிதறகு மிக முயன்று அது கைகூடாமையின மாயையின ரேறறமாம அமமலை என்றுமில்லாத வெறும பொய்ப்பொருளேயாமெனக் கரைந்து மகிழும அவர்தம இனத்தாரது உரைபோற கரைந்துமகிழநர் செயலாய நகையாடிவிடுகதறபால்தாகும. மேலாராயநது காட்டியவாற்றல், மககட்டோறறத்திறகு முன தெறகினகணிருந்த பெருநில வெல்லகளைப பறபல காலங்களிற கவர்ந்து வந்த கடல்கோளகள பற்பல உளவாயினும அவையெல்லாம ணைடை யாராய்ச்சிககு வேண்டபபடாவெனவும, மக்கட்டோறறத்திறகுப பல்லா யிர ஆண்டுகள் கழித்துத் தோன்றிப் பணடைத் தமிழக மாகிய குமரிநாட்டின பெரும பரபபை வாய்ப்பெயது கொண்ட பெருங் கடல்கோள புறத்தேயுளள தமிழர்தம நாடு நகரஙகளை அழித்தொழிபபினும, அவர் தமதகத்தே ஆராய்ந்து எழுப்பிய மாபபேரறிவுநிலையாகிய தொல்காபபி யத்தை யழிக்கும வலியிலதாய், அதன ருன்மை மாட்சி யினை யஞசி, அது வீறி நிறகும இத் தென்றமிழ நாட்டின் கீழகரை மேற்கரைப பக்கஙகளைத் தன திரைக்கைகளாற் கவைஇத், தான முனசெயபிழையினைக் கூறி ஓவென ஓல மிட்டு, அதன் அடிகளிழ வீழந்து அரறறுநிறகினற தனவும ஓர்ந்து கொளக.

இனிச், 'செங்கோன் றரைச்செலவு' என்னும நூலுரை யினும, அடியார்க்குநல்லா ருரையினுங குமரிநாட்டி

லிருந்தனவாகக் குறிப்பிடப்பட்ட 'ஏழ தெங்கநாடு,' 'ஏழ்பனைநாடு' என்பவைகளில் அழிந்தனபோக இபபோது எஞசி நிற்பனவே: ஈழம், நக்கவாரம, மோரிசு, சுமத்திரா, யாவா முதலான தீவுகளாகும. இத் தீவுகளிலெல்லாந் தென்னையும பனையுமே மிகச் செழித்திருத்தலும் மேலை நிகழச்சிக்குப பினனும ஒரு பெருஞ சானறும. ஆகவே, கி. மு. உஉஅ-இல் நிகழந்த முதறகடல்கோளே குமரிநாட்டின் மாபபெரும பகுதியை வாய்பபெய்து கொணடதாகுமெனபதூஉம, அக கடலகோளுக்கு முனனர்ச்செயயபபட்டுத் தமிழ வழங்குஉ நிலமெஙகும உலாயதே 'தொல்காபபியம' ஆமெனபதூஉம இனிது தெளியக கிடந்தவாறு காணக. மறறுக், கி. மு. நுoச-இலும, கி. மு நுoசு-இலும நிகழந்த ஏனைக கடல்கோளகள இரண்டுங், 'திருச்சிர் அலைவாய'(வடமொழியிற 'கபாடபுரம')எனபபட்ட திருச்செந்தூர்க்குப பக்கததே எஞசி நினற சில நாடு நகரஙகளை இரணடு முறையாக அடித்துசசெனற சிறுசிறு கடல் கோளகளாகு மல்லாமற, குமரிநாட்டை முழுதுஙகவாந்த பெருங கடல்கோள ஆகாதென்பதுங கருததிற பதிககற் பாறறு.

இனித், தொல்காபபியத்துக் களவியல், சசஉ-ஆஞ சூத்திரமாகிய "மறைந்த வொழுகக ததது ஓரையும நாளும" எனபதனகட் காணபபடும 'ஓரை' என்னுஞ சொல்லைக் கிரேக்க மொழியெனகொணடு, அவ்வாறருல் தொல் காபபிய காலத்தைக் கி. மு. மூனறும நூறறாணடினபாற் படுபபிக்க வேண்டினர் கூறறைறச் சிறிது ஆராயவாம. 'ஓரை' எனனுஞ சொல் இனனமொழிக்கு உரியதெனறு ஆராயந்து உறுதிப படுத்தியபின, அதனை ஒரு சானறாகக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வருதலனறே உண்மையாராயச்சி செயவாரது கடமையாகும? அஙஙனமம ஆராயந்து பாராது 'ஓரை' எனும அச சொல்லைக் கண்ட அதது துணியாமனை, அதனைக் கிரேக்க மொழியெனத் துணிநதுரைத்தல் பெரிதும பிழைபடுவ துடைத்தாம. இஙஙனமே இஞ ஞான்று ஆராயாமல் வடமொழிகளெனவும பிறமொழிக

ளெனவுங் கொளளப்படும் நூறறுக் கணக்கான சொற்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கப் பார்ககத் தனிச்செந்தமிழ மொழிக ளாதலே அறிவுடையோர் (Dr. Caldwell) காட்டா நிற்பர். யாமும மேலே சில காட்டிப போந்தாம. இனி, 'ஓரை' எனனுஞ சொல் தமிழமொழியிலுங கிரேகக மொழியிலும வடமொழியிலுங காணபபடுகினறது. மூனறு மொழிகளி லும் பொதுவாகக காணப்படும இச் சொல்லைக் கிரேக்க மொழிக்கே யுரியதென வரைந்து கட்டினவா, அவ்வாறு தாம அதனை வரைந்து கட்டுதறகுக காட்டிய சான றெனனை? ஏதுமே காணேம. தொல்காபபியத்திற்கு முற்பட்ட கிரேகக நூலிலாயினும வடநூலிலாயினும 'ஓரை' என்னும அசை சொல் வழஙகப்படடிருக்குமாயின, அதனை அப பிறமொழிகளுக்கு உரிய சொலலாகக கொள் ளுதல் ஒக்கும. தொல்காபபியஙக, கி மு. மூன்றும நூற் றுணடிலேதான இயறறபபட்டதாகும எனற இச சொல் வழகைகையே ஒரு சானறாகக்கொணடு நாட்டபபுகிறவர், அச் சொல் கிரேகக மொழியிலேனும வடமொழியிலேனுங கி. மு. மூனறும நூற்றுண்டிறகுமுன இயறறபபட்ட நூல் களில் வழஙகபபடடுளளதெனக் காட்டல வேணடுமனறே? அவவாறு செயதலே விடுத்து, அதனை வாளா கிரேக்க மொழியெனறல, அதனை ஆராயச்சியறிஞடையார் கைக கொளவரோ? யாம ஆராயந்த மடடிற கி. மு. மூனறும நூறறுண்டிலாதல, அதறகு முறபட்ட காலத்திலாதல் இயறறப்பட்ட கிரேக்க நூல ஆகிய நூல்களில் 'ஓரை' எனனுஞசொல் வழஙகுதலைக கணடிலம. கி. பி. ஆறும நூறறுணடிலிருந்த வராகமிகிரரால் மட்டுங கிரேக்கரின் வான நூலாராயச்சியைத் தழுவி 'ஹோரா சாஸதிரம' எனனும ஒரு நூல் வடமொழியில எழுதபபடடிருக் கினறது. அதுகொண்டு 'ஹோரா' என்னுஞசொற கி. பி. ஆறும நூற்றுண்டிற்குச் சிறிது முறபட்ட காலதகிற் கிரேக்க மொழியில் வழஙகபபட்டமை மட்டும அறியப் படும. [1]கி. மு. இரண்டாம நூற்றுணடிலிருந்த கிரேக்க

1. See 'A Short History of Astronomy' by A. Perry, M.A., pp. 40 and 62.

ஆசிரியரான 'ஹிப்பார்க்கஸ்' காலத்திலேதான் கிரேக்க ரின வானநூலாராய்ச்சி ஓர் ஒழுங்குபெறத் துவங்கி அவர்க்கு முந்நூருண்டுகளுக்குப்பின் கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டின் இடையிலிருந்த 'தாலமி' எனனுங கிரேகக ஆசிரியராலேதாம அது முற்றுப பெறலாயிற்று. ஆகவே, கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிறகுங் கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேதான் 'ஹோரா' எனனுஞசொல் கிரேக்கமொழியில் வழஙகபபட்டதாகல் வேணடுமெனபது துணியபபடும். படவே, கி. மு இரண்டாம நூற்றாண்டிற்குமுன கிரேக்க மொழியில் வழஙகாத 'ஓரை' எனனுஞ் சொல்லை அக் கிரேககமொழிக்கே உரியதென்றலுங, கி. மு. இரணடாம நூற்றாண்டுகரு முற்பட்டதாகிய 'தொல்காபபியத்தை' அந் நூற்றாண்டுக்குப் பிறபட்டதாகிய அச் சொற்கொண்டு கி. மு. மூனறாம நூறறாண்டில் இயறறபபட்டதாகு மென றலும "என முபபாட்டன திருமணக்காலத்தில் யான அத் திருமணப பந்தறகாலை பிடித்து கினறேன" எனக் கூறுமை ஒருபேரனது சானறுமொழியோ டொப்பவைத்து நகையாடற பாலனவா மெனக.

அறறேறல், 'ஓரை' எனனுஞசொல் எந்தமொழிக்கு உரியதெனின; மிகபபழைய தமிழநூலாகிய தொல் காபபியத்தில் அச்சொற காணபபடுமாறுபோல் அங ஙனமே பழைய கிரேக்கநூல் ஆரிய நூல்களில் அது காணபபடாமையானுங், தொல்காபபியத்திற்கு மூவாயிரத் தைந்நூருண்டு பிற்பட்டுக் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந் துண்டாலா கிரேக்க ஆரிய வான்நூல்களின மட்டுமை அது காணபபடுதலானுமை அது பண்டைச் செந்தமிழ மொழிக்கே யுரிய தூயதமிழ்ச் சொல்லாதல் உணர்ந்து கொளக. அங்ஙனமாயின அதற்குத் தமிழச் சொற் பொருள கூறுகவெனிற கூறுதும். 'ஓரை' என்னும அச் சொற்கு முதனிலை 'ஓர்' என்பதாகுமை. "'ஓரபு' என்பது ஒரு பொருளை ஆராய்ந்து உணர்தல்"[1] என்று ஆசிரியர்

1. இறையனாரகப்பொருள், உ-ஆஞ் சூத்திரஉரை.

நக்கீரனுர் உரை கூறினராகலின, அவவாறு ஆராயந்து உணரபபட்ட வான்மீன வட்டமே (இராசிச் சக்கரமே) ஓரையெனா வழஙகப்படலாயிறறு. பண்டைத் தமிழமக்கள் வழஙகிய 'ஓரை' என்னும இத தமிழச்சொல்லே கிரேக்க மொழியிற செனறு 'ஹோரா' எனா அம மொழியினியல் புகசு ஏறபத்திரிந்து, பின வடநாட்டில் வந்து குடியேறிய கிரேககா வாயிலாக வடமொழியிற புகுவதாயிறறு.

அறறேறற, பண்டைத் தமிழமக்கள தமகசு நெடுந் தொலைவிலிருந்த மேஞட்டவராகிய கிரேகசருடன கடல தாண்டிச்சென்று கலந்தாலனறே, அச்சொல அவர் மொழியிற கலததறகு இடனுணடாம? எனின, அந் நிகழச்சியும ஒரு சிறிது காட்டுதும: மேல்கடற பாலதான சாலடி நாட்டின (Chaldea) தலைநகராகிய 'ஊர்' எனனும இடத்தே நிலத்திற புதைந்துகிடந்த பழைய வேந்தரின் அரணமனைகளைக் கிளறிய பார்க்கையிற, கி. மு. ஈ000-த் தில் அஃதாவது இற்றைக்குச் சிறிது குறைய ஐயாயிர ஆணடுகளினமுன அஙகு அரசுபுரிந்த 'ஊரேயா' எனனும வேந்தனுற கடடபபட்ட அரண்மனையின்கண் தமிழநாட்டுத் தேக்குமரத்துணடொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது; அது கொண்டு, பண்டைத் தமிழர்கள ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முனனரேயே கடல் தாண்டிச்சென்று மேல்நாட்டவரொடு வாணிகம நடாத்தினரென ஆங்கில வரலாற்று நூலாசிரி யர் முடிவுகட்டிச் சொல்கின்றனர்.[1] அதுவேயுமனறி, விவிலிய நூலிற் சொல்லப்பட்ட 'சாலமன' என்னும வேந்தன் மேல் நாட்டில் அரசுபுரிந்த கி. மு. க000-த்தில், அஃதாவது இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன னமே மயிற்றோகை, யானைமருப்பு, குரஙகு, அகிறகட்டை முதலான பண்டஙகளை, அவ வரசனுடைய மரக்கலஙகள் 'உவரி'[2] என்னும இத் தெனனஞட்டுத் துறைமுகத்தில் வந்து ஏற்றிக்கொண்டுபோன வரலாறுங், கருவாப்

1. Ragozin's Vedic India, p. 305.

2. இப்போது இவவூர் தூத்துக்குடிக்குத் தெற்கே செம்பட வர் குப்பமாய் இருக்கின்றது; Tamilian Antiquary, No. I, p. 23.

பட்டை, கருப்பூரம் முதலான பண்டங்கள் தமிழநாட்டிலிருந்து கிரேக்கநாட்டிற்கு இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளின முன்னரே ஏற்றிச்செல்லபபட்டமையின் அப பண்டங்களின் தமிழ்ப்பெயர்கள கிரேக்க நூல்களிற் கலந்தவரலாறுங் 'கால்ட்வெல்' ஆசிரியரால் நெடுநாட்கு முனனமே நனகெடுத்துக் காட்டபபட்டன.[1] இஙஙனமாக ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பெட்ட காலத்திருந்தே தமிழர்களும் மேனாட்டவர்களும ஒருஙகு கலந்து வந்தமை ஐயமின்றித் தெளியக்கிடத்தலின், அம மேனாட்டு மொழிகளுட் கலந்த பலப்பல தமிழ்ச சொற்களில் 'ஓரை' யெனபதும ஒன்றுதல் காண்க.

அற்றேலஃதாக, இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளாக மேனாட்டவர்களே வானநூலாராயச்சியிற் சிறந்தவராகக காணபபடுகினறனரனறி, இப பரதநாட்டினகண் உளளார, அவருளளும இத் தெனறமிழ நாட்டவர் அத்துணைப பழைய காலததே அதில் வல்லுநரா யிருந்தனரெனபது கண்டிலமாலெனின; ஆராயாது கூறினை; வானூலாராய்ச்சி 'மதிவழியளவு' (சந்திரமானம்) எனவும், 'பகல்வழியளவு' (சூரியமானம) எனவும இருதிறப்படும. மேனாட்டவரிற பண்டை நாளிலேயே வானூலாராய்ச்சியிற பெரும்புலமை பெறறு வயஙகினர் பாபிலோனியர் அல்லது சாலடியரெனபபடும் பழைய நாகரிகமகளே யாவர். எனறலும, இவர்கள 'பகல்வழியளவு' எனனுஞ சூரியமான ஆராயசசியிற றேர்ந்தவர்களேயல்லாமல், 'மதிவழியளவு' என்னுஞ சந்திரமான ஆராய்ச்சியிற் றேர்ந்தவரல்லர், அதனை யுணர்ந்தவரும அல்லர். வான்மீன்களைப பனனிரண்டு வீடுகளாக (இராசிகளாக)ப பகுத்து, அவற்றினூடு செலலும பகலவன இயக்கத்தைக்கொணடு ஈசுஎ நாட்கள அடஙகிய ஓர் ஆண்டினைப் பன்னிரண்டு திஙகளாக வகுத்தனர்.[2] ஆனாலும இருபத்தேழு அல்லது

1 See Dr. Caldwell's 'A Comparative Grammar of the Dravidian Languages,' 3rd edition, Introduction, pp. 88-91.

2. Chaldea by Z. Ragozin, p. 230.

இருபத்தெட்டு வான்மீன் நிலைகளை யுணர்ந்து, அவற் றூடு செல்லும மதியின் இயக்கத்தைக் கண்டறிந்து நாள களுங கோளகளும வகுதத நம இந்திய மக்களின 'மதி வழியள'வாகிய சந்திரமான ஆராயசசியைப பழைய பாபிலோனியா ஒரு சிறிதும் தெரிந்தவர் அல்லர். இந் நாளில் ஆரியமொழி நூல்களை எழுத்தெண்ணிக் கற்று ஆரியமொழியினும மேனாட்டு மொழியாராயச்சியினும மாபபெரும புலவராயத் திகழந்த மேனாட்டாசிரியரான மாக்ஸ்முலர், இவ வரிய பெரிய உணமையினை இற்றைக்கு சச-ஆணடுகட்கு முனனமே பினவருமாறு எடுத்துக் காட்டினர் :

" பாபிலோனியர் கண்டறிந்த வான வீடுகள பகலவன வழியவாகும. முனனெழுத்துப பட்டையங்களை அடுத் தடுத்து ஆராயந்தமையாற பறபல உண்மைகள புலனு யினவேனும, மதிவழியளந்த வான்வீட்டாராயச்சி பாபி லோனியர்பா லிருந்ததெனபதற்கு ஏதொரு சுவடுதானும அகபபட்டிலது. மதிவழியளவு பாபிலோனியர்க்குத் தெரிந்ததெனறென்றே வைத்துக்கொளவோமாயினும, வேத நூல்களையும பழைய வேதசசடங்குகளையும அறிந்த வா எவரும, அவ எளிதாக வானளவையினைப பாபி லோனியரிடமிருந்து இந்துக்கள இரவலாக வாஙகிக் கொண்டனரெனை நமபுதற்குத் தாம எளிதில் இசையார். வேத வேளவிகளிற பெருமபாலன, பகலவ னியகசத்தை விட மதியினியகசத்தையே சார்ந்து நிகழவன வெனபது எவரும நனகுணர்ந்ததேயாம. * * * ஒவவொரு நாளுஞ செயயபபடுஞ சடஙகுகளாகிய மாபபெரு வேள்விகள ஐந்துங, காலை மாலையிற செயயபபடும எரியோமபலுமே யனறி, வேதகாலத்தில் முதனமை பெற்றன : 'தரசபூரண மாசம' எனனும மறைநிலா முழுநிலா வேளவிகளும, பருவ கால வேளவிகளாகிய 'சாதுர்மாசியமு'மே யாகும."[1] இங் ஙனமாக இப பரதநாட்டினகணிருந்த பண்டை நன்மக்

1. MaxMuller's 'India What Can It Teach Us?' pp. 126, 127.

களே வானநூலாராய்ச்சியிற் சிறந்து விளங்கினமை காட்டியதோடு, 'மதிவழியளவு,' இருகருவேத இரண்டாம மண்டிலத்தின ஈஉ-ஆம பதிகத்திலும, எட்டாம மண்டிலத்தின் ஈ-ஆம் பதிகத்திலுங குறிப்பிடப்பட் டிருத்தலையும முதனமுத லெடுத்துக காட்டினர். இருக்குவேதத்தின் மட்டுமேயன்றி, எசுர்வேதத்திலுந், தைத்திரியகதினுஞ், சாந்தோகியத்தினும வானநூலாராய்ச்சிக் குரிய சானறுகள இருததலையுங குறித்துப போந்தார்.[1] இவரைப்போலவே விபர் எனனும மேனட்டாசிரியரும பழைய ஆரியவேத நூல்களிலிருந்து சான்றுகள பல எடுத்துக்காட்டி, மிகப் பழைய நாளிலேயே இப பரதநாடடவர் 'மதிவழியளவை' யாகிய வானூலாராயச்சியிற புலமையுடையராயிருந்தமை தெளிதது விளக்கினர்.[2] இவர்களெல்லார்க்கும முனனரேயே கோல் புரூக் எனனும ஆசிரியர் இவவுணமைகளை எடுத்துரைதனர்.

இனி, 'மதிவழியளவை'த் தவிரப 'பகல்வழியளவு' வடநாட்டிலிருந்த நமபரத நனமகக்குத் தெரியாதாயினுந், தெனனாட்டிலிருந்த பணடைத் தமிழ நனமக்கடகு அவ்விருவகை யளவுந் தொனறுதொடடே தெரிநதிருந்தன வென்பதறகுப பதினெராம பாடலிற் போந்த,

> "விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசும்பு புணர்ப்ப
> எரிசடை யெழில்வேழந் தலையெனக் கீழிருந்து
> தெருவிடைப் படுத்த மூன்றிரண்பதிற் றிருக்கையுள்
> உருகெழு வெள்ளிவந் தேற்றியல் சேர
> வருடையைப் படிமகன் வாய்ப்பப் பொருடெரி
> புந்தி மிதுனம் பொருந்தப் புலர்விடியல்
> அந்தி யுயர்நிற்ப அந்தணன் பங்குவின்
> இல்லத் துணைக்குப்பால் எய்த இறையமன்

1. Max Muller's 'A History of Ancient Sanscrit Literature,' Panini Office edition (1912), pp. 107-109.

2. A. Weber's 'The History of Indian Literature,' p. 248.

வில்லிற் கடைமகர மேவப்பாம் பொல்லை
மதியம் மறைய வருநாளில் வாய்ந்த
பொதியின் முனிவன் புரைவரைக் கீறி
மிதுனம் அடைய விரிகதிர் வேனில்
எதிர் வரவு மாரி.''

எனனும பகுதியிற பனனிரண்டு நாள வீடுகளும் (இராசி களும), தாங்கூறும முதிர்வேலிறகாலததில் அவை காணபபட்டவாறும ஆசிரியர் நல்லந்துவனர் நனகெடுத்து மொழிதலே சானறும. ஆசிரியா நல்லந்துவனர், அக நானூறு, நிகூ-ஆஞ செயயுளில் மதுரை மருதனிளநாக னாரற புகழநது பேசபபட்டிருத்தலானும, பாண்டியன் இலவந்திகைப பளளித துஞசிய நன்மாறனை இம மருத னிளநாகனரும ஆசிரியர் நக்கீரனரும பாடிய பாட்டுக்கள (நிநி, நிகூ) புறநானூறறினகட் காணபபடுதலானும மேலே நிஎகூ-ஆம் பக்கததிற் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற் பகுதியிலிருந்தவராகப பெறபபட்ட நக்கீரனரது காலமே நல்லந்துவனாகும காலமாதல் தெளியபபடும. படவே, நல்லந்துவனர் கூறிய 'பகல்வழியளவு,' கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டிலிருந்த கிரேகக வானூலாசிரியரான 'தாலமி' எனபவர் கண்டெழுதிய 'பகல்வழியளவுக்'கும முறபட்ட தாதலும் தாமே விளங்கும. இஙஙனமாகக் கிரேக்க வானூலாசிரியாகரு முனனமே தமிழச்சானறோர் 'பகல் வழியளவு' தெரிந்திருந்தமை புலனாதலிற, கிரேககரிட மிருந்து அவ் வளவினைத் தமிழர் கறறுணர்ந்தாரென்பது அடாது. மற்றுத், தமிழரிடமிருந்தே அதனைக் கிரேக்கர் கறறுணர்ந்தாரெனக.

அறதறற், கி. பி. ஆரும நூற்றாண்டிலிருந்த வராக மிகிரர் எழுதிய 'ஹோராசாஸதிரத்'திற் காணபபடுங கோள்கள், வான்வீடுகள் முதலியவற்றின் பெயர்கள் கிரேக்கமொழிச் சொற்களோடு ஒத்து நிற்றலும, அவை தமிழச் சொறகளோடு ஒத்து நில்லாமையும எனனை யெனின்: கி. மு. முதல் நூறறாண்டிலிருந்தே வடநாட் டவரும் அவர்வழியே வடமொழியும் தமிழ்நாட்டின்

கண் வந்து மிகுதியாய்ப பரவத் துவங்கிவிட்டமையின், தமிழாகள முனனே தனித்தமிழச் சொற்களால் வழங்கிய தம பொருளகளையும இடையிடையே வடசொறகளால் வழங்கத் துவங்கிவிட்டனர். மேலெடுத்துக் காட்டிய நல்லந்துவனரது செய்யுட் பகுதியிற றனித்தமிழச் சொறகளினிடையே 'புந்தி,' 'மிதுனம,' 'அங்கி,' 'பங்கு,' 'யமன,' 'மகரம,' முதலான வடசொற்கள புகுந்து விட்டமை காண்க. இங்ஙனமே நாட்செல்லச் செல்ல வடசொறகளும வடமொழி வழக்குகளுந் தமிழ நாட்டிற் பரவப பரவத் தமிழர்களே தம இயறபெயர்களையும 'ஞானசமபந்தன,' 'சுந்தரன,' 'உமாபதி,' 'சுவாமிநாத தேசிகன' எனறற றொடககத்து வடசொறகளால் அமைகக லானதுடன, தாமே வருந்தி யாராயந்தறிந்தெழுதிய ஒபபுயாவில்லாத் தனித்தமிழ நூல்களுக்குஞ் 'சிவஞான போதம,' 'சிவஞானசித்தி,' 'சிவபபிரகாசம,' 'சஙகற்பநிராகரணம' முதலான வடமொழிப பெயர்களை யமைத்து, அந் நூல்களுள எடுத்துரைககப்படுஞ சில பலபொருள கட்கும வடசொறகுறியீடுகளை யிட்டு வழஙகுவாராயினர். தமிழ வேளாண மக்கடகுப பிறந்த பிளளைகள 'சுபபிரமணியன,' 'விநாயகன்,' 'வீரபதிரன,' 'சங்கரநாராயணன' முதலான வடசொற பெயர்களைப் புனைந்து கொண்ட அளவாலே, வடநாட்டுகுரிய ஆரியபபிளளைகளாய்விடாமை போலத், தனித் தமிழர் தம ஆராய்ச்சி நுணணுணர்விற பிறந்த 'சிவஞானபோதம' முதலிய அருந்தமிழ நூல்கட்கு வடசொறபெயர் புனைந்துவிட்டமை பறறி அவை ஆரியாகுரிய ஆரியநூல்களாயவிடுதல் ஒருவாறருனுமில்லை. இவவாறே தமிழநாட்டு ஊர்களாகிய தில்லை, அண்ணாமலை, ஐயாறு முதலியன சிதம்பரம, அருணாசலம, பஞசநதம முதலான வடமொழிப பெயர்களைப புனைந்தமைட்டானே அவை வடவர்க்குரிய 'ஆரியப் பிரதேசங்க'ளாய் விடுதலும எஞஞானறுமில்லை. இவவியல்புகளை ஆயந்து கணடுணரமாட்டாதார், இவ் வடசொற் பெயர்களுங் குறியீடுகளும உடைமைபற்றி மேற்கூறிய உண்மைத் தமிழ்நூல்களை வடநூன மொழி

பெயர்ப்புகள் போலுமென மயங்குவாரும, அவை அவற றின் மொழிபெயர்ப்புகளேயா மெனப பிடித்துப் பேசுவாரு மாய்ப் பெரிதும பிழைபடாநிற்பர். இஞ்ஞானறை ஆங்கில வழக்குப பற்றி, ஆங்கிலம அறியாத் தமிழமாதாகளுந் தாம வழங்கும பண்டங்களுக்குத் தப்புந தவறுமாய் ஆங்கிலச சொறகளேயிட்டுப பேசுதலும, ஆங்கிலமுணர்ந்த தமிழ்ாடவர் இடையிடையே ஆங்கிலச சொறகலந்த தமிழில் உரையாடுதலும ஆகிய 'அயல்மொழி மயக்கின' இயலபினை உற்றுக்காண வல்லார்கும, பண்டைத் தமிழச்சான்ரேருந், தமகும புறமபான ஆரியமொழிச் சொறகளைத் தாங்கண்டறிந்த கோளகள் நாள்கள் முதலிய வறறிற்கும் பிறவற்றிறகும் பெயர்களாய் அமைக்கும வேட்கையுடையரான தன உண்மை புலனுகா நிறகும. வட நாட்டவரால் அறியபபடாமல் தமிழநாட்டவராற் கண் டுணரபபட்ட கோளகள நாளகள ஓரைகட்குத் தமிழச் சானரேரே வடமொழிப பெயர்களைப புனைந்துவிட்டா ராகலின, வாணிகஞ செயதறபொருட்டும பொறிகள அமைக்கும பொருட்டும் அரசர்க்கு மெயகாபபாளராயும ஏவறசிலதர் சிலதியராயும அமர்தறபொருட்டுந் தமிழ நாட்டில் தொகை தொகையாய வந்த யவனராகிய கிரேக் கரே 'பகல்வழியள'வினைத் தமிழர்பாற கறறுணர்ந்து, அதனைத் தாம கற்றுணர்ந்தபடியே வடசொற பெயர்க ளாற றமது கிரேகமொழியில் வரைந்து வைபபாராயினா. அவவாறவர் வரைந்துவைதத வானூறகல்வி அவர் கூட்டங்கூட்டமாயக் குடியேறிய வடநாட்டிற பரவவே, அங்கிருந்த வராகமிகிரரை யுளளிட்ட வடநூற புலவர்கள அப பகல்வழியளவினைத தாமுங கறறு, அதனகட் காணபபட்ட பெயாகளுங குறியீடுகளுந் தமது ஆரிய மொழிக் குரியவாயிருததலைக கண்டு மகிழ்ந்து, அவை யெல்லாவற்றையும ஒருங்கே தழுவி 'ஹோராசாஸதிரம' எனப பெயரிய ஒரு வானநூல் எழுதி, அங்ஙனம எழுதி னுந் தாம அறிந்த அப பகல்வழியளவு தமக்குக் கிரேக்கர் பாலிருந்துங கிடைத்ததெனபது தோனற அதற்கு 'ரோமகசித்தாந்தம,' 'பௌலிசசித்தாந்தம்' என்னும

பெயர்களையுங் கிளந்து சூட்டினர்.[1] இங்ஙனமாகக் கிரேக்கர் 'பகல்வழியள'வினை தமிழர்பாலிருந்து கற்றது கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டிலும், அதனை வடநாட்டவராகிய ஆரிய பட்டரும வராகமிகிரரும கிரேக்கர் பாலிருந்து கற்றது கி. பி ஐந்தாம நூறறாண்டின துவக்கத்திற்குப பினனுமேயாகலின, இதனைக் கி. பி. முதனூறறாண்டுகளு முனனரே யறிந்திருந்த தமிழச்சானறோரே இதனை ' இவ் விருவேறினத்தார்களுங் கறபித்த ஆசிரியராவரென றுணர்ந்துகொளக.

அறறாயினுஞ, சாலடிநாட்டிலிருந்த பாபிலோனியர் மிகப் பழைய நாளிலேயே வானநூலாராய்ச்சியில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தா ரெனபது எல்லார்க்கும ஒபபமுடிந்த தாகலின, அவரொடு வாணிகம் நடாத்திய பண்டைத் தமிழரே 'பகல்வழியள'வினை அவாபாற கறறுணர்ந்தா ரென்றுற் படும் இழுக கென்னையெனிற்; கூறுதும்: பண்டைச சாலடியராதல், இருக்குவேத காலத்து வடவராதல் வானூலாராயச்சியில் நிரமபத் தேர்ந்தவரெனறு கோடல் அமையாது; என்னை? சாலடியா அதிற் றேர்ச்சி பெறறது உண்மையாயின், அவர்பாற 'பகல்வழியள'வோடு 'மதிவழியளவுங' காணப்படுதல் வேணடும, மறறஃது அவர்பாற் காணப்படாமையானும, இனி இருக்குவேத காலத்து வடவர் அதிற்றேர்ச்சி பெற்றவராயின் அவாபால் 'மதிவழியளவு' காணபபடுமாறு போலப 'பகல்வழியளவுங'காணப்படுதல் வேண்டும், ஆனலஃது அவர்பாற் காணப்படாமையானும் என்பது. பண்டைச் சாலடியர்பாற் 'பகல்வழியளவு' ஒன்றுமே காணப்படுதலானும, இருக்குவேத காலத்து வடவர்பால் 'மதிவழியளவு' ஒன்றுமே காணபபடுதலானும், மற்றுப் பண்டைத் தமிழர்பாலோ அவ் இருவேறளவும் ஒருங்கே காணப்படுதலானும், சாலடியரும் வடவருந் தாமாகவோ அன்றித் தமிழரிடமிருந்தோ அவ்

1. See Dr. A. Weber's 'The History of Indian Literature,' p. 258; and also Mr. R. C. Dutt's 'A History of Civilisation in Ancient India,' vol. II, p. 243.

விரண்டில் ஒனறைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு முன்னமே, தமிழச்சானறோர் தாமாகவே அவ் விருவகையளவும் ஒருங்குணர்ந்திருந்தமை தேற்றமாம.

அறறன்று, சாலடியரிடமிருந்து 'பகல்வழியளவும,' வடவரிடமிருந்து 'மதிவழியளவும்' தெரிந்துகொண்டமையி னறருன, தமிழர்பால் அவ் விரண்டும ஒருங்கு காணப படுவ வாயினவென றுரையாமோ வெனின், உரையாம. தமிழரின வானூலுணர்ச்சியை நடுவுநிலை வழாது ஆராயந் தறிந்த மஸ்லீன் எனனும மேலநாட்டாசிரியர்,

"தெனனாட்டினகண் உளள பரதவர் தமது தொழி லின பொருட்டு வளாபிறை தேயபிறை இயககங்களைத் தெரியவேணடியமையிற, பண்டை நாளிலேயே காலததை 'மதிவழியளககுங்' கணககை உணடாக்கினர். வெளி நிலங்களி லிருந்த உழவாகளோ பருவகாலங்களையும பகலவ னியககங்களையும உறறு நோககுவாராயினர். பார்ப்பனரது தொடாபிறை பற்றபபடுதறகு முனனமே, தமிழர்கள தமது நாளவாழக்கைக்கு வேணடிய வளவு வானூற பயிறசியை மிகவுஞ சிறந்ததாகச் சிர்பபடுத்தி வைதிருந்தனர; அவர்களது முறை பலவாறருனும இனறும நிலைபேறுற்று நிலவுகினறது. தமிழரது காலக கணககை ஒழுங்குறுத்துவதாகிய வியாழ மண்டிலச் சுழறசி ஐந்து கொண்ட அறுபதாண்டு வட்டம் ஆரியரது முறையிற சேர்ந்ததனறு. தமிழரின மனைவாழக்கை நிகழ்ச்சிகளின் பொருட்டு வழங்கும பனனிரண்டாட்டைக் காலஅளவும அங்ஙனமே தமிழர்கு மட்டும உரிததாவது." என்று கூறுதலும,[1] ஸ்லேட்டர் எனனும ஆசிரியர்,

"தமிழக் காலக் குறிப்புகள் நமதாராய்ச்சி யுணர் வினைப் பெரிதும் எழுப்பி விடுகின்றன. குருக்களமார்க்கு உரியதுங குடிமக்கட் குரியதுமெனக் காலக்குறிப்பு இரு திறப்படுகினறது. குருக்களமார்க்குரிய குறிபபு, தெலுங

1. Quoted in Mr. T. R. Sesha Iyengar's 'Dravidian India,' pp. 129, 130.

குக் குறிபபு உட்பட ஏனை ஆசியாநாட்டுக் குறிபபுகளோ டொபப 'மதிவழியளவின்'பாற படுவதாகலின, அதனைச் சிறந்தெடுத்துப் பேசல்வேண்டா. ஆனற், குடிமக்கட் குரிய காலகுறிப்போ 'பகல்வழியள'வினபாற் படுவது, உணமையாகவே முறறும 'பகல்வழியள'வின்பாற படுவ தாகும; முதலில் 'மதிவழியள'வாயிருந்து பின்பு பகல்வழி யாண்டிற்கு இசையத் திரிபு செய்யபபட்ட நமது காலக் குறிபபை ஒப்பதனறு. ஒரு திங்களுககு இத்தனை நாட்கள் தாம இருத்தல் வேணடுமென்று அவாவாத அவ்வள வுக்கு அது தனிப 'பகல்வழியள'வினபாற் பட்டதாயிருக் கினறது. பகலவன செல்லும வானவழியானது பனனி ரணடு கூறுகளாகப பகுகபபடுகினறது; காலையிலோ நண்பகலிலோ இரவிலோ எந்த நேரதது்திற பகலவன் ஒரு புதுவீட்டிற செல்கினறனனோ அந்த நேரத்திலேயே ஒரு புதுதிங்கள பிறக்கினறது. நாட்களின பிறபபானது கதிரவன எழுமப பொழுதிலேயே துவங்குகினறது; அங்ஙனந் துவங்குவது, இந்தியாவிலுளள ஏதேனும ஓரிடத்திற நேனறுங கதிரவன எழுசசியைபபறறிய அவ் விடத்து நேரதைதக கொணடனறு; மறறு, அது, பழைய தமிழாகள கோளகளின இயகங்களோ உறறுநோககுதறகு அமைத்த கொடுமுடிகளுளள இடத்தின நேர் உச்சியிலும, நடுக்கோட்டின (Equator) பாறபடும இடத்திலும பகலவன் எழுமபோது கணககுச் செயயபபட்ட நேரத்தைக்கொண்டு துவங்குவதாகும. இத்தகையதொரு தனிக் காலக்குறிப் பினை இவர்கள எககாலத்திற கைக்கொண்டார்களென் பதை எவரேனும எனருயினும எடுத்துக காட்டினரோ இல்லையோ யான் அறியேன. இது தனித்த இயல்பிற் றெனபதும, வழக்கமான வசதிக்குச் சிறிது இடர் பயப்ப தாயினுங் கோளகள நாளகளின் இயக்கங்களோ முன்பின் முரணுமல் திருத்தமாக அளந்தறிவதில், இபபோது வழஙகும வேறெந்தக் காலக குறிபபைக் காட்டிலும, இதுவே முன்னிறப தெனபதும பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற பாலனவாகும. இது தமிழரல்லாதாரின் தொடர்பு சிறிதும் அணுகபபெறாத தெனனுட்டினகண்

தனியே இடையருது நடைபெற்று வந்த தமிழ்மக்களின கலைநூற் புலமையின சுருசுருபபினை மெய்ப்பிகினற தன்றே?"[1] என்று கூறுதலுங் கொண்டு, சாலடியர்களுத் தெரியாத 'மதிவழியள'வினையும, ஆரியர்க்குத் தெரியாத 'பகல்வழியள'வினையும பண்டைத் தமிழமக்கள தாமாகவே நன்கறிந் திருந்தமை தெளியக் கிடகினறதனறே? தமிழ நாட்டினகண வழங்கும அறுபது ஆண்டுகளுகுத் தமிழ மககள வடமொழிப பெயர்களைப புனைந்திருபபினும, வியாழமண்டிலச் சுழற்சியை ஆராயந்து கணடு அவ் வாற்றல் அவவறுபதாண்டுகளை வகுததமுறை தமிழ் மக்கட்கே உரித்தாதல், மேறகாட்டிய ஆங்கில ஆசிரியா நடுவுகின்று ஆராயந்துரைக்கு முரையால் இனிது பெறப படுகின்றதன்றே? இவ்வானூ லாராயச்சியால் வெளிப பட்ட உண்மையைக கருத்தூனறிப பார்ப்பவாககு, வட சொறகளையுங குறியீடுகளையும உடைமை பறறித் தமிழாக் குரியவைகள ஆரியர்க குரியவாதல் செல்லாமை நனகு விளங்கும. எனவே, வெறும பெயர்களையுங குறியீடு களையுங கண்டு மயங்கி உணமையைத் திரிதுணராமல், அதனை உளளவா றுணர்தல் மெயயறிவினுர்கு இனறி யமையாத கடமையாதலுந் தானே போதரும. எனறித் துணையும விரித்து விளக்கியவாறாற, பழைய 'தொல் காபபிய நூலுட்' காணபபடும 'ஓரை' எனனுஞசொல் வானவீட்டைக் குறிக்குந் தூய தமிழச்சொலலாயப பண்டைத் தமிழரால் வழங்கபபட்டுவந்த தொனமுவ தூஉம, தமிழர்பால் வந்து 'பகல்வழி'யளவினைக் கற் றுணர்ந்த யவனராகிய கிரேக்கரே ஏனைப பல தமிழச் சொற்களோடு அதனையுங கறறுப போயத் தாம வரைந்த வானூல்களுள எழுதிவைபபாராயினா ரெனபதூஉம நனகு புலனுதலின, அவ 'ஓரை' எனனுஞ சொல்லைக் கிரேக்க மொழியெனப் பிறழவுணர்ந்து, அவவாறாறல் 'தொல் காபபியம' கி. மு. மூனறாம நூறறாண்டிற்றுன இயறறப் பட்டதாதல் வேண்டுமெனக் கரைந்தாருரை பொருந்தா

1. 'The Dravidian Element in Indian Culture' pp. 71, 72.

வுரையாதல் காண்க. மேலும், 'ஓரை' என்னும் இத் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க மொழியில் 'ஓரீ' எனப பெருமபாலுந் தமிழ் வடிவத்தோடு எழுதபபடுதலையும்[1] நினைவிற பதிதல் வேண்டும். இச் சொல்லக கிரேககரிடமிருந்து கடன வாஙகிய வடநாட்டு ஆரியரே அதன தமிழ வடிவத்தைத் திரித்து 'ஹோரா' என எழுதினர் எனக.

இனிப, பாண்டிய அரசர் வழங்கிய 'வட்டெழுத்துக்க' ளின் பிறபபையும, அவற்றுற் பொறிக்கபபட்ட கல்வெட்டுக் களின காலதததையும ஆராயும முகத்தால், 'தொல் காப்பிய' காலத்தைக கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டிற படுபபித்தார உரைகள ஆராயற்பாலன. தமிழநாட்டில் வழஙகிய வட்டெழுத்துக்களைப்பறறியும, இவ் விந்திய நாடெஙகும் வழங்கிய அசோக எழுத்துக்களைப பறறியும யாம இறறைககு இருபததோராணடுகட்கு முன்னமே ஆராய்ந்து, அவ வாராயச்சியைக் கி. பி. ககூஅ-ஆம ஆண்டு வெளிபபோந்த 'பண்டைக்காலத் தமிழரும் ஆரியரும்' எனனும எமது நூலில் வரைந்திட்டாம. அதறகு எட்டாண்டுகள கழிததுக் கி. பி ககூகச-இல் ஆஙகிலத்தில் வெளியிடபபட்டதாகிய 'தமிழாராயச்சிகள' (Tamil Studies) என்னும நூலின்கண அதன ஆக்கியோ ரான சீனிவாசஐயஙகார் வட்டெழுத்துக்களைப பற்றிய எமதாராயச்சியினை முறறும் தழுவி, வட்டெழுத்துகளை தமிழாக் குரியனவேயனறி வடநாட்டில் வழஙகிய 'பிராமி' எழுத்துக்களின திரிபாகா வெனறும, இற்றைக்கு மூவாயிரத்தைந்நூருண்டுகட்கு முனனமே தமிழரும பினீ சியர் எகுபதியரும வாணிகவாழகையிற் கலந்துறவாடின ராகலின எகுபதிய ரறிந்த எழுத்து முறையைத் தமிழரும அந்நாளிலேயே அறிந்தவரா யிருத்தல வேண்டுமெனறும, இவ்வெழுத்து முறையைத் தமிழரிடமிருந்தே இந்திய ஆரியர் கற்றுணர்ந்தவராதல் வேண்டுமெனறும, ம ப என்னும எழுத்தின் வடிவஙகள் பிராமி அசோக எழுத்துக் களிலும வட்டெழுத்துக்களிலும வேறுபட்டிருத்தலே

1. A. Weber's 'The History of Indian Literature,' p. 254.

இதற்குச் சான்றுமென்றும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் உரைக்கும் தமிழ எழுத்தின் வடிவங்கள் வட்டெழுத்துக் களின் வடிவோடு ஒத்திருத்தல்போற் பிராமி எழுத்துக் களின வடிவோடு ஒத்திராமையால் தொல்காப்பியனர் காலத்திறகு முனனமே வட்டெழுத்துக்கள தமிழநாட் டின்கண் வழங்கினவாதல் வேண்டுமென்றும நனகாய்நது வலிய சானறுகள பலவற்றால் தமிழஎழுத்துக்களின் பழமையை இனிது விளக்கிக் காட்டியிருக்கினறார்.[1] அவர் கொண்ட முடிபே எமது முடிபுமா மாகலானும இவ் விந்தியநாட்டு எழுத்தின வடிவங்களோ நன்காயந்துகண்ட 'ரிஸடேவிட்ஸ்,' 'தாமஸ,' 'பர்னல்' முதலான ஐரோபபிய ஆசிரியர் நடுநினறாராயந் துரைக்கும உரையும எமது முடிபோடு ஒருங்கொத்து நிற்றலானும் தமிழ வட்டெழுத் துக்கள தமிழர்க்கே உரியவாய்த் தொல்காபபியனர் காலத் துக்கு முனனே தொட்டு வழங்கும் தனித்தமிழெழுத்துக் களே யல்லாமல், அவை வட வாரியர் வழஙகிய பிராமி எழுத்துகளினின்றும வந்தன அல்லவெனபது கடைப் பிடித் துணர்தல்வேண்டும. தமிழ வட்டெழுத்துக்கள ஆறுயிர ஆணடுகளாய் வழஙகுவனவாகப, பிராமி யெழுத்துக்களோ இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஆண்டு களுககு உட்பட்ட வழக்கமே யுடையனவாயிருத்தலாற, பிராமியெழுத்துகளே தமிழ வட்டெழுத்துக்களோ பார்த் துச் செய்யப்பட்டன வாகல் வேண்டுமல்லது, வட்டெழுத் துக்கள பிராமி யெழுத்துக்களைப் பார்த்துச் செய்யப் பட்டனவாகல் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாதென்க.

அற்றேற், கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குமுன் வட் டெழுத்துக்களாற செதுக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டாயினும இத் தென்றமிழநாட்டின்கட் காணப்படாமை யென்னை யெனிற்; கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னே நீண்டு சென்ற பெருங காலத்திலேதான தமிழருந் தமிழ மன்ன ரும மிகச் சிறந்த நாகரிக வாழ்க்கையிலிருந்தனர்; அக் காலத்திலேதான தனித்தமிழ்மொழி எழில்நலங் கனிந்து

1. See 'Tamil Studies,' pp. 113-131.

தன் சுடரொளி விரிந்து வீறித் திகழ்ந்தது; அஞ்ஞான் றிருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள மெய்யறிவு சான்ற மேன்மக்க ளாய்ப் பலகலைத் துறைகளிலும் அறிவுநிரமபி அவ்வத் துறைகளிலும அளவிறந்த விழுமிய நூல்களியற்றி இத் தமிழகத்தை அறிவொளியால் துலஙகச செய்தனர்; அப் பண்டைநாளில் ஏனை நாடுகளிலிருந்த ஏனை மக்களெல் லாம நாகரிகத்திலும வளத்திலுங குறைந்தாராய்த் திருந்திய அறிவினறி வருந்துகிலையி லிருந்தமையின அவரும அவர்தம மன்னரும் தமிழகத்தைக் கைப்பறற மாட்டாராயினர். அதனால், தமிழகந் தனக்குப பகையா வார் எவருமினறித் தன வேந்தர் பெருமக்களின வெண் கொற்றக்குடை நீழலில் அமைதியுற திருந்தது; எஙகுங கல்வியுங கைத்தொழிலும உழவும மலிந்திருந்தன; நூல் களும் நூலாராயச்சி செயவார் தொகையும பெருகிக்கிடந் தன; எல்லாநூல்களும ஏடுகளில் எழுதபபட்டு எஙகும பரந்து வழஙகின. அரசாகளின ஆண்மையும புகழும விளங்கப பாடிய பாட்டுககளும, அவர்தம ாகையுங கொடையும வரலாறும விரித்த நூல்களும ஏடுகளிற் பொறிக்கபபட்டு எஙகும நிலவினமையாலும, இவ வேட்டுச் சுவடிகள அழிந்துபடுதற்குரிய நிகழச்சிகள் ஏதுமே அஞ் ஞானறு நிகழாமையாலும அவை தமமைக் கருஙகற்களிற செதுகவைக்க வேண்டுமெனனும் எண்ணம பண்டைத் தமிழ மன்னர்க்குங் கறறோர்க்கும ஏனைக் குடிமகக்குந் தோன்றுமலே போயிறறு. அதனாலேதான கி. பி. எட்டாம நூற்றுண்டிறகு முறசென்ற பழந்தமிழ்க் காலத் தில் வட்டெழுத்தால் ஆக்கிய கல்வெட்டு ஒனறுதானும இல்லாதாயிற்று. இதனை முன்னரே களந-ஆம் பக்கத்தி லும் எடுத்துக் காட்டினோம. மற்று, வடநாட்டிற் குடி புகுந்த பழந்தமிழரோ தெனனாட்டவரைபபோல் நாகரிகத் தில் அத்துணைச் சிறவாமையானும், தம் நாட்டகத்தே அடுத்தடுத்துப புகுந்த ஆரியரானுங கிரேக்கரானும ஊணரானும் தொடர்பாக அலைக்கபபட்டு அவ் வலைப் பினால் தம அரும்பொருளகளையும நாடுநகரங்களையும் நூற் சுவடிகளையும இடையிடையே இழக்கலானமையானும்

அங்கிருந்த மன்னர்களும் பிறரும் தம் ஆண்மைச் செயல்களையும் பிற வரலாறுகளையும எளிதிற் சிதைந்துபோம் பனையேடுகளிற் பொறித்துவையாமற் கருங்கற்களிற செதுக்கிவைக்க வேண்டியவரானர். அதனற கல்வெட்டுகள் முதன் முதல் வடநாட்டின்கண்ணேதான் தோன்றுவ வாயின. கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டிற்குப் பின் தென்னாட்டின்கணிருந்த தமிழ்வேந்தர்களின் ஆற்றலும் ஆண்மையுஞ் சுருங்கவே வடக்கிருந்த மன்னர்கள மெல்ல மெல்லத் தமிழநாட்டின்கட் புகுந்து தமிழமனனர்களை வெனறு அதனைக் கைக்கொளவா ராயினர். இங்ஙனமாக இத் தெனனாட்டின்கட் பெருங்குழப்பங்கள நிகழவுழித் தமிழமக்கள தமக்குரிய அருமபொருளகளையும நாடுநகரங்களையும ஏட்டுச் சுவடிகளையும இழந்துவரலானர். வடக்கிருந்துவந்த பல்லவ அரசர்களுந் தமது வழக்கப்படி தம் ஆண்மைச செயல்களையும பிறவறறையுங கருங்கற சுவர்களில் ஆங்காங்குப பொறித்துவைபபாராயினர. அப பல்லவர் காலத்தும் அதறகுப பினனும இத் தமிழகத்திலிருந்த தமிழரசர்களும அவ் வழக்கத்தைத் தாமுங கைப்பற்றி ஏடுகளினும் நிலைபேறுயுளள கல்வெட்டுகளை அமைபபாராயினர். தமிழநாட்டின்கட் கி. பி. மூன்றும நூற்றாண்டிற்குப பின் கல்வெட்டுகள உண்டான வரலாறு இங்ஙனமாகலின், இஃதறியாமல் அம மூனறும நூற்றாணடிற்கு முன வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒனறுதானும இல்லாமை பறறி, வட்டெழுத்துக்களே அஞ்ஞானறு வழங்கிறறில வெனக் கரைவாருரை பொருந்தாப புல்லுரையாமெனக. நாகரிகம் மிக்க இந் நாளிற காகிதச் சுவடிகளில் எத்தகைய வரலாறும் நூலும் எழுதிவைப்பாரையே காண்டுமனறி, அவைதமமையெல்லாங் கருங்கற பலகைகளிலேயே பொறிதது வைபபாரைக் காண்கிலேம; இடைப்பட்ட காலத்து வழக்கமபற்றிக் கருங்கற்களில் நிலைவுக் குறிகளை வரைந்தமைபபார் இஞ்ஞானறு ஒரு சிலரேனும் உளராதல் போலப், பண்டைக்காலத்துத் தமிழ நாகரிகமாந்தரிலும் "பெயரும் பீடுமெழுதி அதர்தொறும, பீலி

சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்"[1] நாட்டும் வழக்கம் நிகழ்ந்து வந்தமை பழைய நூல்களிற் புலனுயினுங், கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டிற்குமுன் அங்ஙனம நாட்டப்பட்ட நடுகல் ஒன்றுதானும இதுகாறுங் காணக்கிடையாமையின், அவ்வியல்பினை இனைத்தென்றுணர்தல் இயலா தெனறு விடுக்க. மேலும், இத் தெனறமிழ நாட்டின்கட் பழைய நகரங்கள இருந்து அழிந்துபோன இடங்களை அகழ்ந்து, அவற்றின் கீழப் புதைந்து கிடக்கும பொருளகளை மேற் கொணர்ந்து ஆராயவார் இனமையின, பண்டைக் காலத்து நடு கற்களின் இயல்பினை அவ் வாராய்ச்சியின்றி முடிவுகட்டுதல் இயலா தென்பதுங் கருத்திற் பதிக்கற் பாறறு. அசோகமனனன் காலத்திலேயே அவனுக்குக் கீழடங்காமல் அவனை டொத்திலியி லிருந்த சேரசோழ பாண்டியர்களாந் தமிழவேந்தரின் அரசியல் மாட்சி அவ்வசோகமனனன வெட்டுவித்த கல்வெட்டுகளிலேயே நுவலப்பட் டிருக்கினறது; அத்துணைச் சிறந்த அத் தமிழமனனர் தம நாகரிக அரசியல் எழுத்துக்களின உதவியினறி நடைபெறுதல் இயலாதென்பதும ஓர்துணரற் பாற்று. மேலும, வட்டெழுத்துக்களாற பொறிகபபட்ட பழைய கல்வெட்டுகள கிடையாவாயினும், அவ் வெழுத்துக்களின வடிவினைத் தெளிய விளககும் மிகப பழைய தொல்காப்பிய நூல் உண்மையின், இதனினுஞ் சிறந்த சான்று பிறிதெனறு வேண்டுமோவெனவுங கூறிமறுக்க. கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டுமுதல் தமிழநாட்டில் வழககத்துக்கு வந்த கல்வெட்டுகள அந் நூற்றாண்டிற்குமுன அந் நாட்டினகட் காணப்படாமையினையே ஒருபெருஞ் சானறாய்க் கொண்டு, ஏனைப பழைய உண்மைத் தமிழநூற் சான்றுகளை யெல்லாம புறந்தளளி, அவ்வாற்றால் தமிழ மொழி கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டிறகுமுன ஓர் ஒழுங்குபட்ட நிலையை எய்தவில்லையெனக் கரையும பார்ப்பனர், அவ்வாறு கரைதல் தமக்குந் தமக்குரியதெனக் கொளளும வடமொழிக்குமே கேடு பயத்தலை யுணர்ந்திலர். என்னை?

---

1. அகநானூறு, கஉக.

தனிச் சமஸ்கிருத மொழியிற் பொறிக்கபபட்ட கல்வெட்டு கள எல்லாம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற் பட்டனவேயன்றி, அதற்கு முற்பட்டது அவற்றுள ஒன்றுதானும இன்மையின்,[1] சமஸ்கிருத மொழியும அவ் விரண்டாம நூற்றாண்டிற்குமுன் ஓர் ஒழுங்குபட்டகிலையை எய்தவில்லையென்பதும, அம மொழியிற பழைய நூல்க ளெனக் கூறப்படும இருக்கு, எசுர் முதலிய வேதங்களும் பிராமணங்களும பிறவு மெல்லாம் பிறறை ஞான்றைப் பார்பபனர்களாற் பழையனபோற் புனைந்து கட்டபபட் டனவேயனறி உண்மையில் அவை கி. பி. இரண்டாம் நூறறாண்டிற்குப் பிற்பட்டனவேயா மென்பதும் முடிக்கப் படுமாகலின எனக. கல்வெட்டுகளே மட்டுஞ சானறாகக் கொண்டு தமிழ்ப் பழமையைக் குறைக்க மடிகட்டி நிறகும் பார்ப்பனர்க்கு, அவர்கொண்ட அம முறையே அவர்தம் வடநூற் பழமையைக் குறைத்து, உண்மைக்கு மாறாய்ப் பெரியதொரு தலைதடுமாற்றத்தினை விளக்கக் காண்டலிற், பழைய உண்மைநூற சானறுகளே பண்டைக்கால நிலை யினை உள்ளவாறு அளந்தறிதற்குக் கருவியாதல் தெளிந்து கொளக. எனவே, கி. பி. எட்டாம நூறறாண்டி லிருந்து இத் தமிழநாட்டில் வழங்கிய தமிழ வட்டெழுத் துப் பட்டையங்களே மட்டுஞ் சானறாகக் கொண்டு, அவற் றிறகுப பல்லாயிர ஆண்டு முறபட்ட தொல்காபபிய நூலின காலத்தை அளக்கப புகுதல் 'நரிவால் கொண்டு கடலாழம் பார்க்கப் புகுத'லோடு ஒத்து நகையாடற் பால தாமென விடுக்க. இனித் தொல்காப்பியத்தி னுதவி கொண்டே வட்டெழுத்துக்களின் காலந் துணியபபடுவ தன்றி, வட்டெழுத்துப் பட்டையங்களி னுதவிகொண்டு தொல்காபபிய காலந் துணியப்படா தெனபதுங் கடைப பிடிக்க.

இன்னுங், குமரிநாடு கடல்வாய்ப்படாது நிலவிய காலத்தில் தொல்காபபியம் இயற்றப்பட்டதா மென்பதற்கு, அந் நூலின்கண் உளள குறிப்புகள் பலவுமே நன்குசான்று

1. See Prof. Rhys Davids' Buddhist India, pp. 134, 135.

பகர்கின்றன. அவற்றுட் சில ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும்: ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வெறுமணல் வெளியாகிய பாலை நிலத்தை "நடுவு நிலைத்திணை" எனவும், அந் நிலத்தினகண் வேனிற்காலத்து நண்பகற் கொடுமையே மிகுந்திருக்கும எனவுங் கூறுகின்றார்.[1] நாறபுறத்துங் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம, நெய்தல் எனனும நிலப் பகுதிகளாற் சூழபபட்டு, அவற்றிடையே மிக அகன்று நீண்டு விரிந்து கிடப்பதாகிய வெறுமணல் வெளிக்கு அவர் "நடுவு நிலைத்திணை" என்று பெயர் கூறுமாற்றை உற்றுராயுங்கால், அத்தகையதொரு பெருமணல்வெளி அவர் காலத்தில் இருந்ததாகல் வேண்டுமெனபது புலனும. இஞ் ஞான்றுளள இத் தமிழ்நாட்டினகண், நாறபுறமும நால் நிலங்களாற் சூழப்பட்டு இடையே பெரிதும் விரிந்து நீண்டு வேனிற்கொடுமை மிகுந்த அத்துணைப் பெரியதொரு மணல்வெளி எங்கேனும உளதோவென ஆராயின, அவ்வியல்பின தொனறு உளதென்பது புலனுகவில்லை. வெம்மை மிகுந்த நடுகோட்டிற்கு (Equator) இஞ்ஞானறைத் தமிழ்நாடு மிக எட்டியிருத்தலின அவர் கூறியதொரு வேனிற்காலக் கொடுமையும இஙகுப் புலனுகவில்லை. ஆகவே, தொல்காப்பியனார் கூறிய பெருமணல் வெளியும, அதனகண் உண்டாம வேனில் அழறசியும் நடுக்கோட்டை யடுத்த நிலப் பகுதியிலேதான் இருந்தனவாதல் பெறப்படும அந் நிலபபகுதி இஞ்ஞானறு இந்திய மாக்கடலின்கீழ அமிழந்தி நிற்பினும், தொல்காப்பியனார் இருந்த ஞான்று அது பெரியதொரு நிலப்பரப்பாய்க குமரி நாடெனப் பெயர்பெற் றிருந்ததென உணர்ந்துகொளக. அந் நிலபபரபபி னிடையே யிருந்த பெரும பாலைநிலமே அவரால் 'நடுவுநிலைத்திணை' எனச் சுட்டப்பட்டதாகும் என்பது.

அதுவேயுமனறித், தொல்காப்பியனார், "ஒட்டகம் அவற்றோடு ஒருவழி நிலையும்" (கஅ) எனனும் மரபியற்சூத்திரத்தில், 'ஒட்டகம்' என்னும் விலங்கினைக் குறிப்பிட்

1. தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், கூ-ஆஞ் சூத்திரம்.

டிருக்கின்றார். தமது காலத்திருந்த நூல்களிற் பெருவர வினவாய் வழங்கிய சிற்றுயிர்களின் ஆண் பெண் அவற் றின் பிளவுகளை எவவெச் சொற்களால் வழங்குதல் மரபோ அம மரபினை அவர் முறைபபடுத்திச் சொல்லுதற் கண் ஒட்டகம் எனனும் விலங்குமை அவரிருந்த காலத்து மக்களாற் பெரிதும பயன்படுத்தபபட்ட தொன்றெனபது தெறறென விளஙகா நிற்குமை. ஒரு பெரும் பாலை நிலத் தைச் சூழவுள்ள மக்களே அம மணல்வெளியை ஊடுருவிச் சென்று வாணிகம நடாத்துவர். அவ்வாறவர் அம மணல் வெளியை ஊடுருவிச் செல்லுதற்கே, அந்நிலத்தில் இயறகையே யுண்டாய உயிர்வாழும் ஒட்டகம் என்னும் விலஙகினை பயனபடுத்தா நிற்பர். இவ வுண்மை, இஞ ஞான்றை வட ஆபபிரிக்காவிலுளள சகாரா எனனும பெரும பாலைநிலத்தைச் சூழவுளள மக்கள ஒட்டகத்தின் உதவியையே கொண்டு வாணிகம நடாத்துமாறறால் நன் குணரபபடும. இவ்வாறு பாலைநிலதறகு இயறகையா யுளள விலங்காயப, பாலைநிலத்தைச் சூழவுறையும நாகரிக மக்களால் வாணிக வாழக்கைக்குப பெரிதும பயனபடுத் தபபடும ஒட்டகத்தைத் தொல்காப்பியனார் கூறுதல் கொண்டு, அவர் காலத்திற குமரிநாட்டினிடையே கிடந்த பாலை வெளியை, அதனைச் சூழ இருந்த பணடைத் தமிழ மக்கள ஒட்டகஙகளினுதவியாற் கடந்துசென்று வாணிகம நடாத்தினமை தெளியபபடும. இஞஞானறைத் தமிழ நாட்டில் அத்தகைய பெருமபாலை வெளியும, அதனகண் இயஙகும ஒட்டகமும இல்லாமையின, அவ விலஙகினைக் காட்சிபபொருட்டாகவனறி ஊர்தியாகப் பயனபடுத்துவார் யாருமில ரெனக. எனவே, ஒட்டகம எனனும் விலஙகும் அதனபெயரும பண்டைத் தமிழமக்கட் குரியனவே யல்லாமல் வடவாரியாக்கு உரியன ஆகாமையால், அவர் அவ் விலங்கின் பெயராய் வழஙகும் 'உஷ்ட்ர:' எனனுஞ் சொல், 'ஒட்டகம்' எனனுந் தமிழச் சொல்லின் திரிபாதல் துணியபபடும. இவ வொட்டகம எனனும விலஙகு தெறகே நடுக்கோட்டைச சார்ந்த வெய்ய பாலைநிலங்களி லன்றிக், குளிர் மிகுந்த வடநாடுகளில் உயிர் வாழ்வது அன்மை

யின், இது தெனஞட்டவர்க்கே யுரித்தாதல் திண்ணம. இங்ஙனமாகக் குமரிநாட்டிலிருந்த பெரும் பாலிநிலத்தையும, அதனூடுசென்று வாணிகம் நடாத்திய பண்டைத் தமிழர் அம மணல்வெளியைக் கடத்தற்குப பயனபடுத்திய ஒட்டகம' எனனும விலஙகையும ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் நன்கு குறிப்பிடுதலின, அவரும அவரியற்றிய தொல்காபபியமுங் குமரிநாடு கடல்வாயப படுதறகுமுன் இருந்தமை தேறறமாம. எனறிதுகாறும் தொல்காபபிய காலத்தைப பறறி யெழுந்த ஆராயச்சியின முடிபாகத், தொல்காப்பியங' குமரிநாடு கடல்கொளளபபடும்முன், அஃதாவது இற்றைககு நாலாயிரத்தைந்நூருண்டுகட்கு முனனும, அதற்கும முனனே பாரதபபோர நிகழந்த காலதது உடனிருந்த 'முரஞசியூர் முடிநாகராயர்,' 'பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி,' 'நெட்டிமையார்,' 'நெடுமபல் லியததனார' முதலான தகலச்சஙகப புலவர் சிலர்க்குமுன் அஃதாவது இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்நூறி யாண்டுகட்கு முன்னும் இயற்றபபட்ட மிகப் பழையதொரு தனித்தமிழ் நூலாதல் பெறபபட்டது. பெறவே, அது தகலச்சஙக காலத்து நூலாகுமே யல்லாமற், குமரிநாடு கடல்வாயப புக்கபின எழுந்த இடைச்சஙக காலத்து நூலாதல் செல்லா தென்பதுந தானேபோதரும. போதரவே, அதனை இடைசசங்ககாலத்து நூலெனற இறையனாரகப்பொருள் உரைப்பாயிரவுரைக்கூற்று ஆசிரியர் நக்கீரனார் உரைத்த தாகாமையும, அஃது உண்மை வரலாறு அன்மையுந் தாமே பெறபபடும. இறையனாரகப் பொருள் முகத்துளள 'நூறபாயிரவுரை,' 'உரைபபாயிரவுரை' எனனும இரண்டுள நூறபாயிரவுரை முற்றும் நக்கீரனாரே கூறியதாதலும், அதன்பிற் போந்த உரைப் பாயிரவுரை நக்கீரனாரால் உரைக்கப்படாமல் அவர்தம் மாணாக்கர் வழிவந்த பிறரொருவரால் உரைக்கப்பட்டதாதலும் பகுத்துக்காட்டி விளக்கியவழி, உரைப்பாயிரவுரையுட் போந்த வரலாற்றுக் குறிபபுகள மெயயோடு பொய்யும் இடைமிடைந்தனவாயிருத்தலைப் பகுத்துக் காட்டுவான் புகுந்து அதன்கண் மெய்யாவன இவை யெனவும் பொய்

யாவன இவை யெனவும் நிரலே இதுகாறுங் காட்டிவந்தன போக, எஞ்சி நிற்பனவுங் காட்டுகின்றும.

உசு. இறையனாரகப்பொருளுரை யாராய்ச்சித் தொடர்பு

இனி, இடைச "சங்கமிருந்து தமிழாராயந்தது கபாடபுரத்தெனபது; அக்காலத்துப போலும பாண்டிய னுட்டைக் கடல் கொண்டது" எனனுங குறிபபு உண்மை வரலாறு தெரிபபதெனறேயாம. குமரிநாடு கடல்கொண் டது சிறிதேதறக்குறையக் கி. மு. உ000-த்திலாமென்பதை மேலே சுசள-ஆம பக்கத்தில் விளக்கிக் காட்டினமாகலின, அப் பெருங கடல்கோளுகளுப பின பாண்டிமனன ரரசு ஓர் ஒழுங்குபெற்றுத் திருமபவுந் தமிழச்சங்கங கூட்டபபடு தறகு மூன்று நானகு நூற்றாண்டுகள சென றிருத்தல் வேண்டும. ஏனெனறால், இரண்டாங் கடல்கோள ஒன்று இலங்கையிற பாண்டுவாசான் அரசுபுரிந்த கி. மு. ஐந் தாம நூற்றாண்டிலும, மூனறாங் கடல்கோ ளொன்று கி. மு. மூன்றும நூறறாண்டிலும நிகழந்தமை இலங்கைத் தீவின் வரலாறறிற் குறிக்கபபட் டிருத்தலின இடைச் சங்கங, கி. மு. ஐந்தாம நூறறாண்டில் நிகழந்த கடல்கோளுடன முடிவடைந்திருத்தல் வேண்டுமாகலானும, இடைச்சங்கம நிகழந்த காலம ககஅ0-ஆண்டுகளாகுமென மேலே சுசஉ-ஆம பக்கத்தில் விளக்கிக காட்டினமாகலின் கிறித்து பிறப் பதற்குமுறசென ற அவ ஐந்நூறாண்டுகளோடு இவவிடைச் சங்க காலதததையுங கூட்டக் கி. மு. ககசுஅ0-ஆம ஆண்டை யடுத்து இடைச்சங்கந் தோனறியிருத்தல் வேண்டுமாகலா னும் என்பது. அற்றாயினும், மூனறாங் கடல்கோள நிகழந்த கி. மு. மூன்றும நூற்றாண்டையே இடைச் சங்கத்தின் இறு திக் காலமாய்க் கொள்ளலாகாதேதாவெனிற, கூறுதும: இரண்டாங கடல்கோள நிலபபரப்பை மிகுதியும் விழுங்கிச் சென ற தெனறாயின, அந் நிலப்பரப்பினகண் நடைபெறற சங்கமும் அதனோடு உடனழிந் திருக்கவேண்டுமாகலின் அது பின்னுங் கி. மு. மூன்றும நூற்றாண்டு வரையிலிருந்த

தெனக்கோடலாகாது. மற்று அக்கடல்கோள் அத்துணைப் பெரியதன்றுக, மூன்றுங் கடல்கோளே பெரியதொன்று மாயின் இடைச்சங்கங் கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிலே தான முடிவடைந்திருத்தல் வேண்டும்; அஃதெங்ஙன மாயினுங, கி. மு. ஐந்தாம் நூறாண்டுமுதல் மூன்றும் நூற்றாண்டுவரையிற சென்ற இருநூறாண்டுகளில் இரண்டு கடல்கோள நிகழ்ந்ததனை உற்றுக் காணுமிடத்து, இந் நிலவுலக அமைபபிற் பேரிடர் பயபபனவாகிய பெரு மாறுதல்களும பெருங குழப்பங்களும் அபபோது அதன் தென்பகுதியில் நிகழ்ந்தமை தெளியப்படும். அவ்வாறு அபபெருந் துனபநிகழ்ச்சிகள நடைபெறத் துவங்குதற்கு ஓர் அறிகுறியாகவே கி. மு. ஐந்தாம் நூறாண்டில் ஒரு சிறு கடல்கோள நிகழலாயிற்றெனக் கொளளினும, அச் சிறு கடல்கோளே யடுத்துத்தோனறிய பெருந் துனப நிகழ்ச்சியினிடையே இடைச்சங்கம இருந்ததாயினும அஃது அப்போது செவ்வனே நடைபெறறதாகாது. ஆகவே, இடைச்சங்கங் கி. மு. ஐந்தாம நூற்றாண்டில் ஒடுங்கிறறெனக் கொளளினும, அல்லதது கி. மு மூனறாம நூற்றாண்டில் ஒடுங்கிற்றெனக் கொளளினும ஈணடைக் காவதோர் இழுக்கில்லை. கி. மு. மூனறாம நூற்றாண்டில் அது முடிவடைந்ததெனக் கொளளின, கி. மு. உ000-த்தில் நிகழந்த முதறகடல்கோளுக்குப்பின ஐந்நூறாண்டுகள கழித்து இடைச்சங்கந் துவங்கலாயிற்றென று கொளளல் வேண்டும. இனி, அவ் விடைச்சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்த இடங கபாடபுரம எனற உரைத்தொடரிற 'கபாடபுரம்' என்னுஞ்சொல் வடசொற்றொடரா யிருத்தலானும, இடைச்சங்கம நடைபெற்ற அப பழையகாலத்தே அத் தகைய வடசொற்றொடர் வழங்கினமைக்குச் சான்று இல்லாமையானும, அக் 'கபாடபுரம்' எனனும் பெயர் வட மொழியில் வானமீகி இயற்றிய இராமாயணத்தின்கட் காணப்படுதலின் அவ் இராமாயணகதை இத் தமிழ்நாட் டின்கட் டெரியத் துவங்கிய கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னன்றி அதற்குமுன் அபபெயர் இங்கு வழங்குதலாகா மையானும் அச்சொற்றொடர் நக்கீரனர் எழுதியதாகாது.

அற்றேற் 'கபாடபுரம்' இருந்தது பொய்யோ வெனிற், பொய்யன்று; என்னை? அவ் வடமொழிப் பெயராற் கூறப் பட்ட அப் பழந்தமிழ் நகரம பண்டைநாளில் 'அலைவாய' என்னுந் தூய தமிழபபெயரால் வழங்கபபட்டதாகும். 'அலைவாய்' என்னுஞ்சொல் 'அலையையுடைய கடலை நோக்கும் வாயில்' எனப் பொருடந்து, அவ்வாயிலையுடைய பாண்டியனது தலைநகருக்குப பெயராயிற்று. இத் தூய தமிழ்ச்சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாகவே 'கபாடபுரம்' என்னும் வடமொழிப்பெயர் வான்மீகியாராற் குறிக்கப் பட்டது. 'கபாடம்' என்பது 'வாயிற்கதவு' எனவும, 'புரம்' என்பது நகரமெனவும பொருடருவனவாகும். "பொன நிறைந்ததாயும, அழகுடைத்தாயும, முத்துமணிகளால் ஒப்பனை செய்யப்பட்டதாயும, பாண்டியர்க்கு இசைந்த தாயுமுள்ள கவாடத்தை வானரவீரர்காள பார்க்கக் கடவீர்கள்"[1] என்று சுக்கிரீவன கூற்றுகவைத்து வான்மீகியார் கூறுதல் காண்க. இவ் 'அலைவாய' நகரிற பழந் தமிழத் தெயவமாகிய முருகனகோயி லிருந்தமை "அலைவாய்ச் சேறலும நிலைஇய பண்பே" என்று நக்கீரனார் 'திருமுருகாறறுப்படை'யிற் கூறுமாற்றால் அறியப்படும. பழைய அலைவாய் நகர் கடல்கொண்டழிந்தபின், அந் நகரைக் கவர்ந்த கடலின்கரைக்கண் உளள 'திருச்செந் தூரில்' அம முருகனகோயில் அமைக்கப்படலாயிற்றென்க. எனவே, கபாடபுரத்தினகண் இடைச்சங்கம இருந்ததென் னும் உரை நக்கீரருரை யனறாயினும், அதிற் போந்த வரலாறு மெய்வரலாறேயாமென ஓர்க.

இனிக், கடைச்சங்கம நடைபெற்ற ஞான்று பாண்டி நாட்டிற் பன்னீரியாண்டு மழைவளங குன்றிய பெரிய தொரு வற்கடந்தோன்ற மனனுயிர்கள் மடிந்தனவாகலின், அச் சங்கம அவ்வற்கடம் நீங்குமவரையிற் கலைந்து அது நீங்கியபின் திருமபக் கூடிறறென அவ்வுரைப்பாயிரங் கூறும் வரலாறு உண்மையாகவே காணபபடுகினறது.

---

1. செந்தமிழ், எழாந்தொகுதி, மூன்றாம்பகுதி, கஉஅ-ஆம் பக்கம்.

பாண்டிநாட்டைவிட்டு வேறு சேயநாடுகளுக்குச் செல்லாத நம் தமிழாசிரியன்மார் பன்னீரியாண்டு உயிர்கோ வருத்திய அவ வறகடத்தைத பாண்டிநாட்டினகண் நிகழ்ந்த தொன்றுக வைத்துரைபபினும, அக் கொடிய வற்கடஞ் சேய்மைக்கண்ணுளள வடநாடுகளிலும அப் பன்னீரி யாண்டு நிகழ்ந்ததெனபது வடமொழியிலுளள சமண் நூலாராய்ச்சியால் இனிது புலனுகின்றது. கிறித்து பிறப் பதற்குமுன் மூன்றும நூறறாண்டிலிருந்த 'பத்ரபாகு' எனனுஞ் சமண்முனிவர் காலத்தில் அக்கொடிய வற்கடம் பன்னீரியாண்டு நிகழ்ந்ததென வடநாட்டின்கண் இயற்றப் பட்ட சமண் நூலொன்று கூறுதலால்,[1] அஃது அஞ் ஞான்று வடநாடு தெனனுடு முழுவதூஉம பரவியிருந்தமை புலனும. கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டில் இயறறப்பட்ட தாகிய மணிமேகலையிலும்,

"பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னுடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவளம் இழந்தது." (கச, ஙஙி-ஙசு)

என இவ் வற்கடகாலங் குறிப்பிடப்பட் டிருத்தலின், இது மணிமேகலை காலத்திறகுப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன் னமே தென்னாட்டின்கண்ணும நிகழ்ந்தமை ஐயமின்றித் துணியப்படும். இனிச், சமண்முனிவரான 'பத்ரபாகு' என்பவர் கி. மு. மூன்றும நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந் தவரென்பது வரலாற்று நூலாசிரியரால் துணியப்பட் டிருத்தலின், அம முனிவர்காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகிய அக் கொடிய வற்கடமுங கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டின் இறு தியில் நிகழ்ந்தமை தெளியபபடும். அவ்வற்கடகாலத் திற்கு முன்னிருந்த கடைச்சங்கம், அவ் வறட்சிக் காலத்திற் கலைந்ததென்பதனுற், கி. மு ஐந்தாம நூற்றாண்டின் ஈற்றில் நிகழ்ந்த இரண்டாங் கடல்கோளுடன் ஒடுங்கிய இடைச்சங்கத்திற்குப்பின் ஓரைம்பது ஆண்டுகளா வது கழித்துத்தான் கடைச்சங்கங் கூட்டப்பட்டதாகல் வேண்டும. மூன்றுங கடல்கோளும பனனீரியாண்டு வற்

1. Introduction to Jaina Sutras by Dr. Hermann Jacobi, vol. I, p. xliii.

கடமும் ஒருங்குதோன்றிய பேர்இடரான காலத்திற் கலிந்த கடைச்சங்கத்திற்குப்பின், அவ்விடர் நீங்கிய காலத்தில் மீண்டுங் கூட்டப்பட்டதாகிய சங்கத்தை நானகாஞ சங்கமென்றுரையாமற், கடைச்சங்கமே யென றுரைத்த லெனனேயெனின; கடைச்சங்கம் அவ்வாறு கலிந்ததும் மீண்டு கூட்டப்பட்டதும ஒரரசனது ஆட்சிக் காலத்திலேயே நிகழந்தனவென்று அவ் வுரைபபாயிரமே தெளிவாகக் கூறுதலால், ஒரரசனலேயே கலித்துக் கூட்டபபட்ட அது வெவவேறு சங்கங்களாகாமல் ஒரே சங்கமாகவைத்து வழங்கபபடுவதாயிற் றென்க. இவ் வாற்றல், மூனறும்முறை தோன்றிய கடல்கோள இலங் கைத் தீவைசசோந்த நூறறுயிரங் கடற்றுறைப பட்டினங் களையும், தொளளாயிரததெழுபது செம்படவர் குப்பங் களையும, நானூறறெழுபது முத்துச்சலாபத் தூராகளையுங் கொளளைகொண்டு போயினும,[1] அஃது இத் தமிழ்நாட்டின தெனபகுதியை அத்துணை மிகுதியாய வாயப்பெய்து கொளளவில்லை யென்பதூஉம, அதனல் அபபோதிருந்த பாண்டியவேந்தன் தானும் தன் நாடும அழிந்துபடாமற கொடிய அவ வற்கடத்தினல் மட்டும் தனபுறறு அச் சங்கத்தை அது நீங்குங்காறும் கலித்து அது நீங்கியபின் மீண்டுங் கூட்டினு னெனபதூஉம, அதுபற்றியே அம மூன்றுமசங்கங கடைச்சங்கமென ஒரு பெயரே பெறலாயிற றெனபதூஉம அறியப்படும். மறறுத், தலைச்சங்க இடைச் சங்கங்களோ முதற் கடல்கோள் இரண்டாங் கடல்கோள களால் வாயப்பெயது கொளளபபட்ட பெரிய நாடுநகரங்கள் மன்னர்கள் மக்களோடு ஒருங்கழிந்துபோனமையின், அவறறை யொருதொடர்புபடுத்துவார் இல்லையாய ஒழிய, அவை ஒரு சங்கமென ஒன்றாய வைத்து வழங்கப்படா வாயினவென்பது. இனி, இடைச்சங்கம் அழிந்துபட்ட கி. மு. ஐந்தாம நூற்றாண்டின இறுதிக்குப்பின் அதன் இடையிற றுவங்கிய கடைச்சங்கங் கி. மு. மூன்றும் நூற் றாண்டின முதலில் ஒருகாற் கலிந்து மீண்டுங்கூடிப், பின்

1. See P. Arunachalam's 'Sketches of Ceylon History,' pp. 8, 9.

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஈறுவரையில் நடை பெற்று முடிவெய்தியதாகலின் அதன் முழுக்காலவெல்லை அறுநூற்றைமப தாண்டுகளே யாகினறன. மேலே சுசஉ-ஆம பக்கத்திற் கடைச்சங்கம நடைபெற்ற முழுக் காலவெல்லை கூஅ0-ஆண்டுகளென்று கணக்குச் செய்யப் பட்டதாயினும, இப்போது ஆராய்ந்து பெறப்பட்ட முடி பினுல், அதன் முழுக்காலவெல்லை சுநு0-ஆண்டுகளேயாதல் தெளியற்பாற்று; அற்றேறல், இது முன்னதனேடு முர ணுதோவெனின் முரணுது; என்னை; ஆண்டு அரசர் ஒருவர்க்கு ஒரு குத்துமதிப்பாக இருபதாண்டு வைத்து நாற்பத்தொன்பதினமர்க்கும கூஅ0-ஆண்டுகள கணக்குச் செய்யபபட்டன; ஆனல், அதனை நடாத்திய அவ் வரசர் நாற்பத்தொன்பதினமரிற பலர் குறைந்த வாழ்நாளுடைய ராய்ச் செல்லுதலும் இயல்பேயாகலின், அக் கணக்கு இப்போது சுநு0-ஆண்டுகளில் வந்து ஓர் உறுதிப்பட்டு முடியலாயிறறென்க.

இன்னும, 'இறையனுரகப்பொருள்' வந்த வரலாறு தெரிகரும உரைபபகுதியும ஆசிரியர் நக்கீரனுர் உரைத்த தாகாது. என்னை? அதனகட் காணபபடுங் குறிப்புகள பல பொருந்தாதனவாயிருத்தலின். அப பொருந்தாக் குறிபபுகள யாவையோவெனிற் காட்டுதும: "பனனீரி யாண்டு வற்கடஞ செனறபின், மழை மிகபபெய்து நாடு செழித்தமையிற், கலைத்த கடைசசங்கத்தைத் திரும்பக் கூட்டலுறும பாண்டியன 'நூல்வல்லாரைக் கொணர்க' என ஒறறரை எல்லாபபக்கமும போக்க, 'எழுத்ததிகார முஞ சொல்லதிகாரமும யாபபதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமெனறு வந்தார்.' அதனுல் அரசன் கவலை பெரிதுடையனுக, அவற்கு இரங்கி ஆலவாயமர்ந்த அவிர்சடைக் கடவுள அறுபது சூத்திரங்களாலாய இச் சிறுநூலை ஆக்கி, அதனை மூனறு செப்பேட்டிலெழுதித் தான் அமர்ந்த இருக்கையின்கீழ இட, அதனைக் கோயிற் பூசகன் கண்டெடுத்துக்கொணர்ந்து அரசன்பாற் காட்ட, அதனை அரசன் தன்பால் மீண்ட அந் நூல்வல்லார் கைக்

கொடுத்து, அதற்கு உரைகாண்கவென, அவரும் அதனை ஏற்றுப்போய் உரைகண்டுழி, ஒருவருரைத்தவுரை மற்றொருவ ருரைத்தவுரையொடு மறுதலைப்பட்டு, உண்மைப் பொருள் இதுதான எனபது துணியபபடாதாயொழியப், பினனர் இறைவனருளாற் பெற்ற உருத்திரசன்மரால் நக்கீரனுரைத்தவுரையே மெய்யுரையெனத் துணிந்தார்." என்பது இந் நூல் வரலாற்றின் சுருக்கமாகும். இவ் வரலாறுகொண்டு, பனனீரியாண்டு வற்கடம நேர்தறகு முன நடைபெற்ற கடைச்சங்கத்திருந்த புலவரனைவரும் பொருளதிகாரம் வல்லுநராயிருந்தன ரெனபதூஉம, அவ் வற்கடத்தினபிற் றிருமபக் கூட்டப்பட்ட கடைச்சங்கத்திற் போந்த புலவரே பொருளதிகாரவுணர்ச்சி நன்கு வாயாதவ ராயினரென்பதூஉம் அறியபபடும. பனனிரண்டு ஆண்டு கட்குமுன கலிந்து பினனர் அது திரும்பக் கூட்டப்படு தற்குள முனனிருந்த புலவரனைவரும மடிந்து போயினு லன்றிப் பொருளதிகார வுணர்ச்சி இல்லையாயொழிதல் ஏலாதன்றே! திரும்பக் கூட்டபபட்ட அக் கடைச்சங்கத் திற் பொருளதிகாரம வல்லார் எவரும இருந்திலராயின, அகபபொருளிலகணமாகிய 'இறையனாரகபபொருளைப்' பாண்டிய மன்னன அவர் கைக்கொடுத்து அதற்குப் பொருளகாணச் சொல்லுதலும, அவருள ஒருவராகிய நக்கீரனர் அதறகு மெயயுரை கண்டாரென்றலும யாங் ஙனம பொருந்தும? முன்னரே பொருளதிகார வுணர்ச்சி நன்கு வாயாதவராயின நக்கீரனர் அதறகு அதனுணை விழுமியதொரு விரிவுரை யுரைத்து அகபபொருளிலக்க ணங்க ளெல்லாம் ஒருங்கெடுத்துத் தெளித்தல் யாஙனம் கைகூடும? பொருளதிகார வுணர்ச்சி யிலராயின, தொல் காபபியப் பொருளதிகாரத்திலிருந்து பல சூத்திரஙகளைத் தமதுரையில் நக்கீரனர் எடுத்துக் காட்டி விளக்குத லெனனை? என்று இவ்வாறெல்லாம் தடை நிகழ்த்து வார்க்கு, அவ் வரலாறு உண்மையனருதல் தெற்றென விளங்கா நிறகும.

மேலும, இறைவனே அந்நூலை இயற்றித் தந்தா னென்பதும் நம்புதற் குரித்தன்றும. மக்களறிவு விளங்கு

தற்குக் கருவிகளான பல அமைதிகளை வகுத்து, அவ் வாற்றுன் அவரறிவினுண் ணினறு அதனை யியக்கி, அம முகத்தால் அமமக்கடாமே பல அருமபெரு நூல்களையும் புதுமைகளையும் ஆக்குமாறு இறைவன் புரிந்து வருதலைக் காண்கினருமே யனறி, அவன்ருலே நூல்களையும புதுமை களையும ஆக்குதல் யாண்டுங் கண்டாமில்லை. மேனாட்டு வெண்மக்கள நிலத்திலும் நீரிலும வானிலுஞ செல்லு மாறு அமைத்திருக்கும பொறிகளின் புதுமைகளைக் காண் பவர்க்குக், கடவுளன்றி மக்களும் இஙஙனம இவற்றைச் செய்தல் இயலுமோ என்று இறும்பூது எழாநிற் கும். இத்தகைய புதுமைகளெல்லாம மக்களறிவினுற் செய்யப்படுவனவாயிருக்க, இவற்ருெடொத்த அருமைப பாடு இலவாய், மக்களியற்கை உலக வியறகைகளை யுள்ள வாறு ஆராயந்து விளக்கும ஆராய்ச்சி யொன்றேயுடைய 'இறையனரகபபொருள்' போனற நூல்கள் மட்டும இறை வனல் ஆக்கப்பட்டன வென்றல் ஒரு சிறிதும நமபற்பால தனறும. ஆகவே, பொயயும புரட்டும நிறைந்த கதை நூல்களையுங்கூட இறைவன வாயமொழியெனக் கூசா துரைக்கும பிற்காலத்துப் பொய்யர் மலிந்த புராண காலத்திலே, இக் கதையுங் கட்டிவிடப்பட்டதொனறுகல் வேணடுமேயல்லாது, பொயயா நாவினரான நக்கீரர் முதலான சஙகப்புலவர் காலத்தில் இக்கதை வழங்கிய தாகாது. தொல்காபபிய பொருளதிகாரததிலுளள 'கள வியல்,' 'கற்பியல்' எனபன மிக விரிந்து கிடதத்தலின, அவற்றைச் சுருக்கி அறுபது சூத்திரத்தில் ஒரு சிறு நூலை எவரோ ஒரு சிறந்த புலவர் இயறறி, அதனைப் பனையேட்டிற் பொறித்துவைப்பிற் செல்லரித்துவிடுமென அஞசிச், செபபேட்டிற் பொறித்துவைத்தா ராகல் வேண்டும். அஃது ஆலவாய்க் கோயிலில் இறைவன் திரு வுருவத்தின்கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்ததனை உற்றுநோக்கு மிடத்துப், பண்டொருகாலத்திருந்த அக் கோயிற் பூசக ரொருவராதல், அல்லதவர்க்கு நேயரான பிறரொருவ ராதல் அந்நூலை யியற்றினராகல் வேண்டும். பினனர் அஃது இறைவன் திருவுருவத் தவிசின்கீழிருந்து எடுக்கப் பட்ட ஏதுவினுல், அஃது இறைவனுலேயே இயற்றப்பட்ட

தாகுமெனக் கருதிவிடலானூர். பாண்டியனது கவற்சி கண்டு இறைவனோ யியறறினனையின, உடனே வெளிப படுக்கப்படுவ தாகிய அந் நூலைச செல்லுக் கஞ்சிச் செப பேட்டிற் பொறிக்க வேண்டுவது இனறும செபபேட்டிற பொறிக்கபபட்டதெனபது கொண்டே அது பண்டிருந்த புலவரொருவரால் ஆக்கப்பட்ட தென்பது போதரும.

இஙனனாங கண்டெடுக்கபபட்ட இறையனாரகப பொருள எனனும நூல திட்பநுட்பஞ செறிந்து, பரந்த தொல்காப்பியப பொருளிலக்கணச் சுருக்கமாய, அவ விலகணப பொருளைத் தெளித்துரைககும பெறறி கண்டே, பாண்டிமனனன அதனை வழஙகுவித்தற பொருட்டு அதறகொரு நல்லுரை காணுமாறு புலவரை ஏவினன. ஒரு நூலுகுப பலா உரை வகுககுங்கால், அப பலருரையும ஒன்றோடொன றொவவாமலிருததல் எஙகும நிகழும் இயறகை நிகழச்சியேயாம. இனி, அவ வுரைகள பலவறறுளளுஞ சிறந்ததொனறனைத் தெரிந் தெடுத்தல பேரறிவு வாயந்த சானறோக்கு எளிதிற கைகூடுவதேயாகவும, இதன பொருட்டுத் தெயவத் தன்மை மிக்க ஓர ஊமைபபிளைஞாயி னுதவியைத் தேடினு ரெனறல், பினவந்த புராண காலதததவர் கடடிவிட்ட கதையேயாகுமல்லால், உண்மைப பேரறிவுசானற சஙகப புலவர குழாத்திறகுச சிறிதும அடாது. அப புலவர பெருமககள தமமுள இகலாமைப பொருடடுத், தமமாற பெரிது பாராட்டபபட்ட 'உருத்திரசனமர' எனனும நடு நிலைதிறமபாப புலவரபெருமானை அவறறுள விழுமிய வுரை இதுவெனத் தேறறும நடுவராக எல்லாரும ஒருப படடு வைத்து, அவர தமமால் நககீரனுருரையே அந் நூலுககு மெயயுரையெனக கணடாரெனக. இவ வுண்மை நிகழச்சியே பிறபோந்த புராண காலத்தவரால் திரித் துரைக்கபபட்ட தாகலின், இவவுரைபபாயிரப பகுதி நகீர னுருரைத்த தன்றென்பது ஒருதலை.

இனி, இவ 'இறையனாரகப பொரு'ளுககு நக்கீரனர் தாம உரைத்த உரையைத் தம மகனர் கீரவிகொறற

ஞாக்கு விளக்கிச சொல்லி அதனை அவாகைக் கொடுத் தார; கிரவிகொறறனுர் அங்ஙனமே அதனைத் தம மாணக்கா தேனூர் கிழார்க்கு விளக்கிச் சொல்லி அதனை அவர்கைக் கொடுத்தார; அவா அதனைப படியங கொற்ற ஞாக்குக கொடுத்தார; படியங்கொறறனுர் செல்வத் தாசிரியர் பெருஞசுவஞாககும, அவா மணலூராசிரியா புளியங்காயப பெருஞசேநதனுர்ககும, அவர் செலலூ ராசிரியர் ஆலடைப பெருங குமரனுர்ககும, அவர் திருக குனறத தாசிரியாககும, அவா மாதவளனூ இளநாகனுர்க கும, அவா முசிறியாசிரியா நீலகணடனுாககுமாக அதனை விளக்கி யுரைதது அவவுரையினை இஙஙனம வழிவழியே வழங்குவிததாா எனனும உரைபபகுதியும நககீரனூ உரைதததாகாது, எனனை? நககீரனூ தமகுப பினவந்த பததுத தலைமுறைப புலவரை முனனெடுதது ரைத்த லாகாமையால. ஒரு தலைமுறைககு முபபதாணடு வைத துக கணககுச் செயயின், இப பதினமாகும முந்நூருணடு களாகும. இறுதிககண் நினற முசிறியாசிரியா நீலகண்ட னுர் ஆசிரியர் நக்கீரனுர்க்கு முந்நூருண்டு பிறபட்டு வந்தோராகையால, அவரே இப பத்துத் தலைமுறை கூறும உரைப பகுதியினைச் சேர்த்தாராகல் வேண்டு மெனபது.

மேலும், பனனிரியாண்டு வற்கடம நிகழந்ததும, அது நிகழந்த ஞானறு கடைசசஙகங கலலகபபடடு அது நீஙகியபின திருமபக கூட்டபபட்டதும உண்மையேயாயி னும, அவவாறது பெயர்த்துங கூட்டபபடடுழி 'இறையனு ரகபபொருள' கணடெடுகபபட்ட தெனறலும, அபபோ ததறகு நககீரனுர் முதலாள ஆசிரியர் உரைகண்டா ரெனற லும மெயயாகா. ஏனெனில், அவ வறகடமுங கடைச் சஙகங கலலதுக கூடடபபட்டதும மேலே காட்டியவாறு நிறுத்து பிறபபதறகு இருநூறறைமபதாணடுகளின முன நிகழந்தனவாகும; மறறு, ஆசிரியர் நககீரனுரோ கிறிதது பிறந்த முதல் நூறருண்டின் முறபகுதியிலிருந்தோராதலை மேலே நிஎகூ-ஆம பகததில் விளககிகாட்டினோம. தமது உரை அரங்கேறியது உக்கிரப்பெருவழுதியின் அவைக்

களத்திலேயாம எனறு நக்கீரனாரே கூறுதலாலும, அவ் வுக்கிரப் பெருவழுதி யென்பான் 'காவிரப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியே' யாவனெனா மேலே நிகூஉ, நிகூஉ-ஆம பக்கங்களிற காட்டபபட் டிருத்தலாலும, இவ்விருவர் காலமுங கி. பி. முதல் நூறறாண்டிறகுமேற செல்லாமை யாலுங கி. பி. முதல் நூறறாண்டில் நிகழந்த இந் நிகழச்சி களைக், கி. மு. மூனறாம நூறறாண்டில் நிகழந்த வறகட காலத்தை யடுக்கவைத்துரைக்கும அவவுரைப பகுதி பெரியதொரு தலைதடுமாறறத்தை விளைகக காண்டலின, அது பிறகாலதததவர் எழுதி நுழைத்ததே யல்லாமல் நக்கீரனார் உரைதத தனறெனா ஓர்க. இவ்வாறாக, ஆககியோன பெயா முதலிய நூறபாயிர வுறுபபுகள பதினெனறனையும விளகக்கிச் சொல்லும நககீரனாரது பாயிர வுரைக் கிடையே மடுகபபட்ட உரைபபாயிரவுரை, நக்கீரனாதம மாணாககா மரபில் வந்த பினனோயோா ஒருவராற சேர்கபபட்டதாதல் தெளிந்துகொளக. "அது பாயிரத்துளளே உரைததாம" எனா நக்கீரனா தமதுரையிற் குறிபபிட்டவை, தாம உரைத்த நூற்பாயிரவுரையிலுளளனவறறையே சுட்டக காண்டுமனறிப, பிறர் அதனிடையே செருகிய உரைபபாயிரததி லுளளவறறையல்லாமையால், நககீரனார்தம அவ் வுரைக்குறிபபுக கொண்டு பாயிரவுரை முறறும நக்கீரனாரே யெழுதியதா மென்றார் கூறறு, அவ வேறறுபாடுகளைப பகுத்தறிய மாட்டாரதங கூறறாகுமாவாறு கண்டுகொளக; இதனை முன்னரும உரைத்தாம.

இனி, முதறசூத்திர வுரையினிறறில் 'எனமனார்' எனபதறகுச் சொனமுடிபு கூறிய உரைபபகுதியும நக்கீரனாரைததனறெனபது மேலே கூஉ-ஆம் பக்கத்தில் விளககிகாட்டினாம; அஙகே அதனைக காண்க.

இனி, இறையனாரகபபொருட் சூத்திரஙகளுககு நககீரனார் உரைத்த உரைக்கிடையே அவாதமாமால் மேறகோள்களாகக் காட்டபபட்ட செயயுட்கள, "அக நானூறு,' 'ஐஙகுறுநூறு,' 'குறுந்தொகை,' 'நற்றிணை,'

'கலித்தொகை,' 'கூத்தநூல்,' 'திருக்குறள,' 'காக்கை பாடினியம,' 'தொல்காபபியம' முதலான தமிழ்ச்சங்க நூல்களினின்று எடுக்கபபட்டன வாகும. அகநானூற்றி லிருந்து எட்டுச் செயயுட்களும, ஐங்குறுநூற்றிலிருந்து மூனறு செயயுட்களுங, குறுந்தொகையிலிருந்து பதினெட் டுச் செய்யுட்களும, நறறிணையிலிருந்து பனனிரணடு செய யுட்களுங, கலிததொகையிலிருந்து இரண்டு செயயுட் களுங, கூத்த நூலிலிருந்து ஒரு செயயுளுங, திருக்குறளி லிருந்து ஐந்து செயயுட்களுங, காககை பாடினியத்தி லிருந்து ஒரு சூத்திரமும், தொல்காபபியத்திலிருந்து மூபபத்திரண்டு சூத்திரங்களும, பெயர் தெரியாத ஏனைப பல பண்டை நூல்களிலிருநது நாறபதது தாறு செய்யுட் களும ஆக நூறறிருபத்தெட்டுச செயயுட்கள அவவுரைப பொருளை நனகு விளக்குதறகு மேறகோளகளாக அவர் தமமால் எடுத்துக்காட்டபபட் டிருககினறன. இஙஙனங காட்டபபட்ட இப பழந்தமிழப பாகளே உரைபபொருளை மாணகனை இனிது தெளிந்து கொளளுதறகுப போது மாவனவாம; இவறறின வேறுக மேலும பல செயயுட்களை யெடுத்துக் காட்டுதல், வேண்டாகூறல் மிகைபடக்கூறல் கூறியதுகூறல் எனனுங குறறங்கட் கிடனுதல் அவ்வுரை மேறகோளகளை நுணுகி யாராயவார்க்குத் தெறறெனை விளஙகும. இதறகுச சானறாக ரண்டு ஒன்றெடுத்துக் காட்டுதும: எழில்நலங கிளர்ந்த ஒரு குமரிபாற காதல் கைமமிக்கு மெலிந்து வந்த தன தலைமகளை நோக்கி அவன பாஙகன் அவறகு உறறதுவினவ, "நெருநல் இவ் வகை யார் ஒருவரைக் கண்டேறகு எனனுளளம புளளத்துவழி வெளளமபோல ஓடி இவவகைத் தாயிறறெனறு சொல் லும; அதறகுச் செய்யுள," (கூ-ஆஞ் சூத்திர உரை),

"சிறுவெள் ளரவின் அவ்வரிக் குருளை
கான யானை அணங்கி யாஅங்கு
இளையள் முளைவாள் எயிற்றள்
வளையுடைக் கையள்எம் அணங்கி யோளே."

(குறுந்தொகை, ககக)

இதனகட் போந்த உரைக்கு எடுத்துக்காட்டிய இச் செய்யுளும மறறெருரு குறுந்தொகைச் செய்யுளும உரையாசிரியன கூறிய பொருளை விளக்குதறகுச் சாலுந் தனமையவா யிருககினறன. இவவா றிருபபவும, மேற் காட்டிய குறுந்தொகைச் செயயுட் பொருளையே கொண்ட "அளையா ரரவின குருளை அணஙக," "அலையாா கழன மனனர்," "பொரு நெடுந்தானை பபுல்லார் தமமை" என மேலும மூனறு செயயுட்கள கூறியது கூறலாய் எடுத்துக் காடடபபட்டிருககினறன. தாம எடுத்துககாட்டிய குறுந் தொகைப பாக்களினுலேயே இனிது விளஙகும அப பொருளுக்கு நக்கீரனர் மேலும பல செயயுட்களை யெடுத்துக் காட்டிக கூறியதுகூறல் மிகைபடக்கூற லென்னுங குறறஙகளுட் படுவாரல்லர். ஆசிரியா நககீரனர் இத் தகைய குறறஙகளுட்படும நீரரல்லர் என்பது, அவர்மிக நுணுகி யாராயந் தெழுதும இவ வுரையில் ஒரு சொல்லாயினும வேண்டா கூறலாய நில்லாமல் எல்லாம ஒனரோடொனறு தொடர்புறறு ஒனறறகொனறு இனறியமை யாதனவாய நிறறலை உறறுநோக்குவார்க கெல்லாம னகு விளஙகும. இஙஙனமே தாஙகூறும உரைபபொருளகட்கு அவர் மேற்கோளகளாக எடுத்துக காட்டிய பழந் தமிழபபாட்டின பொருளையே நுதலும பலப்பல கட்டளைக் கலித்துறைப பாக்கள ஆஙகாஙகு வேண்டா கூறலாயச் செருகப்பட்டிருததலை ஆராயந்து காணவல்ல அறிவு மதுகை யுடையார, அக கலித்துறைச் செய்யுட்களும அஙஙனமே 'சிலபபதிகாரஙு' காலல்வரியினின் றெடுத்துக் காட்டப்பட் டிருக்கும ஏழு செயயுட்களும நக்கீரனராற் காட்டப்பட்டன ஆகாமையினைத் தெறறென அறிந்து கொளவர். மேலும, இக் கட்டளைக் கலித்துறைபபா நககீரனா இருந்த கி. பி. முதல் நூறறாண்டில் வழங்கிய தூஉம அன்று; அது முதனமுதல் வழஙகத் துவஙகிய தெல்லாஙு கி. பி. இரண்டாம நூறறாண்டின் இறுதிக்குப பினனரேயாம, கி. பி. மூன்றும நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ நூல்களில் ஓரிடத்தாயினும் இக் கட்டளைக் கலித்துறைப பாவினைக் காண்டல் இயலாது. ஆகவே,

வேண்டா கூறலாய இவ வுரையினகட் போந்த கட்டகீக் கலித்துறைச் செயயுட்கள அத்துணையும, நக்கீரனுர்க்குப பல நூற்ருண்டுகள பிறபட்டுவந்த ஒருபுலவராற செயது சேர்க்கபபட்டனவாகுமே யல்லாது, நகீரனரால் எடுத்துக் காட்டபபட்டன ஆகாவெனறு தேர்ந்து கொளக.

அறமேற லஃதாக, மாணிககவாசகப பெருமான கி. பி. மூனறும நூறறுண்டில் இருந்தனராயின, அவா அருளிசசெயத 'திருச்சிறறமபலகோவையா'ரில் அகப பொருட்டுறைகளை விளகுங கட்டகீக் கலித்துறைச செயயுட்கள மலிந்துகிடக்கவும, அவைதமமை விடுதது அவ வகபபொருட்டுறைகளையே நுதலும வேறு முந்நூற றிருபத்தொன்பது கட்டகீக் கலித்துறைச் செயயுடகளைப புதியவாயப படைத்து, அவறறை அப் பினவந்த புலவர் அவ விறையனரகபபொருளுரையி னிடையிடையே செருகி விட்ட தெனனேயெனிற, கூறுதும: இக கடடகீக் கலித் துறைச செய்யுட்கள முந்நூறறிருபத் தொனபதிலும புகழந்துபாடப பெறுவோன ஆண்மைமிகக ஒரு பாணடிய வேநதனே யாவன; அவ வேநதன பெயாகள: உசிதன், பராங்குசன், பஞசவன, பூழியனமாறன, நெடுமாறன, அரி கேசரி, வரோதயன, விசாரிதன, அதிரியன, நேரியன, வாலவனமாறன, இரணந்தகன, சத்துருதுரந்தரன், விசய சரிதன, கலிமதனன முதலிய பலவாகச சொல்லபபடு கின்றன. அவன பாழி, விழிஞம, கோட்டாறு, ஆறறுக குடி, பூலந்தை, சேவூர், நறையாறு, கடையல், நெல்வேலி, வலலம, மணறறிமஙகை, வெணமாதது, களத்தூர், நாட்டாறு, நெடுங்களம, குளந்தை, சஙகமஙகை, வாட்டாறு, மேற்கரை முதலான பத்தொனபதூர்களில் நடந்த பெரும போர்களிற சேரமனனை ஞெருவனே அடுத்தடுத்து வெனறமை இக் கலித்துறைச் செய்யுட்களிற பலகாலும் உயர்த்துச் சொல்லபபடுகினறது. இவ வாற்றல் இப பாண்டிவேந்தனுக்கு, அவனகாலத் திருந்த சேர மனன ஞெருவனே பெரும் பகைவனு யிருந்தமை அறியப்படும். ஈதிங்ஙனமாகவுங, "கோடன மலர்ந்து" என்னும கூஉங-

ஆஞ செய்யுளிற் 'பொன்னி நாடன' எனனும ஒரு சொற றொடா காணப்படுதல் கொண்டு, அவனகாலத்துச் சோழ மனனனெருவனேயும இவன வென்றுகொளப பொருள பண்ணினருமு உளா.[1]

"பாழிவென்ற
ஆடல் நெடுங்கொடித் தேர்அரிகேசரி அந்தண் பொனனி
நாடன் பகைபோல் மெலிகின்ற தென்செய்ய நனனுதலே."

எனப அச் செயயுளிற போந்த அடிகள 'பாழியெனனும ஊரிற போாகளதை வெறறிகொணட ஆடுதலையுடைய நீணடகொடிக கட்டிய தேரினையுடைய அரிகேசரி' எனபமும, 'அழகிய குளிரந்த காவிரியினையுடைய நாட்டுகருத் தலைவன' எனபமும, 'அத்தகைய தலைவனருப பகையாயினர் மெலிவடைதல்போலச செவவிய நனனுதலையுடைய இந நங்கையும மெலிவடைதலெனனை?' எனபமும பொருடரு தலின, 'அரிகேசரி,' 'பொனனிநாடன' எனனும இரு பெயரும ஓரரசன மேலவாயே வருதல் வெளளிடை மலை போல விளஙகறபாறறு. இச செயயுளிற குறிபபிடபபட்ட பாணடி மனனனை தமபி பாண்டி நாடடுககேயனறிச சோழ நாடடுககுந தலைவனுயிருந்தமெனனும அத துணிவேயே இதனகட பெறபபடுகினறதல்லாமல், இவன சோழ மனனனை வெனருவெனபதும அதனுற பெறபபடவில்லை. சோழநாடடுககுந் தலைவனெனறமையாலோ அது பெறப படுமாலெனின, அஞஞானறைச சோழ மனனறகு அரசுக குரிய புதல்வன இல்லையாய்ப புதலவியொருதனியே இருந் தனளாயின, அப புதல்வியை மணந்துகொண்ட முறை யால் அப பாணடிவேந்தன சோழ நாடடுககுந் தலைவ னுதல் கூடுமாகலின, அந் நாட்டினுரிமை அவறகுச சொல் லியதே கொண்டு அவன சோழனை வெனருவெனறல் பொருந்தாதெனக மறுக்க.

இனி, இப பாண்டிவேந்தன பெயர்கள பலவறறுள 'நெடுமாறன' எனபதும ஒனருயக் காணபபடுதலானும,

1. Dr. S. Krishnaswami Aiyangar in his 'The Beginnings of South Indian History,' p. 267.

இவன 'நெல்வேலி'யிற போர்புரிந்து பகைவரைத் தொலைத்தானென்பது சொல்லபபடுதலானும், திருஞான சமபந்தபபெருமான காலத்தவனும நெல்வேலிச செருக்களத்தில் வந்தெதிர்ந்த வடபுல மனனரைச் சாய்த்தவனுமாகிய 'நினறசீர நெடுமாற பாண்டியனே' இறையனாரகபபொருளுரையி னிடையிடையே செருகபபட்ட கட்டூரக கலிததுறைச செயயுட்களிற குறிபபிடப பட்டவனுவனனறு கொளவாரும உளர. அது பொருந்தாது. நினறசீர் நெடுமாறன நெல்வேலிப போாக்களததிற சாயத்தது வடக்கிருந்து படைதிரட்டி வந்த வடுகமனனரையேயாம, அஃது,

"ஆயவர சளிப்பார்பால் அமர்வேண்டி வந்தேற்ற
சேயபுலத் தெவ்வரெதிர் நெல்வேலிச் செருக்களத்துப்
பாயபடைக் கடன்முடுகும் பரிமாவின் பெருவெள்ளங்
காயுமதக் களிற்றினிரை பரப்பியமர் கடக்கின்றூர்."

எனவும,

"இனையகடுஞ் சமர்விளைய இகலுழுந்த பறந்தலையிற்
பனைநெடுங்கை மதயானைப் பஞ்சவனர் படைக்குடைந்து
முனையழிந்த வடபுலத்து முதன்மன்னர் படைசரியப்
புனையுநறுந் தொடைவாகை பூழியர்வேம் புடன்புனைந்து."
(நின்றசீர் நெடுமாற நாயனூர், கூ, எ)

எனவும போந்த பெரியபுராணச் செய்யுட்களால நனகுணரபபடும. மறறு, இறையனாரகபபொருளுரைக கலித்துறைகளிற சுட்டபபட்ட பாண்டியனே நெல்வேலிப போர்க்களத்திற றொலைத்தது இனனுரையெனபது சொல்லபபடவில்லை; வாளா,

"நீடிய பூந்தண் கழனி நெல்வேலி நிகர்மலைந்தார்
ஓடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
ஆடியல் யானை அரிகேசரி."
(உஉ)

என்று பொதுபபடப பகைவரை ஓட்டினனெனனு மளவே சொல்லப்பட்டிருக்கினறது. நெல்வேலியில் அவனுல் முறி

வுண்ட பகைவர் பெயா குறிக்கபபட்டிலதேனும, விழிஞம, கோட்டாறு, ஆற்றுக்குடி, பூலந்தை, சேவூர், நறையாறு, கடையல் முதலான போர்களஙகளில் அவனுற் ரெலை வுண்டோன் ஒரு சேரமன்னனே யென்பது அடுத்தடுத்து விளக்கமாயச் சொல்லபபடுதலின, நெல்வேலி முதலாம ஏனைப பறந்தலைகளிலும அப பாண்டியனுற ரேல்வி யுறரேன ஒரு சேரமனனனே யாவனறி வடபுலமனனன ஆகான். ஆகவே, நெல்வேலிப போரில் வெனரென எனனுங குறிபபு ஒனறேகொண்டு, இறையனாரகபபொரு ளுரைக கலித்துறைப பாகளில் மொழியபபட்டோன 'நினறசீர் நெடுமாறனே' யெனறல் பெரிதும பிழைபடுவ துடைததாம.

இனிச, சினனமனூரிலும வேளவிக் குடியிலுங கண டெடுக்கபபட்ட பட்டையஙகளானே இந் நின்றசீர நெடு மாற பாண்டியனுககு முனனே 'செழியன சேந்தன,' 'மாற வர்மன அவனி சூளாமணி,' 'கடுங்கோன' எனைப பெயரிய பாண்டிய அரசர மூவர அரசுபுரிந்தமை அறியக் கிடக்கின றது. அம மூவரில் நடுநினற 'அவனி சூளாமணி' எனனும பாண்டியனுககும 'மாறன' எனனும பெயர் உணமை தெளியபபடுதலானும, நடுககாலத்துச சமண தமிழக் காபபியஙகளுள மிகச சிறந்ததாகிய 'சூளாமணி' எனபது இப பாண்டிமனனான பெயரால இவனமகன 'செழியன சேந்தன' காலத்தில் ஆக்கபபட்டதேன உற்றுநோக்கு மிடத்து அவ 'அவனி சூளாமணி மாறன' தமிழமொழிக்கண மிக்க அனபுடையனைய அதேன வளாத்தலில் நிரமபக கருத்தூன்றி நினறமை புலபபடுதலானும 'இறையனாரகப பொருளுரை'யின இடையிடையே செருகப்பட்ட கட்டூரைக் கலித்துறைச் செயயுட்கள அததுணையும, அவனது தமிழப பறறினையும அவனறன பேராண்மையினையும பாராட்டுதற்பொருட்டு அவனது அவைக்களத்துப புலவ ரொருவராற பாடபபட்டமை துணியபபடும. இவ் அவனி சூளாமணி மாறன காலத்திற றமிழமொழி மதுரையில் மிகவுஞ் செழிபபுற் றிருந்த தென்பது,

''வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றுமன் ஓடவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழின்
ஒண்டுறை மேலுள்ளம் ஓடியதோ அன்றி யுற்றதுண்டோ
தண்டுறை வாசிந்தை வாடிட எனநீ தளர்கின்றதே.''

எனனும உங-ஆங கலிததுறைச செயயுளிற கூறபபடுத லாலும, அவன தமிழமொழி யுணர்சசியிலும கிரமபி யிருந்தாலெனபது, ''உரையுறை தீந்தமிழ வேநத னுசிதன'' (உ), ''பாவஜீ யினறமிழ வேநதன பராஙகுசன'' (கஙு), ''ஆயகினற தீந்தமிழ வேநத ஙரிகேசரி'' (உஅ), ''ஒநத தீந்தமிழநா கோமான'' (ஙூ0), எனப பலகாலும அவன அக கலித்துறைச செயயுடகளிற பாராட்டபபடுத லாலும ஙனகு தெளியபபடும. இவ வவஙி சூளாமணி மாறனுககும, இவனறன பேரனுகக கருதபபடும ஙினறசீ நெடுமாறனுககும இடையில் அறுபதாண்டுகளாவது சென்றதாகலவேணடும ஙினறசீநெடுமாறன கி.பி. ஏழாம நூறறாண்டின துவககத்திலேயே இருந்தமை கல்வெடடு களாற றுணியபபட்டிருத்தலின, அவறகுப பாட்டனனா அவஙி சூளாமணிமாறன கி. பி. ஆறாம நூறறாண்டின முறபகுதியி லிருந்தாலுதல்வேணடு மெனபதுந் தானே பெறபபடும. இம மனனர்பிரான காலத்திற றமிழமொழிப பயிறசியும ஆராயசசியும மிககு ஓஙகவே, அஞஞானறு பெரிது பயிலபபட்டுவந்த இறையனாரகபபொரு ளுரையி னிடையே, அப பாண்டி மனனனமேற பாடிய கலித் துறைச் செயயுட்கள எல்லாவறறையும அவறறைப பாடிய புலவரே சோததுவிடடாரெனக. இவவாறாறல், இப பாண்டிவேந்தன 'இறையனாரகப பொருளுககு' ஆசிரியர் நக்கீரனு ரியறறிய சாலச்சிறந்த தமிழுரைப பயிற்சியை மிகப பரவவைத்தா லெனபதூஉம, அது பறறியே அவன காலத்துப புலவரொருவர் அவனமேற பாடிய அக் கலித துறைச செயயுட்களீ அதனகட் சோக்கலாயினு ரெனப தூஉம அறியறபாலன. மாணிக்கவாசகப பெருமான அருளிச்செயத 'திருச்சிற்றமபலக் கோவையார்'ரின அகப பொருட் கலித்துறைகள சைவசமயத் தெய்வமாகிய

சிவபெருமான் மேலவாய வருதலிற பொதுநூலாகிய இறையனார் களவியலுரையில் அவறறை யெடுத்துக் காட்டுதல் நடுவனருகலானும, அல்லது அவறறை யெடுத்துக் காட்டலுறின அகக்களவியலுரைப பயிறசியை வளர்த்துத தமிழை யோமபித தமபோனற தமிழபபுலவரைப புரக்கும அவ வேந்தா பெருமானேப பாராட்டுதறகு விழைந்த தங கருத்து நிரமபாமையானும அப புலவா அவ வரசன மேற பாடிய கலித்துறைச செயயுட்க ளவவளவையும அவவுரையினகட் சேர்ததுவிடலாயிலா ரென று தெளிந்து கொளக.

இனி, இறையனாரகபபொருள, உ-ஆஞ சூத்திர வுரையில் 'நயபபு' எனபதறகு ஆசிரியர் நகக்கீரனா உரைத்த உரையினிடையே செருகபபட டிருக்கும,

"வேறு மெனநின் றிகன்மலிந் தார்விழி ஞத்துவிண் போய்
ஏறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியில் இரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்பல் நறுமலரே."

எனனுஞ செயயுளும அதனுரையும அவர்தமமால் வரையபபட்டன ஆகா. 'நயபபு' எனபதறகு நக்கீரனுரைத்த உரைப்பொருளேயே இச் செயயுள தனகட்கொண்டு நிறகினறது. 'நயபபு' இனனதென விளககித் தாம கூறிய உரைக்குபபின் அவர்தமமாற காட்டபபட்ட மேறகோள "கொஙகுதேர் வாழக்கை" எனனும பழைய 'குறுந்தொகைச்' செயயுள ஒன்றேயாம. இக் குறுந்தொகைச் செயயுட் பொருளே அடங்கிய மேலும ஐந்து கலித்துறைச் செயயுட்கள வேண்டா கூறலாயப பின்னும ரண்டுச சேர்க்கபபட்டிருத்தலி உறறுநோக்குமிடத்து, இவை யெல்லாமும, இவறறுட் சிலவறறிறகுப போந்த வுரைகளும நக்கீரனுர் கண்ட வுரையுட்படுவன அல்லவெனபது நன்கு புலனும. இஙஙனமே, பிறரால் பிறகாலத்தே சேர்க்கப்பட்ட கலித்துறைச் செயயுட்களோப பறறிய பிற உரைக் குறிப்புகள் சிற்சிலவும் அச் செய்யுட்களைச் சேர்த்தவர்

தமமாலே தாம எழுதி உடன்சேர்க்கப்பட்டனவாதல் வேண்டுமென றுணர்ந்துகொளக. அவையெல்லாம ரண் டெடுத்துக் காட்டலுறின இது பினனும் விரியும. இவ வளவில், ஆசிரியர் நக்கீரனுர் இறையனுரகப் பொருளுக் குரைத்த ஒபபுயர்வில்லா விழுமிய உரையினிடையிடையே பிறராற் பினறைக்காலத்தே சேர்ககபபட்டவை : நக்கீரனு ரது அவ வுரைவந்த வரலாறு தெரிக்கும உரைபபகுதியும, இடையிடையே மேற்கோளகளாக வேண்டா கூறலாயக் காட்டபபட்டிருக்குங கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுட்கள அவவளவும், அக கலித்துறைச் செயயுட்கள ஒரு சிலவற றிற்கு எழுதபபட்டிருக்கும ஒரு சில உரைகளும உரைக் குறிபபுகளுமே எனபது பிரித்தெடுத்துக் காட்டப்பட் டமையால், இச் சிறு பகுதிகள ஒழிய ஏனை உரைப் பெரும பகுதிமுறறும அதனிடையே விராய பழைய சஙகச செந் தமிழச் செயயுள மேற்கோளகளும ஆசிரியர் நக்கீரனுர் வரைந்தனவேயா மென்பது கடைபபிடிகக.

இனிச, 'சேரன செஙகுட்டுவன' நூலார், 'இறையனு ரகபபொரு' ளுரையினிடையே சேர்க்கப்பட்டிருக்குங கலித்துறைச் செய்யுட்களிற போந்த 'அரிகேசரி பராஙகு சன்' எனபான கி. பி. எஎ0-இலிருந்த 'ஜடில பராந்தக' னுக்குத் தந்தையே யாவனென்றும, அவன்மேற பாடப பட்ட கலித்துறைச் செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்டிய 'கள வியலுரை' அவ்வாறருற கி. பி. எட்டாம நூற்றாண்டுக்குப பிற்பட்டதே யாகுமென்றும, நக்கீரனுர் செயத அவ்வுரை வாயபபாடமாகப பத்துத் தலைமுறை சொல்லப்பட்டுவந்து பத்தாந் தலைமுறையாகிய கி. பி. எட்டாம நூற்றாண்டிலே தான எழுத்துருவடைந்தமையின் அப பத்துத் தலை முறைக்கும முந்நூறாண்டு கூட்ட நக்கீரனுர் இருந்தது கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டேயாகல் வேண்டுமெனறுங கூறிய கூறறினைச் சிறிதாராய்வாம.

செப்புப பட்டையஙகளிற குறிப்பிடபபட்ட 'அரிகேசரி பராங்குசன்' என்னும பாண்டிமனனன் குழும்பூரிலுஞ் சஙகரமஙகையிலும பல்லவ அரசர்களை முறியடித்தவன்

எனனுங் துணையே சொல்லபபட் டிருக்கின்றது; மறறு 'இறையனாரகப பொருளுரை'க கலித்துறைச் செய்யுட் களிற புகழ்ந்து பாடபபட்ட 'அரிகேசரி பராங்குச நெடு மாறன' என்னும அவநிசூளாமணி பாண்டியனே பாழி, விழிஞம, சஙகமஙகை, நெல்வேலி முதலான பத்தொனப தூர்களிற சேரனெருவனைச சிதைத்தான எனனுங் துணையே சொல்லபபட்டிருககினறது. செபபுப பட்டை யத்திற் கண்ட அரிகேசரி பாண்டியன நெலவேலியிற போர புரிந்து சேரனெருவனை வெனறானெனற அச் செபபுப பட்டையஙகளுள ஒன்றுயினுங குறிகக காணோம, பல்ல வரை வெனற செபபுபபட்டையப பாண்டியனேயுஞ, சேரனை வெனற களவியலுரைக கலித்துறைப பாண்டியனேயும ஒருவராக நாட்டுதற்குச் சானறு ஒனறுதானுங காணப படா தாகவும அவ விருவரையும ஒருவரெனற அஞசாது கூறத் துணிந்த செஙகுட்டுவன நூலாரது துணிபை என்னெனபேம! அறறனறு, செபபுப பட்டையத்திற் குறிக கபபட்ட 'சஙகர மஙகை' எனனும ஊரே களவியலுரைக் கலித்துறையிற 'சங்கமஙகை' எனக கூறபபட்டதென உரையாமோவெனின, அவவாறுரைத்தறகுத்தான சான றெனனோ? அரிகேசரி பாண்டியன் சஙகரமஙகையில் வென றது பல்லவ அரசரையேயாம; மறறு, அவநிசூளாமணி பாண்டியனே சஙகமங்கையிலும ஏனைப் பல போர்களஙகளிலும வெனறது ஒரு சேரமன்னனேயேயாம; களவிய லுரைக கலித்துறைச செயயுட்கள கூஉகூ-இல் ஓரிடத்தா யினும் அவன பல்லவரை முறியடித்தானெனபதுஞ சொல் லபபடவில்லை, அவன போராபுரிந்த, பத்தொனபது ஊர்ப போர்க்களஙகளிற 'குழுமபூர்' ஒனறுதலுங காணபபட வில்லை. ஆகவே, சஙகரமங்கை, குழுமபூர் எனனும இடங களிற பல்லவரை முறியடித்த 'அரிகேசரி பராங்குச மாற வாமனும,' பாழி, விழிஞம, சஙகமஙகை, நெல்வேலி முத லான பத்தொனபதூர்ப பறந்தலைகளிற சேரமனனன ஒரு வனெனற 'அவநி சூளாமணி நெடுமாறனும' வெவ்வேறு காலத்திருந்த வெவ்வேறு பாண்டி மன்னரே யாவரல்லது, அவ விருவரும ஒருவராகாமை உளளஙகை நெல்லிக்

கனிபோல் தெளிதின விளங்கற் பாலதாம. அல்ல தூஉங் களவியலுரைக் கலித்துறைச் செயயுட்களில் நுவலபபட்ட பத்தொன்பதூர்ப பெரும போர்களில் ஓரிடத் தாயினும பல்லவ அரசர் மொழியப்படாமையின், இத் தெனனுட்டினகட் பல்லவராட்சி நிலைபெறுதற்குமுன நிகழந்த நிகழச்சிகளேயே அக் கலித்துறைச் செய்யுட்கள மொழிகினறன வெனபது திண்ணமாம. அக் கலித் துறைச் செயயுட்கள அத்தனையும ஒரு பாண்டிவேந்தன மேலனவாயப பாடபபட்டிருத்தலை உறறுநோக்குவார எவர்கும, அவை அவவரசனுற் புரக்கபபட்ட ஒரு புலவ ரால் அவ வேந்தன காலததிலேயே இயறறபபட்டன வாதல் வேண்டுமெனபது புலனாகினறகும. கி. பி எட்டாம நூறறாணடின துவக்கத்தில 'அரிகேசரி பராங்குச மாற வர்மன' எனனும ஒரு பாணடியனும, கி. பி. ஏழாம நூற றாண்டின முறபாதியில் நெலவேலிகண் வில்வேலியை முறியடித்த 'அரிகேசரி மாறவாமன' எனனும ஒரு பாண் டியனும, கி. பி ஆறாம நூறறாண்டின முறபாதியில் 'அவனி சூளாமணி மாறவர்மன' என்னும ஒரு பாண்டிய னும ஆகப பாணடிமனனர் மூவர் 'மாறன' எனனும பெயருடையராய அரசுபுரிந்தமை செபபுப பட்டையங்க ளான அறியக கிடகினறது. 'மாறன,' 'அரிகேசரி,' 'பராங்குசன' எனனும பெயாகள பாணடிவேந்தா பலர்க குப பொதுவாகக காணபபடுதலால், அப் பெயர்களை மட்டுங் கொண்டு இனனர் இனனகாலத திருந்தனர் எனத துணிவது இழுக்குடைததாம. அவவம மனனர செயத ஆண்மைச செயல வரலாறுகளையும பிறவறறையுங் கருவியாகக் கொணடு இவர இனனகாலத திருந்தவ ரெனத் துணிவதே வாயவதாகும. மேறகாட்டிய பாணடி வேந்தர் மூவரில் எவவெவர் காலத்திற் செந்தமிழப பயிறசி மிக்கு நிகழந்ததெனறு ஆராயுமவழி, 'அவனி சூளாமணி மாறன' ஆட்சிக காலத்திலும், அவனமகன 'செழியன சேந்தன' காலத்திலுமே அஃதவவாறு செழிபபுறறுத் திகழந்த தென்பது, 'சூளாமணி' எனனுஞ் செந்தமிழக் காப்பியம முன்னியோன பெயரால் இயற்றபபட்டு அவன்

மகன சேந்தனது அவைகளதே அரங்கேறறப பட்டமையினை,

> ''நாமாண் புரைக்குங் குறையென்னினும் நாம வென்வேற்
> றேமாண் அலங்கற் றிருமால்நெடுஞ் சேந்த னென்னுந்
> தூமாண் தமிழின் கிழவன்சூட ராரா மார்பிற்
> கோமான் அவையுள் தெருண்டார்கொளப் பட்ட தன்றே.''[1]

என அக காபபியமேநனகெடுதது கூறுமாறறால் இனிது விளங்கும. இவ இருபாண்டி வேந்தர்க்குபபின அரசு செலுதிய நினறசீர நெடுமாற பாணடியன காலததில் தமிழ அங்ஙனஞ சிறபபுறறிருந்த தெனபது எதொரு நூற சானறனும பெறபபடாமையானும, அப பினனேயோன காலத்தில் அது சிறபபுற றிருந்ததாயின அவவாறு நூற சானறு சிறிதும இல்லையாய ஒழியாதாகலானும அப பின்னேயோன காலததிலெல்லாந தமிழமொழிப் பயிறசி குனறிச, சமண சைவ மதப போராடடமே எஙகும ஆர்ப பெடுத்துப பரவலாயிறறெனக, செழியன சேந்தனுககுப பினவந்த 'நினறசீர நெடுமாற' பாணடியன காலததில் திருஞானசமபந்தப பெருமானுக்குஞ் சமண முனிவாகளும இடைநிகழந்த வழக்கே இதறகு ஒருபெருஞ சானறும. ஆகவே, நினறசீர நெடுமாற பாணடியன காலததிறகுமுன அரசுபுரிந்த 'செழியன சேந்தன' காலத்திலும, அவனுக்குத் தநதையாகக கருதபபடும 'அவநி சூளாமணி மாறன' காலததிலும மட்டுமே தமிழமொழிப பயிறசி வளஙகெழுமி நினறமை தமிழநூல்களாற றெளியக கிடத்தலின, இறையனாரகப பொருளுரைப பயிறசியும, அவநி சூளாமணி மாறனமேற பாடபபட்ட கலித்துறைச் செயயுட்கள அவ வுரையி னிடையிடையே தொகுகப படடமையும அவ விரு வருஞ செஙகோலோச்சிய கி. பி. ஆறும நூறறாண்டினிடையிலேதான நிகழந்ததாகல் வேணடுமே யல்லாமற, 'செங குட்டுவன' நூலாரா கூறியபடி கி. பி. எட்டாம நூறறாணடில் நிகழந்தல ஆகா. இவவாறறால் செபபுப பட்டையஙகளிற குறிக்கபபடட 'சஙகரமஙகை'யுங, களவியலுரைக்

1. சூளாமணி, பாயிரம், கூ.

கலித்துறைச் செயயுட்களில் மொழியபபட்ட 'சஙக மஙகை' யும வெவவேறு றூர்களாகக் கொளளபபடல் வேண்டுமென பதும, அஙஙனமனறி அவை யிரண்டும ஒன்றேயெனறு கொளளபபடினும அதனகண் நிகழந்த போராகள இரண்டாய ஒனறு அவநி சூளாமணி மாறனுககும ஒரு சேர மன்னனுக்கும இடைநிகழந்ததாக, மறறொனறு அரிகேசரி பராஙகுச மாறனுககும பல்லவ அரசர்கும இடைநிகழந்ததாய வெவவேறு காலத்தன ஆகுமெனபதுந் தாமே போதரும் எனக.

இனி, நக்கீரனார் இயறறிய களவியலுரை பத்துத் தலைமுறை வாயபபாடமாக வந்து, பத்தாநதலைமுறையாகிய கி. பி. எட்டாம நூறறாணடிலேதான எழுத்துருவெயதிற றெனற 'செஙகுட்டுவன' நூலாரது கூறறுப பெரியதொரு பிழைபாடுடைததாம. வடக்கிருந்த ஆரிய மாந்தரே கி பி. மூனறும நூறறாணடு வரையில் தமமுடைய நூல்களை எழுததிலிட்டு எழுதத் தெரியாதவர்களாய, அவற்றை வாயபபாடமாகக கிடைகூடடி நெட்டுருபபண்ணி இடாபபட்டோ ராவர் மற்றுத், தமிழமக்களோ தொல் காபபியனா இருந்த ஆறுயிர ஆண்டுகளுக்கு முனனே தொட்டுத் தமது மொழியையும அமமொழி நூல்களையும எழுததிலிட்டு எழுதத் தெரிந்த நாகரிக வாழக்கையின ராய இருந்தனரெனபதையும, அவா வழஙகிய எழுத்துகள வட்டெழுத்துகளேயா மென்பதையும மேலே எநந-ஆம பக்கததிலிருந்து எநந-ஆம பககம வரையில் வைதது விளக்கிக்காட்டி யிருக்கினறேம அஙஙனம எழுத்தெழுதத் தெரிந்த பணடைத் தமிழறிஞர் தம்முடைய நூல்களை யெல்லாம பனையேடுகளில் எழுதிவைத்துப பயின்று வந்தனரே யனறி, வட வாரியரைபபோற கிடைகூட்டிப பயின்று அவைதமமை முறறும உருச்செய்து இடர்பபட்டாரல்லா. தமிழர்க்கும ஆரியர்க்கும பண்டேயுரிய இவ் விருவேறு நூறபயிறசி முறையினியல்பு, எழுதத் தெழுதத் தெரிந்த இந் நாளிலும அவ்வாரிய வழக்கத்தைப் பின்பற்றிய பார்பபனர் அதனை விடமாட்டாராய்க

கிடைகூட்டித் தம நூல்களை நெட்டுருச் செய்து வருதலா லும, தமிழறிஞர் அவ்வாறின்றித் தமது பழைய வழக்கப் படியே தம் நூல்களை யெல்லாம பனையேடுகளில் எழுத்திட் டெழுதிப பயின்று வருதலானும் தெற்றென விளங்கா கிற்கும். அதுவேயுமனறிக், களவியலுரைப் பாயிரமே "இவ் வறுபது சூத்திரத்தையுஞ செயது மூனறு செப் பிதழகத் தெழுதிப பீடத்தினகீழ இட்டான" என மொழிதலால், 'இறையனாரகபபொருட்' சூத்திரமும அவறறினுரையும ஆக்கபபட்ட பழைய நாளிலேயே தமிழ் நூல்கள எழுத்திட் டெழுதபபட்டமை ஐயுறவினறித் துணியபபடும. படவே, களவியற் சூத்திரமும உரையும பத்துத் தலைமுறை வரையில் வாயப்பாடமாகவே வந்த தெனறு பண்டைநூற சானறுகட்கெல்லாம முரணுகத் துணிபுரை நிகழத்திய 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலாரது கோள புரைபட் டழிந்தமைகாண்க. அறறேல், நக்கீரனார் தாமெழுதிய அக் களவியலுரையைத் "தம மகனார் கீரவி கொறறனார்க் குரைத்தார்; அவர் தேனூர கிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்" எனறற றொடக்கத்தனவாகப போந்த சொறறொடர்க் கருத தெனனேயெனின்; இக் காலத்திற பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்களை அச்சிற பதித்துப பரபபுவிக்கும அசசுப பொறிகளும அச் செழுத்துக்களுந் தாளகளும் உளவாயினறற் போல, அக்காலத்து அக் கருவிகள இன் மையின், அஞ்ஞான றிருந்த நல்லிசைப புலவ ரொருவர் தாம இயற்றிய நூலைத் தாம் எழுதியவாறே பிழைபடா மல் வழங்குவித்தறபொருட்டுத், தாம அறிந்த கற்றூர் ஒருவர்க்கு அந் நூலைப் பாடஞசொல்லி வைத்து அந்நூற் பொருளைப் பிறர் தமக்குத்தோனறியவாறு கிரித்துணர்ந்து அத் திரிபுணர்ச்சிக்கு இசைய அதனகண் உளள சொற் களையுஞ் சொற்றொடர்களையும் மாற்றி பிழைபடுத்தா வண்ணம், தமதுண்மைக் கருத்துத் தெரித்துரைப்பர். அவ்வாறு அந் நூலாசிரியன் வாய் அந் நூலின் மெய்ப் பொருளுணர்ந்தவர், அதனைத் தாம் கேட்டுணர்ந்தவாறே தாம் அறிந்த மற்றொருவர்க்கோ அல்லது பலர்க்கோ

அதனைப் பாடஞ்சொல்லி வைப்பர். இங்ஙனமாக ஓராசிரியன இயற்றியநூல் அவன் கருத்தை வழுப்படாமல் அறிவிக்குங கருவியாய் அவன் வழிவந்த மாணக்கருள ஒருவர் ஒருவர்க் குரைப்பவரும் வரிசையினனே "நக்கீரனுர் தமமகனுர் கீரவிகொற்றனுர்க் குரைத்தார்; அவர் தேனுர்க் கிழார்க் குரைத்தார்" என்றற் றொடக்கத்துச் சொற்றொடர்கள அறிவுறுத்துவதனறி, எழுதுதெழுதத் தெரியா ஆரிய மாந்தர் தம நூல்களைத் தம்மவர்க்கு வாயபபாடமாகச் சொல்லிவைத்தல்போல், நகீரனுர் முதலியோருந் தத்தம மாணக்கர்க்கு அதனை வாய்பபாட மாய்ச் சொல்லி வைத்தாரென அறிவுறுத்துவன அல்ல. ஏனெனிற, பண்டே எழுத்தெழுதத் தெரிந்த தமிழர்க்குள அங்ஙனம வாய்பபாடமாகச் சொல்லிவைககும வழக்கம் இல்லாமையானும, அன்றி அவ வழக்கம இருந்ததென காட்டுதற்கு ஏதொரு சான்றுங் காணபபடாமையானும் என்பது. அது கிடக்க.

இனிக், களவியலுரை உரைக்கபபட்டு வந்த மாணக்கரின் காலவரிசை பத்தாந் தலைமுறைக்கண் நின்ற முசிறி யாசிரியர் நீலகண்டனுரொடு முற்றுப பெறுதலின், அவ் வுரை நீலகண்டனுர காலத்திலேதான எழுத்துருப பெற்று ஏட்டிலெழுதபபட்டதெனறும, அங்ஙனம அஃது எழுதப்பட்ட காலம அவ்வுரையி னிடையிடையே எடுத்துக் காட்டாய்ப் போந்த கலிததுறைச் செயயுட்களிற் புகழப் பட்டவனுங் கி. பி எட்டாம நூறறுண்டின முற்பகுதியி லிருந்தவனுமாகிய 'அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன்' காலத்திற்கும பிறபட்டதெ யாகற்பாலதென்றுஞ 'செங்குட் டுவன்' நூலார் கூறினர். பத்தாந் தலைமுறைகக்கண் வந்த நீலகண்டனுரொடு நகீரனுருரையின வழிவந்த மாணக்கர் மரபு முறறுப பெறுதலால், அம மாணக்கர் வரிசையினைக் கூறும உரைப்பகுதி மட்டும நீலகண்டனுர எழுதியதா யிருகக்லாம. ஆனல் நீலகண்டனுர் காலத்திலேதான அவ் வுரை எழுத்துருப பெற்ற தென்பதற்குச் சானறென்னை? தொல்காப்பியனுர் காலந்தொட்டே தமிழ் நாட்டகத்துத்

திகழ்ந்த தமிழ்ச்சான்றோர்கள தம்முடைய நூல்களை எழுத்திட் டெழுதிப் பயினறு வந்தார்களென்பதற்கே நூறசானறுகள இருக்கக் காணடுமனறி, அவர்கள அவற்றை வாய்ப்பபாடமாக ஒதிவந்தாகளென்பதற்குத் தினைத்தினைச் சானறும் இனமையின், நீலகண்டனார் காலத்திலேதான அவவுரை எழுத்துருப பெறறதெனப் பிழையாகப் பொருளபண்ணிகொணட 'சேரன செங்குட்டுவன்' நூலாரது உரை பெருமபிழைபாட்டுரையேயா மெனக.

இனிக், களவியலுரையி னிடையிடையே செருகப்பட்டுளள கலித்துறைச் செயயுட்களிற் புகழந்துபாடப் பெறறவன் கி. பி. ஆரும நூறருண்டின முறபாதியிலிருந்த 'அவநிசூளாமணி மாறமோ' யல்லாது, அவனுககு நானகு தலைமுறை பிறபட்டு வந்து கி. பி. எட்டாம நூறருண்டின் முறபகுதியிலிருந்த 'அரிகேசரி பராஙகுச மாறவர்மன்' அல்லனென்பதை மேலே நன்கு விளககிக் காட்டினமாதலால், அவ்வரசனைப பின்னுளளக மாறுபடுத்திச் சொல்லிய செஙகுட்டுவன் நூலாரதுரை பெரியதொரு தலைதடுமாற்ற வுரையேயா மென விடுகக.

இனி, அப பாண்டி மனனனமேற பாடப்பட்டிருக்குங கலித்துறைச் செயயுட்களை அவவுரையினிடையிடையே சேர்த்தவர், நக்கீரனார்தம மாணாக்கர் வழியில் வந்த நீல கண்டனரே யாவரெனபதுபடச் 'செஙகுட்டுவன்' நூலார் மொழிந்ததற்குச் சான்று யாது என்றராய்வுழிச் சான்றேதும புலப்படக்காணைம. சான்றேதுமின்றித் தமக்குத் தோனறியவாறெல்லாம எழுதிவிடுதல்தான வரலாறறுரை போலுமா! மறறு, அக கலித்துறைச் செயயுட்கள அவ் அவநிசூளாமணி மாறனது அவைக்களத்திருந்த ஒரு புலவராற் செயது அவவுரையினிடையே சேர்க்கப பட்டனவாதல் வேண்டுமே யல்லாமல், நக்கீரனார்தம மாணாக்கர் வழிவந்த நீலகண்டனாரா சேர்க்கபபட்டன ஆகாவென்பது முன்னரே விளககபபட்டது. ஆசிரியர் நக்கீரனார் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியி லிருந்தாரென்பதை மேலே இளகூ-ஆம் பக்கத்திற் பல சான்றுகள்காட்டி விளக்கியிருக்

கின்றேம். ஆகவே, அவர் தம் மாணாக்கர் மரபிற் பத்தாந் தலைமுறைக்கண் நின்ற நீலகண்டனார் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் நடுவிலிருந்தாராகற பாலார். நக்கீரனார் கண்ட களவியலுரைப பாயிரத்தினிடையே அவருரை வந்தவரலாறு தெரிக்கும் உரைபபாயிரபபகுதி இந் நீல கண்டனாரால் எழுதி அதன்கட் சேர்க்கப்பட்டதோ, அன்றி அந் நீலகண்டனார்க்கும் முற்போந்த மாணாக்க ரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதோ, இன்னதுதானென்று துணிந்து சொல்லுதறகுச் சிறிதும வாயிலில்லை. அஃதெஙஙனமாயினும, ஆரியர் நடையைப பின்பறறிய பார்ப்பனர் பொயயும புரட்டும் நிரமபக கட்டிவிட்ட புராண கதைகள தமிழ நூல்களில் மெல்லமெல்லப புகத் தொடஙகிய கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் னரேதான் அப் புராணகதைகளோ டொத்த புளுகுகள் பல விரவிய அவ்வுரைப்பாயிரப் பகுதி எழுதி அதன்கண் நுழைக்கப்பட்டதாகல்வேண்டு மெனபதுமட்டுந் திண்ணம. ஏனைக் கட்டுரைக் கலித்துறைச் செய்யுட்கள முந்நூற் றிருபத்தொனபதும், அவறறுட் சிலவறறிற்குப போந்த உரைகளும உரைக்குறிபபுகளுமோ நீலகண்டனார்க்கு இரு நூறாண்டு பிற்பட்டுவந்த 'அவிநயுளாமணி மாறன'றன் அவைக்களத்துப் புலவரொருவரால் இயற்றி அவ்வுரை யின்கட் சேர்க்கப்பட்டனவாதல் வேண்டுமெனறு பகுத் துணர்ந்துகொள்க. இவ்வாறாக, அக் கலித்துறைச் செய் யுட்களை அவ்வுரையின்கட் கோத்தவர் நீலகண்டனார் அல்லரென்பது பெறப்படவே, கி. பி. நானகாம் நூற் றாண்டின கண்ணதான அவரதுகாலத்தைக் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் கண்ணதாகச் சான்றேதுமினறிப் பிழைத்துணராந்து, அவ்வாறாரும் ஆசிரியர் நக்கீரனாரைக் கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டிற படுபபிகக விழைந்த 'சேரன் செஙகுட்டுவன்' நூலாரது விழைவு நிரமபாது ஏமாற்றம் அடைந்தமை காண்க. நக்கீரனார் இருந்த காலங் கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டாகாமல் முதல் நூற்றாண்டாகவே பல வாற்றானும் திண்ணமாய்ப் பெறப்படுதலால், அவரும் அவரோடொருங்கிருந்த தமிழ்ச் சான்றோரும் நடை

பெறுத்திய கடைச்சங்கமிருந்த காலமுங் கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டாகாமற் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முறபட்டதாகவே பெறப்படும் எனபது.

உரு. கடைச்சங்க காலத் தொடர்ச்சி

இனிச், 'சேரன் செங்குட்டுவன்' நூலார் மேற்காட்டிய வாறெல்லாம பிழைபாடாகத் தாம செயதுகொண்ட செயயுட்பொருளகளாலும், உண்மைகளை மாறுபடுத்திக் கொண்ட மாறுபாட் டுரைகளாலும், ஒனறை மறறொன றுகக் கருதிய திரிபுணர்சசியாலுங கடைச்சங்க காலத் தைக் கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டின்கட் படுபபிக்க முயன்று அம முயற்சியில் முறறும இழுக்கியவாற்றினை விரிதது விளக்கிக், கடைசசஙககாலங் கி. பி. இரண்டாம் நூறறாண்டிறகு முறபட்டதாதலை கிறுவினும். அவர் அம் மட்டிலமையாது, 'சிலப்பதிகாரத்' திற போந்த சில குறிபபு களைப பொறுக்கியெடுத்து அவற்றிற்குத் தம் மனம போனவாறு பொருளுரைத்து அவ்வாறறால் வடநாட்டு மனனர் சிலரிருந்த காலவாராய்ச்சியினைத் தம் கருத்துக் கிணங்கத் திரித்து அதுகொண்டு கடைச்சங்ககாலம் ஐந்தாம நூற்றாண்டின்கட் படுமென்றார். ஆகலின், அத னையும ஆராய்ந்து அவர்கொண்ட முடிபு பொருந்தாமை காட்டுதும.

சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோ வடிகட்குத் தமையனும், பேராணமையிற சிறந்த சேர வேந்தனும் ஆகிய செங்குட்டுவன் கண்ணகியின் உருவஞ் சமைத்தறகு இமயமலையினினறும் ஒரு கருங்கற்றுண்டு கொண்டு வருதற் பொருட்டுங், தென்றமிழ் மன்னரை இகழ்ந்து பேசிய வட ஆரிய மன்னராங கனக விசயர் என்பாரை வென்றடக்குதற பொருட்டும் வடநாடு நோக்கிப் படை யெடுத்துச் சென்றனென்பதும், அங்ஙனம் அவன் சென்ற காலத்து அவனுக்கு உதவிசெய்த நண்பரான ஆரிய மன்னர் 'நூற்றுவர் கன்னர்' எனப்படுவ ரென்பதுஞ்

சிலப்பதிகாரங், கால்கோட் காதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வட ஆரியமன்னரில் நூற்றுவர் கன்னரே சேரன்செங்குட்டுவனுக்குச் சிறந்த நண்பரென்பது,

"வேற்றுமை யின்றி நின்னொடு கலந்த
நூற்றுவர் கன்னரும்." (கால்கோட் காதை, கசஅ, கசக)

எனப்போந்த அடிகளாலும், இவன வடக்கே சென்று கங்கைப பேரியாறறைக் கடக்க வேண்டுழி அக் கங்கை யாறறுப பக்கத்திருந்த நாடுகளில் அரசு புரிந்த அந் நூறறுவர்கனனர் அவனுககு மரக்கலனகள பலவறறைக் கொடுத் துதவிசெயது, அவற்றுல் அவன் தனபடை யொடுமை அவ்வியாற்றைக் கடந்து அதன் வடகரை சேர்ந்தவழி அவ் வாரியமன்னர் அவனை எதிர்கொண்டு தமது நாட்டுககு அழைத்துச் சென்றனரெனபது,

"கங்கைப் பேரியாற்றுக் கன்னரிற் பெற்ற
வங்கப் பரப்பின் வடமருங் கெய்தி,
ஆங்கவர் எதிர்கொள அந்நாடு கழிந்து." (களசு, களஅ)

எனப்போந்த அடிகளாலும், அந்நனஞ்சென்ற செங்குட்டு வன் தன்னை எதிர்த்த கனகவிசயரையும அவனுக்குத் துணைபபோந்த ஆரிய மனனரையும வென்று இமயத் தெடுத்த கருங்கறறுண்டை அக கனகவிசயர் முடிமே லேறறித் தெனனாடு நோகஙிப பெயர்கையில் தனக்கு உதவிசெய்த நணபரான 'அந் நூற்றுவர் கனனரை' அவர்தம நாடுநோகஙிச் செல்கவென ஏவினனென்பது,

"ஆரிய மன்னர் ஐயிரு பதின்மரைச்
சீர்கெழு நன்னாட்டுச் செல்கவென் றேவி."
(நீர்ப்படைக் காதை, களள, களஅ)

என்னும் அடிகளாலும், அதன்பின தென்னறமிழக் குடநாட் டிற் றன் வஞசிமாநகர்க்குத் திருமபிய செங்குட்டுவன் தான கொணர்ந்த கருங்கற் றுண்டிற் கண்ணகியின் உருவமைத்து அதறகெனறு கட்டுவித்த கோயிலில் அதனை நிறுத்தி விழாவெடுத்த ஞான்று, அவன போரிற்

ரெலீத்துச் சிறையாய்க் கொணர்ந்த ஆரிய மன்னரையும் அவர்போல் முனனரே சிறைக்கணிருந்த ஏனை மன்னரை யுஞ சிறையினின்றுஞ சிறைவீடுசெயய அம மன்னருங், குடகநாட்டின கொங்கரும, மாளுவநாட்டின் வேந்தரும், இலங்கைத்தீவின வேந்தனுன கயவாருவும் வந்து அக் கண்ணகியி னுருவத்தை வணஙகினரெனபது,

" அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னருங்
குடகக் கொங்கரும் மாளுவ வேந்தருங்
கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாது வேந்தனும்
எந்நாட் டாங்கண் இமய வரம்பனின்
நன்னுட் செய்த நாளணி வேள்வியில்
வந்தி கென்றே வணங்கினர் வேண்ட."

(வரந்தரு காதை, கடிஎ-கசுஉ)

என்னும அடிகளாலும, இவற்றையெல்லாம் உடனிருந்து கணட இளங்கோவடிகளே சிலபபதிகாரத்தில் விளஙகக் கூறியிருககினரூர். இவர் கூறிய இவ வுணமைவரலாறறுக் குறிபபுகளிற 'கனனா' எனனும அரசா நூறுபேருங் கஙகையாறறின வடகரையை யடுத்துளள நாடுகளில் அரசாணட ஆரிய மனனராதலும, ஏனை 'மாளுவ வேந்தர்' எனபார் கஙகையாற்றுக்குத் தெறகே நெடுந்தொலைவில் உளதாகிய நருமதையாறறஙகரையை யடுத்து 'ராஜபுத னத்'தின தெனபகுதிகளண விரிந்ததாகிய மாளுவ நாட்டை ஆண்டோராதலும, இவ் விருவேறு அரசரும் வெவ்வேறு நாட்டினரும வெவ்வேறு இனத்தினருமாவரே யல்லது இவ்விருவரும ஒருவரேயென ஒனறுபடுத் துரைத்தற்குத் தினைத்தனைச்சான்றும இளங்கோவடிகள் அருளிச்செயத இவ்வரலாற் றுரைகளில் இல்லையாதலும இவைதமமை ஆயுந் தமிழறிஞர் எவரும நனகுணாவர்.

ராதிங்ஙனமாகவுஞ் 'செங்குட்டுவன்' நூலார், இளங் கோவடிகள குறித்த 'மாளுவ வேந்தரும,' 'நூற்றுவர் கன்னரும்' வேறுவேறல்லர் ஒரு வகுப்பினரே யென்றுங்,

கி. பி. கூடு0-ஆம் ஆண்டிற் சமுத்திரகுப்தன் இம மாளுவ நாட்டினமேற் படையெடுத்துவந்த ஞான்று இம மாளுவ வேந்தர் தமது மாளுவநாட்டைப பல பிரிவுகளாகப் பகுத்து அவற்றின்கண் அரசுபுரிந்துவந்தன ரென்றுங், கண்ணகிகோயிலிற் செங்குட்டுவன் விழாவெடுத்த நாளில் அவனுக்குச் சிறந்த நண்பரான நூற்றுவர்கன்னர் என்பார் வராதிராராகலின் அவர் அப் பெயராற் குறிக்கப் படாவிடினும் அப்போது வந்திருந்தவராகச் சொல்லப் பட்ட மாளுவவேந்தரே அந் நூற்றுவர்கன்ன ராதல் வேண்டுமெனறும், அதனை செங்குட்டுவன காலங கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டேயாகறபாலதென்றுங கூறினர்.

மாளுவவேந்தரும, நூற்றுவர் கனனரும வேறல்லர் எனபதனை நாட்ட இவர் காட்டிய இரு சானறுகளுட், சமுத்திரகுப்தன படையெடுத்துவந்த ஞானறு மாளுவ நாடு பல பிரிவுகளாக வகுக்கபபட்டு அரசர் பலரால் ஆளப்பட்டதென்பதானறு. ஆனல், இவர் இதற்கு மேற்கோளாக எடுத்துரைதத ஆங்கில வரலாறறு நூலாசிரியர் இவருரைக்கும வண்ணமே யுரைபபக் காணேம. அவ் வாங்கில ஆசிரியர் [1]"பஞசாபி கீழை இராசபுதனம மாளுவ நாடெனபன பெருமபாலுங குடியரசு முறையில் உயிர்வாழுந்த குடியினர் அல்லது இனத்தவரின ஆளுகையில் இருந்தன" எனவும், [2]"சமுத்திரகுப்தன் ஆண்ட நாட்டின எல்லைபபுறத்திருந்த மாளுவரும மற்றைக குடியினரும் தமதாட்சியில் வைத்திருந்த தேயங்கள தனது பேராளுகையினுள ளடக்கப்பட்டதுடன் (இரண்டாஞ் சந்

1. "The Panjab, Eastern Rajputana, and Malwa for the most part were in possession of tribes of clans living under republican institution" Dr. Vincent A. Smith's 'The Early History of India,' 1914, p. 286.

2. "The year 395 may be assumed as a mean date for the completion of the conquest, which involved the incorporation in the empire of the territory held by the Malavas and other tribes, who had remained outside the limits of Samudragupta's dominion." Ibid, p. 291.

திரகுபதனது) வெற்றி நிறைவெய்திய நடுக்காலம் கி. பி. கூகூடு-ஆம் ஆண்டாகக் கொளளபபடலாம்" எனவும் மொழிதல்கொண்டு, சமுத்திரகுப்தனும அவன மகன் இரண்டாஞ் சந்திரகுபதனும அரசுசெலுத்திய கி. பி. நான்காம நூறறாண்டில் மாளுவநாடானது குடியரசின் கீழிருந்ததெனபது பெறபபடுகின்றதே யல்லாமல், அப் போது அது வேந்தராட்சியினகீழிருந்ததெனபது சிறிதும் பெறபபடக் காணேம. மற்று, ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளோ, சேரன செங்குட்டுவன் எடுப்பித்த கண்ணகி விழவுககு மாளுவநாடடிலிருந்து வந்த அரசரை "மாளுவ வேந்தன்" எனறே விளக்கமாய்க் கூறுகின்றார். ஆகவே, 'செங்குட்டுவன' நூலார் தாம எடுத்துக்காட்டிய ஆங்கில வரலாறறு நூலாசிரியரதுரை தமது கருத்துக்கு முழுதும் மாறுய் நிற்றலை அறிந்துகொளளாமை இரங்கற்பால தொன்றும. ஆங்கிலத்திலுளள அந்நூலைத் தமிழொன்றே கறறார் அறியாராதலால், அநநூலைக் காட்டியாயினுந் தமது வழுக்கொளகையினை நாட்டிவிடலாமெனை அவர் எண்ணினார் போலும்!

இனிச், சமுத்திரகுப்தன காலத்தும அவன மகன சந்திரகுபதன் காலத்தும் மாளுவநாடு குடிமககள பலர் ஒருங்குகூடி நடாத்திய குடியரசின்கீழிருந்தமை, அவரெடுத்துக காட்டிய ஆங்கில ஆசிரியர் வரைந்த வரலாறறு நூலினுலேயே தெறறெனப புலனுதலின், இளங்கோவடிகள குறித்த மாளுவவேந்தர் அக குடியரசு நடாத்திய குடிமக்கள ஆகாமை சிறிதறி வுடையார்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம். அற்றேல், இளங்கோவடிகள குறித்த அம மாளுவவேந்தர்தாம யாரோவெனிற்; கனிஷ்க மன்னனைத் தலைவனுய்க்கொண்டு காந்தாரத்தில் அரசு புரிந்த குஷான்குடிப பேரரசர்க்குக் கீழடங்கி மாளுவ நாட்டை ஆண்ட அரசர் 'சகசத்திர பதிகளே' ஆவர். இவர்களுட் சிறந்த அரசனுய்த் திகழந்தவன் 'முதலரம் ருத்ரதாமன்' என்பவனே யாவன்; இவன் கி. பி. கடுo-ஆம் ஆண்டையடுத்துக் 'கிர்னார்' ஊர்க் கற்

பாறையில் வெட்டுவித்த கல்வெட்டு ஒன்றால் இவன் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியி லிருந்தமை துணியப்படும்.[1] அவனுக்குப் பினனும் அரசர் அறுவர் மாளுவ நாட்டின் தலைநகராகிய 'உச்சயினி'யில் அரசு புரிந்தமையுங, கி. பி. மூனறாம் நூறறாண்டின் முறபகுதியோடு, இச் சகசத்திரபதி யரசரின் மரபும் இவரோடு ஒரு காலத்திலராகிய ஆந்திர அரசரின் மரபும் அற்றுப் போனமையும் ஆங்கில ஆசிரியரான வின்சென்ட் சிமித் என்பவரால் நன்கெடுத்துக காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.[2] மேலே உசஅ, உசக-ஆம் பக்கங்களிற் காட்டபபட்ட படி கி. பி. களக முதல் ககூக வரையில் இலங்கையில் அரசாண்ட முதற் கயவாகு எனனும வேந்தனும சேரனசெங்குட்டுவன் எடுப்பித்த கண்ணகி விழுவுககு வந்திருந்தனன, அவரோடு உடனிருந்த ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளே சிலபபதிகாரம, வரந்தருகாதை, கசுo-ஆம் அடியில் விளங்கக் கூறுதலின, அவ விருபத்திரண்டு ஆண்டுகளில் மாளுவ நாட்டின்கண அரசு புரிந்த 'ஜீவதாமன்,' 'முதல் ருத்ரசிமமன்,' 'முதல் ருத்ரசேனன' என்னுஞ் சகசத்திரபதி அரசர் மூவரில் எவனேனும ஒருவனும, அக் காலத்தில் மாளுவத்தை யடுத்த மேல்நாடுகளுக்கு அரசரான ஆந்திரர் அச் சத்திரபதி யரசரோடு உறவு கலந்தபிற் றோனறிய ஆந்திர மன்னனான 'கௌதமீபுத்ர யஜ்ஞஸ்ரீ' எனனும வேந்தனுமே அக் கண்ணகி விழுவுக்கு வந்திருந்தாராகறபாலர். அவரையே இளங்கோவடிகள் அவர்தம உறவுரிமை பறறி 'மாளுவவேந்தர்' எனப பலர் பாற சொல்லாற குறித்தாராகல் வேண்டும. இவவிரு மன்னர் வந்தமை பற்றியே இவரை இளங்கோவடிகள் இங்ஙனம பலர்பாற சொல்லாற் கிளந்திருகக, இவ் வுண்மையினை நனகாயந்து பார்க்கும ஆங்கில நூலறிவு மதுகை யினறி, 'வேந்தர்' என்னும அச் சொல்லைக் கண்டதனையாலே, அதறகு 'நூறறுவர் கனனர்' எனப் பிழையாகப பொருளசெயது, அப பிழையையே தமது பொருள்

1. Ibid. p. 132. 2. Ibid. p. 218.

தாக் கொள்கைக்கு ஒரு பெரும பற்றுக்கோடாய்க் கொண்ட 'செங்குட்டுவன்' நூலார் செயல், நீரில் அமிழ்துவோன மரக் கோடென நிலைந்து ஒரு சிறுதுரும பினைத் தாவிப்பற்றிய செயலோடு ஒப்பதாய முடிந்தமை காண்க.

இனி, அவர் அவ விருவேறு வேந்தரையும் ஒன்று படுத்தறகுக் காட்டிய நுண்ணறிவின திறத்தை எனனென் பேம்! செங்குட்டுவனுகுச் சிறந்த நண்பரான 'நூறறுவர் கனனர்' அவ் வேந்தன எடுபபித்த கண்ணகி விழுவுக்கு வராதிரார் ஆகலின, அதறகு வந்திருந்தவராகச் சொல்லபபட்ட மாளுவ வேந்தரே அந் நூற்றுவர்கனன ராதல் வேண்டுமென்னுஞ் 'செங்குட்டுவன்' நூலாரது உய்த்துணர்சசி எவவளவு நுண்ணிது! எவ்வளவு ஆழந் தது! "வேற்றுமையின்றி நினனெடு கலந்த, நூற்றுவர் கனனர்" எனவும, "கங்கைப பேரியாறறுக் கனனரிற் பெற்ற" எனவும, "ஆரியமனனர் ஐயிருபதின்மரை" எனவுஞ் செங்குட்டுவனுகு நட்பரசராகை அவரைத் தாம மொழிய வந்துழி யெல்லாங 'கன்னர்,' 'நூற்றுவர்,' 'ஐயிருபதின்மர்' எனனும பெயர்களால் ஐயுறுதற் கிடனின்றி விளங்கக் குறிப்பிட்டுவந்த ஆசிரியர் இளங கோவடிகள், இவ வோரிடத்துமட்டும் அவரை 'மாளுவ வேந்தர்' என முன்பின மொழிந்திலாத வேறொரு பெய ராற் குறிபபரோவெனவும, அவவாறு குறித்தறகு ஏது வென்னை யெனவும, எத்துணைப பெரியாருந் தாங கருதிய வறறைத் தாங கருதியவாறே செயதுமுடிக்க இயலாவாறு மாறுன நிகழச்சிகள வலிகொண்டு நிகழும இஞ்ஞாலத்தில் 'நூற்றுவர் கனனர் வராதிரார்' என நீர் அங்ஙனந் துணிந் துரைத்தறகுக் கொணட சான்று எபபெற்றிய தெனவும் வினவுவார்களுக்குச் 'செங்குட்டுவன் நூலார்' தமது நுண் ணறிவு கொண்டு எங்ஙனம இறுப்பரோ அஃதிறைவனே அறியற்பாலான! யாம் ஆராயந்த மட்டில் இவரது நூலி லிருந்து இவ் விஞக்களுகு விடை ஒரு சிறிதும பெறப் படாதென்பது திண்ணம். கங்கையாற்றின வட கரைக்

கண் அரசாண்ட நூற்றுவர் கன்னரை ஆசிரியர் வேறி யாண்டும் மாளுவ வேந்தரென உரைப்பக் காணுமையா னும், மாளுவ நாடெனபது கங்கையாற்றுக்குத் தெற்கே நெடுஞ் சேய்மைக்கண் உளதாகிய நருமதை யாற்றங் கரைகூய யடுத்துளதாகலின அதனகண் அஞ்ஞான்று அரசுவைகிய வேந்தர் வேறென்பதே வரலாற்று நூலாற் புலப்படுதலானும் அம மாளுவவேந்தரே நூற்றுவர்கனன ராவரென்றல் சிறிதும் அடாதவுரையாம எனபது.

அற்றேற் கண்ணகி விழவிற்கு வந்திருந்த அரசரில் நூற்றுவர் கன்னர் மொழியபபடாமை யெனனையெனிற, கூறுதும்: தென் றமிழநாட்டுச் சேரன் செங்குட்டுவ வேந்தற்கு உற்ற நண்பராயினுர் வட ஆரியமன்னர் நூற் றுவர் கன்னர் மட்டுமே யென்பது மேலெடுத்துக்காட்டிய இளங்கோவடிகளின் கொழுந்தமி ழுரைகளால் நன்கு விளங்காநிற்குமு; அவரை யொழிந்த ஏனை வட ஆரிய மன்னர் அவனைப் பகைத்திருந்தமையும், அதுபறறியே அவன் அவர்மேற் படையெடுத்துச் சென்றமையுங் கூட அவ் வாசிரியர் மொழிகளாற் புலனுகின்றன. இங்ஙன மாகத் தென் றமிழநாட் டரசனை செங்குட்டுவற்கு நண்ப ராகித், தம இனத்தவரான ஆரியமனனரைப் பகைத்து நின்ற நூற்றுவர் கன்னர்க்கு வடநாட்டில் உளள அவ் ஆரிய மன்னரோடு எவ்வளவு போராட்டம இருந்ததாகல் வேண்டுமு! நெடுஞ் சேய்மைக்கண் உளதாகிய தென்னுட்டி லிருந்து, தமது வடநாடு நோக்கிப் படை திரட்டி வந்த செங்குட்டுவ வேந்தறகு அந் நூறறுவர் கனனா எவவளவு உதவிகள செயது, தம மிருவர்க்கும மாற்றுரான அவ் ஆரிய மன்னரைப் போரில் வெனறிருத்தல் வேண்டுமு! அவ்வாறு பேருதவிகள் செய்து பெரும்போர் நிகழ்த்தி வெற்றிகண்ட பேராண்மையில் எத்தனை ஆயிரம படை ஞரும் எத்தனை ஆயிரம் யானை குதிரைகளும் அவர் மடியக் கொடுத்திருத்தல்வேண்டும்! எத்தனை நூருயிரம் பொருட் டிரள்களை அவர் இழந்தாராகல்வேண்டும்! இங்ஙனமெல் லாம் தம் படைகளையும் பொருளையும், இழந்து தமது

அரசியல் வலிகுறைந்த நிலையி லிருக்கையில், அதனைத் திருமப வலிபெறுத்தும முயற்சியைக் கைவிட்டு, அடுத்து நிகழ்ந்த கண்ணகிவிழுவுக்கு அந் நூறறுவர் கனனர் எங் ஙனம வரக்கூடும்? அன்றி வந்திருப்பரேற் சீர்குலைந்த நிலையிலுளள அவர்தம அரசியல் அவரில்லாத காலத்தில் வேறு மாறறரசரால் எளிதிற கைபபற்றப படுமன்றே? இவ் வியல்புகளை நனகுணர்ந்து பார்த்தே செங்குட்டுவன் வெறறி வேந்தனுய்த் தனது தெனனடு நோக்கித் திருமபு கினறுழி, உறற நண்பரான அந் நூறறுவர் கனனரைத் தன்னை டுடனழைத்துவராமல், அவரை அவர்தம நாடு நோக்கிச் "செல்கவெனறு ஏவி," அவ்வாறறுல் அவர் வலிகுறைந்த தமது அரசியலைப பெயர்த்தும் வலிபெறுத் துதறகு இடஞசெயதான. ஆகவே, அந் நூற்றுவர் கனனர் செங்குட்டுவ வேந்தன உடன்பாடு பெறறே கண்ணகி விழுவுக்கு வராராயினரெனபது சிறிது கருத் தொருங்கி நோகக வல்லார்க்கும புலனகற பாலதேயாம். இவ் வுண்மையினை ஆராயந்து பார்க்கும வன்மையின்றிச் 'சேரன செங்குட்டுவன' நூலார் கண்ணகி விழுவுக்கு வந்திருந்தோரில் நூறறுவர் கன்னர சொல்லபபடாமை ஒன்றே கொண்டு, அதறகு வந்திருந்த மாளுவ வேந்தரை அந் நூற்றுவர் கன்னராகப் பிழைத்துணர்ந்தது சிறிதும பொருந்துவ தில்லாப போலியாராய்ச்சியாமென விடுக்க. எனவே, மாளுவ வேந்தரென ஆசிரியராற குறித்தோதப் பட்டார் 'நூறறுவர் கன்னர்' அல்லரென்பதூஉஞ், சமுத் திர குபதனும அவன மகன சந்திரகுபதனும அரசுபுரிந்த கி. பி. நான்காம நூறறாண்டில் மாளுவநாடு குடியரசின கீழிருந்ததே யன்றி வேந்தராட்சியின் கீழிருந்ததன றென் பது வரலாறறு நூல்களால் நனகறியக் கிடத்தலின் அஃது அரசாட்சியிலிருந்தது கி. பி. மூனறும நூறறாண் டின் நடுவுக்கு முன்னரே யாமென்பதூஉம, அந் நூறறாண் டின் நடுவுக்கு முற்சென்ற காலத்தில் மாளுவ நாட்டை அரசுபுரிந்த அரசர் வரிசையிற் கண்ணகிவிழுவுக்கு வந்தவ ராகக் கொளளப்படுதற் குரியார், முதற் கயவாகுவென்னும் இலங்கைவேந்தன் காலத்தவரான சகசத்திர பதியரசர்

மூவரில் ஒருவனும அவற்குறவினனன 'கௌதமீபுத்ர யஜ்ஞஸ்ரீ' எனனும ஆந்திர மனனனுமேயாவரென்பதூஉம், அவரது காலங் கி. பி. களகூ-க்கும ககூஉ-க்கும இடைப் பட்டதேயாகலின அதன்கண் அழிந்துபட்ட கடைச்சங்கங் கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டின நடுவுக்கு முறபட்டதே யாகல் வேண்டுமெனபதூஉந் திண்ணமாய்ப பெறப்படும். ஆதலால், இவவுண்மை முடிபுக்கு மாறுகச் 'சேரன் செங்குட்டுவன' நூலார் அதனைக் கி. பி. ஐந்தாம் நூற் றாண்டினகட் படுபபிக்க விழைந்து செய்த போலியாராயச்சி பொருந்தா தொழிந்தமை காண்க.

இனிச, 'சிலபபதிகாரம,' 'மணிமேகலை' எனனும் பெருந்தமிழப பாட்டுடைச் செய்யுட்கள இயறறபபட்ட காலத்தை வகுத்தறகும, அதனவழியே அதறகுமுன் நிலவிய கடைச்சங்க காலதனை வகுததறகும நூறறுஙகா வைரவாளபோல் நினறு உதவிபுரிவதாகிய இலஙகை மன்னன முதறகயவாகுவின காலங கி. பி. இரணடாம் நூற்றாண்டின பிறபாதியிற் படுவதாதலை வரலாற்று நூலாசிரியரெல்லாரும ஒருபபட்டுரைகக காண்டலிற், கடைச்சங்க காலதனைக கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாணடிற் படுப்பிக்க விழைந்த தமது கருத்துககு அது முழுமாறுய் நினறு தமதாராயச்சியினை இருகூறுயப போழந்து அவ் வாராயசசி உளளீடில்லா வெறறும புரையாய இருத்தலை காட்டுதலுணர்ந்த 'செங்குட்டுவன' நூலார் அவ் வைர வாளினையும நூறறுகவிடுதற்கு முயன்று, அம்முயற்சி கை கூடாவாறு அஃது அதனையும நாந்து பாழபடுத்த, அதனால் அவர் செயலறறுக கரைந்த கையறவுரைப் பெறறியுஞ் சிறிதுகாட்டுதும: இலஙகையரசரின வரலாறு கூஉ யுரைக்கும பொருட்டுப புத்த குருமார்களால் வரையப்பட்ட 'மகாவமசம' எனனும நூலினகண், முதற் கயவாகு வேந்தன சேரன செங்குட்டுவன காலதிருந் தனன எனபதனைக் காட்டுஙகுறிபபு ஏதுஙு காணபபட வில்லையெனறு 'செஙகுட்டுவன்' நூலார் கூறினர். புத்த சமயத்தினனகிய அம மன்னவன் கண்ணகியென்னும்

ஒரு கற்புடைமாதைத் தெய்வமாய்க்கொண்டு வழிபட்டா னுயின், அதனைச் சொல்லுதலிற, புத்த குருமார்க்கு விருப்பு நிகழாமை இயறகையேயாம. அவர் அது சொல் லாமையே பறறிக கயவாகுவேந்தன செங்குட்டுவன காலத் தினன அல்லனொனறல் யாங்ஙனம பொருந்தும? செங்குட் டுவனுல் எடுபபிக்கபபட்ட கணணகிவிழுவுக்குக் கயவாகு வேந்தன் சென்றதையுந், திருமபி அவன இலங்கைக்கு வந்தபோது கண்ணகியணிந்திருந்த பொற சிலமபினைக் கொணாந்து தனது வெறறியினை நினைவுகூர்தற் பொருட்டு ஆணடுகடோறும அவன நடபபித்த கொண்டாட்ட விழுவில் அப 'பத்தினிதேவி'யின் வழிபாட்டைச் சிறந் தெடுத்து வைத்ததையும, இன்றுங்கூடச் சிங்களவர்கள் அறங்கூறும மனறில் அச் சிலமபைத் தொட்டுச் சூளுரைப் பதையும நன்கெடுத்துக் காட்டி, முதற கயவாகுவேந்தன் சேரன செங்குட்டுவன காலத்தினனேயாவனொனறு திரு அருணசலம அவர்கள தாம டெரிதாராயந் தெழுதிய 'இலங்கை வரலாற்றின் முதற்குறிபபுகள்'[1] எனனும நூலில் இனிது விளக்கியிருகினறார்கள. கயவாகு மனனன கண்ணகி வழிபாட்டினை இலங்கைக்குக கொண்டு சென்ற வரலாறு 'மகாவமசத'திற குறிகபபடாவிடினும, அம் மகாவமசத்தைபபோலவே பழையனவாய இலங்கை வரலாறுக ளுரைக்கும 'ராஜரத்நாகரி,' 'ராஜாவளி' எனனும நூலகளில் அது குறிகபபட் டிருதலினு லனறே[2] அருணசலம் அவர்கள தாம எழுதிய அநநூலில் அக் குறிபபினை நனகெடுத்து விளக்குவாராயினர்கள. இவ் வாற்றுல் முதற் கயவாகுவேந்தன் சேரன செங்குட்டுவன் காலத்தினனே யாவனொனபதும அதனுல் அவனுஞ் செங்குட்டுவனுங் கி. பி. இரண்டாம் நூறறாண்டில் இருந் தவரே யாவரெனபதும, ஆகவே செங்குட்டுவனைக் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற படுப்பிக்க முயனற 'செங்குட்

1. 'Sketches of Ceylon History' by P. Arunachalam, M. A., (Cantab), 2nd edition, p 22.

2. 'See also Dr. Krishnaswami Aiyangar's 'The Beginnings of South Indian History,' p. 210 and first foot-note.

டுவன்' நூலாரது முயற்சி 'ஆடிக்காற்றி னிடைப்பட்ட பஞ்சுத்துய்' போற் பயனபடாது பறந்தோடிப் போயிற் றென்பதும வைரத்தூணென நாட்டப்பட்டமை காண்க.

இனித், தலேயாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன காலத்தவனை 'திதியன' என்னுந் தமிழ்மனனனேயுங, கி பி. சசுc-இல் இலங்கையை அரசாண்ட 'ததியன்' என்னுந் தமிழமன்னனேயுஞ் 'செங்குட்டுவன்' நூலார் ஒனறுபடுத்துரைத்து, அதனைத் தமது கோட்பாட்டுக்கு ஒருபெருஞ சானறாகக் காட்டித் தம தாராயச்சியினை முடித்திட்டார். 'ததியன' எனும் பெயர் வாய்ந்த மற்றொரு தமிழரசன கி. மு. கூ0-இல் இலங்கையை ஆண்டவன் எனபது அருணசலம அவர்களால் தமது 'இலங்கை வரலாற்று முதறகுறிபபுகள' என்னும நூலில் எடுத்துக்காட்டபபட் டிருககின்றது.[1] 'செங்குட்டுவன்' நூலார் தாமும் அதனேயே யெடுத்துக் காட்டினர். ஆகவே, 'ததியன்' எனப பெயர்பூண்ட இலங்கைத் தமிழ மனனர் இருவரில் ஒருவன கி. மு. கூ0-இலும, மறறொருவன அவறகு ஐந்நூறாண்டு பிற்பட்டுக் கி. பி. சசு0-இலும இருந்தமை புலனுகாகிறகும மற்றுத், தலேயாலங் கானத்துச செருவெனற பாண்டியன் நெடுஞசெழியனே கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்தவனென்பதை மேலே சு00-ஆம பககத்தில் விளக்கிக்காட்டினும. ஆதலால், அப் பாண்டியன் காலத்தவனுய்த் தமிழ்நாட்டிலிருந்த 'திதியன்' என்னும அரசனுக்கும, அவனுக்கு ஒரு நூறறாண்டு முனனும் நான்கு நூற்றாண்டுகள பின்னும் இலங்கையிலிருந்து அரசாண்ட 'ததியன்' எனப பெயர்பூண்ட அரசரிருவர்க்கும ஏதொரு தொடர்புங் காண்கிலம். திதியனுக்குந் ததியனுக்கும பெயரொற்றுமைதானும் இலது. வரலாற்றுநூலில், வெறும் பெயரொற்றுமை யொன்றே கொணடு ஒரு முடிபுசெய்தல் பொருந்தாதெனப் பல்காலுங் கரையாகிற்குஞ 'செங்குட்டுவன' நூலாரே, அபபெயரொற்றுமைதானும் இல்லாத 'திதியன்,' 'ததியன்'

1. 'Sketches of Ceylon History,' List of Kings facing p. 26.

எனனும அரசா இருவரையும ஒருவரெனத் துணிந்துரைப பது நகையாடுதற்கே ஏதுவாம. வெவ்வே றிடங்களி லும வெவவே று காலங்களிலும இருந்த அவவிருவரையும ஒருவரெனக கோடறகுப பிற குறிபபுக்களதாமும இல வாகவும, இயைதது ஒனறுபடுத்தறகு இயலா அவ விரு வரையும இயைதது ஒனறுபடுதத புககது, 'மொட்டைத் தலேககும முழந்தாளுக்கும முடிபபோடுவதோடு' ஒபபதா மனறி மறறெனனே? இஙஙனமாகக, கி பி. முதல்நூற றாண்டில் தமிழநாட்டினக ணிருந்த 'திதியன' எனனும அரசறகும, கி. பி. ஐந்தாம நூற்றாண்டில் இலங்கையி லிருந்த 'திதியன' எனனும அரசறகும தொடாபுகாட்டுதல் எவவாறமெனனும இயலாதாகலின, தமது வெற்றெணணமே கருவியாயக்கொணடு கடைச்சங்க காலத்தைக கி பி. ஐந்தாம நூறறாண்டிற படுபபிக்கபபுகுந்த 'செங்குட்டுவன' நூலாரது முயறசி, வாலாததினகண் ஓவியம வரையப புகுந்தார்தம முயற்சியோடொத்து வறிதாமமை காண்க. எனறிதுகாறும ஆராயந்து காட்டியவாறமெற, கடைச் சங்ககாலஞ 'செங்குட்டுவன' நூலார கூறியபடி கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டினகட படுவதனறாய, கி. பி. இரண டாம நூறறாண்டிறகு முனனாதாவது ஐயுறவுககு இட னினறித் துணியபபடுதலிற, கி. பி. மூனறாம நூறறாண் டின்கணிருந்த மாணிக்கவாசகப பெருமான "உயர்மதிற கூடலின ஆயந்த ஒண்டீந் தமிழின றுறை" எனறு அச் சங்கத்தைக குறிபபிட்டு அருளிசசெயதது சாலவும வாயப புடைத்தாய மலேமேற கடடிய அரண்போல் நாட்டப படடமை தெளிந்துகொளக.

உகூ. திருத்தொண்டத்தொகையும் திருவாதவூரடிகளும்

இனித, திருத்தொணடத தொகையில் திருவாதவூ ரடிகள குறிபபிடபபடவில்லே யெனறும, அதனகட் சொல்லபபட்ட 'பொயயடிமையில்லாத புலவர்' என்பார் கடைசசங்கத்திருந்து தமிழாராயந்த 'கபிலா,' 'பரணர்,'

'நக்கீரர்' முதலான புலவர் கூட்டத்தவராகிய தொகை யடியாரே யாவரல்லால் தனியடியாராகிய திருவாதவூரடிக ளாதல் செல்லாதெனறும், திருவாதவூரர் தமது காலத் துககு மூந்தியவராறை சுந்தரமூர்த்திகள தாம அருளிய அத் திருத்தொண்டத் தொகையில் அவரைச் சொல் லாது விடார் எனறும, ஆகவே சுந்தரமூர்த்திகள திருந்த கி. பி. எட்டாம நூறறுண்டிறகுப பின்னரேதான திருவாத வூரடிகள திருந்தாராகல் வேண்டுமெனறும் 'தமிழ வர லாறு' உடையார் கூறிய பகுதியினை ஆராயவாம: திருத் தொண்டத தொகையிற போந்த 'பொய்யடிமையில்லாத புலவரைத்' தனி யடியாராகக் கொளளாமல் தொகை யடியாராகக் கொளளல் வேண்டுமெனபதறகு இவர் காட்டிய சானறு எனனையெனிற்,

> "கூட்டம்ஒன் பானே டறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா
> ஈட்டும் பெருந்தவத் தோர்எழு பத்திரண்டு."

எனறு நமபியாண்டார நமபிகள தாம பாடிய 'திருத் தொண்டர் திருவந்தாதிச்' செயயுளில் 'தொகையடியார் ஒனபதினமா' எனவும், 'தனியடியார் அறுபதுமூவா' எனவும் கூறியதேயாம. சுந்தரமூாதி நாயனார் இருந்த போது அவரோடு உடனிருந்து அவரது கருததை அவர் பாற கேட்டறிந்தவராயினை, அல்லது அவாதம மாணைக்கர் மரபில்வந்த ஒருவாபால் அதனை உசாவி யறிந்தவராயின நமபியாண்டார நமபிகள கொண்ட பொருளே நாயனார் கருத்தெனறல வாயவதாகும. சுந்தரமூர்த்தி நாயனரோ கி. பி. எட்டாம நூற்றுண்டின ாறறி லிருந்தவா ; நமபி யாண்டார நமபிகளோ அவர்களுபபின இருநூறறுண்டு கழித்துக் கி. பி. பத்தாம நூறறுண்டின ாற்றில் இருந் தவர். ஆதலால், நம்பிகள நாயனார் கருத்தை அவர்பால் நேரேயிருந்து கேட்டவர் அல்லரெனபது புலனம. அங்ஙன மில்லையாயினும், நாயனார்தம் மாணைக்கர் மரபில்வந்த ஒருவர்பால் நமபிகள அதன் பொருளைக் கேட்டாரோ வென்றல், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் முதற்கண் உள்ள,

"பொன்னி வடகரை சேர்நாரை யூரிற் புழைக்கைமுக
மன்னன் அறுபத்து மூவர் பதிதேம் மரபுசெயல்
பன்னஅத் தொண்டத் தொகைவகை பல்கும் அந்தாதிதனிச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதத் துணைதுணையே"

எனனுஞ சிறபபுபபாயிரச் செயயுளால் நமபிகள அங்ஙனம அதனை ஒருவர்பாற் கேட்டவரல்லர், திருநாரையூரிலுளள பொல்லாப பிளளையாரு அருளால் அதனை யுணர்ந்தவ ராவரெனபது பெறபபடும. கடவுளிடத்து அனபுமிக்கவர் செயத ஒரு நூலைக கடவுளே அருளிச்செயததாகக் கூறு வது பிறகாலத்தவர் வழக்கமாகும. ஆகவே, திருத் தொண்டத தொகையிற போந்த 'பொயயடிமையில்லாத புலவரை' நமபிகள தொகையடியாராகப பொருளசெய்து கொணடது தம துளளத்திற பட்டபடியேயாம; அவரு அவவாறு செயதுகொண்ட பொருளே சுந்தரமூர்த்தி நாயனரது கருத்தெனபது அடாது. எனனை? சுந்தர மூர்த்தி நாயனர் 'பொயயடிமையில்லாத புலவர்' எனப தனால் இறைவனைப பாடிய புலவர் கூட்டத்தினையே கூறல் கருதினராயின, அவர திருத்தொண்டத் தொகையின பத்தாஞ செய்யுளிற "பரமனையே பாடுவர ரடியார்களும அடியேன" எனறு மீணடும அதனையே கூறுவாரல்லர். ஆகவே, 'பொயயடிமை யில்லாத புலவர்' என ஏழாஞ செயயுளிலும, 'பரமனையே பாடுவார்' எனப பத்தாஞ செய யுளிலுங கூறபபட்ட அவவிருவேறு சொறறொடாகளுக்கும ஆசிரியனகொணட பொருளைத் துணிதறகு, அச் சொற றொடர்கள நிறகும இடங்களின இயல்புணர்தலே கருவி யாகும. 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' எனனுஞ சொற றொடர் நிறகுஞ செயயுளிற் சொல்லபபட்ட 'புகழசோழர்,' 'நரசிங்க முனையரையர்,' 'அதிபத்தர்,' 'கலிக்கமபர்,' 'கலியர்,' 'சத்தியார்,' 'ஐயடிகள காடவர்கோன' எனனும் ஏனை நாயனமார் எழுவருந் தனியடியாரேயல்லால், தொகையடியாரல்லர்; தனியடியாரைச் சொல்லும இச் செயயுளிற 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' என்பதனாறு மட்டுந் தொகையடியாரைச் சுட்டுமென்றல் ஆக்கியோன கருத்துக்கு மாறுவதாம. மறறுப், 'பரமனையே பாடுவார்'

என்னுஞ் சொறிருடா நிறருஞ் செயயுளிறபோந்த 'பத்த ராயப பணிவார்கள,' 'சித்தத்தைச் சிவனபாலே வைத் தார்கள,' 'திருவாரூர்ப பிறந்தார்கள,' 'முபபோதுந் திரு மேனி தீண்டுவார்,' 'முழுநீறு பூசிய முனிவா,' 'அப்பாலும அடிச் சார்ந்தார்' எனனும அடியாா அறுவருமோ தொகையடியாரே யாதல எல்லாராகும ஒபபமுடிந்த தொனருமம. " தில்லைவா ழந்தணர்" எனனும் முதற பாட் டொனறிற றவிரத், தனியடியாரைக் கூறும ஏனை யொனபது செயயுட்களில் எஙகுந தொகையடியாரை இடைமடுத்து ஆசிரியன உரைபபக காணகிலம தொகை யடியாரை ஒருஙகு தொகுதது கூறும " பத்தராயப பணிவாாகள" எனனும ஒரே செயயுளில் வேறு தனியடி யாரை இடைபபுகுதது ஆசிரியன மொழியவுங காண்கிலம. ஆகவே, தனியடியாரைக கூறும பாட்டுகளில் தொகை யடியாரையுந், தொகையடியாரைக் கூறும பாட்டில் தனி யடியாரையும மொழிதல சுந்தரமூாதது நாயனாக்குக கருத்தனமை தெளிகிற புலனுகினறதனறே ? அறறேல், " தில்லைவா ழந்தணர்" என்னும மூதறபாட்டின முதலில் தொகையடியாரும, அதனபிற றனியடியாரும மொழியப படுத லென்னையெனிற கூறுதும: சிவபிரான றிருவடிக கண் மெயயனபுடையராய ஒழுகிய திருத்தொண்டரைப பாடுதற்குச் சுந்தரமூர்த்திகள விழைவுமீதூர்ந்து நினற வழிச், சிவபிரானே " தில்லைவா ழந்தணாதம அடியார்க கும் அடியேன" எனறு முதலடி எடுதது கொடுத்துத் திருத்தொணடத்தொகை பாடுமாறு அவாகளுக் கட்டளை யிட்டருளின தென்பது,

" தொல்லைமால் வரைபயந்த தூயாடன் றிருப்பாகன்
அல்லல்தீர்ந் துலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்கால்
தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்என்
றெல்லையில்வண் புகழாரை யெடுத்திசைப்பா மொழியென்றார்."

எனவும்,

" தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளாற் றிருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம்

உம்பர்பிரான் முனருளும் உணர்வுபெற வுலகேத்த
எம்பெருமான வன்றொண்டர் பாடியவ ரெதிர்பணிந்தார் ''
(தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், ககூக, உ0உ)

எவ்வுஞ சேககிழார பெருமான அருளிசசெயதவாற்றல் நன்கறியபபடும. படவே, திருதொணடத் தொகை மூதறசெயயுளின முதலடிகளண உள்ள ''தில்லைவா ழந்த ணாதம அடியாராகளும அடியேன'' எனனுஞ சொறறொடர் சுந்தரமூரதிகள செயத தனறென்பது பெறறும. பெறறவே, தனியடியாரைக கூறறும உம முதற செயயுளில் அது வந்தமைபறறி ணடைகளகாவதோ இழுக்கில்லை யெனன விடுகக.

நனறு சொனனீர், மகளள அறிவிணற செய்தறகளி தாகிய ஒருபாட்டுகளு இறைவனே முதலெடுத்துகொடுத் தானென்றல் நமபறபாலதனறு ; அக கதையின கருத் தெனனெனனுற, சுந்தரமூர்தி நாயனார் திருத்தொண் டத்தொகை பாடும விழைவினராய அதனண எவவாறு துவங்குவதெனறு ஆராயந்துகொண்டு கிறகையில், அவர்களு அருகே கினறாரில் ஒருவா தற்செயலாயத் 'தில்லைவா ழந்தணா' எனறு சொல்லகேட்டு அதனனயே இறைவனெடுதது கொடுத்ததாக உட்கொண்டு அதனண முதற்கண நிறுத்துப பாடினாரா தல் வேண்டுமெனக் கோடலே அதன கருததாவதாமெனின, அஙஙனமாக கொளவார் கொளக ; அவவாறே கொளளினுங் 'தில்லைவா ழந்தணார்' எனற தொகையடியாரைக் குறிக்கும் அச் சொறறொடர சுந்தரமூர்திகள அருளியதன்றெனபதே பெறபபடுமாகலின அதுவும எமது கொளகையினையே வலியுறுத்துமெனற வுணர்க.

அறறன்று, தேவாரப பதிகஙகளுள எதனனப பாடத் துவஙகினுங் தில்லைகளண உளள 'திருசசிறறமபலம' எனப தனனச் சொல்லியே துவங்குதல் தொன்றுதொட்ட வழக் காயப போதரக காண்டலின, ஏனையெல்லாப பதிகளினும் உளள அடியாரைச சொல்லுதறகுமுன தில்லையம் பதிக்கண் உளள தொகையடியாரையுந் தனியடியா ரொரு

வரையும ஒருங்கெடுத்து மொழிதல் வேண்டுமென்னுங கருத்துப பறறியே அப பதிகங்கண இருந்த தில்லைவா ழந் தணராகிய தொகையடியாரையும், திருநீலகண்ட நாயனு ராகிய தனியடியாரையுஞ சுந்தரமூர்த்திகள ஒருங்கெடுத்து முதற்கண்வைதது ஓதுவாராயிலை ரெனின; அவ்வா றுரைபபினும், தனியடியாரைக் கூறுஞசெயயுளில் தொகை யடியார் குழுவொனறைக் கூறுமாறு தமது கருத்துககு முரணுப் நினறு தமமை வலிந்தேவும ஒரு சிறந்த ஏதுவின வழிபபட்டே சுந்தரமூர்த்திகள அஙஙஙனம் 'தில்லைவா ழந் தண'ராந் தொகையடியாரை அம முதற செயயுளின முதற கண் வைத்து ஓதலாயினு ரெனபதே கொளளக கிடக்கு மாதலின, அதைப போலவே 'பொயயடிமை யில்லாத புலவ'ருந் தொகையடியாராயின அவா தமமைத தனியடி யார்வரிசையி னிடையே பகுத்துரைத்தறகு அவர்தமமை அவ்வாறு வலிந்தேவுஞ சிறந்த பிறிதோர் ஏது வேண்டப படுமன்றே; மற்று அதறகு அஙஙஙஞ் சிறந்த பிறி தோரேது ஒருவாறருணும பெறபபடாமையின, தனியடி யாரை மொழியும ஏழாஞ செயயுளிற் போந்த 'பொய யடிமை யில்லாத புலவர்' எனபாருந் தனியடியாரே யாவரல் லாற றருகையடியா ராதல் செல்லாதெனறு கடைப பிடிக்க.

அதுவேயுமனறித், தில்லைக்கணுளள அடியாரை முதற்கண் வைதது ஓதுங் குறிபபினராயே சுந்தரமூர்த்தி கள 'தில்லைவா ழந்தணரை' முதலாக வெடுத்துத் திருத் தொணடத் தொகை அருளிச செய்தாரெனக் கொள வார்க்குந், தில்லைக்கண் உளள தனியடியாரான திரு நீலகண்ட நாயனுரை முதறக ணுரையாது, தொகையடியா ரான தில்லைவா ழந்தணரைப பினறொடருந் தனியடியார் வரிசையினினறும வேறு பிரித்து முதலெடுத்தது, திரு நீலகண்ட நாயனுர் தொடஙகி ஒனபதாஞசெய்யு ளிறுதி காறுந் தாமபாடும அடியார் அத்தனபேருந் தனியடியா ராகவே இருத்தல் வேண்டுமெனக் குறித்த தமது கருத் துக்கு மாறுகாமற் றனியடியாரை யெல்லாம ஒருவரிசைப்

படவைத்தற் பொருட்டும, அவருளளுந் தில்லையம்பதிக் கண் உளள தனியடியாரான திருநீலகண்ட நாயனாரை அத தனியடியாா வரிசையில் முதல் நிறுத்துதற் பொருட்டுமோ யாமெனபது கொளளல்வேண்டும. அங ஙனங கொளவழியுந், தில்லைவாழந்தணாகளுப்பின ஒனப தாஞ செயயுளிறுதிகாறுங கூறபபட்ட அடியாரத்தனை பேருந் தனியடியாரே யாவரெனவும, அதனால் அவ் வரிசையினிடைபபட்ட பொயயடிமையில்லாத புலவருந் தனியடியாரே யாவரெனவுங கொளளும எனது கோட் பாடே நிலைபெறுதல் காண்க.

அறறனறு, தில்லைக்கண வாழ்வாராயினுங குயவா இனத்திற சேர்ந்த திருநீலகண்ட நாயனாரினும, அந்தண வகுபபினராகிய 'தில்லைவாழந்தணா' சிறந்தமையிற சுநதர மூர்த்திகள அவரையே முதறகண வைதது ஓதுவாராயினா ரெனின, னனறு சொனனாய, அடியாருள இனனவா உயர் குலத்தா, இனனவர் இழிகுலத்தா எனப பிறபபு வேறறுமை பறறிய உயர்விழிவுகளை ஒருசிறிதுங கருதாது, தாம அந்தண குலத்திற பிறந்தவராயிருநதுஞ சுந்தர மூாத்திகள அவவடியவ ரெல்லாரையும ஒதத சிறபபின ராகவே கருதி, அவரெல்லார்கருக்குந் தனிதத்தனியே தாம அடிமையாதலை மெயபெறக கிளந்தோதி யிருத்தலாலும; பதியிலாா குலத்து வந்தாராகிய பரவை நாசசியாரையும வேளாள குலத்திற பிறந்தாராகிய சங்கிலி நாசசியாரையும அவா திருமணம புரிந்து சாதிவேறறுமையின்றி ஒழுகின மையாலும; வேளாணகுலத்தினா ராகிய ஏயர்கோன கலிக் காமநாயனார தமபால் அருவருப்புடையராயிருந்துங தாம அவர்பாற் பேரனபு பூண்டு அவரைக கண்டு வணங்கச் சென்றமையாலுஞ; சாதியுயர்வு கருதியே அவர் தில்லைவா ழந்தணரை முதற்கணைடுத் துரைத்தா ரெனறறுத் தினைத்தனைச சானறும அவர் அருளிச்செயத திருப பதிகங்களிலாதல் அவர்தம வாழ்க்கையிலாதல் காணப் படாமையாலும்; அந்தணரெனனும் உயர்வுபற்றித் தில்லைவாழந்தணரை முதறகணைடுத் தோதினரென்னும

அவ்வுரை சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவுளக்கிடைக்கு முற்றும் மாறாய அடாத வுரையாமென் றெழுதுக.

'திலகவதி முந்தணர்' என்னுஞ் சொற்றொடர் முதல்வனால் எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டதாகாமற் சுந்தர மூர்த்திகளாலேயே அமைக்கப்பட்ட தொனியுற இருக்குமாயின், தாம் ஓரியற்படக் கூறக் கருதிய தனியடியார் வரிசையினிடையே தொகையடியார் ஆகிய 'திலகவதி முந்தணரைப்' புகுத்தல் முறையாகாமை கண்டே, அவரை அவர் அத் தனியடியார் வரிசையினின்றும் வேறுபடப் பிரித்தெடுத்து முதற்கண் வைத்து மொழிந்தாரென்க. கோடலே எல்லா வாற்றானும் இயைவதாமென்று கடைப்பிடிக்க.

எனவே, தனியடியார் வரிசையினிடைப்பட்ட 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' என்பார், தமது செந்தமிழ்ப் புலமைத் திறத்தால் 'திருவாசகம்,' 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' எனும் ஒப்புயர்வில்லா முழு மாணிக்கங்களை உலகிற்கு இரியவுஞ் சிவவொளி சுடர்ந்து திகழ்வுந்தந்து, அவ்வாற்றால் 'மாணிக்கவாசகர்' எனும் அருமைத் திருப்பெயர் பூண்டு, "உளமேன் பிறதெய்வம் உன்னியல்லா தெங்கள் உத்தமனே" எனும் முழுமுதற் கடவுளாஞ் சிவபெருமானை ஒருவற்கே மெய்யடிமைத் திறம் பேணிய திருவாதவூரடிகளே யாவரல்லாற பிறராகாமை இணையுமென்று தெளிந்துகொள்க. அச் சொற்றொடர் இவ்வாறு திருவாதவூரடிகளையே யுணர்த்துதல் அறியாராய, அது கபிலர் பரணர் நக்கீரர் முதலான கடைச்சங்கப் புலவரையே குறிக்குமெனக் கூறிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கூற்றுப் பிழைபடுகின்றமையின், அது கொள்ளற்பால தன்றென விடுக்க. நக்கீரர் முதலான கடைச்சங்கப் புலவர்கள் "பரனையே பாடுவார்" எனுந் தொகையடியார் குழாத்துள் அடங்குதலின், அவரையே மீண்டுங் கூறுதல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குக் கருத்தாகாமை வெளிப்படை மதிபோல் விளங்கற்பாற்று.

அற்றேல், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருநாரையூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கும் பொல்லாப் பிள்ளையார்பால்

திருத்தொண்டர் வரலாறுகளைக் கேட்டுணர்ந்தாரைத் திருமுறைகண்ட புராணங் கூறுதலின், 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' எனப்பதற்கு நம்பியாண்டார் கண்ட பொருள் இறைவனை யுணர்த்திய தொன்னூல் வேண்டும்; வேண்டவே, நம்பிகள் திருத்தொண்டர் மேலே சொல்லிய குற்றம் இறைவனையுஞ் சார்ந்தாலெனின், திருத்தொண்டத் தொகையிற் போந்த அடியாரின் வரலாறுகளை ஒருவர் தெரிதல் வேண்டினாராயினும் அவர் தாங்கு காலத்துள்ள கலவி யறிவுடையரா யிலரை விரைவினில் அவை தம்மை நன்கறிந்து கொள்ளலாம் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இருந்த காலத்தில் இச் செந்தமிழ் வளநாடு சேர சோழபாண்டிய ரென்னுந் தமிழ் வேந்தரது ஆட்சிக்கீழ் தாய்த் தமிழக கல்வியிலும் நாகரிகத்திலும் மிகவுஞ் செழிப்புற்றிருந்தது. சைவசமய உணர்ச்சியிலும் வைணவ சமய உணர்ச்சியிலும் நிரம்பிய தேவாரந் தந்த நல்லிசைப புலவர்களும் ஆங்காங்குத் தோன்றித் தோன்றி மலிந்திருந்தார். பல்வகைக் கலை நூல் அறிவு நூல்களை ஓதுவார் தொகையும் விஞ்சி நின்றது. இவ் வுண்மை, நம்பியாண்டார் நம்பிகளை தாம் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்,

"மறைபயில்வார் மன்னு வியாகரணக் கேள்வித்
துறைபயில்வார் தொன்னூல் பயில்வார்—முறைமையினால்
ஆகமங்கள கேட்பார் அருங்கலை நூல் ஆதரித்துப்
போகம் ஒடுங்காப் பொருள் துய்ப்பார்—சோகமின்றி
நீதி நிலையுணர்வார் நீள்நிலத்துள் ஐம்புலனுங்
காதல் விடுதலுங்கள் காமுறுவார்—ஆதி
அருங்கலை நூல் ஓதுவார் ஆதரித்து வென்றிக்
கருங்கலியை நீங்கக் கனல்வகுப்பார்—ஒருங்கிருந்து
காமநூல் கேட்பார் கலைஞானங் காதலிப்பார்
ஓமநூல் ஓதுவார் உத்தரிப்பார்"

எனறு கூறுமாறறால் இனிது விளங்கா நிறகும இத் துணை நூறபயிறசியும, அறிவுமிக்கார் குழுவும மலிந் தோங்கிய காலத்தில் திருத்தொண்டர் வரலாறுகளை

அறியாதாரும இருபபரோ? இராரனறே. நாமிருக்கும இக்காலந் திருத்தொண்ட ரிருந்த காலத்திற்கு ஆயிர மாண்டு பிற்பட்டதாயிருந்தும், திருத்தொண்டர் புராணத் திற் காணபபடாத வரலாறுகளகூட இன்னும அறிவுடை யார தமக்குள வழங்கக காணடுமன்றே. இத்துணைப பிற் பட்ட காலத்திலேயே அவ வரலாறுகள தொடர்ந்து வழங்குமாயின, இறனறக்குத தொளளாயிர ஆண்டுகட்கு முனனரேயே அத திருத்தொண்டரது காலத்திறகு அண்மையிலிருந்த நமபிகள காலத்தில் அவை யினனும எத்துணை மிகுதியாய வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமம! ஆதலால், அவை மிகுவழங்கிய அப பழங்காலத திருந்த நமபியாண்டார நமபிகள அவ வரலாறுகளை அருளாலன நிருந்த சைவசமயச சான்றோரபால் வினவியறிந்தாரெனக் கோடலே மெயமமையாகுமனறிப, பொல்லாப பிளளையார் பால் அவைதாமமக கேட டுணாந்தாரெனறல வெறுமை பொயககதையே யாகுமெனறு கடைபபிடிகக. நமபிகள இருந்த காலததில், தமிழகமற்ற சானறோருந் தமிழநூல் களுந் தமிழப பயிறசியும அறவே யில்லையாயொழியி லனறே, அத்துணை வறுமை பாழாயபபோன காலததிற புதிது தோனறிய நமபிகள ஒருவர்கபப, பொலலாப பிளளையாராகிய தெயவமே அருளகனிந்து முனனினறு அவ வரலாறுகளை அறிவுறுத்திற றெனறுகோடல் பொருந்தும. அவர இருந்த அக காலம அஙனமமை வெறுமை பாழாதலினறிக கறறுவலல சானறோர கூட்டங களால் நிறைநதுகிடந்தமை நமபிகள அருளிசசெயத பாட்டினாலேயே நனகு பெறபபடுதலாற, கறறுவலல மகக ளறிவினல் ஆகறபாலனவறறிற கெல்லாங் கடவுளை வலிந் திழுத்துக கடடிய கதைகள படுபொயயெனவே விலக்கற் பாலனவாமெனக. இஞஞானறு நமமனோரில் அறிவிற சிறந்தாராலுங் கண்டறியபபடாது மறைந்துகிடந்த நீராவி, மின எனபவறறின ஆறறலகளையெல்லாங் கண்டறிந்து, 'இவை தெயவத்தா லனறி மககளாலுஞ செயயபபடுமோ!' என்று வியக்கத்தக்க வாருமபொறிகளை (இயந்திரஙகளை) அமைத்து, அப பொறிகளில் அவவாற்றல்களை யுய்த்துச்,

செயற்கருஞ செயல்களீயெல்லாஞ செயது போதருமை மேனுட் டறிஞர் தாங்கண்ட நுட்பங்களுக்கெல்லாங் கடவுளீ முன்னிழுத்துப பேசாதிருக்க, இந் நுட்பங்களிலும இவறறையறியுமை அறிவின திறங்களிலும, எட்டுணைதானும இலவாயக், கலீவல்லாரை உசாவிய வளவானே அறியபபடுந் திருத்தொணடடா வரலாறுகளீ அறிதறகு மட்டுங் கடவுளீ முனனிழுத்துப பேசுதல் பினனுளளோர் கட்டிய வெறுமை பொயககதையாவதனறி மற்றெனனீ? ஆகவே, 'பொயயடிமை யில்லாத புலவர்' எனபதறகு நமபிகள செயதுகொணட பொருட்பிழை இறைவனீச் சாருமெனறல் ஆராயசசி யுணர்வில்லார் கூறறுமென விடுக்க.

அல்லதூஉம, நமபியாண்டார் நமபிகள அருளிச் செய்த 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி'யை வழிநூலாகக் கொண்டு 'திருத்தொண்டர் புராணம்' எனனும பெரிய புராணததை அருளிச்செயத ஆசிரியர் சேகழிழார,

> "அந்த மெய்ப்பதிகத்தடி யார்களீ
> நந்தம் நாதனும் நம்பியாண் டார்நம்பி
> புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால்
> வந்த வாறு வழாமல் இயம்புவாம்."

எனனும நூறபாயிரச செயயுளில், நமபிகள அடியார் வரலாறுகளீப பொல்லாப் பிளீயார்பாற கேட்டுணர்ந்தாரென உரையாமல் 'அவர் தமது அறிவினாலேயே நிரமப ஆராயந்து புகனறனர' எனபது போதரப "புந்தியாரப் புகனற வகையினால்" எனறு விளங்க ஓதலின், நமபிகள 'பொயயடிமையில்லாத புலவர்' எனபதறகுக் கொணட பொருள தமமறிவிற்பட்டபடி கொண்டதேயல்லாமல் இறைவன உணாத்தியபடி யனறெனபது பினனும வலி பெறும. பொல்லாப பிளீயார நமபிகட்கு அடியார் வரலாறுகளீ யுணர்த்திய துண்மையாயின, அத்துணைச் சிறந்ததோர் அருளநிகழச்சியைச் சேக்கிழார சொல்லாது விடார். ஆகவே, அக் கதை சேக்கிழாருக்குப்பின வந்தாராற் கட்டிவிடபபட்டதாகுமென றுணர்ந்து கொளக.

அறமேலும்தாக, மேலே காட்டிய செய்யுள் பெரிய புராணத் திருமலைச்சருக்கத்தின் ஈற்றிற் காணப்படுதலானும, அத் திருமலைச்சருகளு சேக்கிழாரால் இயறறப் படாமற பிறகாலத்தவரால் இயற்றிச் சேர்க்கபபட்டதென நீரே பிறிதோரிடத்துக் கூறுதலானும, அச் செயயுளை ராண்டுச் சேக்கிழாரது மொழியாக எடுத்துக் காட்டுதல் நுமது கூற்றுக்கே முரணுமபோலுமெனின் ; அறறன்று, பெரியபுராணம என்னுஞ சார்புநூலுக்கு வழிநூலாவது இதுவெனக் காட்டும "அந்த மெய்ப்பதிகத் தடியார்களை" என்னுஞ் செயயுளும், அதறகு முதனூலாவது இன்னா தெனக் காட்டும் "மற்றிதற்குப் பதிகம வன்றெண்டா தாம" எனனும அதறகு மூனனுளள செயயுளும நூற பாயிரத்திற்கு இனறியமையாதனவாயிருத்தலின, அவை ஆசிரியர் சேக்கிழாராலேயே செயயபபட்டுத், "தெயவ வணக்கமுஞ் செயபபடுபொருளும், எயதுவுரை"க்குந் தற சிறப்புப் பாயிரமாய் நூனமுகத்தே "உலகெலாம' ஈன் னுஞ செயயுள முதலாக நிற்கும பகுதியில் நூறபெயர் கூறுவதாகிய "இங்கிதன் நாமமகூறின" எனனுஞ செய யுட்குபபின் நிறுத்தபபட்டனவாகும. சேக்கிழாருகுப பிற்காலத்தே வந்தாரொருவர் 'திருமலைச்சருக்கத்'தைப் புதிதாக இயறறி அதனைப பாயிரத்திற்குபபின்னே சேர்க் கின்றுழித் தமது கருத்துக்கு இசையுமாறு அச்செயயுட்க ளிரண்டனையும பிரிததெடுத்து அச் சருக்கத்தின் ஈறறில் வைப்பாராயினரென றுணர்தல்வேணடும. இஙஙனமே 'அநபாயசோழவேந்தன' சிறபபுக் கூறுவதாகிய "கையின மாண்மழவ" எனனுஞ செயயுளுஞ சேக்கிழாராற செய யபபட்டு 'வெளளானைச் சருக்கத்'தில் நினறதென்றுகும; திருமலைச்சருகுகம பாடிச் சேர்த்த பினனையோர தமது கருத்து நிரமபுமாறு அதனையும ஆண்டுநினறும பிரித் தெடுத்து இதன்கட் சேர்க்கலாயினு ரெனபதைச் 'சேக்கி ழாரும் பெரியபுராணமும' எனனும எமதாராயச்சியுரையில விளக்கிக் காட்டினமை ; அது நிறக.

அவையெல்லாம ஒக்குமாயினும், தெயவத்தனமை வாய்ந்த நம்பியாண்டார் நமபிகள 'பொயயடிமை யில்லாத

புலவர்' எனபதற்கு பெயரல்லாப பொருளசொலலிப பிழைபடுதலுங கூடுமோவெனின ; நமபிகள மெய்க்கலவி யிலுஞ சிவபிரான திருவடிபபேரனபிலுஞ சிவனடியாரன பினறிறததிலுஞ சிறந்த பெரியாரேயாயினுஞ, சைவசம யாசிரியரோடுஞ சேககிழாரோடுமெ ஒத்த தெயவப பெறறி யுடையரலலா. சைவசமயாசிரியா நால்வருமெ முழுமுதற கடவுளே நனவிலேயே நேரே கண்டவா, கடவுளின திரு வருட்டுணைகொணடு எவராலுஞ செயலாகா அரும பெரும புதுமைகளே நிகழத்தி முழுமுதற பெருமபொருளின உண்மையை நாட்டினவர் ; சேககிழாரோ இறைவனை தமககு "உலகெலாம" என முதலெடுதது கொடுக்கத் தாம திருததொண்டர் புராணம பாடத துவஙகினமை யைத தாமே நூறபாயிரத்தில,

"வெருளில் மெய்ம்மொழி வான்நிழல் கூறிய
பொருளின் ஆகு மெனப்புகல் வாமன்றே."

எனறு மொழிந்திருத்தலின அவருந் தெயவப்பெற்றி யுடையாரெனபது துணியபபடும. நமபிகளும இவரை யொதத தெயவபபெறறியுடையாரெனக் கோடறகுச் சானறு ஏதும இனமையினை, அவர் ஒரோவழிப பிழைபடு தலும இயறகையேயாம. எத்துணைப பெரியாரும பிழை படுதலுண்டெனபது தெருட்டுதறகெனறே தெயவத் திருவளளுவா,

"அரியகற்று ஆசற்றூர் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இனமை யரிதே வெளிறு."

எனறு அருளிசசெயவா ராயினரென்பது,

அறறுயினும, உமாபதிசிவாசாரியார் தாம இயறறிய 'திருமுறைகணட புராணத'தில், நமபியாண்டா நமபிகள பொல்லாபபிளளையாரால் இயறறிய புதுமைகளே எடுத் துககாடடி, அவா தெய்வப்பெறறியினரெனபது தேற றினாலெனின ; நமபிகள பொல்லாபபிளளையாரைக் கொண்டு மிக வியத்தகு நிகழசிகளே விளைவித்தது உண்மையாயின, அவர் தாமியறறிய 'திருநாரையூர் விநா

யகபபிளகூயார் திருவிரட்டைமாலை'யிலாதல் ஏனைத் தம பாடல்களிலாதல் அதனைச சிறிதாயினுங குறித்திருபபர். எனனை? சமயாசிரியர்க்கு நிகழந்த வியத்தகு அருள நிகழச்சிகள அவாதம பாடல்களில் ஆஙகாஙகுக குறிக் கபபட்டிருத்தல் காண்டுமாகலின. மறறு, நம்பிகள அருளிச்செயத நூல்களில் அத்தகைய குறிபபொன றுங காணப்படாமையானும, அவரது காலதைத யடுத்து வந்த ஆசிரியர் சேகழிழார், நமபிகளபொருட்டு நிகழ்ந்தன வாகச் சொலலபபடும அருளநிகழச்சிகளை ஒரு தினைத்தின தானுங குறிபபிடக காணுமையானும ஏதொரு சான்று மினறி அவைகளை வெறுஙகதையாகச் சொல்லுங் 'திரு முறைகணடபுராணம,' நுண்ணிய உணமையாராயசசி யில் தலைநின்றவருஞ சைவசித்தாந்த ஆசிரியரில் நாலாம எண்ணுமுறைமைகணண் நினறவருமான 'உமாபதிசிவாசி ரியர்' செயததாகாது; அவர்பெயர தாஙகிய வேறெவரோ ஒருவர் செய்ததாகல் வேணடும. இதறகுப பினனும ஒரு சானறு காட்டுதும: நம்பியாண்டார் நமபிகள தாம அருளிச்செயத 'திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை' யின் ஏழாஞசெயயுளில்,

"பதிகம்ஏழ் எழுநூறு பகரும்மா கவியோகி."

எனறு திருநாவுகரசு நாயனார திருவாயமலர்ந்தருளியன நாலாயிரதது தொளளாயிரம் பதிகஙகளேயென்பது தேறறகூறினர். மறறுத, திருமுறைகணடபுராணமோ கரு-ஆசு செயயுளில்,

"ஒருநாற்பத் தொன்பதினாயிரம தாகப்
பெருநாமப் புகலூரிற் பதிகங்கூறி."

எனை அரசுகள நாறபததொனபதினாயிரம பதிகஙகள அருளிச் செயதாரெனக கூறுகின்றது; நமபிகளுக்கு முன்னிருந்த சுந்தரமூத்தி நாயனாரும "இணைகொள ளெழுநூறிருபனுவல் நனறவன திருநாவினுக்கரையன்" எனறு திருநின்றியூர்த் திருபபதிகத்தில் அருளிச்செய திருக்கின்றனர். இதனாலும், 'திருமுறைகண்டபுராணம்'

ஆராயசியுணாவில்லாத ஒருவராற செயயபபட்டதொரு நூலெனபது இனிது புலனுதலின, சான்றெதுமினறி அதனகட் சொல்லபபட்ட வெறுங்கதையைக கொண்டு நமபியாண்டார நமபிகளீத தெயவபபெறறியுடையா ரெனகோடல் இழுகுகாமெனறுணர்ந்து கொளக. எனவே, தெயவபபெறறியுடையராகாத அவர் ஓரோவழி இழுகுதல் இயல்பேயாகலின அதுபற்றி அவர இகழப படார். அவர எமமலைரால் வழுதபபடும மாட்சிநனி யுடைய சைவபபெரியாரெனபதிலும ஐயம இலலையெனக. அத்துணைப பெரியாரேயாயினும அவர வழுவிய இடங களிலும அவரைப பினபறறி யாமும வழுவி எமது மெய யறிவையிழுத்தல் நனறுகாது. நமபிகளினுஞ சுந்தரமூர்தி நாயனரே பல்லாயிரமடங்கு சிறந்த தெயவமாட்சி யுடைய ராகலின, அவர அருளிசசெயத 'திருததொண்டத் தொகை'யிற போந்த 'பொயயடிமை யில்லாத புலவர' என்பதறகு அவரது கருத்தறிந்து உணமைபபொருள கோடலே சிறந்ததாகுமலலாமல, நமபிகளீபபினபறறி நாயனரது கருத்துககு முரணான பொருள கோடல் பெரிதும ஏதமாமெனக.

அதுவேயுமனறிப, 'பொயயடிமையில்லாத புலவர' எனபதறகு நமபிகள கொணடபொருளே அதறகுண்மைப பொருளாயின, அதனை வழிநூலாயக்கொணடு சாபுநூல் செயத ஆசிரியர் சேகிழார தாமும அதறகு அபபொருளே கொணடு பாடியிருததல் வேணடும. பொயயடிமையில் லாத புலவாகளு நமபிகள கொணடபொருள கபிலர், பரணர், நகீரர முதலான நாற்பத்தினபான சஙகப புலவரேயென்பது,

"தரணியிற் பொய்ம்மை யிலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற்கபிலர்
பரணர் நக்கீரர் முதனூற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருணமக் கீயுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே.."

என்று அவர் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் பாடிய

வாறருல் துணியபபடடும மறறுச் சேககிழார் அடிகளோ அதறகு நமபிகள கொண்டவாறு பொருள கொளளாது,

" செய்யுணிகழ் சொறறெளிவுஞ் செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யெனத்துணிந்து விளங்கியொளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யாளானார்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார் "

எனப பொதுபபடக கூறிசசெனறார். இச் செயயுளிற 'பொயயடிமை யிலலாத புலவா' எனபா : சஙகபபுலவரே எனறு கூறபபடடாமையோடு, அவா பலரெனபது குறிகக படாமையும எனனை? யெனறு நுணுகி நோக்குமவழி, ஆசிரியா சேககிழாககு நமபியாண்டா நமபிகள கொண்ட பொருள பொருததமாகக காணபபடவிலலை யெனபது தானே போதருமு.

அறறேறற, 'பொயயடிமை யில்லாத புலவா' எனப பட்டார தனியடியாரே யாவரெனபதும, அவர் மாணிகக வாசகப பெருமானே யாவரெனபதுஞ சேககிழார்கருக கருததாயின அவைதமமை அவா ஏன வெளிபபடை யாகக கூறிறறிலரெனிற, சேககிழாககு எணணூறருணடு பிறபபட்டதாகிய இருஞஞானறுளள எமககு அவரது கருத னைதத துணிபுறக காடடும வலிய சானறு ஏதும காணப படாமையின, அதனை இனனதுதானெனன திண்ணமாயக காட்டுதல இயலா தெனவிடுகக. ஆயினுங், தமககுமுன வழிநூல் செயத நமபியாணடாா நமபிகள அதறகுப பொருநதாப பொருள கொணடமையானும, அவரொடு மாறுகொண்டு அதறகுத தாங்கொணட தனியடியார் எனனும பொருளை வெளிபபடையாக நாட்டுதலிற சேக கிழாககுக கருதறதாருபபா டில்லாமையானும அவர் அதனை வெளிபபடச சொல்லாது நெகிழந்தோதிவிட லானுரெனக. அல்லதூஉம, மாணிக்கவாசகப பெருமானை யும அவா அருளிச்செயத 'திருவாசகம,' 'திருச்சிறறம பலக கோவையார்' என்னும நூல்களையும இருஞஞானறு ஆங்காங்குளள வீரசைவர்களும, வீரசைவமடங்களின

குரவர்களும, சைவசமயாசிரியர் ஏனை மூவரினும் அவர் அருளிச்செய்த 'தேவாரமறை'களினும பார்க்க மிகுத்துக் கொண்டாடி வழிபாடாற்றி வருதலே உற்றுராயுமிடத்து, இவ்வழக்கந் தொனறுதொட்டு வருவதென்றெனபது புலனுகாகிறகும. வீரசைவமானது சைவசமயத்தினை வேறல் லாததாயச் சிவலிஙக வழிபாட்டில் மிக உறைத்து நிறப தொனறே யாயினும, அஃது இத்தமிழநாட்டிறகு உரிய தல்லாததாயக், கி. பி. இரண்டாம நூற்றாண்டு முதல் வடக்கிருந்து தமிழநாட்டிற குடிபுகுந்த வடுகக்கருநாடராற கொணரபபட்டதாகலின, இஙகிருந்த சைவசமயச் சான றோர் அதனைத தமது சமயததின் வேறுபடட தொன றுகவே கொணடொழுகலாயினர. கி. பி. இரண்டாம் நூற றாண்டின ாறறில வடுகநாட்டிலிருந்து தமிழநாட்டிற குடி புகுந்து வைகிய வீரசைவ மரபினர் பலருட், பாணடி நாட்டில் வைகிய ஒரு தெய்வப பாரபபனக குடியிலிருந்து மாணிக்கவாசகப பெருமான தோனறினமையாற் போலுஞ, சிவபெருமானுல் நேரே ஆட்கொளளபபட்டுச சிவமாய வயங்கிய அப பெருமான், கடவுள இல்லையென மறுத்து நாததிகம பேசிய இலஙகைப் பௌத்தர்களை நடுநில வழாமல் வழகறில் வெனறும், திருவாசகந் திருக்கோவையா ரெனனுஞ செழுந்தமிழ மறைதத்தோனறத் தம அருண மணவாயமலர் விண்டு அருளியுங, தில்லைச் சிறறம பலத்தே தோன்றிய சிவவொளியில இரணடறக் கலந்து சிவமாகியுந் தெய்வச சைவசமயாசிரியராய் வீறித்திகழந் தமை கண்டு, அவரைத் தமது மரபிற் பிறபபித்துக் கொளளும பெருந்தவம ஆறறிய வீரசைவச் சானறோர்கள அவரைத் தம முதலாசிரியராயக் கொண்டு அவரையும அவர் அருளிய தமிழ்மறைகளையுந் தம உயிர்போற கொண்டு வழிபாடுசெயது வருவாராயினர். இவவாறு, வடக்கிருந்துவந்து குடியேறிய வீரசைவமரபினரால் முத லாசிரியராய வைத்து மாணிக்கவாசகப பெருமான் வழுத் தபபடுதல் பறறியே, தமிழநாட்டிலிருந்த சைவசமயச் சான்றோர்கள் நெடுங்காலம வரையில் அவரைத் தமது சைவசமய குரவர் வரிசையில் வைத்துக் கொண்டாடிற்

றிலர். இதனாலேதான சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும அவரது திருபபெயரை விளஙகக்கூறுது 'பொயயடிமையில்லாத புலவர்' எனச சிறிது மறைத்துக் குறிபபாற கூறினாரதல் வேண்டும. சுந்தரமூர்தி நாயனாரது காலத்திற்குச சிறிது பினனே யெல்லாம வடகஙிருந்து வந்த வீரசைவத் திற்கும இங்நாட்டிலுளள சித்தாந்த சைவத்திறகும முன னிருந்த வேறறுமையுணாசசி மறைய, அவவிரணடிறகும உரியார் ஒருவரோடொருவர் ஒருஙகு அளவளாவி இருவர் கொணட சமயமும ஒருசமயமேயெனற உண்மை கணடு உறவுகலந்தமையின, மெல்லமெல்ல மாணிக்கவாசகரையும நாலாஞ சைவசமயாசிரியராக இஙகுளளார செல்லாரும ஒருபபடுதகொளளும பெரும்பேறறு பெறலாயினரெனக. சுந்தரமூர்த்திநாயனார் காலததும அவாகரு முறபட்ட காலத்தும இஙகிருந்த சைவசமயப பெரியார மாணிக்க வாசகபபெருமானே அவவாறு சைவசமய ஆசிரியராயக் கொண்டிலர்; அல்லதவவாறு கொணடனர எனபதறகுச் சானறும இனறு சுந்தரமூர்த்திகளுகுபபின படடினத் தடிகள அருளிசசெயத 'திருவிடைமருதூர முமமணிக் கோவை'யிலே தான (உஅ) முதனமுதல மாணிக்கவாசகப பெருமான ஏனை மூவரொடு சேர்தது நாலாமவராகச சொல் லபபட்டிருககினாரர். இந் நூலுடன 'பதினேராந் திரு முறை'யிற கோகபபடடிருககும ஏனை அருள நூல் வரிசை யில் நமபியாணடார் நமபிகள அருளிச்செயதிருககும நூல் களும இறுதியில் நிறுததபபடடிருகினறன. நமபிகள தாமியறறிய நூலகளோத தாமே ஏனைபபெரியார்தம நூல் வரிசையிற சேர்த்திரார் எனபது திணணம. நம்பிகள காலததிறகுபபின அவர்பால் மெயயனபு பூணடொழுகிய மறறொருவரே நமபிகளின நூல்களை அவற்றோடுடன் கோததாராகல் வேணடும. இதறகு, நமபிகள அருளிய 'திருதொணடர் திருவந்தாதி'யின துவக்கத்தில், நமபி களின திருவடித் துணையேவேணடிப் பாடியிருககும,

"பொன்னி வடகரை சேர்நாரை யூரிற் புழைக்கைமுக
மன்னன் அறுபத்து மூவர் பதிதே மரபுசெயல்

பன்னத் தொண்டத் தொகைவகை பல்கும்அந் தாதிதனைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதத் துணைதுணையே.”

என்னுஞ செயயுளே சானறும. இச செயயுளா இயறறின வா இனனரெனபதும இனனகாலத் திருந்தாரெனபதுங குறிககபபடாவிடினும, இச செயயுளிற போந்த பொல்லாப பிளளையார் கதையுந் ‘திருமுறைகணட புராணத்’திலுளள பொல்லாப்பிளளையார் கதையும ஒத்திருத்தலின, அத் திருமுறைகண்ட புராணம இயறறிய உமாபதிசிவாசாரியா ரெனபவரே இச செயயுளையும இயறறிச் சோதததுத், ‘திருத் தொண்டா திருவந்தாதி’யையும நமபிகள அருளிசசெயத ஏனை நூல்களையும பதினொராந் திருமுறையின ஈறறிற் கோத்தவரா யிருக்கலாமெனறு கோடல் இழுக்காது. இஙஙனம நமபிகளுக்குப பினவந்த ஓர் அன்பராற, பதி னொராந் திருமுறையின ஈறறில் நிறுத்தபபட்ட நமபிகளின நூல்களுததவிர, ஏனைப பெரியார்தம நூல்களெல்லாந் ‘திருமுறைகணட புராணங’ கூறுமாறு நமபிகளாலேயே கோக்கபபட்டன வென்பது உணமையாயின, அஙஙனங கோக்கப்பட்ட நூல்களுள ஒனறாய ‘திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை’யும அதனாசிரியராய பட்டினததடி களும் நமபியாண்டார் நமபிகளிருந்த கி. பி. பத்தாம நூற றாண்டின இறுதிக்கு முறபட்டிருந்தமை பெறபபடும. பட்டினத்தடிகள தாம அருளிச்செயத அத் ‘திருவிடை மருதூர மும்மணிகோவை’யில்,

“வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியருந்
திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்.” (உஅ)

என்று திருஞானசமபந்தர் அபபர் சுந்தரர் என்னும் மூவரையும மாணிககவாசகரையும ஒருஙகு சேர்த்து ஓதி யிருககினறார. முதன மூவரை ஒரு தொகையாகக முனனும, மாணிக்கவாசகரொருவரை மட்டும அம் மூவாககுப பின்னுமாகவைத்து அவர் ஒதுதலே உற றுககாணுமிடத்து, அவர் காலததிறகு முனனெல் லாம அமமுதன மூவருமே சைவசமய ஆசிரியராய்க் கொளளபபட்டனரென்பதும், அவரது காலத்திலேதான்

மாணிக்கவாசகரும அம மூவரோடு நாலாமவராக வைத்துச் சைவ நன்மக்க ளெல்லாராலும வழுத்தபபடலாயினரெனபதும நனகு விளங்கா கிற்கும.

ாதிஙஙலமாகவும், 'தமிழ வரலாறு' உடையார், சைவ சமயாசிரியர் மூவருங காலத்தான் முறபட்டவராதல் பற்றி அம மூவரையும ஒருதொகையாக்கி முன்னும, மாணிக்க வாசகர் அம மூவாகளும பிற்பட்டவராதல்பற்றி அவரைப் பின்னுமாக வைத்துச் சைவசமயச் சான்ரோகள வழஙகு வாராயினரெனக் கூறினர். கால முறபிற்பாடு பறறி மூவர் முனனும மாணிக்கவாசகர் பினனுமாக வைக்கபபட்டது உண்மையாயின், மூவர் காலத்திறகும முனனிருந்தோரான 'திருமூல நாயனரை'யும அவர் அருளிசசெய்த 'திருமந்திர' நூலையும அம மூவர்க்கும அவர் அருளிச செயத 'தேவாரத் திருமுறைக'ளுக்கும முனனரனரை வைத்து வழஙகல் வேணடும? அறறனறு, திருமூல நாயனர் காலத்தால முறபடடவரேனும, கடவளுண்மையை மறுத்த பௌத்தரு சமணம முதலான புறசசமயங்கள வழக்கில் வெனறு சிவபிரானே முழுமுதற கடவுளாதலைப் பல வியத்தகு தெயவ நிகழச்சிகளால் நிலைநிறுத்திய நால்வரைபபோல் திருமூலா சைவவுண்மையினை நாட்டினவரல்லராகலின, அவர் அவர்க்குமுன வைக்கபபட்டில ரெனின; இதுவும எமது கொளகைக்கே துணை செயவதாகும; எனனின? சமயாசிரியர் நால்வரின வைபபு முறை அவரவர் சிறபபுபபற்றியே வைக்கபபட்டதல்லாமல் அவர்தங கால முற்பிற்பாடு பற்றியனறென்பதே எமது கோட்பாடாகலானும, நீர் எழுபபிய விஞவும் அக்கோட் பாட்டையே நுதலுதலானு மென்பது. மேலும், திருநாவுக்கரசு நாயனர் காலத்தால் திருஞானசமபந்தப பெருமானுக்கு முறபட்டவராயிருந்தும, அவர் அறிவு முதிர்ந்த முதுமைக் காலத்துரு சமண்சமயக் கோட்பாட்டின பொருந்தாமை யுணராராய அதன்கண் அழுந்திநிறப, ஞானசம்பந்தப பெருமானே பால்பருகுங் குதலைச் செவ்வாயக் குழவியாயிருந்த ஞான்றே அம்மையபபரை நேரே கண்டு அவரால் ஞானபபால் ஊட்டப்பெறறு எல்லாம் ஓதா

துணர்ந்த ஞானசிரியராய் விளங்கினமை கண்டே அக் காலத்திருந்த சானரோர் அவரை முன்னும் அப்பரை அவர்க்குப பின்னுமாக வைத்து வழிபட்டு வரலானரெனக. இவவுண்மையினை நனகாய்ந்துணரமாட்டாத 'தமிழ் வர லாறுடையார்,' திருஞான சமபந்தப பிளளையாா முதலில் அருளொளியிற கலநதமைபறறி முனனும, அதறகுச் சிறிது காலநகழித்து இறைவன நிருவடிபபே றெயதின மைபபறறி அபபா அவாக்குப பினனுமாக வைத்து வழுத்தபபட்டனரென்ரார; இவவாறுரைக்கினறுழி இவர் இடையிடையே வழுப்பட மொழிந்தனவும் பல; ஒரு காலத் தொருஙகிருந்த இருவரில் ஒருவர் முனனும மறறவா அவர்க் குப் பின்னுமாக இறைவன திருவடிநீழல் அடைந்தமை யினை ஓர் ஏதுவாக்கொண்டு முனனடைந்தவரை முன்னும பினனடைந்தவரைப பினனுமாக வைத்து வழஙகுதலை யாம யாண்டுங கேட்டிலேம, நூல்களிலாதல் ஆனரோர் வழக்கிலாதல அதறகுச சானறுங கணடிலேம். 'தமிழ வரலாறுடையார்' ஒருவரே இவவாறு பொருந்தாவுரை நிகழத்தக் கண்டேம. சிறபபுடைய இருவரில் ஒருவரை முனனும ஏனையவரைப பினனுமாக வைபபது, முன வைக்கபபட்டார் தனித்தலைமைச சிறபபுக் கெழுமினரா யிருத்தலும மற்றையார் அது கெழுமாராயிருத்தலும பறறியேயாம; இதுவே தொனறுதொட்டு ஆன ரோர் நூல்வழக்கிலும் உலகவழகிலும பிறழாது நடை பெறறும முறையாகும. இமமுறைககு மாறுகத் 'தமிழ வரலாறுடையார்' சமயாசிரியர் தமமுள ஒருவரை யுயர்த்து தலும மற்றொருவரை அவரிற றழுதது தலும அடாத செயலென்கினரார! ஏன் அடாதசெயலாம? அவரவர்க் குளள சிறப்புகளை உளளவாறு ஆராயந்தளந்து மிக்க சிறபபுடையாரை மிக உயர்த்துதலும, அத்துணைச் சிறப்பு வாயாதாரை அவர்க்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து வழுத் துதலுங் குற்றமாமாறு யாங்ஙனம? தெய்வத் திருவளளு வரும,

> "பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையால் நோக்கின்
> அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்."

என்று பொதுநோக்கே குற்றமுடைத்தாதலும், அவரவர்க் குரிய வரிசைகருத்தக்க சிறபபுநோக்கே விழுப்பமுடைத் தாதலும் நன்கு தேற்றினுரல்லரோ ? ஏனையாசிரியரினும ஓராசிரியரைச் சிறந்தெடுத்துவைகரும் உண்மையாராயச்சி யால், அவரவர் பால் அனபு செலுத்துமுறை உண்மை வழிச் சென்று உறைத்து நிறகுமேயல்லாமல், அது பழுது படுதலும ஏனையோரை யிழிசுதலுமாய முடியுமோ? காதல் வழிநிறகுங கறபுடை மனையாள ஒருத்தி தன் காதல் கணவனெடொப்ப ஏனை யுறவினர்பால் தலைபபேரனபு செலுத்தாரல் அவரவாக்குத தகவாறு அனபுபூண் டொழுகுவளாயின, அது கணடார் அவளைப் புகழவரோ? இகழவரோ? எல்லாரும அவளைப புகழவதனறே செய்கு வர். அங்ஙமமமே, நம சமயாசிரியனமார எல்லாரையுங குருட்டுத்தனமாய ஒரேபடியில் வைத்து அன்புபாராட்டு தல் மெயயனபுகரு இழுக்காதல் உணர்ந்து, அவரவர்க் குரிய வரிசையில் வைத்து அவ்வவர்பால் உண்மையன்பு பூணடொழுகுதலே சாலச்சிறந்ததா மென்று உணர்ந்து கொள்க.

இவவாறு ஆசிரியனமார்க்குளள சிறப்பு முறையினை உண்மையான உணர்ந்து அம முறையைக் கடைபபிடித் தொழுகுவது எமமுயிரக குறுதி பயத்தல் பற்றியன்றே, இவ வாராயசியில் தலைநினறவராய சேககிழாரடிகள, முதனமுதல் திருநாவுகரசுநாயனுர் சீகாழியிற்போந்து திருஞானசமபந்தப பிளளையாரைக கண்டு வணஙகி அவ ரோடும அஙகுளள திருகடோயிலை வழிபடச சென்றுழி அவ விருவர்தம் தோறறத்தினையுங கூறபபுக்கவா அவ விருவர்களுளள சிறபபிலுமம வேறறுமை தோனறத் தெரிக்து,

“அருட்பெருகு தனிக்கடலும் உலகுக் கெல்லாம்
அன்புசெறி கடலுமா மெனவும் ஓங்கும்
பொருட்சமய முதற்சைவ நெறிதான் பெற்ற
புண்ணியக்கண் இரண்டெனவும் புவன முய்ய

இருட்கடுவுண் டவர்அருளும் அகில மெல்லாம்
ஈன்றருள்தன் றிருவருளு மெனவுங் கூடித்
தெருட்கலஞா னக்கனறும் அரசுஞ் சென்று
செஞ்சடைவா னவர்கோயில் சேர்ந்தா ரன்றே.''[1]

எனறு அருளிச் செயவாராயினர். இதன்கண அருட்கட லாவார் திருஞானசமபநதப பிளளீயாரெனவும, அனபின கடலாவார் திருநாவுககரசு நாயனரெனவும, இருட்கடு வுணட இறைவனருளே சமணிருள பருகிய திருஞான சமபந்தப பிளளீயாராவ ரெனவும, உலகெலாமீனற இறைவியினருளே தாணடகச செந்தமிழ பயந்த திருநாவுக் கரசு நாயனராவரெனவும ஆசிரியா சேககிழாா அவவிரு வர் தமக்குளளும உளள சிறபபில வேறறுமை காட்டுதலி உறறுநோகக வல்லாாக்கு, அருள எனபது கடவுட் டனமையாதல போல அதனேடொபபிகபபடட திரு ஞானசமபந்தப பிளளீயாருந தெயவ அருளமாடசி யுடைய ராதலும, அனபு எனபது அடியாராகுரிய தனமையாதல் போல அதனேடொபபிகபபடட திருநாவுககரசு நாய னரும அடிமைததிறததில தகிலகினற மாட்சியுடைய ராதலும பிரிநதினிது விளஙகாநிறகும இஙஙனமே இவ வாசிரியனமாா திருவரையுஞ சேககிழாா ஒருஙகுகூற நோந்துழி யெல்லாம, அபபரினும பாாககத திருஞான சமபந்தப பிளளீயாரை மிக உயாததுவைதது மொழிந் திருதததலி ஆஙகாஙகு நுணுகி யாராயநதுணாநது கொளக. இவவாறு சேககிழாா அவவிருவரில ஒருவரை ஏனையோரினும மிகுததுரைத்தல கொணடு, அவர் சமபந்தரிடததுப போல அபபரிடதது மிகக அனபு வைத் திலரெனச சொலலுதல் ஒககுமோ! அவா அடியாராகள அனைவரிடத்தும பேரனபு பூண்டொழுகுந் திறததினா ரெனபது அவா அவவவவடியாா அனபின றிறஙகளாக் கல்லும உருகப பாடியிருககுஞ செந்தமிழப பாககளால் இனிது புலனுகினறதனறே? இஙஙனமாகச் சேககிழாா அடியாரெல்லாரிடததும நெகிழாத பேரனபினராயினும,

1. திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம். கஅடி

அவ்வடியார் தமக்குளளுந் தனிப்பெருஞ் சிறபபுடையார் தகைமைப்பாட்டினையும அவரா உண்மைவழாது ஆங்காஙகு நன்கெடுத்துக் காட்டும முறை எமமனனோரால் பெரிதும போற்றறபால தொனறுமெனபது.

இனித், திருநாவுக்கரசு நாயனாரே தமமினுந் திருஞான சமபந்தப பிளளையார் சிறந்தாராயிருததலை யெடுத்து மொழிந்து, அத்துணை மாட்சியுடைய அப பிளளையாா தம மோடு உடனநிறறலின அவர் பொருடடாகவாதல் இறை வன தனது திருவுருவினைத் தமது கட்புலனெதிரே காட்டி யருளுதல் வேண்டுமெனக் குறையிரந்து,

"திறக்கப் பாடிய என்னினுஞ் செந்தமிழ்
உறைப்புப் பாடி அடைப்பித்தா ரும்மின்னூர்
மறைக்க வல்லரோ தம்மைத் திருவாய்மூர்ப்
பிறைக்கொள் செஞ்சடை யாரிவர் பித்தரே"

என்று திருவாயமூர்ப பதிகம அ-ஆஞ செயயுளில் அருளிச் செயதிருத்தல் பெரிதும நினைவிற பதிகக்றபாற்று. இன னும், திருவாவடுதுறையிற சிவபெருமான திருஞான சமபந்தபபிளளையார்க்கு ஆயிரம பொனமுடிந்த கிழி யொனறு அருளசுரந்து அளித்ததனை அப்பரே மனங கசிந்து,

"காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமல ஊரர்க்கு அம்பொன்
ஆயிரங் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறைய னாரே."
(திருவாவடுதுறைத் திருநேரிசை, க)

எனறு அருளிச் செய்தமையும எனறும நினைவுகூரற் பால தாகும.

இனி, இவவிருவர்க்கும பினனேவந்து, அடியாரனை வர்க்குந் தாம தனித்தனியே யடிமையாதலை மொழிந்து 'திருத்தொண்டத் தொகை' அருளிச்செய்த சுந்தரமூர்த்தி களும,

"வம்பறா வரிவண்டு மணநாற மலரும் மதுமலர்நற்
கொன்றையா னடியலாற் பேணு
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்."

என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை மிக உயர்த்துக் கூறினும்போல ஏனையடியாரைக் கூறிறறிலர். இவ்வாறு திருஞானசமபந்தா காலத்திருந்த அடியார்முதல் இற்றை ஞானறை வந்த இராமலிங்க அடிகள ாருன சான்ரோரெல் லாரும ஞானசமபந்தப பெருமானை ஏனை யெல்லாரினும பார்கக ரிகுத்து வைத்தே வணக்கவுரை ங்கழத்தக் காண்டலின, சமயாசிரியா நால்வரில் ஞானசமபந்தப் பெருமான முனவைத்து வழஙகபபட்டது ஏனையாசிரியரிற காணபபடாத தனிபபெருஞ சிறபபு அவாபாற காணப் படுதல் பற்றியேயாம; இவ் வுண்மையினை மறைத்து, அபபருக்குமுன சமபந்தர் இறைவன திருவடிநீழல் எயதி னமை கொணடே அவர் அபபருக்குமுன வைகபபட்டா ரெனக் கூரைந்ததும, சமபந்தரும அபபர் முதலான ஏனை யடியரும ஒருஙகொதத சிறபபினரே யாவரெனப பகுத் துணாநது பாராது பகர்ந்ததுந 'தமிழ வரலாறுடை யார்கு' ஏதமாமெனக. அபபரே தமது அருமைத் திரு மொழியால திருஞானசமபந்தரைத தமமினும மிக உயர்த்துவைத்துப பாடியிருதலானும, அக் குறிப் பறிந்து சேக்கிழாரும பலவிடஙகளிலும ஞானசமபநதரை அபபரினும பாக்க உயர்ததுக் கூறுதலோடு,

"தொழுதணிவுற் ருண்டஅரசு அன்புருகத்
தொண்டர்குழாத் திடையே சென்று
பழுதில்பெருங் காதலுடன் அடிபணியப்
பணிந்தவர்தங் கரங்கள் பற்றி
எழுதரிய மலர்க்கையால் எடுத்திறைஞ்சி
விடையின்மேல் வருவார் தம்மை
அழுதழைத்துக் கொண்டவர்தாம் அப்பரே
என அவரும் அடியேன் என்ரூர்."

எனறு ஞானசம்பந்தர் தெயவத்தலமை யுடையராதலும அபபர் அவர்க்கு அடிமைத்திறம் பேணும நிலையராதலும் விளஙகத் தேற்றுதலானும, நமமாசிரியன்மார் தாமே அவ் வாறு அவர் தமக்குட் காட்டிய சிறப்பியல் வேற்றுமைக்கு மாறுக அவரெல்லாரையும் ஒருபடியராக வைத்துரைத்தல் பெரியதொரு குற்றமாமென்க.

உள. அப்பர் சம்பந்தர் இருந்தகால ஆராய்ச்சி

அறறேலஃதாக, திருநாவுக்கரசு நாயனார் தாம் தழுவிய சமண்மதந் துறந்து சிவபெருமான் திருவருட் பேறறினே எய்திய ஞானறு முதுமைமிக்கிருந்தா ரெனப தறகுச் சானறென்னேயெனிற் கூறுதும : திருநாவுகரசு நாயனார் சிவபிரான் திருவருளாற சைவசமயததிறகுத் திருமபித் திருவதிகையிற சூலேநோய் தீர்ந்து அப பெருமான திருவடிகளு ஆளானபிற சில திங்களிலெல்லாஞ் சீர்காழிக்குப போந்து திருஞானசமபந்தப பிளளேயாரைக் கண்டு வணஙகி அவரொடு ளவளாவியிருந்தனரென்பது ஆராய்ச்சியாற் புலனுகினறது. இதனே நனகாயந்து பாராத 'தமிழவரலாறுடையார,' திருவதிகையில் ஆட்கொளளபபட்டபின அபபர் அவவிடததிலேயே முபப தாண்டுகள இருந்தாராகல் வேணடுமெனறும, அவர் மீண்டுஞ சைவசமயத்தைத தழுவியஞான று நாறபதாண்டினை ரெனறும், அவர சீகாழியிற போந்து திருஞானசம்பந்தபபெருமானே வணஙகியபோது தான எழுபதாணடுகளு மேறபட்டவரா யிருந்தாரெனறும உண்மை நிகழச்சிக்கு முறறும முரணுகக கூறினர ('தமிழவரலாறு' பிற பாகம, முறபகுதி, நம0-ஆம பகதம்) சேக்கிழாரடிகள பெரிதாராயந்து பாடியிருககும வரலாறுகளேக் கருததாய் நோககுவாக்குத, தமிழ வரலாறுடையார கூறிய இவை முறறும மாறுகோளுரைகளாதல் விளஙகா நிற்கும. திருநாவுக்கரசுகள சமண்மதந் துறந்து சைவசமயம புகுந்தமை தெரிந்தவளவானே சமணமதத்தவர் வாளாதிராத ; அவர் தம அரசனே ஏவி அவரை நீறறறையில் இடுவித்தன் முதலான பொலலாஙகுகளேயெல்லாம உடனே அவர்க்கு இழைத்தாராகல் வேண்டும. அபபர் சிவபிரான திருவருளேப் பெற்றதற்குபபின நெடுநாள இடையீடினறியே இத் தீங்குகள சமண் அரசனல் அவர்க்கு உடனே விளேவிக்கப்பட்டன வென்பதறகுச் சேக்கிழார,

"இன்ன தன்மையில் இவர்சிவ நெறியினே யெய்தி
மன்னு பேரருள் பெற்றிடர் நீங்கிய வண்ணம்
பன்னு தொனமையிற் பாடலி புத்திர நகரிற
புன்மை யேபுரி அமணர்தாம் கேட்டது பொருராய்"
(திருநாவுக்கரசு நாயனர் புராணம், எசு)

என்று அருளிசசெயதவாறரு,ற புலனும சமண் அரசன தான் இழைபபித்த பல கொடுங் தீஙகுகளும அபபரை ஒரு சிறிதும ஊறுபடுத்தாமை கணடு, கடைபபடியாக அவரை ஒரு பெருங கறபாறையிற பிணிபபித்துக கடலில் இடுவித்தனன. அபபரோ ஆண்டவன சுரந்த பேரருட் டுணையால் அக் கல்லையே புணையாகபபெறறு மிதந்து திருபபாதிரிபபுலியூர்ப பக்கதது்ள்ள கடறகரையைச் சேர்ந்து கரைமீதேறி அவவூரிலுளளாரார்ற பெரிதும் வியந்து பணிந்து வரவேறகபபடடு, அஙகேயுளள திருக் கோயிலிற சிவபிரானே வணஙகி அவனதிருவடிகளு, "னனருளுமாய எனகெங்தையுமாய" எனனுங் தீந்தமிழப பதிகமாலை சாத்திப், பினனுந் திருவதிகை வந்துசேர்ந்து திருததாண்டகச செந்தமிழ பாடியபடியாய அஙகே உழ வாரத திருபபணி செயதுகொண்டு சிலநாள வைகினா. இவரைப பல கொடுமை பொல்லாஙகுகளால் வருதத்திய சமண்வேந்தனை 'மகேந்திரவாம பல்லவன' தான கடைப படியாக இழைபபித்த தீஙகுகளும அரசுகள தபபிக் கரை யேறினரெனபது கேடடதுணையாலோ, அவரது பெருமை யுளு சிவபிரான திருவருள அவர்களு உறு பெருந்துணை யாய நினறு தானசெயவித்தது தீஙகுகளேயெல்லாம பாழ படுத்தியதும உணாந்து, நல்வினையால் உளந்திருந்தித் திருவதிகை சென்று திருநாவுகரசரின திருவடி மலர் களில வீழந்து, அவரது கடைகக்ணநோகக்ம பெற்றுச், சமணமதம பொயயாதலுளு சைவசமயமே மெய்யாதலும உணாந்து சிவபிரான திருவடிகளு ஆளானனை. இந் நிகழச் சிக்குபபின் அபபர் திருவதிகையினினறும் புறபபட்டுச் சிவபிரான திருகோயில்களுளள பதிபலவுளு சென்றிறைஞ் சுதற்கு விழைவுமீதூரப் பெறருரெனறு சேக்கிழாரடிகள

தெளித்துக் கூறுமாற்றால், அபபர் முன்னும பின்னும் திருவதிகையிற் பலவாண்டுகள வைகினரல்லரென்பது இனிது பெறபபடும. ாதிங்ஙனமாகவும, இவவுண்மை வரலாறறுக்கு முழுமாறுயத 'தமிழ வரலாறுடையார்' முபபதாணடுகள அபபா திருவதிகையில் வைகினரெனத் துணிபுரை நிகழ்தலியது பெரியதொரு பொயயுரையா மென விடுக்க.

இனி, மேறகாட்டிய வாறெல்லாம அபபா சமண்மதந் துறந்து திருவதிகையிற சைவசமயம புகுந்து, சமண்மதத் தவரால் அளவினறித துனபுறுதலபபட்டுத், திருவரு ளால் அவறறினகெல்லாந் தபபி மீண்டும் திருவதிகை சென்று இறைவனை வணங்கிச் சிலநாளங்கிருந்து, பின்னர்ச் சிவபிரான திருக்கோயில்களோறும வணங்கப் புறபபட்டவரையில் நிகழந்த நிகழ்ச்சிகட்கெல்லாம எவ் வளவுகாலஞ் சென்றதாகல் வேண்டுமென்று சிறிதமைந்து ஆய்ந்து காணவல்லாரக்கு, அது சறறேறக குறையப் பனனிரண்டு திங்கள அல்லது ஓராணடுகளுளளாகவே தான் இருக்கலாமெனபது நன்கு விளங்கா நிறகும.

இனித், திருநாவுகரசு நாயனுர் திருவதிகையினின் றும் புறபபடடுத் 'திருத்தூங்காணைமாடம,' 'திருவரத் துறை,' 'திருமுதுகுன்றம,' 'திருத்தில்லை,' 'திருவேட் களம,' 'திருக்கழிபபாலை' முதலான திருக்கோயில்கட்குச் சென்று ஆங்காங்கு இறைவனைப பரவிபபாடிச் சிற்சில நாள தங்கி, மீண்டும் தில்லைமாநகர்க்குப்போந்து ஆண்டுத் திருப்பணிசெய் தமருமநாளில், மூனறாட்டைச சிறுமதலை யாகிய திருஞானசமபந்தர் சீர்காழியிலே இறைவனையும் இறைவியையும நேரேகண்டு அவரால் ஞானப்பால் ஊட்டப் பெறறு எல்லாம் ஓதாதுணர்ந்த எல்லாமவல்ல ஞானசிரிய ராய் எழுந்தருளி யிருக்கினறார் என்னும வியப்பான செய்தியை அடியார்கள உரைபபககேட்ட திருநாவுக்கரசர் அளவுபடா வியபபும அவரைக் காணுங் காதலும் தமதுள் ளத்தைக் கவர்ந்துகொளள, உடனே தில்லையை வணங்கிப் புறப்பட்டு, வழியிலே திருநாரையூரைப பணிந்துபாடிப்,

பின் சீர்காழிமருங்கு சார்ந்தார். இவ்வாறு இவர் வரு தலைக்கேட்ட திருஞானசமபந்தப பிளளையார் தாமும அதற காகப பெருமகிழவுற்று, அவரை எதிர்கொளச் செல்லும பொழுதில், எதிரவருந் திருநாவுக்கரசரின தோறறதைதச் சேக்கிழாரடிகள,

"சிந்தைஇடை யுருஅன்புந் திருமேனி தனில்அசைவுங்
கந்தமிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிறபொலி திருநீறும்
அந்தமிலாத் திருவேடத் தரசும்எதிர் வந்தணைய."[1]

எனறு விளகுகிச சொல்லியிருக்கினறார். பிளளையாரைக் காணவந்த காலத்தில் திருநாவுகுகரசுகள ஆண்டில் மிக முதியராயிருந்தமை யெனபது, மேலுசசெயயுளிற போந்த 'திருமேனி தன்னில் அசைவும்' எனனுஞ சொற்றொடரால் நனகு அறிவுறுததபபடுதல் காண்க. எழுபது ஆண்டுக்கு மேறபட்டார ஒருவர நடகுகும பொழுதுதான அவர துடமபு தளளாடுதலை உலகவழகுகில எவரும நனகுணர் வர். ஆகவே, அரசுகள பிளளையாரைக காணவந்த காலத்தில் எழுபது ஆண்டுக்கு மேறபட்ட முதுமை யுடையரா யிருந்தமைனெனபதூஉம, அதுபறறியே பிளளை யார அவரை 'அபபரே' என்றழைத்தமைனெனபதூஉம இனிது விளஙகா நிறகும. அரசுகள சமண்மதந் துறந்து சிவபிரான திருவருளபபெறறு, அதனுற சமணவேந்தனுற பலவாறு துனபுறுத்தபபட்டுச், சிவபிரானருளால் அவற றிறகெல்லாந் தபபி, மீண்டுந் திருவதிகை புகுந்தவரையிற சென்றகாலம ஓராண்டின அகமேயாமெனவும. அதனபிற திருவதிகையினினறும புறபபட்டுச சில திருக்கோயில்களை வணஙகிககொண்டு அவர் திருஞானசமபந்தப பிளளை யாரைக் காணவந்தவரையிற் சென்ற காலமும் ஓராண்டிற குளளேயாகுமெனவுங் கோடலே சேக்கிழார் கூறும வரலாறறுரைக்கும அறிவு வழக்குக்கும ஒத்ததாக இருத் தலின், பிளளையார்பால் வந்தபோது அரசுகள எழுபத் தைந்தாண்டு சென்ற முதியராயிருந்தாராதலும், அமண்

1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம், உஎ0.

மதப பற்றுவிட்டுத் திருவதிகையில் அவர் இறைவன் திருவருட்பேறறிற குரியரானபோது எழுபத்து மூனருண் டினரா யிருந்தாராதலும் தெறறெனப பெறபபடும. இவ வுண்மை திருநாவுககரசு நாயனரே தாம திருவதிகையி லிருந்து திருவாயமலர்ந்தருளிய,

"முன்பெலாம் இளையகாலம் மூர்த்தியை நினையாதோடிக்
கண்கண இருமினாளுங் கருத்தழிந் தருத்தமின்றிப்
பின்பக லுணங்கலட்டும் பேதைமார் போன்றென்உள்ளம்
அன்பனைப் வாழமாட்டேன் அதிகைவீ ரட்டனீரே."

எனலும் திருபபாட்டாலும நனறு வலியுறுத்தபபடும இதனகட் டாம இளமைக காலமெல்லாஞ சமணமதத்தி லிருந்து கழிததமையும, கணகணெனறு இருமி நினைவு கலைந்து துனபுறறும முதுமைகக்காலததே தாம அச சமண் மதமவிட்டுச சிவபிரான திருவருளைப பெறறமையும் அவரே விளஙகக்கூறுதல் காணக

மேலும், திருநாவுககரசு நாயனார அருளிச் செய திருக்கும திருபபதிகத தொகையினையும, திருஞான சமபந்தப பிளளையார் அருளிசசெயதிருககும் திருபபதிகத் தொகையினையும ஒபபிட்டுக் காண்புழி, அரசுகள சமண் மதந்துறந்து சிவபிரான திருவருளைப பெறறபின பத்து அல்லது பனனிரணடு ஆணடுகளில் இவவுலகவாழவு நீத்து இறைவன திருவருளொளியில் இரணடறகலந்தமை நனகு தெளியபபடும. திருநாவுககரசர அருளிசசெய்த திருபபதிகததொகை நாலாயிரத்துத் தொளாயிரமே யாதலால, மேலே சுந்தரமூரத்தி நாயனார் அருளிச்செய்த திருப்பாட்டொனறனும நமபியாணடார் நமபிகள பாடி யருளிய செய்யுளொனறனும இனிது விளககிக் காட்டி மேமம. மறறுத, திருஞானசமபநதப பெருமானே பதினு ருயிரந் திருபபதிகஙகள அருளிசசெய்தன ரெனபது,

"நகரங் கெடப்பண்டு திண்டேர் மிசைநின்று நான்மறைகள்
பகரங் கழலவ னீப்பதி னுருயி ரம்பதிகம்
மகரங் கிளர்கடல் வையந் துயர்கெட வாய்மொழிந்த
நிகரெங் கிலிகலிக் காழிப் பிரா னென்பர் நீணிலத்தே."

என்று 'திருஞானசமபந்தர் திருவந்தாதி,' கநூ-ஆஞ் செயயுளிலும,

> "பனனு தமிழ்ப்பதினு ருயிர நற்பனுவல்
> மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவும்"

எனறு 'திருஞானசமபந்தர் திருவுலாமாலை'யிலும நமபியாணடாா நமபிகள அருளிச செயதிருகுமாறறுல் ஐயுறவுககு இடனினறித துணியபபடும. பிளளையாா மூனறும ஆணடில இறைவன நிருவருளை நிறையபபெறறுத, தாம திருமணங கூடியநாளில அவனை நிருவடிநீழலை எயதினார். பிளளையார் திருமணங்கூடிய காலததிற பதினெட்டு அல்லது இருபதாணடு நிரமபபபெற நிருந்தாரெனறு கோடல இழுககாகாது; எனனை? பதினருணடுகளுமேல இருபதாணடுகளுள ஓர் இளஞனுககு மணஞசெயது வைததலே பணடைத தமிழமகளை முறையாயப போதரக காணடலின. ஆகவே, அருளபெறற காலம முதல் இறைவன நிருவடிநீழலெயதிய காலமவரையில் அஃதாவது சிறிதேறதகுறையப பதினைந்தாணடுகளில் திருஞானசமபந்தப பிளளையாா இநநிலவுலகினுமீ தெழுந்தருளியிருந்து அருளிசசெயத திருபபதிகததொகை பதினருயிரம ஆகினறது. பிளளையாா பதினருயிரம பதிகங்களை அருளிசசெயதறகுப பதினைநதாணடுகள சென்றனவாயின, திருநாவுக்கரசுகள நாலாயிரததுத தொளளாயிரம பதிகங்களை அருளிச செயதறகு ஏழு அல்லது எடடு ஆணடுகளேதாம சென்றனவாதல வேணடும. வடக்கே நிருககைலாயம வணங்கச் சென்றபோது அரசுகள இடையே பாடாதிருந்தார் போலும! மறறுத, 'தமிழ வரலாறுடையாரோ' அபபர் நாறபதாமாணடிலேயே அருளபெறறுப பினனும் நாறப தாண்டுகள இந் நிலவுலகினுமீது எழுந்தருளியிருந்தனரெனருர். அருள பெறறபின அவவாறு அவர் நாறப தாண்டுகள் இங்கிருந்தனராயிற் சிறிதேறறக்குறைய மூப்பதினுயிரந் திருபபதிகங்களாவது அவா அருளிசசெய்திருத்தல் வேண்டுமனறே? அங்ஙனமினறி அவர் நாலாயிரத்துத் தொளாயிரம் பதிகங்களே அருளிச்செய்திருக்கக்

காண்டலால், அருளபெற்றபின் அவர் அத்துணை நீண்ட காலம் இங்கிருந்தாரென றல் சிறிதும உண்மையாகாது. எழுபதாண்டுக்குமேல் அருளபெறறு எண்பதாம ஆண்டளவில் அவர் சிவபிரான் திருவருளொளியிற கலந்தனரென்னும உண்மை முடிபினேயே அவா அருளிச்செயத திருபபதிகத்தொகை நாட்டுவதாகுமென று கடைபபிடிக்க. எனவே, திருநாவுக்கரசு நாயனர் தமது நாறபதாம ஆண்டில் அருளபெற்றுரென்னும உரை பொருத்தமில்லாததா மெனபதூஉம, அவரருளிசசெயத திருபபதிகத்தொகைக்கு எட்டு ஆண்டுகளும வடநாடுசென று மீண்டமைக்கு இரண்டாணடுகளுங கூட்ட அரசுகள அருளபெறறபின இந் நிலவுலகினமீ தெழுநதருளி யிருநதகாலம பத்தாண்டுகள அல்லது மிகுதியாயச சொனனற் பனனிரண்டு ஆண்டுகளே யாமமெனபதூஉம, அவவாறறுல் அவர் தமது எழுபதது மூனறும ஆண்டில் அருளபெறறு எணபதது ஐந்தாம ஆண்டில் இறைவன திருவடிநீழலே எயதினரெனகல் வேணடுமெனபதூஉந் தாமே போதரு மெனக.

மேலும, பழைய கல்வெட்டுகளின ஆராயசசியால் இஞஞான று புலனுயிருக்கும உணமை வரலாறறுக் குறிபபுகளுகும யாம மேலே காட்டியவைகளே பொருத்தமாயிருத்தலையும ஒருசிறிது காட்டுவாம: திருநாவுக்கரசு நாயனர் சமணமதததிலிருநது சைவசமயத்திறகுத் திருமபியகாலையில் அவரைப பலவாறறுல் துனபுறுத்தினவனுந், தான்செயத துனபங்கள அததனையும அவரைச் சிறிதும் ஊறுபடுத்தமாட்டா தொழிந்தமை அவர் சிவபெருமான் றிருவருட் பாதுகாபபில் நினறமையாற்றுன என்பதனைத் தெளியவுணர்ந்த பின்னர் அவரது அருளாற் சிவபிரான நிருவடிக்கு ஆளானவனும 'முதலாம மகேந்திரவர்ம பல்லவனே' எனபது இஞஞான்று துணியப்பட்டுக் கிடக்கின்றது.[1] இவவேந்தன் கி. பி. ௬00-ஆம ஆணடிலிருந்து ௭௬-ஆம ஆண்டுவரையில் அரசுபுரிந்தா

1. Dr. G. Jouveau-Dubreuil's 'The Pallavas,' p. 37.

னைபதும் வரலாற்று நூலாசிரியராற றுணியப்பட்ட தெனறும்[1] இவ்வேந்தன 'மத்தவிலாசம்' எனப்பெயரிய நகைச்சுவை நாடகம் ஒன்றை வடமொழியில் ஆக்கி, அதிற பாசுபதமதத்தியாகிய குறுவியொருவரையும், ஒரு காபா லிகரையும் அவர்தம மனைவியாரையும், ஒரு பௌத்த ரிக்குவையும் உரையாடவிடடு, அவர் தமமையெல்லாம ளைஞ செய்திருக்கினறன[2] இதனால் இவன இந்நாடகம ஆக்கியகாலத்திற் சமணமதத்தவனாயிருந்தமை பெறப படும. இவன அரசாண்ட இருபத்தைந் தாண்டுகளின இறுதிப பகுதியிலேதான, அப்பரின அருட்பேராறறலுஞ சிவபிரானமே முழுமுதற கடவுளாதலுங தெளிந்து அவரது திருவருளாற சைவசமயத்தைத தழுவினன. அவவாறு சைவசமயத்தைத் தழுவியபடனே, தென்னாகாடு மாகா ணத்தின கண்ணதான 'பாடலிபுத்திரம்' எனனும நகரிற் சமணமுனிவர்களுப பெரியதோர் உறையுளாயிருந்த பெருஞ்சமண்பள்ளியினை இடித்தது,[1] அதனகட் பெறற கருவிகளைகொணடு தனசிறபபுப பெயர்களில ஒன்றான 'குணபரன்' அல்லது 'குணதரன்' எனனும பெயரிற 'குணதரேசுவரம்' எனனுஞ சிவபிரான திருகடிகையிலத் திருவதிகையிற கடடுவித்தான; இது,

"வீடறியாச் சமணர்மொழி பொய்யென்று மெய்யுணர்ந்த
காடவனுந் திருவதிகை நகரின்கட் கண்ணுதற்குப்
பாடலிபுத் திரத்திலமண் பள்ளியொடு பாழிகளுங்
கூடவிடித்துக் கொணர்ந்து குணதரவீச் சுரமெடுத்தான்."

எனறு ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறுமாறறினும அறியப்படும. அதுவேயுமனறி, திருச்சிராப்பள்ளி, செங்கறபடடு, வட ஆர்காகாடு, தென்னாகாடு முதலான மாகாணங்களி லுள்ள மலைகள பலவறறைக குடைந்து அவறறினகட்

1 Dr V. Smith's 'The Early History of India,' 1914 edition, p. 472.

2. 'Some Contributions of south India to Indian Culture' by Dr S Krishnaswami Aiyangar, p. 204.

3. திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம், கசசு.

சிவபிரானுகுத் திருகோயில்களும அமைபபித்தான. இவ்வாறு இவன சைவசமயத்தைத தழுவியபின பல திருகோயில்களீ அமைபபிதறகு ஐந்தாணடுகளேனுஞ செனறதாகல் வேணடும. இவனது அரசு கி. பி. கூஉஇ-ஆம ஆணடோடு முடிவுபெறுதலால், இவன சைவசமயதைத தழுவியது கி. பி. கூஉ0-ஆம ஆணடில நிகழந்ததாகல் வேணடும அவ வாணடிலேயே திருநாவுககரசருஞ சமணமதத் துறநது சைவசமயம புகுந்தாராகல் வேணடும, புகுந்த இரணடு ஆணடிறகுளெலலாம அவர் திருஞான சமபந்தப பெருமானைச சீர்காழியிலே வந்து கண்டு வணஙகி ரையையீன மேலே விளகுகிகாடடினாம அக்காலயிற சமபந்தப பெருமான நாலாணடு சென்ற சிறு மதலையாகவே இருந்தானெனபது சேககிழாரடிகள அருளுனாறு நிகழந்த வரலாறுகளீ எடுத்துரைகுமாறருல துணியபபடும. அதனபிற சில திங்கள கழிதது அபபருந் திருஞான சமபநதருந திருபபாதலூரில் ஒருங்கு கூடியபோது, அவர்களபாற சிறுத்தொணட நாயனார வந்து அவாகளீ வணஙகி அவர்களோடு அளவளாவியிருந்தனெனபது,

> "நீலநக் கடிகளும நிகழ்சிறுத் தொண்டரும
> உடனணைந் தெய்து நீர்மைச்
> சிலமெய்த்தவர்களுங் கூடவே கும்பிடுஞ்
> செய்கைநேர் நின்று வாய்மைச்
> சால்பினமிக் குயர்திருத் தொண்டி னுண் மைத்திறந்
> தலனீனயே தெளிய நாடிக்
> காலமுய்த் தவர்களோ டளவளா விக்கலந்
> தருளினர் காழி நாடர்."[1]

என்று சேக்கிழார் கூறுமாறருன அறியபபடும். இந்நிகழச்சிகுச் சிலதிங்கள முனபோ திருஞானசமபந்தர் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளிய போதுஞ, சிறுத்தொண்டர் தம் அருமைப் புதல்வர் சீராளருடன் சம்பந்தப் பெருமானீ வரவேறறு வணங்கினமை,

---

1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம், கூஉகூ.

"கூராரல் இரைதேர்ந்து குளமுலவி வயல்வாழும்
தாராவே மடநாராய் தமியேற்கொன் றுரையீரே
சீராளன் சிறுத்தொண்டன் செங்காட்டங் குடிமேய
பேராளன் பெருமானறன் அருளொருநாட் பெறலாமே"

என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமானே திருச்செங்காட்டங்குடித் திருப்பதிகத்தில் அருளிச் செய்தவாறருல் தெளியப்படும். இங்ஙனமாகச் சீராளருடன் சிறுத்தொண்டரோடும் அளவளாவிப், பின்னரச் சில திருக்கோயில்களை வணங்கிக் கொண்டு பிள்ளையார் அப்பருடன் திருமறைக்காடு வந்து சேர்ந்து, அங்குள்ள திருக்கோயிலின் முன்வாயிற் கதவுகள் எவரானும் திறக்கக்கூடாவாறு அடைப்படு நிற்ப, அவற்றைத் திறக்கவும் அடைக்கவுஞ் செய்து, அமைமையப் பரை வணங்கியபடியாய அங்கே சிலநாட்கள் வைகியிருப்புழி, மதுரையிற் பாண்டிமனைவி மாதேவியாரான 'மங்கையர்க்கரசியார்' மதுரைக்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டிச் சம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஒரு திருமுகம் விடுத்தனர். அவரது வேண்டுகோட் கிணங்கிய பெருமானும் மதுரைக் கெழுந்தருளி அமைச்சர் குலச்சிறை நாயனாலும் மங்கையர்க்கரசியாரானும் வணங்கி வரவேற்கப்பட்டு இறைவனை வழுத்தி அடியார் குழாத்துடன் அங்கே வைகினார். மங்கையர்க்கரசியார் சைவசமயந் தழுவினவராயிருந்தும், அவர் தங் கணவரான கூனபாண்டிய மன்னரோ அப்போது சமண்மதந் தழுவினராயிருந்தார். சமண்மதம் பாண்டிநாடெங்கும் பரவியிருந்தது. சமண்முனிவர்கள் தம மதம் புகுதாத சைவர்களை மிகவுந் துன்புறுத்திவந்தனர். சைவசமயாசிரியரான திருஞானசம்பந்தரும் அவருடன் பெருந்திரளான சிவனடியார்களும் மதுரைக்கு வந்திருத்தலைக் கண்டு மனமபொறாத சமணமுனிவர்கள் தம பாண்டிமன்னனது உடன்பாடுபெற்றுப, பிள்ளையாரும் அடியார்களும் அமர்ந்திருந்த திருமடங்களிலே ஒரு நள்ளிரவில் தீயிட்டனர். அவர்களிட்ட தீப்பற்றித் திருமடங்கள் எரிதலைக்கண்ட பிள்ளையார், இது பாண்டிமனனை ஒருப்பாடுபெற்றுச் சமணர்செய்ததென உணர்ந்து,

"செங்கண் வெள்விடை யாய்திரு வாலவாய்
அங்கண அஞ்ச லென்றருள் செய்யெனக்
கங்குல் ஆரமண் கையர் இடுங்கனல்
பங்கமில் தென்னன் பாண்டியற் காகவே."

எலா இறைவனே வேண்டிபபாட, அத் தீயானது அவிந்து, உடனே பாண்டிமனனனை உடமபைக கொடிய தொரு வெபபு நோயாயச சென்று பறறிககொணடது. அக கொடு நோய சமணமுனிவர்களால் தீரககலாகாத வாறு பெருகவே, மஙகையாககரசியார அருளுரைகேட்டு அப பாண்டிமன்னன் திருஞானசமபந்தர பிளளையாரைக் குறையிரந்து தனபால் வருவிக்கப, பிளளையாரும அவன் பாற சென்று அவன இடுவித்த திருகைகயில் அவன மருஙகே அமாந்தருளினார. அபபோது மஙகையாககரசியாரும பிளளையார தது பக்கத்தே யிருபபச, சமண்முனிவர்கள அவாகளு எதிர்பபகக தேயிருந்து அவரைப பலவாறு இழிதது பேசலாயினர, அதுகண்டு அரசியார உளந் துடித்து 'எம பசிளங் தெயவப பெருமானே இவாகள இவவாறு இகழந்துரைபபதே!' என்று தஙகணவனுரை நோககி வருந்தி மொழிந்தனர. அதுகணட பிளளையார அரசியார்கு ஆறுதல் உண்டாமபொருட்டு,

"மானி னேர்விழி மாத ராய்வழு
திக்கு மாபெருந் தேவிகேள்
பால்நல் வாயீஞ நாலன் ஈங்கிவன்
என்று நீபரி வெய்திடேல்
ஆனமாமலி யாதி யாய
இடங் களிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர் கட்கெளி யேன்அ லேனதிரு
வால வாய்அரன் நிற்கவே."

எனனுந் திருபபாட்டை முதலாக உடைய திருபபதிகத் தினைத் தமது அருமைத் திருவாயமலாந்தருளிப் பாண்டிமா தேவியா ருளளங குளிரவுஞ சமணமுனிவர் வன்னெஞசந் திடுக்கிட்டு ஒடுஙகவுஞ செயதிட்டார. இஙஙனம அருளிச் செயத இத் திருபபதிகச் செயயுளிற பிளளையார் தமமைப

'பால்பருகுதலாற பால்மணங்கமழும வாயினையுடைய ஒரு பாலன்' எனறு குறிபபிடுதல் மிகவுங கருத்திற பதிக்கற் பாலது. இதுகொண்டு, திருஞாலசமபந்தப பெருமான மதுரைமாநகர்ககு எழுந்தருளிய ஞானறு பால்பருகும பருவத்தினையுடைய சிறுபிளளையா யிருந்தனரெனபது ஐயமினறிப பெறபபடுகினறதனறே? பால்பருகும பிளளை மைபபருவம ஐந்தாண்டுககு மேறபடுதலினமையின, மதுரையிலிருந்து பிளளையா அருளிசசெயத இத் திருப பதிகச செயயுளில் தமமைப 'பாலல்வாயொருபாலன்' எனறு குறிபபிட்டது தாம அகசகாலியில் ஐநதாட்டைப பருவத்தினரா யிருந்தமைபறறியேயா ம. இவா இறைவி யால் ஞாலபபால ஊட்டபபட்ட நாளமுதல மதுரைகுச் சென்றவரையில் நிகழந்த நிகழசசிகளைச சேககிழாரடிகள கூறுமாறு வைததுக கணகுச செயயின, அவைதமகு இரண்டு ஆணடுகளே செல்லுதல் நனகறியபபடும. மதுரைக்குச சென்றகாலததிற பிளளையார் தாமேதமமைப் பால்பருகும பாலனென்று குறித்த உரையுஞ சேககிழாரது வரலாறறுரையும ஒதது நிறகின்றன. ஆகவே, பிளளை யா ஞாலபபாலுண்டது தமது மூனறும ஆணடிலும, மதுரைக்குச சென்றது தமது ஐந்தாம் ஆண்டிலுமே யாமெனபதும, மதுரைக்குச் செல்லுமுன திருபபுகலூரில அபபருடன எழுந்தருளியிருந்த காலியிலும அதறகுமுன திருச்செங்காட்டங்குடிககு எழுந்தருளிய காலியிலுஞ சிறுத் தொண்ட நாயனாரைக் கண்டு அவரோடு அளவளாவினது தாது நாலரையாணடிலேயா மென்பதுந் தாமே போதரும.

இனி, அபபரும, அவரைத் துனபுறுத்தி அவரது அருளாற சைவசமயந்தழீஇய முதலாம மகேந்திரவர்ம பல்லவ வேந்தனுஞ் சமணமதப பறறுவிட்டுச் சிவபிரான றிருவடிக்கு ஆளான காலங கி.பி. சூஉ0-ஆம ஆண்டிலேயா மெனபதை மேலே நனகு விளக்கிக்காட்டினும. அபபர் முதன்முதற் சீர்காழிக்குபபோந்து திருஞாலசமபந்தப பெருமானைக் கண்டது கி. பி. சூஉஉ-ஆம ஆண்டிலேயா மென்பதூஉம மேலே விளக்கினும. அப்போது திருஞான

சம்பந்தப பிளளீயாரா நாலாண்டுடைய தெயவச் சிறுமதலீல யாயிருந்தனர். அதன்பிற் சிறுத்தொண்ட நாயனரையும அவ்வாதனு சிறுபுதல்வா சீராளரையுங கண்டபோது பிளளீயாரகு நாலரையாணடாயிறறு. அதனபின அபபருடன திருமறைக்காட்டுககு எழுந்தருளி, அங்கு நினறும அபபரைப பிரிந்து திருவாலவாயககு எழுந்தருளி மஙகையர்ககரசியாரையும அவாதங கொழுநரான கூன பாண்டிய மனனனீயுங கண்டபோது பிளளீயார்ககு ஐந்தாமாண்டு நிரமபிறறு. எஎவே, கி. பி. கூஉங-ஆம ஆணடிலேதான பிளளீயார ஐநதாடடைச சிறுவரா யிருந்ததூஉங, கூன்பாண்டியனீக் கணடதூஉமாகும.

இக கி. பி. கூஉங-ஆம ஆணடு கூன்பாண்டிய வேந்தனது ஆடசியின துவகககாலமோ இறுதிக்காலமோ வெனின், இஞஞான்றை வரலாறறு நூலாசிரியராற சிறந்த சானறுகளாகக கொண்டாடபபடுங கல்வெட்டுகளீக கொண்டு, இவ கூஉங-ஆம ஆணடு அவவரசன்றன ஆட்சிக்காலத துவக்கமாதலீக காட்டுவாம : யானீமலீக குகையினகட் பொறிகபபட்ட கல்வெடடுகள இரண்டினுல் 'ஜடிலபராந்தகன' எனபபடும 'மாறன சடையன பராந்தகன்' எனபான கி. பி எஎ0-இல் அரசு வீறறிருந்தமை துணியபபடுகினறது. வேளவிகுடி நனகொடைப பட்டையதனும, சினனமனூரிலகபபடட சிறிய பெரிய செபபேடுகளனும இம 'மாறன சடையன பராந்தகன' எனனும பாணடிமனனனுகுமுன அவனறந்தை 'தேர்மாறன அரிகேசரி பராஙகுசன' எனனும 'முதலாம ராஜசிமம' பாண்டியனும, அவனுகுமுன அவனறந்தையாகிய 'பாண்டியன கோச்சடையனும,' அவனுகுமுன அவன்றந்தையாகிய 'கூனபாண்டியன நினறசீர் நெடுமாறன' எனனும 'அரிகேசரி மாறவர்மனும' அரசு புரிந்தமை தெளியபபட்டிருக்கினறது.[1] இவவாறு ஜடிலபராந்தகனீயும, அவறகு முன அரசாண்ட பாண்டி மனனர் மூவரையுஞ சேர்த்து

1. 'The Pallavas' by Prof. G. Jouveau-Dubreuil, pp 67-69.

ஒவவொருவர்க்கும முபபதாண்டு விழுகாடு வைத்துக் கணகருசெயய, அந் நாலவாகுமு நூறுநிருபதாணடுக ளாகினறன ; இத் தொகையை ஜடிலபராந்தகனிருந்த கி பி எஎ0-இற கழிகக, கூனபாணடியனை கி பி. சூநி0-இல் அரசு வீறறிருந்தனம கலவெடடாராயசசியாளும நனகு புலனுகினறது. மேறகுறிபபிடட பாணடியா ஒவ வொருவராகுங குதது மதிபபாக கணகருச செயயும முறையில முபபதாணடுகள வைகுகபபடடனவாயினுங, கூனபாணடியனை எளுமும நினறசீர நெடுமாறறா அமுபப தாண்டுகட்குமேல் ஐமபதாணடுகளை வரையில அரசுவீற் றிருந்தமை புலனுகாமை நிற்கினறது, எனனை ? மேலை காடடியவாறுல திருஞானசமபந்தமூரதி நாயனார் அப பாணடி மனனனை கி- பி சூஉ-இல் வந்து கணடனமை துணியப்படட தாகலின். கூனபாண்டியனை திருஞான சமபந்தப பெருமானுக்கு இளமபபிராத கொடுந் தீவினை யாற கொடியதொரு வெபபுநோய கொளள அந நோயை அவனுடமபிலிருந்த நசசுநீரையெல்லாம உரிஞசி அதனை தூயதாகவும அதனால் அவன நீடுவாழவும தமது திருவுளத தெணணிப பிளனீயார அவனுகருத திருநீறு அளிதது "வேந்தனுய ஓங்குக" எனுங் கமது அருளுரை யாறறலால அவன கூனபாணடியனாகி 'நெடுமாறறன' ஆகவும அருளபுரிந்தாராகலின, இப பாணடிமனனனை ஐமப தாணடுகள செங்கோல செலுத்தினமை வாயவதேயா மென்க.

அறருயினும, மேலை யெடுத்துகாடடிய கல்வெட் டாராயசசியால் நினறசீர நெடுமாற பாண்டியன் கி. பி. சூநி0-ஆம ஆணடில் அரசுவீறறிருந்தமை மட்டும பெறப படுகினறதல்லாமல அதற்கு முனனே அவன கி. பி. சூஉசு-ஆம ஆண்டிலும இருந்தானெனபது பெறபபட வில்லையாலெனிற ; கி. பி. சூஉந-ஆம ஆணடிலிருந்த துடன, சிறிதேறகுறையக கி. பி. சூஉ0-ஆம ஆண்டள விலேதான அப பாண்டிமன்னன அரியணையேறி அரசு செலுத்தத் துவங்கினனதல் வேண்டுமென்பதூஉம ணர்

டொருசிறிது விளக்கிக காட்டுதும். நினறசீர் நெடுமாறறகு மகனுமா 'கோச்சடையன்' என்னும பாண்டிமனனனகி பி. கூளசி-ஆம ஆண்டில் அரசுவீறறிருந்தமையுங, கி. பி. கூளச-ஆம ஆணடினகண் வடநாட்டிலிருந்து படையெடுத்துவந்த சாளுகிய வேந்தனுகிய 'முதலாம விகிரமாதித்தனை' அவன மருதூரிலும மங்கலபுரத்திலும எதிர்ந்து தோல்விபெறச் செயதமையும, அவவாறு அவன அச் சாளுக்கிய மனனனை எதிர்துனறழித்தெதாணடைநாட்டரசனுமா 'முதலாம பரமேசுரவாமனும்' அவனறன மகன 'இரணடாம ராஜசிமமனும்' அவறகுத துணையாய நினறு அவ விகிரமாதித்தனைடு பொருது அவனைத தமிழகத்தினினறு துரத்திவிட்டமையுா 'வேள விகுடி,' 'கூகநதூர்' எனனும இடங்களில அகபபட்ட படையங்களாக கொணடு வரலாறறு நூலாசிரியாகளால் நனகாராயநது காட்டபபட்டிருக்கின்றன.[1] இனிக, 'கோச சடையன' நினறசீர நெடுமாற பாணடியறகு மகனுதல போலவே, 'முதலாம பரமேசுரவாமனும' வாதாபிகொணட முதலாம நரசிமமவர்மன ஆகிய 'முதலாம ராஜசிமமனுகது' மகன ஆவன. இந நரசிமமவாமன மகளாக கோச்சடையன மணந்துகொண்டமையால், அவள வயிற்றிற் பிறந்த தன மகனுகு அவன்றன பாட்டனின சிறபபபபெயரான 'ராஜசிமமன்' எனபதனை இயற்பெயராகச சூட்டினன. அங்ஙனமே, முதலாம பரமேசுரவாமனுந் தனமனையாள வயிறறிறபிறந்த தன மகனுக்கும அவனறன் பாட்டன சிறபபபபெயராய 'ராஜசிமமன்' என்பதனை இயறபெயராகச் சூட்டினன இவவாறருற, கோச்சடையன எனனும பாண்டிமனனனும, முதலாம பரமேசுரவர்ம பல்லவ வேந்தனும் நெருங்கிய மைததுனக்கிழமை யுடையராதலும, அதுபற்றியே அவ விருவரும ஒருங்கு சேரந்து வடகவிருந்துவந்த பகைமனனனை சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனை எதிர்ந்து வெனறு துரத்திறைாதலும் வரலாறறு நூலாரால் நனகு விளக்கபபட்டிருக்கினறன.[2] ஆகவே, கி. பி. கூளச-ஆம ஆண்டில்

---

1. Ibid, p. 68. 2. Ibid, p. 68.

இச் செந்தமிழ நாட்டினை தெனபகுதிக்கண் அரசுபுரிந்த பாண்டி மனனனும, வடபகுதிக்கண் அரசுபுரிந்த பல்லவ அரசனும நெருங்கிய சுறறத்தொடாபுடையராய ஒருவரோ டொருவர அனபிறல் அளவளாவி நினறனரெனபதும, அவவிருவராகளும அஞஞானறு பகைவனுய அவரொடு முரணி நினறோனை வடநாட்டுப சாளுகிய மனனனுடைய முதலாம விகிரமாதிததேய பாவ யெனபதும நனகு பெறபபடுதல் காணக.

இனிக, கி பி. சுளச- ஆம ஆணடுகுமுன தென றமிழ நாடடில அரசுவைகிய 'நினறசீர நெடுமாற பாண டியன' தனபனை கோசசடையனுகு, வாதாவிகொண்ட நரசிமமவர்ம பலலவ மகளை மணஞசெயதுகொண்ட மைம பேறகாட்டியவராறால நனகு விளஙகுதலின, நெடுமாற னும நரசிமமவரம பலலவனுக தமமுள நடபுரிமை வாயந் தவராயிருநதையுந தாமே பெறபபடும. இதுகொணடு, நெடுமாறன நெல்வேலிப போாகளததில் வெனறு துரதது நரசிமமவரம பல்லவனை அனறெனபதூஉம, அஙஙனமம அவனை போாழநீயில் தொலைவண்டோன தமிழநாட்டு வடவெல்லைகளப புறமபாய வாடபுல வாதாவியில் அரசுபுரிந்த சாளுகியமனனை னெருவரோ யாவனெனபதூஉ செவவனோ முடிகபபடும.

இனி, நெடுமாறனமேற படையெடுத்துவந்த சாளுக் கிய மனனன யாவனெனபது ஆராயறபாறறு. நெடு மாறறகு மகளை 'கோசசடையன'மேற போாகெழுந துவந்து தோல்வியுறறோன முதலாம விகிரமாதிதன எனனுஞ சாளுக்கிய வடபுலமனனனே யாதலும, அஙஙனமம அவவிருவராகளுளளும மூணடபோா கி. பி. சுளச-ஆம ஆணடில நிகழந்ததாதலும துணியபபடுக கிடநததலின, கோச்சடையன அரியணையேறி அரசு வீறறிருக்கத துவங கியதும, அவன றந்தையாகிய நினறசீர நெடுமாறன இறைவன் றிருவடிநீழலெயதியதுஞ சிறிதேறக குறையக் கி. பி. சுளo-ஆம ஆணடில நிகழந்தனவாகலவேண்டும. கோச்சடையன்மேற் படையெடுத்துவந்த முதலாம விக்கிர

மாதித்த சாளுக்கிய மனனனே, கி. பி. சுசஉ-ஆம ஆண்டில் நரசிமமவர்ம பல்லவவேந்தறகுப படைத்தலைவ ராயப பலடையெடுத்துபபோந்த சிறுத்தொண்ட நாயனு ரொடு பொருது அபபோரில் நிறுத்துபபட்ட இரணடாம புலிகேசனனு றகு மகனுவன இங்ஙனமாகக, கோச சடையனே வந்தெதிர்க்கவன முதலாம விககிரமாதித்த னெனபது தெளியபபடவே, கோச்சடையறகுத தநதை யான நினறசீர நெடுமாறனே வந்தெதிர்த்த சாளுகிய வேநதன விகரமாதித்தனுக்குத தந்தையான இரண டாம புலிகேசியே யாவனெனபது ஒருதலை. புலிகே சனனுனறன போர்த்திறத்தினையும அவன படை யெடுத்துச சென்ற நாடுகளையும விரித்துரைகனும ஒரு செபபுப படையாமாறு கி பி. சுஙச-ஆம ஆணடில் வெடடபபடடதாகும.[1] வடகடக வடுகுநாட்டினகண எல் லூருகளுங குண்டூருகளும இடையிலிருந்த ஊராகள அத் தனையும முதலாம மகேநதிரவாமனுககு உரியவாயிருந்தன, தனனாடடுகளு அருகிருந்த அவவூராகளே இரண்டாம புலி கேசனை நடுவநிலையிகனது கி. பி சுகo-ஆம ஆண்டிற கவாநதுகொணடான. அதுமுதல தமிழநாட்டின் வட பகுதியிலிருந்த பலலவ அரசாகளு, தமிழநாட்டின வட வெல்லைகளு அபபாலிருந்த சாளுகிய மனனாகளுந் தீராப பகை உணடாவதாயிறறு.[2] புலிகேசன அவவாறு மகேந்திரவாம பலலவறகுரிய வடுக நாடுகளைகைபபறறிக் கொண்டபிற, சிலஆண்டுகள கழிதது, தமிழநாட்டின மேற படையெடுத்துவந்து, பல்லவவேந்தர்களுத் தலை நகரான திருக்கச்சியைக (காஞசிபுரதனை) முறறுகைசெய தான. அககாலம மகேநதிரவாம பல்லவனறன மகனான முத லாம நரசிமமவாம பலலவனது ஆட்சி துவங்கியகாலமா யிருததல வேண்டும; ஏனெனறால, அங்ஙனம வந்தெதிர்த்த புலிகேச மனனனைத் துரத்த மாட்டாமல் நரசிமமவர்மன

1. Prof. R G. Bhandarkar's Early History of the Dekkan, 1884, p. 39.

2. Prof. G. J. Dubreuil's The Pallavas, p. 37. and Dr. V Smith's The Early History of India, p. 472.

பினனிடைந்தானென 'ஐகோ'வில் அகபபட்ட கல்வெட்டானது நுவலாநிற்கின்றது. இங்ஙரசிமமவர்மன் அரசாளத் துவங்கிய காலம, இவனறந்தை 'மகேந்திரவாம பல்லவன்' இறைவனறிருவடி யெயதிய கி. பி. கூஉந்-ஆம ஆண்டே யாகையாற, புலிகேசன இவனமேற படையெடுத்துவந்து இவனது தலைநகராகிய திருகசச்சியைச சூழந்துகொண்டது இவனறன ஆடசி துவங்கி ஐந்தாணடுகள சென்றபின அஃதாவது கி. பி கூஉ0-ஆம ஆணடில நேர்ந்ததா யிருத்தல் வேணடும்.[1] அற்றனன்று, மகேந்திரவாமனது ஆட்சியின இறுதிகாலத்திலேயே புலிகேசன காஞசி நகர்மேற படையெடுத்து வந்தானெனிற படும இழுக் கெனனெயனின; அககாலையில் நருமதை யாறறங்கரைககு வடகிலும இமயமலைககுந தெறகிலும உளள வடநாடு முழுமைக்கும ஒரு தனிவேந்தனுயக் கனஞ்சிநகரில அரசு செலுத்திய 'ஹாஷன' எனபான, நருமதை யாறறங் கரைககுத் தெறகேயுளள சாளுக்கியநாடடையுங் கைப பறறுதறபொருடடுக கி. பி. கூஉ0-ஆம ஆண்டிற படை மேறகொண்டுவரப, புலிகேசன அவனைத் தடைசெயது அவன தனது நாடடினமேல் வராதபடி அவனுடைய யானைபபடைகளைக கொனறு அவனைப பின்னிடையச் செயதனன. இவவாறு கி. பி. கூஉ0-ஆம ஆண்டுமுதற் பல ஆண்டுகளவரையிற புலிகேசன தனது நாட்டினமேல் 'ஹர்ஷன' வராமல் அவனைத் தடைசெயது அதனைப் பாதுகாககும முயறசியில் நின்றமையால், அவன மகேந்திர வாமனது ஆட்சியின இறுதிகாலமாகிய அபபோது கசசிநகர்மேற படைதிரட்டிவருதல் சிறிதும இயலாது. போராண்மைமிக்க ஹாஷவேந்தன தலைது நாட்டினுட் புகாவாறு அதன வடவெல்லையில் தன காவற்படைகளை நிறுதி அதனைப பாதுகாககும முயறசியிற சிறிதேறக் குறையப பத்தாண்டுகளவரையிற புலிகேசன உறைத்து நினறமை ஆராய்ச்சியாற புலனகினறது. ஏனெனில், ஹர்ஷவேந்தன நருமதை யாறறங்கரைககுத் தெறகே

1. Ibid, p. 425.

வரும முயறசியைக கைவிட்டு மேல்கரைக்கண் உளள 'வலபை'நாட்டினமேற படையெடுத்துச் செல்லும முயற்சியைக கி பி. கூகூ0-ஆம ஆண்டிற்குச் சிறிது முனனே துவஙகி, அதனபிற சிறிது காலத்திலெல்லாம் அந்நாட்டினமேற செனறனன.[1] அவவாறு அவன வலபை நாட்டினமேற செல்லும முயறசியிற றனகருத்தைச செலுத்தினமை திண்ணமாயத தெரிந்தபிறகுதான, புலிகேசனும் தமிழநாடு நோககிப படைமேறகொணடு பெயர்ந்தானலலவேணடும. இஙஙனமாகப புலிகேசன கி. பி. கூஉகூ-ஆம ஆணடிறகுப பினனர்தான காஞசிநகர்மேற படையெடுத்து வந்தானென்பது உணமைச சானறுகளால் நாடடபபடுதலானுங, கி. பி. கூஉநூ-ஆம ஆணடொடு மகேநதிரவாம பல்லவனது ஆடசி முடிவுபெறறு அவனமகன நரசிமமவாம பல்லவனது ஆடசி துவஙகுதலானும, அவன மகேந்திரவர்மனது ஆடசியின இறுதிக் காலத்தே படையெழுந்து வந்தானெனறல ஒருவாறருணும பொருந்தாதெனல விடுக்க. மறறு, அஃது அவன மகன நரசிமமவர்ம பல்லவனது ஆட்சியின் றொடக்ககாலதிலேதான நிகழலாயிறறெனபது திண்ணம பல ஆண்டுகளாகப போராண்மையிற பெரிதுமபழகி, ஹாஷவேந்தனையும போரிற றினனிடையசெயது போரத்தொழிலிற றேர்ச்சிபெறற பெருமபடையோடு சடுதியில் தனமேற போாகெழுந்துவந்த புலிகேசனை, அபபோதுதான் அரசியறபொறை தாஙகிய இளஞஞனை நரசிமமவர்ம பல்லவன எதிரநது வெல்லமாடடாது பினனிடைந்தது வாய்வதெயாம.

இனி, இவவாறு தமிழநாடடின வடபகுதியிலிருந்த முதலாம நரசிமமவர்ம பல்லவனை வெனறடகியபின, அதன் நடுபபகுதியை ஆண்ட சோழமனனனையும வென்று, தெனபகுதிக்கண் அரசுவைகிய பாண்டிமனனனை நெடுமாறன்மேற செல்வது புலிகேசனுக்கு எளிதாயிற்று. இஙஙனமாகப, புலிகேசன் தமிழநாட்டின்மேற்

1. Ibid, p. 340.

படையெடுத்துவந்து நின்றசீர் நெடுமாற பாண்டியனை எதிர்த்தது கி. பி. ஊஉக-ஆம ஆண்டிறகு முற்படுதல் இசையாமையானும, இவன தமிழநாட்டினமேற சென்ற வரலாறுகளை விரித்துரைகளும ஒரு செபபேடானது கி. பி. ஊஙச-ஆம ஆண்டிற பொறிகளபபடடதாதலும மேலெடுத்துக காட்டினமாகலானும நெடுமாறறகும இவறகும நெல் வேலிகளண நடந்தபோர கி பி. ஊஉக-களுக கி பி. ஊஙச-க்கும இடைபபடட்தாகிய கி. பி. ஊஙo-ஆம ஆண்டில் நிகழந்ததெனறு கோடலே பொருத்தமாம்; வரலாறறு நூலாசிரியரும ஊஙo-ஆம ஆண்டிற புலிகேசன நருமதை யாற்றுகளுத் தெறகேயுளள நாடுமுழுமைகளும பேராற றலில மிக்க வேந்தனைய வயங்கினனெனக கூறுகிறபர்.[1] எனறலும, புலிகேசன நெலவேலிப போரிற பாணடியன நெடுமாறனை வெனறனை அல்லன; அதில் வெறறிபெறறனை நெடுமாறனேயெனபது, திருஞானசமபந்தப பெருமானது காலத்தை யடுத்துவந்த சுநதரமூரத்தி நாயனார்,

"நிறைக்கொண்ட சிந்தையால் நெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாற னடியார்க்கும் அடியேன்"

எனறு திருத்தொண்டத் தொகையில் அருளிசசெயத வாறறால் நனகு பெறபபடுதல் காண்க. புலிகேசன நெல் வேலிபபோரில் நெடுமாறறகுத் தோறறாலுமை, அது பறறி அப பாணடிமனனனமேற பகைகொளளாது அவனது ஆண்மைத திறததை வியந்து அவனபால் நட்புரிமை கொண்டு தன தலைநகர்க்குத திருமபினனெனனுங குறிபபு ஐகோலிற கிடைத்த கல்வெட்டால் உயத்துணரக கிடக்கினறது.[2]

இனி, இந் நெல்வேலிப போர, திருஞானசமபந்தப் பெருமான மதுரைக்குச் சென்று சமணமுனிவர்களை வழகில் வெனறு அமமுகத்தால் நெடுமாறனைச் சைவ சமயந தழுவுமாறு செயதபின் நிகழந்ததென்பது ஆசிரியர் சேக்கிழார,

1. Ibid, p. 425.
2. Prof. Dubreuil's 'The Pallavas' p. 37.

"தடுமாறு நெறியதனைத் தவமென்று தம்முடலை
யடுமாறு செய்தொழுகும் அமண்வலியில் அகப்பட்டு
விடுமாறு தமிழ்விரகர் வினைமாறுங் கழலடைந்த
நெடுமாற னுர்பெருமை யுலகேழு நிகழ்ந்ததால்"

"அந்நாளில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளாலே
தென்னாடு சிவம்பெருகச் செங்கோலுய்த் தறமளித்துச்
சொன்னமெறிபோற்றிச் சுரர்நகர்க்கோன் றனைக்கொண்ட
பொன்னார மணிமார்பிற் புரவலனுர் பொலிகின்றூர்."

"ஆயவர சளிப்பார்பால் அமர்வேண்டி வந்தேற்ற
சேயபுலத் தெவ்வரெதிர் நெல்வேலிச் செருக்களத்துப்
பாயபடைக் கடன்முடுகும் பரிமாவின் பெருவெள்ளங்
காயுமதக் களிற்றினிரை பரப்பியமர் கடக்கின்றூர்"

எனக கூறிய செயயுட்களால் இனிது விளங்காகிறகினறது. இந்நெல்வேலிப போர் கி பி. கூஉo-ஆம ஆணடில் நடை பெறறமை மேலை நனகுவிரிதது விளகபபட்டமையின், திருஞான சமபந்தப பெருமான மதுரை பாநகா சென று இந் நெடுமாற பாணடியனக கணடதூஉம, அவாதந் திருவருளால் அவன சமணமதந் துறந்து சைவசமயந் தழுவியதூஉஞ, சமணர்கள சமபந்தப பெருமானைடு வழகிடடுத் தோறறதூஉமாய நிகழசசிகளெல்லாம அப பாண்டிவேந்தனறன ஆட்சி துவஙகி இரண்டு மூனறு ஆணடுகள சென றபின அஃதாவது கி. பி. கூஉகூ-ஆம ஆண்டில் நிகழநதலாவாதல் வேணடுமெனபது வெள ளிடைமலைபோல விளஙகறபாலதா மெனக.

இனி, இவவாராயச்சியின முடிபாகப பெறபபட்ட உறுதிப பொருளகளொடு, 'தமிழுவரலாறுடையார்' கூறும வேறு சில கூறறுகளும முரணி யுணமை யல்லாதன வாயப் பாழபடுதலும காண்டுக காட்டறபாலன. திருஞான சமபந்தப பெருமான மதுரைகருச செல்லுமுனனரே, அவ ரைக் கி. பி. கூஉஉ-ஆம ஆண்டில் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சீர்காழியில் வந்து கண்டனமையும, அபபோது நாயனார எழுபதாண்டுக்கு மேறபட்ட முதுமைமிக் கிருந்தமை

யும மேலே உண்மைச் சானறுகளால் நிலைபெறுத்தப பட்டமையின, திருஞானசமபந்தப பெருமான தமது திரு மணததிற ரூனறிய சிவவொளியிற கலநதது கி. பி. கூகூ அல்லது கூகூ-ஆம ஆணடிலும், திருநாவுக்கரசு நாயனார் சிவபிரான திருவடிப பேறறினை யெயதியது கி பி கூகூ அல்லது கூகூ-ஆம ஆணடிலுமே நிகழந்தாவாதல வேண்டும. சமபந்தப பெருமான தமது பதிகஙகளுட அல்லது இருபதாமாணடில் திருமணஙகூடிஞரதல வேண்டுமெனபது சேககிழாரடிகள கூறுமாறறுல தெளியக கிடததலின, கி. பி கூஉ-இல் நாலாணடுடையராயிருந்த பெருமான கி. பி. கூகூ அலலது கூகூ-இற சிவவொளி யிற கலந்தமையே தேறறமாம. இனனும அக கி பி கூஉ-இல் திருநாவுககரசு நாயனார எழுபதைதந் தாணடு சென்ற முதியராயிருந்தனெனபதூஉம மேலே காட்டப பட்டமையால், அவர் அதிலிருந்து பததாணடுகள கழிந்த பின அஃதாவது கி. பி. கூகூ உ-இல் இறைவன திருவருட பேரொளியிற கலந்தாரெனக கோடலே எவவாறறாலும பொருந்துவதாகும. திருஞானசமபந்தப பிளளையா தாமிருந்த பதினாறு பதிமூனறாணடுகளிற பதினாயிரந் திருபபதிகஙகள அருளிச்செய திருததலால், நாலாயிரத துத தொளாயிரம பதிகங்களே அருளிசசெயத திருநாவுக கரசுகள தாம அருளபெறற கி. பி. கூஉ-ஆம ஆணடி லிருநது பதது அலலது பனனிரணடு ஆணடுகட்குமேல இந நிலவுலகினமே லிருநதாரெனக கோடல் ஒருசிறிதும இசையாது; அதனால அவர் கி. பி. கூகூ அல்லது கூகூ உ-இல இறைவன திருவடி நீழலெயதினமை ஐயுறவின்றித தெளியறபாறறு. இவவாறறால, திருநாவுக்கரசுகளே முதலில் இறைவன திருவருட் பேரொளியிற கலந்தாராதலும, அதறகு நானகு அலலது ஆருணடுகள கழிததே திருஞானசமபந்தர் சிவவொளியிற கலந்தாராதலும, உளளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளளிதின் விளஙகா நிறகும. இவவுணமை நிகழச்சிகளை நனகாராயநது அளந்து பார்க்கும அறிவுமதுகை வாயாத 'தமிழ வரலா றுடையார்,' திருஞானசம்பந்தரே முதலிற சிவவொளியிற்

கலந்தார, அதனபிற பல ஆண்டுகள கழிததே திருநாவுக் கரசுகள அவவொளியிற கலந்தாரென மாறுபாட்டுரை நிகழத்திஞர், அதுவேயுமனறி, இம் மாறுபாட டுரை யிணையே ஒரு கருவியாயக கொண்டு, திருஞாலசமபந்தா நாலவரில் முனனவைகக்பபடடது அவா முதலிற றிரு வடி டபபெறயதிலலை பறறியும, திருநாவுககரசா அவாக குப பினனவைகக்பபட்டது இவா அவாகளும பினனாத் திருவடிப பேபெறயதிலலை பறறியுமே யெலலவும ஒரு பொருந்தாவுரை நிகழதிஞர; இவா காடடிய ஏதுவும, அதுகொணடு இவர்முடிதத முடிபுமெல்லாம வெட்டவெளி யில எழுதிய வடடெழுதபபோல் மாயநதொழிந்தமை இதுகாறும யாம விரித்து விளககிலலாறறுற கணடு கொளக

மேலும், திருஞாலசமபந்தப பிளளீயார்கபூணூற் சடஙகு நிகழந்தஞானறு, அவாகு ஏழாண்டாயிறறு எனறுந 'தமிழ வரலாறறுடையா' ஒரு பொருந்தாவுரை வரைந்தார. பிளளீயா பாண்டிநாட்டுகசென றுமஙகையாகரசியாரைக கண்டஞானறே அவா பால்பருகுஞ சிறுபிளளீயா யிருந்தலரெனபது, அவா அரசியாரை நோகநி யருளிசசெயத "மானிமேலாவிழி மாதராய" எனனுந திருபபாடடினால இனிது விளஙகிக கிடததலானும, பிளளீயா அத்துணைச சிறு மதலையா யிருந்தமையினாலேயே அவரை முதனமுதற கண்டபோது மஙகையர்க்கரசியா அனபினால நெஞசஙகுழைந்துருக அவர்தந் திருக்கொஙகைகளிற் பால்சுரந்து ஒழுகிய தென்று பிற் காலத்துச சானறோரான சிவப்பிரகாச அடிகளும்,

"இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த அன்னையோ முன்னின்—நிலைவிளம்பக்
கொங்கை சுரந்தஅருட் கோமகளோ சம்பந்தா
இங்குயர்ந்தார் யார்சொல் எமக்கு"

எனறு நால்வர் நான்மணிமாலையிற கூறுதலானும நன்கு பெறபபடும பாண்டிநாட்டுக்குச் சென்றஞான்றே பிள்ளீ

யார் ஐந்தாட்டைச சிறுமதலையா யிருந்தனராயின, அதறகுமுன திருசசெங்காட்டங்குடிகுச சென்று சிறுத் தொண்டரையும அவர் புதல்வர் சீராளரையுங் கண்டு அளவளாவிய போழது பிளளையார "கக அல்லது கூ" ஆண்டினராயிருத்தலும, அதறகுமுன பூணூற்சடங்கு நடைபெறற போழது அவர ஏழாண்டினரா யிருத்தலும எவ்வாறு பொருந்தும? 'தமிழ வரலாறுடையார்' கூறும இப பொருந்தாவுரை, 'என தந்தையுங் தாயும மணஞ் செயதுகொண்ட ஞானறு யான அவர மணபபந்தற் காலைப பிடித்துநினறேன' எனக கூறும ஒருவன் வெறறுரையோடு ஒபபவைத்து நகையாடி விடுககற பாலதாமெனக. அற்றேற, பூணூறசடங்கு ஏழாண்டுக்குமேல் நடத்தும உலகியன முறைபபடி யனரே பிளளையாராகும அது நடத்தபபடடிருத்தல் வேண்டுமா லெனின; திருஞானசமபந்தப பிளளையார உலகியலில் எங்குங்காண இயலாத ஓரருட்பெரும புதுமையால் மூனறும ஆணடிலேயே எல்லாம ஓதாதுணாந்த பேரறி வாளராயத் திகழந்தமை கண்டு, அஞஞான்றிருந்த சானறோர் உடலே அவாகுப பூணூறசடங்கு செயவித் தலராதல் வேண்டுமேயல்லாமல், அவரை ஏனைச சிறு பிளளைகளோடொபபக் கருதி அவாக்கு ஏழாம ஆண்டு வருமளவுங காததிருந்து பினனர் அது செயதாரல்லர்.

இனனும, மதுரைமாநகாகுச செல்லுமுனரே திருஞானசமபந்தர் சிறுத்தொண்டரையும அவாதம புதல்வர் சீராளரையுந் திருச்செங்காட்டங்குடியிற கண்டு அளவளாவினமை மேலே காட்டப்பட்டமையால், அபபோது பிளளையார்க்கு ஈலரையாண்டே யாதலும, அது கி. பி. கூஉ-க்கும கூஉங-க்கும் இடையில் நிகழ்ந்ததேயாதலுந் துணியப்படும. ராதிங்ஙனமாகவும், 'தமிழ வரலாறுடையா,' திருச்செங்காட்டங்குடிக்குச சமபந்தபபெருமான் எழுந்தருளியது கி. பி. கூசகூ-ஆம ஆண்டிலோ அதற்கு இரண்டோராண்டு பிற்பட்டோ நிகழந்ததாகல் வேண்டும்

(தமிழவரலாறு, பிறபாகம, நிகூ-ஆம பக்கம) எனக் கூறினார். திருஞானசமபந்தப பெருமான திருவருளொளி யிற கலந்தது கி. பி. கூகூ அ-ஆம ஆணடுகளுபபின நிகழந்த தாதல் எவவாறருளும இசையாமை மேலே ஆராயந்து நிறுவபபடடபையால, அதறகுப பினனும எடடாணடு கழிந்து அவர திருச்செங்காடடங்குடிக்கு வந்து சிறுத தொணடரைக கணடாரெனத 'தமிழ வரலாறுடையார்' கூறியது இல்பொருளுரையேயாம. அறறாயினும, 'பெரிய புராணத்'தில் ஆசிரியர் சேககிழார சிறுதொணட நாயனார வரலாறு உரைக்கினறழி, வாதாவிபபோரில் வெறறிபெறறுத திருமபிய பினனர்தான, சிறுத் தொணடரின பெருமையுணாநது அவாதம வேந்தன அவரைத தங்கீழ ஏவலில் அமர்தததறகு அஞசி அவர்க்கு வேண்டுமபொருளெல்லாம நிரமபநல்கி அவாதம விருபபப படியே தம மனனயகத திருக்க விடைகொடுத்தானெனறும, அதறகுப பினனர தாகவே சிறுத்தொணடர ஓரருமபெறல் மாதரை மணஞசெயது கொணடு சீராளரை ஈனறாரென றும, சீராளாககு மூனறுமாண்டு நிரமபிய பின்னரே தான சமபந்தப பிளளீயார் திருசசெங்காடடங்குடிக்கு எழுந் தருளினரென்றும மொழிதலால், வாதாவிபபோர நடை பெறற கி பி. கூசஉ-ஆம ஆணடுக்கு நாலாண்டுகள பிற பட்டே பிளளீயார திருச்செங்காட்டங்குடிககு எழுந்தருளி னமை பெறபபடுதலின, 'தமிழ வரலாறுடையார்' கூற்றுப பொருத்தமே யாமாலெனின ; அறறன்று ; திருநாவுக்கரசு நாயனர் புராணத்துந் திருஞானசமபந்தமூர்த்தி நாயனர் புராணத்தும ஆசிரியர சேக்கிழார் கூறிச் செல்லும நிகழச்சிகளுறிபபுகள அத்தனையும வரலாறறுநெறி வழாது அவ்விருவர்தந் தேவாரச செயயுட்களிற காணபபடடும அகச்சானறுரைகளோடு முழுதொதது நிறகச், சிறுத் தொண்ட நாயனர் புராணததுப போந்த நிகழசசிக் குறிபபுகளோ அம முன்னியவறறொடு மாறுகொண்டு பொருத்தமில்லனவாய நிறகினறன. வாதாவிபபோர் நிகழந்த கி. பி. கூசஉ-ஆம ஆண்டுக்குப் பத்தொனப தாண்டுகள முனனரே அம்தாவது கூஉஉ-இலேதான

சமபந்தபபெருமான் சிறுத்தொண்டரையுஞ் சீராளரையுங் கண்டு அளவளாவிஞராதல் வேணடும. வைரவா கோலத்திற புகுந்த சிவபிரானுக்குச சிறுததொண்டர் தமபுதல்வர் சீராளரை அறுததுக கறிசமைதது வைத்தது, சமபந்தப பெருமான திருசசெஙகாடடஙகுடியை விட்டுச் சென்ற இரண்டாணடுகடகுப பினனரா தல்வேணடும; ஏனென்றால், அஙஙனமம அவா தம அருமைப புதல்வரைச சிவனடியார் ஒருவர்பொருட்டு அறுததுக கறிசமைத்து வைத்தது அவர் அஙகு வருவதறகு முனனரே நிகழந்துண்டாயின, அத்துணைச சிறந்த அவரது அத் திருத்தொணடின உறைபபைச் சமபந்தபபிளளீயார் தாம அருளிச் செயத திருபபதிகத்தில எடுத்துரையாது விடாராகலினனபது. மறறுச, சிறுத்தொண்டரையுஞ் சீராளரையுந் தமது திருசசெஙகாடடஙகுடித் திருபபதிகத்திற சிறந்தெடுத்துப பாராட்டிய பிளளீயார், அவரது இவவருமபெருந் தொணடை அதிற சிறிதுங குறியாதது கொணடே அஃது அவா அஙகு வருதறகு முனனே நிகழந்தது அனறெனபது தெறறெனப பெறபபடும பிளளீயார் அஙகுவந்து சென்றபின, இறைவனே சிறுததொணடரின பெருமையை எல்லாராகும புலபபடுத்தறபொருட்டு அவர் தம பிளளீயை அறுததுக் கறிசமைகுமாறு செயது, அதனபின அப பிளளீயையும உயிர்பெறறெழச் செயது மறைந்தனன. அதுமுதறறுன அவரது பெருமையை ஊரவரெல்லாரும உணாந்தாராகல் வேண்டும. இவவுண்மை சேககிழாருரைககும உரையினுலேயே புலபபடாகிறகினறது; யாஙஙனமெனின; வடகலே பேரரசர்களாலும வெல்லபபடாத பேராண்மையிற சிறந்த புலிகேச வேந்தனமேற சிறுத்தொணடர் தலைகாகப படையெடுத்துச் சென்று, அவனது வாதாவிநகரைத் துகளாக்கி மீண்ட அருமபேராணமையினைக் கணடு பெரிதுவியந்து, நரசிமமவரம பல்லவவேந்தன் தன அமைசசரை நோக்கிக் கேட்டதூஉம, அதறகவர் விடையிறுத்ததூஉங குறிப்பிடுவதாகிய,

"கதிர்முடிமன் னனும்இவர் தங்
களிற்றுரிமை யாண்மையினை
அதிசயித்துப் புகழ்ந்துரைப்ப
அறிந்தஅமைச் சர்கள்உரைப்பார்
மதியணிந்தார் திருத்தொண்டு
வாய்த்தவலி யுடைமையினால்
எதிரிவருக் கிவ்வுலகில்
இல்லையென எடுத்துரைத்தார்."

எனனுஞ செயயுளால், வாதாவிபபோர் நிகழதறகு முறறெடடே சிறுததொணடா தம புதலவரை யறுததுச் சமைததுச சிவனடியாரொருவராகுக கறியாகப படைதத திருததொணடினை பெருமை ஊரவர்கலலாந் தெரிந் திருந்தமை புலனும. அததுணை யரிய திருததொணடு நிகழந்திலதாயின், அபபோது சிறுததொணடர்தம பேரன பின உறைபபினை அமைசசரும பிறரும உணர்தறகுச் சிறிதும வாயில் இல்லையாம; இல்லையாகவே, "மதியணிந் தார் திருததொணடு வாயததவலியுடைமையினால, எதிர் இவருககு இவவுலகில் இல்லை"யெனற அவவமைசசா அத் திருததொணடினை அததுணை வலியுறுததி யுயாதத்துப பேசுதலும இயலாதாம. ஆகவே, வாதாவிபபோர் நிகழ தற்கு முறறெடடே சிறுததொணடா மனையறவாழககை யில் நினறு, சிவனடியார்க்கு ஆறறுந் திருததொணடில் மிக்க உறைபபுடையராயத, தம புதலவரையும ஓரடியவா பொருட்டு அறுததுக் கறியாக்கிப படைதத்துப, பினனரவ வடியவர் அருளால் தம புதலவன உயிரபெறறெழ அப புதுமையால் தமது புகழ எஙகும பரவபபெறறுரெனபதே உண்மை நிகழச்சியாம. இததுணை மனஉறுதிபபாடுடை மையே அவர் வாதாவிப்போரில் வெறறிபெறுதறகு ஏது வாயிற்றெனறறிதல் வேண்டும். அற்றேல், ஆசிரியர் சேக்கிழார் இந் நிகழச்சிகளைச் சிறுததொணடர் புராணத் தில் முன்பினனுக மாற்றிக் கூறுதலென்னையெனின; இம மாற்றுச் சேக்கிழாரால் நேர்ந்ததோ அன்றிப பிற்காலத்த வரால் நேர்ந்ததோ இன்னதுதானென உறுதிபபடுத்தல்

இஞஞானறுள்ள எமமனோர்க்கு இயலாதென விடுக்க. மேலும், வரலாற்று நிகழசிகளோ உளளவாறுணர்ந்தெழுது தறகு ஏறற கருவிகளும முறையும இஞஞானறு உள வாயிஞறபோல, அஞஞானறு உளவாயின அல்ல. அதனு லுஞ, சிறுத்தொண்ட நாயனர்ககுச சிறிதேறக்குறைய நாறறைமபதாண்டு பினனிருந்த ஆசிரியர் சேக்கிழார், இடைக்காலத்திருந்தார் பிறழத்தி வழஙகிய சிறுத் தொண்டர் வரலாறறிணைத் தாங கேட்டறிந்தவாறே எழுதினராதலுங கூடுமதனாலும அப பிறழசசி சேக்கிழா ராலேயே நிகழ்ந்ததெனக கட்டுரைத்தல் ஏலாதென வுணர்ந்து கொளக. எனவே, திருஞானசமபந்தப பெருமான் சிறுத்தொண்டரையுஞ சோளரையுந் திருசசெஙகாட்டங குடியிற கண்டது கி பி ஊஉஉ-ஆம ஆண்டையடுத்தும அவர் தமது திருமணத்திற சிவவொளியிற கலந்தது கி.பி. ஊஅ-ஆம் ஆண்டுககு முனனும நிகழந்தனவாதல் நனகு பெறபபட்டமையால், இவையெல்லாம வாதாவிப்போர் நடந்த கி. பி. ஊசஉ-ஆம ஆண்டுக்கு முறபட்ட நிகழச்சி களேயாதல் சொல்லாமே விளஙகும. இவறறோடொபபவே, திருநாவுக்கரசு நாயனர் இறைவன் திருவடிநீழல் எய்தி யதும கி. பி. ஊஙஉ-ஆம ஆண்டை யடுத்து நிகழந்த தெனறுகையால், அதுவும வாதாவிபபோாககு முறபட்ட நிகழசியேயாதலுந் தெளியபபடும. இவவாறறால், திரு நாவுக்கரசு நாயனரே திருஞானசமபந்தப பெருமானுககு முன் சிவபிரான திருவடிபபேறறை யெயதினமையுந் தானே போதரும. இவவாறனறித, 'தமிழ வரலாறுடை யார' கூறுமாறு திருஞானசமபந்தரே திருநாவுக்கரசு களுக்குமுன் சிவபிரான நிருவடிசேர்ந்த துண்மையாயின, சமபந்தப பிளளையாதந் திருமணத்தில் அவர்காலத் திருந்த அடியார்களெல்லாரும ஒருஙகுவந்து குழுமி யிருககத், திருநாவுக்கரசுகள மட்டும அபபோதஙகு வந்திராமை எனனை? அபபர் அபபோது இந் நிலவுலகின மிசை இருந்தனராயின அவர் பிள்ளையார்தந் திருமணத் திற்குச் செல்லாதிராரர் என்பது அவர்தம நட்பின் கெழு தகைமையினை யுணர்ந்தார் எவரும நனகறிவரன்றே?

பிள்ளையார்தந் திருமணத்திறகு வந்திருந்தவர்களு இனஞ சேனபது புலபபட ஆசிரியா சேக்கிழார்,

" சீர்பெருகு நீலநக்கர் திருமுருகர் முதற்றொண்டர்
ஏர்கெழுவு சிவபாத இருதயர்நம் பாண்டார்சீர்
ஆர்திருமெய்ப் பெரும்பாணர் மற்றெனனயோ ரணைந்துள்ளோர்
பார்நிலவு கிளைசூழப் பன்னிகளோ டுடன்புக்கார்."

எனறுதுஞ செயயுளில் திருநாவுக்கரசுகள குறிக்கப படாமையை உறறுநோகுமவழி, அவா அத் திருமண நிகழசசிக்கு முனனரே இறைவன நிருவடியைத் தலைக் கூடிஞராகல் வேண்டுமெனபது விளஙகாநிறகும. எனவே, திருஞானசமபந்தர் முனனும் திருநாவுக்கரசர் பினனுமாக இறைவன நிருவடி நீழலெயதினரெனறும, அம முறைபற றியே நால்வரிற சமபந்தர் முனனும அபபர் அவருகுப பினனுமாக வைக்கபபட்டனரெனறும் 'தமிழ வரலாறுடை யார்' கூறிய கூற்று உண்மைககு முறறும மாறுன பிழைபடுகூறறுதல் தெளியபபடடமையின, அபபிழைபடு கூறறையே ஒரு நிலைக்களனயககொண்டு சமயாசிரியர் நால்வரில் மாணிக்கவாசகா இறுதிகண் வைக்கபபட்டது, அவா காலத்தால் ஏனை மூவாக்கும பிறபட்டவராதல் பறறியே யாமெனறு அவா கரைந்ததூஉம பிழைபடு கூறறுய ஒழிந்தமை காண்க.

மாணிக்கவாசகபபெருமான வடக்கிருந்து வந்த வீர சைவக் குடியிற றோனறினமையானும, அதுபற்றியே இத் தமிழநாட்டினகட் குடிபுகுந்து வைகிய வீரசைவச் சான றோர்க ளனைவருந் தொனறுதொட்டு அவரையும அவர் அருளிச்செயத 'திருவாசகந்' 'திருகோவையாரை'யும முதற்படிக்கண்வைத்து வழிபட்டுவரலானும இஙகிருந்த சைவர்கள அவரைத் தம சமயாசிரியருள ஒருவராக வைத்து வழிபடுதறகு நெடுஙகாலமவரையில் ஒருபபடா திருந்து, பினனர்க காலஞ் செல்லசசெல்ல வீரசைவம சைவசமயத்தின வேறல்லாமை கண்டு அச்சமயத்தவ ரோடு தாம அளவளாவத் துவஙகிய கி. பி. பத்தாம நூற

ருண்டிலிருந்தே ஏனை மூவரொடு சேர்த்து அவரையும் நாலாம் ஆசிரியராக வைத்து வழிபட்டுவரலாயினரென்க. இந்த ஏதுவினாலேயே மாணிக்கவாசகர் ஏனை மூவர்க்குப் பின் நாலாமவராக வைக்கப்பட்டதல்லது, அவர் அம மூவர்க்குங் காலத்தாற் பிறப்பட்டவராதல் பற்றி யனறென்னு முணர்ந்துகொள்க.

அல்லதூஉம், ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலிய ஆசிரியர் மூவரும் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களை அத்துணையும், இருக்கு எசுர் சாமம் எனனும் ஆரிய வேதங்களைபோல், இறைவனைப் பாடிய வழுத்துரைகளாகவே இருத்தலானும், 'திருவாசகம்' வழுத்துரையாதலோடு, ஆரியவேதங்களின் அந்தமாக (முடிவாக)க கருதப்படுதலின 'வேதாந்தம்' எனப்படும் பழைய உபநிடதங்களைப்போல், இறைவன் உயிர் மலம் மாயை வினை எனனும் ஐம்பொருளிலக்கணங்களும், உயிர் மலபரிணிபபு நீங்கி இறைவனைத் தலைக்கூடுமாறும் ஆங் காங்குத் தெற்றென்ன எடுத்து ஓதுதலானும், 'திருக்கோவை யார்' காதலினாற்றினவைத்தது விரிட்டினப் இலக்கணமும் நூற்சிறியும் விளங்க விரித்துக் கூறுதலானும், தேவாரங் களை ஆரிய முமுறைகளோடொப்ப முதற்கண்வைத்தும், திருவாசகம் திருக்கோவையார் இரண்டனையும் அவ்வாரிய மறைகளின் முடிவான உபநிடதங்களோடொப்ப அத் தேவாரங்களின் பினவைத்தும், இவ் வைப்பு முறைக் கேற்பவே தேவாரம் அருளிச்செய்த மூவரை முனனும், திருவாசகம் திருக்கோவையார் அருளிச்செய்த மாணிக்க வாசகரை அம மூவர்க்குப் பினனுமாக வைத்தும் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுமுதல் இருந்த சைவசமயச் சானறோர் கள அவ்வைப்புமுறை வழங்கிவரலாயினரென்பதூஉம் புல னாகா நிற்கின்றது. தேவார திருவாசகங்களும் அவற்றின் ஆசிரியர்களும் வைக்கப்பட்ட வைப்புமுறை இதுவேயா மென்பதற்குப் பினனும் ஒருசான்று உளது. மாணிக்க வாசகர்க்குப் பினனும், ஏனை மூவர்க்கு முனனுமாகக் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்த திருமூலநாயனாரருளிச்

செயத 'திருமந்திர நூல்' கி. பி. எட்டாம நூறறுண்டி லிருந்த சுந்தரர் தேவாரத்திற்கும், ஒன்பதாம நூற்றுண்டி லிருந்த அடியார்கள அருளிச்செயத 'திருவிசைபபா,' 'திருபபல்லாண்டு' என்பவைகட்கும பினனாப பத்தாந் திருமுறையாக வைகைகப்பட்டிருத்தலே உற்றுக்காண வல் லாக்கு, இவவைபபுமுறை ஆரியநூல் வைபபுமுறையை ஒட்டி வைகைகப்பட்டதானறுதல் பொளளெனப புலனும. எனனே? ஆரியநூல வைபபுமுறை வேதம, உபநிடதம, ஆகாம எனா நினறுறபோலவே, தேவாரத்திருபபதிகங்கள தமிழ வேதங்களாகவும், திருவாசகந திருகோவையார என்பன தமிழ உபநிடதங்களாகவும், திருமந்திரம தமிழ ஆகாமமாகவும ஒனறறுபபின ஒனறுகவைத்து முறைப படுத்தபபட்டு நிறகலாயினவாகலினெனக.

அறறேல், வீரசைவமுஞ சைவமும ஒனறுதல் கணட பினனரேதான மாணிக்கவாசகபபெருமானுஞ சைவசமயா சிரியராக ஏனை மூவாக்குபபின சேர்க்கபபட்டனரென முனனெகூறிய துண்மையோ, ஆரியநூல் வைபபுமுறை யோடொட்டி நால்வரும பிறரும அருளிய அருளுரைகளை முறைபபடுத்துகினறுழி அவ்வருளுரைகளை வழங்கிய ஆசிரியரும அமமுறைக்கு இணங்கவே முனனும பினனு மாக வைக்கபபட்டனரென அதன்பிற கூறியதுண்மையோ வெனின்; இரண்டும உண்மையேயாம; யாங்ஙனமெனின, இத திருமுறைகள தொகுத்து வகுகபபடாகின ற காலத்தேதான மாணிக்கவாசகபபெருமானுஞ சைவ சமயாசிரியருள ஒருவராக இங்குளள சைவ நன்மக்களால் வழுத்தப்படுவாராயினர்; அக் கர்லத்திலேயே திருமுறை வகுபபும நிகழவதாயிற்று; அதறகு முனனெல்லாஞ சைவசமய ஆசிரியராக வழுத்தபபட்டு வந்த ஏனைமூவ ரொடு மாணிக்கவாசகரையுஞ்சேர்த்து நாலாமவராக வைத்தறகுப பின்னும ஓர் ஏதுவுந் தோன்றுவதாயிறறு. அதுதான்: மூவர் அருளிய தேவாரமுந் தமிழ வேதங்க ளாக நிறுத்தபபடவே, மாணிக்கவாசகர் அருளிய திரு வாசகந் திருக்கோவையாரென்பன அவ் வேதங்களின்

முடிபான உபநிடதங்களாக நிறுத்தபபட்டன ; அந் நூல் கள நிறுத்தபபட்டமுறை அவவாருனபின, அந் நூல்களீ அருளிசசெயத ஆசிரியரும அமமுறையே வைக்கபபட லானதறகுப பினனும ஓர் ஏதுவுந் தானே போதரலா யிற்று ஆகலான, முறகிளந்த இருவகை ஏதுவும மாணிககவாசகா சைவசமயாசிரியரில் நாலாமவராக வைககப்படுதறகுக கருவியாலவாறு கடைபபிடித் துணாந்துகொளக. இவவாறருல், மாணிககவாசகர் சைவசமயாசிரியா வரிசையில நாலாமவராக வைககப பட்டது அவா ஏனைமூவாகுங காலததாற பிற்பட்டவ ராதல்பற்றியனறெனபதூஉம, அனருகவே அஙஙலா முரைத்த 'தமிழவரலாறுடையா' உரை உணமை யாராயசசியினமையாற பிறந்த மாறுகோளுரையேயா மெனபதூஉம வைரத்தூண்போல் நாட்டபபட்டமை காணக.

அறறேலஃதாக ; மாணிககவாசகா வடநாடடினக ணிருந்துவநது குடிபுகுந்த மரபிறருனறிய துண்மையா யின, அவர்தம முனனோரிருந்த அவ வடபகுதிகளண் உள்ள குறிகளுள ஒனருயினுந் தமநூலுட் கூறுது விடா, அதுவேயுமனறி, அவாதம முனனோர் வழங்கிய வடநாட்டுமொழிச சொறகளுள ஒனறிரண்டாயினுந தம முடைய பாட்டுகளிற புகுததாதிரார், தம மரபினா கைக்கொண்ட வீர சைவமுறைகளிற சிலவறறையாயினும எடுத்துரையாதிரார் ; ஆகவே, அவரை விரசைவமரபிற குரியராகச் சொல்லுமவர், அவா அவ்வாருதறகுரிய அடையாளஙகள சிலவேனுங காட்டறபாலரெனின ; அவ்வாறே காட்டுதும: மாணிக்கவாசகப பெருமான தாம் அருளிச் செயத 'திருவாசகச்' செந்தமிழமறையிற் பலவிடங களிலும 'மகேந்திரமலை' என்பதானறைப பலகாலுஞ சுட்டுகின்றார்.

"மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"

என்றுஞ்,

"மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்"

எனறும,

"மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்"

எனறுங கீர்த்தித்திருவகவலியும (க, ககூ, க00),

"மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி"

எனறு போறறித் திருவகவலியும (உ0நி),

"வேடுரு வாகி மகேந்திரத்து
மிகுகுறை வானவர் வந்துதன்னைத்
தேட விருந்த சிவபெருமான"

எனறுங்,

"தூவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்
சோதிம கேந்திரநாதன்"

எனறுங திருவாசகமெயிலும (ச, கூ) அவா அதனைக குறித்துச சொலலுதல் காணக 'மகேநதிரம' எனப பெயரிய இம மலை வடக்கே கஞ்சய மாகாணத்திற 'பெர்ஹாமபூ'ருக்குத் தெனமேறகே முபபதது கிரணடுகல் இடைவழி கழிந்த ஓரிடததில் இருக்கினறது, இம மலையிற சிவபிரான்றிருக் கோயில்கள பல இபபோதிடிநது பாழாயகவிடக்கினறன. இம மலைகளண இததனைய பல திருககோயில்கள அக் காலததில அமைகக்படபட்டமையினை நினைந்துபார்க்குங கால, அம மலையடுதத ஊாகளிற சைவசமயந் தழுவின மக்கள பல்லாயிரக்கணகானகாய அஞ்ஞானறு குடியிருந்து வாழந்தமை நனகு விளங்காநிறகும. இம மகேந்திர வெற்பினை அடிகள பலகாலுங குறிபபிடுதலை உறறு நோக்குங்கால், அவா தமது இளமைக் காலத்தில அம மலையடிவாரத்திருந்த ஓர ஊரில இருந்தமையும, அதனால அம மலையின தோறறமும அதனகட் சிவபெருமான திருக் கோயில்கொண் டெழுந்தருளிய சிறபபும அவருளளத்திற் பதிந்து நின்று, அவர் தம இனதத்தவருடன் பாண்டி

நாட்டிற் குடிபுகுந்து வைகியபினனும அவை அவரது நினைவைவிட்டு மாறுவாய அவர் அருளிச்செய்த திருப பாட்டுக்களிற குறிகளபடலாமையும புலனுகா நிறகின றன. நல்லிசைபபுலவர் தமது பிளளைமைபபருவத்தில் எவ்வெவவிடங்களில் இருந்தனரோ, அவவவவிடங்களின அழகிய தோறறங்களிலும அவவழகிய தோற்றங்களி யுடைய பொருளகளிலும மனம அழுந்தப பெறறுப, பினனாதது தாம பாடிய பாட்டுகளில் அவை தமமைச் சிறந்ததெடுததுக கூறுவதில் வேட்கையுடையராகவே வந்திருகினறனர ஆகவே, மாணிகளவாசகப பெருமான தமது பிளளைமைபபருவதில் வடகோ கஞ்சம மாகாணத் தினகண்ணதாக மகேந்திரமலைப பக்கதுளள ஓர ஊரி லிருந்து, பினனாத தம பெறறூர் உறவினருடன பாண்டி நாடு புகுந்து திருவாதவூரில் வைகினரெனகோடல் இழுக்காதெனக!

இனி, இம மகேந்திரமலையெனபது இமயமலைக் கண்ண தான கைலாயமலையே யல்லாமற பிறிது அன்றெனக கரைந்தாரும உளர். அடிகள, 'நீத்தல் விண்ணபபம' கூச-ஆஞ செய்யுளில் "எதிர்வதெபபோது பயில்விக் கயிலைபபரமபரனே" எனவும, சஅ-ஆஞ செய்யுளிற "கயிலாயமெனனும மலைத்தலைவா" எனவும, 'செத்திலாப பத்து', கஅ-ஆஞ செயயுளிற் "கயிலைமாமலை மேவியகடலே" எனவுங, 'கீர்த்தித்திருவகவற' கடையில் "ஒலிதருகைலை யுயாகிழவோனே" எனவும அதனை வேருக ஒதுதலின, மகேந்திரமலையுங கைலைவெறபும ஒன்றே யெனபார் கூறறுப போலியாமெனறெழிக. அறறனறு, "வேடுரு வாகி மகேந்திரத்து மிகுகுறை வானவா வந்து தனனை, தேடவிருந்த சிவபெருமான" எனபதனால, அருச்சுனன பொருட்டுக் கைலைமலைசசாரலில் வேட்டுவன வடிவில் வந்து சிவபிரான அருளசெயத நிகழச்சியினை அடிகள் மகேந்திரமலைக் கண்ணதாக வைத்துரைத்தல் கொண்டு அவ்விரண்டும ஒன்றேயாதல் பெறபபடுமாலோ வெனின; அறியாது வினையினால, கைலைமலைக்கட் சிவபிரான நிகழத்

திய ஓர் அருள நிகழச்சியினை, அவன திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும ஏனையிடங்களினும நிகழ்ந்ததாக வைத்துரைத்தல் ஆன்ரோர் மரபு. இமயமலைக்கண் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லபபடும நான்முகன் தலையறுத்ததும, அந்தகனைக் கொனறதும, முந்நகர் அழித்ததும், தக்கனை ஒறுத்ததுஞ, சலந்தரனைச் சிதைத்ததும, யானை உரித்ததுங, காமனை எரித்ததுங, கூற்றுவனை உதைத்ததும ஆய அருட்செயல்கள முறையே திருக் கண்டியூர், திருகோவலூர், திருவதிகை, திருபபறியலூர, திருவிறகுடி, திருவழுவூர், திருக்குறுக்கை, திருக்கடவூர் முதலிய தென்றமிழநாட்டுர்களில் நிகழ்ந்தனவாக வைதது ஆன்ரோர்களாற றொனறுதொட்டுப பாராடடப்பட்டு வருதலே இதறகுச் சானறும. ஆகவே, வேடுருவாகி வந்த அருளநிகழசசி கைலைக கண்ணும மேகந்திரமலைக்கண்ணும நிகழ்ந்ததென்றுக வைத்துச் சொல்லபபடுதல் ஒனறே கொண்டு, அவவிருவேறு மலையும ஒன்றேயாமெனறல் உண்மையுணராமாட்டாதா வெறறுரையே யாமெனா விடுக்க.

இனித், தெலுஙகுமொழிச் சொல்லாகிய 'அதெந் துவே' எனபது அருட்பத்தில் அடுத்தடுத்துக் காணப்படு கின்றது. அதுவேயுமன்றிக், 'கிறி', 'பளகு', 'இத்தை', 'சட்டோ', 'சழக்கு', 'ஆதம', 'அச்சோ' முதலிய சொறகள திருவாசகத்திற பலகாலுங காணபபடுகினறன. திருவாசக காலத்திற்கு முறபட்ட சஙகச் செய்யுட்களிற காணபபடாத இச் சொற்கள வடக்குளள வடுகுநாட்டில் வழங்கினவாயப், பினனர் மாணிக்கவாசகப பெருமான் வாயிலாகத் தமிழ நாட்டின்கட் புகுந்தனபோலும்!

இனி, வடுகுநாட்டின்கண் இருக்கும வீரசைவர் தாம் வழிபடுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானை ஓரிமைப்பொழுதும பிரிந் திருக்கமாட்டாராய், அதனை ஒரு சிறுபேழையுட் பெய்து தமதுடமபின்கண் அணிந்துகொளளா நிற்பர். இங்ஙனமே மாணிக்கவாசகப் பெருமானுந் தாம் வழிபட்டுவந்த சிவலிங்க அருட்குறியைத் தமது திருமேனிமிசை அணிந்

திருந்தாரெனபது, "எந்தையே ரசா உடல்இடங கொண டாய" எனச 'செத்திலாபபத்தி'லும (கo), "என மெயந்நா டொறும பிரியாவிணைக்கேடா" எனற 'உயிருண்ணிபபத்தி' லும (க) அவா விளஙகக் கூறுமாறருல அறியபபடும. இவவாறு வடககிருந்த வடுகுநாட்டிறகுரிய குறிபபுகளீ யும, ஆண்டுளளாரா தழுவியொழுகிய வீரசைவசமயத்திற குரிய குறிபபுகளீயும மாணிக்கவாசகப பெருமான தாம திருவாய மலர்ந்தருளிய செயயுட்களில் ஓதகாண்டலின, அவா தமது இளமைக காலத்திற கஞ்சத்தினகணண தான மகேந்திரமாமலைப பக்கதிருந்து, தமமனோருடன பாண்டிநாட்டுட் புகுந்து வைகினரெனபது நனகு தெளியப படுமென்க.

இஙஙனமாக மாணிககவாசகபபெருமான் வடககிருந்து வந்த வீரசைவ மரபிறகு உரியராய, அம மரபினரால் தலைமையாசிரியராக வைத்துப போறறபபட்டு வந்தமை கண்டே, தமிழநாடடுச் சைவசமயத் தெய்வ ஆசிரியரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாம அருளிச் செயத 'திருத தொண்டதொகை'யில் அவர் 'பெயரை வெளிபபடக் கிளந்து ஓதாது 'பொயயடிமையில்லாத புலவர்' எனறு அவரைக குறிபபால் ஓதியதூஉம, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க குபபின கி. பி. பத்தாம நூறறாண்டின றொடக்கத்தில் வந்த பட்டினததடிகள காலததிலெல்லாம மாணிகக வாசகபபெருமானும இஙகுளள சைவநனமககளாற் சைவ சமய ஆசிரியராக வழுததப்படலாலமையின இதறகுமுன தாம சைவசமய குரவராகக கொண்டு வழிபாடாறறி வந்த சமபந்தர, அபபர, சுந்தரர் எனனும மூவரொடு நாலா மவராக உடன்வைத்து அவரால் அவர் வணஙகபபடலா யினதூஉமெனக. எனவே, 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' எனனுஞ சொற்றொடர் தனியடியாரொருவரையே குறிக்கக் காண்டலின, 'திருத்தொண்டத்தொகை'யிற் போந்த தனி யடியார் அறுபத்துமூவராவர், தொகையடியார் எண்ம ராவர்; ஆக, அடியார்தொகை எழுபத்தொன்றேயாம; நமபியாண்டார் நமபிகள் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரையும அவ

வடியார் தொகையிற சேர்த்தமையின் அடியார் தொகை மொத்தம எழுபத்திரணடாயிறறு. இதறகு மாறுக நமபி யாண்டார் நமபிகள தொகையடியா ஒனபதினமராவ ரென உரைதத உரைபபொருள பிழைபடுதலை மேற காட்டியவாறறால் அறிந்துகொளக.

உஅ. மாணிக்கவாசகர் காலத் திட்டமுடிபு

இனிப், பததாம நூறறாண்டிறகுமுன உரை யியறறிய உரையாசிரிய ரெவரும் தமதுரையுள 'திருவாசகம,' 'திருக் கோவையார்' என்னும நூல்களிலிருந்து மேறகோளகள எடுத்துக காட்டிறறிலரெனக் கூறுவான புகுந்து, முதற கண் 'இறையனாரகப பொருளுரை'யில் திருகோவையார் துறைச செயயுட்களை அதன உரைகாரா எடுத்துக்காட் டாமையினையும, இரண்டாவதாகத தொல்காபபிய அகத் திணையியல் களவியல் கறபியலகட்குப போந்த உரையில் இளமபூரணா அதன செய்யுட்களை அங்ஙனமே எடுத்துக் காட்டாமையினையுந் 'தமிழ வரலாறுடையார்' குறித்துப பேசி, அவவாறறால் திருவாசகம திருக்கோவையா ரென பல கி. பி. ஒனபதாம நூறறாண்டின பிறபகுதியிலேதான இயறறபபட்டனவாதல் வேணடுமெனக கூறினார்.

'அவநி சூளாமணியாறன' காலததில் தமிழமொழிப பயிறசி மிகவோங்கியிருந்தமையின, அபபோது பெரிது பயிலபபடடு வந்த 'இறையனாரகப பொருளுரை'யில் அவ வேந்தன காலத்திருந்த புலவா ஒருவர் அவனைப பாட் டுடைத தலைவனுக நிறுத்திப பாடிய கட்டளைக் கலித் துறைச் செயயுட்களெல்லாவறறையும அவ் வுரையினகட் புகுத்திவிட்ட வரலாறறினை மேலே எஅ-ஆம பக்கமுதல் எஅங-ஆம பக்கம வரையில் வைத்து ஆராயந்து விளககிக் காட்டியிருக்கினறேம். மற்று, அவ்வுரையினை யியற்றிய ஆசிரியர் நக்கீரனார் கி பி முதல் நூறறாண்டில் மாணிக்க வாசகப் பெருமானுக்கு முன்னை யிருந்தவராகலின அவர் 'திருச்சிற்றமபலக் கோவையா'ரிலிருந்து மேறகோளகள் காட்டுதல் யாஙஙனஙு கூடுமென மறுக்க.

அறதேறலஃதாக, கி. பி. ஆருமநூறருண்டில் இயறறப படடதாகப புலபபடுமம 'புறபபொருள வெணபாமாலை'யி லிருந்து மேற்கோளகள எடுததுக்காட்டும இளமபூரணர, அவ்வாறருல ஆருமநூறருணடிறகுப பினனிருந்தமை தெறறெனன விளஙகுதலின, 'திருசசிறறமபலக் கோவை யார்' அவர்கது முனமைமே இயறறபபட்டதெனருயின அவர் அதனகணுளள அகபபொருட்டுறைகளைத் தமது தொல்காபபிய உரையில் எடுத்துக காட்டாமை என்னை யெனின; 'தொல்காபபியம்' எம மதத்தவராலும பயிலப படுஙதமிழமொழி யிலகணஙகளை வகுத்துக கூறுமம பொது நூலாகலின, அதன உரையிற சைவ சமயத்தவ ராற பெரிது பாராட்டபபடுஙதிருசசிறறமபலக கோவை யார் நூறசெயயுட்களை எடுததுககாடட உரையாசிரியர் எவருமம ஒருபபடடிலர. முதல்நூல எழுதிய ஆசிரியர் தொல்காபபியனருங்கூடத தமது நூல் 'தொல்காபபியம்' எல்லார்க்குமம பொதுவாதல் பறறியே அதன முகத்திற கடவுள வணக்கம ஏதுமே கூறுதுவிட்டார. பிறகாலத் தாகது இலகண நூலெழுதிய சமண்முனிவரான பவணநதியோ இந்நுட்பம உணராமையின, தமது 'நன னூலின' முகததுத தாம வழிபடு கடவுளாகிய அருக தேவனை வணஙகி வாழத்துரைத்தார, இது குறறமாதல கண்டு கொளக தெயவபபுலமைத திருவளளுவ நாயனர, ஆசிரியர தொலகாபபியனரு கருத்தை நனகு உணாந்தவ ராகலின அவரைப பினபறறியே தாம எசசமயததாகதும பொதுவாக இயறறிய தெயவத் 'திருககுறள' நூலினகண் தாம வழிபடுஙகடவுளுக்கு வாழத்துக் கூறாமல, எலலாச் சமயத்தார்கதும ஏறறபுடைததாக பொதுநிலையில் வைத் துக் கடவுள வாழதததுக கூறினர இப பேராசிரியர இரு வர்தங கருத்தை நனகறிந்தே, தொல்காபபியத்துக்கு உரை வகுத்த இளமபூரணர, பேராசிரியர, நசசினரக்கினியர் முத லான உரைகாரர் எவருந் தமதுரையில் திருசசிறறம் பலக் கோவையாரின அகபபொருட்டுறைகளை எடுத்துக் காட்டிறறிலரெனக. திருச்சிற்றமபலக் கோவையார்க்கு விழுமிய நல்லுரை வரைந்த பேராசிரியரே, தாம எழுதிய

தொல்காபபிய உரையில் அதன் அகபபொருட் செய்யுட் களே எடுத்துக் காட்டிற்றிலராயின, பிறா அவைதமமை எடுதது்க் காட்டாமைக்கு ஏது எனனேயெனறு விளதல் வழுவனறே வெலக கூறி மறுகக. கி. பி. ஒன்பதாம நூற் றுண்டிறகு முனனிருந்த இளமபூரணரே யன்றி, அதறகுப பினனிருந்த நச்சினாக்கினியருந தமது தொல்காபபிய அகபபொரு ளுரையில் திருசசிறறமபலக கோவையாா செயயுட்களே மேறகோளகளாக எடுத்துக காட்டாமையின், அஙஙனம எடுத்துக காட்டாமை ஒன்றே கொண்டு, அவாதஙு கருத்துணமை யுணராத 'தமிழ வரலாறுடை யார்' மாணிகக்வாசகப பெருமானைக் கி பி. ஒனபதாம நூறறாண்டின பிறபகுதியிற படுபபிகக விழைந்தது பெரியதொரு பிழைபாடாய் முடிந்தமை காணக. உரை யாசிரியா எல்லாரும பொதுநூலாகிய தொல்காபபியத் திறகுத் தாம வரைநத உரையுள, தொல்காபபியத்தைப போலவே பொது நூல்களாகிய 'அகநானூறு,' 'நற்றிணை,' 'குறுந்தொகை,' 'ஐஙகுறுநூறு,' 'கலித்தொகை' முதலான சஙக இலக்கியஙகளிலிருந்தே மேறகோளகள எடுத்துக் காட்டுஙு கடபபாடு உடையராகலின, அவர் தமக்கு முன னிருந்த பிறநூல்களே எடுத்துக காட்டாமை கொண்டு, அவையெல்லாம அவாக்குப பிறகாலததே எழுந்தன வாதல் வேண்டுமெனத் துணிபுரை நிகழத்தலினுஙு குறற மாவது பிறிதில்லையெனல ஓாக. எனறிதுகாறும விரித்து ஆராயந்துரைதத உரைப பொருளால், 'தமிழ வரலா றுடையாரும' பிறரும மாணிகக்வாசகப பெருமானைக் கி. பி. ஒனபதாம நூறறாண்டினகட் படுபபிக்க விழைந்து காட்டிய போலியேதுகளை அத்தனையும வேரற வெட்டிச் சாயக்கப்பட்டமையும, நமது அவ்வுரைப பொருளின் இடையிடையே ஆழந்தாராயந்து காட்டப்பட்ட உண்மை யேதுக்களால் அவரது காலஙு கி பி. மூனறும்நூறறாண் டின முறபகுதிக்கட் படுவதாதலும வைரததூண் போல் னைகு நிறுவபபட்டமை காண்க.

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமானது காலஙு கி. பி. மூனறும நூற்றாண்டினகட் படுதலைப் பின்னுஞ் சில ஏதுக்

களால் விளக்கி, அவ்வளவில் இப பெருநூலை முற்றுவிப பாம். கணபதி, விநாயகர், விகடிநேசுவரர், பிளளையார் எனனுந திருபபெயராகளையுடைய 'யானைமுகக கடவுள,' மாணிக்கவாசகப பெருமான அருளிசசெயத 'திருவாசகம,' 'திருசசிற்றமபலக கோவையார' எனனும நூல்களில் ஒரு சிறிதுங குறிக்கபபடாமையினை மேலே கூறுக-ஆம பக்கத் தில் எடுத்துக் காட்டிப போநதாம. அதுகொண்டு, மாணிகவாசகர் யானைமுகக கடவுள வழிபாடு இத்தென் றமிழ நாட்டின்கண் உண்டாதறகு முற்பட்ட தொரு காலததே இருந்தமையாதல் வேணடுமெனபதும் ஆணடே காட்டபபட்டது. அதனை மீணடும இஙகே சிறிது ஆராயந்து காண்பாம. வடமொழிவல்ல அறிஞராகள 'பண்டாரகர' என்பார் தாம பெரிதாராயந் தெழுதிய 'வைஷணவம, சைவம' எனனும நூலில்[1] யானைமுகக கடவுளாகிய கணபதி வணக்கம கி. பி. ஆரும நூறறாண்டிறகுமுன காணபபடுவதனறென நனகாராயந்து விளக்கி யிருககினறார. இத்தென்றமிழ நாட்டகததுக கி. பி. ஆரும நூறறாண்டின பிறபகுதியிலிருந்த திருநாவுககரசு நாயனார் திருபபுறமபயத் திருத்தாண்டகம, கo-ஆஞசெயயுளிற "குமரனும விகடனை விநாயகனும" எனவும், திருவீழி மிழலைத திருததாண்டகப பதிகமொனறில "கைவேழ முகத்தவனைப படைத்தார்போலும" எனவுக, திருவாய் மூாத் திருத்தாண்டகம அ-ஆஞசெயயுளில் "மெல்லியலும விநாயகனும் தானறக் கண்டேன" எனவும அருளிச் செய்திருத்தலின யானைமுகக கடவுள வணக்கம ஆரும நூறறாண்டின் பிறபகுதியில் இஙகிருந்தமை தெளியப படும. இனி, ஐந்தாம நூறறாணடின பிறறிலாதல் ஆரும நூறறாண்டின துவக்கத்திலாதல் இயறறபபட்ட தொரு விழுமிய நூலாக மேலே களஅ, களக-ஆம பக்கஙகளிற காட்டபபட்ட கல்லாடத்தில் யானைமுகக கடவுள வணக்கம கூறப்பட்டிருத்தலின, அது கி பி. ஐந்தாம நூற்றாண் டின ரறறிலும இத் தென்றமிழ்நாட்டகத் திருந்தமை

1. Dr. Bhandarkar's Vaishnavism, Saivism,' p. 147 fol.

தேறபபடுமை. இனனும இவவணகக நூலொடு ஒருகாலத்ததாய புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுளளுங காணபபடுகினறது.

இனிக, கி. பி. ஆரும நூறறாண்டினறுவக்கத்தில் இயறறபபடட இந் நூல்கடகு முறபபட்டுக, கி. பி. இரண்டாம நூறறாணடிலகட் டோனறிவாகிய 'சிலபபதிகாரம்' 'மணிமேகலை' எனனும பெருங்காபபிய நூல்களிலோ யாணமுகக்கடவுளபபறறிய குறிபபுச சிறிதுங காணப்பட வில்லை. இந் நூல்களுககு முறபபட்டுக கி. பி முதல் நூறறாண்டிலும அதறகு முனனும இயறறபபட்ட சங்கத் தமிழ நூல்களாகிய 'நானமணிகக்டிகை', 'இனியவைநாறபது', 'இனனாறபது', 'காஞ்சிபபது', 'ஐந்திணைஐமபது', 'திரிகடுகம', 'ஆசாரக்கோவை', 'இனனிலை', 'நறறிணை', 'குறுந் தொகை', 'ஐங்குறுநூறு', 'பரிபாடல்', 'கலித்தொகை', 'அகநானூறு', 'புறநானூறு' எனபவறறில் வழுத்தபபட்டிருககுந் தெயவங்கள சிவபிரான், முருகவேள், காடுகிழாள, மாயவன், திருமால், வாமனன், கண்ணன, நானமுகன எனபவரே யாவர். இச் சங்கத்தமிழ நூல்களுககுபபின இவறறோடொபபக கி. பி மூனறும நூறறாண்டிலிருந்து கி. பி. ஐந்தாம நூறறாண்டின நடுவரையிற சமண காலத்தில் இயற்றபபட்ட 'நாலடியார்' 'பழமொழி' 'ஏலாதி' எனனும நூல்களில் வழுத்தபபட்டோன சமண்மதத்திறகுரிய அருகதேவனேயாவன. இவவாறுகக் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிறகு முனனர இயறறபபட்ட செந்தமிழ நூல்களில் ஓரிடத்தாயினும யாணை முகமுடைய பிளளையார் கூறபபடாமை எனனையெனறு உறறுக்காண்புழி, அவ்வியல்பினராய ஒருகடவுளின உணர்சசியும அவரை வணங்கும வணக்கமுங் கி. பி. ஆரும நூறறாண்டின தொடக்கம வரையில இத தெனறமிழ நாட்டகத்துத் தோனறவில்லையெனப துளளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குகின்றதனறோ? முதலிற் பிளளையார்வணக்கமின்றி எதனையும் தொடங்காத பினறைக் காலத் தமிழ்மக்களின வழிபாட்டு முறையில்வைத்துப பண்டைக்காலத் தமிழரின்

வழிபாட்டு முறையினை ஒபபிட்டுக் காணவல்லார்க்குப, பழைய நூல்களில் யாண்டும பிளளையார் வணக்கங காணப படாமை பெரியதோர ஆராயச்சியினையும வியபபினையும விளைககறபாலதனறே? பிளளையாரும அவரை வணஙகும வணக்கமும அஞ்ஞானறிருந்தமை உணமையாயின், அதனைபபறறிய குறிபபுப பழைய நூல்களில் ஒருசிறிதுங காணபபடாமை எனனை? எனறு விஞவுவார்கரு இறுக்க லாகாமையின, அவ வணக்கம அஞ்ஞானறு உளதாயிற் றன்று என்பதே தேறறமாம. கி. பி. ஆரும நூறறாண்டிறகுப பின்வந்த சைவசமயாசிரியரும சைவசமய நூலாசிரியரு மாகிய எல்லாரும யானைமுகமுடைய பிளளையாரைத் தாம அருளிச்செயத திருபபதிகஙகளிற குறிபபிடுதலுங், தாம இயறறிய நூல்முகத்தே வணஙகுதலும பிறழாமறசெயது போதரக் காண்டலானும, அவவாரும நூறறாண்டிறகு முறபட்ட சைவசமய நூல்களிலும பிறவறறிலும யானை முகக் கடவுளைபபறறிய குறிபபு ஒரு சிறிதுங காணப படாமையானும, வடநாட்டில் வடநூல்வல்ல சிறந்த அறி ஞராய விளஙகிய பணடாரகரும ஆரும நூறறாண்டுகரு முன பிளளையாரும பிளளையார வணகக்மும இருந்தமைக் குத் தினைத்தனைச் சானறும இல்லாமையின் அக்கடவுளும் அக்கடவுள வணக்கமும ஆரும நூறறாண்டு முதறறுன தோனறினமை பெறபபடுமெனல ஆராயந்து காட்டினராக லானும, தாம அருளிசசெயத 'திருவாசகம்' 'திருக்கோவை யார்' என்னுஞ சைவசமய விழுமிய நூல்களில் யானைமுகக் கடவுளாகிய பிளளையாரைக் குறிபபாலேனும வெளிபபடை யாலேனுஞ சுட்டாத சைவசமய முதலாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகபபெருமான அவவாறறுற் கி. பி. ஆரும நூற்றாண்டிற்குமுன இருந்தவரென்பது ஒருதலையாகப பெறப்படுமெனக

அற்றேலஃதாக, மாணிக்கவாசகபபெருமான மேற் காட்டியவாறறுல் ஆரும நூற்றாண்டிற்குமுன் இருந்தா ரெனனுந்துணையே பெறப்படுமல்லது, அவர் கி. பி. மூன்றும நூற்றாண்டின் றொடக்கத்திலிருந்தமையும்

அதனுற பெறபபடாதாலெனின; அது, மேலே துவக்கம முதற பலதலையான ஆராயந்து காட்டிய முடிபுகளாற பெறபபடுமேனும, ரணடு அதறகுபபினனும ஒரு வலி யுடைச் சானறு காட்டுதும: இபபோது 'சிதமபரம' எனற வழஙகபபடுங் தில்லைமாநகர்க்குத் திருஞானசமபந்தப பெருமானுந் திருநாவுக்கரசு நாயனாருஞ் சென்றகாலத்தில், அந்நகர் உபபங்கழியினுற சூழபபட்டிருந்ததெனபது "கழி சூழ்தில்லை" எனச் சமபந்தா அருளிசசெயதவாறானும, வயலுஞ சோலைகளும அந் நகர்ப்புறததே நிறைந்திருந் தமை "பாளையுடைகமுகு கோங்கிப பன்மாடம நெருங்கி யெங்கும, வாளையுடைப புனல் வந்தெறி வாழவயற றில்லை" எனவும, "நீடுதிரும பொழிலகளும சூழந்த, மதியந தோயதில்லை" எனவும அபபர் அருளிச்செயத வாறானும பெறபபடும் பண்டு ஒருகாற கடல்நின்ற இடமாகிப பினனர் அககடல்நீர் வறறி எட்டிச்செல்லச செல்ல முன கடல்நீர் நினறஇடம ஆழமில்லாக் கழிநீருடையதாகுமேல் அதனையே உபபங்கழியெனக கூறுநிறபர. தில்லைமாநகர மிகப பழையநாளிற கடலருகே நினறதோர் இடமாகும; திருஞானசமபந்தர் சென்ற காலததில் அககடல்நீர் வற்றிச சிறிது எட்டிபபோக, அககடல்நீரொடு தொடர்புடைய கழிநீர்மட்டுமே அந்நகரருகே நினறமை புலனுகினறது, அநநகரின கீழபக்கந் தவிர ஏனை முபபகங்களிலும வயலுஞ் சோலையும மலிந்திருந்தன. இந்நாளிலோ தில்லைமா நகர்க்குக கிழககிலுள்ள கடல் அந்நகரைவிட்டுச சிறிதேறக குறைய ஏழுகல்வழி கடந்துபோய்விடடது. சமபந்தப பெருமான காலத்தில் தில்லையின அருகுநினற கழிநீர் கடல்நீரொடு தொடர்புடையதாய நினறதென்பதனால், அப போது அக்கடல் அந்நகருக்குச் சிறிதேறகுறைய ஒருகல் தொலைவில் நின்றதாகல் வேண்டும; இறநூறைக கூ00 ஆண்டுகளுக்குமுன, சமபந்தபபெருமான் இருந்தமை மேலே தெளிவுறுததப பட்டிருத்தலால், இவ ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளில் ஆறுகல்தொலைவு மேலும பின்னிடைந்து சென்ற கடல் சிறிதேறக்குறைய உஉரு ஆண்டுகளுக்கு ஒருகல் விழுக்காடு பினவாங்கிச சென்ற

தெனக் கணக்குச செயவோமானால், சிறிதேறக்குறைய கசூ00-ஆணடுகளுகமுன அது தில்லைமாநகர்க்கு மிக அணித்தாக நினறமை தெறறெனத் துணியப்படும. ஆகவே, திருஞானசமபந்தப பெருமானிருந்த காலத்தில் தில்லையைவிட்டு ஒருகால் எட்டிநினறு, தானினற இடத்தை ஆழமில்லா உபபங்கழி யாககிய கடல்நீராலது, திருஞான சமபந்தப பெருமானுக்கு உரிய-ஆண்டு முறபட்டதாகிய காலத்தில், அஃதாவது கி. பி. நாலாம நூறறாண்டில் அங்ஙகருகக மிகவும அணித்தாக நினறமை தெளியப்படுகினற தனறோ? அங்ஙனமாயின அது கி. பி. நாலாம நூறறாண்டிலும் அதறகு முனனும் தில்லைக்கு மிகவும அணித்தாக நினறு உலவிய துணைமையாயிற, கி. பி. மூனறாம நூறறாண்டிலிருந்த மாணிககவாசகப பெருமான தில்லையமபதிக்குச் சென்ற ஞான்று அதனாருகே உலாய கடறகாட்சியினை வியந்து, தாம அங்கிருந்தருளிச்செயத திருப்பாட்டுகளிற் பாடியிருப்பரல்லரோ? ஆகவே, அவர் தில்லைகணிருந்து அருளிசசெயத 'திருச்சிறறமபலக் கோவையார்'ில், தில்லையினாருகே கடல் நினறமை குறிப்பிடடனரோ எனபது ஆராயறபாறறு. இனித் திருககோவையார் கஉஉ-ஆஞ செயயுளிற ''கடறறில்லையனனய'' எனறும, கஅஙூ-ஆஞ் செயயுளிற ''பூண்நிகா வாளரவன புலியூர சுறறும போர்க் கடலே'' எனறும அடிகள தில்லைகக்ட் கடல் நினறமை அருளிச செயதிருப்பதாடு, தில்லையினருகுநினற அக் கடலிற பெரிய சங்குகள முதலானறமையும பெரிய மரக் கலங்கள பல நினறமையும் கடலலைகள ஓவாது ஒலிசெய தமையும பிறவும நனகு விளங்கச்,

> ''சங்கந் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்
> பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுலவு
> துங்க மலிகலை யேந்தலின் ஏந்திழை தொல்லைப்பன்மா
> வங்க மலிகலி நீர்த்தில்லை வானவன் நேர்வருமே.''

எனற அந் நூலின அநி-ஆஞ் செய்யுளில், ஓவியம் வரைந்து காட்டினாற்போற் சிலசொல்லிற் பல கடறகாட்சிகளையும் அவர் அணிந்துரைத்தலும் கருத்திற பதிக்கற்பாற்று.

எனவே, மாணிக்கவாசகர் காலத்தே தில்லைநகரின் அருகே கடல் நினறதென்பதூஉம, திருஞானசமபந்தர் காலத்தே அக கடல் அந்நகரைவிட்டு ஒருகல்வழி எட்டிப பின்னிட அககடல் நீரொடு தொடர்புடைய ஒருகழி மட்டுமே அந்நகரின பாங்கர் நின்றதெனபதூஉம, இஞ ஞானறு அககடல் தில்லையைவிட்டு ஏழுகல்வழி விலகிப் போயவிட்டதனால கணகசுசெயய மாணிக்கவாசகர் காலத்திருந்த கடல்நீர் வறறி யெட்டிச் செல்லவும அத னைடு தொடாபுடைய கழிநீர்மட்டும ஆண்டு நிற்கவுஞ சிறிதேதறகுறைய ஒஉநு-ஆண்டுகளாவது சென்றதாகல் வேணடுமென்பதூஉம, அவவாறருல் மாணிககவாசகப பெருமான இருந்த காலஙகி. பி. நானகாம நூறறாண்டுக்கு முறபடுவதாமெனபதூஉம இனிது பெறபபடுதல் காண்க. இஙஙனமே, மாணிக்கவாசகா குதிரை வாஙகசசெனறு இறைவனால் ஆட்கொளளபபட்டதோர் இடமாகிய 'திருப பெருந்துறை' எனபதும அடிகள காலத்திற கடறறுறைப பட்டினமாய இருந்தமையும, அபபோது அது மிழலைக் கூறறத்தின உளளடஙகியதாயச சோழநாட்டின தென பகுதிகணண இருந்தமையும, இஞஞான்று அககடல் திருப பெருநதுறையை விடடுப பதினைகுகல் விலகிசசென்றமை யும மேலே உஅள-ஆம பககதிருந்து உஅகூ-ஆம பககமவரையில் விளகஙக காட்டியிருககினறோம. அடிகள காலம இதனனுஞ சைவசமயாசிரியர் ஏனைமூவர்கடகும முறபட்டதாதல் பெறபபடாகிறகும. அறறேறல், தில்லைக் கண் நின்ற கடல் அதனைவிட்டு ஒருகல் விலகிச்செல்லு தறகு ஒஉநு-ஆண்டுகள் கழிந்தலாவாகத், திருபபெருந் துறைக்கண் நின்றகடல் அதனைவிட்டு ஒருகல் விலகு தறகு கoஎ-ஆண்டுகள மட்டுமே கழிந்ததெனனையெனின, அவ வேறுபாடு ஆண்டாண்டுளள நிலபபகுதிகளின ஏறறத் தாழவால் நிகழலாயிறறென றுணர்ந்துகொளக. திருப்பெருந்துறையை யடுத்துக கடல்நீர் நினற நிலப் பகுதி மேட்டுப்பாங்காயிருந்ததனால் அக் கடல்நீர் அதனை விட்டு விரைந்து சென்றதாகல்வேண்டுமெ ; மறறுத் தில்லையை யடுத்துக் கடல்நீர் நின்ற நிலபபகுதி பளளத்

தாக்காயிருந்தமையால் அதனைவிட்டு அது மெல்லச் சென்றதாகல் வேண்டும என்க.

இனி, மாணிக்கவாசகர், சைவசமயாசிரியர் ஏனை மூவர்க்கும் திருமூலநாயனாகக்கும் பின் இருந்தவராயின, தேவாரத் திருப்பதிகங்களிலும் திருமந்திரத்திலும் உள்ள சொற்கள சொற்றொடர்கள பொருள்களைத் தமமுடைய திருவாசகந் திருக்கோவையார எனபவற்றிற சிறிதாயினும எடுத்தாண்டு இருத்தல்வேண்டும; அவற்றின செயயுளமைப்புகளைப் பினபற்றிப் பாடியிருத்தல்வேண்டும; அதுவேயுமனறித், திருமந்திரத்திற காணப்படுஞ் சைவசித்தாந்த குறியீடுகளையும அவற்றின்கண வழங்கிவருதாகல் வேண்டும; திருஞானசமபந்தர திருப்பதிகங்களிற பிறருள்ளதையுமார்க்குஞ் சொற்றொடர அமைப்புகளும இயற்கைப்பொருளழகுகளுஞ் சந்தக குழிப்புகளும மலிந்து கிடக்கின்றன; மாணிக்கவாசகர சமபந்தர்க்குப பினனிருந்தாராயின இவற்றுள ஒருசிலவற்றையாயினும எடுத்தாளாதிரார. அங்ஙனமே திருநாவுக்கரசு நாயனார அருளிச்செயதவற்றில் 'தாண்டகச செயயுடகள' எத்தகையோர உள்ளத்தையும நீராய உருகுந்தகையன. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செயத பலவும அந் நீர்மையவே. இவ்வாசிரியரின சொற்பொருள்களேனுஞ் செயயுளமைப்புகளேனும ஒரு திணைத்தனையுந் திருவாசகந் திருக்கோவையாரிற காணப்படுகின்றில.

மேலுஞ், சைவசித்தாந்த நூல்களில் உயிர்களைக் கட்டி நிறகும மலங்கள மூன்றுள்ளவென்பதூஉம, அவை ஆணவம மாயை கனமம எனப பெயர்பெறுமெனபதூஉங் காணப்படும. திருமூலர, "பசுக்களைக் கட்டிய பாசம மூன்றுண்டு" (உசoசு) எனவும், "ஆணவம மாயையுங் கனமமும ஆமமலம" (உகசூஉ) எனவுங் கூறுதலே அதற்குச சானறும. இக் கோட்பாட்டை மாணிக்கவாசகப் பெருமான தமது கினறமைக்கு "மூலமாகிய மும்மலம" (கக) எனறு கீர்த்தித்திருவகவலிலும, "மயக்கமாயதொர் மும்மலப்பழ வல்வினைக்குள் அழுந்தவும" (எ) என்று

திருக்கழுக்குன்றப பதிகத்திலும, "ஏறறூர், அழுக்கடையா நெஞ்சுருக முமமலங்கள பாயுங, கழுக்கடை" (கக) என்றத் திருத்தசாங்கத்திலும, "முமமைமலம் அறுவித்து" (கூ) என்ற அசசோபபதிகத்திலும அவர் அம மூனறையும பல காற கூறுதலே சானறும. இம முமமலப பெயர்களுள 'மாயை,' 'கருமம்' எனபன திருவாசகத்திற காணபபடினும, மூலமலத்தின பெயராய 'ஆணவம்' எனனுஞசொல் அதனகண் ஓரிடத்தேனுங காணபபடுகினறிலது; இவவாணவமலத்தைக் குறிபபிட நேர்ந்துழியெல்லாம அடிகள அதனை "மலங்கெடுவேன் கண்ணினை நீரை மாறறி மலங கெடுத்த பெருந்துறை"(திருகழுகுன்றபபதிகம, கூ) என்றும, "கடலினறிரை யதுபோல்வரு கலக்கம மலம அறுத்தென" (உயிருண்ணிபபத்து, கூ) என்றும, "சித்தமலம அறுவித்துச சிவமாக்கி எனையாண்ட" (அசசோபபதிகம, க) என்றும 'மலம' என்னுஞ சொல்லாற குறிபபிட்டாரேயல்லால, ஆணவம எனனுஞ சொல்லாற குறிபபிட்டிலர. அடிகள திருமூலநாயனாகுப பின திருநதராயின, அம மூலமலத்தைச சுட்டுஞ சிறபபுச்சொல்லாகிய 'ஆணவம' எனபதனை எடுத்து ஆளாதிரார. ஆகவே, திருவாதவூரடிகள காலத்தில் 'ஆணவம' எனனுஞ சொல வழககு உண்டாகவில்லை யெனபதூஉம, அவாககு முந்நூறறுண்டு பிறபட்டுவந்த திருமூலநாயனார காலத்திலேதான அசசொல் தோனறி வழஙகலாயிற றெனபதூஉம நனகு பெறபபடுதல் காண்க.

இஙஙனமே 'மாயை'யைச் சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என்ற இரண்டாகப பிரித்துப, பழமபிறவி நிகழச்சிகள உயிர்கட்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும இறைவன றன அருட்செயலை, மறைக்கும ஒபபுமைபறறி மலமெனபபடுத்து, அதனையுங் 'திரோதமலம' என வழஙகி, அவவாறறால் 'மலங்கள ஐந்தெனவும படும'என்னுஞ சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு திருமூல நாயனார,

"ஆணவம் ஆகும் அதீதமேன் மாயையும
பூணுந் துரியஞ் சுழுத்திபொய்க் காமியம்

பேணுங் கனவும் மாமாயை தீரோதாயி
காணு நனவின் மலக்கலப் பாகுமே'' (உஉகூ)

எனறு திருமந்திரத்தில் அருளிச்செய்திருக்குமாறுபற்றி அறிந்து கொளளபபடும். இக கோட்பாடு திருவாதவூரடிகட்கும் உடமபாடாதல், அவா 'நீத்தல விணணப்பத'தில் (உகூ) ''மலங்களை ஐந்தாற சுழல்வன தயிரிறபொரு மத்துறவே'' எனறு அருளிச்செய்ததைமையாற பெறபபடும். ஆயினும், அமமலங்களை ஐந்தின பெயர்களுள 'ஆணவம,' 'மாயை,' 'திரோதாயி,' எனபன 'திருவாசகங்' 'திருககோவையா'ருள யாணடுங் காணபபடுகினறில. 'ஆணவத'தை 'மலம்' எனறே அடிகள வழங்குமாறு முனனரே காட்டபபட்டது. ஆகவே, அடிகள காலதத்தில இம மூனறு சொறகளும அம மலங்களின பெயர்களாக வழஙகபபடவில்லையெனபது மடடுந் திணணம. அடிகள, திருமூலநாயனாரகுப பினனிருந்தாராயின இச சொறகளை யெடுதாணடிருபபர, அஙஙனமில்லாமையினாலனறே அவர அச சொறகளைத தம நூலகத்து யாண்டும வழஙகிறறிலரெனக அறுதியிறல, ''மலங்களை ஐந்து'' எனறு கூறியமடடில் அவறறுக்குப பெயாகளும அவா காலத் திருநதனவாதல் வேணடுமேயெனின, வேணடுந்தான; ஆயினும, அபபெயாகள அவாகாலத்து நூல்களில் யாண்டுங காணபபடாமையின, அவை இனனவைதா மெனபது துணியபபடாதெனல விடுக்க.

இனிச், சைவசமயாசிரியா நால்வருள திருவாதவூரடிகள ஏனைமூவர்களுக முனனிருந்தவராகலின, அவா அருளிச் செய்த 'திருவாசகங்' 'திருக்கோவையா'ரில், தேவாரச சொறபொருளகளும பாவகைகளும திருமந்திரத்திலுளள சைவசித்தாந்தக குறியீடுகளுங காணபபடாவாயின என்ற தொக்குமெ; மறறுத், திருவாசகங் திருககோவையாரென பன, தேவாரந் திருமந்திரம எனபனவற்றிறகு முனனிருந்த துண்மையாயின, அம முனனூல்களிலுளள சொறபொருளமைப்புகளும பாவகைகளும இப பினனூல்களிறகாணப

படுதல் வேண்டுமாலெனின்; வேண்டும்; அவை யாவையோ வெனிற் காட்டுதும்:

திருவாசகந் திருச்சதகத்தில் (நிச) உள்ள "மலமாக் குரமபை" எனபதனெடுத்த "மயலாய மாயக்குரமபை" எனனுஞ் சொற்றொடர் திருநாவுக்கரசு நாயனர் அருளிச் செயத திருகருழிபபாலைத் திருத்தாண்டகத்தில் (கூ) காணப படுகினறது குயிறபதத்தில் (உ) "ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை அழகமா வண்டோதரிகுப, பேரருளினபம அளித்த பெருந்துறை மேய பிரானே" எனப போந்த குறிபபு, அபபர் அருளிய திருவெண்காட்டுத திருத்தாண் டகத்தில் (கo) "மாகதன றெடுத்தோன்றன மைந்தனகி" எனக காணபபடுகினறது. திருகோவையார், கக-ஆஞ செயயுளில் உள்ள "தேமபலஞ்சிற்றிடை" எனனுஞ் சொற்றொடர், திருஞானசமபந்தப பெருமான அருளிச் செயத "பந்துசோவிரலாள" என்னுந் திருபபிரமபுரப பதிகத்தின ாற்றுச் செயயுளில் "தேமபு நுண்ணிடையாள" எனக காணபபடுகினறது திருச்சதகம, கூநு-ஆஞ செயயு ளிற போந்த 'பளகு' என்னுஞசொல், சமபந்தரின "பெண்ணியலுருவிலார்" எனனுந் திருப்பிரமபுரப் பதிகத் தின ாற்றுச் செயயுளிற "பளகர்கள" எனபதிற போந் துளளது. திருவுந்தியாரிற போந்த "வெயயவன அஞகி விழுஙகதகிரட்டிய, கையைததறித்தான", "நாமகளநாசி சிரமபிரமனபடச, சோமன்முகன நெரித்து" எனபன, சமபந்தா அருளிய "மடன்மலி கொனறை" எனனுந் திருபபிரமபுரப பதிகத்தின நு-ஆஞ செயயுளிற "சுருதி யான றலையும நாமகண மூக்குஞ சுடரவன கரமுமுனனி யஙகு, பரிதியான பலலும இறுத்தவன" எனப போந் துளளமை காண்க. போறறித் திருவகவலிற் போந்த,

"பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றுய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை யிரண்டாய் மலிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை யொன்றுய் விளைந்தாய் போற்றி"

எனபன, அபபர அருளிய திருபபுளளிருக்கு வேளூர்த் திருத்தாண்டகத்தின ரு-ஆஞ் செயயுளில்,

"மின்னுருவை விண்ணகத்தில் ஒன்றுய் மிக்கு
வீசுங்கால் தன்னகத்தில் இரண்டாய்ச் செந்தீத்
தன்னுருவின் மூன்றுய்த் தாழ்புனலின நான்காய்த்
தரணிதலத் தஞ்சாகி யெஞ்சாத்தஞ்ச
மன்னுருவை"

எனப போந்தவாறு காண்க திருக்கோத்தும்பி, அ-ஆஞ செய்யுளில் உளள "எனதாதை தாதைக்கும எம்மனைக்குந் தமபெருமான" எனபது, சுந்தரமூத்தி நாயனார் அருளிச் செயத "மூபபதுமில்லை" எனனுந் திருவேளவிகுடித் திருபபதிகத்தின எ-ஆஞ செய்யுளில் "எனனபபெறற, முறறவை தமமனை தந்தைக்குந் தவவைகுந் தமபிரானார்" எனப போந்திருக்கினறது "முத்திநெறி யறியாத மூர்க்க ரொடுமுயல்வேனை"என்னும அச்சோபபதிகபபா அமைபபு, அபபர் அருளிய "விடகிலே னடிநாயேன வேண்டியககா லியாதெனறும" என்னுந் திருவையாறறுப பதிகத்திற காணபபடுகினறது. திருவண்டபபகுதியிலுள்ள "பூவி னுறறம போனறுயாநதெஙகும, ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை" எனபது, அப்பர் அருளிய திருவையாறறுத திருத்தாண்டகம "ஆவினிலைந்தும" எனனுஞ் செய்யு ளிற "பூவினுறறமாய நின்றுய நீயே" எனபபோந்திருக் கினறது. திருச்சதகததும (கூஅ) பிறவிடஙகளிலும வரும "அளளூறு" எனனுஞ சொறறொடர, அபபரது திரு வாலமபொழிறபதிகத்தின கூ-ஆஞ செயயுளில் "அளளூறி யெமபெருமா னென்பார்க் கெனறும" எனபதிற காணபபடு கின்றது. கீர்த்தித்திருவகவலில் "ஐயா றதனிற சைவஞகி யும" எனறு சிவபிரான சொல்லபபட்டாற போலவே, திரு ஞானசமபந்தரது திருவேதிகுடிபபதிகத்திலும (கo) "அடி யார் கருதுசைவன்" என்று சொல்லபபட்டிருக்கினறன. திருக்கோவையாரில் (க) "திருவளர் தாமரை சீவளர் காவிகள் ஈசா தில்லைக், குருவளர் பூஙகுமிழ கோங்குபைங் காந்தளகொண் டோஙகு தெய்வ, மருவளர் மாலியோர்

வல்லி" என்று வந்தாற்போலவே, அபபரின் திருநல்லூர்த் திருவிருத்தத்தில் (க0) "திருவமர் தாமரை சீர்வளர் செங்கழு நீரொடு ணையதல், குருவமர் கோங்கல குராமகிழ சண்பகங் கொன்றைவனனி, மருவமர் நீள்கொடி" என்பதும் அமைந்திருத்தல் கருதற்பாலது. குலாபபத்திற "குமண்டையிடக் குனிதது" (க) எனபதிறபோந்த 'குமண்டை' எனனுஞ்சொல், அபபர் அருளிய திருநாகேசசரத் திருக்குறுந் தொகையில் (நு) "கொண்டவேளவிக் குமண்டையதுகெட" எனனும அடியிற போந்திருத்தல் காண்க. யாதிரைபபதது, எ-ஆஞ செயயுளிற "பிறபானின்று பேழகணித்தால்" எனபதன்கட் போந்த 'பேழ கணித்தல்' எனனும அருஞ்சொல், சுந்தரரது திருவிடைமருதூர்த் திருபபதிகத்தின முதலில் "உமையாளவள பேழகணிக்க" எனபதனகட் போந்திருத்தல் நோகதுக. அருட்பத்தின முதறகணணதாகிய "சோதியே சுடரே" எனனுஞ சொறறொடர், அபபர்தம திருவாவடுதுறைத் திருக்குறுந்தொகையில (கூ) "சோதியே சுடரே யென்று சொல்லுமே" எனபதனகட் காணபபடாகிறகின்றது. திருத்தோணிக்கத்திற போந்த "பாழுக்கு இறைத்தேதன" (கஙு) எனனுஞ சொற்றொடர், திருநாவுகரசுகளின திருககடவூர வீரட்டத் திருநேரிசையில் (சு) "பழியுடையாக்கை தனனிற பாழுக்கே நீரிறைத்து" எனனும அடியில் அமைந்திருதகினறது. திருக்கழுகுனறப்பதிக இரண்டாம பாட்டிற "சட்டநேர்பட வந்திலாத சழுகக னோன" எனறு 'சட்ட' எனனுஞசொல் வந்தாறபோலவே, அபபாதந் திருவீழிமிழலைத் திருவிருத்த முதறபாட்டில் "நான் சட்ட உமமை மறக்கினும" என அச் சொல் வந்திருக்கினறது திருவாசகததுக்கு முறபட்ட தமிழ நூல்களில் யாண்டுஞ் 'சட்ட' என்னுஞ்சொற காணபபடாமை நினைவிற பதிக்கறபாறறு. இஙஙனமே முன் நூல்களிற் காணக்கிடையாக் 'குருவன' எனனுஞ சொல் திருச்சதகத்தில் (சுஅ) "வானோர், குருவனே போறறி" எனக் காணக்கிடைதலால் போலவே, அஃது அபபரருளிய திருவீழிமிழலைத் திருக்குறுந்தொகையில் (நு) "குருவனே

யடியேனேக குறிக்கொளே" எனக காணக்கிடக்கினறது. திருக்கோவையார், கூ-ஆஞ செயயுளிலுளள "உணர்ந்தார்ககு உணாவரியோன" எனனுஞ் சொற்றொடா, அபபர்தந திருவீழிமிழலேத் திருததாண்டகத்தில் (நு) "உறறவததை யுணாந்தாரும உணரலாகா வொருசுடரை" எனன அமைந்திருககினறது. அஙஙனமே திருவண்டப பகுதியில் உளள "இருமுசசமயம" எனனுஞ் சொறறொடா, மேலேத் திருத்தாண்டக எ-ஆஞ செயயுளில் "இரு மூனறு சமயமாகி" எனன வந்திருத்தல் காண்க. திருக்கோவையார் உசஉ-ஆஞ செயயுளிற "சுத்திய பொக்கணத் தெனபணி கட்டஙகம" என்னும அடியிறபோந்த 'பொக்கணம' எனனும அரியசொல், அபபரின திருச்சிவபுரத் திருத்தாண்டகத்தில் (உ) "பொகககனகாண பொகககணதத வெண்ணீறனறுன காண்" எனபதன்கட் காணபபடுதல் அறிக. அஙஙனமே திருக்கழுகுனறபபதிகததிற காணபபடுஞ 'சழக்கு' எனனும அருஞசொல, அபபரின திருக்கொணடீச்சரப பதிகததில் (எ) "சாணிரு மடஙகு நீணட சழக்குடைப பதிக்கு நாதா" எனபதிற போந்திருததல காண்க. திருச்சதகத்தில் (ஙந) வந்துளள "அளவறுப பதறகரியவன இமையவாக்கு அடியவர்க்கு எளியான" எனனுங கருததுத, திருஞானசமபந்தர் அருளிய திருவிறகுடி வீரட்டபபதிகத்தில் (கூ) "அனபுசெயவாரவாக கெளியவா அரியவா அல்லார்க்கு" எனனும அடியிற காணபபடுகினறது. திருபபொறசுண்ணத்தில (கஉ) வந்துளள "பொயயர்தம பொயயினே மெயயர்மெயயை" எனனுஞ சொறபொருளகள, அப்பர் அருளிய திருப்புகலூர்த் திருபபதிகததுச் "செயயர் வெணநூலர்" எனனும பாட்டில் "மெயயா மெயங்கின்றவர்ககு அல்லாதவாகென றும, பொயயா" எனற போந்திருககினறன. கோதததிர திருவகவலிற காணபபடும "இந்திரஞாலம" எனனுஞ சொறறொடர், சமபந்தரது திருவாரூர்பபதிகம "பாடலன நானமறையன" எனபதன கப-ஆஞசெயயுளில் "இந்திரஞாலமொழிந்து" எனறக் காணபபடுகினறது. திருத்தோணேக்கத்தில் (கங) போந்த "பாழுக்கிறைத்தேன்" என்

பது, அபபரின "படுகுழிபபவ்வத்து" என்னுங் திரு வாரூர்த திருநேரிசையில் (எ) "பயிரதனைச் சுழியவிட்டுப பாழக்குநீ ரிறைத்து" எனப போந்துளளது. திருச்சத கத்திற் (சஅ) போந்த "மத்திடுதயிராகி" எனனும உவமை, மேலைத் திருநேரிசையில் (கூ) "மத்துறு தயிரேபோல" எனப போந்திருக்கினறது. திருபபொற சுண்ணத்திற (உஅ) காணபபடுவதாகிய "சோதியுமாய் இருளாயினுர்க்கு" எனனுஞ சொற்பொருளகள, அபபரின "பாதித்தன் றிருவுருவில்" எனனுங் திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகத் தில் (சூ) "சோதியாய இருளாகி" எனக் காணபபடாநிற கினறன. திருச்சதகத்தில் இசைக்கபபட்டுளள 'உழிதரு' (எ), 'பளகு (கூடு) எனனும அருஞ்சொறகள, அபபரது "பொயமமாயப பெருங்கடலில்" எனனுங் திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகச் செயயுளிலும, அதன மூனறுஞ் செயயுளி லும இயைக்கபபட்டிருகினறன. திருச்சதகத்தின செய்யுளாகிய,

"ஆமாறுன் திருவடிக்கே
அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன்
புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமான்நின் திருக்கோயில்
தூகேன்மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன்
சதுராலே சார்வானே."

எனபதன சொற்பொருளகளோடு, அபபர்தம் திருவாரூர்த் தாண்டகச் செயயுளாகிய,

"நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலும்எம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடி."

என்பதன் சொற்பொருளகள பெரிதொத்து நிறறல் காணக; அங்ஙனமே, மேலைத் திருததாண்டகப பதிகத்

தின ஈற்றயற செயயுளிலுளள "ஏசற்று" எனனுஞ சொல்லும, ாறறுச் செயயுளிலுளள "புறபுறமே திரியாதே" எனனுஞ சொறறொடருந், திருவாசகக கோயின மூதத திருபபதிகத்தின நு-ஆஞசெயயுளிலும, பிடிதத பத்தின கூ-ஆஞசெயயுளிலும முறையே முனவழஙகபபட டிருககினறன. திருததெளளேணம நு-ஆஞசெயயுளிலுளள "அருமந்ததேவர்" எனனுஞ சொறறொடர, அபபர்தந் திருவாலூர்த தாண்டகச செயயுளாகிய "பிரமனறன சிரமிந்த" எனபதனகண் "அருமநத தேவாகரசே போறறி" எனப போந்திருக்கினறது திருக கோவையாரின கூசஙூ-ஆஞசெயயுளிற கூறபபட்ட "பேய வயினும அரிதாகும பிரிவு" எனபது, சுந்தர அருளிய "மீளாவடிமை" எனனுந் திருவாலூர்த் திருபபதிகத்தின கூ-ஆஞ்செயயுளிற "பேயோடேனும பிரிவொனறு இனனாது எனபர்" எனற வந்திருககினறது. திருவேசறவு முதற்செயயுட்கண உளள "கருமபுதரு சுவை" எனபதனோடு, அபபரின திருவாலூர்த்தாண்டகச் செய்யுளாகிய "பொருநகை மதகரியுரிவை" எனபதிற காணபபடுங "கருமபுதரு கட்டி" எனபது ஒதநிருத்தல ஓர்க. திருக்கோவையார, ஙகஉ-ஆஞசெயயுளிற போந்த "மூபபான இலலாயவன முனனவன பினனவன" எனனுஞ சொறறொடர், திருநாவுககரசுகளின திருவலிவலத தாண்டகத்தில் (அ) "முனனவனகாண பினனவனகாண மூவாமேனி முதல்வனகாண்" எனபதில் இயைந்து நிற்றல் காணக ஈத்தல் விண்ணபபத்தில் வழஙகபபட்டுளள "எய்பபில் வைபபை" (ஙக) எனனுஞ சொற்றொடருஞ, 'சோத்து' (சச) எனனுஞ சொல்லும சுந்தரரது திருவலிவலத திருபபதிகததில் "நல்லடியார்மனத்து எய்பபினில் வைபபை" (உ) என்றும, "தேவர்கள் போறறுஞ, சோததானே" (ச) என்றும மூறையே தொடுக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டுகொளக. திருக்கோவையாரில் (உஎ) உளள "ஆலததினில் அமிர்தாக்கியகோன்" எனபதுந், திருச்சாழலில் (ஙக) உளள "தன்பெருமை தானஅறியாத் தன்மையன" என்பதுஞ,

சமபந்தரது "பொங்குவெண் மணறகாலை" என்னுங் திருமறைகாடுத திருபபதிகத்தில் "வேகநஞசெழ வாங்கே வெருவொடும இரிந்தெங்குமோட, ஆகந்தனனில் வைதது அமிர்தம ஆக்குவிததான" (எ) எனபதனகண ணும், "தககன்வேளவியைத தகாதேதான தனதெதாரு பெருமையை ஓரான" எனபதனகணணும முறையே அமைந்திருத்தல் கணடுகொளக. திருகோவையார், உக-ஆஞசெயயுளிற காணபபடுங "குஞசரங கோளிழைக்கும" எனனுஞ சொறறொடர், சுந்தரரது "கோத்திட்டையுங கோவலும" எனனுங் திருபபரங்குனறத திருபபதிகத்தில் (கூ) "கோளாளிய குஞசரங கோளிழைத்தீர" எனக் காணபபடுகினறது. குழைத்தபத்து, எ-ஆஞ செயயுளில் "செடிசேர் உடலீச சிதையாதது எத்துகஞ" எனனும அடிகளைப்போந்த "எதுதுக்கு" எனனுஞ்சொல், சுந்தரர்தம் திருமுருகனபூண்டித் திருபபதிகத்தில் "எத்துக்கு இஙகிருந்தீர எமபிரானிரே" எனற ஒவவொரு பாட்டினிறறி லும பேரதரல் காண்க. கண்டபத்து, நி-ஆஞசெயயுளி லும பிரணடுங் தொடுகபபட்டுளள 'ஆதம' எனனுஞ சொல், அபபரது திருவதிகை வீரட்டாலதத திருநேரிசை யாகிய "நமபனே எஙகளகோவே" எனனும பதிகத்தில் (நு) "உழிதரும ஆதனேனை" எனபதனகண் அமைந் திருக்கினறது. போறறித திருவகவலின கூக-வது அடி யாகிய "தொழுதகை துனபந் துடைபபாய போறறி" எனபது, அப்பரது, "எல்லாஞ சிவமெனா நினறுய பேரறறி" என்னுங் திருவதிகை வீரட்டாலதத் திருத் தாண்டகத்தில் (அ) "துஞசாப பலிதேருந் தேனாரல் போறறி, தொழுதகை துனபந் துடைபபாய போறறி" எனபதனகண முழுதும வந்திருக்கினறது; இது பெரிதுங் கருத்திற பதிகமபாலதாகும. குயிறபத்தின் கo-ஆஞ செயயுளின முதறகண்ணதாகிய "கொந்தணவும பொழில்" எனனுஞ சொறறொடர, சுந்தரரது திருமுதுகுனறத் திருபபதிகத்தில் (எ) "கொந்தணவும பொழில்சூழ குளிர் மாமதின் மாளிகைமேல்" எனபதனகண் இயைந்து நிற கினறது. திருக்கோவையார, கக-ஆஞ செய்யுளின முதற

கண்நிற்குங "கூம்பலங கைத்தலத்தன்பர்" என்னுஞ் சொறருடர், அபபரது திருக்கச்சியேகமபத் திருவிருத்த மாகிய "ஒதுவித்தாயமுன்" என்பதன அ-ஆஞசெயயுளிற் "கூமபலிச செய்த கரதலத்தனபர்கள" எனப போந்துள ளமை காண்க. போற்றித் திருவகவலில் (ஙச) வந்துளள "ஈர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்" எனபதனோடொபபச், சமபந்தாதந் திருவோத்தூராத் திருபபதிகத்தில் (உ) "இடையீர போகா இளமுலையாளை" எனனுஞ சொற் றொடர் அமைந்திருத்தல் நினைவுகூரறபாலது. திருக் கோவையார ஙூ-ஆஞ செய்யுளிற போந்த "பகல்குனறப் பல்லுருதேதான" எனனுஞ் சொறருடர்போற, சுந்தர ரது திருகாளத்திப பதிகததில் (ங) "பகலவன பல்லுருத் தவமோ" எனபதமைநதிருததல் காண்க. திருவமமானை, கசு-ஆஞ செயயுளில வந்துளதாகிய "வானோர அறியா வழி" எனனுஞ சொறருடர், சுந்தராதம திருக்கச்சூ ராலக கோயிற றிருபபதிகததில் (ங) "வானோர் அறியா நெறியாளோ" என வந்திருததல் அறிக. திருபபுலமபலிற (ஙூ) காணபபடுங "குறருலத் தமாந்துறையுங கூத்தா" எனனுஞ சொறருடர், அபபா அருளிய 'திருவங்கமாலை' யில் (கo) "குறருலத்துறை கூத்தன" எனத் தொடுக்கப் பட்டிருககினறது. திருபபூவல்லியின ஙூ-ஆஞ செயயுளி லுளள "நாயிற கடைபபட்ட நமமையுமோர் பொருட் படுத்து" என்பதுபோல், அபபரது "மருளவா மனத்த னுகி" எனனுங தனித் திருநேரிசையிலுளள (சு) "நாயினுங கடைபபட்டேனை நனமொறி காட்டி யாணடாய" எனபது அமைந்திருககினறது. திருச்சதகம, சஙூ-ஆஞ செயயுளி லுளள "எட்டினை டிரண்டும மறியேனையே" எனபதனை டொபப, அபபர்தம பாவநாசத திருககுறுந்தாகையில் (ங) "எட்டுமொனறு மிரண்டும அறியிலென" எனபது பாடபபட்டிருத்தல் கண்டுகொளக. திருதேதாணைகதத் தின ஙூ-ஆஞ செயயுளாகிய,

"நிலன்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனுய மைந்தனோடு எண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்."

என்பதன் சொறபொருளகள, அபபர் அருளிய,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமான னாய்எறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
யாகாச மாய்அட்ட மூர்த்தியாகி."

என்னும கினறதிருத்தாண்டகத்தில் இயைக்கபபட்டிருததல் காணக. திருவெமபாவையில் (ககூ) உளள "எஙகெழிலென ஞாயிறு எமக்கேலோ ரெமபாவாய" எனபதனகட் போந்த முதறசொறறொடர், அப்பரது "அபபன நீ அமமை நீ" எனனுந் தனித் திருத்தாண்டகப் பதிகத்தில் (உ) "எஙகெழிலென ஞாயிறு எளியோ மல்லோம" என முழுதுந் தொடுகபபட டிருக்கினறது. திருச்சதகத்தின கூC-ஆஞ செயயுளாகிய,

"தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கும் மறறை
மூவர்கோ னாய்நின்ற மூதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோன் என்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
மேவினேம் அவன்அடியார் அடியா ரோடும்
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி ஆடு வோமே."

என்பதன் சொறபொருளகள, திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்த,

"நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோம் அல்லோம்
இன்பமே எந்நாளுந் துன்ப மில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே."

என்பதன்கண் ணுஞ்,

"சென்றுநாஞ் சிறுதெய்வஞ் சேர்வோமல்லோஞ்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப்பெற்றேம்."

எனபதனகண்ணும,

"மூவுருவின் முதலுருவாய் இருநான்கான மூர்த்தியே."

எனபதனகணணும புகுந்தமைந்திருத்தல் காண்க.

இஙஙனமே திருவாசகந் திருக்கோவையாரில் முதன் முதறற காணபபடுங 'கட்டகோக் கலித்துறை' எனனும் பாவுந், தேவாரத்தில் 'திருவிருத்தம்' எனனும பெயராற் காணபபடுகினறது. இபபாவானது பணடைக கலிபபா வகையினினறு தோனறிய தொனருயினுங, கி பி. மூனறாம நூறறாணடிறகு முறபட்ட பழைய செந்தமிழ நூல்களில் இஃது ஒருசிறிதுங காணபபடுகினறிலது. இது முதனமுதற காணபபடுவதெலலாங, கி. பி. மூனறாம் நூறறாணடின துவககததில் உண்டாஅ திருவாசகந் திருகோவையாரிலேயாம. இபபா, தேவாரத்தில் 'திரு விருத்தம' எனனுமபெயரால் வழஙகபபடடிருததலும உறறு நோகுமிடத்து, இக்காலததில் மிகுதியாய வழஙகிவருமா விருத்தபபாகளெல்லாம இதனினினறே பிறந்து பல திறமாயப பெருகலாயினவெனபது புலனும. இது பண்டைகாலக கலிபபாவுக்கும பினறைகால விருத்தப் பாவுக்கும் இனமாய் இடைபபட்டதொரு காலத்தில் உண்டாயதெனபது, முனனும பினனும அதறகு வழஙகிய பெயர்களே ஆராயுமுகத்தால் நனகு உணரபபடும. மாணிக்க வாசகர் காலத்தே அதற்கு வழஙகிய 'கட்டகோக்கலித் துறை' என்னுமபெயர், அது கலிபபாவோடு இனமுடைத் தாதலைக் காட்டும; அபபர் சமபந்தர் காலத்தே அதற்கு வழஙகிய 'திருவிருத்தம்' எனனுமபெயர், அது விருத்தப் பாவோடு இனமுடைத்தாதலைக் காட்டும. கலிபபா வழக்கம பண்டைநாளில் மிக்கிருந்து பினறைநாளில் அருகிப போயிறறு. விருத்தபபா வழக்கம பண்டைநாளிற் சிறிதும இல்லையாய்ப பினறைநாளிறருன் மிக்குபபெருகுவதா யிற்று. இவ்விரண்டிற் கலிப்பா வழக்கம் அற்றுப்போயது கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயாம்.

விருத்தப்பா வழக்கம மிக்குப்பெருகலானது கி. பி. ஆரும் நூறரூண்டு முதலேயாம. இவ்விரண்டு வரமபுக்கும் இடைப பட்ட காலத்திலோ, கலிப்பாவோடு ஒட்டி அதனிற ரோனறிய 'கட்டளைக்கலித்துறை'யும அக் கட்டளைக்கலித் துறையோடு ஒட்டி அதனிறரோனறிய விருத்தபபாவகை களும ஒனறனபின்னொனரூயத் தோனறி உருபபெற லாயினவென்பது ஓர்ந்துணரபபடும கி. பி. ஆரும நூற ரூண்டில் 'அவனிசூளாமணிமாறன' காலத்தில தொலா மொழித்தேவரால் இயறறபபட்ட சூளாமணி எனனுஞ செந்தமிழகாபபியத்தை உறறு நோக்குதலால், அஞ ஞானறு பெருகிய விருத்தபபாககளின வகைகள செவ வனே புலனும. மாணிக்கவாசகர் அருளிய 'திருவாசகம்', 'திருக்கோவையார்' எனபனவறறை உற்றுநோகுதலாற, பண்டைக கலிபபாவிறகு உறவான 'கட்டளைக்கலித துறைப' பாட்டுகள மிகுதியாயும, அவறறினினறு தோனறிய 'விருத்தப' பாட்டுகள குறைவாயும அவா காலத்து வழஙகினமை தெளியபபடும. எனவே, மாணிகக வாசகப பெருமானிருந்த காலம பண்டைத்தமிழ வழக்கத் தொடு பெரிதுந்தொடாபுடையதாய அதனீன அணுகி நிறறலுஞ், சூளாமணிகாபபியந் தோனறிய ஆரும நூற ரூண்டு, பினறைத் தமிழ வழக்கதிறகுத் தோறறுவாய செயது பழைய தமிழ வழககதினினறு பெரிதகனறு நிறறலுந் தெறறென விளஙகாநிறகும. இமமுறையால் ஆராயந்து நோக்குமிடத்துந் திருவாதவூரடிகளது காலம, பழைய தமிழ வழகநிறகு அணுக்கமாய நிறகும மூனறரும நூறரூண்டின் முறபகுதிக்கட்படுதல் துணியபபடும். அற்றேல், மூனறரும நூறரூண்டிறகும ஆரும நூற்ரூண் டிறகும இடைபபட்டதொரு காலதேத அடிகளிருந்தா ரென உரையாமல், மூனறரும நூற்ரூண்டின் முறபகுதியிலே தான அவரிருந்தாரென அத்துணை வரையறுத்துச் சொல்லுதறகுச சான்றென்னையெனின; கி. பி. உஅ0-ஆம் ஆண்டில் வடுகக்கருநாடர் வடக்கிருந்து படையெடுத்துப் போந்து, வரகுணபாண்டியறகுப் பேரனகக் கருதபபடும் அக்காலைப் பாண்டியனீ வென்று, அவனது அரசை

வெளவிக் கொண்டமையும், அதுமுதல் ஐந்தாம நூற்றாண்டின் நடுவரையில் மதுரையை ஆண்டோர் அவ்வடுகக கருநாடரேயாதலும், ஐந்தாம நூறாண்டினராறறில் இயற்றபபட்டதாகிய 'கல்லாட' நூல், இவவடுகக் கருநாடரது ஆட்சியினைக் கூறுதலோடு மாணிக்கவாசகப் பெருமானபொருட்டு இறைவன் நரிகளை பரிகளாகிய திருவிளையாடலையுங குறிபபிடுதலின அவவிரு நிகழச்சிகளும ஐந்தாம நூறாண்டின இறுதிகுமுன் நிகழந்தனவாதலும, பழைய பாண்டியமரபு மூனறும நூறாண்டினராறறில் அறறுபபோயமையின மாணிகக்வாசகர் பாண்டியனமாட்டு அமைச்சராயிருந்தது கி. பி. உஅ0-ஆம ஆண்டுகுப பிறபட்டு நிகழதல செல்லாமையும மேலே உசுசு-ஆம பகக்ம முதல் உளசு-ஆம பகக்ம வரையில் வைதது விரித்து விளகியிருகினறோம. ஆண்டுக காட்டிய சானறுகளே ாண்டைகுமு ஒகுமாதல கணடு கொளக. இவவாறறால் திருவாதவூரடிகள கி. பி. உஅ0-ஆம ஆணடுக்குபபின இருநதாராதல் ஒருவாறறானும ஏலாதெனை உணர்தல் வேணடுமெனபது.

இனிச, சிவபிரானறிருகோயில்கள பணடைநாளில் எதது்ணை இருந்தன, பினனறநாளில் எதது்ணை இருந்தன எனை ஆராயந்து பாரக்குமு முகத்தாலும மாணிக்கவாசகப பெருமான வயங்கியகாலம ஏணைமூவர்ககும முனனர்த்தாதல் காட்டுதும. கி. பி. இரண்டாம நூறாண்டுகு முற்சென்றகாலத்தில் இயறறபபட்ட தனித்தமிழ நூல்களீன உறறுநோகுவாரெவர்க்கும, அஞ்ஞானறு காவிரிபபூமபட்டினம, கச்சி, உறையூர், ஆலவாய, பரங்குனறு, வஞ்சி முதலாய தமிழவேந்தர்தந் தலைநகர்களிலும ஏணைச்சில ஊர்களிலுஞ சிவபிரானுகுச் சிறசில திருகோயில்களே இருந்தமை தெறறெனை விளங்காநிற்கும கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின ாறறுவரையில் இருந்தவராக மேலே நுளசு, நுஅ0-ஆம பக்கங்களிற் பெறபபட்ட 'களவழி' பாடிய 'பொயகையார்' காலத்தவனை சோழனசெங்கணனே முதன்முதற் பல திருக்கோயில்கள் சிவபிரானுக்கு அமைத்தோனுவன்.

இது, திருமங்கையாழவார் "இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண்டோள ரசற்கு எழில்மாடம எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட, திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்" எனப பெரியதிருமொழி ஆரும பததின அ-ஆஞ செய்யுளிற் கூறுமாற்ருலும, இச் சோழன 'கோச்செங்கணேோ' யாவனெனபது நனகினிது விளங்க அப் பத்தின் முதற் செயயுளிற் "செமபியன கோச்செங்கணன சேர்ந்த கோயில்" எல அவன பெயரை அவா தெரித்துரைக்கு மாறருலும பெறபபடும. கி. பி. முதல் நூறருண்டின ாறறிலிருந்த இகோசெங்கட்சோழன் சிவபெருமானுக்கு எழுபது திருகோயில்கள அமைபபித்தமை பறறியே அபபர் சமபந்தர் தேவாரத் திருபபதிகங்களிலும இவ வேந்தன உயாத்துப பேசபபடுகின்ருன. சோழநாட்டில் நூறறுத்தொண்ணூறு சிவபிரான திருக்கோயிலகளும, தொணடைநாட்டில் முபபத்திரண்டு திருகோயில்களும, பாண்டிநாட்டிற பதினைனகு திருகோயிலகளும, சேரநாடு கொங்குநாடுகளில் எடடுத திருகோயில்களும, நடுநாட்டில இருபத்திரண்டு திருகோயில்களுங தேவாரத திருபபதிகங்கள பெறறவாயிருததலி உறறுநோகுமிடததுச், சோழவேந்தர்களே சிவபிரான திருக்கோயிலகள எடுபபிததலில் முதல் நினறவாகளெனபது புலபபடா நிறகும. சோழவேந்தருளளுங கோசெங்கட்சோழனே முதனமுதல் எழுபது சிவபிரான திருகோயில்கள அமைபபித்தானெனபது திருமங்கையாழவார் கூறுமாறருல் இனிது விளங்குதலின, அவனுகுபபின அவன மரபில்வந்த சோழமனனாகளே காலங்தோறும புதிய புதியவாயச் சிவபிரான திருக்கோயில்கள அமைபபித்து அவறறின தொகையைப பெருகி வந்தனரெனபதும நனகு விளங்கா நிறகும. எனவே, கோச்செங்கண்ணன இருந்த முதல் நூறருண்டுக்குபின சிவபிரான திருகோயில்கள மிகச் சிலவே இத் தமிழநாட்டினகண் இருந்தமையும, அவனுக் குபபின் அவை எழுபதுக்குமேறற பெருகியமையும, அபபர் சமபந்தர் இருந்த ஆரும ஏழாம நூற்ருண்டில் அவை நூற்றுக்கணக்காய்ப பெருகிவிட்டமையுந்தாமே போதரும.

இனி, மாணிக்கவாசகபபெருமான ஏனை மூவர்க்கும் பின்னிருந்த துண்மையாயின, அவர், தேவாரம பெற்றன வாயிருகுகும நூறறுகுகணகுகாலம திருகுகோயில்களில் ஒரு நூற்றைமபதாவது குறியாதுவிடார். கீர்த்தித்திருவகவ லில், அவாதங காலத்திருந்த திருக்கோயில்களுள் யெல் லாஞ சிறிதுஞ சலியாது எடுததுகுகூறிச செல்லக் காணட லின, அவர் அவை எத்துணைமிகுந்திருபபினும அவை தமமை எடுத்துரைதததறகட் பினனிடாரெனபது, அவர் அவையிறறை யெடுதததுமொழியும வேட்கைபபெருகுகால் இனிதுணரபபடும. மறறு, அவாதாம அருளிச்செயத திருவாசகந் திருகுகோவையாரெனனும அருமைத் திரு நூல்களிற குறிபபிட்டவையெல்லாம ஐமபதததுதானகு திருகுகோயில்களேயாம. அவை யாவையோவெனில், அண்ணாமலை, அமபலம அல்லது தில்லை, அரிகேசரி, அவிநாசி, ஆரூர, ஆனைகுகா, இடைமருதூர, எங்கோய் மலை, உததரகோசமங்கை, ஏகமபம, ஐயாறு, ஒறறியூர், ஓரியூர, கசசி, கடமபூர, கடமபை, கல்லாடம, கவைததலை, கழுகுகுனறு, கழுமலம, காளத்தி, குவைபபதி, குறறாலம, கூடல், கோகழி, சதுரதீபம, சாந்தமபுதததூர, சிராபபளளி, சிவநகர், சிவபுரம, சிறறமபலம, சுழியல, திருவாஞசியம, துருததி, தேவூர, நந்தமபாடி, பஞசபபளளி, பட்டமங்கை, பரங்குனறு, பராயததுறை, பழனம, பனையூர, பாண்டூர், பாலை, புறமபயம, பூவணம, பூவலம, பெருந்துறை, மகேந் திரம, மதுரை, மூவல, வாதவூர, வெண்காடு, வேலமபுத் தூர் எனனும ஐமபதததுதானகேயாகும மறறு, அபபர், சமபநதர, சுந்தரர் எனனும ஆசிரியா மூவரின தேவாரத் திருபபதிகங்களபெறற திருகுகோயிலகள இபபோது 'திருவிடைவாயுஞ' சோதது இருநூறறு எழுபதைந் தாகினறன. இவ்வளவு திருக்கோயில்களும உளள கி. பி. ஒன்பதாம நூறறாண்டில் திருவாதவூரடிகள இருந்தன ராயின, அவறறுள அரைபபங்காயினும கூறுதுவிடுவரோ? மற்று, அவராற குறிபபிடபபட்ட நிச-திருக்கோயில்களுந், தேவாரமபெறற திருகுகோயிறறொகையில் ஐந்திலொரு கூறுகவே யிருகுகக காண்டலால், மாணிகுகவாசகர இருந்த

காலத்திற் சிவபிரான திருகோயில்கள, தேவாரகாலத்தி லிருந்தனபோல் மிகுதியாயில்லையெனபதே தேறறமாம. முதல் நூறறுண்டின பிறபகுதியிற கோச்செங்கட்சோழனற கட்டுவிக்கபபட்ட எழுபது திருகோயில்களும வேறு சிலவுமே அடிகளிருந்த மூனறும நூறறுண்டிலிருந்தன வெனபதூஉம, அவைதமமுள நிசை-திருகோயில்களே அடிகளாறற குறிபபிடபபட்டனவெனபதூஉங கருதறபாலனவாகும. இவவாறறுணும அடிகளிருந்தது மூன்றும நூறறுண்டின முற்பகுதியேயாதல் காண்க.

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிசசெயத 'திருத் தொண்டதொகை'யிற சொல்லபபட்ட தொண்டர்களுள, மாணிக்கவாசகராற குறிபபிடபபட்ட தொண்டாகள எத்துணபேர் அபபர் சமபந்தராற குறிபபிடபபட்ட தொண்டாகள எத்துணபேர் என ஆராயுமுகத்தானும, மாணிக்கவாசகர் ஏனைமூவாக்கு முறபட்டவராதல் காட்டு தும: திருவாசகந் திருகோததுமபி, சை-ஆஞ செயயுளிற "கண்ணபபன் ஒபபதோர் அனபினமை கண்டபின" எனறவும், திருத்தொணைகம ஈ-ஆஞ செயயுளிற "செருப புறற சிரடி வாயகலசம ஊன அமுதம, விருபபுறறு வேட னுர்சேடறிய" எனறவுங கணணபபநாயனார திருவாதவூரடி களால் இருகாற குறிபபிடபபடுளளார. திருத்தொ ணைகம, எ-ஆஞ செயயுளில் மட்டுங,

"தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாளிரண்டுஞ்
சேதிப்ப ஈசன் றிருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதக மேசோறு பற்றினவா தோணைக்கம."

எனச் சண்டீசநாயனார அவரால் ஒருகாற் குறிபபிடபபட் டுள்ளார். இவவிரு தொண்டர்க்குமேல் வேறெவரும அடிகளால் வேறெகுமும குறிக்கபபடவில்லை. இனித், திருவெம்பாவை, எ-ஆஞ செயயுளாகிய,

"ஒருகாலே எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சிருகாலே வாயோவாள் சித்தங் களிகூர

நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
பாரொருகால் வந்தணியாள் விண்ணுரைத் தான்பணியாள்
பேரரையற கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறும்
ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.''

என்பதனகட் காரைகாலமையார குறிக்கபபட்டன ரெனச் சிலா கூறுப. இத திருபபாட்டிற காரைக்காலம மையாரைப பறறிய குறிபபு ஒரு சிறிதுங காணபபடாதாக வம, இதனகட் சொல்லப்பட்ட பெண்பாலார் காரைக்கா லமமையாராகவே யிருகக வேணடுமெனக கொணடாரது கோளுக்குச் சாலுறேதுங காணுமையின், அவருரை கொள ளறபாலதனறெ விடுக மேலுசசெயயுளிற சொலலப பட்ட பெணபாறறெணடா மாணிககவாசகப பெருமான றன அருமைத் திருமனைவியாராகவே யிருகக வேணடு மென்பதனை வரலாறறிற கூறிபபோந்தாம. ஆகவே, மாணிககவாசகராற குறிதது சசொல்லபபட்ட திருத் தொணடர் கண்ணபபருஞ சணடசருட ஆய திருவரே யல்லாற பிறரில்லையெனத் துணிநதுகொளக.

இனித, திருநாவுக்கரசுநாயனாரால தாம அருளிச செயத திருபபதிகங்களுட் குறிபபிடபபட்ட திருத்தொண் டா இதனுணையரெனபது ஆராயறபாற று. திருககழிப பாலித திருத்தாணடகம, கூ-ஆஞ செயயுளிலும, திருச் சாய்ககாடடுத் திருநேரிசை அ-ஆஞ செயயுளிலும, திருக் குறுக்கை வீரட்டபபதிகம், எ-ஆஞ செயயுளிலுங, திருமழ பாடித் திருததாணடகம, கூ-ஆஞ செயயுளிலும, பொது, ''ஆமயந்தீர்த்து'' எனனுஞ செய்யுளிலுங் கணணபப நாயனார ஐந்துமுறை குறிககப்பட்டிருககினறார். திருச்சாயக் காட்டுத திருநேரிசை, கூ-ஆம பாட்டிலுங, திருககுறுக்கை வீரட்டத்திருபபதிகம, ச-ஆம பாட்டிலும், திருநாரை யூர்த்திருபபதிகம, அ-ஆம பாட்டிலும், திருக்குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டபபதிகம, அ-ஆம பாட்டிலுங் கோச்செங்கோட் சோழ நாயனார நானகுமுறை குறிபபிடபபட்டுளளார.

திருச்சாயக்காட்டு நேரிசை, கூ-ஆஞ் செய்யுளிலும், திருக் குறுக்கை வீரட்டப்பதிகம, கூ-ஆஞ் செய்யுளிலும், திருக் குடந்தைக் கீழக்கோட்டபபதிகம, கூ-ஆஞ செயயுளிலும், திருவாரூர், "ஒருவனு யுலகேத்த நின்றநாளோ" என்னும் திருத்தாண்டகத்தின கo-ஆஞ் செய்யுளிலும், திருசசேறைப் பதிகததின நு-ஆஞ செயயுளிலுஞ சண்டேச நாயனரா ஐந்து முறை சொல்லபபட்டிருககினறார. திருக்குறுகைக வீரட்டத் திருபபதிகம, கூ-ஆஞ செயயுளிலும், திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகம மூனறும பதினை, அ-ஆஞ செயயுளிலுஞ் சாககிய நாயனரா இரணடுமுறை குறிகபபடடிருக்கினறார. திருககழிபபாலைத திருததாணடகம, எ-ஆஞ செயயுளிலும, திருக்குறுக்கை வீரட்டத்திருபபதிகம, கூ-ஆஞ செயயுளிலுங கணமபுல்ல நாயனரா இரணடுமுறை சுடடபபடடிருக்கினறார திருபபழனத் திருபபதிகம, கo-ஆஞ செயயுளில் அபபூதி நாயனர் ஒரே ஒருமுறை சொலலபபடடிருக்கினறார். திருவாரூர்த திருவிருததம "வேமபினை பேசி" எனபதனகண நமிநந்தியடிகள ஒரே முறை குறிபபிடபபட்டிருககினறார. ஆக, அபபரது தேவாரத்தினகட் குறிக்கப்பட்ட நாயன்மாரகள. கணணபபா, கோசசெங்கட் சோழா, சண்டேசர், சாககியா, கணமபுலலா, அபபூதி, நமிநந்தியடிகள எனனும எழுவரும், திருஞானசமபந்தப பெருமானும எலா எணமா ஆவர்.

இனித், திருஞானசமபந்தமூர்த்தி நாயனர் அருளிச் செயத தேவாரத்திருபபதிகஙகளுட் குறிபபிடபபட்ட திருத்தொண்டர் இததுணையரெனபதனை ஆராயவாம. திருப்பிரமபுரம, "ாணடுதயிலமர்" எனனும் திருபபதிகத்திலும், திருவாஞைக்காக திருபபதிகம, கூ-ஆம பத்தின எ-ஆஞ செய்யுளிலும், திருக்காளத்திந திருபபதிகம உ-ஆம பத்தின ச-ஆஞ செயயுளிலும, தெனகுடித்திட்டைப் பதிகம எ-ஆஞ செயயுளிலுங கணணபபா நானகுமுறை சுட்டப்பட்டிருக்கினறார. திருச்சேயஞலூர்த் திருபபதிகம கூ-ஆம பாட்டிலும், திருவாஞைக்காத திருப்பதிகம, முதற் பதினை நு-ஆஞ செய்யுளிலும், திருவைகனமாடக் கோயிற்

பதிகம், உ, ச-ஆம பாட்டுக்களிலும், திருவம்பர்ப் பெருங் திருக்கோயிற்பதிகம, க, உ, நி-ஆம பாட்டுக்களிலும், திரு வரிசிற்கரைபபுத்தூர்ப்பதிகத்தின எ-ஆம பாட்டிலும், திருத்தண்டலை நீணெறிபபதிகம, கூ-ஆம பாட்டிலுங்கோச் செங்கட்சோழர் ஆறுமுறை கூறபபட்டிருக்கினறார். திருச் சேய்ஞலூர்ப்பதிகம், எ-ஆஞ செயயுளிலும், திருக்கோளிலிப் பதிகம, ச-ஆஞ செயயுளிலும், திருவாலவாய "ஆலநீழ லுகந்த" எனனும பதிகம நி-ஆஞ செய்யுளிலும், திருக் கயிலாயப பதிகம உ-ஆம பதினை கo-ஆஞ் செயயுளிலுஞ் சண்டீசர் நானகுமுறை குறிபபிடபபட்டுளளார். திருக் கலிக்காமூர்ப பதிகம, எ-ஆஞ செயயுளிற குங்குலியக்கலயர் ஒருகாற குறிக்கபபட்டிருகினறார். திருவரிசிற்கரைப புத் தூர்ப் பதிகம் எ-ஆஞ செயயுளிற புகழத்துணையார் ஒருகாற சொல்லபபட்டுளளார். திருச்செங்காட்டங்குடித் திருபபதிகத்திற சிறுத்தொணடர் குறிததுச சொல்லபபட் டிருக்கினறார். திருசசாததமங்கைத் திருபபதிகத்தில் திருநீலநக்கர் கூறபபடடுளளார். திருகோளிலிபபதிகத் தில் நமிநநதியடிகள சுட்டபபடடிருகினறார். திருவால வாய "மானி லோகவிழி மாதராய" எனனுந் திருபபதிகத் திலும, "மஙகையர்ககரசி வளவர்கோன பாவை" எனனும் பதிகத்திலும மஙகையர்ககரசியார் இருகாற சொல்லபபட் டிருபபதோடு, பிறபதிகத்தின் உ-ஆஞ செயயுளிற் குலச் சிறையாரும ஒருங்குவைத் துரைகபபட்டிருக்கினறார். திருவாலவாய "மநதிரமாவது நீறு" எனனுந் திருப்பதிகத் தின ாறறில் நின்றசீர் நெடுமாறர குறித்துரைக்கபபட் டிருக்கின்றார். ஆகத், திருஞாலசமபந்தரது தேவாரத்திற் குறிப்பிடபபட்ட திருத்தொண்டர்: கண்ணபபர், கோச் செங்கட்சோழர், சண்டீசர, குங்குலியக்கலயர், புகழத் துணையார், சிறுதொண்டர், திருநீலநக்கர், நமிநந்தி யடிகள, மஙகையர்ககரசியார், குலச்சிறையார், நினறசீர் நெடுமாறர் எனப பதினொருவர் ஆவர.

எனவே, அபபர் சம்பந்தர் என்னும இருவராலுந் தம் முடைய தேவாரத்திருப்பதிகங்களில் ஆங்காங்கு எடுத்துச்

சொல்லப்பட்ட நாயன்மார்கள்: கண்ணப்பர், கோச்செங்கட் சோழர், சண்டீசர், சாக்கியர், கணம்புல்லர், அப்பூதி, நமி நந்தியடிகள், குங்குலியகலயர், புகழத்துணையார், சிறுத் தொண்டர், திருநீலநககா, மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை யார், நின்றசீர்நெடுமாறர் எனப பதினெல்வர் ஆவர். இந் நாயனமார் பதினெல்வரிற பலர், சமபந்தா அபபர் இருந்த கி. பி. ஏழாம் நூறருண்டின முறபகுதியிலும ஆரும நூற் றுண்டின பிற்பகுதியிலும இருந்தாராக, ஏனைச் சிலரோ ஆரும நூறருண்டிறகும முறபடட காலத்தித இருந்தோ ராவர். அபபர் சமபந்தராற குறித்தருளிச் செயயபபட்ட இந் நாயன்மார் பதினெல்வரிற கண்ணபபர், சணடீசர் எனனும இருவரைத தவிர ஏனையோரை மாணிக்கவாசகபபெருமான் குறிப்பிடாமை எனனையென்று ஆழந்து ஆராயவல் லார்க்கு, அவர் கணணபபர், சண்டீசர் எனனும இருவர்க் குப பினனும, ஏனையோர்க்கு முனனும இருந்தாரெனபது உளளங்கை நெல்லிகனிபோல் தெளளிதின விளஙகு மனறே?

இனிக், கி. பி ஆரும நூறருண்டின துவக்கத்தில் இயற்றபபட்ட 'கல்லாட' நூலின ஆசிரியர் சிவபிரான் மாட்டுஞ சிவனடியார்மாட்டும பெருகிய மெயயனபுடைய ராகலின, அவராற குறிக்கபபட்ட நாயனமார் இனையரென பதூஉஞ சிறிது ஆராயவாம. கல்லாட நூலின கநி, நிஎ, சுஅ, எஅ, கoக-ஆம பாட்டுகளில் முறையே கண்ணபப நாயனார், மூர்த்தி நாயனார, சாக்கிய நாயனார், காரைக்காற் பேயமமையார் எனனும நால்வர் மாட்சியினை வியந்தெடுத் துப்பாடின ஆசிரியர், ஏனை நாயனமாரில் ஒருசிலரையேனும் எடுத்துக் கூறுதுவிட்டதெனனையென ஆராயுஙகால், இந் நாயன்மார் நால்வரும ஆரும நூறருண்டிறகு முன் னிருந்தாற்போல ஏனையோர் இல்லாமை பறறியே யாமென்பது நனகு விளஙகும. இந் நால்வரிற் பின் மூவர் கி. பி ஐந்தாம நூற்றாண்டிலிருந்தாராகற்பாலராகலின், இம் மூவரைக் கூறுத மாணிக்கவாசகர், ஐந்தாம நூறருண் டிற்கும முற்பட்டவராதல் தெளியப்படும. இதுவேயுமன்றி, இவ்வாசிரியர் சசை-ஆஞ செயயுளில்,

"வெடிவாற் பைங்கட் குறுநரி யினத்திணை
ஏழிடங் தோன்றி இனஞாற் கியைந்து
வீதி போகிய வாலுளைப் புரவி
ஆக்கிய விஞ்சைப் பிறைமுடி யந்தணன்."

எனவும், கூஅ-ஆஞ செயயுளிற,

"கூடற் பதிவரும் ஆடற் பரியோன"

எனவும், மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் 'நரிபரி யாககிய' திருவிளையாடலையும, சகூ-ஆஞ செயயுளில்,

"மண்ணகம் தெடுத்து வருபுனல் வையைக்
கூலஞ் சுமக்கக் கொற்ற ளாகி
நரைத்தலை முதியோள் இடித்தடு கூலிகொண்டு
அடைப்பது போல உடைப்பது நோக்கிக்
கோமகன் அடிக்க அவனடி வாங்கி
எவ்வுயிர் எவ்வுலகு எத்துறைக் கெல்லாம்
அவ்வடி கொடுத்த அருளுறை நாயகன்."

எனப் பிட்டுவாணிச்சி பொருட்டு 'மண்சுமந்த' திருவிளை யாடலையும நனகெடுத்து மொழிதலானும, இவவிருவேறு நிகழசசிகளுகுமு ஏதுவாயநின்ற மாணிக்கவாசகர் ஐந்தாம நூறறாண்டிறகும முனனோ கி. பி. மூனறாம நூற்றாண்டில் நிகழந்தமை இனிது விளஙகாநிறகுமெனபது.

என்றித்துணைப பலவேறு வகையாலும உண்மைச் சானறுகள என்னும மணிகளகள கொணடு அடிபபடை கோலி, அவறறினமேல் எழுபபிய மாணிக்கவாசகர் காலம் என்னும விழுமிய மெயயமமணிக்கோயில் கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டின முறபகுதி முதற றிகழந்து, சைவமெயச் சமயத தெயவமுஞ சென்தமிழத் தெயவத் தனிமகளும ஒருஙகுகூடி மெயயறிவுச் செஙகோலொளியரசு நடாத்தும மாபபெரு நிலையமாய நிலைபேறுறறு நிலவுவதாமெனக.

'மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்' என்னும இச் செந்தமிழத் தனிபபேர் ஆராய்ச்சி நூல், தொண்டை

நாட்டுப் பல்லவபுரத்துத் தமது பொதுநிலைக் கழகத் திரு மாளிகையில், நாகைகிழார் மறைமலையடிகளால் இயற்றப் பட்டது. ஓமசிவம்.

மாணிக்கவாசகர் காலம்

முதற் பகுதி

சைவ சமயாசிரியருள ஒருவரான மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இருந்த காலம உறுதிபபடுத்தற பொருட்டுத் தமிழ ஆங்கில மொழிவல்லா ஆங்காங்கு ஆராயந்தெழுதி வருகினறார். அவருள, திருவாசகததை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயாதத ஜி. யூ. போப் எனபார் அம மொழி பெயர்ப்பின் முதலிலே சேர்த்திருக்கும பொருட்குறிப் பொனறில், மாணிககவாசக சுவாமிகள காலம இனிது துணியபபடவில்லை யாயினும, அவாகாலம கிறிஸது பிறந்த பத்தாம நூறறாண்டின் தொடககத்திலேயா மெனறுகோடல் உததிகருப பொருத்தமாவ தொனறென் றுரை கூறுகினறார். இனி இவா காலத்திறகு ஒரு நூற் றாணடு கழிந்து ஞானசம்பந்தர் முதலான மறறை ஆசிரியர் தோனறினரெனறும உரைபபாராயினர்.

இனி, மாணிக்கவாசகர் காலம உறுதிபபடுத்தற் பொருட்டு ஆங்கில மொழியில் ஒரு நூலெழுதிய திருமலைக் கொழுந்து பிள்ளையவர்கள, மாணிக்கவாசகா கடைச்சங்கம கிலேபெறறு விளஙகியஞான் றிருந்தாரெனவும, அக் கடைச்சங்கத்தில் ஆசிரியர் திருவளளுவ நாயனார் தமது நூலை அரஙகேற்றிய காலம் கிறிஸது பிறந்த முதலாற றாண்டாகலான மாணிக்கவாசகர் காலமும அந் நூலரங் கேறிய காலத்திற்குச் சிறிது பின்னுவதாமெனவும சில பல சான்றுகள காட்டித் தம்முரை நிறுத்துகின்றார்.

இனி, ஆங்கில மகனான இன்ஸ் என்பார் ஏஷியாடிக் குவார்டர்லி ரிவியூ என்னும பத்திரிகையில் சுந்தரம பிள்ளை யவர்கள் சிறந்த வாராயச்சி செய்து கி. பி. ஏழாவது நூற் றாண்டின் றொடக்கத்திலே யாமென்று துணிந்துரை

நிறுத்திய ஞானசமபந்தா காலத்தை உடன்பட்டு, ஞான சமபந்தப பிளளையாராதல் அவரோ டுடனிருந்த அப்பர் சுவாமிகளாதல் அவாக்குப பின்னிருந்த சுந்தரமூர்த்திக ளாதல் மாணிக்கவாசகரைத் தம திருபபதிகங்களுட் குறிப பிடாமையானே, மாணிக்கவாசகர் காலம அச் சைவ சமயாசிரியா மூவர்ககும பினனதாதல் துணியபபடுமெனக் கொணடு சில மொழிந்திட்டார்.

இனிச, சுந்தரம பிளளையவர்கள ஞானசமபந்தப பிளளையார் காலம உறுதிசெயது ஆஙகில மொழியி லெழுதிய மிக அரியதோ ருரைநூலில் மாணிக்கவாசகர் காலம பற்றிச் சிறபபாய் ஏதுமெடுத்து மொழிந்ததில்லை யாயினும, அந நூன முகவுரையில் மாணிககவாசகர் ஞான சமபந்தப பிளளையார்க்கு முனனிருந்தா ரெனபதனகண் தமக்கு ஐயம நிகழாநிறகினறதெனை ஒருரை குறித்துப போயினர்.

இனிச, சரிதவாராயசியின நுட்பமும, அதனை ஆயும முறையும அறியமாட்டாத தமிழ ஒனறே வல்லார் சிலர் ஞானசமபந்தப பிளளையார் நாலாயிர ஆண்டுகட்கு முனனிருந்தா ரெனவும, மாணிக்கவாசகர் அப் பிளளை யாாக்கும முனனிருந்தா ரெனவும் தமக்குத தோனறிய வாறே கூறி நெகிழநது போய உண்மை காணாது ஒழிவர். இது நிறக.

இனி மேலே காடடிய நால்வர் கருத்துக்களும ஒன்றொடொன்று பெரிதும மாறுபட்டு மயஙகிக்கிடத்த லான, அவறறைப புடைபடவொற்றி யளந்தாயந்து யாம எமமறிவில் மெயயெனக கண்டவறறை ணடுத தருது காடடுவாம.

முதன மொழிந்த போபபுத்துரை, மாணிக்கவாசகர் கி. பி. பத்தாம நூறறாணடின றொடக்கத்திலே யிருந்தா ரெனவும, அவர்களுப பின ஒருநூறறாண்டு கழிந்து பதி னோராவது நூறறாண்டில் ஞானசமபந்தப பிளளையார் தோனறினா ரெனவுஞ் சரிதவரமபின் நில்லாது அதனியல்

வழுவத் தமக்குத் தோன்றியவாறே பெரிதும் பிழைபடக் கூறினர். சரிதவாராய்ச்சியின மிக்குப புலமையுடைய ஆங்கில இனததிற பிறந்து அவ்வாங்கில மொழிப புலமை யும பெறறுளள இத் துரைமகனர தாமஙஙனங கால உறுதி செயதறகேற்ற ஏதுக்கள நன்கெடுத்து மொழிந் திடாமற் சரிதவியல் பிறழத் தமக்கு வேணடியவாறே கூறியது பறறிப பெரிதும வியபபடைகினறும. சரித வாராயசசி யினைாதென றறியாமாட்டாத தமிழப புலவர் அஙஙைாங கூறினராயின, அஃது அவர்க கிழுக்கனறும. அவவாராயசசியில் முதிர்ந்த வுணர்ச்சி யுடையராைா ஆங்கில மக்களே அஙஙைாம பிறழ வுரையாடுவராயின அது பறறி யுலகம அவரைப பழியாதொழியுமோ? இதுநிறக. டாக்டர் ஒபரில்ஸ் முதலாைா ஆங்கிலப புலவரால் வெளி யிடப படடுவரும நென்னூட்டுக கல்வெட்டுப் பட்டையங்க ளாலை, தேவாரத் திருமுறை வகுபபுச் செயத நாயனர் டார் நம்பியோ டொருஙகிருந்த இராசராச அபயகுல சேகர சோழன் அரியணை வீறறிருபபுப பெறறுச செஙகோலோசசி உலகு புரநதருளத தொடஙகிய ஆண்டு கி. பி. கூஅச ஆகும. வெஙகையரவர்களும சென்னைக் கிறித்தவன கலாசாலைப பதிதிரத்தில் அவவரசன காலம அவவாறுதல் சானறுகள பல காட்டி மிக நுடபமாக விரித்துரைத்து நிறுதினர். சுந்தரம பிளளையவர்களும அக காலவள வையை நனகாராயந்து பார்த்து அது பொருத்தமாவதே யாமெனறு ஒருப்பட்டுத் தழுவிக் கொண்டார். ஆங்கில வித்துவானகள பிறரும அதனகண் ஐயுறவுகொளள இடம பெறுகின்றிலர். இஙஙைமெல்லாரும ஒருஙகே தழீஇக்கொண்டு நிறுத்திய இராசராச சோழன காலம கி. பி. பத்தாம நூறறுண்டின இறுதிக்கணண தாதல் இனிது விளஙகுதலின, அவவரசன காலத்தே முறை வகுபபுச் செயயபபட்டுப பெரிதும பெருமையுறறு வழங்கிய தேவாரப்பதிகஙகளும அவறறை உலகுயய மொழிந் தருளிய குரவரும அப பத்தாம் நூறறுண்டிற்கு முன நிலவியவாறு மகிவின்றித் துணியற்பாற்று.

இனி அச் சமயகுரவனரை ருளருரு ரூந்நாயர்ந்நி சுவாமிகள் காலம் கி. பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலாகவணை தாமென்று கோடுமாயிற்றும், அச் சுவாமிகளால் நிருந் நெண்டத் தொகையில் கூறுகெடுத்து மொழிந்திடப்பட்ட நீ நாராயணரைந்த சுவாமிகள் காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டாக வாதல் ஏழாம் நூற்றாண்டாகவாதல் கொள்ளற்பாற் றென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இங்ஙனருந் சொல்லு தற்கு பெரிதும் வாயப்படையஞ்சாண்டிப்பந்த பிள்ளையார் காலவளவை குறித்துரையாட மாட்டாமை மற்று அது பதினோராம் நூற்றாண்டிலாகவணை தாமென்று கூறிய போப்புத்துரை கூற்றுப் பிழையுடைத்தாதல் தெற்றென விளங்கும். அலலதூஉம், திருமுறை வகுத்திட்ட நம்பி யாண்டார் நம்பிகளும், அத் திருமுறையினை யருளிச்செய்த சாயகுரவரும், அவருள்ளும் சுந்தராகத் பிள்ளையாரும் எலலாம் பதினோராம் நூற்றாண்டினரிருந் தாரென்று கோடல உண்மைச் சரித்தவாராய்ச்சிகு ஒரு சிறிதும் இசையாது. ஞானசம்பந்த பிள்ளையார் காலம் ஏழல்ல தெட்டாம் நூற்றாண்டு ஒன்றனகட படுவதனறி இரண்டினும் ஒப்பச்சேறல கூடாமையான, அக் காலவரை யறைதான யாதெனறிய வேண்டுவாராகு அது காட்டுவாம.

இனி, உண்மைச் சரித்தவியல பிறழாதுரைக்கும் பெரியபுராணஞ் சிறுதொண்டர்நாயனார் வரலாற்றில், மங்கையர்கரசியார் என்னும் பெயருடைய அச் சிறுதொண்டர் திருச்செங்காட்டங்குடியிற் பிறந்தவரென்பார், அவர் போர்த்தொழில் பலவுங் கற்று மிகவலலராயச் சிவபெரு மான நிருவடிகணை மெய்யனபு பூண்டொழுகித் தமைரச னிடத்துத் தண்டக தேலவனை பெற்றுக் கொண்டு அவற்கு அனுகூலராயிருந்தமை யும், அங்ஙனம் அமைருங்காலத்து வடநாட்டில் மாந்தி னனனும் நகரம்பற்ற படையெடுத்துச் சென்று அதன் மனனனை வென்றி கண்டு வாகைசூடித் திருமடத் தம நாட்டைக்கு தமைரசற்கு பெருமைக மெய்துவித்தா ரென்னுங் கிளந்துரையா தினற,

"ஈசனடி யார்க்கென்று மியல்பான பணிசெய்தே
யாசில்புகழ் மன்னவன்பா லணுக்கரா யவற்காகப்
பூசனமுனைக் களிறுகைச்துப் போய்வென்று பொருமரசர்
தேசங்கள் பலகொண்டு தேர்வேந்தன பாறசிறந்தார்."

"மன்னவற்குத் தண்டுபோய்
வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத்
துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியு நிதிக்குவையும்
பகட்டினமும் பரித்தொகையு
மினனவெண் ணிலகவர்ந்திங்
கியலரசன் முனகொணர்ந்தார்"

எனனுரை செயயுடகளாலேய அவர மெயவரலாறு இனிது விளங்குதலுடனை, அவர வடபுலத்து வாதாவி எனனுமநகரை மறற பலடையெடுத்துச சென்று அதனைத தமமரசறகு உரிமையாககிய ரெனனுரை சரிதநுணபொருளும புலபபடுவதாயிறறு. இனி, வடநாட்டினகட் டொகுகபபடுங் கலவெட்டுப பட்டையஙகளாலேய முதல் நரசிமம நமன் எனனும அரசன மேலேயுரைகத வாதாவிநகரை யழித்துத தனகிழபபடுதினை யெனபதும, அபபோது அங்கர் வேந்தனையிருந்தானை திரணடாம புலிகேசின் எனபதும பெறபபடுகினறன. இநத நரசிமமவரும அரசன பலலவ வேநதர மரபில வநதோனலவை. புலிகேசியெனனுமரசன மேனடடுச் சாளுகியவேந்தர மரபில் வந்தோனவன. இனி, இப பலலவ வேந்தாகளும மேனட்டுச சாளுக்கிய வேந்தாகளும பலமுறையாலும போராகள நிகழந்தமைவென் பதும, அப பட்டையஙகளாலேய பெறபபடும உணமையாம. மேலே மொழிநத வாதாவிநகாவெறறி நரசிமமவருமகீன யொழிதது ஒழிந்த பல்லவ அரையாமெற செல்லாமை யான, தமமரசறகுத் தணடதலீவராயப படையெடுத்து மேறசென்ற சிறுத்தொணடரை அவவாறுடையானெனவரசன முதல் நரசிமமவருமலீ யாமெனப தொருதலீ. பெரியபுரணத்தில் இவவரசன பெயர் சொல்லபபட்ட

இல்லையாயினும், வாதாவி நகரிற் காணபபடுமை பல்லவ அரையன கல்வெட்டுப பட்டையமொனறு அவ வெறறிக் குரியோன அவவரசனென றுரைக்கும உறுதிமொழி பறறிச சிறுதுதொணடாதம அரசன முதல்நரசிமமவரும னேயா மெனபது உயத்துணரவல்லார்கு நனகுபுலனும. இனி, மேலேகாட்டிய இரண்டாம புலிகேசனைப மேனுட்டுச் சாளுக்கியவேந்தன செங்கோலோசசிய காலவளவை வட நாட்டுக கல்வெட்டுகள கொணடு ?)))-i)ii)) எனனுங கல் வெட்டு ஆசிரியராற கி. பி கூ0கூ முதல் கூசஉ இறுதி யாமெனற நனறு குறிதிடபபட்டது. இங்ஙனம கி. பி. ஏழாம நூறறாணடின றொடககமுதல அதனிடையளவுஞ செங்கோலோசசிய புலிகேசவரசனைப புறங்கணட நரசிமம வருடன் முதலாவோனும அந நூறறாண்டின றொடக்க முதல் இடையளவும இருந்தானகறபாலன. இனி அந்த நரசிமமவருமனெனனும வேந்தற குறுதுணைத தணடத் தலைவரான சிறுதொணடரும அந் நூறறாணடின முற் பகுதியி லிருந்தாராகறபாலா.

இனி, ஞானசமபந்தபபிளளையாா திருச்செங்காட்டங குடிக்கு எழுந்தருளிய காலையில் ஆணடிருந்த சிறுத் தொண்டராற றும பெரிதும மெயயனபோடு ஏறகபபட்டு அவரோடளவளாயினா ரெனபது,

> "அந்நாளிற் சண்பைநகர் ஆண்டகையார் எழுந்தருள
> மூன்னக எதிர்கொண்டு கொடுபுகுந்து முன்னூல்சேர்
> பொன்மார்பிற் சிறுத்தொண்டர் புகலிகா வலனுர்தம்
> நன்னுமச் சேவடிகள் போற்றிசைத்து நலஞ்சிறந்தார்."

என்பதனானும,

> "சண்பையர்தம் பெருமானுந் தாங்கரிய பெருங்காதற்
> பண்புடைய சிறுத்தொண்டர் உடன்பயின்று மற்றவரை
> மண்பரவுந் திருப்பதிகத் தினில்வைத்துச் சிறப்பித்து
> நண்பருளி எழுந்தருளத் தாம்இனிது நயப்பற்றார்."

எனபதனனும நனகுபெறபபடுகினறது. இஃதல்லாமலும, ஞானசமபந்தப பிளளையார் தாமே சிறுத்தொண்ட நாயனாரைச் சிறபபித்துச,

"செடிநுகருஞ் சமணர்களுஞ்
சீவரத்த சாக்கியரும்
படிநுகரா தயருமப்பார்க்
கருளாத பண்பினை
பொடிநுகருஞ் சிறுத்தொண்டரீக்
கருளீசெயீயும் பொருட்டாகக்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான்
கணபதிச் சரத்தானே."

எனறுமம,

"செந்தண்பூம் புனல்பரந்த செங்காட்டங் குடிமேய
வெந்தநீ றணிமார்பா சிறுத்தொண்டனவன் வேண்ட
வந்தணபூங் கலிக்காழி யடிகளையே யடிபரவுஞ்
சந்தங்கொள் சம்பந்தன் றமிழுரைப்போர் தக்கோரே."

எனறுந் திருபபதிகங கட்டளையிட டருளியவாற்றனும் அவர் நட்பின கிழமைத்திறந் தெறறென உணரபபடும். இதனாலே, அச சிறுத்தொண்டரோடு ஒருகாலத்தின ராக ஞானசமபந்தப பிளளையார் காலமும நரசிமமவரும னெனனும பலலவவேந்தன காலமும ஒன்றேயாதல் பெறறும. பெறவே, ஞானசமபந்தபபிளளையார கி. பி. ஏழாம நூறறாணடின முறபாதியிலே இருநதருளினரென மலிவினறி நிறுத்தபபடடவாறு காணக.

இன்னும, திரிசிரபுர மலைமுழைஞசிற காணப்படுங் கல்வெட்டுகளாலே முதல்நரசிமமவரும தந்தையான ஈஸானனும முதல்மகேந்திரவரும காலத்தில் திருநாவுகரசு நாயனாரும அபபர் சுவாமிகள் இருந்தாரென பது ஹலஸ் என்னுந் துரைமகனார் நிறுவிய வாற்றால் இனிது விளங்குதலின், அவ வப்பர்சுவாமிகள் கி. பி. ஆறாம நூற்றாண்டின் பிறபாதியினும ஏழாம் நூற்

ருண்டின முற்பாதியினும இருந்தாரென்பது தேற்றமாம. இதனனே, அபபர் சுவாமிகள எணபது ஆண்டளவு மிருந்தாரெனக் கூறும தமிழநூல் வரலாறறுணமை பெரி துமம வலியுடைத்தாமாறு காணக.

இனி, எடுததுககொணட மாணிககவாசகர் காலம உறுதி செயதறபொருடடு, மேலேகாடடிய அபபர் ஞான சமபந்தபபெருமான முதலியோர காலம கி பி. ஆறும நூறறுண்டின பிறபாதிமுதல எழாம நூறறுணடின முறபாதி யிறுகவாமெனபது பெறபபடுதலின, அது கொண்டு மாணிககவாசகா காலம கி. பி. ஆறும நூற றுணடின முறசெலலுமாறு காடடுவாம. அபபாசுவாமிகள அருளிசசெயத "பாடிளம பூதகதினனும" எனனுந் திருவாஞாபபதிகததில,

"நரியைக் குதிரை செயவானும்
நரகரைத் தேவு செய்வானும்
விரதங்கொண் டாட வல்லானும்
விச்சின்றி நாறு செய்வானும்."

என்னுஞ செயயுளில மாணிககவாசகா பொருட்டு இறைவன நரியைக குதிரையாகிய திருவிளையாடல் நனகெடுத்துக குறிதிடபபடடது. தமபொருட்டே பெருமான நரிகளையெலலாங குதிரைசளாகத் திரிதுக் கொணடு போதருவானுயினனெனல மாணிககவாசக சுவாமிகள,

"நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்து."

எனவும,

"நரிகளெல்லாம் பெருங்குதிரை யாக்கியவா
றன்றேயுன் பேரருளே."

எனவும,

"அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணுன்
நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்."

எனவுங் தாமே தம அருட்டிருவாயான மொழிந்திடு தலின, இறைவன செயதருளிய அத் திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகா பொருட்டேயாமெனபது தினிது தேறப படும. இபபெறறி தேருத ஆங்கிலமகளை இரண்ஸ் எனபவா சிலபபதிகாரததானும திருவிளையாடலானும வனனியுங கிணறறும அழைதத அறபுத நிகழசசி இரணடாதல்போல நரியைக குதிரையாகிய இவவற புதமும் மாணிககவாசகா பொருடடொனறும அதறகு முனனோ நிகழாத வேறொனறுமாக இரணடாகலா மெனனுர, அங்ஙம் அஃதிரணடாகிவி அபபா சுவாமி களாறு குறிதது விடபபடட அவவறபுத நிகழசசியும மாணிக்கவாசகா மேலதாமாறு ஒல்லையெனவுந் தமககுத் தேதானறியவாறே எளைவவரமபு பிறழாது எழுதுவாரா யினா. வனனியுங கிணறறும அழைதத திருவிளையாடல் இரணடாதல்போல நரியைக குதிரையாகிய திருவிளை யாடலும இரணடாகல வேணடுமெனனும யாபபுறவு யாங்ஙனமாம பெறறிரெலக கடாவுவாராககு அது துரைமகன இறுககுமா றினறும வனனியுங கிணறறும அழைதத திருவிளையாடல இரணடாதறகு மேறகோள சிலபபதி காரதது மலலாமலும திருவிளையாடலிலுங காணடாம. ஒல்லையூம, சிலபபதிகாரதது பேசபபடட 'வனனியுங கிணறறும அழைதத திருவிளையாடலும' திருவிளையாடற புராணத் தில சொலலபபடட 'வனனியுங கிணறறும அழைதத திரு விளையாடலும' வேறுவேறு எனறு நாட்டுதறகுத்தான சானறுகள யாவை? இருவேறு நூலகளில கூறபபட டனபையாலும இரணடெனறல யாங்ஙனம? அதுகிடக்க. நரியைக குதிரையாகிய திருவிளையாடல் இரணடாதறகு மேறகோள யாணடுங காணடிலம. இங்ஙம அளவை நெறி பிழைதத தெழுதபபடடும போலிபபொருளகளும ஆங்கிலமொழியில வரையப்படுதலிற சிறதெதடுதது பா ராடடபபடுகினறன. அரசியனமொழி யல்லாத தமிழ முதலிய சொறகளிலெழுதபபடடும அரிய பெரிய உணமைப பொருளகளுஞ சிறவாதெழுகின்றன. என்னே! எனனே! இம மயக்கவுலகின றனமை யிருந்தவாறு! இதுகிடகக.

நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டனறிப் பிறிதாகவும் இயற்றபபட்ட துண்டெனப தற்கு மேற்கோள் யாண்டுங காணபபடாமையானும, அத் திருவிளையாடல் தமபொருட்டே நிகழத்தபபட்டதெனா மாணிக்கவாசக சுவாமிகள தாமே தம அருமைத் திரு வாயாற கிளந்தெடுத்து மொழிந்தருளுதலானும கல்லாடம் முதலான தொனனூல்களும அத் திருவிளையாடல் மாணிகக்வாசகர் பொருட்டே நிகழத்தப்பட்டதெனத் துணிவுதோனறக் காட்டுதலானும அத திருவிளையாடல் பிறிதொன றுளதெனக்கோடல் ஒருவாறருனும பொருந் துமாறில்லை ஆகவே, மாணிக்கவாசகா பொருட்டுச் செய்யபபட்ட அத திருவிளையாடல் அபபர் சுவாமிகளான மொழிந்தருளபபட்டமையாலே, மாணிக்கவாசகர் காலம ஆரும நூற்றாண்டின் முனனாதாதல் இனிது துணியப படுதல் காண்க.

இனித், திருமூலக்கொழுந்து பிளளையவர்கள, மாணிக்க வாசகர் காலம கடைச்சஙகம நிலைபெற்று விளஙகிய கி. பி. முதலநூறறாண்டினகட் படுவதாமெனக கூறிய உரைப் பொருளிற கருத்தொருபபாடு உறுகினறிலம. எனனை? கடைச்சஙகத்தார் காலததுச் செயயுளியல் வழக்கின்கட் படுவதன்றய, அக்காலத்தமிழில் ஒருசிறிதுங காணப படாத விருந்தப்பபாட்டுகள திருவாசகததின்கட் காணப படுதலானெனபது கடைச்சஙகத்தார் செந்தமிழச் செயயு ளியல் வழக்கினகண்ணே விரவபபெறுத விருத்தபபாக்கள உலகியலாரும மற்றுத் தமிழப் புலமைறிவழகிற புகப பெறுதறகு அச் சஙகத்தார் காலத்தினபின இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டு கழிதல் வேண்டுமாகலான மாணிக்க வாசகர் கடைச்சஙகத்தார் காலத்திருந்தாரெனக் கோடல் சரித வழுவாமென றுணர்க. அறறேல், விருத்தபபாகளை பெருகிய செய்யுள வழக்காய் நடைபெறுதறகுத தொடங கிய அப்பர் சுவாமிகளிருந்த ஆரும நூறறாண்டின முற் பகுதியிலே மாணிக்கவாசக ரிருந்தாரெனக் கொளளாமோ வெனிற்; கொள்ளாம. திருவாசகத்தின்கண் விருத்தப்

பாக்கள மிக்கு விரவப்பெறுது ஒரு சிலவே காணக்கிடத்த லானும, தமிழச்செய்யுளியல் வழக்கிறகே சிறபபாவன வாகிய அகவலுங கலியும பெரிதும விரவிக்கிடத்தலானும் தமிழச்செயயுட்கள முறைமுறையே வழக்குவீழந்து விருத் தபபாகைகள இடையிடையே விரவப பெறுகினற காலத்தே திருவாசகம அருளிச்செயத மாணிகைகவாசக ரிருந்தா ரெனல் ஒருதலேயாம. அக்காலந்தான யாதெனறு நுணுகி நோகுவார்கு அது கி. பி. மூனறும நூறறாண்டாமெனப தினிது விளங்கும. அலலதூஉம, நகீரர் முதலான தெய்வப்புலவர் விளங்கிய காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் இருந்தாராயின தாம அவரைகுறித்து ஏதும மொழிந் திடுவர; அஙஙனம ஒனறுஞ சொல்லாமையானும, மதுரை யில் ஆயந்த தமிழைப்பறறிப் பேசவந்தவிடததும "உயர் மதிறகூடலி னையந்த வொண்டூந்தமிழினறுறை" எனறு இறந்தகாலதததா னுரைததுக் கடைசசஙக காலந் தமக்கு முனனதாதல் குறிபபான உணரவைததலானும அவர் காலமும வேறே கடைசசஙக காலமும வேறே யெனபது உணரறபாறறு. கடைச்சஙககாலத் திருந்தாராயின "உயர் மதிறகூடலி னையமொண்டூந் தமிழின்றுறை" எனறு கூறிடுவார; அஙஙனங கூறுதலாற செயயுள சிதையுமாறு மின்று. இதுகிடகக.

இனிக், கல்லாடம் சஙகச்செயயுளாகலின அதனகட் குறிபபிடபபட்ட 'பிட்டுக்கு மணசுமத்தன' முதலியவற றுளே அவ வற்புதஙகள நிகழ்தறகு ஏதுவாயிருந்த மாணிக்கவாசகர் காலம கடைச்சஙககாலமெனத் துணியப் படுமாம் பிறவெனின: நனறு கடாயினைய, கல்லாடம சங்கச் செயயுளேயாமென்று ஆணிதற்கு மேற்கோள யாண்டுங காணபபடாமையானும, அல்லது அது சஙகச் செயயுளென்றே கோடுமாயின் அது பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு முதலியவற்றினகட் சேராமை யெனறே யெனுங கடா நிகழதலானும, சஙகச் செய்யுண் மேறகோளகொண்டு உரையெழுதுவாரான இளம் பூரணர், பேராசிரியர், சேனவரையர், நச்சினர்க்கினியர் முத

லாறா உரையாசிரியனமார் யாரும அதனகண் மேறகோள கொண்டு தம்முரையிற குறிததிடாமையானும, சஙகதத தார்காலத்து அகவறசெயயுள அமைபபிறகுங கல்லாட வகவறசெயயுள அமைபபிறகும வேறுபாடு பெரிது காணக் கிடததலானும பிறவாறருளுங கல்லாடநூல் சஙகதத்தார் காலத்ததாதல் செல்லாதென்பதூஉம, அக் கல்லாட நூலேயே பெரியதாரு நிலைக்களனகொணடு மாணிகக வாசகர காலம உறுதிசெயயப புகுந்த திருமலைகொழுந்து பிளளையவரகள உரை வாய்பபுடைத்தாமா றில்லையென பதூஉம நுணுகி யாராயவல்லாரகெல்லாம நனறுணரக் கிடககுமா. இனனும அவர்கள தாமெழுதிய அவ்வுரை நூலினகண் மேறகோல காடடிய உரையாசிரியனமார யாருந் தமமுரையில் தேவாரத் திருபபாடடுகளை மேறகோளாக மொழிநததில்லையெனபதும, சரிதமுறை பிறழாத பெரிய புராணமும ஒரோவிடஙகளில் அமமுறை வழுவுகினற தெனபதும பிறவுங கூறுகிறபா. நசஞினாரகினியாரகு முன னிருந்தாராஎ Bishop திருசசிறறமபலக்கோவையா ருரையில் அபபா சுவாமிக ளருளிச்செயத,

> "அண்ட மாரிரு ஞாடு கடந்தும்ப
> ருண்டு போலுமோ ரொண்சுட ரச்சுடர்
> கண்டிங் காரறி வாரறி வாரெல்லாம்
> வெண்டிங் கட்கண்ணி வேதிய னென்பரே."

எனனுந் திருபபாட்டை எடுத்துக காட்டுதலானே உரை யாசிரியர் யாருந தேவாரத திருபபாட்டை மேற்கோளாக எடுத்து மொழிநதிலரென்னும உரை பொருத்தமினறுமா றுணரக.

இனி, அக் கல்லாடநூல் 'கரியைக் குதிரையாக்கிய தனை' சசு-வது செய்யுளினும, "பாணபத்திரர்பொருட்டு விறகுதலியனுயச்சென றிசைபாடிலை தனை" சஞ-வது செயயுளினும, 'வையையடைகக மண்சுமந்ததனை' சகூ-வது செய்யுளினும, 'மூதத நாயனுர் முழுஙகை தேய்த்த திருத் தொண்டினை' ஞை-வது செய்யுளினும. 'சாக்கிய நாயனுர்

திருத்தொண்டிணை' சுஅ-வதுசெயயுளினும,'இடைக்காடன பிணக்குத் தீர்த்ததனையும' 'காரைக்காலமமையார் திரு வாலங்காட்டிற றிருநடங கண்டதனையும' எஅ-வது செய யுளினும, 'காரைககாலமமை மாங்கனியால் வீடுபெறறமை யினை' கoக-வது செய்யுளினும, இவறறினும பழைய திரு விளையாடல்கள பலவறறை இடையிடையே பல செயயுட் களினும அனபால் என்பு நெக்குருக எடுத்தோதியவாறு போலச, சிவபெருமான திருவருள பெறறோரிற றலைசிறந்து நிறகும அபபர் சமபந்தர் சுநதரர் முதலான ஏனைமூவரை ஒரு சிறிதுங குறிபபிடாமையால, அக கலலாட நூல அம மூவாகதும முறபட்டதெனபது நனகு பெறபபடும. அந் நூலாசிரியர் சிவபெருமானிடத்தும, அவனடியாரிடத்தும பேரனபுடையராகக காணபபடுதலால, அவர அம மூவாக் கும பினனிருந்தனராயின அவர நிகழ்ததிய அறபுதஙகளை ஒருசிறிதாயினுங கூறாதுவிடார. மறறு அம மூவரைப பறறிய குறிபபுர சிறிதுங கூறாமைகொண்டே அவர் அவர்க்கு முன்னிருந்தாரெனபது ஒருதலையாகத் துணியப படும எனக. அஙஙனமாயின, 'திருஞான சமபந்தபபெரு மான வெபபுநோய தீரததனை' அறுபத்துநானகு திருவிளை யாடல்களுள ஒனறிய இருததலானும, கல்லாடத்துள் "எட்டெட்டியறறிய கட்டமர் சடையோன" எனற அறு பத்துநானகு திருவிளையாடல்கள குறிபபிடபபட்டிருத்த லானும அந் நூல் திருஞான சமபநதராகும பிறபட்ட தாதல் பெறபபடுமாலோ வெனின, மாணிக்கவாசகப பெருமான திருவாசகததிற குறிபபிட்ட பல திருவிளை யாடல்கள பெருமபறறபபுலியூர நமபியார திருவிளையாடற் புராணததினும, பரஞசோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தினுங காணபபடாமையானும, இவவிரு புராணங் களிற் காணபபட்டவையும ஒனறிலுளளவாறு பிறிதொன் றிற காணபபடாமல் ஒனறில் ஒருவாருயும பிறிதொனறிற பிறிதொருவாருயும இருபபக் காணடலானும, இறைவனே இயறறிய திருவிளையாடல்களி னிடையே திருஞான சமபந்தப பெருமானியற்றிய அறபுதஙகளையுங் கோத்தறகு ஓரியைபு இன்மையானும கல்லாடத்துட் குறிபபிடபபட்ட

பழைய திருவிசையாடல்கள அறுபத்து நான்கனுள திரு ஞானசமபநதப பெருமான அவறறிறகுப பிறகாலததே நிகழத்திய அற்புதஙகள சேர்ந்திலவெனபது தேறறமா மெனக.

இவவாறருல், கல்லாட நூல் அபபர் ஞானசமபந்தர் முதலான மூவாகாலத்திறகு முனனும, மாணிக்கவாசகர் காரைக்காலமமையார காலத்திறகுப பின்னும எழுதப் பட்டதொன்றுதல் நனகு பெறபபடுதலின் கி. பி. ஐந்து அல்லது ஆறும நூறறுண்டின கண்ணதான அக் கல்லாட நூலேயே கருவியாகக் கொண்டு மாணிக்கவாசகர் கடைசசஙகம நிலெபெறறு விளஙகிய ஞானதிருந்தாரெனக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும ஏலா வுரையாமெனபதும, அந்நூல் கொண்டு அவா ஐந்தாம நூறறுண்டிறகு முன்னிருந்தா ரெனல் மட்டும் இனிது விளங்குமா மெனபதும பெறப் படும இது கிடக்க.

இனி, ஆஙகில மகளை இன்ன இனபவர் ஞானசமபந் தர் முதலான குரவனமார மூவருள யாரும மாணிக்கவாச கரைத் தம்பதிகத்துட் கிளந்தெடுததுக குறிதததிடாமை யான அவர் அம மூவாக்கும பின்னிருந்தாரென்பது உயத் துணரறபாறறென மொழிந்ததூஉம பொருந்தாது. யாம மேலே காட்டிய "நரியைக் குதிரை செயவானும நரகரைத் தேவு செயவானும" எனபதும, "மணியார்வைகைத் திருக்கோட்டின நினறதோர் திறமும் தோனறும" என்ப தும அப்பர் சுவாமிகள திருபபாட்டுக்களாகலானும, மாணிக்கவாசகர்பொருட்டியறறபபட்ட திருவிசையாடல்கள் அவற்றிற் காணபபடுதலானும மாணிக்கவாசகர் அக் குரவனமார் எவரானும மொழியபபடவில்லை என்பது யாண்டையதென றெழுக. அறறனறு, முன்னைக்காலத் துச் சிவனடியார்தமமையெல்லாந் தொகுத்தோதி வழுத்துவான புகுந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள மாணிக்க வாசகரையும அங்ஙனம எடுத்துமொழிந்த தில்லையாலோ வெனின்; நன்றே விஞயினய், 'அதெந்துவே' 'வேசறு' என்னும வடுகுமொழிச் சொற்களும, வடுகர் நாட்டிலுள்ள

'மகேந்திர' வெற்பைப்பற்றிய குறிப்பும திருவாசகத்தின்கட் காணப்படுதலானும, வீரசைவர் தமது திருமேனிக்கட் சிவலிங்கம பூணுங்குறிப்பு 'என னுடலிடங்கொண்டாய' எனனுஞ சொற்றொடராற பெறப்படுதலானும மாணிக்க வாசகர் வடுகநாட்டு வீரசைவ குலத்துப பிறந்த பெரியா ரெனபது பெறப்படுகினறது. வீரசைவநெறி பிழையாது நினறு சிவவழிபாடியறறிச சிவபிரான திருவடிப பெரும பேறு தலைக்கூடிய அவரைச சித்தாந்த சைவ மரபினைக்கட் டோனறிச சித்தாந்த சைவத் துறைவழிநினறு இறைப்பணி பேணிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள, சித்தாந்த சைவத் துறைவழி நினறு அங்ஙனமே இறைவன திருவருணெறி தலைக்கூடிய ஏனைச் சித்தாந்த சைவப பெரியாரைத் தொகுத்தோதும் தம் திருப்பதிகத்தினுட கிளந்தெடுத்துக் கூறுதறகு அமைந்திலராயப, "பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும அடியேன" எனபதனை குறிப்பாற கொள வைத்துக கூறியருளினார். 'பொய்யடிமையில்லாத புலவர்' எனபது தொகையடியாரைக குறிப்பதென நம்பியாண்டார் நம்பி கூறினுரேனும, அச சொற்றொடர் தனியடியாரைக் கூறுந திருப்பாட்டினைக் காணப்படுதலானும, தொகை யடியாரையே ஒருங்கு தொகுத்தோதும "பத்தராய்ப் பணி வாரைள" எனனும பாட்டு வேறு தனியே யுண்மையா னும, சேக்கிழாரும 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவரைத' தொகையடியாரெனக் கிளந்து கூறுமையானும அச சொற் றொடர் மாணிக்கவாசகரையே குறிக்குமெனறல இழுக காது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள வீரசைவ மரபிற்குரி யரேயாமெனபது வீரசைவ மரபினரும் துறவோரும மாணிக்கவாசகரைத் தம முதல்ஆசிரியராய்க கொண்டு அவர் அருளிச செயத திருவாசகத்தைத் தமக்குரிய முதன முறையாய வைத்துப பணடுதொட்டு வழிபாடு ஆறறி வருதலானும, புதுச்சேரி முதலான இடங்களிலுளள வீரசைவ மடாதீனங்களெல்லாம் மாணிக்கவாசகர் பெயர் கொண்டே நிலவுதலானும இனிது துணியப்படும. இப் பெற்றி தேருத சைவசித்தாந்த நன்மக்களில் ஒரு சிலர் நடுநிலை திறம்பி மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைத் தமிழ்

நாட்டுச் சைவசித்தாந்த மரபின்கட் டோனறியவரேயா மெனக கொண்டு, ஏனைச் சைவசித்தாந்த குரவன்மார் அவரைத் தம் திருபபதிகஙகளுட் கிளந்து குறிபபிடாமை யெனனையென றுளதிர கடாவுவார்க்குச்செவ்வனே இறுக்க லாகாமையின ஏதேதோ தமகுத் தோனறியவாறெல்லாங் கூறிப பெரிதும இடாபபடுவாராயினர. சமயங கடந்த நிலையாய விளஙகும மெயகண்ட சித்தாந்த மரபுபேணும் நல்வினை பெரிதுடையோ மாயினும, நடுநிலை பிறழாது உண்மைப்பொருளை யுலகிறகுளளவாறு தெளிதல் வேணடுமெனனும மனவுறுதிபபாடுகொண்டு மாணிக்க வாசக சுவாமிகள சரிதததை உணமையாராயசசி செயது, அவ வாராயசசியில் யாம மெயயெனறு துணிந்துகண்ட பொருட்கூறுபாடு பறறி அச சுவாமிகள வீரசைவ மர பினரேயாமெனற உலகிறகு அறிவிகக ஆர துணிபுடைய மாணணும. இதனைக் காணணும சைவசித்தாந்த செல்வர்கள் இதுபறறி நமமேறற கருதி வெகுளாது, அதனைப் பொறுமையுடன ஆயந்து பாரததுத தம உண்மைக் கருத்தை யுலகினகண வெளிபபடுபபாகளாக!

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

எனனும் திருக்குறள உணமை கடைபபிடிக்க வலலார்க்கே யாஙகூறிய உரை வாயமை நனகு புலபபடா கிறதும. இனி, மாணிககவாசக சுவாமிகள அஙஙனம வீரசைவ மரபினகட் பிறந்தாராயினுஞ சைவசித்தாந்த முடிபொரு ஙணர்ந்து அப பொருணெறி வழாதொழுகிச் சிவவழிபாடியறறிச் சிவமுதது தலைகூடினரெனபது அவர அருளிசசெய்த திருவாசகத் திருமுறையாலும நனகு பெறபபடுதலின, அவர் வீரசைவ மரபினகட் பிறந்தாரெனபது பற்றி ணடைக காவதோ ரிழுக்கிலரென றெவிடுக்க. அற்றேறற, சுந்தரமூர்தது சுவாமிகள அவர்தம மரபினவழி கரு தாமல் அவரைத் தம் திருபபதிகத்திற் கிளநதோத வமையுமாம பிறவெனின; அறறனறு, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள கூறுத்தே மல்கிக்கிடந்த வீரசைவ மரபினர்

மாணிக்கவாசகரைத் தமக்குரிய குரவராகக்கொண்டு பேணிவழிபட்டு வந்தாராகளாதலின அவர் தமமைத் தந் திருபபதிகத்திலுட் கிளந்தோதாத ஒருபபடடிலர். வீரசைவ,தைப பறறிய குறிபபு காமிகம, சுவாயமபுவம, சுபபிரபேதம, வீரம முதலாய சிவாகமங்களிற காணப படலாலும, வீரசைவா கொளகையாகிய சிவாத்து வித்தத்தை இனிது விளகக்லாற சங்கரபாடியத்திறகும முறபட்ட நீலகண்டபாடியம சிவாத்துவித்த பாடியமெனா வழங்கபபடலாலும, எல்லா வழிபாட்டிலும முறபட்ட சிவலிங்க வழிபாடடைக கடைபபிடியாயசெய்து வருத லோடு சிவலிங்க வடிவினோத தம தூடபபின மிசையும அணிந்திருத்தலபறறி வீரசைவா 'லிங்கிகள' எனப பணடுதொட்டே பெயா பெறலாயினா ரெனபது சங்கம மருவிய பழைய நூலாகிய திருமுருகாற்றுப்படை "சொல்வெனறி வேணடும லிங்கியும" எனபதிற்காந்த குறிபபால் நனகு விளங்கலாலும, தொனறுதொட்டு இனறுகாறும் தெலுங்கு கன்னடா முதலாய நாடுகளிலுள்ளாரா பலரும வீரசைவராகவே யிருபபக காணடலாலும வீரசைவம மிகப பழைய காலத்ததெனபது திணணமாமெனக. முற் காலத்தில் வீரசைவ மரபினர் பெருக்கமுற்றிருந்தாரெனப தறகுப பிரமாணங்களாக, லிங்கபுராணம, பெரியபுராணம் முதலாய நூல்களும சானறும. அறிதறல, நமபியாணடார நமபிகள தாந் திருமுறை வகுபபுச செயதருளிய காலத்தில் திருவாசகத்தை ஏனைக் குரவனமாரா அருளிச்செயத திரு முறைகளோடு ஒருங்கு வைத்து ஓதபதாந் திருமுறையாக வகுத்தவாறெனனெயெனின, நமபியாணடார் நமபிகள காலத்தே வீரசைவ மரபு சுருங்கி வருதலாலும, திரு வாசகத்தினகட் காணபபடுஞ சொனனயம பொரு ணயங்களுஞ சித்தாந்த சைவக கோட்பாடுகளும எல்லா ரானும் பெரிது போறறபபட்டு வருதலின அதனகட் காணபபடும வீரசைவப பொருணுட்பங்கள உணர்வா ரினமையால் மறைந்துபோதலாலும, சித்தாந்த சைவ ரெல்லாரும அத் திருவாசகந் தமக்கு முரியதென்று போறறுதலாலும அதனை அவ்வாறு ஓதபதாந் திரு

முறையாகக் கோத்தாரென உரைக்க. இங்ஙனமாகலின், ஏனைக் குரவன்மார் தந் திருப்பதிகங்களுள அவரைக் கிளந்தெடுத்து மொழிந்திடாமைகொண்டே அவர் அக் குரவனமார் மூவர்க்கும பின்னிருந்தாரெனக் கூறுதல் போலியா யொழியு மென்பது. இது கிடக்க.

இனி, யாம மேலே விளகிய உரையினகட் சிலர் கருத்தெதாருபபாடிலாராய 'யாம பிடித்த முயலுககு மூனறே கால்' எனபாரோடொத்து, ஏனைக் குரவன்மார் மூவரும மாணிக்கவாசகரைத் தந் திருபபதிகங்களுட் கிளந்தெடுத் துக் கூருமையான் அவர் அம மூவர்க்கும பினனிருந்தமை தேறறமாமெனை வுரைபபர் அறறேறல், அம மூவர்க்கும பினனிருந்த மாணிகக வாசகா தாமருளிச்செய்த திருவாச கந் திருக்கோவையாருள அம மூவரையுங குறிபபிட்டு ஏதுமுரையாமை யெனனையோ ஏதிகடாவுவார்க்கு அவர் விடுகுமா றறியாது விழிககு நீராவராகலின, அஙஙனம அழிவழக்குப பேசுதல் பெரியதோர் ஏதமாமெனறுணர்ந்து கொளக. அல்லதூஉந், திருவாசகந் திருகோவையாரின கட காணபபடுந் தமிழப புலனெறி வழக்கிறகும, தேவாரத் திருமுறையின றமிழப புலனெறி வழககிறகும வேறுபாடு பெரிதாகலானும, அவறறுளளும முன்னியவறறில் தமிழதெதானமை வழககே பெருமபானமையும பயினறு வருதலானும, அவ்விருவகை வழக்கிறகும இடையிட்ட காலம சிறியதாதல் செல்லாது. தமிழத்தொனமை வழக்கே தழீஇ வந்த திருவாசகந் திருக்கோவையா ரெனபன, தமிழப் புதுவழக்கு இடையிடையே விராய்வந்த தேவாரத் திருமுறைக்குப பினனெழுந்தன வெனறல் பெரியதொரு தலைதடுமாற்றமாய் அஙஙனங கூறிடுவார் தமிழவழக்கு ஒரு சிறிது மறியாரென்பதனைப் பெறு விக்கும. ஆகலின், அவவாறு கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருத்தமில்லாத போலியுரையா மென்க.

மாணிக்கவாசகர் காலம்

இரண்டாம் பகுதி

நமது 'ஞானசாகரப' பத்திரிகையின முதற் பதுமத்தில் சைவ சமயாசிரியரான ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள காலம இறறைக்கு ஆயிரதததைந்நூறு வருடங்களுககு முற்பட்டதா மெனபதுமம, அவா திருஞான சமபந்த மூர்த்திகள, திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள எனனும ஏனைச சைவகுரவனமார் எல்லார்கமும முறபட்டவராவ ரெனபதுமம இஞ்ஞானறைச் சரித்திர ஆராயச்சிமுறை வழுவாது ஆயந்து தெறறென விளககினுமம. ஞானசாகரத்தில் இவ்வனமம நிலபெற நாட்டிய காலநிலையைப பினனும ஆங்கிலமுணாந்தாரும தெரிந்துகொளளல் வேணடி அதனை ஆங்கில மொழியினும எழுதி எமது கலாசாலைப் போதகாசிரியரால் நடாத்தபபடுமம 'செனனைக் கிறித்துவ கலாசாலைப பத்திரிகை'யினும பிரகடனஞ் செய்வித்தேமம. அதனபிற சில வருடங்கழித்து ஸ்ரீ. து. அ. கோபிநாத ராவ எனபவர் தாமும மாணிக்கவாசகர் காலத்தை நிலை பெறுத்துவான புகுந்து ஆங்கிலத்தில் ஒனறெழுதி, அதனையும எங்கள செனனைக கிறிதது வ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் வெளியிடுவித்தார். ராவ அவர்கள ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அதனையே தஞசையிற பிரசுரமான 'தமிழகம' எனனும பதிரிகையில் அதன பத்திராசிரியர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவித்தார். அது நிற்க. இனிக் கோபிநாத ராவ அவர்கள, மாணிககவாசகர் காலம் நாட்டுதறகுக் காட்டிய காரணங்கள சரித்திரமுறைக்கும, தருக்க முறைக்கும இணங்காதனவாய்ப பிழைபடுதலின், அவற்றின பிழைபாடுகளை நெறியே வருத்துக் காட்டி, அபபெருமான் காலம யாம நிறுவியவாறே நிலைபெறுவதாமெனபதனை எண்டு வலியுறுத்துதற்குப புகுகின்றேம.

இனி மாணிக்கவாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலான ஏனை ஆசிரியன்மார் மூவர்க்கும் பிற்பட்டவர் என்று நாட்டுதலே ராவ அவர்களது கொள்கையாம். அஃதெனில், மாணிக்கவாசகர் அம் மூவர்க்கும் முற்பட்டவராயின், பின்னையோரான அம்மூவரும் தாம்அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் முன்னையோரான மாணிக்கவாசகரைக் குறிப்பிட்டு ஏதேனும் மொழிந்திடுவர்களல்லரெனக. அற்றேல், "நரியைக் குதிரைசெய்வானும் நரகரைத் தேவு செய்வானும்" என்று திருநாவுக்கரையர் திருவாக்கிற் போந்த குறிப்பே, மாணிக்கவாசகரைப்பற்றி அவர் கூறினமைக்குப் போதிய சான்றும் என்பாரை மறுத்து, அதற் பொருட்டு ராவ அவர்கள் நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகரைப்பற்றிய தாக்காதென்று ஆசங்கிக்கின்றார். அத் திருவிளையாடல் அவர் மேற்கோள் வைத்துக் கூறிய வாதவூர் புராண உரையும் திருவிளையாடற் புராணவுரையும் கொள்ளற் பாலன வல்லவென்றும், அதனைத் தம் பொருட்டாகவே சிவபெருமான் நிகழ்த்தினரென மாணிக்கவாசகர் தாமே தமது திருவாக்கிற் கூறிற்றிலரென்றும், "நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்னுந் தேவாரத்தில் முதலதுபாதத்திரம மாணிக்கவாசகர் பாலதாயின 'நரகரைத் தேவுசெய்வானும்' 'விரதங்கொண்டாட வல்லானும்' என்றற் றொடக்கத்தனவாகப் பின்வருவன வெல்லாம் வேறெவர் பொருட்டாக நிகழ்த்தப்பட்டன வென்றும் மேலும் மேலும் வற்புறுத்து மொழிந்தார்.

இனித் திருவாசகத்தை ஒருமுறை உற்றுநோக்குவார்க்கும் நரிபரியான திருவிளையாடல் தம்பொருட்டாகவே சிவபெருமான நிகழ்த்தினரென்ற மாணிக்கவாசகர் பல விடத்தும் கூறுதல் வெளிப்படை மலைபோல் விளங்கிக் கிடப்பதும், ராவ அவர்கள் அதனை அறியாமட்டாது ஆசங்கித்தல் பெரிதும் வியப்புடைத்தாம். "ஒருங்கு திரை உலவுசடை உடையாமீன நிகளெல்லாம், பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேஉன் பேருளே"[1] எனபது 'சிவபெரு

1. திருவாசகம், திருவாசகம்.

மானை, நீ எனக்குச் செய்த பேரருட்டிறமானது நரிகளை யெல்லாம பெரிய குதிரைகளாகத் திரிபுசெயத திருவிளை யாட்டானை விளங்கிக் கிடந்ததனறே?' என மாணிக்க வாசக சுவாமிகள கூறியளைத இனியேனும உணாவாராக. இதன்கண் 'என்பொருட்டு' எனனுஞ சொற் பிரயோகம வந்ததில்லை யாலோவெனின; செயயுட்பொருள போகு முறையால் 'என்பொருட்டு' எனபது எளிதிற பெறக் கிடத்தலால் அங்ஙனாம உசாவுதல் பொருந்தாதெனக. சிவபெருமான நிகழ்தத்திய ஏனைத் திருவிளையாடல்களைப் பறறிப பேசுமிடத்திதல்லாம, இறைவனை முனனிலைப படுத்து விதந்து கூறுத மாணிக்கவாசகப பெருமான ாண்டு 'உன போ அருள' எனை முனனிலைப படுதது 'நரிக ளெல்லாம பெருங்குதிரை யாகிய வாறனறே' என்று கிளந்தெடுத்துக் கூறியவாற்றாலை, 'எனக்குச் செயத உன பேரருள நரிகளையெல்லாங குதிரைகளாக்கிய வகையான அனறே விளங்கியது' எனபதே அதறகு மெயப்பொருள எனல் செயயுட் பொருளகோண் முறை அறிவார்களெல் லாம் தெற்றென விளங்கிக கிடந்தது. இதறகிதுவே மெயபபொருளாவது, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள பிரணடு ஙகூறிய "தெரிவர நினறுருகிப பரிமேறகொண்ட சேவகனார், ஒருவரையனறி யுருவறியா தெனறனுளள மதே" "பாய்பரிமேல் கொண்டென உளளங கவாவரால்" "பரிமேறகொண்டு நமையாண்டான" எனறற றொடக் கத்து உபப்பிருஙகண வாக்கியஙகளானும இனிது துணி யப்படும. நரியைக குதிரையாகச் செயது அக் குதிரைமே லிவர்ந்துபோந்த பெருமானது சகளமங்கள அருட்கோலத் தினையே என்மனம நினைவதனறிப பிறிதோருருவத்தினை நினையமாட்டாதென்று சுவாமிகள வலிபெறுத்திக கூறிய வாறருளை அத திருவிளையாடல் அவர்தம பொருட்டே நிகழ்த்தபபட்ட தெனபது இனிது புலபபடவில்லையா? அறறேலஃதாக, மேலைத் திருவாகங்களில் 'பரிமேல்வந் தார்' எனக்கூறியதனறி நரியையே குதிரையாகக்கொண்டு வந்தாரெனபது சொலப்பட்ட தில்லையா லோவெனின்; நன்று கடாயினாய், "நரியைக் குதிரைப் பரி யாக்கி ஞால

மெல்லாம் நிகழ்வித்துப், பெரியதென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்சதேற்றும் பெருந்துறையான்" என்றும,

"அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணுன்
நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்
ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டியன் றனக்குப் பரிமா விற்று
ஈண்டு கனக மிசையப் பெருஅது
ஆண்டா னெங்கோ னருள்வழி யிருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்."

என்றும் சுவாமிகள பிருண்டும ஒதிய ஏனை உபப்பிருங்கண வாக்கியங்களால், இறைவன மதுரையிற் கொண்டுவந்த பரிகள எல்லாம நரிகளா லாக்கினவேயாமாவது நனகு தெளியப்படுமெனக; அல்லதூஉம, அங்ஙனம நரிகளையெல்லாம பரிகளாகக்கி கொணர்ந்தவர் பெருந்துறையிற் குருந்தமர நீழலிற குருவடிவாய எழுந்தருளித் தமக்கு அனுகிரகித்த இறைவனோ எனபது பொளளெனெப புலப்பட மாணிக்கவாசகர் 'பெருந்துறையான்' எனவுங கிளந்தெடுத்துக் கூறினராகலின, நரிபரியாக திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள பொருட்டே நிகழத்தபபட்ட தெனனும உண்மை மலையரண்போல் நிலைபெற நிற்றல் காணக. இத்துணை நுட்பமும் ஒருங்குணர்ந்து அத் திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசகர பாலதாக வைத்துக் கூறிய ஆனறோர் தொல்வழக்குரைப பொருளோடு, பெரிதும் மாறுகொளறற்றுக் கூறியதன்மேலும அமையாது, அவர் தமமைத் "தாம பிடித்த முயலுக்கு மூனறே கால் என்று பிடிவாதமாய்ச் சாதிபபார்" எனறு இகழ்ந்து கூறிய ராவ் அவர்கள அறியாமையை என்னென்பேம!

இனி, "நரியைக குதிரைசெய்வானும்" என்னும் அப்பர் திருவாக்கில் வேறுகூட்டிச் சொல்லப்பட்ட "நரகரைத் தேவு செயவானும" "விரதங் கொண்டாட வல்லானும்" "விச்சின்றி நாறுசெய்வானும்" என்றற் றொடக்கத்துப் பிறவிகள எவ்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டன?

என்று ராவ் அவர்கள் விளுவுகினருர். பிறவகையிற் பிறர் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனை லீலைகளைக் குறித்து இங் ஙனம விளு நிகழுத்தல் எடுத்த பொருளுக்குச் சிறிதும் இயைபுடைத் தாகாமை அவர் உணராததென்னை? மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு நிகழ்ந்த நரிபரித் திருவிளை யாடலை அப்பர் கூறியதனுனே, அதனேடு உடன் தொகுத் துக் கூறபபட்ட ஏனையவும் மாணிகக்வாசகர் பாலனவாகக் கூறவேண்டு மென்பது ராவ் அவர்கள கருத்துபபோலும! இத் தருக்கமுறை அழகிது! அழகிது! அனபர்கள் பொருட்டு இறைவன நிகழுத்திய திருவிளையாடல் மாட்சி யினைத் தொகுக்கப் புகுந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள, மாணிக்கவாசகர் பொருட்டும் பிறர்பொருட்டும நிகழுந்தன கலந்தெடுத்துக் கூறினரனறி, அனபர் ஒருவர்க்கே நிகழ்த் திய லீலையெல்லாம கூறுவேமெனக் கருதிக கூறப புகுந்தாரல்லர். இது தானும் பிரித்துணரவல்ல தமிழ் மொழிப பயிறசி பெருது, அரும் பெருந் தமிழ நூல்களை ஆயந்து காலவளவை வரையறுப்பே மெனப் புகுவார் திறம அறிவுடையார் கண்டு நகையாடுதற்கே ஏதுவாமென் றெழிக. எனவே அப்பர் சுவாமிகள தமது திருவாக்கிற் குறித்துரை காட்டிய "நரியைக் குதிரை செய்வானும்" எனனுந் திருவிளையாடல் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பொருட்டு நிகழந்ததனையே காட்டுவதாகுமன்றிப் பிறிதாக மாட்டாதெனபது நிறுவப்பட்டது. இனி அவர் கூறிய ஏனைக் காரணஙகளையும முறையே ஆயந்து செல்வாம.

இனி ராவ அவர்கள் சிலாசாசன ஆராயச்சி வகையி லும மாணிக்கவாசகர் ஏனை மூவர்க்கும பிந்தியவராய்க் காணப்படுகினருர் எனக் காட்டப புகுந்து இத்தேயத்தின் கட் பல விடஙகளினுங் காணப்படுங் கல்வெட்டுகளில் இவரது பெயர் காணப்படாமையானும், சிறுத்தொண்டர் சீராளதேவர் முதலாயினுரை யெல்லாம குறிபபுச் செய்த இராசராச சோழன் இவரை அஙஙனஙு குறிபபுச் செய் யாமையானும் சுவாமிகள் காலம் பிற்பட்டதாதல் ஒருதலை என்கின்ருர்.

இனி, இவருரைக்கூற்றுப் பொருத்தமின் றென்பது காட்டுவாம். அரசாங்கத்தார் சென்ற சில வருடங்களாகவே ஆங்காங்குள்ள கல்வெட்டுகளை பிரதிசெய்து போதருகின்ரு ரென்பதும், இன்னும் இத்தென்னிந்திய நாட்டிற பிரதி செய்யப்படாது கிட்க்கின்ற கல்வெட்டுகள் பல்லாயிரக் கணக்காக இருக்கின்றன வென்பதும் எல்லாரும் அறிந்தவேயாம். இத் தென்னிந்தியாவிலுள்ள கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் பிரதிசெய்து வெளியிடப்பட்டிருப்பினன்றே அவை தம்மிற சிலவற்றிலேனும் மாணிக்கவாசகர் பெயர் காணப்படவில்லையே என்று வினவலாம்? வெளிவராதவற்றில் அவர் பெயர் இருப்பினும் இருக்கலாம். ஆகையால், கல்வெட்டாராய்ச்சி அரை குறையாயிருக்கும் இந் நாளில் அங்ஙனம் துணிபுரை நாட்டுதல் போலியாமென்க.

அல்லதூஉம், கும்பகோணத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள திருவலஞ்சுழிக் கல்வெட்டொன்றில் மாணிக்கவாசகர் பெயர் காணப்படுகின்றதென் றுரைத்தார் அவர்கள், அக் கல்வெட்டின காலவளவையும் அதன வரலாறும் கூறாது விட்டது ஏனோ? திருவலஞ்சுழிக் கல்வெட்டு மிகப் பழையதாதல் பற்றி அதனை விவரித்துரைப்பிற றமது கொள்கை புரைப்படுமென்றக் கருதி விட்டார்போலு மென்னை எனக்கு ஐயம் நிகழாநிற்கின்றது. அது நிற்க.

அல்லதூஉம், சோழன் உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, சேரலாதன், ஆலங்கானத்திற் போர்வென்ற பாண்டியன நெடுஞ்செழியன, சேரன செங்குட்டுவன என்றற் றொடக்கத்துப் பழைய தமிழ்மன்னர் பெயரும், நக்கீரர், கபிலர், பரணர், மாங்குடி மருதனார் என்றற் றொடக்கத்துத் தமிழ நல்லிசைப் புலவர் பெயரும் பொறித்த கல்வெட்டுகள் காணப்படாமைபற்றி அவரெல்லாம் பிற்காலத்திருந்தனரென ராவ் அவர்கள் கூறப்பெறுவரோ? பண்டைக் காலத்துத் தண்டமிழ் வளஞ்சிறக்க இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் பாக்கக்கற்றும் பலப்பல புதிது புதிதா இயற்றி

யும வந்தமையானே, அந் நூல்களால் அம மன்னர் புலவர் முதலாயினர் பெயர் பதிகசப்பட்டு இன்றுகாறும் வழங்கி வரலாயின. இலக்கண இலக்கிய நூல் வழக்கின்றி நாக ரிகக்குறைவுளள காலத்தின் மாத்திரமே மனனர்கள தம பெயரும தம கொடைத் திறமும மறையாதிருத்தற் பொருட்டுக கல்வெட்டுகள தோற்றுவிபபர். யாஙகூறு வதே உணமைபபொரு ளென்றறகுத தமிழ வளம மிக்க பண்டைநாட் டமிழமனனா கல்வெட்டுகள இதுகாறும் வெளிவராமையே உறுஞ சானறும. மறறு இவவாறனறி, இராசராச சோழன முதலிய பிறகாலமனனர் காலததே தமிழக்கல்விவளஞ சுருஙகிபபோக, மிலேச்சவரசர் பலர் அலைமேலஅ புகுந்தாறபோல இடையிடையே படை யெடுத்து வந்து இந்திய மககளை நலிந்து குழபபமுண்டாகி வந்த காரணத்தானே, பிறகாலத்துத தமிழவேந்தர் தங கொடைத்திறம முதலியன தமகருப பினனும அழியாது புலபபடுதல் வேண்டிக கறகளிற பொறித்து நிலைபெறு வித்தார. பணடைநாட் டமிழமனனர் காலத்து வேற் றரசர தமிழநாடு புகுதாமையானும, தஙகொடைத் திறத்தை வியந்தியறறிய தமிழ நூல்கள அழியாவென் றவா கருதினமையானும அவா பிறகாலததார் போலக் கல்வெட்டுகள தோறறுவித்திலரெனக. இஙஙனமாகலின மாணிககவாசகர் பெயர் கல்வெட்டுகளிற காணபபடாமை கொணடே அவர் ஏனை மூவர்க்கும முறபடட காலத்திருந்தா ரெனபது பெறபபடும. அவர் பிறகாலத்திருந்தவராயின் கல்வெடடுகள மிகுதியுமுண்டாம, அபபோது அவாபெயர் பெரிதும அவறறில் காணபபட்டுக்கிடக்கு மெனக. அற்றே லஃதாக, இராசராச சோழன் தலைகசு முன்னிருந்த சிறுத் தொண்டா சீராள தேவரைக் குறிபபித்தவாறுபோல, அஙஙனமே தலைக்கு முறபடட மாணிககவாசகரைக் குறிப் பிடாத தெனனே யெனின; அஃதவவரசன கருத்தறிவ தறகுக கருவி வாயப்பி னனறி முடிவுகட்டல் ஏலாத தொன்றும. ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவவொருகாரணமபறறி ஒவ்வொருவர் மாட்டு அன்புநிகழும. தம ஒரே புதல்வனை அறுத்துக் கறிசெய்து அடியார்க்கு அமுதூட்டிய

அருமைத்திறத்தை மிகவியந்து அவ்வரசன் உலகத்தார்க்கு அவரன்பின நிறத்தை நன்மாதிரியாய் நிறுத்தல் வேண்டி அங்ஙனம் அவரைக் குறித்திருகக்லாம். இதுவே யனறிப பிறகாரணமும இருக்கலாம். அல்லதூஉம, தனக்குச் சிறுகாலம முறபட்டிருந்த சிறுத்தொணடரை நினைவுகூர்தற்குக காரணம வாயததாறபோலத் தனக்குப் பெருஙகாலம் முறபட்டிருந்த மாணிகக்வாசகரை நீனைவுற்றுப் பிரதிட்டை செயதற்குக் காரணம அம மனனறகு வாயாது மிருக்கலாம. ஆகலின், அதனை ஒரு காரணமாயக்கொண்டு மாணிக்கவாசகர் காலம பிறபட்டதென நிறுவபபுகுதல் பெரிதும பிழைபடுவதொனறும எனக. மேலும கக-வது நூறறாண்டிறகு முனனர் மாணிகக வாசகர் உருவம எந்தக் கோவிலினும பிரதிட்டிக்கபபடவில்லை எனகினறார். இஙஙனம கூறும இவா சுவாமிகள் உருவம அவ்வாறு எஙகும பிரதிட்டிகக்பபடவில்லை எனப தனைக் காரணஙகாட்டி நிச்சயித்தனரா? சிறிதும் இல்லை. பிரபல காரணஙகள எடுததுக காட்டாது 'எனக்குத் தோறறிய வரையில்' எனறு நெகிழந்து உரை கூறிப போதல் சரித்திரமுறைக்குச சிறிதும இணஙகாத தொனறு மெனக. இவர் தமகுத் தோனறிய இவவறபுதத் தோறறத்தைத் தமமள்வே வைத்துப பாததுப பார்த்து மகிழக.

இனி, மாணிக்கவாசகர் மற்றைச சமயாசிரியனமார்க்கு முந்தியவராயின, அவராற் பாடப்பெற்ற நிருப் பெருந்துறை, திருவுத்தரகோசமங்கை என்னுஞ சிறந்த சிவதலஙகள தேவாரத்துள யாண்டுங குறிக்கபபடாமை எனனை? எனறு விஞவி, அவ்விரண்டும ஏனைமூவர்க்கும பிற்காலத்தே புதிதே முளைத்தெழுந்தனவாகலின் அவை தமமைப்பாடிய மாணிக்கவாசகர் அம்மூவர்க்கும பிறகாலத்திலர் என்று ராவ் அவர்கள் தருக்கிக்கின்றனர்.

இத் தருக்கவுரை அத்தலங்களின் உண்மைநிலை தெரியாமையால் எழுந்ததாகும என்பதனை இங்கே ஒரு சிறிது விளக்குவாம்: முதலில் திருபபெருந் துறையைப்

பற்றி விவரிபபாம. திருபபெருந்துறை எனபது தெற்கே பாண்டி நாட்டினகண் தலைமைபெற்றிருந்ததொரு கடற் றுறைப் பட்டினமாம. மூற்காலத்துப் பாண்டிமா நாட் டுக்குச் சிறந்த கடற்றுறைப பட்டினங்களாயிருந்த கோற்கை, உவரி, பெருந்துறை என்பனவற்றைபபறறிய குறிபபுகள் பழைய சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படு கினறன. சிலப்பதிகாரம், இந்திர விழவூரெடுத்த காதை யிலும் இவ்விந்திய தேசத்துக்கு அபபால் மேற்கேயுள்ள பலதேயச் சாதியாரும தமிழ நாட்டில்வந்து வாணிகஞ் செயதாரென்பது அறியகிடந்ததாகலின, பெருந்துறை என்னுங கடறறுறைப பட்டினத்திலும அவ்வாறே பல தேயத்துச் சாதியாரும வாணிகஞ செய்தற் பொருட்டு வந்தாரெனபது பெறபபடும. பாண்டியன பொருட்டாகக் குதிரைவாங்கப புறபபட்ட மாணிகக்வாசகரும பிறதேயத் தார குதிரைகொணடு வந்திறகும இடமாதல் பறறியே பெருந்துறை நாடிசசெனறார். மாணிகக்வாசகர சென்ற காலத்துப பெருந்துறை சிவாலயமுடையதாக இருந்த தில்லை. அவவிடததில் மிகுதியாயிருந்தன தெனனுஞ சோலைகளும பூமபொழில்களுமே யெனறு தாமது அருமைத் திருவாக்கால் "தெங்குசோலைகள சூழபெருந்துறை"[1] எனவும, "தெங்குதிரள சோலைத் தெனனன் பெருந்துறை யான"[2] எனவும, "செந்தார்ப பொழில் புடைசூழ் தெனனன் பெருந்துறையான" எனவும,[3] சுவாமிகள அருளிச்செய்தமையானே இனிது துணியபபடும. இவ வுணமை, சுவாமிகள சரித்திரவுண்மை வழுவாது கூறிய திருவாதவூரர் புராணத்திலும ஐயமறத்தெளித்துச் சொல்லபபட்டது. அது,

"ஈனமில் பெருந்துறை யெனும்பதியின் ஞாங்கர்
கானமிகு புன்னைவளர் கந்தமுள சந்தம்
வானமுயர் சண்பக மரந்திகழ் நரந்தம்
தேனின முரன்றெழு செருந்திகள் பொருந்தி."

---

1. சென்னிப்பத்து. 2 திரு அம்மானை.
3. திரு அம்மானை.

"வீழ்ந்தநற வத்துளி ழிழிப்புன லதாகச்
சூழ்ந்துமுரல் வண்டினிசை தோத்திரம தாகத்
தாழ்ந்துமல ரேந்தியிறை தன்றிருமு னின்றே
வாழ்ந்துருகு மன்பரென மன்னுமொரு பூங்கா."

எனனும் அப்புராணச செயயுட்களிற காண்க. மேலும், மாணிககவாசகப பெருமானே ஆட்கொண்டருளல்வேண்டி அச்சோலையிற் குருந்தமரநீழலினகணணே எழுந்தருளிய குருநாதன் பினனர் அவர்க்கு உபதேசித்தற்பொருட்டு வேண்டுவன வெல்லாஞ சித்தஞசெயமமினகள எனறு தன மருங்கிருந்த சீடர் குழாத்துககுக கட்டளையிட்ட அளவிலே, அவர்கள எலலாஞ சித்தஞ செயகினறுழி 'மலர்மாலையினனு மும, பொறசரிகையின நடுவே அழுததின முததுகக ணுளள பட்டாடையினனும அப பூங்காவின ஊடு ஒரு கோயில் செயதனர்' என்னும பொருளபட,

"முன்னவன் புகன்ற வாறு முயல்குவ மென்றே யந்த
மன்னுறு தவத்தின் மிக்கார் வகைமலர்த் தெரிய லாலும்
பொன்னிடை யழுத்தி முத்தம் புனைந்தபல் பட்டி னாலும்
அன்நெடுங் காவி னூடங் கானபூங் கோயில் செய்தே."

எனறு திருவாதவூரர் புராணத்தினகட் சொல்லபபட்டதனால், திருபபெருந்துறையினகண் சிவாலயம அபபோது இருந்திலது எனறல் பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டபபட்டமை அறிக. அனறி அஙகே சிவாலயம இருந்ததாயின அச் சோலையின்கண் அவவாறு பட்டாடையினால் ஒரு கோயில் இயற்றல் வேண்டாமையானும, சிவாலயமிருந்ததாக அப புராணத்தினகண யாணடும ஓதபபடாமையானும மாணிககவாசகர் காலத்துச் சிவாலயம அஙகில்லை யெனபது தெளிபொருளேயாமென்க. அற்றேல், பரஞ் சோதிமுனிவா திருவிளையாடலினும, வேமபத்தூரார் திருவிளையாடலினும அஙகே கோயிலுளளதாகச் சொல்லப் பட்டிருத்தல் எனனையெனின்; பினனையோரான அவ்விரு வரும சரித்திர மாறுபாடாகத் தாமே சிருட்டித்துக் கொண்டு ஓதுவன பல உளவாகலின், அவர் கூறுவன

ஈண்டைக்குப பிரமாணமாகாவென்க. திருவாதவூரர் புராணம் ஒன்றுமே சுவாமிகள சரித்திரத்தைப பிழை படாமல் உளளவாறே யுரைப்பதாம; இமமெய்ப்புராண வுரையோடு திறமபிக்கூறுமம அப புராணவுரைகட்கு ஆதாரம் திருவாசகத்தும பிறண்டும பெறபபடாமையின் அவை கொளளற்பாலனவல்லவெனறு மறுக்க.

இனி, மாணிக்கவாசகர் வருமிடம நோக்கி அவரை ஆட்கொண்டருளல் வேண்டிக குருநாதன அபபூங்காவிலே எழுந்தருளினன. மாணிகககவாசகர் தாங குதிரைகொள் ளபபோன அப பெருந்துறையிலே அக் குருநாதனைக் கண்டு மெய்ஞ்ஞானைப பேறுடையராய விளஙகினர். இங ஙனமல்லது மாணிக்கவாசகர் பெருந்துறையிலே சிவாலய மிருபபதாக உணர்ந்து அஙகுச் சென்றரல்லர். ஆகலின, இவர் அவ்விடஞ சென்றதுகொண்டே அஙகுச் சிவாலய மிருந்ததென நாட்டுவாருரையும பொருந்தாதெனறுணாக.

இனி, மாணிகககவாசகர தாம மெயஞ்ஞானப் பேறு பெறறு இறைவனுககு ஆட்படட பெருந்துறையில் உடனே கோயில் கட்டுவித்தா ரெனறேனும, உபதேசம பெற்றுப பாண்டியனிடம்போய்ப பின்னும பெருந்துறை நண்ணி அவ்விடத்தைக் கடைசியாகவிட்டு மீண்ட பின்னர்த் திருமபவும அவவிடத்திறகுச் சென்றரெனறேனும திருவாசகமாவது திருவாதவூரர் புராணமாவது கூறுகினறில. மாணிக்கவாசகர் பின் தாம பெருந் துறையை நினைவுகூர்ந்தபோதெல்லாம அஙகே குருந்தமர நீழலிலே எழுந்தருளித் தமமை யாட்கொண்ட குருநாதன கோலத்தையே நினைந்துருகினதாகத் திருவாசகத்தினற பெறப்படுகிறதே யல்லாமல் அஙகே சிவாலயமிருந்ததாக நினைவுற்றுருகினரெனபது சிறிதும புலப்படவில்லை.

அற்றேலஃதாக, மாணிக்கவாசகர் தாங் குதிரை வாஙகுதறகெனறு கொண்டு சென்ற பொருட்டிரளையெல் லாம எங்ஙனம செலவிட்டாரெனின; கூறுதும: மாணிக்க வாசகர் தஙகுருநாதனுக்கு உடல் பொருளாவி மூன்றினை

யும் உரிமைபபடுத்துங்கால் தாங்கொண்டுவந்த பொருட் டிரள் முழுவதூஉம குருநாதன் திருவடியிலே உய்த்தார். அப் பொருட்டிரளைக் குருநாதன் தன்சீடர் குழாத்தின பால் உயத்துத்,

"திருந்திய பொருளி தெல்லாம்
திருப்பணிக் களியும் மேலாம்,
அருந்தவர்க் குதவும் இல்லா
தலந்தவர்க் கருளு மென்றூர்."

எனறு கூறியதாகத் திருவாதவூரர் புராணத்தினகட் சொல்லபபடுதலின, அஙகிருந்த அவ்வடியவர்கள எல் லாரும அப பொருட்குவையைச் சிவாலயத் திருபபணி கட்குமம, அரியதவசிகட்குமம, வறியவர்கட்குமம கொடுத்துச் செலவிட்டன ரெனபது பெறபபடுமம. நனறு சொனனீர், 'திருப்பணிக்கு அளியும' என்றதனுனே பெருந்துறையிற் புதிதாக ஒருகோயில் கட்டுவித்தார் எனல் பெறபபடு மனறே வெனின; அறியாது கூறினீர், 'திருப்பணி' என வாளா கூறினமையானே தமிழநாட்டின்கண் முன்னமே யுள்ள சிவாலயங்கள புதுபபிக்குஞசெலவுக்குக கொடுத்தா ரென்பது பெறப்படுவதல்லாமல், அதுகொண்டு புதுவதாக ஒரு கோவில் கட்டுவித்தாரென்பது பெறப்படாது. அன்றி அவ்வாறு ஒனறு கட்டுதற்கென்றே கொடுத்தாரெனக் கொளவேமெனினும், அச் செய்யுளைத் தொடர்ந்துவரும் பிற செய்யுட்களிற கோயில் கட்டுவித்த விஷயம ஒரு சிறிதும் குறிக்கபபடாமையின் அவ்வாறு கோடல் போலி யுரையாமென விடுக்க. எனவே, மாணிக்கவாசகர் காலத் தில் திருபபெருந்துறை சிவாலயமுடையதாயில்லை யென் பது நிறுவப்பட்டமை காண்க.

இனித், திருவுத்தரகோசமங்கையி னியல்பை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம்: மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் பெருந் துறையிலே விட்டுக் குருநாதன் நீங்குமபோது, தன்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையால் தாயைப் பிரிந்து வருந்தும் கன்றுபோற கரைந்து கரைந்து உருகியழும் தம் அன்பரை நோக்கிப் பூங்காவினிடை நின்ற ஒரு மடுவைச் சுட்டிக்

காட்டி, "இம் மடுவின் நடுவிலே சோதிமயமான ஒரு தழற் பிழம்பு தோன்றும, அபபோது நம் அடியசெல்லாஞ் சென்று அதன்கண் வீழந்து நமபாற சேர்குவர்; நீயும அவ்வாறு அவரோடு உடனசென்று விழாமல் 'உத்தர கோசமஙகையெனனும நம ஊரிற சென்று, சித்தி யஙகு எவையும எய்தி' அதன்பின நஞ சிவலிங்கவடிவு வைத்த சிவதலஙகடோறுஞ் சென்று வருகுவையாயின் அஙகஙகும இத் தழறபிழமபு வடிவே காணபாய். இறுதியாகச் சிதமபரம் போந்து அஙகே புத்தரை வாதில் வென்றபின் சிவபெருமபதம பெறுகுவை," எனறு அக் குருமூதது அருளிச்செயததாசத் திருவாதவூரா புராணங கூறுகின்றது. இஙகே, உததரகோசமஙகையைச் சிவலிங்கம வைத்த தலமாகக் கூறுமல், மறறைத் தலஙகளேயே அது வைத்ததாகக் கூறினமையே கவனிக்கற்பாலதாம. மாணிக்கவாசகர் தம சிவநிட்டை கைகூடுதறகாகவே அந் நிட்டை மெயபபொருள தேறறிய குருநாதன, திருபபெருந் துறைப பூஙகாவோடொபபப பொழில்கள நிறைந்து நிட்டை புரிதற்குப பெரிதும அனுகூலமுடைத்தாய விளங்கும திருவுத்தரகோசமஙகையூர்க்கு ஏகுகவெனறு ஏவினரெனபது மேலதனுல் தெளியறபாலதாம. அதனுல், திருவுத்தரகோசமஙகையில் அந்நாளிற் சிவாலய மிருந்த தின றெனபதூஉம பெறபபடுவதேயாகும. மெயபபொருள வழாதுகூறும இத் திருவாதவூரர் புராணவுரைக்கு ஏறபவே மாணிக்கவாசகப் பெருமானும தன்னருமைத் திருவாக்கால்,

"அளிதேர் விளரி,
ஓலிநின்ற பூம்பொழில் உத்தரகோசமங்கை."

"அணிபொழில் உத்தர கோசமஙகை" என நீத்தல் விண்ணப்பத்தினும, "தெங்குலவு சோலைத் திருவுத்தர கோசமங்கை" எனத் திருபபொன்னூசலினும் கிளந் தெடுத்தருளியவாறுங காண்க. 'திருவுத்தர கோசமஙகைக் கரசே' என விளித்துக் கூறுவதெல்லாம் ஆங்குத் தழலுருவாய்த் தோனறிய சிவபெருமானே யல்லது

வேறில்லை யென்க. ஆகவே, உத்தரகோசமங்கை ஊரிலும் மாணிக்கவாசகர் காலத்திற் சிவாலயமிருந்ததில்லை யென பது இனிது துணியப்படுவதாம். ராவ் அவர்களும இவ் விரண்டு கோவில்களும பழைய காலத்தன அல்ல என் கினறார். அதுகிறக.

இனி மாணிகக்வாசகா காலத்தும அவர்க்குச் சில நூற்றாண்டு பிறறொனறிய அபப மூர்த்திகள முதலான ஏனைச் சமயாசிரியன்மார் மூவர்காலத்தும திருபபெருந் துறையும திருவுத்தரகோச மஙகையும சிவாலயஙகள உடையவாயில்லாமையால், சிவாலயமுளள தலஙகளுககே சென்று திருபபதிகஙக கட்டளையிடும கடபபாடு உடையரான சமயாசிரியா மூவரும அவ வூர்களைத் தம திருவாககிற் குறியாது விட்டனர். ஆகையால் அவர்கள குறியாது விட்ட காரணம இனனதெனறு பதுதுணராமலும, மாணிக்கவாசகர் காலத்து அக் கோவில்கள கட்டபபட வில்லை எனபதுணராமலும, தேவாரத்தில் அத்தலப் பெயர்கள் வராதது ஒனறே பற்றி மாணிகக்வாசகர் அம் மூவர்க்கும் பிற்பட்டவரெனறு கூறிய ராவ அவர்கள உரைபபொருள பொருத்த மினறுமென விடுக்க.

அறறேறல், திருபபெருந்துறை, திருவுத்தர கோச மஙகை எனனும அத்தலஙகள உறபத்தியாயவாறுதான எனனையெனிற கூறுதும: மாணிக்கவாசகர்க்கும் ஏனைச் சமயாசிரியாகளும பிறகாலத்தே திருவாசகம மிகுதியும ஓதபபடுவதாயிறறு அஙஙனமம ஓதப்படுகினறுழி அவ் விரண்டிடஙகளும பெருமானுல் சிறந்தெடுத்துச் சொல்லப் படுதலாலும, ஒனறிற பிறவியறுக்கும மெயபபொருளுப தேசமும மற்றொனறில் நிட்டைகூடிய பெறற மெய்யனுபவ சித்தியும அப பெருமானுக்கு விளைந்தமையாலும, இவை யெல்லாம பிறர நினைவு கூர்ந்து உயதறபொருட்டுப பிற் காலத்தரசர்கள அவ் விரண்டிடத்தும சிவாலயஙகள விரிவு படக் கட்டிவைபபாராயினர். பிறகாலத்தினரான விஜய நகரத்தரசர் சிலாசாசனஙகளும் பாணடிய அரசர் சாசனங் களும் திருப்பெருந்துறையிலும் திருவுத்தர கோசமஙகை

யிலும காணபபடுகின்றன வென்று ராவ அவர்கள எடுத்துக் காட்டிய பிரமாணங்கள அவர் கொளகையையே வேரற அறுத்து எமது கொளகையை வசசிரத் தமபம போல் நாட்டுவவாயின.

இனனும பிறகாலத்தினகண் இருந்த விஜயநகரத்து நாயக்க மனனர் கட்டிட அமைப்புகளே பெருமபாலுங காணபபடுதலால் திருபபெருந்துறைச சிவாலயத்தின் கர்பபகிருகம ஒனறுதவிர ஏனைய வெல்லாம அவர்களே அமைத்தன வெனறு ராவ அவாகள கூறுவதனால் எமது கொளகை பெரிதும வலிபெறல் காணக. எனனை? நால்வர் காலத்திறகும பின யாரோ சிறிதாகக கர்பபகிருகம ஒனறுமே கட்டிவைத்தனராக அதனைச சூழப பினனர் வந்த விஜயநகர மனனர் கட்டிடஙகளோப பெருக்கினரென் பது பெறப்படுதலின எனக.

இனி மாணிககவாசகர திருவாசகம முழுவதூஉம தொண்டர்களையும அடியாராகளையும பனமுறை நினைந்து நினைந்து உருகிக கூறக் காணடலாலும, அவ வாகளியங் களை உணரும்போது அபபரையும, ஞானசமபந்தரையும, சுந்தரையுமே குறிகினரு ரெனபது புலபபடுதலாலும மாணிககவாசகர அம மூவர்க்கும பினனையோர் என ராவ் அவர்கள மொழிகினறனர.

இத்தருககம எனறுட்ப முடையது! புராணங்களா னும, திருவாசகத் திருவாகனானும, ஏனை ஆனறோர் பரம் பரை உரையானும நரிபரியானது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டே எனக கூறபபட்டிருபப, அதனைப பொருந் தாதென்று மறுத்த ராவ் அவர்கள 'அடியார்' எனறு பொதுபபடக் கூறும சுவாமிகள திருவாக்குக்கு ஏனை மூவர எனறு பொருள் கொண்டது பெரியதோர் தலைதடு மாற்றவுரையனறிப பிறிதெனனை? "கழுமல மதனிற் காட்சி தந்தருளியதையும" "திருவாரூரில் ஞானந் தனனை நல்கிய நன்மையையும" ஞானசமபந்தரையும சுந்தரையுங குறித் தனவாக ராவ் அவர்கள பொருளபடுத்தற்குக் கொண்ட

ஆதார மென்னையோ? அவ்வாதாரம் ராவ அவர்கள் சுவாமிகள் காலத்தைப் பிற்படுத்த வேண்டுமென்று கொண்டு முதிர்வித்த கனவு நிலையில் உளது போலும்! ஞானசமபந்தரைத் தவிர வேறடியார்க்குக் கழுமலத்திற் காட்சி கொடுத்திலன் நமபெருமா னெனபதறகும, திருவாரூரில் ஞானம நல்கபபட்டவர் சுந்தரமூர்த்திகளைத் தவிர வேறடியார் இலர் எனபதற்கும பிரமாணங காட்டினுலன்றி ராவ் அவர்கள உரை புரை படுதல் திண்ணம என்க.

அறறேல், மாணிக்கவாசகர் தமது திருவாக்கில் அடியார் அடியார் எனப் பலகாலும் உரைபபது யார்தமமை எனிற கூறுவாம: திருபபெருந்துறையில் எழுந்தருளிய குருநாதனைப் புடைசூழந்திருந்த அடியார்கள, அக் குருநாதன் பிரியுமபோது மிகவும வருந்தாநிறபப பினை அக் குருநாதன் அவர்தமமை நோக்கி 'இம மடுவினிடையே சோதிமயமான தழற்பிழமபு ஒனறு தோனறும, அதில் நீவிர் போயப படிந்து சிவபதம பெறறுகுவீர்' என்று கட்டளை யிட்டனன. இட்டவாறே அவர்களும மாணிக்க வாசகரை விடுத்துப போய் அத்தழற் பிழாபிற படிந்து மறைந்து போயினர். தாம அவவடியார் குழாத்தோடு அளவளாவி வரமபிகந்த மகழச்சியுற்றிருந்ததனையே சுவாமிகள "கலந்து நின்னடி யாரோடு அன்றுவாளா களித்திருந்தேனை, புலர்ந்து போன காலங்களை" என நினைந்து அருளிச் செயததும, பின் அவவடியாா தம்மைப் பிரிந்து சோதியில் மறைந்ததனையே,

"...புகுந்து நின்றது இடர் பின்னுள்
உலர்ந்து போனேன் உடையானே
உலவா இன்பச் சுடர் காண்பான்
அலந்து போனேன் அருள் செய்யாய்
ஆர்வங்கூர அடியேற்கே."

(அ. பிரார்த்தனைப் பத்து, க.)

எனறுருகி அருளிச் செய்ததுமாம். இன்னும் தமமோடு அங்ஙனம் அளவளாவி யிருந்த அடியார்கள் சிவபதவி பெற யான் அதனைப் பெறுமற் புறம் போனேனே என

உள்ளங் கசிந்து சுவாமிகள "சிவமாகுகர் குறுகப்போனுர் அடியார் யானும பொய்யும் புறமே போந்தோமே" என்றும, "பேரா உலகம புக்கார் அடியார் புறமே போந்தேன் யான்" என்றும, "பழைய அடியார்க்குன் அணியார் பாதங் கொடுத்தி" என்றும், "பண்டைப் பரிசே பழ அடியார்க்கீந் தருளுமே" என்றும, "நினகழற புணைகொண்டு, இழிகின்ற அன்பர்கள ஏறினர்வான் யான் இடர்க்கடல் வாய்ச் சுழிசென்று" எனறும், அருளிச் செய்தனர்கள். பினனர்ச் சுவாமிகள சிவநிட்டைகூடி அருள் வயமாய் நின்ற காலத்து அங்ஙனம் முன்னர்ப பிரிந்துபோன அவ் வடியரை யெல்லாம மறித்தும் அவ் வருளவெளியிற கண்டு ஆனந்தமெய்தி, அபபனனை சிவபெருமான் தம்மைத் திருமபவும அவரோடு கூட்டிய பேரருட்டிறனை வியந்து "அபபன ஆண்டு தனனடியரிற கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே" எனறு அதிசயப பத்து முழுவதும அருளிச் செயதனர்கள. இஙஙனம மெல்லாம சுவாமிகள திருவாக்கிற் குறித்திடபபட்ட அடியார்கள திருபபெருந்துறையிற் குருநாதன் பக்கல் மேவியிருந்த அடியார் குழாமன்றி, ஞானசம்பந்தர் முதலாயினு ரல்லரெனபது இந் நூட்பம் ஆயந்துணர வல்லார்க் கெல்லாம வெளளிடைமலைபோல் விளங்கிகிடந்தது. இஃது இப் பெறறியதாக இதன் வரலாறு சிறிதுமோராது சுவாமிகள இங்கு 'அடியார்' எனறது ஞானசமபந்தர் முதலாயினுரையே யாமென்று கூறி, அதனுற் சுவாமிகள ஏனை மூவர்க்கும பிற்காலத்தினரெனக் கூறிய ராவ அவாகள திரிபுணர்ச்சி பெரிதும் இரங்கற் பாலதொனறும் என்க.

இனி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள பலவேறு திருவிளையாடல்களைக் குறித்துப பாடா நிற்ப, ஏனைமூவரும அவற்றிற் சிலவே கூறுதலாலும, அங்ஙனம அவை பலவாய்ப் பெருகிய காலம பிறகாலத்தினகண்ணதாக வேண்டுதலாலும, அத் திருவிளையாடல்கள பலவறறையும் எழுதினவேமபத்தூரார் திருவிளையாடற புராணத்திற்கும பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடற புராணத்திற்கும சிறிது

முன்னராயினும பினனராயினும மாணிக்கவாசக சுவாமி களை காலத்தை வரையறுக்க வேண்டுமெனை ராவ அவர்கள் கூறுகின்றார்கள.

இவர்களை கூறியது பெரிதும பிழைபடுவ தொனறும. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தமது அருமைத் திருவாக்கில் எடுத்துக கூறினவெல்லாம மிகப்பழமையானை திருவிளை யாடல்களேயாம. ஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்குப் பின்னே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இருந்தனராயின், மூன்று வயதிலே உமைதிருமுலைப்பாலுண்டு பேரற்புத ஞான மூர்த் தியாய்ச் சைவம் எங்கணும் விளக்கிச் சமணரை வாதில் வென்ற ஞானசம்பந்தப பெருமானைப பற்றிய திருவிளை யாடலைக் கூறாது விடுவரோ? இஃதொன்றுனே மாணிக்க வாசகர் ஞானசமபந்தர்க்கு முனனிருந்தா ரெனபது சிறு மகார்க்கும இனிது விளஙகிக்கிடபபதாக, இதுதானு முண ராது ராவ் அவர்கள காலவரையறை செயயப புகுந்தது நகையாடற பாலதொனறும. மேலும அபபா திருஞான சமபந்தர் திருவாக்குகளில் திருவிளையாடல்கள பலவந் திருக்கின்றனவே யல்லாமல் ராவ அவர்கள் கூறியபடி சிலவே வந்தில. இவ்வுண்மை தெரியவேண்டுபவா ஸ்ரீமத் வே. சாமிநாதையரவர்கள தமிழுலகத்தைதக கடமைப் படுத்திவெளியிட்ட வேமபத்தூரார் திருவிளையாடல் முகப் பிலே மாணிககவாசகர் திருவாக்கினும மூவர் திருவாக்கி னும போந்த திருவிளையாடல்களையெல்லாம மிகக பிரயா சையோடு தொகுத் தெடுத்துப் பிரசுரித் திருக்கின்றார்க ளாதலின ஆண்டுக் கண்டு கொளக. அங்ஙனம காண வல்லவர் ராவ் அவர்கள் கூறியது முழுபபொயயுரையே யாமென்று தேறுவர். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள தங் காலத்தும காலத்திறகு முனனும நடந்த திருவிளை யாடல்கள பலவற்றை விதந்தெடுத்துக கூறுதல் போலவே, ஏனைச் சமயகுரவன்மாரும் தஙகாலத்துந் தமக்கு முனனும நடந்த பலவற்றை எடுத்துக கூறுகின் றனர். அது கிடக்க.

இனிக் கி. பி கூ0ச ஹு அரசாண்ட பராந்தகச் சோழன கில்லைச் சிற்றமபல முகட்டைப் பொற்றகடு

வேயந்து சிறபபித்த பின்னரே அவ் வமபலத்திற்குப பொன்னமபலம் எனறு பெயர்வந்ததென்றும், மாணிக்க வாசகசுவாமிகள கீர்த்தித்திருவகவலில் " அம்பொற் பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம நவில்" எனவும், திருக்கோவையாரில் "சேணிற பொலி செம்பொன் மாளி கைத் தில்லைச்சிற் றமபலத்து" எனவும கூறுதலோடு கோயின மூத்ததிருபபதிகம முழுவதூஉம் இபபெயரே வரப்பாடுதலாலும அச்சுவாமிகள பராந்தகச் சோழன் காலத்திறகும பினனரேதான் இருந்திருக்க வேண்டு மென்றும் கூறிய ராவ் அவர்கள அப பராந்தகனுக்கு முனனிருந்த அபபர் சுவாமிகளும 'செமபொனமபலம' எனக் கூறியிருத்தலை உணர்ந்து குன்று முட்டிய குரீஇப் போலப் பெரிதும் இடர்பபட்டு அதனை விலக்கி விடுவார் போல் அப்பர் திருவாக்கில் வந்த 'பொன்னம்பலத்' திற்குப பொனனான அமபலம என்பது பொருளபோலத் தோன்றுகின்றதெனல நெகிழ்துரையாடிப போனார்.

ராவ் அவாகளுககு இவவனம நடுநிலை வழீஇ ஓரம பேசி இழுககுறும திரிவுபாடு வந்ததெனனை யெனின்; தமிழத்தேயததுப பெரியாருள யாரும பழைய காலத்திருந் திலர் எனறு நாட்டவும, தமமை யொத்த ஆரியப பெரி யாரே பழைய காலந்தொட்டு நாகரிகமுடையரா யிருந்தன ரென்று காட்டவுமே புக்காராகலின அவவனந் தனனைப் பற்றுதல் என்னுங் குற்றத்திற்பட்டுப பொருள உண்மை நோராது ராவ் வழுக்கினார் எனக. அது கிடக்க.

அபபர் சுவாமிகள திருவாக்குக்குப பொனபோனற அமபலம எனறு பொருளபண்ணவந்த ராவ அவ்வாறே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள திருவாக்குக்கும பொன்னனைய அமபலம் என்று பொருள் செய்யாது விட்டதென்னை? ஒரே வகையான ஒரு சொற்றொடர்க்கு ஒருகால் ஒரு வாறும் பிறிதொருகாற பிறிதொருவாறும பொருள பண்ணுதற்கு இவர்கொண்ட காரணம் யாது? காரண மின்றித் தமக்கியைந்தவாறெல்லாம் பொருள செய்தால் இவர்போற் றிரிபடையாத நல்லறிவுடையார் இவருரைக்கு

இணங்குவரா? மேலும அபபர் சுவாமிகள பொனபோனற அம்பலம் என்று பொருள செயதறகு இடந்தராமல் 'உரை யாணி மாற்றுளள செமபொனனுற செய்த அமபலம்' எனறும 'கதிர்விரியும செமபொன அமபலம்' எனறும, 'பரிசுத்தமான செமபொறறகடு எழுதி மேல்மூடிய சிறறம பலம்' எனறும, 'பொன்னுற செயயப்பட்ட அமபலம்' எனறும இனிது பொருள விளங்குமாறு "ஆணியைச் செமபொனமபலம" "சுடர்ச் செமபொனமபலம" "தூய செம்பொன்னினுல் எழுதிவேய்ந்த சிறறமபலம்" எனறு திருக் குறுந் தொகையிலும, "பொன்னுகிய தில்லைச சிற்றம பலவன்" என்று திருவிருத்தத்திலும அருளிச்செய் திருப்ப இவற்றையறிந்து பொருளகொளளுமா றறியாத ராவ் அவர்கள் தமிழ நூலாராய்ச்சியிற் புகுந்தது என்னம! அற்றேல், பராந்தகச் சோழன் பொனவேய்ந்த பிறகு செம பொனனமபலம எனறு பெயர் வந்தெனனுங கூறறு எவ்வாருமெனின; அஃது அறிவில் கூறறுமெனறே மறுக்க. பராந்தகன பிற ஆலயங்களுகுச செமபொன முகடு வேயாது இத்தில்லைச் சிறறமபலத்திறகு மாத்திரம அங்ஙனம் பொனமுகடு வேயந்த காரணம எனனை யென்று நுணுகியாராய வல்லார்க்கு, அவ்வம்பல முகடு பண்டைக்காலந் தொட்டு அங்ஙனம பொன் வேயபபட்டு வந்த காரணத்தானே பராந்தக வேந்தனும தனகாலத்து அதனைப புதுப்பித்து அங்ஙனம பசுமபொற்றகடு வேய்வா னுயிற் றென்பது தெற்றென விளங்காகிறகும. பராந்தக னுக்கு முனனரிருந்த பெருந்தமிழ வேந்தர் பொன் வேயாது விட்டிருந்தனர் எனபதனை ராவ் எந்தச் சிலாசாச னத்திற் கண்டாரோ அறியேம. ஆரிய அபிமானத்தாற் கட்டி இறுகிய தம மனனெபாவகச் சிலையிற கண்டார் போலும! அபபர் சுவாமிகள திருவாக்கால் பராந்தக னுக்கு முன்னும தில்லைச்சிற்றம்பல முகடு பொன்வேயப் பட்டிருந்த தென்னும உண்மை உளளங்கை நெல்லிக்கனி போலினிது பெறபபடுதலின, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள பொன்னம்பலம எனறு தந்திருவாக்கிற் கூறியது கொண்டே அவர் பராந்தகனுக்குப பினனிருந்தாரெனும

ராவ அவர்களை உரை பொருளொடு புணராப போலியுரை யாமென்க.

இனித் தக்ஷிணமூர்த்தியுபாசனை மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குப பினனர்த்தான தோனறியதை ராவ அவர்களை ஊகம செய்கின்றனர். அவவூகம காரணமினறி அவரது வெறும பாவனைக்கட டோனறுதலின அதனை அறிவுடையோர் கொளளாரென்பது தக்ஷிணமூர்த்தம் ஐனகர் முதலான முனிவர் நால்வர்க்கு அத்துவித உண்மை உணாத்துதறபொருட்டுக் கொணட பழமை அருட்கோலமென்பது எல்லார்க்கும ஒபபமுடிந்ததாகலின், அதனைப பிறிதாகக கூறுதல் பொருந்தாதை மறுக்க. இன்னும் முதலாம குலோத்துங்கசோழன தக்ஷிணமூர்த திக்கு மானியம விட்டான் எனறுகூறிய திருககணடேசுர ஆலய சாசனத்தைக்கொண்டு அபபோதுதான அம மூர்த்தி உபாசனை தொடங்கியதென்றல் பெரியதோர குழறுபடையாம. அது மானியம விட்டமை கூறியதே யனறி அபபோதுதான அவவுபாசனை தோனறியதைக கூறிற்றிலது. அவவாறுக ஒருங்கியதியுமின்றித் தமமனம போலவாறு அதற்குப் பொருள் செய்தலில் நம ராவ அவர்களேயன்றி வேறு ஏவர் வல்லார்!

இனிப, புதுதரோடு சுவாமிகள திலலைச் சிறறமபலத் தில் வாது புரிவதைப் பார்க்கப் பாண்டியனும ஈழமனனன ஒருவனும வந்து அபபோதுங்குவந்த சோழனை வணங்கித் திறை தந்தானென்பது திருவாதவூரர் புராணத்திற குறிக்கபபட்டிருககிறதென்றும, அங்ஙனம பாணடியர் சோழமனனாரகளுக் கீழ்பபட்ட காலம கo-ஆம் நூறறாண்டு முதல கங-ஆம நூறறாண்டிறுதி வரையுமாம எனறும, அதனால் மாணிக்கவாசகர் காலமும் அவ விடைபபட்ட காலத்திலேதான வைக்கற் பாற்றென்றும் ராவ அவர்கள் கூறுகிறார்கள.

திலலைச் சிறறமபலத்திற் சோழனுக்குப பாண்டியன திறைகொணர்ந்து செலுத்தினன் எனறது முழுப பொய் யுரையாம. அத் திருவாதவூரர் புராணத்தை யாம பன்

முறையும படித்துப பார்த்தோம. அதன்கண் ஈழமன்னன் ஒருவன் திறை கொணர்ந்துவைத்துச் சோழவேந்தனை வணங்கினதாக மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ; அது, "ஈழவள நாடனு மெழுந்தடி பணிந்து திறையிட்ட குறைநல்கி" என்னும அப புராணச்செயயுளால் அறியப படும. இவ் விலங்கை மனனனைத் தவிர வேறு மன்னர்கள அங்கு வந்ததாகவேனும, பாண்டியன் வந்து சோழனைப பணிந்ததாகவேனும் அப புராணம எங்கும தேடித் தேடிப் பார்த்துக் கண்டிலேம. இவ்வாறுக இல்லாத தொன்றனை இருபபதாக வைத்துப பொயயுரைகூறித் தருக்கம நிகழத்த முன்வருதலில் ராவ அவர்கள முனனதாக நிறகினறார். இஃதவர்க்கு நேர்மைதானனை வென்பதை அறிவுடையோரே கூறக்கடவர்.

இனி, வரகுணபாண்டியனெருவனை மாணிகக்வாசகர் தம திருவாக்கிற் குறிப்பிடக் காண்டலானும, அவ் வரகுணன் காலம கூ-ஆம நூற்றாண்டெனறு துணியபபடுதலானும, சுவாமிகள காலம அவவொனபதாம நூறறாண்டிறகுப் பினனரேதான பெறபபடுதல் வேண்டும என்கிறார் ராவ. இன்னும சேஷகிரி சாத்திரியார் காட்டிய பாண்டிய வமிசாவளிப பட்டியில் ஒரே வரகுணன் காணபபடுதலால் அவனையேதான சுவாமிகள குறிபபிட்டிருக்கவேண்டுமென றும் ராவ் ஊகஞ்செய்கினறார்.

இபபோது சரிததிர ஆராய்ச்சிக்குப பயனபடும சிலாசாசனங்களும வமிசாவளிகளும் கி. பி. எட்டாம நூற்றாண்டிற்குப பிறபட்ட பாண்டிய சோழ அரசர்களையே எடுத்துப் புகலுகின்றன. கி. பி. எட்டாம நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட பழைய பாண்டிய சோழ சேர மன்னர்கள பலப பலர் உளராகப பழைய செந்தமிழ நூல்களால் அறியபபடவும், அவ் வரசர்களைப பற்றிய சிலாசாசன செபபுப் பட்டயங்களுள் ஒன்றேனும இப்போது அகபபடக் காண்கிலேம. சிவாலயங்கள எண்ணிறந்தன கட்டுவித்த சோழன் கோச்செங்கண்ணானைப் பற்றிய சாசனமே அகப்பட்டிலதாயின் மற்றை அரசர்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன் ? இங்ஙனஞ்

சிலாசாசனங்கள எட்டாம நூற்றாண்டிறகுப பினனரே தோன்றியதறகும் அதற்குமுன தோன்றாமைக்கும காரணம முன்னரே கூறியபோந்தாம. ஆகவே, பிற்காலத்திய சிலாசாசன ஆராயச்சி பண்டைநாட் டமிழமன்னர் காலந் தேர்தற்குச் சிறிதும் பயன்படாத தென்றுமென விடுக்க. எனவே, பிறகாலத்து அரசர் பரம்பரையினைக் கூறும் சேஷகிரி சாத்திரியார் வமிசாவளிப்பட்டி ஈண்டைக்குச் சிறிதும் பயன்படாதென்றுணர்க. குலோத்துங்கசோழன், கரிகாற்சோழன் முதலான பெயர்கள் மன்னர்கள் பலர்க் கிருந்தவாறுபோல வரகுணபாண்டியன் எனும் பெயரும் மன்னர்கள் பலர்க்கிருந்திருக்கவேண்டும். இதுகாறுங் குறித்துவருங் காரணங்களானும் பின்னே காட்டப்படும் காரணத்தானும பின்னிருந்த வரகுண பாண்டியனுக்கு மூன்று நூறருண்டு முற்பட்டிருந்த அபபர் சுவாமிகளுக்கும முறபட்டவராக மாணிக்கவாசக சுவாமிகளிருத்தலால் அவர்களாற் குறிக்கப்பட்ட வரகுணபாண்டியன் வேறென பதே துணிபொருளாம.

இனி, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள புத்தகாலத்தினரா மெனறு கூறுவாருரையை மறுத்துச், சைவமதம புத்தர் காலத்திறகுப பிந்தியதன றென்றும, புத்தகாலம கூ-ஆம் நூற்றாண்டிறகுப பினனரும நீண்டதென்பதறகுக் கி. பி. கூஅச முதல் கஅகஉ வரையில் செங்கோலோச்சிய இராசராசன் காலத்தில் நாகபட்டினத்தினகண் ஒரு பௌத்தப் பள்ளியிருந்தமையே சானறுமென றும ராவ அவர்கள கூறுகின றனர்.

புத்தசமய மிருந்தகாலத்தே சமண மதமும் உடனிருந்ததாயினும அது மிகவும செழிபபுற்று ஓங்கியது ஐந்தாம நூறருண்டின பின்னரேயாம. ஐந்தாம நூற்றாண்டிற்கு முனனெல்லாம புத்தமதமே மேலோங்கியிருந்தது. இதற்குச் சான்று மணிமேகலையும் சீவகசிந்தாமணியுமேயாம. மணிமேகலை பௌத்தம மேலோங்கிய முதல்நூற்றாண்டிலும், சீவகசிந்தாமணி சமணம மேலோங்கிய ஏழாம நூற்றாண்டிலும எழுதபபட்ட நூல்களாம. ஐந்தாம

நூற்றாண்டிற்குப் பின்னும் ஒரோவிடத்துப் பௌத்தமதம் இருந்ததென்றதனால் ஆண்டைக்கு ஆவதோர் இழுக்கில்லை. என்னை? அது பிற்காலத்துத் தன்பெருமை சுருங்கி ஒளிமழுங்கிக் கிடந்ததாகலின். இனி, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளிருந்த காலத்துப் பௌத்தமதம் மிகவும விரிந்து வலிபெற்றிருந்ததென அறியப்படுதலால் அக்காலமும் மாணிக்கவாசகர் காலமும் ஐந்தாம நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டனவா மென்பது ஒருதலை. ஆகவே, இவ்வுண்மையொடு முரணி ராவ் அவர்கள கூறியது பொருத்தமில் போலியுரையாமென மறுக்க.

இவ்வாறு இதுகாறும் கூறிய மறுபபுரைகளால், ஸ்ரீ. து. அ. கோபிநாத ராவ் அவர்கள், எம. ஏ., மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காலம் கி. பி. பதினோராவது நூற்றாண்டின் துவக்கம் அஃதாவது இறைறைக்கு எண்ணூற்றெட்டு வருடங்களுக்குமுன் என்று நிலையிடுதற் பொருட்டுக் காட்டிய ஆதாரங்கள் அவ்வளவும உள்ளீடில்லா வெறுமப பதடியா மென்பதனைப் பகுத்துப் பகுத்துக்காட்டி விளக்கினேம. இனி யாம் கசுoஉ-ஆம ஆண்டு ஞானசாகர முதற்பதுமத்திற் பிரபல காரணங்கள் பலவறறால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள கி. பி. மூன்றாவது நூற்றாண்டு அஃதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்து அறுநூற்றெட்டு வருடங்களுக்கு முன் இருந்தார்களென்று நாட்டியதே பொருத்தமுறுவதாம. அதனை இங்கு மற்றுமோர் ஆதாரங காட்டி முடிபபாம.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அப்பர் சுவாமிகளுக்கு முன்னிருந்தா ரென்பதனை நிலைபெறுத்தவே அவர் காலமை இதற்குமுன் என்பது நாட்டப்பட்ட வாறாகும அபபர் சுவாமிகள "நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்றது மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு நிகழ்ந்த திருவிளையாடலைக் குறித்த தென்பதனை முன்னரே காட்டினேம. திருப்பூவணத் திருப்பதிகத்தினும அப்பர் சுவாமிகள் "மணியார் வைகைத் திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன்றும்" என்று அருளிச்செய்து மாணிக்கவாசகர் பொருட்

டாகவும் சிவபெருமான் வையை யடைக்க மண்சுமந்து அதன்கரையில் நின்ற நிறத்தை விளக்கி அருளினர். மேலும், அப்பர் சுவாமிகள தமது அருமைத் தனித்திருத் தாண்டகச் செயயுளொன்றில் "குடமுழ நந்தீசனே வாசகனுக் கொண்டாய்?" என்று சுவாமிகளின் பெயராகிய வாசகன் என்னுஞ் சொல்லையும வெளிப்படையாக எடுத்துக் கூறியருளினர். இம மூனறு அரிய குறிப்புக்களானும் மாணிக்கவாசகர் அப்பர் சுவாமிகள காலத்திற்கும முற் பட்டவராதல் தெறறென விளங்குகின்றது. இனி மாணிக்க வாசகப் பெருமானிருந்த காலவரமபுதான் யாதோ வெனின்; அஃது இற்றைக்கு ஆயிரத்து அறுநூறறெட்டு வருடங்களுக்கு முற்பட்ட மூன்றும நூறருண்டிலாமென ஞானசாகர முதற்பதுமத்தினகண் இனிது விளக்கினும்; ஆண்டுக் கண்டுகொளக.

குறிப்பு: 'பெருந்துறை' எனனுங் தலம அப்பர் சுவாமிகள முதலானூறாற குறிக்கபபடவில்லை யென்ப தூஉம பொருந்தாதாம. அபபர் சுவாமிகள தாம் அருளிச் செய்த க்ஷேத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகத்தில் "பேரூர் பிரமபுரம் பேராவூரும பெருந்துறை காமபிலி பிடவூர் பேணுமம"[1] என்று அத்தலத்தை எடுத்தருளிச் செய்தனர்கள. அற்றேல், அதறகுத் தனிபபதிகங்கள் காணப்படாதவா றென்னை யெனின; யாம முனனரே காட்டியவாற்றுல் அது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள குரு நாதனைக் கண்டு உபதேசம பெறற மாட்சிமையானே சிறப் பெய்திய தன்றி, அதனகட் சிவாலயம முனனில்லாமை யால் அதறகுத் தனித்திருபபதிகம இல்லாதாயிற் றென்க.

1. ஆரூர். அப்பர், சு. எ0-உ.

ஓம்

இவ்வாராய்ச்சிக்கு அரண்செய்யும்

அப்பர் அருட்பாடல்

திருவாதவூரடிகளின் திருவரலாற்றையும், காலத்தையும் சிறிதும் ஐயத்திற்கு இடமின்றித் துணிவுபெறுத்தும் சான்றுகள் பலவற்றுள்ளும் முதன்மை பெற்று விளங்குவன திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிய "நரியைக் குதிரைசெய் வானும்" (ச - ச - உ) என்னும் திருப்பாட்டும், "குராமலரோ டராமதியஞ் சடை மேற் கொண்டார், குடமூக்கிற் கீழ்பால் சகலக் கொண்டார்" (சு. கசு - கக) என்னும் திருப்பாட்டும் ஆகிய இரண்டுமே யாகும்.

இவற்றைப்பற்றிய விளக்கம் ஆசிரியர் மறைமலையடிகளா ரால் கசுஎ, உஎஎ, கூOசு, கூகஅ, கூஉO, கூசO, கூசக முதலிய பக்கங்களில் காணப்படுகின்றது. 'நரியைக் குதிரை'யாக்கிய இறையனார் திருவருட்செயல் அத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிய திருக்குறுந்தொகைத் திருப்பாட்டின்கண்ணும் காணப் படுகின்றது. அது வருமாறு :

"எரிய னெறிறை யாரிடு காட்டிடை
நரியி னர்பரி யாமகிழ் கின்றதோர்
பெரிய னர்தம் பிறப்பொடு சாதலி
விரியி னர்தொழும் வீழி மிழலையே."

—தி. ககஉ - அ.

பெரியனர் - மாதேவர். விரியினர் - நீங்கினர்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௨௬0	௨௯,	கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின்	கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின்
௪0௫	௫,	கி. மு. முதல்	கி. பி. முதல்
௮௫௬	௬௨,	புலனுகாமை	புலனுகா
௬௬௫	௨௫,	ஒன்பதாந்	எட்டாந்
,,	௬௫,	ஒன்பதாந்	,,

மறைமலையடிகளார்

இயற்றிய

செந்தமிழ்ச் சமய நூல்கள்

கடவுள் நிலைக்கு மாறுரை கொள்கைகள் சைவம் ஆகா	1 75
திருவொற்றியூருகர் மும்மணிக்கோவை உரை	5 00
சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்	2 00
திருவாசக விரிவுரை	6 00
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்	4 00
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	2 00
சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி	(அச்சில்)
தமிழர் மதம்	5 00

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை-1.
தலைமை நிலையம்: திருநெல்வேலி.

